This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

N
48

THOMAS CHERRY B.D.

Merchant Taylors School.

APOLLONII SOPHISTÆ
LEXICON HOMERICUM,
GRÆCE ET LATINE.
DUOBUS TOMIS.

TOMUS PRIMUS.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΛΕΞΙΚΟΝ.

APOLLONII SOPHISTÆ LEXICON GRÆCUM ILIADIS ET ODYSSEÆ.

Primus e Codice Manuſcripto Sangermanenſi in lucem vindicavit, innumeris repurgavit mendis, allegata Homeri, & aliorum Poetarum, loca diſtinxit, indicavit, notis atque animadverſionibus perpetuis illuſtravit, & Verſionem Latinam adjecit, JOHANNES BAPTISTA CASPARUS D'ANSSE DE VILLOISON, Regiæ Inſcriptionum atque Humaniorum Litterarum Academiæ Pariſienſis Socius.

Cum Prolegomenis, Indicibus auctorum & vocum Homericarum, ac novem Tabulis æneis, in quibus omnes Codicis Manuſcripti litterarum formæ & compendia, atque amplum hujuſce ſcripturæ Specimen, repræſentantur.

Accedit, præter multa, huc uſque inedita, *PHILEMONIS GRAMMATICI* fragmenta, *TERTII ILIADIS LIBRI PROSAICA METAPHRASIS GRÆCA*, e duobus Codicibus Regiis ab eodem nunc primum eruta, cum notulis, & Variantibus Lectionibus Metaphraſiſque & tertii Iliadis Libri.

TOMUS PRIMUS.

LUTETIÆ PARISIORUM,
Sumptibus J. C. MOLINI, Bibliopolæ, apud quem proſtat, viâ dictâ *de la Harpe*, ſub Inſigni *Italiæ Litteratæ.*

M. DCC. LXXIII.

CUM PRIVILEGIO REGIS.

N
48

THOMAS CHERRY B.D.

Merchant Taylors School.

de Apolloniis, & in *Bibliothecâ Græcâ*, Voſſium, *De Hiſtoricis Græcis*, Jonſium, *De Scriptoribus Hiſtoriæ Philoſophicæ*, & poſt Hendreichium, in *Pandectis*, Celeberrimus J. A. Fabricius *Bibliothecæ Græcæ* Libro III, capite XX, vol. II. p. 527--- 533. Editionis quæ prodiit Hamburgi anno CIↃ IↃCCVII.

Quæ vero proprie pertinent ad noſtrum Apollonium, Homeri Lexicographum, eorum ſolus meminit Suidas, ſubleſtæ fidei auctor, & quadrata rotundis miſcere ſolitus; qui, in noſtri Scriptoris vitâ jejunus ac malignus, id unum refert, eum fuiſſe ARCHEBULI, ſeu ARCHEBII, filium, & ſcripſiſſe, ordine alphabetico, *de dictionibus Homericis*. Hæc enim ſunt ejus verba: Ἀπολλώνιος, ἈΡΧΕΒΟΎΛΟΥ, ἢ ἈΡΧΕΒΊΟΥ, ἔγραψε περὶ λέξεων Ὁμηρικῶν κατὰ στοιχεῖον.

De vero Apollonii patris nomine. Ac primo quidem vides difficultatem oriri de vero hujus patris nomine, qui a Suidâ, ſibi parum conſtante, dicitur ARCHEBULUS, vel ARCHEBIUS, voce Ἀπολλώνιος; at, vocibus Ἀπίων ac Μετὰ, ab eodem Suidâ vocatur ARCHIBIUS. Quod ultimum unice verum puto ac retineo; cum & ſic habeant conſonantes, Heſychius, in Epiſtolâ ad Eulogium nuncupatoriâ, ipſius Lexico præfixâ, Photius, in Lexico Manuſcripto ab Alberti laudato, cujuſque apographum, e Codice ab Eduardo Bernardo Bodlejanæ Bibliothecæ donato, Clar. Kuſteri manu deſcriptum, Regia ſervat Bibliotheca, ac poſtremo Etymologici Magni auctor, in Ἀΐζηός, pag. 32, l. 11. in Ἄλκησον, pag. 61, l. 31. ac in Νήφω, pag. 605, l. 33. ubi ſemper dicitur Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ ἈΡΧΙΒΊΟΥ. Facile, ob affinitatem vitioſæ pronuntiationis, in ἈΡΧΕΒΊΟΥ potuit mutari verum ac germanum ἈΡΧΙΒΊΟΥ nomen, quod præterea legitur de quodam medico Græco apud Lucianum in *Somnio*, ſeu *Gallo*, p. 710. Edit. Bourdelotii.

Quin & Fabricius, L. 3. c. 26. *Bibliothecæ Græcæ*, memorat antidota cujuſdam ARCHIBII medici. Hic autem citatur Galeno in libro *Antidotorum*, & libro quinto *Pharmacorum* κατὰ γένη; ac, teſte Plinio, ad Antiochum regem ſcripſit. Vide Fabric. & L. 6. c. 9. Et hoc quidem nomen, ob omen fauſtum, videtur fuiſſe multis medicis commune; cum contra ἈΡΧΈΒΙΟΣ nuſquam fere occurrat. Unde ſolum ac unicum Suidæ locum, ubi legitur ἈΡΧΕΒΊΟΥ, ex duobus aliis ejuſdem ſcriptoris, & tribus Etymologici Magni, ex Photio atque Heſychio, denique ex uſu ac conſuetudine Græcorum, qui frequentius ARCHIBIUS quam ARCHEBIUS vocabantur, fidenter corrige; & ἈΡΧΙΒΊΟΥ ita reſtitue, ut ne de ARCHIBIO quidem cogites, ac multo minus de ARCHEBULO, quem ſibi habeat Suidas.

Quis & qualis fuerit Archibius, Apollonii pater?

Nunc vero quum compertum habeatur quo nomine dictus fuerit Apollonii pater, cognoſcendum eſt quis & qualis extiterit, quamque diſciplinam profeſſus. Certe in eodem Suidâ, qui ſolus, quod merito dolendum, nobis facem præfert, de quodam Archibio, cujus & meminit Fabric. L. 3. c. 19. legitur eum Grammaticum fuiſſe, & Callimachi Epigrammatum enarrationem ſcripſiſſe. Sic autem loquitur: Ἀρχίβιος, Ἀπολλωνίου, Γραμματικός. Τῶν Καλλιμάχου ἐπιγραμμάτων ἐξήγησιν. Hæc quidem verba ſimpliciter indicare videntur hunc Archibium *filium* Apollonii fuiſſe; ſed Fabric. p. 50. ſeptimi vol. & infra pag. 51. (ubi de Archibio agit,) ac poſtremo in *Indice*, merito dubitare videtur *pater* ne an *filius* noſtri Apollonii fuerit ille Archibius. Sic enim dicit L. 5. c. 7. p. 50. 7. vol. » Apollonius Alexandrinus, Archebuli, » ſive Archibii, *pater* an *filius*, Auguſto imperitante cla- » rus. Et infra p. 51. ejuſdem vol. » Archibius, Apollonii

An ille Archibius, Callimachi Interpres, pater an filius, Apollonii fuerit?

» *filius*, vel *pater*, qui ἐξήγησιν Epigrammatum Callimachi » ſcripſit; Suidas. Attamen idem Fabric. L. 2. c. 5. expreſſe dicit Lexicon Homericum ab Apollonio Archibii *filio* concinnatum fuiſſe; & poſtea L. 3. c. 21. noſtrum Lexicographum Archebuli, ſive Archibii, *filium* diſerte vocat.

Fortaſſe ideo dices Ἀρχίβιος Ἀπολλωνίου hîc *Archibium Apollonii patrem*, non vero *filium*, ſignificare; quod Suidas ſcripſit ſine præpoſito articulo, Ἀρχίβιος Ἀπολλωνίου; pro quo Græci communius dicunt, Ἀρχίβιος ὁ Ἀπολλωνίου; cum *filium* cujuſdam indicare volunt. Sed paſſim idem Suidas ſic loquitur; & habet, Ἀρχίβιος Πτολεμαίου, *id eſt*, Archibius Ptolemæi *filius*, Ἀρχιγένης Φιλίππου, *ſcilicet*, Archigenes Philippi *filius*, & Ἀπολλόδωρος, Ἀσκληπιάδου, Γραμματικὸς, ut hîc legitur ſine præfixo articulo Ὁ, Ἀρχίβιος, Ἀπολλωνίου, Γραμματικός. Unde videri poteſt τὸ Ἀρχίβιος Ἀπολλωνίου idem ſignificare poſſe ac ſi ſcripſiſſet, Ἀρχίβιος ὁ Ἀπολλωνίου, *id eſt*, Archibius Apollonii *filius*. Præterea non ex *filiis*, ſed ex *patre*, cujus nomen cum articulo præpoſitivo conſtruebatur in genitivo, frequentius deſignari ſolebant Græci; aut genitivo addebatur vocabulum πατὴρ, ut in his ejuſdem Suidæ verbis: Ἀπολλώνιος, Ἀλεξανδρεὺς, ὁ κληθεὶς Δύσκολος, ΠΑΤΗ'Ρ Ἡρωδιανοῦ. Quanquam non ſum neſcius & vocabulum πατὴρ aliquando omitti ac ſubaudiri.[a]

[a] Hoc & ſic obſervavit Jonſius de *Scriptor. Hiſt. Phil.* L. 1. c. 2. cujus verba, quamvis longiuſcula, hic non poſſum non apponere: » Πτολεμαῖος, ὁ » τοῦ Ἀριστονίκου, inquit Athenæus XI, 9. » Dalechampius male reddidit: *Ptole-* » *mæus*, *Ariſtonici filius*. Atqui *pater* » Ariſtonici erat Ptolemæus ille, teſte » Suidâ: Πτολεμαῖος, Ἀριστονίκου τοῦ Γραμμα- » τικοῦ ΠΑΤΗ'Ρ, *Ptolemæus*, *Ariſtonici* » *Grammatici pater*. Eodem modo, Κλει- » νίας, ὁ Ἀλκιβιάδου, *Clinias*, *Alcibia-* » *dis*, ſcilicet *pater*, apud Herodot. L. » IX. explicante doctiſſimo Meurſio Lect.

Quod ſi in tantâ rerum caligine & nobis conjecturam modeſte ac timide proponere licet, nonne fortaſſe ſuſpicandum eſt hunc Archibium, Callimachi Interpretem, & Suidæ memoratum, patrem quidem fuiſſe noſtri Lexicographi, ſed filium alterius Apollonii qui fuit noſtri avus; unde

---

» Attic. VI. 12. Neque aliam interpretationem admittunt hæc Athenæi XI. 15: ἐν τῷ περὶ ἀνδρείας, Μιλησίαν, τὸν Θουκυδίδου τοῦ ἀντιπολιτευσαμένου Περικλεῖ, καὶ Λυσίμαχον, τὸν Ἀριστείδου τοῦ δικαίου, τῆς τῶν πατέρων ἀρετῆς ἀναξίους εἶναι φάσκων, ſic reddenda: *Plato, Dialogo de fortitudine, Meleſiam, Thucydidis Pericli adverſantis & Lyſimachum Ariſtidis Juſti patres, majorum virtute indignos tradit.* Confer Platonem Menone & Lach. Sic Ὀλυμπιὰς ἡ Ἀλεξάνδρου *Olympias Alexandri* ſcilicet *mater*, apud Ælianum, *Hiſt. Var.* XIII, 30. *Hectoris Andromache*, ſcilicet *uxor*, apud Virgil. (falſum exemplum, cum referatur ad *connubia ſerves*; quod miror Jonſium fugiſſe.) Rarum exemplum eſt, ὁ τοῦ Παμφίλου. *Pamphili* ſcilicet *amicus*, Euſebius Cæſareenſis. Sed, (quod hîc maxime notandum) ſubintelligitur quandoque *diſcipulus*. Παρθένιος ὁ τοῦ Διονυσίου occurrit apud Athenæum X, 5. 15, 8. Male utrobique Interpres: *Parthenius, Dionyſii filius*. Rectius: *Parthenius, Dionyſii diſcipulus*: cum Dionyſius Παρθενίου τοῦ Γραμματικοῦ διδάσκαλος expreſſe dicatur Suidæ in Διονύσιος. Ita Περσαῖος ὁ τοῦ Ζήνωνος apud Dionem Orat. 53. eſt *Perſæus Zenonis diſcipulus*. Κρατήτειος, ὁ τοῦ Κράτητος, inquit Suidas Κρατ. idque reddendum: *Crateteus*, id eſt, *Cratetis diſcipulus, vel ſectator*. Δέξιππος ὁ Ἰαμβλίχου occurrit in Simplicio ad *Cathegorias*. Latine: *Dexippus Iamblichi diſcipulus*. Ἀριστοτέλης, ὁ Πλάτωνος, inquit Plutarch. *de Muſicâ*, id eſt, ſi Latine vertamus: *Ariſtoteles Platonis diſcipulus*. Sed forte & vox *præceptor* ſub genitivo latet. Πτολεμαῖος, ὁ τοῦ Ἡφαιστίωνος, legitur apud Suidam Ἐπαφρόδιτος & Πτολεμαῖος, Photium Ecl. 189. (190.) Viris doctis dicitur *Ptolemæus, Hephæſtionis filius*, vel *Ptolemæus Hephæſtion*. Neutrum probe. Ego malim: *Ptolemæus, Hephæſtionis præceptor*, vel, *pater*. Ptolemæus enim ille Chennus ſub Nervâ & Trajano; Hephæſtion ſub Antonino Pio floruit..... Forte & hanc habent ellipſin iſta: Ἀπολλώνιος, ὁ Ἀσκληπιάδου, Ἀσκληπιάδης, ὁ Ἀρείου, Διονύσιος, ὁ Τρύφωνος, Δίδυμος Ἡρακλείδου.» Hactenus Clar. Jonſius, cujus verbis dubium non ſolvi, ſed augeri, poteſt; cum ex iis manifeſte colligi queat hæc verba, Ἀρχίβιος Ἀπολλωνίου, pariter ſignificare poſſe Archibium Apollonii noſtri fuiſſe *patrem*, aut *filium*, vel *præceptorem*, vel etiam *diſcipulum*. Sic, apud Latinos, Cicero Acad. Quæſtion. L. I. c. IV, 13: *quæ contra Philonis Antiochus ſcripſerit*. Subauditur, *diſcipulus*.

Archibius Suidæ dictus eſt Ἀρχίβιος Ἀπολλωνίου, quomodo noſter Apollonius apud eumdem vocatur Ἀπολλώνιος Ἀρχιβίου: Et hoc quidem eo veriſimilius videtur quo Græci frequentius avorum quam patris nomine vocarentur. Miltiadis pater & filius, Cimo, Periclis pater & filius, Xanthippus, dicebantur.

De aliis Archibiis.

Memoratur apud Suidam & alter Archibius, Ptolemæi filius, Leucadius, vel Alexandrinus, Grammaticus pariter, qui uſque ad Trajani Imperatoris tempus Romæ docuit, quemque an ex eâdem gente fuerit, conſtituere non poſſimus. De hoc vide Fabric. L. 5. c. 5. qui & L. 2. c. 5. alium etiam Archibium Alexandrinum inter eos recenſet in Homerum ſcriptores quorum opera interciderunt; eumque alium facere videtur & ab eo Grammatico Leucadio, ſeu Alexandrino, qui fuit Ptolemæi, & a noſtro, qui fuit Apollonii, filius. De alio Archibio vide Plutarch. in *Anton.* p. 955.

De Patriâ & profeſſione Apollonii.

Quod ſpectat ad noſtri Apollonii patriam, eum ſuſpicor fuiſſe Alexandrinum; (quod nullâ auctoritate fretus liquido tamen affirmavit Fabric. L. 5. c. 7.) aut ſaltem Alexandriæ vixiſſe: & Scholam Didymi, qui tunc maximâ laude florebat, & omnes hujuſce ætatis informavit Grammaticos, frequentando exornaviſſe. Sophiſta autem fuit; ut liquet ex titulo quem noſter Codex Mſ. præfixum habet, ubi diſerte legitur, Ἀπολλωνίου ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

Apion Apollonii diſcipulus.

Tempus, quo vixit, hinc definitur quod diſcipulum habuit, teſte Suidâ in Ἀπίων, celeberrimum Apionem. [1] Illum dico Didymi magni alumnum, Theonis Grammatici ſucceſſorem, quique ſub Tiberio & Claudio Romæ docuit, & adverſus quem Joſephus duos libros notiſſimos conſcripſit. Hujus

---

[1] Hunc, quod obiter notandum, Apollonius, qui recte ejus nomen ſciebat, ſemper cum Joſepho, & Athenæo L. 15. *Apionem* per unum ac ſimplex *pi* vocat;

autem de nomine, cognominibus, vitâ & ſcriptis, qui plura ſcire volent, ii, poſt Albertum, ad Heſychii Epiſtolam dedicatoriam, Havercampum, ad Joſephum, Suidam, Fabricium, in *Bibliothecâ Græcâ*, Voſſium, *De Hiſtoricis Græcis*, L. 2. c. 7. Meurſium in *Bibliothecâ Græcâ*, Jonſium, *De Scriptoribus Hiſtoriæ Philoſophicæ*, Moreryum, in *Addendis* ad illius Dictionarium, & Baylium in ſuo, Tillemontium, *Hiſtoire des Empereurs*, *Tom. I.* ac poſt eum Fleuryum, in Hiſtoriâ Eccleſiaſticâ, & poſtremo Cotelerium, *ad Patres Apoſtolicos*, *Tom. I.* alioſque bene multos, nuper confectam adibunt elegantiſſimam & doctiſſimam diſſertationem quam vir eruditiſſimus & vere πολυίςωρ, multiſque ſcriptis nobiliſſimus, Regiæ Pariſienſis Inſcriptionum atque Humaniorum Litterarum Academiæ Socius, Johannes *de Burigny*, ejuſdem Academiæ Commentationibus brevi inſerendam curabit.

Cæterum hîc diſſimulandum non eſt immortale Litterarum Græcarum decus, & omnis eruditionis portentum, Clar. Ruhnkenium, nunquam mihi ſine ſummâ veneratione nominandum, & cujus amicitiâ ac intimo commercio litterario publice ſuperbimus ac lætamur, in egregiâ ſuâ ad ſecundum Heſychii volumen præfatione, p. 5. Apionem Apollonii diſcipulum fuiſſe negare; quod, ut inquit, videat Apollonium Apionis auctoritate, pariter atque Ariſtarchi, Heliodori, & aliorum vetuſtiſſimorum Grammaticorum, Solvitur objectio.

---

eum contra idem Athenæus L. 7. (quem errorem ſolemnem eſſe Manuſcriptorum Codicum docet Tan. Faber *Epiſt.* L. 2. *Ep.* 19. p. 57.) Gellius *Noct. Attic.* L. 6. & Henricus Valeſius ad Euſeb. *Hiſtor. Eccleſ.* III. 38. p. 57. eum male *Appionem* per duplex *pi* nominent: & Alberti ad Hes. voce Θαλαμηπόλος, paſſim Ἀππίων, geminato Π, in Heſychii Lexico ejuſque titulo fuiſſe obſervet.

frequentiſſime uti in ſuo Lexico Homerico : unde ei diu ante Apollonium vixiſſe Apio videtur. Nam cum Apollonius, qui veteres fere unicos allegat, Apionem laudans, eum ſic in eodem honore ponat ac alios præſtantiſſimos & antiquos Criticos, id ipſum Clar. Ruhnkenio argumento eſt Apollonium ab Apionis ætate longius abfuiſſe, & ad eum, ut ad antiquum Scriptorem, provocare.

Sed hæc tanti viri objectio facile dilui ac ſolvi poterit, ſi probaverimus Apollonium vixiſſe tempore Dionyſii Thracis Alexandrini. Hic autem Romæ docuit Pompeii Magni ætate, ac diſcipulus fuit Ariſtarchi, & Tyrannionis prioris præceptor; &, teſte Suidâ, licet natus Alexandriæ, a patre Tero Thracis nomen habens, dictus quoque fuit Rhodius, ut nempe donatus Rhodiorum civitate, annotante Strabone in L. 14. ubi de hoc Grammaticó videndus eſt, cum Etymologo Magno in Διόνυσος ὁ Θρᾷξ, Suidâ, Fabricio *Bibl. Græc.* Jonſio *de Script. Hiſt. Phil.* L. 1, 2. 3, 8. Meurſium in *Rhodo* & *Dionyſio, ſive de auctoribus iſtius nominis, eorumque ſcriptis libro ſingulari*, pag. 577. decim. vol. *Theſauri Græcarum Antiquitatum*, ac Voſſium *De Hiſt. Græc.* pag. 148. 174. & 175.

Apollon. ſub Auguſto vixit cum Dionyſio Thrace.

Liquido autem conſtat utroſque Grammaticos eâdem tempeſtate floruiſſe; cum Apollonii ſententia apud Etymol. Magnum p. 32. in Αἰζηὸς, confutetur a Dionyſio Thrace. [1]

[1] Dionyſius hic allegatur ſub nomine appellativo antonomaſtico, quod eſt ὁ Τεχνικός; quemamodum eum ſic citari apud Euſtathium docet Fabric. L. 2. c. 3. p. 291. primi vol. & pag. 314. ac 327. ejuſdem vol. in Indice Auctorum ab Euſtathio allegatorum. Quod, puto, cognomen habuit ob ſuam celeberrimam Τέχνην γραμματικήν; cujus Commentatores, plus ſimplici vice, apud Euſtathium vocari τοὺς τῆς γραμματικῆς ἐξηγητὰς monet Fabric. L. 5. c. 7. qui ibidem inſigne & eximium illius excerptum ex apographo Holſteniano protulit.

Sic

Sic enim habet Etymologus Magnus: Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου σὺν τῷ ἰῶτα εἶδεν αὐτὸ &c. πρὸς ὃν ἀντιλέγει ὁ ΤΕΧΝΙΚΟ'Σ, ὅτι &c. Jam vero cum Dionyſius Thrax, teſte Suidâ, Romæ docuerit Pompeii Magni tempore, ac laudaverit Apollonium; atque ipſemet Apollonius eumdem illum Dionyſium allegaverit in vocem Ἰόμωροι p. 438. noſtræ Edit. hinc certe neceſſario conſequitur eos coævos fuiſſe: hincque firmatur Fabricii ſententia, qui, L. 5. c. 7. dixit Apollon. Auguſto imperitante clarum extitiſſe. Et ſic Apollonius, qui ſub Auguſto floruit, diſcipulum habere potuit illum Apionem, quem Suidas docet fuiſſe alumnum Didymi Magni, ac ſub Tiberio & Claudio poſtea Romæ docuiſſe.

Apollonius Apionem, quamvis recentiſſimum & diſcipulum ſuum, laudare potuit, immo & debuit.

Qui autem Dionyſium Thracem, æqualem ſuum, immo & æmulum, & a quo confutatus fuit apud Etymol. ad partes tamen vocavit, quanto magis ſuum Apionem, quo diſcipulo ſuperbiebat, cujus eruditione, tanquam propriâ ac ſibi debitâ, gloriabatur, allegare potuit, immo & debuit? præſertim cum Apio, quamvis recentiſſimus, maximam tamen jam tum conſecutus eſſet famam; ut qui Africano apud Euſebium, L. 10. *de Præparatione evangelicâ*, vocatus fuerit περιεργότατος γραμματικῶν, Tatiano, in Oratione *ad gentes*, ἀνὴρ δοκιμώτατος, Gellio L. 5. c. 14. *litteris homo multis præditus, rerumque Græcarum plurimâ atque variâ ſcientiâ*, & L. 6. c. 8. *facili atque alacri facundiâ*. Et quod probat eum, dum viveret, in maximo honore fuiſſe, Seneca in Epiſt. 88. Libri primi, docet Apionem Grammaticum *ſub Caio Cæſare* (Tiberio) *totâ circumlatum eſſe Græciâ*, videlicet quaſi manibus geſtatum, & ut publicâ quâdam pompâ, quemadmodum ad hæc verba recte interpretatur Lipſius. Idem Seneca ibidem ſubjicit eum *in nomen Homeri ab omnibus civitatibus adoptatum;*

hoc eſt, explicante Fabricio L. 2. c. 5. *Bibl. Græc. ipſius Commentarios, & expoſitiones, aliorum ſcriptis in Homerum prælatos fuiſſe.* Quod certe maximum eſt; cum tot tantique viri, Ariſtarchi, Didymi, Zenodoti &c. &c. in Homero unice explicando, ante Apionem, deſudaviſſent. Sin autem tantam adeptus eſt famam Apion, quem prius in Homerico Lexico citare potuit Apollonius, quam eum qui in Homeri nomen adoptatus alter Homerus vocabatur, quique, teſte Plinio, palam prædicabat ſe evocaſſe umbras, ad percontandum Homerum quânam patriâ, quibuſve parentibus genitus eſſet, non tamen auſus fuerat profiteri quid eum ſibi reſpondiſſe diceret. Præterea, alterum Belgii, ac totius orbis litterati, decus, Clar. Valckenarius, in *Diſſertatione de ſcholiis ad Homerum ineditis*, p. 148. hinc petendam rationem docet cur Apion præcipue toties advocetur a Grammaticis, qui (ut Apollon.) dictiones Homericas in Lexica congeſſerunt, quod Apion & Herodorus, ſive, ut ait, Heliodorus, ſuis commentariis præcipue fuerint in ſingulis, quæ ab uſu eſſent remotæ, dictionibus Homericis interpretandis occupati, & in adnotandis, e diverſis Grammaticorum Editionibus, variis vocum lectionibus. Unde idem feliciſſimus Græcarum litterarum ſtator, diſſertationis p. 149. addit Lexicorum Homericorum magnam ſine dubio partem ex Apionis in Homerum Commentariis fuiſſe derivatam.

Certe ſi clariſſimum illud lumen, doctiſſimus Ruhnkenius, cujus adoro veſtigia, Apollonii Lexicon totum pervolvere potuiſſet, nunquam quæſiviſſet quomodo Apollonius Apionis, ſi recentior, immo ejus σύγχρονος ac diſcipulus ſit, perinde ac vetuſtiſſimorum Grammaticorum, auctoritate uti poſſit; cum idem Apollonius æqualem ſuum Dionyſium

Thracem laudet, alioſque bene multos ejuſdem ætatis, ut Archiam, cujus diſcipulus Epaphroditus Chæronenſis, teſte Suidâ, a Nerone uſque ad Nervam Romæ floruit, & Demetrium Ixionem, qui, ex eodem Suidâ, Auguſti Imperatoris tempore Pergami vixit.

Et in hoc quidem Apione citando, non vituperandum, aut mirandum, ſed potius laudandum eſt utiliſſimum Apollon. conſilium, qui has in principem Poetam celeberrimi Grammatici curas, quas, ut ait ὁ πάνυ Hemſterhuſius, apud Heſychium in Ἄδης, magni veteres fecerunt, nobis ex parte, & eâ quidem optimâ, conſervaverit. Præſtantiſſimum enim Apionis opus ſibi proprium fecit, meliora excerpendo, ſequiora rejiciendo, ac dubia accurate perpendendo; & magiſtri licentiâ uſus, ita diſcipuli ſui Lexicon in ſuum ſuccum ac ſanguinem convertit, & quaſi proprio jure vendicavit, ut eo prorſus amiſſo facile nunc carere poſſimus, atque novâ hâc Apollonii quaſi παλιγγενεσίας ſublati Apionis deſiderium levemus. In quo quidem eo melius nobiſcum actum fuiſſe reputandum eſt, quod nullum ad nos, noſtramque ætatem, Apionis illius, tot ſcriptorum famâ inclyti, opus pervenerit. Quamvis, ut ait Plinius, in præfatione *Hiſtoriæ Naturalis*, immortalitate donari a ſe ſcripſiſſet, ad quos aliqua componebat; cum contra ipſe nunc unius ex ſuis operibus immortalitatem, ut & olim componendi facultatem ac doctrinam, Apollonio magiſtro diſcipulus, & in hujus Lexico unice ſuperſtes, acceptam referre debeat. Nam, quæ apud Fabricium, vol. 7. p. 50. leguntur extare in Codice Barocciano 119. Bibliothecæ Bodlejanæ, eæ ſunt, docente, p. 5. Præfat. ad ſecundum vol. Heſychii, Clar. Ruhnkenio, qui & illarum apographum ſibi comparaverat, gloſſæ

Apionis nihil, niſi in Apollon. ſupereſt.

Homericæ ſatis jejunæ, ad litterarum quidem ordinem digeſtæ, ſed Apionis nomen a recentiori manu Latinis litteris adſcriptum habent. Unde apparet nihil hodie Apionis ſupereſſe, niſi quod ab Apollonio noſtro relictum ſit; qui & plurimas nobis conſervavit ſententias & teſtimonia aliorum Scriptorum ac Grammaticorum, de quorum minus illuſtrium vitâ, ætate, patriâ & ſcriptis, ne tanquam cœlo delapſi videantur, paucis hîc nobis ita agendum eſt ut ſumma ſequentes faſtigia, & brevitati conſulentes, res maxime neceſſarias attingamus, ac in cæteris fontes adeundos indicemus & veluti digito commonſtremus; ne acta agere, aut omnino agenda omittere, videamur.

SECTIO SECUNDA.

De Auctoribus quos allegat Apollonius.

Herodorus. Apollonius, in Ἐπιβάντες μῆλον p. 342. laudat *Herodotum*; ubi neceſſario, quemadmodum ibidem monuimus, lege *Herodorus*: qui Grammaticus Homerum illuſtraverat, quemque cum Apione frequenter conjungit Euſtathius. Sic enim habet ad Il. A. fol. 21: Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος, ὧν βιβλίον εἰς τὰ τοῦ Ὁμήρου φέρεται. & paulo infra, ὡς ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου φέρεται. Et fol. 35. τὰ Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου εἰς τὸν Ὅμηρον ὑπομνήματα. Quam ſæpe autem Apionis & Herodori in Homerum commentaria conjunctim laudentur apud Euſtathium, videre licet p. 308. primi vol. *Bibl. Græc.* L. 2. c. 4. in Indice Auctorum ab Euſtathio ad Homerum allegatorum, quem ibidem inſeruit Fabric. De hujus autem Herodori ſcriptis vide Voſſium, *De Hiſtoricis Græcis*, p. 374. Editionis quæ prodiit Lugduni

Batavorum anno CIƆ IƆ CL. Fabricium in *Bibl. Græc.* & Jonſium qui, *de Script. Hiſtor. Phil.* L. 4. n. 22. p. 255. Edit. Jenæ, anno 1716. hæc ſubjicit: » Quod ſi Apion ille, » quicum ſæpe apud Euſtathium citatur, eſſet Apion ille » Alexandrinus Grammaticus, eique æqualis fuiſſet, jam » ætatem ejus certam haberemus, quam alias ignoramus. Jam vero cum certum ſit hunc *Apionem* eſſe *Apionem illum Alexandrinum Grammaticum*, ac Herodorum poſt hunc non vixiſſe, cum ab Apollonio, qui hujus Apionis tempore vixit, laudetur, liquido conſtat Herodorum, Apollonium & Apionem, coævos fuiſſe. Et ſic Herodori ætate definitâ atque aſſignatâ, cum Clar. Ruhnkenio, qui ſolos veteres a noſtro laudatos credebat, mirari deſinimus quomodo (cum Herodorum recentiſſimum & minus celebrem laudaverit) Apionem illuſtriſſimum allegare potuerit Apollon. Vide & Jonſium qui L. 2. c. 11, 4. Herodori ætatem incertam eſſe dixerat, ac de eodem loquitur L. 1. c. 2, 4. & L. 2. c. 2, 5. eumque Heracleotem fuiſſe, cum Voſſio, obſervat. Herodori ætas aſſignatur.

Vide & in Epiſtolam Heſychii ad Eulogium nuncupatoriam, animadverſionem Clar. Grævii, (ſi tamen illius fuit, quod recte negare videtur ibidem Alberti) ubi pro ἩΛΙΟΔΩΡΟΥ, legendum cenſet ἩΡΟΔΩΡΟΥ, quocum primo quidem facit Fabric. Bibl. Græc. L. 2. c. 5. art. 13. & art. 55. ſed a quo, ut eſt nunquam ſibi conſtans, diſſentire videtur L. 4. c. 35. De hâc autem nominum ὁμωνύμων confuſione conſulenda, ſi tanti eſt, noſtra in φοῖβος adnotatio, p. 834. *Heliodorus* pro *Herodoro.*

Porro notandum eſt in Indice Auctorum a Tzetze ad Lycophronem laudatorum, quem, ex Editione ſecundâ Johannis Potteri deſcriptum, Bibliothecæ Græcæ L. 3. c. 16. inſeruit Fabricius, laudari ἩΡΟΔΟΤΟΝ τὸν Ποντικὸν, ad verſus *Herodotus* pro *Herodoro.*

662. 1332. 1414. 1424. & 1432. Tu certiora edoctus, in Indice & Tzetze, quemadmodum apud Apollon. p. 342. pro Ἡρόδοτος, lege Ἡρόδωρος, cujus mentio frequens apud Scholiaſten Apollonii Rhodii. Enim vero Herodorus, quamvis Heracleotes, vocatur Ponticus in ejuſdem Tzetzis Chil. 2. Hiſt. 36. & apud Plutarchum in Romulo. Scilicet quod commentarium reliquiſſet de Macronibus, gente Ponticâ, Scythinis, ſive Scythenis, finitimâ; cujus commentarii ſecundum librum citat Apollonii Rhodii Schol. in Librum I. Argonaut. Quemadmodum ab Athenæo dictus eſt *Heracleotes*; non tam forte quod in hâc urbe natus eſſet, quam quod ſcripſiſſet de Heracleâ urbe, & de Hercule a quo nomen accepit Heraclea: cujus operis decimum librum laudat Stephanus in γλῶτις, decimum ſeptimum Athenæus L. 9, 18. & ex quo excerpta ſunt quæ de Hercule refert Scholiaſtes Pindari, ad Olymp. 5. cujuſque meminerunt Clemens, L. 1 Stromat. & Plutarchus qui in *Quæſtionibus Romanis* Herodorum adducit. Præter Herodorum, Nymphis quoque & Promathides, Heracleotæ, de Heracleâ ſcripſerant; quorum trium unum aliquem Scholiaſtes Ariſtophanis ad Aves fol. 583. ubi de Sabazio deo agit, ſic citat: Τίς δὲ θεῶν οὗτος ὁ Θεὸς, ὁ Ἡρακλεώτης περὶ Ἡρακλείας ἐν τῷ ΙΒ φησὶ, annotante Jonſio L. 1. c. 2, 4. Mihi vero hîc potius noſter Herodorus quam Nymphis aut Promathides, laudatus videtur. At recte a Jonſio reprehenſum puto Voſſium, qui Heracleotam quemdam Hiſtoricum ab Herodoro, & duobus aliis ſupra nominatis, diverſum facit L. 4. p. 514.

Herodorus Heracleotes dicitur, cur Ponticus.

Ariſtarchus

Citatur ab Apollonio & ille Ariſtarchus, cujus nomen in proverbium abiit, quotieſcumque de Criticis loquimur. Is, teſte Suidâ, habitatione Alexandrinus, natione vero Samothrax,

& patre Ariſtarcho natus, vixit Olympiade 156. atque ut, præter Suidam, Euſebius in Chronicis docet, tempore Ptolemæi *Philometoris*, cujus & filium erudiit. Fertur ſcripſiſſe ultra octingentos libros, eoſque tantum Commentariorum. Diſcipulus fuit Ariſtophanis Grammatici, & cum Cratete, Grammatico Pergameno, Pergami ſæpiſſime contendit. Diſcipulos habuit circiter 40. qui & Ariſtarchei vocati fuerunt. In Cypro, aquâ intercute laborans, mortem inediâ ſibi conſcivit; cum annos 72. vixiſſet, filioſque reliquiſſet, Ariſtarchum & Ariſtagoram, qui ambo ſtupidi fuerunt: quorumque prior venditus fuit, quem tamen Athenienſes redemerunt. Varie, ut annotat Meurſius in *Bibl. Græc.* citatur Ariſtarchus apud varios ſcriptores, ſed ſine ullo operis titulo. Ejus *Commentarium* in *Lycurgum Æſchyli* laudat Scholiaſtes Theocriti *Idyll. X.* & Commentarium in Sophoclis Tragœdiam *Nioben* commemorat Harpocration.

De hoc vide Suidam, Meurſium in *Bibl. Græc.* Menagium *Antibaillet* c. 25. Jonſium *De Scriptor. Hiſt. Phil.* non ſemel, ac præter alios bene multos, Fabric. qui de hujus emendatione Poematum Homericorum dixit L. 2. c. 2. & hujus *Canonum Theſaurum* commemorat L. 5. c. 7. atque alibi paſſim de eo loquitur.

Cum Ariſtarcho Apollonius ad partes quoque vocat ejus æmulum Cratetem Malloten qui, ex Suidâ, Timocratis filius, ac Philoſophus Stoïcus, cognomento vocatus eſt Homericus & Criticus, ob ſtudium rei Grammaticæ & Poeticæ. Æqualis fuit & æmulus Ariſtarchi, tempore Ptolemæi *Philometoris*. Eum Suidas narrat compoſuiſſe (ante Ariſtarchum, ut e Strabone colligit Fabric.) διώρθωσιν Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας ἐν βιβλίοις θ. Hujuſce Critici meminit Varro L. 8. *de Linguâ Latinâ*, & (Crates Mallotes.)

eum vocat nobilem Grammaticum qui, fretus Chryſippo, homine acutiſſimo, a quo relicti fuerant ſex libri περὶ τῆς ἀνωμαλίας, his libris contra analogiam atque Ariſtarchum eſt nixus. Unde ſic loquitur Gellius L. 2. c. 25: » duo autem Grammatici Græci illuſtres, Ariſtarchus & Crates, ſummâ ope, » ille ἀναλογίαν, hic ἀνωμαλίαν defenſitavit. Hunc ſuſpicatur Meurſius eumdem eſſe quem inter rei ruſticæ ſcriptores ponunt Varro & Columella.

Cæterum, quod notandum eſt, nulli unquam plus debuit Roma, quam illi Grammatico, qui eam primus Critices lumine colluſtravit. Nam, ut ait Suetonius in libro de *Claris Grammaticis*, primus, quantum opinamur, ſtudium Grammaticæ in urbem intulit Crates Mallotes, Ariſtarchi æqualis; qui miſſus ad Senatum ab Attalo rege, inter ſecundum ac tertium bellum Punicum, ſub ipſam Ennii mortem, cum in regione Palatii, prolapſus in cloacæ foramen, crus fregiſſet, per omne legationis ſimul & valetudinis tempus plurimas ἀκροάσεις ſubinde fecit, aſſidueque diſſeruit, ac noſtris exemplo fuit ad imitandum. Strabo dicit eum præceptorem credi Panætii, ac L. 3. p. 157. teſtatur Cratetem ad ſcientiarum præcepta Poetam exegiſſe, & in hoc omnes ingenii nervos contendiſſe ut Homer. ſcientiarum peritum oſtenderet. Quo pertinent & quæ ex Cratete in Ἄμμωνι p. 142. affert Apollonius.

De hujus autem vitâ & ſcriptis vide Fabric. in *Bibl. Græc.* Jonſ. *de Script. Hiſt. Phil.* Voſſium *de Hiſtoric. Græc.* L. 3. Meurſium in *Bibl. Atticâ*, qui, annotante Clar. Kuſtero ad Suidam, cum ejus libros recenſeret, omiſit opus περὶ λιμένων, quod laudatur Euſtathio ad Odyſſeam. Ab hoc Cratete Mallote, cujus meminit Meurſius in *Bibl. Attic.* alium

Pergamenum

Pergamenum, quem, non expreſſo operis titulo, allegat Plinius L. 7. c. 2. male, ut opinor, diſtinguunt idem Meurſius in *Bibl. Græcâ*, & Voſſius *De Hiſtor. Græc.* L. 3. Cum & Crates, quamvis Mallotes, dictus fuerit & Grammaticus Pergamenus: quod, teſte Suetonio, ab Attalo Pergamorum rege miſſus fuerit, ac, docente Suidâ in Ἀρίσταρχος, cum Ariſtarcho Pergami ſæpe contenderit. Unde non alius cenſendus eſt ab eo Cratete Pergameno a quo Indos, qui centenos annos excedant *Gymnetas* appellari obſervat Plinius.

Apollon. in Ἀπριάτην, p. 186. allegat Cratetem Comicum. Cratetes Comici. Sed cum duo, ejuſdem nominis, Suidæ, Meurſio in *Bibl. Attic.* ac Fabric. *Bibl. Græc.* L. 2. c. 22. memorati cognoſcantur Comici, eum credo fuiſſe ab Apollonio laudatum, qui Athenienſis, & Comœdiæ veteris Poeta, Cratinique æqualis, ac ejus primum hiſtrio, ſcripſit Comœdiam Ἥρωες dictam, cujus meminit Suidas in Ἀθάρα, & ex quâ excerpta puto hæc Cratetis verba, ἥρως ἀπριάτης, quæ apud Apollon. p. 186. leguntur.

Jam vero ab Ariſtarcho, Homeri emendatore, & ejus Zenodotus. æmulo Cratete, neceſſario pergendum eſt ad Zenodotum, cujus Editio ac recenſio ut, temporis ratione, Ariſtarcheâ prior eſt, ſic & dignitate ac præſtantiâ, & denique veterum opinione, inferior; quemadmodum annotat Fabric. L. 2. c. 2.

Is, teſte Suidâ, Epheſius fuit, poeta Epicus & Grammaticus, diſcipulus Philetæ, ac magiſter Ariſtophanis Byſantini Grammatici; nec non &, ſub Ptolemæo Lagidâ, præfuit Alexandrinæ Bibliothecæ: primuſque, ex eodem Suidâ, Homerum emendavit; ſi tamen excipias, cum Kuſtero, Ariſtotelem, qui ſcripſerat Homeri διόρθωσιν, quæ & ἐκ τοῦ νάρθηκος dicta eſt, cujuſque auctores fuerunt Alexander Magnus cum

Anaxarcho, teſte Strabone L. 13. Zenodotus autem multos Homericos verſus partim correxerat, partim pro ſpuriis rejecerat; unde hujus, ut & Ariſtarchi, nomen in proverbium abiit. Nam, apud Sueton. *De Claris Grammaticis*, Bibaculus in Catonem exclamat cap. 11:

En cor Zenodoti, en jecur Cratetis?

Interdum confutatur ab Euſtathio, a noſtro Apollonio, qui eum, quæ ignoraret, ea emendaſſe bis dicit, a Porphyrio *in Quæſtionibus Homericis*, & ab Ammonio in Οὐδείς. Hunc quoque allegari a Stephano in Δωδώνη, a Tatiano, aliiſque, docet Fabric. L. 2, c. 2. ubi & alterius Zenodoti Alexandrini junioris opera recenſet, & L. 4. c. 34. in quo dicit Zenodoti λέξεις ἐθνικὰς memorari apud Galenum in Gloſſis Hippocrateis, vocibus πίζαι ac πέλλα. Citatur apud Apollon. in Ἀγχιάλη p. 34. & Φορδίῳ p. 840. ac poſtremo in Ζῶνος p. 384. u.bquod ſuo loco monere prætermiſeramus, pro Ζηνόδωρος, lege Ζηνόδοτος; quemadmodum & in Scholiis ad Lucianum T. 2. p. 4. Ζηνόδοτος pro Ζηνόδωρος reſtituit Fabric. *Bibl. Græc.* L. 2. c. 5. Hîc quoque vide noſtram in Φοῖβος annotationem, ac de Zenodoto conſule Jonſ. *De Script. Hiſt. Phil.* L. I. 18, 5. ac II. 10, 2. & Voſſium *De Hiſt. Græc.* p. 71. Nota autem nullum Zenodorum ſcriptorem, niſi Mathematicum, cognoſci; de quo vide Fabric. L. 3. c. 23.

Timogenes, ſeu Timagenes. Apollonius in Ἄρπυιαι adducit ὑφηγήσεως cujuſdam Timogenis, de quo nuſquam alibi mentio: huncque Apollonii locum, apud Heſ. in eamdem vocem Ἄρπυιαι, pag. 549. ad partes vocat Clar. Alberti, qui hoc Timogenis nomen & opus *bene notandum* indicavit, ex quo eadem verba hauſit Clar. Valckenar, in *Diſſertatione de Scholiis in Homerum ineditis*. Sed fortaſſe pro *Timogenes* legerem

Timagenes: ac illum, de quo Suidas loquitur, intelligerem regii argentarii filium, Alexandrinum Oratorem, vel, ut quidam aiunt, Ægyptium; qui, Ptolemæi Dionyſii tempore, ſub Pompeio Magno bello captus, Romam a Gabinio ductus eſt, & a Fauſto, Syllæ filio, redemptus, Romæ docuit eloquentiam, cum ſub ipſo Pompeio, tum poſt ipſum, ſub Cæſare, & poſtea Triumviris, ac ulterius fortaſſe, ut inquit Voſſius. Cum autem, ob dicendi licentiam, ſcholâ excidiſſet, in prædio, quod Tuſculanum vocabatur, vitam tranſegit, ac poſt cœnam vomere volens, ſed, cibo exitum non inveniente, ſuffocatus, obiit Dabani; hæc autem civitas erat Oſrhoenæ, in Meſopotomiâ præfecturæ, inter Euphratem & Chaboram fluvium.

Sed mox alterius Timagenis ſic meminit Suidas: » Timagenes Hiſtoricus totius maris *Periplum* libris 5 ſcripſit. Deinde addit: » Timagenes, ſive TIMOGENES, Mileſius, » Hiſtoricus & Orator. Scripſit de Heracleâ Ponticâ, & » claris ejus urbis viris, libris 5. Item epiſtolas.

Incertum autem utrum ad unumne ex illis Timagenibus, ſive Timogenibus, an ad alium plane diverſum referendæ ſint hæ Metaphraſes Homericæ, ab Apollonio laudatæ. Porro Timogenem Hiſtoricum, Suidæ memoratum, diſtinguit Voſſius *De Hiſtor. Græc.* a Timagene Rhetore Alexandrino, cujus mentio apud utrumque Senecam. Diſſentit tamen a Voſſio Clar. Bonamy, qui plura docebit de Timagenum ſcriptis & nominum confuſione, in peculiari de his diſputatione, quam reperies p. 36. & ſequent. 13. vol. Regiæ Inſcriptionum atque Humaniorum Litterarum Academiæ Commentationum; ubi adde notitiam hujuſce operis ab Apollonio laudati, ſcilicet Metaphraſeos Homericæ, quæ virum

Clar. non potuit non latere, cum Apollonii Lexicon non vidiſſet; niſi tamen hæc ſit alterius cujuſdam Timogenis, a Timogenibus cognitis plane diverſi. Alius autem & Timogenes memoratur apud Gruterum fol. MXCIX. Vide Fabric. & Jonſ.

Apollonius Charidis (ſeu Chæridis) filius.

Citat & noſter Apollonius alium Apollonium, quem bis *Charidis* filium vocat, quique allegatur in Scholiis ad Ariſtophanis *Veſpas*, verſ. 1190. ubi dicitur: χαίριδος, pro χάριδος, quod legitur in Apollonio. Certe cognoſcitur quidam Chæris Grammaticus, quem allegat Scholiaſtes Ariſtophanis in *Ranas*, & inter Commentatores Pindari recenſet, ac non ſemel memorat hujuſce Poetæ Scholiaſtes ad Pyth. Od. 4. & ad *Nemeorum* Od. 1. Alius autem fuit, quem, referente Meurſio in *Bibliothecâ Græcâ*, inter poetas annumerat, Demetrium Phalereum ſecutus, Iſaacius Tzetzes in *Prolegomenis ad Lycophronem*. De Apollonio autem Chæridis filio nihil præterea ſcriptum repesire potui. Hujus, poſt Ariſtophanis Scholiaſten, meminit Fabric. L. 2. c. 21. & 3. c. 21.

Archias.

Laudat & Archiam Grammaticum Alexandrinum, de quo vide Fabric. L. 5. c. 7, 15. & Suidam, in Epaphroditum Chæronenſem, qui hujus Archiæ fuit alumnus & diſcipulus, Romæque floruit a Nerone ad Nervam uſque, ac de cujus ſcriptis Kuſterus ad Suidam videndus. Unde ſub Auguſto potuit vivere ille Archias, Apollonio æqualis, a quo inſtitutus & enutritus fuit Epaphroditus.

Antigenes.

Allegat & quemdam Antigenem, quem Grammaticum non cognovimus. Fuit quidam hoc nomine Hiſtoricus, a Plutarcho laudatus in Alexandr. p. 691. Sed de hoc dubitare videtur Fabric. L. 3. c. 7. an ille ſit cujus meminit idem Plutarchus pag. 703. quemque laudat Plinius. Duos Antigenes medicos

memorat Fabric. L. 6. c. 9. An legendum Ἀρχιγένης, qui apud Euſtathium Grammaticus citatur?

Auctoritate utitur & Comani Grammatici, Homerum interpretati, qui & allegatur apud Apollonium Dyſcolum Alexandrinum, temporibus Hadriani & Antonini Pii Alexandriæ florentem, ac Herodiani patrem. Hic autem Comanum citavit p. 149. Editionis Wechelianæ libri περὶ συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μερῶν, cujus operis meminit Suidas. Unde etiam ſi nullo alio argumento definita conſtaret Apollonii ætas, ſaltem hinc neceſſario colligi poſſet eum ante Hadrianum vixiſſe; cum ipſe alleget Comanum ab altero laudatum Apollonio, qui ſub Hadriano vixit. Comanus.

De Sidonio, quem & citat, nihil compertum habeo; niſi ſit Sidonius ille quem in Homerum ſcripſiſſe colligitur ex Etymologo p. 124. in Ἀπὸ ſic loquente: ὅθεν ὁ Σιδώνιος μέμφεται Ἀριστάρχῳ, μὴ ἐγκλιτικῶς ἀναγνόντι τὸ, πρόσθεν ὅθεν φάνηται; ubi vides eum in hoc loco adverſari Ariſtarcho. Idem laudatur ad Iliadem O. 229. in excerptis Scholiorum veterum, quæ ex Codice Aloyſii Alemanni protulerunt anno 1689. Cantabrigienſes Iliadis Editores. Quidam Philoxenus Sidonius apud Euſtathium ad partes vocatur p. 579. Edit. Romanæ. At p. 966. ac 1017. ſimpliciter vocatur Sidonius, quemadmodum & in Scholiis Pindari. Sidonius.

Sine nomine affert teſtimonia Lexicographorum. Nam & plures jam tunc temporis extitere, & ii præſertim qui voces Homericas ordine Alphabetico diſponerent. Lexicographi.

Apparet ex Athenæi Libro nono, p. 383. Edit. Cauſaubon. Philetam Grammaticum, Criticum, ac Ptolemæi Philadelphi præceptorem, de quo Suidas & Voſſius L. 3. Inſtitut. Poet. p. 52. ſcripſiſſe Gloſſas Homericas. Nam citat Athenæus Philetas.

verſus Comici *Stratonis* in *Phœnicide*, ubi inducitur homo conquerens de coquo, qui ipſum alloqueretur vocibus Homericis, ac diceret μέροπας, δαιτυμὼν, κρομυοτόπων, μῆλα, οὐλοχύτας, πηγός, μίστυλλε, δίπτυχα, ὀβελοὺς &c. Quod cum non intelligeret herus, quamvis Græcus, ſed in Poetis, quaſi alienâ linguâ locutis, plane hoſpes & peregrinus, exclamat:

—— Ὥστε με
Τῶν τοῦ Φιλήτα λαμβάνοντα βιβλίων,
Σκοπεῖν ἕκαστα τί δύναται τῶν ῥημάτων.

Ibi quidem pro *Strato*, nomen *Strattidis*, qui fuit Comœdiæ veteris Poeta, & pro Φοινικίδης merito Fabric. L. 2. c. 22. *Bibl. Græc.* legit Φοινίσσαις; quæ ejuſdem *Strattidis* fabula laudatur apud eumdem Athenæum L. 4. & 14. apud Pollucem L. 9. c. 7. & L. 10. c. 47. & Erotianum in Λαβείδης; cum contra in Suidâ male habeatur Φοινικ. Philetam porro Gloſſarum Homericarum auctorem, quod ex hoc loco conjici poteſt, Clar. Fabricii accuratiſſimam diligentiam fugiſſe miramur; qui ne hujus quidem meminit L. 2. c. 5. ubi agit de *Commentariis in Homerum, variiſque ſcriptis eum ſpectantibus quæ interciderant.*

Philoxenus. Quin & Philoxenus, Grammaticus Alexandrinus, Romæ clarus, qui, teſte Suidâ, ſcripſerat περὶ σημείων τῶν ἐν Ἰλιάδι, ſive, *de obelis & aliis notis Criticis quibus Grammatici in Iliade uſi ſunt*, &, docente Etymol. περὶ Ἰάδος διαλέκτου, opus ediderat & περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ γλωσσῶν, *de vocibus obſcuris & peregrinis apud Homerum.* Cujus operis epitomen, uno

Ælius Serenus. libro conſtantem, compoſuit Ælius Serenus, Athenienſis; eodem Suidâ referente in Σέρηνος. Legi & hodie nonnulla Philoxeni hujus in Gloſſariis editis ab Henrico Stephano;

Vulcanio & Labbæo, ac Philoxeni Commentaria in Odyſſeam laudari a Stephano Byſ. in Δωδώνη, docet Fabric. L. 2, c. 5. quem tamen vide & L. 5. c. 40. Longinus, teſte Suidâ, aliquid prodiderat περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ πολλὰ σημαινομένων λέξεων. Longinus.

Baſilides Grammaticus, (quem in *Bibl, Græc.* male confundit Meurſius cum Baſilide Hæretico, cujus Ἐξηγητικῶν librum 23, citat Clemens Alexandrin,) referente Fabric. L. 5, c. 7. ſcripſerat περὶ λέξεως Ὁμηρικῆς. Cujus libri epitomen concinnavit Cratinus, teſte Etymol. Magno in Ἀείδελον, apud quem etiam Lexicon Iliadis, & Lexicon τῆς Ἰλιάδος, vocibus Ἀσὴ & τάλαντον, citantur. Apionem quoque Lexicon Homericum compoſuiſſe, ex nuncupatoriâ Heſychii ad Eulogium Epiſtolâ certum apparet Clar. Ruhnkenio. Si autem, vigente adhuc & florente Linguâ Græcâ, tot tantique in Homerum Gloſſatores, Lexicographi atque Commentatores, extiterunt, quid nunc de illius auctoris difficultate exiſtimandum eſt, quem hodie adeo facilem ac planum plerique cenſent, ut & ab hoc Linguæ Græcæ ſtudium auſpicentur; cum tamen, ut recte ait Caſaubon. divinum illum Poetam non omnes intelligant? Baſilides. Cratinus. Lexica Iliadis.

Utitur Apollonius & teſtimonio Apollodori Grammatici, qui, ex Suidâ, fuit Aſclepiadis filius, unus ex Panætii Rhodii Diogeniſque Babylonii, Philoſophorum Stoicorum, & Ariſtarchi Grammatici, diſcipulis; primuſque uſus eſt verſibus illis qui *Tragiiambi* vocantur, floruitque ſub Evergete ſecundo. Hujus ſervantur Bibliotheces libri tres, cum olim multo plures fuiſſent. Scripſerat & Chronica, quorum crebra apud Diogenem Laertium mentio, & quæ produxit ad annum ab Ilii excidio 1040. *hoc eſt*, Olympiad. 158, 4. Ea autem dicavit Attalo ſecundo, Pergami regi, qui Apollodorus.

obiit Olympiad. 160, 3. ante Chriſtum natum 238. Apollodorus citatur ἐν νεῶν καταλόγῳ a Stephano Byſ. & Strabone L. 14. ac Schol. Apollonii Rhodii, in L. 3. Hoc opus in duodecim libros diſtributum cum laudibus allegat Euſtath. ad Il. B. Primum librum citat Stephanus in Ἄργυρα, & in Πλαταιαί. Secundus ad partes vocatur a Strabone L. 7. & a Johanne Tzetze Chil. 7. Quintum laudat Athenæus L. 3. ſeptimique meminit idem Stephanus. Et hunc, credo, *navium Catalogum* reſpicit Apollonius, Apollodorum cum citat. Cæterà autem quæ de hujus Apollodori vitâ & ſcriptis a nobis dici potuiſſent, poſt Scipionem Tettium, Johannem Meurſium, Gerhardum Johannem Voſſium, & Johannem Jonſium, occupavit Fabric. L. 3. c. 26.

Alter Apollodorus.

Porro notandum eſt fuiſſe & alterum, inter multos alios, Apollodorum Cumanum qui, teſte Clement. Stromat. L. 1. primus Critici nomen introduxit, & Grammaticus appellatus eſt: πρῶτος τὸ Κριτικοῦ εἰσηγήσατο τοὔνομα, καὶ Γραμματικὸς προσηγορεύθη.

Heliodorus

Heliodorus ab Apollonio quoque adducitur, ut a Suidâ, & ab Heſ. in Epiſtolâ ad Eulogium nuncupatoriâ, ubi ejus nomen ſollicitatur a Grævio, Ἡροδώρῳ pro Ἡλιοδώρῳ legendum cenſente; niſi potius amplectenda ſit Clar. Alberti ad hunc locum conjectura. Varios Heliodoros recenſent Meurſius in *Bibliothecâ Atticâ*, & Fabric. in *Græcâ*, L. 5. c. 6. qui & L. 4. c. 35. docet fuiſſe complures Grammaticos Heliodoros. Noſter vero, per temporis rationem, non alius forte *quibuſdam* eſſe videatur quam qui ab Horatio L. 1. Satyr. 5. verſu 3. vocatur *rhetor Heliodorus, Græcorum longe doctiſſimus*, ubi pro *longe*, alii legunt *linguæ*; quod, quidquid contra opponat Lambinus, retineri ac dici poſſit; cum Heliodorus, quamvis natione Græcus, ob hoc laudari potuiſſet

potuiſſet ab Horatio, quod Græcæ linguæ ſcientiam maximam haberet; quippe qui, eruditiſſimus Grammaticus & Homeri Interpres, ea Græcæ linguæ, veluti intimis penetralibus ac receſſibus abdita, cognoſceret, in quibus cæteri Græci plane hoſpites ac peregrini eſſent. Certe non poſſumus cum Fabricio ſuſpicari per noſtrum Heliodorum, & ab Heſ. laudatum, intelligendum eſſe Heliodorum Sophiſtam, qui Hadriano imperatori ab epiſtolis fuit, cum ſic ab Apollonio citari non potuiſſet. Quanto potiori jure hæ expoſitiones Homericæ referendæ ſunt ad Rhetorem, Græcorum longe (ſeu *linguæ*) doctiſſimum, qui tempore Horatii vixit, eoque familiariter uſus eſt!

Citat & Cleanthem, Phanii filium, ut Diogenes Laertius ac Suidas ſcribunt, ex Aſſo oriundum, quæ erat urbs Lyciæ, cujus meminit Strabo L. 13. & Stephanus *de Urbibus*. In hâc urbe admirabilem Cleanthis ſtatuam Senatûs Romani decreto Cleanthis honori dedicatam vidiſſe ſe teſtatur Simplicius, Capit. ultimo in Epictet. Enchirid. recte a Menag. ad Laert. emendatus. Cleanthes primo pugil fuerat; ut teſtantur Suidas, & Antiſthenes, in libro *de Succeſſionibus* (ἐν διαδοχαῖς) a Diogene Laertio laudatus. Athenas, ut aiunt quidam, quatuor cum drachmis profectus, cum ſe ad Zenonem contuliſſet, conſtantiſſime philoſophatus eſt, eademque decreta tenuit; ac Zenonis ſucceſſor fuit. Suidas tamen adfirmat eum primo Cratetis diſcipulum fuiſſe, ac deinde magiſtrum Chryſippi Philoſophi Solenſis & Antigoni regis. At Clemens Alexandrin. Στρωμ. L. 1. docet Zenonem ipſum, non vero Cleanthem, Cratetis diſcipulum fuiſſe, hujuſque Zenonis in locum ſucceſſiſſe Cleanthem noſtrum, a quo ſchola relicta fuit Chryſippo. Unde falſus eſt Valer. Maxim. qui contra, L. 8. c. 7. Cleanthes.

Cleanthem Chryſippi diſcipulum facit. Adeo laborioſus fuit ut alter Hercules vocaretur. Cum enim, teſtibus, Suidâ, Diogen. Laert. Valer. Maxim. L. 8. c. 7. & Senec. Epiſt. 44. non haberet unde vitam toleraret, noctu mercede conductus aquam ad hortos irrigandos hauriebat, interdiu vero litteris vacabat ac diſciplinis; unde etiam dictus eſt φρεάντλης. Sic vero mortuus eſt : cum ejus extima gingiva tumefacta putreſceret, jubentibus medicis, duos dies cibo abſtinuit; jamque ei ſic melius erat ut medici omnia quibus ille uti conſueverat, permitterent: quod ille non ſuſtinuit; ſed, cum ſe jam multum viæ proceſſiſſe diceret, reliquis quoque diebus ita conſumptis mortuus eſt: cum quidem, ut aiunt nonnulli, annos octoginta vixiſſet, Zenonemque annis novem & decem audiviſſet. De hujus operibus ac vitâ vide Diogenem Laertium L. 7. & ad eum Menag. Suidam, Fabric. vol. 2. p. 395. ac Voſſ. *De Hiſt. Græc.* p. 99. L. 1. ac Jonſ. *De Script. Hiſt. Phil.* & Meurſium in *Bibl. Græc.* A Cicerone Acad. Quæſt. L. 4. vocatur majorum gentium Stoicus. At vero a Plutarcho, in libro *De audiendis Poetis*, reprehenduntur Cleanthes, & ejus diſcipulus Chryſippus, ut pote Homeri quædam frigidius interpretantes. Cujus certe generis ſunt quæ e Cleanthe in Μῶλυ affert noſter Apollonius, quæque deſumpta puto ex ejus libro qui, teſte Diogen. Laertio, inſcribebatur περὶ ποιητοῦ; ubi incerti ſunt Menag. ac Fabric. de Homerone agatur, qui κατ' ἐξοχὴν *Poeta* apud Græcos appellatur, ut apud Latinos Virgilius, an potius, *de officio Poetæ;* quod ſuadent hæc Clementis Alexandrini in Στρωματ. verba: καὶ ὁ Κλεάνθης δὲ τοῦ Στωικοῦ φιλοσόφου ΠΟΙΗΤΙΚΗ' ἄντι πῶς τι ὅμοια γράφει. Scripſerat quoque & librum πρὸς Ἀρίσταρχον. Et in alterutro ex duobus iſtis libris, vel in utroque, quædam Homeri loca interpretari

potuit; unde & in Scholiis minoribus ad Homer. laudatur.

Laudat & Demetrium cognomento Ixionem, Grammaticum Atramyttenum, ſeu Adramyttenum, qui Auguſti Imperatoris tempore Pergami vixit, &, ſecundum quoſdam, referente Suidâ, Ixion ideo vocatus eſt quod deprehenſus fuiſſet in furto quo aureas bracteas ſimulachri Junonis Alexandrinæ ſurripere conabatur. Quod tuetur Heſ. Mileſius, dum dicit: Δημήτριός τις ἕτερος Ἰξίων ἐπεκλήθη διότι λεπίδας χρυσᾶς κλέπτων τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Ἥρας ἀγάλματος ἐφωράθη. Unde explicatur Diogenes Laertius qui, L. 5. eum dicit ſic vocatum fuiſſe; διὰ τὸ ἀδικῆσαί τι δοκεῖν περὶ τὴν Ἥραν, *id eſt*, ut vertit Latinus Interpres, *quod in Junonem neſcio quid admiſiſſe viſus eſt*, vel, ut in *Bibl. Græc.* interpretatur Meurſius, *quia injuriâ affeciſſe Junonem videbatur*. Alii, ut Suidas, dicunt eum hoc cognomen habuiſſe quod Euripidio Philotimo Ixionem fabulam abſtuliſſet; aut quod cum Ariſtarcho magiſtro contendiſſet, quemadmodum Ixion adverſus Deos qui ipſum beneficiis affecerant ſe ingratum præbere non dubitavit. Scripſerat de verbis in MI, de pronominibus, atque Commentarium in Homerum & Heſiodum. Ἐν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσι citatur a Scholiaſte Ariſtophanis ad *Aves*, &, abſque nomine operis, ad *Ranas*, & ab Athenæo, L. 9. c. 11. ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτου, & L. 3. c. 1. ἐν πρώτῃ ἐτυμολογουμένων; ac L. 2. ἐν ἐτυμολογίᾳ, & ab Euſtathio quoque allegatur. De hoc Grammatico vide Suidam, & ad eum Kuſter. Fabricium & Meurſium *in Bibl. Græc.* ac Menag. in Diogenem Laert. qui Demetrios viginti memorabiles recenſet, nec tamen meminit Demetrii Pugilis & a noſtro Apollonio laudati, niſi forte hunc his verbis reſpexerit: Ὄγδοος, ὁ διατρίψας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, σοφιστής, τέχνας γεγραφὼς ῥητορικάς. Hujus Demetrii Pugilis liber

Demetrius Ixion.

Demetrius Pugil.

περὶ διαλέκτου laudatur ab Etymologo in Μάλωψ. cum ſupra idem habeat p. 266: Δημήτριος ὁ πύκτης. Τοῦτον δέ εἶπε καὶ οἱ πύκται· ἢ ἐπειδὴ ἐν ταῖς ἀμφισβητήσεσιν ἔτυπτε τοὺς ἀμφισβητοῦντας. Quæ ultima verba, in quibus quædam corrupta, ſeu loco mota, ſuſpicor, Clar. Meurſii in *Bibl. Græcâ* diligentiam effugerunt; cum in ſuâ Fabricius Demetrii Pugilis mentionem prorſus omiſerit.

Alii Scriptores laudati. Hi ſunt Grammatici quos citat, quorumque multos quamvis Auguſti, ideoque ipſiuſmet Apollonii, tempore florentes, laudari tamen videas. Quod ſpectat ad ſcriptores & poetas quos allegat, quales ſunt Heſiodus, Alcman, Anacreon, Archilochus, Æſchylus, Euripides, Sophocles, Pindarus, Simonides, & Simonides alter (qui vulgo Amorginus,[1] ſed ſimpliciter Simonides vocatur apud Apollon. in φοξὸς pag. 830.) Callimachus, Euphorion, Æſopus, Ariſtoteles &c. ii ſunt illuſtriores quam ut aliquid de iis eorumque vitâ hîc exponatur, quod in Grammaticis magis obſcuris præſtitimus. Sed nonne mirum eſt Apollonium, qui tot alios Criticos citat, nuſquam uti auctoritate celeberrimi illius Didymi, cujus Commentarium in Iliadem laudat Ammonius in Αὐλουργῶν & χλαμὺς, cujuſque ἐξήγησιν Ὀδυσσείας adfert Etym. M. in Περισκέπτῳ &

[1] Hunc cave confundas cum priori. Nam ſic recte habet Fabric. *Bibl. Græc.* L. 2. c. 15. 1. vol. p. 595: » fuit & » alius Simonides Iambographus, Amor» ginus, qui & Elegiarum libros duos, » Suidâ teſte, ſcripſit, cujus meminere » Strabo, Clemens Alex. Athenæus & » alii. Confer Voſſium III. Inſtit. Poët. » p. 97. Allatium p. 206. Huic forte » Σύμμικτα rectius tribueris, & Epigram» ma in Sophoclis mortem. Quin &, (ut in notâ ad eum locum monet idem Fabricius,) Tzetzes Chil. XII. v. 52. notat Simonidem fuiſſe inventorem litterarum Η & Ω, dubitat vero utrum τὸν Ἀμόργου (Amorgi filium vocat etiam Chil. I. v. 619.) τὸν Σάμιον ἐκεῖνον, an Ceum. Sed Amorginum a patriâ, non a parente, appellandum eſſe Stephanus Byſ. & alii perſpicue teſtantur. Ex Athenæo autem liquet Simonidis Amorgii, vel Amorgini, eſſe verſum quem ſub ſimplici Simonidis nomine affert Apollon. in φοξός.

Σκόρος. Unde certo apparet in Homerum ſcripſiſſe Didymum. Nam quæ ſub hujus nomine circumferuntur Scholia, ea luce clarius eſt non eſſe Didymi, neque ex ſolis Didymi Commentariis, ſed, (quæ eſt Fabric. L. 2. c. 3. ſententia) ex Didymo multiſque aliis παλαιοῖς & νεωτέροις, Ariſtarcho, Cratete, aliiſque, ab incerto auctore, multis forte poſt Didymum ſeculis, collecta; cum in iiſdem laudentur Scriptores Didymo juniores, Plutarchus, Quintus Calaber, Galenus, Pauſanias, Jamblichus & alii, ac Didymus ipſe nomine tenus allegetur ad Il. Α. 400. Δ. 475. & Χ. 126. nec contra in illis Scholiis extent quæ ex Didymi in Homerum Ἐξηγήσει profert Ammonius. Pariter mirum eſt Apollonium ipſum nunquam ab Euſtathio adductum fuiſſe, niſi ab eo deſignatus fuerit ſub communi voce γλωσσογράφοι; cum tamen peculiari notâ diſtinguendus fuiſſet egregius Lexicographus. Forte Apollonius nunquam in Euſtathii manus incidit, &, tempore quo ſcripſit ille Theſſalonicenſis Archiepiſcopus, in aliquâ Bibliothecâ deliteſcebat. Vel, ſi eum cognovit Euſtathius, ſatis ipſi fuit ſi ipſoſmet adiret & indicaret fontes ex quibus omnia ſua optima hauſit noſter.

SECTIO TERTIA.

De Scriptoribus qui Apollonii meminerunt.

Contra Apollonius noſter allegatur, quamvis hoc a nemine huc uſque obſervatum fuerit, in Scholiis minoribus Pſeudodidymi, ad Od. Τ. 177. voce τελχῖνες, ubi explicatio Apollonio tributa cum eâ mire conſonat quæ in noſtro Lexico legitur. Vide noſtram annotationem ad vocem

Antiqui Scriptores.

Pſeudodidymus.

Τελχῖνες, p. 788. noſtræ Edit. Eumdem Apollonium confutari
Schol. Apollon. Rhod. a Schol. Apollonii Rhodii, ad Argonauticorum L. I. verſum 1089. adnotavit Clar. Alberti; quem locum vide p. 230. noſtræ Edit. in Ἄφλαστον. Male Fabric. L. 3. c. 21. & alibi, putaverat hîc videri Apollonium intelligi Alexandrinum, Herodiani patrem, Grammaticum. Nam quæ ex Apollon. adfert Schol. Apollon. Rhodii, ea, obſervante Clar. Alberti, plane leguntur in noſtro Apollonio. Præterea ibidem apud Apollonii Rhodii Scholiaſten allegatur noſter Apollon. ἐν ταῖς Λέξεσι; & ex Suidâ in Ἀπολλώνιος diſcimus hujus opus fuiſſe inſcriptum περὶ λέξεων Ὁμηρικῶν κατὰ στοιχεῖον; ac Heſ. in Epiſtolâ ad Eulogium nuncupatoriâ, dicit eum ſecundum ordinem litterarum congeſſiſſe Homericas voces, κατὰ στοιχεῖον.... ΛΕ'ΞΕΙΣ 'ΟΜΗΡΙΚΑ'Σ, prorſus ut in titulo, quem Codex Mſ. præfixum habet, legitur, Λεξικὸν κατὰ στοιχεῖον. [1]

Suidas. Apollonii verba in vocem Μετὰ allegat Suidas, [2] hujuſque

---

[1] ΛΕ'ΞΙΣ interdum idem eſt quod ΛΕΞΙΚΟ'Ν, nĕc *vocabulum*, ſed *Lexicon* ſignificat. Unde Clar. Ruhnkenius p. 11. Præfat. ad 2. vol. Heſ. hæc Heſychii verba, ὁ μὲν (Διογενιανὸς) οὐδεμίαν ΛΕ'ΞΙΝ, ὅσι ἡμᾶς εἰδέναι, παρέλειπε, ita explicat, ut ſignificent nullum *Lexicon* a Diogeniano eſſe prætermiſſum; non vero nullum *vocabulum*: cum paulo poſt dicat idem Heſ. ſe *multas voces*, quæ in Diogeniano fruſtra quærerentur, adjeciſſe. Hinc addit Clar. Ruhnkenius: » feſellit viros eruditos vox λέξις, quæ hîc » non *vocabulum* ſignificat, ſed *Lexi-* » *con*, ut ſæpe apud Grammaticos. Ita » paulo ante in Etym. Mſ. vidimus Δι- » δύμου λέξιν κωμικήν. Et Harpocration in Ξηραλοιφεῖν habet: ἐλέγετο χωρὶς λουτρῶν ἀλείφεσθαι, ὡς Δίδυμος ἐν εἰκοστῇ ὀγδόῃ Τραγικῆς λέξεως.

[2] Hunc locum corruptiſſimum & a Kuſtero conclamatum hîc, occaſione datâ, totum deſcribam & emendabo. Sic habet Suidas: Μετά. ὁ τοῦ Ἀρχιβίου Ἀπολλώνιος ποτὲ δηλοῦν φησίν·

Ἐνθάδε, καὶ μετὰ πᾶσιν. (Lege, ut monuimus p. 546. ἐν·

Ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσι. — Il. Θ. 96.

Et ſic explicabis verba quæ, ut nihil ad rem facientia, delenda cenſebat Kuſter.)

Ἐστί·

Ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν. — Od. Α. 184.

pariter meminit, ac de ejus vitâ atque Lexico aliquid prodit in voces Ἀπίων, Ἀρχίβιος Ἀπολλωνίου, & in Ἀπολλώνιος Ἀρχιβίου, ὁ Ἀρχιβίου; quæ loca jam a nobis ſupra adducta ſunt, & ad verbum deſcripta in Eudociæ Macrembolitiſſæ Ἰωνιᾶ Mſ. cujus Eudocia.
Indicem a Bandurio confectum dedit Fabric. L. 5. c. 5. *Bibl. Græc.* Heſychium autem Apollonii noſtri meminiſſe, in Heſychius.
Epiſtolâ ad Eulogium, ſupra monuimus. Obiter notandum de hoc noſtro falſum eſſe Indicem Scriptorum ab Heſychio laudatorum, quem, a Joanne Pricæo confectum, & a ſe auctum emendatumque, ſuo ſubjecit Heſ. Clar. Alberti. Perperam enim monet Apollonium Archibii filium laudari in Ἑλλώτης & Ἔχετλος; cum, quæ hîc indicat, ea non ad noſtrum pertineant Apollonium, ac peculiariter quæ in Ἔχετλος habentur, reſpiciant Apollon. Rhodii Argonaut. L. 4. v. 1093.

(Nota autem aliud ab Apollonio hujuſce ſignificationis afferri exemplum, ſcilicet,

— μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας. Il. A. 423.)

Μετέπειθε νιὸς κυανοπρώροιο. Hæc Verba Kuſterus dicit lituram mereri, quod ſint ab hoc loco aliena. Tu lege cum Apollonio, ἐξ·

Ἡμῖν δ' ἂν μετόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο. Od. Λ. 6.

Et ſic innuit τὸ μετόπισθε, compoſitum ex Μετὰ, hîc idem ſignificare quod ἐξ. Unde hæc verba nec *lituram merentur*, nec ſunt ullo modo ab *hoc loco aliena.* Cætera plana ſunt in Suidâ, uſque ad Σὺν, Σὺν δ' ἂν ἐγὼ, quæ jam ex Apollonio deſumpta non puto; qui, teſte Suidâ, quinque tantum ſignificationes τοῦ μετὰ tribuerat, quarum quatuor refert, unam autem in Apollon. noſtro occurrentem omiſit Suidas, ſcilicet, συνίθεις δὲ ἡμῶν·

Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.

Hæc autem, Σὺν δ' ἂν ἐγὼ μετὰ τοῖσι, deſumpta ſunt ex Od. I. 335:

— Αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην.

Aut ex Il. Γ. 188:

Καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην.

Quod monere neglexerat Kuſterus. At hæc, Σφαῖράν τ' ἔπειτ' ἔῤῥιψε μετ' ἀμύμονα βασιλέα, corrupta ſunt ex Od. Z. 115:

Σφαῖραν ἔπειτ' ἔῤῥιψε μετ' ἀμφίπολον βασίλεια.

In hanc quoque vocem Μετὰ Apollonium Archibii filium laudat Photius, ſæpe cum Suidâ conſonans, in Lex. Mſ. Vide p. 326. *Indicis Auctorum qui a Photio laudantur*, quem *Gloſſario Græco in ſacros novi fœderis libros* ſubjecit Clar. Jo. Alberti.

Dionyſius Trax. Etymologus M.

Jam diximus noſtrum a Dionyſio Thrace allegari apud Etym. p. 32. voce Ἀιζηὸς, & ab ipſo Etymol. laudari p. 61. in Ἀλωιον, & p. 605. in Νίφα. Hæc Etymol. loca videbis in noſtrâ Apollon. Edit. voce Ἀλωιον p. 112. & Ἀιζηοὶ p. 82.

Scriptores recentiores Mauſſacius Meurſius.

Recentiores autem qui hujus, ex Suidâ cogniti, meminerunt, ii fere ſunt: Mauſſacius in Diſſertatione Criticâ de Lexicis, Harpocrationi ſubjectâ, Johannes Meurſius qui, in *Bibl. Græc.* videndos monet Etymol. & Suidam, ac de noſtro præterea loquitur in Syntagmate de Apolloniis, quo Editionem Hiſtoriæ commentitiæ Apollonii Alexandrini ornavit, Lugduni Batavorum, anno 1620. in 4°. ad quod Syntagma lectorem remittit Voſſius *de Hiſtor. Græc.* L. 1. p. 149. ubi quoſdam Apollonios, ut & noſtrum, omittit, in hoc Syntagmate, quemadmodum monet, reperiendos. Hujus mentionem fecerunt & Jonſius *de Scriptor. Hiſtor. Phil.* L. 3. c. 9. p. 52. ſecundæ partis Edit. Jenæ, anno 1716. Fabricius, in *Bibl. Græc.* L. 2. c. 5. & L. 3. c. 21. ac L. 5. c. 7. & 40. Montfauconius, qui largum hujuſce Lexici ſpecimen protulit in *Bibliothecâ Coiſlinianâ*, p. 457. & ſeq. ac ſupra meminerat in præfatione, Kuſterus ad Suidam, in Ἀπολλώνιος. & ad Heſychium, in Ἀδινὰ, ubi Apollonii Mſ. Lexici, quod, ut ait p. 95. Edit. Alberti, præſente reverendiſſimo & doctiſſimo patre Montfauconio, primum inſpexerat, auctoritate utitur ad confirmandam unam ex ſuis in Heſ. emendationibus. Noſtrum ſæpe ad partes vocat Clar. Alberti qui, p. 37. Præfat. ad Heſ. larga ſpecimina a Montfauconio producta dudum ſibi *ſalivam moviſſe* profitetur, & hunc librum addit ſibi Mſ. vicem in edendo Heſychio præſtare poſſe ſe crediſſe, cum Homericas voces, & hunc ipſum Apollonium, inter fontes ſuos Heſychius in Epiſtolâ ad Eulogium celebraverit. Quod

[Margin notes: Jonſius. — Fabricius. — Montfauconius. — Kuſterus. — Alberti.]

quidem

quidem Lexicon tantopere ei arriſerat, ut Clar. Ruhnkenius in Præfat. ſecundi vol. ad Heſ. teſtetur eum hoc opus, a quo vehementer adjutus fuerat in Heſychio emendando, animadverſionibus illuſtratum edere paraviſſe. [1] Apollonium in ſuo Heſychio paſſim allegat, & interdum emendat; atque, ut ait Clar. Valckenarius, in Diſſertatione *De Scholiis ad Homerum ineditis*, plurimas ejus notas utiliſſimo inſtituto edidit. Confer Indicem autorum qui in notis ad Heſychium emendantur & illuſtrantur, ubi tamen plurima, ex Apollonio a Clar. Alberti excerpta, omiſſa ſunt; quæ hîc explere nec vacat, nec tanti eſt. Apollonium, ex Alberti cognitum, allegant noſtræ ætatis Criticorum facile principes. Eum videlicet laudat Clar. Toupius in *Addendis ad Theocritum*, ſubjectis 2. vol. Editionis Theocriti Wartonianæ p. 404. ubi allegat gloſſam, Ἀποδρύψαι, καλαξύσαι, quæ ab Alberti ad Heſ. refertur p. 188. Idem præſtantiſſimus, & in eruditiſſimâ Britanniâ acutiſſimus Criticus, ſupra, p. 395. ejuſdem Theocriti Wartoniani 2. vol. egregie, ut omnia, emendaverat fragmentum Callimacheum, ab Apollonio laudatum, voce Ὀψείοντες, quod in Heſ. eâdem voce, legitur apud Alberti p. 831. 2. vol. & p. 628. noſtræ Edit. Hanc unice veram incomparabilis viri emendationem, quæ ſerius, ut & aureus ejus libellus, in manus meas inciderat, meo ad Apollonium *Appendici* inſerui. Ejuſdem Apollonii meminerunt Clar. Ruhnkenius in Præfat. 2. vol.

Toupius.

Ruhnkenius.

[1] Idem antea, in Miſcellaneis Criticis in Heſychium, Gloſſario Græco in ſacros novi fœderis libros ſubditis, Apollonii Lex. Mſ. ad partes vocans, hæc addiderat: » utinam aliquando integrum ederetur! » Nihil certe plus conferret ad Heſ. quippe » qui Apollonii Ὁμηρικὰς λέξεις ipſe lau» det in Præfat. ad Eulogium ſuum.

Valckenarius. ad Heſ. ac alibi, & Valckenarius, *in Diſſertatione de Scholiis ad Homerum ineditis*, ac in *Schediaſmate de Epiſtolâ ad Eulogium*. Ante hos, unum Apollonii locum emendaverat ὁ πάνυ Hemſterhuſius, ad Ariſtophanis *Plutum*, p. 338. quam correctionem ſuo nos loco, p. 2. noſtræ Edit. collocavimus. Et cum verba quæ reſtituit, ab Alberti producta non fuerint, neceſſe eſt ut ipſe tractaverit hujuſce noſtri Codicis apographum, cujus ei copiam facere potuit Clar. Alberti, vel ea e *Bibl. Coiſlin.* hauſerit.

Hemſterhuſius.

SECTIO QUARTA.

De Codice ex quo Apollonii Lexicon deſcriptum eſt.

Codicis ſcriptura, ætas, Lexica in eo comprehenſa.

Quod ſpectat ad ipſummet Codicem, ex quo Apollonii Lexicon deſcriptum eſt, is fuit olim Coiſlinianus, nunc Sangermanenſis, numero 345. eſtque volumen in quartâ formâ, litteris minutiſſimis, ac plurimis intricatum notis & ſcribendi compendiis, quæ in tabulis æneis, quarum infra mentio, accuratiſſime expreſſimus. Conſtat foliis 46. ſive paginis 92. Lexicon Apollonii, quod magnam hujuſce voluminis partem conſtituit. In ſequentibus foliis occurrunt alia Lexica, quorum deſcriptione ſuperſedebo, cum occupata fuerit a Montfauconio, qui eam in *Bibl. Coiſlinianâ* p. 457. & ſequent. fuſius quidem, ſed parum accurate proſecutus eſt; ut cum in his verbis, Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, vertit χρησίμων per *utilium*; quod tamen eas ſignificare voces *quæ ſunt in uſu*, nec pueri ignorant. Noſter Codex eſt optimæ notæ, elegantiſſime ſcriptus ſæculo decimo, judice harum rerum peritiſſimo Montefalconio *Bibl. Coiſlin.* p. 11. ut, p. 9. Præfat. Mœridis Atticiſtæ

loquitur Pierſonius, qui eum, in eâ parte quæ Mœridis Lexicon continet, cæteris ejuſdem Mœridis Codicibus longe multumque præferendum, & ſæpius a Salliero inſpectum docet, ut & hujus notæ oſtendunt, & ipſe, inquit Pierſon. Clar. Ruhnkenio coràm adfirmavit. Idem Pierſon. infra p. 10. obſervat hunc Codicem Mœridis, in eodem volumine cum Apollon. Lexico occurrentem, longe eſſe præſtantiſſimum; ut qui ubique fere ipſam Mœridis manum exhibuerit, multas voces rariores & plane gloſſematicas conſervaverit, in aliis neglectas. Et accedere ait quod nullis, quantum deprehendere licuit, aliorum ſordibus, quas homo inepte ſedulus in illum Codicem unde Regius, Vindobonenſis, & alii fluxere, intulit, vel leviter ſit inquinatus. Unde ſi, ex collatione cum aliis Codd. Mſſ. factâ, Mœridis Lexicon tam accurate fuiſſe exaratum deprehenditur, pariter & eam partem quâ noſter Apollonius continetur, eâdem fide deſcriptam eſſe ac religione merito quis ſuſpicari poſſit. Ex eodem Codice Mſ. Phrynichi Arrabii partem, hactenus ineditam, deſcripſerat & notis ornaverat Claudius Sallierus. Sed is poſtea, ad alia delatus, totum ſuum apparatum tradidit Clar. Ruhnkenio, quîcum longo uſu conjunctiſſimus erat; cujus rei profeſſionem reperies p. 32. in Notis Clar. Ruhnkenii ad Timæi Lexicon Platonicum, quod a Clariſſimo Johanne Capperoniero, ſingulari noſtræ Galliæ ornamento, accuratiſſime ex eodem Codice Mſ. deſcriptum, ac ſibi miſſum, publici juris fecit Lugduni Batavorum anno 1754. Idem ex eodem volumine, dum Pariſiis ſtudiorum causâ verſaretur, excerpſerat illud Rhetoricum Lexicon, quod *bonæ frugis pleniſſimum, atque ad jus Atticum explicandum imprimis comparatum* tantopere, & merito quidem, prædicat pag. 4. Præfat. ad Heſ. Hujus

autem partis quâ Lexicon Homericum continetur, quamque hîc edimus, Clar. Alberti, benevole, ut ait, rem curante J. J. Wetſtenio, Pariſiis apographum ſibi comparaverat; quod accuratiſſimum quidem vocare potuit p. 38. Præfat. cum ipſummet fontem adire non potuiſſet, ſed quod nobis, certiora edoctis, infidum ſæpiſſime videtur; ut ex iis æſtimare licet quæ interdum protulit Alberti. Et hoc quidem apographum, poſt hujus Alberti mortem, devenit in eruditiſſimas manus Hermanni Tollii, Profeſſoris Harderovicenſis, Græce, ſi quis unquam fuit, doctiſſimi, & in arte Criticâ verſatiſſimi, cujuſque ſolertiam in Auctario Emendationum ad Heſ. non ſemel laudat æquiſſimus ille ingenii & veræ laudis æſtimator Clar. Ruhnkenius. Qui ſi eum, ante multos annos elapſos, jam tum vocat *elegantiſſimi ingenii juvenem*, (quam tanti viri laudem acutiſſimis ſane, ac tali ingenio & doctrinâ digniſſimis, emendationibus κειλιμέταλος adoleſcens comprobavit;) quid de eo nunc viro, ac perfecte maturo, expectare debeat Reſpublica litteraria, niſi eum redditas multo cum fœnore Clariſſimorum Tolliorum dotes in ſe uno repræſentaturum, immo & longiſſime exſuperaturum?

Quod autem monere prætermiſerat Clar. Montfauconius, is decimi ſeculi Codex manu monachali exaratus fuit in quodam Monaſterio; quod apparet ex verbis fere nunc deletis ac lectu difficillimis, minio & litteris uncialibus deſcriptis, quæ videre eſt folio verſo 213. hujuſce Codicis.

Præterea notandum eſt fortaſſe Apollonii Lexicon in quibuſdam non integrum ad nos perveniſſe. Omnes enim fere Grammatici antiquiores contracti & mutilati ſunt, uno fortaſſe Harpocratione excepto. Hujuſce rei deprehendimus exemplum apud Etymol. p. 32. qui in Ἀΐζηος ſic habet ex Apollonio quem citat: Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου σὺν τῷ ἰῶτα εἶδεν αὐτὸ, λέγων γεγονέναι ἐκ τοῦ αἴζηος. Hæc

hodie abſunt a noſtro Apollonio; quæ tamen legebantur tempore Etymologi, & reſtituenda ſunt poſt πεδόμαδε ζεύγλης p. 82. noſtræ Edit. Idem in Ἄλεισον p. 61. hæc habet ex Apollonio, quæ in hâc ipsâ Apollonii gloſſâ hodie non occurrunt, at ſaltem olim reperiebantur: κρεῖττον ἦν λέγειν Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου ὅτι παρὰ τὸ λεῖον γίγνεται ἄλειον καὶ ἐπενθέσει τοῦ Σ, ἄλεισον. Sic in Νίφα p. 605. ea affert ex eodem Lexicographo, quæ & in notis laudavi ad Ἄλεισον p. 112. noſtræ Edit. dum nuſquam in textu ea verba legebantur; cum ne vocabuli quidem Νίφα ulla in noſtro, qualem habemus, Apollonio occurrat mentio. Sed cum hæc vox νίφα nuſquam habeatur in Homero, hujus explicationem, non ex Homerico Apollonii Lexico, ſed ex alio ejuſdem opere deperdito, excerptam fuiſſe putandum eſt. Certe apud Etymol. M. vocibus Κωφὸς & Σοφιστὴς, citatur, ἐν ταῖς γλώσσαις Ἡροδότου; quidam Apollonius, quem eumdem cum noſtro facit Fabric. L. 5, c. 40, p. 27. decimi tomi *Bibl. Græc.* qui ibidem male ad Lexicographum Homeri, Apollonium, ea refert quæ ſub plane diverſorum Apolloniorum nomine allegantur apud Etymologum Magnum, a quo certum eſt nuſquam alibi ad partes vocatum fuiſſe noſtrum Apollonium, niſi vocibus Ἀιζηὸς, Ἄλεισον, & Νίφα.

Non ſolum contractum ad nos pervenit Apollonii Lexicon, ſed, quod pariter dolendum eſt, gloſſis aliunde intruſis & male inſertis perperam auctum; ut in quibuſdam Codicibus manum interpolatricem ſenſit Mœris Atticiſta. Et cum multi panni purpuræ Heſychianæ adſuti fuerint, ut utar verbis Tanaquili Fabri ad Anacreontem, id quoque quibuſdam in locis perpeſſus eſt noſter, in multis aliorum Lexicographorum conditionem ſecutus, ac præſertim Heſychii, cujus luculento operi plurima ineſſe gloſſemata poſterioris Gloſſæ Apollonio inſertæ.

ævi, eaque ejicienda eſſe, & nullo negotio per paginas ſingulas poſſe deprehendi, recte docet Caſpar. Barthius Adverſarior. L. 42. c. 26. cum Bentlejo, in Epiſtolâ ad Jo. Chriſtophor. Biel. & Johanne Meurſio, qui, Miſcell. Lacon. c. 13, p. 61. ſatis viros doctos noſſe obſervat præſtantiſſimo Heſ. Lexico quædam paſſim inſerta eſſe ab indoctis.[1]

Sic ego multa in noſtro Apollonio manu recentiori ad marginem appoſita vidi, quorum quædam, tanquam ſpuria, νενοθευμένα, atque omnino corrupta in ſpongiam ire juſſi, plurima in notis duntaxat repræſentavi, cum operæ pretium eſſet. Quemadmodum Heinſius, in Prolegomenis ad Ariſtarchum Sacrum, ſe, cum Heſ. emendaret, vera ac legitima ab alienis & ſpuriis diſtinxiſſe profitetur. Hæc, exempli gratiâ, in litteram *Kappa* manu recentiori ad marginem exarata vidi: κιονίς (quod Homericum non eſſe vel puer cernat) ἐλεημοσύνη, διακονία, ἢ μετάδοσις, quæ, tanquam coelo delapſa, nec cum præcedentibus, nec cum conſequentibus, conjungi poſſunt. Quis non videt hæc, ut loquitur Barthius, *gloſſemata poſterioris ævi* e manu cujuſdam Chriſtiani profecta eſſe, qui tam liberaliter hanc Apollonio largitus eſt ἐλεημοσύνης gloſſam, cujus nullum certe vocabulum cum ejus ſtylo convenit, ac multo quidem minus hoc ipſum ἐλεημοσύνη; quod tamen, cum apud Diogenem Laertium, in vitâ Ariſtotelis, legatur, ubi habetur ἐλεημοσύνην διδόναι, pro eo quod Gallice

[1] Richardus Bentlejus, in Epiſtolâ ad Chr. Biel, contendit in Heſ. plurimas voces a ſtudioſo quodam Chriſtiano in exemplaris ſui margine & orâ vacuâ ſcriptas (quemadmodum & in noſtro) poſtillâ, quod in aliis, inquit, libris ſcimus accidiſſe, pravâ exſcriptoris diligentiâ in contextum eſſe diditas; ut Mauſſacius, in ſuâ ad Lectorem epiſtolâ, ſuo præfixâ Harpocrationi, monet quædam in hoc auctore legi quæ e margine in textum irrepſerunt ſæpius.

dicimus, *donner l'aumône*, non parum Interpretibus negotii exhibuit. Nam, teſte Ægidio Menagio, cum Chriſtianorum ſcriptorum proprius videretur hicce loquendi modus, hinc Laertium fuiſſe Chriſtianum vir quidam doctus ſuſpicabatur. Ego autem hîc, occaſione datâ, ea proferam quæ, ad marginem noſtri Apollonii recentiori manu adjecta, in meis omiſeram notis. Legitur ad marginem τοῦ Ἀιν. p. 68. noſtræ Edit. Ἀνίσως, συνίσως, γνώσεως, φρονήσεως, σοφίας. In Ἀμφιέπουσι, pag. 126. hæc, ἀμφεπονοῦντο, ἐπιπονοῦντο, ἐλειτουργοῦντο, e margine in textum recepi; quod monere prætermiſeram. Ad marginem τοῦ Ἄγρ. p. 202: Τῷ ἄγρ, ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς, ὄντως. Ad marginem τοῦ βεβάασιν pag. 238. litteris fugientibus ac fere deletis: Βέβαιον, ἀσφαλὲς, ἰσχυρόν. In Εἴδωλα, p. 302. Εἴδωλα, ἰδώματα. Et: Ἔστω. Ἀπόλυτον μὲν σημαίνει τὸ εἰρημένον. Ἐκλαμβάνεται δὲ ἀντὶ τοῦ ταῦτα μὲν ἔχουσι οὕτως, ἀλλὰ ταῦτα μὲν δὴ οὕτως. Ἔστι γὰρ ἐπιῤῥημάτων ἀφοριστικῶν. Ἀντὶ τοῦ... εἰρημένης καὶ λεγομένης... ὑπάρξουσαν... Σημαίνει καὶ... Ἔστι καὶ ἐμφαίνοντος. Hîc aliqua videas vocabula quæ, cum legi non poſſent, punctis crebris ac continuis indicavi. Et infra: οἱ, ἄγρ, ὄντως, δὴ, γὰρ ὑπάρχουσιν. Et in Εἴρυσθαι p. 306: ῥῦσαι, ἔρυσθαι, καὶ ἐγγράφεσθαι. Ac in Εἰς ibidem: ἀντὶ τοῦ ἐξ, ἐπὶ, ὡς, ἡ, κατά. Et immediate infra: ὤν, ὑπάρχων, quæ pertinent ad ὤν præcedens. Ac in paginâ ſequenti Cod. Mſ. ἐξομολόγησιν, καὶ μαρτυρίαν. Ὕμνον καὶ δοξολογίαν, ἢ καὶ εὐχαριστίαν καὶ εὐφημίαν ἀμφιάσει. Et infra ibidem, Ἐντυγχάνει, ἐπιτυγχάνει. Ac paulo poſt, ἐξομολόγησιν, εὐχαριστίαν, ἐπὶ αἰνέσεως καὶ χειλέων ὕμνον. Et deinde: Ἐξομολογεῖσθαι, εὐχαριστεῖν, εὐφημεῖν, ἐπαινεῖν; quæ certe non Grammaticam eruditi Apollonii, ſed indocti monachi Chriſtianam ſapiunt manum. In Ἐΰσσελμος, p. 374: Καρτερικῶς ἑστηκότας, καλῶς, ἀσφαλῶς, εἰρηνικῶς, ἑδραίως, ἰσχυρῶς, παγίως, ἑστηκότος, βεβηκὸς, ἤτοι στερεὸς, ἀκίνητος, ἀσάλευτος. Ad marginem τοῦ Μετάλλα, p. 548. γράφεται πολυπραγμόνει, ἀντὶ τοῦ μετάλλα. Superſcribitur τῷ Νόσφι, p. 576: ἡ ἐπιστροφὴ καὶ ἀποδημία. Et infra: Κάμπτω (ſic) γὰρ τὸ κλίνω. Καὶ κάμπτω (ſic) ἡ στρέφομαι. Nota au-

tem in his omnibus, quæ recentiori & indoctâ manu addita ſunt, accentus vitioſiſſime expreſſos eſſe. In ὅ pag. 586: ἀντὶ τοῦ ὅτι, τί του (ſic) ποῖον, πῶς. In Ὄυνεκα pag. 620: ἀντὶ τοῦ εἶτι, ἤτι, αἷ, ἢ ὅνʹως, ὅνʹα ὡς, πρὸς, κρίτοι (ſic) διότι. Et infra in π: Περσβάλλων, συμβάλλων, ἀνʹισαθῶν καὶ σεμʹλάθῶν. ἀνʹιλαχθῶν. In Σίβας, p. 714. poſt θαῦμα, ad marginem: καὶ ἀντὶ τοῦ φόβου, ἔκστασις, ἔξίστασις, ἐκπλάγησις. Ad marginem τοῦ Τμώδην p. 780: Τὸ, τοῦτο. Ad marginem τοῦ Φηγὸς, pag. 824: σπεριμία, ob hæc, ὅθεν καὶ παροιμία. Ad marginem τοῦ Ὦ: ἀντὶ τοῦ φεῦ, φεῦ, αἲ, αἲ, ἔιμμοι, ὤιμμοι. (Sic) & ſupra hæc verba, ἐπίῤῥημα χελλιασμοῦ δηλωτικὸν, legitur στεναγμοῦ, ἢ ὀδυρμοῦ. Ad marginem τοῦ Ὦς: ἔφερε, τίως, τέφερε, ἕνεκα. In hæc verba ejuſdem articuli, ἀντὶ δὲ τοῦ ὅτι, ad marginem adjicitur recentiori manu: καὶ ἀντὶ τοῦ ἄντι, ἤτοι, ἂν, (ſic) πῶς, ὅνʹως, ὥσι, κἂν, ἀλλὰ, ἂν, γὰρ, ἐὰν, δὴ, πλὴν, ὅμως, κομιδὴ, ἴσως. Et in Ὧδε: ἀντὶ τοῦ τῇδε, τοιαῦτα, ὅια. Et in Λαρὸν, p. 518: εὔφθρις, ἴλεων, συμπαθές. Hæc ſunt in quibus ſolis manum interpolatricem ſenſit Apollonius.

De utilitate Apollonii.

Utcumque tamen ad nos pervenerit illius opus, plurimum tamen conferre poteſt, tum ad ea in Heſ. reſtituenda, quæ fœde corrupta, vel a librario omiſſa ſunt, & ad veterum Grammaticorum nomina & ſententias conſervanda, tum etiam ad variantes Homeri lectiones indicandas. Unde merito Clar. Montfauconius, p. 3. Præfationis *Bibl. Coiſlinianæ*, ſic dicebat de noſtro Codice: *licet autem inter Coiſlinianos Codices Græcos in quovis litterarum genere non pauci præſtantiſſimi occurrant, in duplici tamen genere aliis, quas vidi, Bibliothecis hæc anteponenda videtur, in Manuſcriptis ſcilicet biblicis, atque in Lexicis, quorum unum, videlicet N°. 345. ineunte decimo ſæculo ſcriptum, omnium, hactenus inſpectorum, præſtantiſſimum eſt.* Quo quid unquam pulchrius aut honorificentius de ullo libro dictum eſt, vel etiam

etiam fingi aut excogitari poteſt ? Quanti igitur faciendus eſt Codex, quo uno, teſte judice harum rerum peritiſſimo & æquiſſimo æſtimatore Clar. Montfauconio, cæteris aliis orbis terrarum Bibliothecis præſtat Bibliotheca Coiſliniana hoc theſauro ſuperbiens.

Hinc immortales gratiæ agendæ ſunt Benedictinis tot operum ac laborum famâ celeberrimis, ac præſertim Clariſſimo eorum Bibliothecario, nomine *Don Pater*, in quo humanitas cum eruditione & comitas cum ingenio certant; qui, pro ſuo incredibili litterarum juvandarum ſtudio, mihi pretioſiſſimi illius & unici Codicis copiam liberaliſſime fecit, & in hoc facillime meis annuit votis, ut eo tandiu domi uterer, quandiu opus foret. Quo quidem ſingulari beneficio ita me devinxit ut ei dignas grates perſolvere non opis ſit noſtræ; ſed, quod unum poſſum, Clar. viro quamvis invito ac reluctante, eam lætiſſimus arripiam occaſionem quâ meos animi, ut eſſe debet, gratiſſimi ac devotiſſimi ſenſus publice teſter.

SECTIO QUINTA.

De ratione inſtituti noſtri.

Nunc agendum eſt de methodo & viâ quam in hâc Editione ſecuti ſumus, & quæ fuit a nobis unice ſervata ratio, ea paucis exponenda eſt.

Ac primo quidem Codicem Mſ. prout ſe habebat, anxie & religioſe repræſentavi. Omnia fere menda & librarii errores accuratiſſime expreſſi, ſecutus exemplum Clariſſimi Alberti qui, ut ipſe teſtatur ad Heſychii præfationem, p. 38. De Textu.

in contextu retinuit vulgatam lectionem, (ego vero quam in Codice nondum vulgato reperi, ejus unice tenax fui) niſi in apertis vitiis, aut ubi certa ſatis erat correctio, & vel ſic tamen priſtinam lectionem inferius præpoſuit notis, ne fugeret Lectorem. Quod & imitatum ſe profitetur Clar. Ruhnkenius, in Præfat. ſecund. vol. Heſ. quem edidit; & hoc quidem ipſe ſemper fere præſtiti, niſi in mendis quæ tam manifeſta eſſent, ut vel ab homine hiſce in litteris prorſus hoſpite ac peregrino facile detegi poſſent.

Typographica diſpoſitio. Ad ejuſdem Clar. Alberti exemplum me prorſus quoque compoſui, dum ita imprimendum curavi contextum ut, quemadmodum in ejus Heſychio, ſic & in noſtro Apollonio, ſinguli ſeparentur articuli, novumque verſum inchoent; &, ſi quando aut carmen, aut hemiſtichium, in contextu occurrat, ita excudendum juſſi, ut a reliquo contextu diſcernatur, immo & verſiculi abſens initium lineola index immediate præpoſita, aut finem omiſſum, immediate ſubjecta, argueret.

Prima vox Majuſculis Litteris expreſſa. Quin &, quod in præſtantiſſimis Heſychii, Suidæ, ac cæterorum, præterquam Thomæ Magiſtri, Lexicographorum Editionibus merito, in parte Typographicâ, deſiderari poſſit, curavi ut uniuſcujuſque articuli prima vox, ſcilicet Homerica, majuſculis, quas vocant, litteris deſignaretur ac diſtingueretur a ſequentibus, quibus Homerica vocabula verbis Apollonii dilucidantur. Quod mihi ad confuſionem vitandam in eo Lexico perquam neceſſarium videtur quod voces Græcas aliis vocibus Græcis interpretandas ſuſcepit; ut ſic explicatio ab iis quæ explicantur diſcerni poſſit. Sed, cum in pleriſque libris Græcis litteræ majuſculæ ſoleant accentibus deſtitui; (quibus tamen carere non poſſit hoc opus, quod ad

Grammaticam præcipue pertinet,) aut, ſi iis inſigniantur, eos non immediate ſupra collocatos atque impendentes, ſed ad latus appoſitos habeant; quod oculis ſic diſtractis ac tranſverſe diſtortis injucundum accidit: eos novos majuſcularum litterarum typos excudendos curavi qui crenâ & inciſurâ cohærentem, ſibique directe imminentem, ſuum ſecum habeant, cui ſubjiciantur, accentum.

Præterea Apollon. quemadmodum Heſ. Etymol. Magn. ac cæteri Græci Lexicographi, litterarum alphabeticarum ſeriem, quam ſecutus fuit, non ſemper accurate ſervavit; ſed primarum litterarum ordinis tenax, ſubſequentium rationem fere ſemper neglexit. Suadebant nonnulli ut imitarer exemplum Hudſonis qui, in Mœride Atticiſtâ, ut lectores quærendi labore levaret, ſecundum adcuratum litterarum ordinem voces diſpoſuit. Sed me ab hoc conſilio ſequendo prorſus deterruit Clar. Pierſonii auctoritas, qui, in ſuâ ad ſuum Mœridem præfatione, p. 19. hoc quidem factum eſſe recte monet, ut nonnulla, omnino conjungenda, perperam divulſerit Hudſon; & Codices conferendi laborem reddiderit impeditum. (Mihi vero nulla ſpes affulget fore ut ulli unquam alii Codices noſtri compareant Apollonii.) Sed ibidem addit Pierſon. ſimilem Blancardi in Harpocratione diſponendo diligentiam jure reprehendiſſe J. Gronovium; & iſtam rationem, quamvis in vocibus reperiundis aliquid habeat commodi, plura tamen & majora adferre incommoda, quæ ſingula commemorare ſuperſedet, hoc unum merito addens, in veterum ſcriptis modeſte nos verſari decere.[1] Apollonii diſpoſitio ſervata.

[1] Similiter idem Blancardus a Clar. Oudendorpio, Præfat. ad Thomam Magiſtrum, vapulaverat, quod in hujuſce Grammatici Editione, ſine ullâ Codicis,

Cur ordo alphabeticus in Lexicis inverſus?

Inde eveniſſe putat Richardus Bentlejus, in Epiſtolâ ad Biel. ut alphabeti ordo inverſus ſit in Heſychio, quod illius in illis vocabulis plerumque vitioſa orthographia ab Editoribus, vel ſcribis litterariis, poſtea mutata fuerit. Ego id quoque aliquando hinc accidiſſe ſuſpicor in omnibus Lexicographis, quod, quæ tranſvolantes librarii, aut ad alia feſtinantes, omiſerant, ea, quum ſerius relegentes omiſſa & elapſa deprehenderent, in alienum, ne perirent omnino, locum rejecerunt. Quod & in noſtrâ Editione noſtris non ſemel accidit Chalcographis, & interdum quoque ipſe non emendatum relinquere ſatius duxi; cum hinc nihil omnino his in locis incommodi redundaturum eſſet, nec ſine magno folii, iterum ſolitis typis deſcribendi, ſumptu corrigendæ eſſent leves illæ & admodum raræ tranſpoſitiones. Nec aſſentior Clar. Bentlejo ibidem exiſtimanti olim Lexicon Heſychianum ad ſeriem litterarum, tam in ſecundis quam in primis ſyllabis, more Dictionariorum hodiernorum accurate inſtitutum fuiſſe; quemadmodum Stanlejus ad Æſchyl. Agamemnon. verſ. 235.

---

manu exarati, ope multa tacitus immutavit, ac vocum ordinem, in prioribus ἐκδόσεσιν obſervatum, peſſimo exemplo neglexit, & divulſis multifariam paragraphis, partimque præpoſitis, partim ſerius collocatis, ad litterarum ſeriem propius eas accommodavit: unde quæ, præter vocum omiſſiones, nata ſint incommoda, bene docet Lexiphilus, *id eſt*, Jo. Chriſtophorus Wolfius. Sic cum ſeriem gloſſarum refingere, & ordinem inverſum in Heſychio reſtituere tentaviſſet Clar. Verweius, merito a Clar. Alberti vituperatur, qui, exemplo Etymologi, Suidæ, & aliorum Lexicographorum, non ſemper anxie & religioſe illam ſeriem obſervatam fuiſſe comprobavit. Quin &, eodem Alberti teſte, Iſaacus Voſſius, in notis ad ſui libri marginem conjectis, per integrum Heſychii opus ordinem alphabeticum preſſe ſequi voluerat; unde vocabulorum ſeriem paſſim non mutavit tantum, ſed & ipſa vocabula ad illam normam exacte componere ſtuduit; adeoque voces notiſſimas non raro ſic refinxit ut inauditæ Græcis forent auribus.

pag. 790. litterarum ordinis obſervantiſſimum Heſ. vocaverat.

Quin &, cum Clar. Erneſto, in aureâ de uſu Gloſſariorum diſſertatione, lectorem omnino monendum eſſe duximus, veteres, ut noſtrum, Lexicographos & Grammaticos, verba, non, ut in noſtris Lexicis fit, in caſu nominativo, aut in præſente indicativo, infinitove, ponere, ſed ſervato plerumque verbi obſcuri caſu, numero, perſonâ, tempore, & modo tradere; atque, ut ait d'Orvillius *Miſcellan. Obſervat.* vol. 2. p. 363. iiſdem flexionibus cæteris præferre quibus apud Autores leguntur; qualia propemodum eſſe videmus veterum Græcorum Latinorumque ſcholia. Quæ ideo adduximus, ne quis, primâ ſpecie deterritus, omnem omnino inveniendi in hoc Lexico vocabuli ſpem ideo protinus abjiciat, quod ſtatim ad oculos eo non acciderit loco quo poni debuiſſet. Cui ut occurreret incommodo ac deſperationi Kuſterus, ad caput ſui Suidæ monuerat, quomodo in hoc Lexico omnes Alphabeti litteræ ſimul aliæ alias ſequerentur, ordine diverſo ab eo qui in Alphabeto communi habetur. Sed cum tam adcuratum tenorem ac filum non tam conſtanter ſervet Apollonius, ut ad certas leges redigi poſſit, ego ut difficultati quærendorum vocabulorum obviam irem, hoc labore, ad imitationem Sylburgii, Blancardi, Pierſonii ac Bernardi, Lectores levandos cenſui, ope Indicis quo totius Operis diſpoſitio Alphabetica repræſentetur, quemque, poſtea diligentiſſime a nobis recenſitum ac ſæpius relectum, antea accurate in meam gratiam confecerat humaniſſimus, nobiſque, ob morum amœnitatem & ſingularem doctrinam amiciſſimus, Baldus Jacobus Daireaux in Pariſienſi Univerſitate Artium Magiſter.

De curâ in emendandis ſpeciminibus adhibitâ.

Denique in ſingulis uniuſcujuſque folii ſpeciminibus Typographicis emendandis, quæ plus quam ſexagies, quam attentiſſime fieri poterat, ſolus legi & relegi, quantam adhibuerim curam, quantum in hoc tædii ac moleſtiæ pleniſſimo labore inſudaverim, vix credi, vix animo fingi poſſit, cum *torcular calcaverim ſolus*, ut ita dicam, & *nemo mecum*. Quanquam non ſum neſcius mihi præoccupato, & ea legenti quæ legi & ſcribi debuiſſent, quædam excidiſſe, oculos fallentia menda & Typographica σφάλματα, quæ facile æquus lector condonabit humanæ memor fragilitatis, illiuſque difficultatis quæ librorum Græcorum, ab imperitiſſimis Chalcographis excuſorum, editionem neceſſario conſequitur. Sic, exempli gratiâ, cum, brevitatis causâ, ne nimium occuparet locum, notis arithmeticis quintum decimum, ut & omnes alios, alicubi deſignaſſem numerum, ejus loco Typotheta, in linguâ Latinâ plane hoſpes, poſt ultima ſpecimina emendata, integris expreſſit litteris, quæ hâc in ſede omnes neceſſariæ erant, vocem barbaram ac τερατῶδη *quindecimo*, pro *quinto decimo*, quod vel puer vitaviſſet. Et non ſemel eâdem licentiâ uſus, quam nonniſi ſerius deprehendi, *quatuordecimo* poſuit pro *quarto decimo*. Alia leviora, & quæ facile reſtitui poſſunt, prudens prætereo.

SECTIO SEXTA.

De Verſione Latinâ.

Verſionis Latinæ excuſatio.

Quod ſpectat ad Verſionem Latinam, nullam quidem huic Lexico addere omnino decreveram, iiſdem adductus rationibus quibus Ammonii, Thomæ Magiſtri, Mœridis &

Timæi Clariſſimi Editores. Sciebam doctiſſimum Mauſſacum Grammaticorum verſionem prorſus inutilem judicaſſe ; ut patet ex ejuſdem ad Harpocrationem Præfatione, quam ad partes vocat Clar. Alberti p. 39. ſuæ ad Heſ. Præfat. Sciebam præterea Clar. Gronovium, cum anno 1681. ederet excerpta ex Stephano in Dodon. ideo tantum Berckelii, Pinedo, & Samuelis Tennulii verſiones adduxiſſe, ut oſtenderet nullam omnino illarum prodeſſe. Non ignorabam quid hâc de re optime, ut omnia, diſputaverit eruditiſſimus Valckenarius, Præfat. ad Ammonium, ut & Gisbertus Koen. Præfat. ad Gregor. de Dialectis. At contra videbam, in Prolegomenis ad Heſ. Edit. Alberti, doctiſſimum Wetſtenium Suicero, Heſychii Editionem meditanti, ſcripſiſſe anno 1660. Heſychium digniſſimum eſſe illius *Verſione*; &, duobus annis interjectis, iterum ſignificaviſſe ſe velle *Interpretationem* ſubjiceret, vel adderet Heſychio, qualem Suidæ noverat. Et multo clarius in aliâ Epiſtolâ adfirmat Schrevelii, Heſychianam Editionem parantis, laborem nihil Suiceri, qui idem conſilium agitabat, curæ nociturum: hujus enim ait Editionem innumeris commodis, *in quibus Verſio præcipuum*, exſuperaturam ; eumque alibi monet ut *Verſionem* perficiat. Ad quod inſtitutum ſequendum non me Clar. Wetſtenii auctoritas, quæ nulla eſt, ſi Clar. Valckenarii, & aliorum ſupra laudatorum, ſententiæ opponatur, ſed hæc, quam affert, ratio unice me movit ac reluctantem impulit. Dicit enim ſe a Clar. Buxtorfio, de hâc Editione conſulto, monitum fuiſſe, *libros exoticarum linguarum ſine interpretatione additâ plerumque jacuiſſe, ac plus Editoribus nocuiſſe, quam profuiſſe. Suis omnibus, allegatis Hebraice vel minimis, adjeciſſe ſe dicebat Verſionem; & hoc vendibiliores extitiſſe*

putabat. Et id quidem quanto verius uſurpari poſſit in hâc ætate paulo reconditioris litteraturæ incurioſâ, in quâ ſi nihil attulerit, ibit Homerus foras, & cum ſuo Interprete procul exulare jubebitur, nemo non tacitus mecum reputat, ac me minus accuſat quam tempora quibus ſerviendum duxi; cum duræ parendum ſit neceſſitati, quam ne Dii quidem ſuperent, ut ait Livius. Nam niſi hanc verſionem, cujus veniam ab Eruditis demiſſe ac ſuppliciter peto, adjeciſſem, nullus certe, præſertim Pariſiis, Bibliopola hoc opus ſuis ſumptibus excudendum ſuſcipere auſus fuiſſet. Idem ergo mihi hodie invito accidit, quod olim Clar. Geſnero a Bibliopolâ Grammaticum Luciani libellum, qui *Solæciſta* inſcribitur, Latine vertere coacto.

Apollonius tironibus non comparatus.

Attamen quibuſdam in locis impeditis ac ſalebroſis Verſionem Latinam ad latus appoſitam conſulere haud diſplicebit. In reliquis autem facilioribus, qui Græcarum Litterarum tam rudis eſt ut, ad ea omnia percipienda & intelligenda, Interprete Latino indigeat, is Grammaticos Græcos omnino ne attingat. Tantum enim abeſt ut fructum inde capiat ut potius ſe in turpes implicet errores. Merito dicit Clar. Alberti, p. 39. ſuæ Præfat. iis qui linguæ Græcæ adeo imperiti ſunt, ut Scholia & Gloſſas Græcas non ſine verſione intelligere queant, nullo ſane modo Heſ. (nec plus noſtrum Apollon.) prodeſſe poſſe, etiamſi Latine omnia exhiberentur. Monendum enim lectorem duco Apollonium non comparatum eſſe tironibus, ſed jam longius in Græcis Litteris provectis. Tirones conſulant claves Homericas, & Lexica diobolaria, tali ætati accommoda. Eos ad Apollonium vocare, quid aliud eſſet, niſi pueris cothurnos Herculis aptare? [i]

[i] Merito Daniel Heinſius, ac, poſt eum, Clar. Erneſti, ab illis Linguæ Græcæ προ-

SECTIO

SECTIO SEPTIMA.

De annotationibus, & Indicibus.

Quod ad notas attinet, in iis, quantum fieri potuit, brevitati & perſpicuitati ſtuduimus, atque in hoc omnes ingenii nervos intendimus, ut loca depravata ac corrupta, quæ plurima ſunt, ex aliis Lexicographis, aut alios viciſſim Lexicographos ex noſtro, occaſione datâ, reſtitueremus, omiſſa expleremus, confuſa ſeparaberemus, aut male disjuncta conjungeremus, Homeri, atque aliorum Poetarum, allegata diſtingueremus, rariores ſignificationes exemplis appoſitis confirmaremus, & loca Homeri, quæ reſpexit Apollon. perpetuo indicaremus.

Ac primo quidem in emendando Apollonio, quum ad alios Mſſ. Codices, qui nulli uſquam exiſtunt, recurrere non liceret, & hic unicus hodie ſupereſſet, alterius Codicis Mſ. vicem mihi præſtare poſſe credidi Heſychii Lexicon, quod paſſim eo diligentius contuli, quod Heſychius ipſe, in Epiſtolâ ad Eulogium nuncupatoriâ, Apollonii ſcrinia compilaviſſe ſe profiteatur, & magnam hujuſce noſtri Gloſſarii partem ad verbum deſcripſerit, ac vice verſâ innumeris in locis ipſe, vel poſt Joſ. Scaligeri, Salmaſii, Dan. Heinſii, Iſaaci Voſſii, Palmerii, Kuſteri &c. ac noviſſime Clar. Alberti doctiſſimas curas, reſtitui poſſit ex hoc ipſo Apollonii

Apollon. ex Heſych. & Heſych. ex Apollon. emendantur.

παιδίοις (Sic prior gloſſas, ac præſertim Heſychianas, vocaverat) eos omnes longe arcent qui ſunt omnino rudes; ut recte judicaverit Joſephus Scaligerus Gloſſarium Philoxeni non eſſe magiſtellorum manibus terendum, ſed tantum doctioribus nocte diuque verſandum.

Lexico ; quod majorine Homeri, an Heſychii, bono ſuperſtes ſit, dubitare videtur Clar. Ruhnkenius in Præfat. ad ſec. vol. Heſ.

Heſ. contractus ab Epitomatore.

Et hoc quidem facile intelligetur, ſi quis meminerit nos Heſychii nihil aliud niſi epitomen habere ; & omnes fere omnium, quos allegavit, auctorum citationes omiſſas fuiſſe ; quod teſtantur Joſ. Scaligerus, in Scaligeranis quæ dicuntur *ſecundis*, p. 109. Florens Chriſtianus, qui, ad Ariſtophanis *Pacem*, v. 198. dicit nos Heſ. gloſſas integras non habere, Daniel Heinſius, qui, in Lect. Theocrit. p. 349. adfirmat Heſ. exſectum fuiſſe τὸν ἄνδρα a crudelibus Grammaticis, ac in notis ad Horat. pag. 51. Edit. 1612. de ejus Epitomatore conqueritur, & in Codice ſuo rudera e tam præclaro ædificio pauca ſupereſſe ſcribebat, ac in Præfatione quam, ipſius Heſ. deſtinatam, reperire eſt in Apparatu Heſychiano Clar. Alberti, ex quo multa excerpſimus, docet multa menda in hoc auctore reperiri quæ, non librariorum negligentiâ contracta, aut Typographorum, ſed τοῦ ἐπιτεμόντος ; ut Jungermannus ad Polluc. pag. 451. n. 6. peſſimum facinus feciſſe exclamat, quiſquis ille fuit, qui ſuſtulit auctoritates rariſſimas quibus Heſ. ſubinde uſum fuiſſe patet. Sic Caſpar. Barthius, ad Claudian. pag. 1102. qui teſtimonia veterum Auctorum Heſ. exſecuit, eum piaculum inexpiabile feciſſe dolet ; plurima enim eum monet bonorum Scriptorum loca paucis verbis illuſtraſſe doctiſſimum omnium Grammaticorum, quæ, ait, niſi coram gloſſis ſuis videas, vix ſentias quam ſint erudita ; & Adverſar. L. 42. c. 26. p. 1918. ingenti eruditione opus eſſe contendit ut hunc Interpretem capiamus, quoniam, inquit, peſſimo alicujus felis librariæ facinore teſtimonia ſcriptorum Lexico illi dempta ſunt. Jam vero facillime, ut cum

Barthio loquar, *Interpres ille capietur, loca Homeri coram ſuis Gloſſis videbuntur,* menda in hoc auctore non librariorum negligentiâ contracta, aut Typographorum, ſed ȣ ἐπιτεμόντος. corrigentur & in ſpongiam ire jubebuntur, cum ad ipſum Apollonii fontem, ex quo dulciores, puriores & copoſiores hauriuntur aquæ, recurrere licebit; cum ea quæ exſecuit & omiſit Epitomator, reſtitui & expleri poterunt ex hoc noſtro Auctore, quem a capite ad calcem deſcripſit Heſ. & in quo illa Homerica occurrunt exempla, quæ hic ab Apollon. mutuatus ſibi propria fecerat & in ſuos uſus converterat, ſed quæ ei invidit manus quam crudelem huc uſque ſenſit Reſpublica Litteraria, quæ nunc noſtro Lexico hoc damnum levare poteſt, & eluere. labes facinoris quod inexpiabile merito ſuâ ætate vocaverat Barthius.

Teſtimonia & exempla atque auctoritates in Heſ. omiſſa, ex Apollon. reſtituuntur.

Doctiſſimus & nunquam ſatis laudandus Ruhnkenius, in Præfat. 2. vol. Heſ. non dicere veretur, conſtantem virorum doctorum fuiſſe opinionem, non eſſe Heſ. Lexicon, quale nunc ſupereſt, tale quale olim ab ejus manu profectum ſit, ſed ab Epitomatoribus contractum eſſe & mutilatum, a librariis fœdiſſime corruptum, a ſciolis denique nullius pretii gloſſis interpolatum. Et lætatur ſe, quam diverſus fuerit verus & integer Heſ. a contracto, lacerato, depravatoque, luce clarius demonſtrare poſſe, ſcilicet exemplo Lexici cujuſdam Rhetorici Mſ. Sangermanenſis, cujus ſpecimen dedit Montfauconius *Bibl. Coiſlin.* p. 491. interpolati Heſ. gloſſis, non, ut dicit, truncati, mutili, corrupti, quo nunc melioris deſiderium levamus, ſed integri, illibati, & omni labe carentis; atque affirmat illas gloſſas, ſi crebriores fuiſſent, magnam Heſ. partem ad priſtinum nitorem & integritatem nobis revocaturas fuiſſe. Quod nos hodie noſtri

Apollon. ope, multo amplius, multo largius, paſſim præſtitiſſe gloriamur. Nam, ut ibidem ipſe fatetur Clar. Ruhnken. Lexici Rhetorici interpolator Heſychianas gloſſas largius ſolum inferſerat litteris Α, Β, & Γ. Parcius litteris Δ, Ζ, Κ, Ξ. Reliquas ne attigerat quidem. Præterea, eodem teſte, in hoc ipſo Lexico Rhetorico, magno, & ipſius Lexici, & litterarum, detrimento, veterum ſcriptorum auctoritates hîc illic ſublatæ ſunt. Unde eas, quas ipſum non habet, Heſychio reſtituere non valeat, & ſic maximum reſarcire damnum, cui ſolus ſuccurrere poteſt Apollonius; qui plus quam triginta vetuſtiſſimorum Grammaticorum, & ſcriptorum, fere omnium deperditorum, nomina & ſententias, ad præcipuas Gloſſas ſuo quæque loco allegata, magno Homeri, majori Heſychii & excitatorum Grammaticorum, ex quorum operibus partem in lucem vindicat, maximo denique totius Reipublicæ Litterariæ bono, quam novo lumine perfundit, noviſque locupletat acceſſionibus, præter ſpem atque expectationem feliciſſime conſervata repræſentat. Ruhnkenius merito obſervat, in Præfat. 2. vol. Heſ. p. 6. hunc Lexicographum, quod & ipſum Apollonium (a quo omnia ſua Homerica hauſit Heſ.) in ſuo Lexico feciſſe videmus, ſingulis Homeri vocibus diverſorum Grammaticorum, maxime Ariſtarchi, Apionis & Heliodori, interpretationes ſubjeciſſe, eaſque, inter ſe ſi diſcreparent, nomine auctorum diſtinxiſſe. Verum addit inſcitiam Epitomatoris omnes omnium Grammaticorum explicationes, etiam ſi inter ſe non congruerent, in unum conflaviſſe, & Grammaticorum nomina, tanquam nihil magnopere ad rem pertinentia, pleriſque locis deleviſſe. Idem, ut oſtendat quam diverſa fuerit Heſychii facies, antequam Epitomator fœdas illi manus intuliſſet, ad Auc-

tarium Emendationum ſuarum in Heſ. lectorem ablegat, duobus tantum hîc contentus exemplis, in quibus Grammaticorum nomina ſunt ab Epitomatore ſublata. Et minus hâc de re, ſcilicet exſecta fuiſſe Grammaticorum nomina, eum dubitaturum eſſe ſubjicit, qui Apollonii Lexicon Homericum cum Heſychio contulerit. Nam, inquit, Apollonius idem, quod Heſychius, inſtitutum ſecutus, modo commemorat Ariſtarchi, modo Apionis, modo Heliodori, modo aliorum explicationes, ſi quid præcipui habeant, & a communi opinione recedant. Quæ interpretationes, addit, prope omnes etiam in Heſ. reperiuntur, ſed Grammaticorum nominibus omiſſis, non profecto Heſ. culpâ, cui aliam rationem placuiſſe ex præfatione liquet, ſed ejus qui maximum ampliſſimumque Lexicon in compendii anguſtias coëgit. Poſt hæc verba idem Clar. vir duo Heſychiana affert loca, in quibus, relictâ ab Epitomatore interpretatione, auctoritas Critici ſublata eſt, & ex ſolo Apollon. reſtitui poteſt. Ac poſtremo concludit, ſic aliis locis non modo Ariſtarchi, ſed etiam Apionis & Heliodori, nomina ejecta eſſe, remanente illorum explicatione, ex eodem Apollonio demonſtrari poſſe. Nos igitur hîc doctiſſimi Ruhnkenii exemplum ſecuti, & eâdem procedentes viâ in hoc noſtro Apollon. cum Heſychianis Gloſſis conferendo, perficiemus quod Clar. Criticus indicavit, & in quo præivit exemplo, atque uno conſpectu ſub oculos Lectorum ponemus, quot & quantorum Grammaticorum nomina ab Heſychii exſcriptore deleta atque omiſſa, ope noſtri Apollonii quaſi e fugâ retrahi, ſuiſque attribui ſedibus poſſint: ſingulaque hîc notabimus & deſignabimus Heſ. loca, in quibus exſecta horum Criticorum auctoritas revocari poſſit, & accurate indicata definiemus

uniuſcujuſque Heſychianæ gloſſæ vocabula, poſt quæ inſeri debeant hæc nomina revocata, & juſtis, quod aiunt, vindiciis in certam ac propriam, unde fuerant dejecta, ſedem reſtituta. Quod certe ad id multum proderit, ut, ex parte, Heſ. lacunas expleamus, audax ejus Librarii facinus, & damnum perfidâ manu illatum reſarciatur, & uniuſcujuſque explicationis pretium & fides certo conſtitui & æſtimari poſſit ex auctorum auctoritate, cum compertum habebimus quid, & ex quibus Grammaticis, ex quam celebribus, aut obſcuris, Criticis hauſerit Heſ. ut omnia ſuis ponderentur momentis & æquâ lance perpendantur. Nemo enim inficias ibit quin ſcire interſit hæc ne, aut illa, explicatio, Ariſtarchi auctoritate confirmetur, an ſolo leviſſimi Græculi teſtimonio innitatur, aut ex ipſiuſmet Heſ. cerebro profluat. Immo, hâc occaſione datâ, quædam hîc quoque Heſ. loca, novâ ejuſdem cum Apollonio comparatione inſtitutâ, emendare conabimur.

Loca in quibus auctoritates, apud Heſ. ejectæ, ope Apollon. revocantur.

Apio reſtituitur.

Ac primo quidem Apionis nomen ab Epitomatore, ſeu ab ipſo autore, omiſſum, ex Apollonii indicatione, in Heſychio reſtitue, voce Ἀβαρβαρίη, & collocatum inſere poſt hæc verba, ὄνομα Νύμφης. In Ἄισηπον, poſt πυρώδης. In Ἀιμασιὰς, poſt ἐφ' ἣν οὐκ ἔστι ἐμβῆναι, pro quo Apollonius habet, ἐφ' ἃς οὐκ ἔστιν ἐπιβῆναι. In Ἀμάρη, poſt ὁμαλῶς ῥέω. In Ἄρηλοι, poſt πολυχεύμενον. In Ἄξυ, poſt ἀνίστασθαι, pro quo Apollon. habet ἐπιστάσθαι. In Ἀνδήϊστα, poſt ἔνδοξον. In Βέρεθρον, poſt πηλώδης τόπος. In Ζεφιλᾶς, poſt μεγαλοκότως. At in Ζῶστρα, per τινὲς δὲ, τὰ ἐνδύματα, Apionem Heſ. intelligit, ut patet ex Apollon. qui hîc addit, τῶν ἀνδρῶν, ut & aliud Lex. Sangermanenſe Mſ. a nobis hâc voce laudatum. In Ἡμεῖς, poſt ἐξημερῶν ἡμᾶς, pro quo Apollon. habet ſimplex ἡμερῶν. Fortaſſe in Θαλπωρὴ, poſt ἡδονή. In Θὶς, poſt θεῶν δρόμον. In [illegible]ίχθν, poſt συνεθερμάνθη. In Κλυτόπωλος, poſt ἵπποις ἀγαθός. In Κλυτὸς, poſt κα-

τυφρῷ τῶν ὀδόντων. In Κλαμακίστων, post περιχεῖσθαι καὶ ὀρφανὸν σημαίνει. In Κνώδαλα, post ἐν ἁλὶ κινούμενα. In Κύνι ἀειδαλέστατοι, post μάχην, ἀγῶν. In Κορώνη, post λάμος. In Κορύνη, post καλάυροψ. In Κοτύλη, post κοῖλον τὸ χωρίς. In Κρῖ, post γένος τι, ubi Apollon. ex Apione addit, ὁ πάντες κρίθη; unde explicatur τὸ Hef. γένος τι. In Λαβρεύεσθαι, post προγλωσσεῖν. In Λαῖτμα, per οἱ δὲ, ὁρμῆμα, intelligit Apionem, quem Λαῖτμα ſic interpretatum fuiſſe Apollon. docet. In Λαοσσόος, poſt τοὺς λαοὺς σώζουσι. In Λευγαλέοισι, poſt ὑλαῖον. In Λῶον, poſt, λῷον τῷ λιπαίνειν τὴν τροφήν; pro quo reſtitue, λιπαίνειν τῇ τροφῇ; ut habet Apollonius: λιπαίνει γὰρ τῇ τροφῇ. In Μενοίνα, poſt ἴσως τὸ ἰσῶ. In Μεταμώνια, poſt ἀνεμοφόρητα. In Μόθος, poſt μάχη, πόνος. In Νεαίρη, poſt καλωτάτη. In Νήποδες, poſt νηξίποδες. In Νηγάτεον, poſt δὲ νεουργῆ. In Νηπύτιοι, poſt ἄφωνοι. In Νιφάδες, poſt ψεκάδες. In ὀδύσσαι, per, τινὲς δὲ, ζώνας ἀποδιδόασι, Apionem intelligit; ut ex Apollon. colligi poteſt. In Οἰσυΐνοισι, poſt γένος χειτῶν. In Ὀνειρείῃσι πύλῃσι, poſt τῷ ὕπνῳ; quemadmodum fortaſſe in Apollonio legendum, pro τοῦ ὕπνου. In Ὀξυόεντι, poſt ὀξεῖ. In Ὀρσοθύρη, poſt ὀρῦσαι καταβαίνοντα. In Ὀρεσκῴοισιν, poſt ὀρεσιοίκοις, ἢ ὀρεσικοίτοις. In Οὐατα, poſt ματοί. In Οὐλοχύτας, poſt κατάχυσιν. In Παιπαλόεις, poſt παίουσα τὰς αὐλάς; quem Heſ. locum ex Apollon. reſtitui p. 633. In Παλάξαι, poſt συνθλάσαι, ut in Apollon habetur, & recte, pro συνθραῦσαι. in Heſ. ſcribendum juſſit J. F. Gronovius. In Παλαμφάτου, (pro quo Apollon. male habet παλαμφάτου.) poſt πάλαι ἰσθιομένης. In Πεξαμένη, poſt κλίνουσα τὰς τρίχας, pro quo Apollon. ſimpliciter ex Apione adfert, πεξαμένη. omiſſo τὰς τρίχας. In Πεφραδέειν, poſt εἰπεῖν, pro quo Apollon. habet ἂν εἴποι, quod, ex emendatione certiſſimâ Clar. Alberti, mutandum in ἀνεῖπον. In Πολιόν τε σίδηρον, poſt λευκὸν φαίνεται. In Πόρδαλις, poſt προάλλεσθαι, pro quo, ut in eodem Heſ. emendabat Sopingius, παράλλεσθαι, & ſupra προάλλεσθαι, pro προαλλέσθαι, habet Apollon. In Πότνια, poſt δέσποινα. In

Προβοῶντες, (pro quo lege cum Apollon. & Hom. Il. M. 277. προβοῶντε,) poſt προβαίνοντες. In Προτιβάλλεαι, per οἱ δὲ, καλύεις, intelligit Apionem. In Πυκινὸν... (Πυκινὸν) λέχος, poſt στρώματα συντίθεσθαι. In Πλάργυσιο κρατηροῖο, poſt πολλαρῷ ἰχορῷ, ut recte ex Apollon. pro πολυρὺς ἰχορὺς, emendavit Clar. Alberti. In Πυρνὸν, poſt ψωμός. In Ῥῦτραι, poſt ὁμιλίαι. In Σκῶλος, poſt ῥάβδος, ubi Apollonius ex Apione addit πεπυρακτωμένη. In Σμώδιξ, poſt ἀπὸ πληγῆς οἴδημα. In Σόλον, poſt ἢ σιδηρῶν; ubi in Apollonio, voce Σόλος, pag. 728. pro ὅτι δὲ δίσκος λίθινος, fortaſſe legerem, ἔστιν ὅτι δέ. In Συνέρρηκται, poſt συνέφθαρται. In Σφαραγεῦντο, poſt ἐψόφουν. In Σχέτλιος, poſt τάλας, ἀγνώμων. In Σῦκος, poſt συσίοικος. In Τρητοῖσι, poſt ἱμᾶντα τοῖς, pro quo ἱμαντωτοῖς legit Is. Voſſ. Vide Apollon. p. 784. In Τρίγληνα, poſt γλῆναι γὰρ, οἱ ὀφθαλμοί. In Τρίπους, poſt λέβης, ubi forte addendum ἀναθηματικὸς, ex Apione qui, apud Apollon. p. 786. explicat, λέβητας ἀναθηματικὰς, ubi emendavimus ἀναθηματικούς. In Τῷ κε, poſt οὕτω γὰρ ἄν. In Ὑπάτη, (lege Ὑπάτῃ) poſt πλευρὰ, pro quo lege πλευρᾷ, & ſupra, in dativo, ὑπερτάτῃ, ἀνωτάτῃ, ob verſum quem reſpicit Heſ. & laudat Apollon. ex Il. Ψ. 165:

Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ. ———

In Ὑπεμνήμυκε, poſt κλαίει. In Ὑποσσεχύριλο, poſt ὑπαύξοιτο. In Φαλὸς, per ἔνιοι, λευκὸς ἧλος, intelligit Apionem, qui, teſte Apollonio, explicat, ὁ λαμπρὸς καὶ λευκὸς τῆς περικεφαλαίας ἧλος. In Φιλομμειδὴς, poſt φιλόγελως; & ſic ſequentia in Heſ. lege: φιλοῦσα τὰ μειδιάματα, ἱλαρά. In Φλοῖσβος, poſt τάραχος. In Φυλίης, per οἱ δὲ, εἶδος δένδρου ὅμοιον πρίνῳ, intelligit Apionem qui, in Apollon. ſimpliciter explicat, γένος δένδρου, male omiſſis ultimis, quæ exciderunt, vocabulis, ὅμοιον πρίνῳ. In Χρυσάμπυκος, poſt χρυσοχαλίνου. Sed hîc lege in Heſ. ut habetur in Apollon. & Hom. Il. E. 358. ac alibi, Χρυσάμπυκας, χρυσοδέσμους, χρυσοχαλίνους. (κατὰ τὸν Ἀπίωνα.) Denique Apion. reſtitue in Ὠμεσταί. poſt ὠμοφάγοι. Contra apud Heſ. nomen Apionis occurrit, quod

ex

ex Apollonio abeſt, in Ἄδις, ubi ſic habet: Ἄδις. ὡς Ἀπίων, ἀθρόοι. ἢ ἰσχύρα. Hîc ſummus Hemſterhuſius, pro ἍΔΙΣ, recte legit, ex Homero, ἍΛΙΣ; quod confirmatur auctoritate Apollonii qui, p. 118. Ἄλις explicat Ἀθρόας, ἱκανῶς, quod ultimum neſcio an non reſtitui poſſit pro Heſychiano, ἡ ἰσχύρα, aut ἢ ἰσχύρα, quemadmodum volunt Hemſterhuſius, & poſt eum Alberti. An illud ἡ ἰσχύρα, corruptum eſt ex Homerico exemplo Il. Φ. 319:

——Ἄλις χεράδος περιχεύας.

Vel ex Il. Ξ. 122:

——Ἄλις δέ οἱ ἦσαν ἄρουραι?

De his conjecturis, quæ ſe aliquâ veritatis ſpecie commendant, ſed quas timidiſſime proponere decet, valde dubitamus. Apio laudatur in Θαλαμηπόλος apud Heſ. qui Apollonii gloſſam, unde fortaſſe aliquid excidit, hîc valde augere poteſt. Sic Apionis mentio, ab Apollon. omiſſa, occurrit apud Heſ. vocibus Μηκάδες, Ὀυδενόσωρα, Πόποι, & Φοινήεντα. Quod vero ſpectat ad vocem Ἀγυρτὴς, ubi ab Heſ. laudatur Apio, ea nec Homerica fuit, nec proinde in Homerico Apionis Lexico reperiri potuit. Sic habet Heſ. Ἀγυρτές. συναθροιστὴς, μάντεις. ὡς Ἀπίων. Hîc obſervat Alberti hanc vocem extare Antholog. L. 1. p. 64. & citari a Suidâ: ubi Portus notat illius Epigrammatis auctorem Alcæum vocari, non Apionem. At vero hi Lexicographi non deſignare voluerunt hanc vocem ab Apione uſurpatam, ſed ab hoc Grammatico explicatam fuiſſe per συναθροιστής.

Apio ſimiliter laudatur & apud Heſ. & apud Apollonium, in iiſdem vocibus, ſcilicet in Ἀεσιμενητῆρι, pro quo Apollon: habet Ἀεσιντῆρι, in Ἰοτάδος, in Κὰξ, in Μήνιμα, pro quo Apollon. legit Μῆνις, & poſtremo in Χαμαιδυνάδες.

Apion pariter in Etymol. Magno & Apollon. in conſonantibus laudatur, in Ἀσκηθέες, apud Etymologum p. 152. & in Ἄσι, apud Apollon. p. 210. In Κλειτὺς, apud Etymol. p. 519. & Κλιτὺς, apud Apoll. p. 486. In Κορώνη, p. 530. apud Etym. at apud Apoll. p. 494. In Σκῶλος, apud Etym. p. 719. at apud Apollon. p. 726.

Apud Etymologum vero ſolum allegatur Apion p. 329. in Ἐλεφαντίνη, ubi eam Ὀνυχίνην potius vocandam eſſe contendit. Quæ verba, opinor, deſumpta ſunt ex ejus *Hiſtoriâ de ſingulis gentibus*, quam memorat Suidas. Laudatur & p. 371. in Ἐρέχθων, quod occurrit Od. E. 83. & 157. & p. 514. in Κινυρὴ, quod habetur Il. P. 5. ac in Κολαφίζω p. 525. Quod quidem ultimum nomen cum a Græcis tranſierit ad Latinos, qui dicunt *colaphizare*, & *colaphus*; (Terent.) hanc gloſſam excerptam puto ex ejus Libro περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου, cujus meminit Athenæus libr. 15. Citatur & p. 541. in Κρόταφοι, ex ipſius Lexico Homerico. In Ὀπὸς & Ὀπωπὴ p. 628. in Ὄρχαλος p. 634. in Παλύνω p. 650. in Πείρινθα p. 668. in Σφάραγον p. 737; & hæc omnia ex eodem Lexico Homerico. Quæcumque autem Etymologum ſolum ex hoc Lexico attuliſſe hîc indicavimus, hæc in Apollonio, cujus omiſſa loca hinc expleri poſſunt, deſiderari annotandum eſt.

Ariſtarchus reſtituitur.

Ariſtarchi nomen pariter ab Heſychio, ſeu ab ejus Epitomatore omiſſum, ex Apollonio reſtitui & indicari poterit apud eumdem Heſ. in Ἄβιον, poſt ὄνομα ἔθνους. In Ἄθλα, poſt τὰ ἔπαθλα, & in Ἄθλον, poſt ἔπαθλον. In Δυσηλεγέος, poſt κακοκοιμήτου. In Ἑκατόγχειρον, poſt διὰ τὸ μέγεθος. In Ἐμπλήγδην, poſt εὐμεταβόλως. In Ἐπαιγίζοντα, poſt πνέοντα ἄνεμον. In Ἐπήτης, poſt συγγνώμονος. In Ἐπίηλε, poſt ἔπεμψε, pro quo melius, ex eodem Ariſtarcho, Apollon. habet ἐπανέπεμψεν. In Ἐπιήρανα, poſt ἐπικεχαρισμένα τῆς ψυχῆς. Fortaſſe ſupra, in Ἐπίηρα. pro Ἀντίμαχος, legerem Ἀρίσταρχος; &, tribus articulis ſimul conjunctis, hunc Heſ. locum miſere luxatum ac in

tres male divulſum, ad imitationem Apollonii; refingere ſic auderem: Ἐπίηρα· τὴν μετ' ἐπικουρίας χάριν μεγάλην, ἢ ἐν τοῖς πεπιστευμένοις.

Μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρων. —— (Il. A. 572.)

οὐ δὲ τῷ·

—— Ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπίηρ' ἀνὰ θυμῷ, (Od. T. 343.)

τὰ ἐπιχαριστικὰ τῆς ψυχῆς. Οὕτως (ſeu ὡς) Ἀρίσταρχος. Reſtituenda apud Heſ. prætermiſſa Ariſtarchi laudatio & in Ἕρμινα, post πόδα κλίνης. In Ζῶμα, ubi, per ἄλλοι, τὸν θώρακα, Ariſtarchum intelligit. In Ἰόμωροι, poſt ἰοὺς ὀξεῖς ἔχοντες. In Καλάμη, ad finem articuli. In Κατὰ στεφάνης, poſt ἀκρωρείας. In Κερδαλεόφρων, poſt τουτέστι ἀλώπηκος. In Κῦλα, poſt βέλη θεῖα. In Κραταιπέδων, poſt πρὸς ὄπτησιν. In Κραταιγύαλοι, poſt στερροὶ κατὰ κύτην, ubi lego κύτος. In Κρῖ, poſt κριθή. In Λάων, per οἱ δὲ, ἀπολαυστικῶς ἔχων, ἐσθίων, intelligit Ariſtarchum. In Μήνιμα, poſt χόλος ἐπίμονος. In Νέον ἡβώοντα, ſequitur interpretationem Ariſtarchi. In Νεῶν δ' ἀλάπαζε φάλαγγας. In Ὄρθια, poſt ἀνατεταμένα, ubi Apollon. habet, levi diſcrimine, ἀνατεταμένως. In Περιῤῥηδὴς poſt περιστροβηθεὶς, ubi Apollon. minus bene habet ſimplex στροβηθείς. In Πεφράδοι, poſt διασημαίνει. In Πλωτὴ, poſt ἐπιπλέουσα, pro quo Apollonius, melius in dativo, ſed minus bene ſimplici verbo utens, legit πλεούσῃ; quamvis πλέουσα ediderit ex vitioſo Apographo Clar. Alberti. Unde in Heſ. legerem, Πλωτῇ, κινουμένῃ καὶ ἐπιπλεούσῃ, ὡς Ἀρίσταρχος, ſeu οὕτως Ἀρίσταρχος, vel etiam, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον. Revocanda ejuſdem Ariſtarchi memoria in Πολύαινε, poſt πολλῶν ἐπαίνων ἄξιε. In Σίντιες, poſt Λήμνου οἰκοῦντες. In Σκῶλος, poſt ἀκάνθης εἶδος. In Σμινθεύς, poſt ὁ ἐν τῇ Σμίνθῳ τιμώμενος, ubi, pro Σμίνθῳ, legerem Σμίνθῃ. Nam, ut ait Apollon. p. 726. eſt ἐπίθετον Ἀπόλλωνος, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον, ἀπὸ πόλεως Τρωϊκῆς, ΣΜΙΝΘΗΣ καλουμένης. In Στεφάνην, poſt ὄρους ἐξοχή. In Σῶμα, poſt πτῶμα. Et poſt ſequentem in Heſychio vocem, ſcilicet, δέμας, excidiſſe puto, ἐπὶ τοῦ ζῶντος ἔμψυχον; ut opponatur τῷ σῶμα, quod

teſte, apud Apollon. p. 754. Ariſtarcho, ſemper in Homero pro *cadavere* uſurpatur. In Ὑπερεπλίσσαντο, poſt νικήσουσι. In Φόβος, poſt φυγή. Quod ſpectat vero ad hanc Heſ. gloſſam, Φύζα. φυγὴ, φόβος, ἀθυμία, δειλία, hæc hiſce Apoll. verbis explicatur: Φόβος· Ἀρίσταρχος σεσημείωται, ὅτι συνήθως φόβος ἐπὶ τῆς φυγῆς· φύζα δὲ, ἐπὶ τῆς μετὰ δειλίας φυγῆς. Poſtremo in Ὧδε, per hanc hujuſce vocis explicationem, οὕτως. & εἰς τοῦτον τὸν τρόπον, reſpicit Ariſtarchi ſententiam, qui in hoc verſu ex Iliade Σ. 392:

Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε, ———

interpretatur τὸ ὧδε per ὡς ἔχεις, ἐκ προχείρου, μηδὲν ἀναβαλλόμενος. Vide Apollon. in Ὧδε.

Contra Ariſtarchus ſimul laudatur in Apollonio & in Heſychio, in vocem Αἰψηρὰ apud Heſ. at in fine articuli Αἶψα, apud Apollon. p. 86. qui quidem eadem fere, ſed brevius ac contractius infra repetit in Λαιψηρὰ p. 516. Ariſtarchus laudatur in Ἀντιάνειραι apud Heſ. & apud Apollonium, primo quidem in Ἀντὶ p. 152. at deinde, in Ἀντιάνειραι p. 160. eadem, ſed ſuppreſſo ejus nomine, affertur explicatio. Ariſtarchus apud Heſ. & Apollon. Ἰωγὴ explicat per σκέπη. At apud Apollonium omiſſa Ariſtarchi citatio, cum de Ἀσφοδέλῳ p. 214. ſimpliciter dicit: ἔστιν δὲ φυτόν. Contra Heſ. addit: οὗ τὴν ῥίζαν ἐδώδιμον φησὶ Ἀρίσταρχος, καὶ ἄπαν εὔοσμον. Sic, cum p. 632. Apollon. τὸ πάλιν interpretatus fuiſſet εἰς τοὔπισω, largior hîc, præter ſolitum, Heſ. hanc adjicit Ariſtarchi obſervationem: Ἀρίσταρχος τὸ πλέον πάλιν τοπικῶς χρῆσθαι φησὶ τὸν Ποιητὴν, καὶ οὐχ, ὡς ἡμεῖς, χρονικῶς.

Apud Heſ. legitur, Πρόκες, Ἀρίσταρχος, κλανίαι ἔλαφοι. Ego reſcriberem, Πρόκες, Ἀρίσταρχος, νεάνιαι ἔλαφοι. Nam Νεανίας adjective ponitur, ut apud Euripid. νεανίας λόγος, *juvenilis ſermo*. Dicitur πρόκας

Od. p. 295. Sic apud Apollon. p. 680. Πρόκας. Οἱ μὲν ἐλάφους.

Cæteræ autem voces quæ ex Ariſtarcho apud Heſ. afferuntur, eæ nec Homericæ ſunt, nec proinde hìc conferendæ.

Heliodori mentionem, quæ excidit, ex Apollonio reſtitue apud Heſ. in Ἀλφησταὶ ἄνθρωποι, poſt βασιλεῖς, ἔντιμοι. In Ἀνδραχθέσι, poſt ἀνδράσιν ἄχθος ποιοῦσαι. In Μολίονες, (pro quo legerem Μολίονε ex Il. Λ. 708. & ex Apollon.) poſt γυναικός τινος υἱοί. In Σεύονται (pro quo legerem Σεύωνται ex Il. Γ. 27.) poſt ἀποδιώκουσι, cui præferrem eâdem de cauſâ ἀποδιώκωσι; cum Apollonius p. 716. ex Heliodoro τὸ σεύωνται interpretetur σοβῶσι μεθ' ὁρμῆς. In Σκίδναται, poſt χωρίζεται, quod mallem quam τὸ Apollonii χωρίζεσθαι, ex Heliodoro allatum p. 724. In Σπιλάδες, ſub finem articuli. In Σταυροὶ, poſt ἀπὸ τοῦ ἱστάναι σταυρούς. In Στεῦμαι, poſt ἀγάγοιμι, pro quo Apollon. ἄγοιμι. Apud Apollon. qui citat Heliodorum in Στρεύγεσθαι p. 742. pro στρατεύεσθαι, legerem στραγγεύεσθαι. Reſtituenda apud Heſ. Heliodori mentio in Σφαραγεῦντο, poſt κατεψοφοῦντο. In Τανύγλωσσοι, poſt ἔχοντες τὴν γλῶτταν, ubi legendum ex Apollon. ἔχουσαι, pro ἔχοντες, cum referatur ad κορῶναι fœmininum, ex Od. Ε. 66. In Ταναύποδα, poſt κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν. In Τάρπησαν, poſt τέρψιν (Sic lego pro τέρπειν) ἔλαβον, pro quo Apollon. ἀπηνέγκαντο habet ex Heliodoro, p. 764. In Τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, poſt τετρημένοις. In Τρίγληνα, poſt τρίκοκκα, pro quo Apollon. habet ex Heliodoro, τρίκορα, p. 786. In Ὑγρὸν ἔλαιον, poſt εἰς ἄνεσιν ἄγειν τὸ σῶμα. In Ὑπονήϊον, poſt ἱδρυμένον τὰς ναῦς. In Ὑπὲρ μόρον, quod apud Heſ. diviſim legitur, poſt Ὑπέρμορα, ubi Heſ. ſequitur lectionem & interpretationem Heliodori qui, teſte Apollon. p. 814. ὡς δύο μέρη λόγου ὄντα προφέρεται, καὶ φησὶν, ὑπὲρ τὸ καθῆκον, cum contra Ariſtarchus ibidem laudatus conjunctim legat, & τὴν δευτέραν ὀξυτονεῖ, ὑπερμόρως, ἀκούει. In Ὑποδρώς, poſt ὑποβλεπόμενος; ſed cum Apollon. p. 814.

Heliodorus reſtituitur.

ſcribat, Ὑποδμώς... ὁ μὲν Ἡλιόδωρος, δμὼς ὑποτεταγμένος, in Heſ. omiſſum puto τὸ δμὼς, poſt ὑποδμὼς, & lego: Ὑποδμώς. Δμὼς ὑποτεταγμένος, κατὰ τὸν Ἡλιόδωρον. In Φυλίης, poſt εἶδος ἀγριελαίας; quod mallem in Apollonio quam γένος ἐλαίας; cum deinde addat: λέγεται γὰρ ὅτι ἡ ἀγριέλαιος ἐλαῖα, φυλία λέγεται. In Χοίνικος, poſt αἱ ἀπὸ μέρους τροφαί, ubi, pro αἱ ἀπὸ μέρους, Menagius αἱ ἡμερήσιαι τροφαὶ, vel ἐφ' ἡμέραν, Florens Chriſtianus ἡμέρας τροφαί; Corſinus αἱ ἡμερότροφαι, vel αἱ ἀμφημερότροφαι, Guyetus, ex Strabone, μέτρου, pro μέρους, male emendabant. Sed vera Heſ. lectio, a doctis viris immerito ſollicitata, plane confirmatur auctoritate Apollonii, qui in Χοίνικος ſic loquitur: ὁ Ἡλιόδωρος θέλει δηλοῦν ἀπὸ μέρους τροφῆς (lego τροφὴν) ἐκ ἀπιθάνως. Recte Kuſterus viderat τὸ ἀπὸ μέρους, & hîc, & alibi, apud Heſychium ſignificare a *parte*, ſive *per ſynecdochen partis pro toto*.

Contra Apollon. p. 44. dicit τὸ ἀδευκὲς in quarto Odyſſeæ libro ſignificare ἀνεικάστως. Hîc Heliodori mentionem, quæ in Apollonio omiſſa eſt, reſtitue ex Heſ. qui habet: Ἀδευκές... Ἡλιόδωρος δέ φησιν ἀνεικέστω, pro quo lege cum Clar. Alberti, ἀνεικάστως. Heliodorus pariter citatur in Ἀνάπυστα, apud Apollon. p. 168. & apud Heſ. p. 336. At vero allegatur apud ſolum Heſ. in Ἀμφιπόνοιν, & Ἀναπλοχίζει, & Ἀναγωγή, quæ ultima vox non eſt Homerica.

Herodorus reſtituitur. Herodori mentionem apud Heſ. in Βαλβῖδος μέσαι. ſub finem articuli prætermiſſam, reſtitue ex Apollonio p. 342. ubi male legitur Ἡσίοδος, pro Ἡρόδωρος.

Zenodotus reſtituitur. Zenodori, ſeu potius Zenodoti, ut ſupra dictum, nomen apud Heſ. revoca in Ζῶστρα, poſt τὰ ζώματα, τὰς ζώνας.

Apollodorus reſtituitur. Heſ. ex Apollodoro deſumpſit explicationem τοῦ Ἀπέλαι per συνεργεῖ redditi, quæ legitur in Apollon. p. 218. &, ex ejuſdem ſententiâ, τὸ Οὐτιδανὸς explicat, ἐν ᾧ οὐκ ἔνι πολλὰ.

Apollonius Charidis fi- Apud Heſ. in Φύγῃ, poſt εἶδος ἀετοῦ, quaſi e fugâ retrahe memo-

riam Apollonii Charidis filii, & Ariſtotelis, qui in hanc vocem laudantur apud noſtrum Apollon. p. 824.

lius reſtituitur.

Cleanthes reſtituitur.

In Μῶλο Heſ. per ἐν δὲ, τὸν λόγον, δι' ὃ τὰ πάντα μολύνεται, ὅ ἐστι πρεσγίνεται, intelligit explicationem Cleanthis philoſophi, quam p. 560. ſic affert Apollonius: Μῶλυ... Κλεάνθης ὁ φιλόσοφος ἀλληγορικῶς φησι δηλοῦσθαι τὸν λόγον, δι' οὗ μαλύνονται καὶ ὁρμαὶ καὶ τὰ πάθη. Ejuſdem ſententiæ, ſuppreſſo auctoris nomine, ſic meminit Etymolog. Μῶλυ παρὰ τὸ μωλύειν, τουτέστι πραΰνειν καὶ καταστέλλειν τὰς φθοροποιοὺς ἐννοίας. Μωλύειν δέ ἐστι τὸ ἀμβλῦναι καὶ κωλῦσαι. Hanc in Heſ. interpretationem valde frivolam merito vocat Meibomius. Sed nonne hoc eſt, φιλόλογον καὶ ἐν ἄνδες, ut cum Plutarcho loquar, cognoſcere eam fuiſſe Cleanthis ſententiam? Porro, in his Heſ. verbis, δι' ὃ τὰ πάντα μολύνεται, ὅ ἐστι, πρεσγίνεται, pro πρεσγίνεται, quod tantopere torquet ac angit Clar. Alberti, lego πραΰνεται, ſeu, quod propius accedit, παραλύεται. Supra idem Heſ. habet: Μωλύει (recte μωλύει conjicit Alberti) θάλπει, μαραίνει, (pro quo lego μαραίνει, cum Etymol. explicet ἀμβλῦναι) ἐκλύει, unde, pro πρεσγίνεται; emendavi παραλύεται. Infra confer. Heſ. in Μωλύεται, Μολόκανον, Μώλυκες, Μῶλυξ, Μωλυρὸν, Μῶλυς, ac poſtremo in Μωλύτερον. Immo, (quæ vox abeſt a Lexicis,) ipſe Cleanthes apud Diogen. Laert, in ipſius vitâ, a Timone vocatur μωλύτης, quod, teſte eodem Laertio, eſſet ἀφυεικὸς καὶ βραδὺς ὑπερβαλλόντως.

Comanus reſtituitur.

Apud Heſ. in Ἀτάλλει, poſt τρέφει, τιθηνεῖ, reſtituenda Comani mentio, cum ſic habeat Apollon. p. 220. Ἀτάλλει... ὁ δὲ Κόμανός φησι, ἐκ νηπίου τρέφειν; unde in Heſ. ante τρέφει, adderem ἐκ νηπίου. Revoca pariter Comani nomen in Ὀλοοίτροχος, poſt ὀλίγα τρέχων, pro quo legerem ἅλις τρέχων, ex Comano apud Apollon. p. 596. Heſychii gloſſam in Στεφάνοιο πολέμοιο exple ex Comano in eamdem gloſſam laudato apud Apollon. p. 734.

Non ſolum vero ad explendas Heſ. lacunas; eumque

reſtituendum, ſed etiam ad illum a falſis paulo audaciorum Criticorum emendationibus, quod non ſemel præſtitimus, vindicandum, ad veram ejus Lectionem, quæ immerito ſollicitata fuerat, confirmandam ſtabiliendamque, plurimum conferre poterit Apollonius. Quo quidem auxilio & patrocinio hoc magis indiget Heſ. quod cum nullo Cod. Mſ. cujus ei vicem præſtat Apollonius, conferri potuerit, aut hodie poſſit. Nullus enim hujus Codex, quod merito miratur Alberti, huc uſque repertus eſt. Quâ de re ab eo conſultus Clar. Montfauconius, Lexici Heſychiani Codicem Mſ. nuſquam vidiſſe ſe reſcripſit; quam fuiſſe & Suiceri ad Wetſtenium ſcribentis querelam video. [1]

At dices: in ſolis Homericis vocabulis lucem accipiet Heſ. cum hæc ſola explicanda, & exemplis, quæ nunc in Heſ. perierunt, confirmanda ſibi propoſuerit tuus Apollonius. Sed quid ſi hæc ſit præcipua pars Heſychiani Lexici? Unde Heinſius in præfat. quam ſuo Heſ. præpoſiturus erat, haud immerito adfirmat, Homericis dictionibus magnâ ex parte conſtare Lexicon hoc; propetereaque, niſi qui in Homero diligenter verſetur, eum vix habiturum quidquam quod in Heſ. emendet. Ut poſtea monuit Clar. Ruhnkenius in præfat. 2 vol. Heſ. gloſſas Homericas eſſe non minimam partem Lexici Heſychiani. Et ſingulare illud doctiſſimæ Sueciæ decus, Clar. Laurent. Norrmannus, non ſatis nobis,

[1] Dolet quoque Clar. Ruhnkenius in Præfat. ad ſecund. Heſ. vol. ne communem quidem librorum ſtragem evaſiſſe qualemcumque Codicem, quem Aldus Pius Manutius primus Venetiis edidit, prodeuntem ex inſtructiſſimâ Jo. Jac. Bardelloni, Mantuani nobiliſſimi, Bibliothecâ; qui, teſte eodem Manutio in ſuæ Edit. Præfat. hunc unicum Codicem penes ſe tantum eſſe ducebat; &, ut addit, vere fortaſſe: nemo enim extare alium audiverat.

pro

pro egregiâ ſuâ eruditione, cognitus, in Notis ad Ariſtidem, Orat. Κατὰ τῶν ἐξορχυμ. p. 155. doctiſſimum illum Grammaticum annotaverat Homeri τὰ ἅπαξ εἰρημένα (in quibus præcipua verſatur difficultas) Gloſſemaſi ſuis ſæpe numero infarcire. Ex quibus dictis facile colligi poteſt, eum plurima in Heſ. immo & magnam partem hujuſce Lexici, quæ ex Homericis dictionibus conſtat, facile emendaturum, qui Apollonii facem præferentis ope amicâ uſus fuerit. Quod & jam video in multis præclariſſimo Io. Alberti, quamvis feſtinanti & ad alia tranſvolanti, feliciter ceſſiſſe. Multum tamen abeſt ut ex hoc noſtro Lexico, quod cum Heſychiano totum contuliſſe ſe profitetur, omnem perceperit utilitatem, quæ ad Heſ. redundare poterat ex illo perenni & inexhauſto fonte. Contra, ut e noſtris in Apollon. animadverſionibus, ubi quædam illi intacta obiter corrigimus, facile cuilibet patebit, tantâ negotiorum, & Lexicorum, quæ contulit, varietate diſtrictus, multa prætermiſit, quæ ex Apollonio ad reſtituendam, aut confirmandam, aut etiam explicandam Heſ. lectionem adduci potuiſſent. Hujus quidem rei ipſe ſibi conſcius erat, cum, teſte Clar. Ruhnkenio, poſt Heſ. a ſe publici juris factum, totum hoc Lexicon animadverſionibus illuſtratum edere paraverit. Quod certe non deſtinaſſet, ſi ſe omnia ad Heſ. neceſſaria ex Apollonio præcepiſſe, & Heſ. ſuo intuliſſe crediditſſet. Atque utinam adcuratius Apollonii apographum, nec tot vitiis ſcatens, ad manum habuiſſet vir præſtantiſſimus; qui ſi, hanc edendi Apollonii operam præoccupando, nobis hâc in parte otium feciſſet, multo meliorem ſane, & doctiſſimis inſtructam notis, haberemus Editionem, quâ ego lætus cum totâ Republicâ Litterariâ fruerer ac gauderem. Sed Diis aliter viſum, qui eum, hæc, & alia utiliſ-

ſima parantem, morte omnibus viris litteratis luctuoſiſſimâ præripuere. Cæterum libentes & grati agnoſcimus, nos plurimum ex illius Heſychianâ Editione profeciſſe, multumque hoc admirando opere adjutos fuiſſe, in quo præſertim quædam interdum ex Apollonio allegat, & non ſemel etiam emendat; quas omnes emendationes nos, ſub ejus, ut fieri decebat, nomine, in notis retulimus; cum cætera loca, quæ ſunt plurima & fere omnia, in quibus Heſychio cum Apollonio convenit, aut rariora, in quibus nuda Apollonii verba, prout ſe habent, ſine ullâ animadverſione adjunctâ, a Clar. Alberti citantur, brevitatis cauſâ, ac quod nullius utilitatis, immo ſupervacuum ac faſtidioſum, ob crebras repetitiones, fuiſſet, interdum notare & indicare neglexinus: præterquam ubi aliquod occurrit diſcrimen, aut aliqua Lectionum varietas, quas æquâ lance perpendere & inter ſe comparare conati ſumus; ac multoties oſtendimus quam amico fœdere & blandâ conſenſione conſpirent, quam mutuam ſibi accommodent operam ambo Lexicographi, quorum neuter ita edendus, aut etiam legendus eſt, ut ab altero oculos pauliſper deflectas.

Alii Grammatici in ſubſidium advocati.

Nec vero nos in emendando & emaculando Apollon. ſic Heſ. contenti fuimus, ut non & cæteros in conſilium adhibuerimus Lexicographos, ac Scholiaſtas, & Grammaticos pene omnes, inter quos, ob utilitatem quam ex eo percepimus, facile eminet Etymologus Magnus; cujus plurima loca, huc uſque intacta, & a Friderico Sylburgio, viro prout ætas illa ferebat, inter paucos doctiſſimo, omnino prætermiſſa, correximus atque explicavimus. Semper quoque adivimus Suidam, quem non ſemel emaculavimus, & Scholiaſten minorem, ſeu Pſeudodidymum; cui quoties cum hoc

Etym. Magnus.

Suidas.

Pſeudodidymus.

noſtro Apollonio conveniat vel ad verbum, præſertimque in brevioribus gloſſis, monere, ob crebras repetitiones, putidum duximus, niſi ubi aliquid notatu dignum occurreret. Nam nemo neſcit fieri non poſſe, quin interdum ſimilia, immo ſæpe eadem, iiſdem fere verbis afferant Grammatici qui, eumdem Autorem explicantes, eoſdem adivere fontes. In nimiam excreviſſet molem hoc opus, ſi paſſim Heſ. Etymol. M. ac Scholiaſtæ minoris &c. loca, ex quibus nihil amplius diſcitur, quam quod in Apollonio legitur, aut apud eos quærendum eſt, nos, inanis & facillimæ eruditionis oſtentandæ cauſâ, ita allegaviſſemus, ut hâc prolixâ garrulitate & inutili verborum profluvio Apollonium potius oneraviſſemus quam illuſtraviſſemus; præſertim cum quæ de Homericis vocabulis diſputari poterant, ea jam præoccupata ſint ab aliis, nec ea in unum corpus compulſa edere, ſed ſolam Apollonii ſententiam declarare, nobis mens eſſet. Non raro quoque nos e locis intricatis & corruptis feliciter expedivit utiliſſimum illud Euſtathii opus quod, ut & omnes fere Poetarum Interpretes Græcos, a capite ad calcem relegendum cenſuimus, ut ex iis notata ad manum haberemus quæ noſtro auctori poſſent lucem affundere. Uſi quoque fuimus plurimis Lexicis Sangermanenſibus, ac Regiis, quorum copiam officioſiſſime nobis fecerunt humaniſſimi, iidemque doctiſſimi, Bibliothecæ Regiæ præfecti, Capperonnerus ac Bejotus, quibus immortales, pro tantis eorum beneficiis, mihi agendæ ſunt gratiæ.

Euſtathius.

Lexica MSſ.

Inter hæc Regia Lexica plurimum præſertim nobis profuit Lexicon ineditum cujuſdam Philemonis, quem primo quidem Philonem, pro Philemone, vocandum cenſebam, ac eumdem eſſe Grammaticum putabam quem ſingulis fere paginis ſub

Philemon.

nomine Philonis laudat Etym. M. ejus allegans Lexicon Rhetoricum, ac præter alia, librum dictum ῥηματικόν. Et hoc quidem ultimum opus primo confundebam cum ſecundâ parte hujuſce noſtri Lexici, quod Φιλήμονος Λεξικὸν τεχνολογικὸν [1] inſcribitur. Nam octo partibus Orationis conſtabat, ut ex Epiſtolâ ad Antiphanem nuncupatoriâ ei præfixâ liquido apparet. [2] Pars prima, quæ ſola integra ſupereſt, nomina, ſecunda, cujus nihil, præter initium, habemus, verba, ῥήματα, continet; unde ῥηματικὸν ab Etymologo dici poterat. Sed cum loca ab Etymologo allata ἐν ῥηματικοῖς ſedulo contuliſſem, immane quantum diſcrimen, immo nihil ferme convenire, deprehendi. Præterea vidi Philonem a noſtro laudari in vocem Ξηρόν; [3] quod certe non feciſſet, ſi ipſe Philon, non autem Philemon vocatus fuiſſet; niſi hunc alterum cognominem, quem allegabat, Philemonem peculiari notâ & deſignatione diſtinxiſſet.

---

[1] De nominum Τεχνολογίᾳ ſic ipſe loquitur in Προοιμίοις, ubi hujuſce cognitionis utilitatem prædicat: Προοίμιον. ὁ ἀριθμὸς ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ πρῶτος καὶ ἀριθμεῖν. καὶ ἐκ τῆς ΤΕΧΝΟΛΟΓΙ´ΑΣ γινώσκεις τὴν δύναμιν τῆς λέξεως. οὐ γὰρ μικρόν ἡ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙ´Α παρὰ Γραμματικοῖς, ἀλλὰ γνῶσις τίς τῆς ὑποκειμένης λέξεως· σαφῶς γὰρ δι' αὐτῆς καὶ τὸ ἀγκαλεῖν τὸ ψελλόμενον, ἐκ τοῦ ἀπάγειν καὶ ἀπελαύνειν ἔχει τὴν ἐτυμολογίαν, ἥτις διασαφεῖ τὴν τῆς λέξεως δύναμιν.... καὶ ἐκ τοῦ πτίσσειν καὶ αἰνεῖν, ταυτοδυναμῶν λέξεων, ὥς φησι Παυσανίας, ἡ πτισάνη.

[2] Hanc epiſtolam hîc deſcriptam cum Lectoribus communicabimus: Ἐπεὶ δέ σοι, ὦ Ἀντίφανες, ἡ τοῦ Ἀλεξανδρέως Ὑπερεχίου περὶ ὀνομάτων Τεχνολογία κανονικῶς συντεθεῖσα, οὐ διὰ τὸ κομψὸν τοῦ λόγου, καὶ συντομώτατον, εἰ καὶ χαλεπὸν, ἀλλὰ διὰ τὸ συγκεχυμένον καὶ μεθοδείας ἄνευ, οὐκ ἤρεσεν, μήτι μετ' ἐπιμελείας διεξελθεῖν αὐτὴν ἠδυνήθης· ἔγνων σύνταγμά τι κατὰ στοιχεῖον, οἱονεὶ Λεξικὸν τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου, σύνταξιν μὲν τεχνολογίαν τινὰ Γραμματικῆς περιέχον ἐγχειρίσαι σοι. δι' οὗ βραχύ τι καὶ ἀκόμψον ὄντος δυνήσῃ πολλὰς συντάξεις τῶν ὀνομάτων, καὶ τῶν καθεξῆς ὀκτὼ τοῦ λόγου μερῶν παραγωγάς τε καὶ κανόνας, σχηματισμούς τε καὶ κλίσεις ῥᾳδίως εἰδέναι. καὶ ὅλως δι' αὐτοῦ τὸ σόλοικον καὶ ἄκυρον τῆς λέξεως διάξεις, καὶ ἐκλογὴν πολλῶν μαθήσῃ.

[3] Sic in Ξηρὸν habet: Ξηρόν. παρὰ τὸ ξῶ ῥῆμα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ὕλης τῶν ξύλων, ἢ παρὰ τὸ ξύεσθαι, ξυρὸν γίνεται, καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ Υ εἰς Η, ξηρὸν, οὕτω ΦΙ´ΛΩΝ.

Certe cujuſdam Philemonis Λέξεις Ἀττικὰς a Suidâ laudatas, & a Mauſſacio, in Diſſertatione Criticâ de Lexicis, commemoratas video. Sed is Philemon idem mihi videtur ac ille qui Athenæo laudatur ἐν Ἀττικαῖς λέξεσι, L. 3. ἐν ταῖς Ἀττικαῖς φωναῖς. & in opere περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων, ἢ γλωσσῶν, L. 11. & ἐν πρώτῳ παντοδαπῶν χρηστηρίων, L. 3. Is Porphyrio citatur Quæſt. Homeric. 8. ac Ammonio, poſt Tryphonem, in vocem Πονηρόν. Dicitur Æxonenſis, quod nempe ex eo Atticæ populo natus eſſet. Vide Meurſium in Bibliothecâ Atticâ, ad quam lectorem remittit Fabric. in *Bibl. Græcâ*. Noſter vero Philemon; certis temporum notis ætatem ſignans, negat ſe eumdem eſſe. Verbi gratiâ ipſummet Athenæum laudat, voce Σίναπυ,[1] ac Lucianum, voce Σίας.[2] Hunc noſtrum ſæpe ita deſcripſit ad verbum Etymol. M. ut utriuſque collatio non inutilis fore videatur. Nos autem Philemonis plurima

---

[1] Hæc ſunt ejus verba: Σίναπυ. οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν ἔφη, οὐ μὴν οὐδὲ τὸ σίνηπι, ὃ λέγεται ἄλλως, ἐπειδὴ εὕρεται, φησὶν ὁ ΔΕΙΠΝΟΣΟΦΙΣΤΗ'Σ, τὰς ὦπας ἐν τῇ ὀσμῇ, καθὰ καὶ κρόμμυον, δι' αὐτὰς κόρας μύομεν. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ σίνηπί ἐστι καὶ ἦμα κωμικὸν σινάπυ, οἷον τὸ θυγάτριόν μου σινηπάκηκε διὰ τῆς ῥινὸς, οἷον ἐδριμύξατο, ὁ αὐτὸς ῥήτωρ δηλοῖ.

[2] Sic loquitur: Σίας. σημαίνει τοὺς σκώληκας, οὗ ἡ ὀνομαστικὴ οὐχ εὕρηται ἐν χρήσει, ἀλλ' αἱ πλαγίαι, παρὰ Ἀριστοφάνει, ὑπὸ σέων καταπεπτόμενος. ὤφειλε δὲ περισπᾶσθαι ὡς χῆνες χηνῶν. ἀλλὰ ἀσημείωται καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἐννέα, ἀπὸ ἀχρήστου ὀνομαστικῆς σεύς. ὅμως τὸ σίας φαίνεται, καὶ τὸ σέες. ΛΟΥΚΙΑΝΟ'Σ· συμβόλους τὰς σίας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνοις. Citat & Grammaticum Herodianum, ac Theophraſtum & Dioſcoridem in Σχοινίον, ubi ſic habet: Ἔστι δὲ σχοῖνος μέτρον γεωμετρικόν. σημαίνει δὲ τρία, τὴν πόαν, ἢ νομὴν, ὡς τὸ, Ἀσωπὸν βαθύσχοινον. (Il. Δ. 383.) καὶ μέτρον Περσικὸν, ὃ παρὰ Πέρσαις παρασάγγης λέγεται· ἀπὸ μεταφορᾶς, καὶ ἡ κατ' εὐθυτηρίαν κάθοδος, ὡς ἀπὸ τοῦ σχοίνου τοῦ μετρικοῦ σπαρτίου. ὅθεν καὶ τὰ τῶν χωρίων μετρήματα, σχοινίσματα λέγεται. σχοῖνον δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ, τὴν σκίλλαν. θηλυκὰ γὰρ βούλεται πάντα εἶναι. ἀλλὰ ἕτερόν τι ἡ σκίλλα ἐκ τῶν ΘΕΟΦΡΑ'ΣΤΟΥ. σχῖνος δὲ, παρὰ τὸ σχίζεσθαι, δένδρον, ὅπερ σχιζόμενον δακρύει τὴν καλουμένην σχινίνην, τὴν καὶ μαστίχην· ἥτις καὶ ῥητίνη παρά τισιν λέγεται, ὡς ΔΙΟΣΚΟΡΙ'ΔΗΣ ὁ Ἀναζαρβεὺς, περὶ αὐτῆς ἐν τῷ πρώτῳ διαλαμβάνει.

excerpta[1], hactenus inedita, & interdum quantivis pretii; quâlibet occaſione datâ, immo quæſitâ, in noſtris ad Apollonium notis deponere amavimus, ut nihil fere bonæ frugis in Philemone occurrens deſiderari poſſit, quod non hîc adtulerimus.

Omiſſæ explicationes reſtituuntur.

Si quando in Apollonio deerat interpretatio, eam ab Heſychio, aliiſve Grammaticis petitam, in meis recepi notis & quaſi e fugâ retraxi; quodque Heſychius ab Apollonio mutuatus fuerat, id illi quaſi proprio jure repetitum vindico, & auctori, a quo fluxerant Heſychiana, reſtituo. Quanquam non ſum neſcius, interdum Gloſſariorum & Lexicorum Græcorum auctores, vocabulum, aut locum in quo vocabulum occurrit, ponere ſine interpretatione; quod, poſt Clar. Alberti in *Obſervat. Miſcellan.* vol. ſecund. annotavit clariſſimum illud Germaniæ lumen, Jo. Auguſtus Erneſti, in Diſſertatione de Gloſſariorum Græcorum, imprimis Heſ. verâ indole ac recto uſu in interpretatione. Monuit quoque Daniel Heinſius, quædam ab Heſ. adduci, quæ non explicantur; ſive, inquit, quod deſit expoſitio, ſive quod ita ab Heſ. adductum ſit. Equidem potius crediderim in culpâ eſſe Librarios, qui, per ſocordiam ac ſupinam oſcitantiam, plurima omiſerunt: cum ſæpe obſervaverim, quæ in Heſ. deſunt, ea in Apollonio reperiri; & contra, quæ in Apollonio deſiderantur, ea in Heſ. extare, qui eum fere ubique deſcripſit. Enim vero, cum ea mens Lexicographorum fuerit, ut verba, vel loca obſcura, explicarent, quâ tandem de cauſâ nudum propoſuiſſent verbum, quod quidem in Græcâ occurrere linguâ cognoſcatur, ſed cujus quæratur explanatio? [1]

---

[1] Contra Clariſſimus du Cang. docente, in *Longueruanis*, pag. 109, doctiſſimo

Nonnunquam plurima loca multum diſcrepantia, ac divellenda, in unum commiſcet ac confundit Apollonii Librarius, qui, omiſſis aliquot verbis, ex duabus gloſſis unam intellectu difficillimam peſſime effecit. Quod ego ſedulo annotavi, & ordinem ac ſenſum hâc commixtione perturbatum reſtitui. [1] *Confuſæ ſeparantur Gloſſæ.*

Præterea, quod de Heſ. profitebatur Heinſius, propriam in hoc Lexico vocabuli alicujus ſignificationem qui requirit, eum fruſtra futurum; quia plerumque Heſ. locos alludit obſcuriores, nec tam quid uſitatum, quam quid ignotum, vulgo reſpicit; idem de Apollonio nobis jure ac merito dicendum eſt. Et cum in hoc Gloſſario, ut & in aliis omnibus occurrere docet Clar. Erneſti, multæ ſint interpretationes, quibus certum aliquem Homeri locum reſpexit, aut certam aliquam dicendi formam, quæ vocabulis per ſe non conveniunt, nobis præcipua fuit cura, ut ea Homeri, & aliorum Poetarum, loca quæ reſpexit, aut *Loca ad quæ alluſit, indicantur.*

Abbate *de Longuerue*, cum ab eo quæreretur ſenſus quorumdam vocabulorum, quæ ſatis multa ſuis Gloſſariis, ſine interpretatione additâ, inſperſit, eâ mente has voces in medium adtuliſſe ſe dicebat, ut acueret induſtriam aliorum, qui felicius earum vocum ſenſum indagarent, quem ipſe expiſcari non potuerat.

[1] Sic Cauſabonus L. 5. c. 9. p. 357. *Animadverſ. in Athenæum*, ſæpiſſime obſervaviſſe ſe dicit in doctiſſimis Gloſſis Heſ. (cujus cum Apollon. comparationem perpetuo inſtituimus) confuſas eſſe duarum affinium vocum interpretationes. Ac poſt eum Clar. Hemſterhuſius, ad Polluc. L. 7. p. 803. docet eum qui mediocrem in Heſ. operam poſuit, latere non poſſe, malo ſæpiſſime exemplo, alteram duarum vocum ſimilis pronunciationis excidiſſe, additamque expoſitionem prioribus eſſe conjunctam. Quod male & immerito, ut mihi quidem videtur, ipſi Heſ. non autem ejus Librariis, imputat Kuſterus, qui, in *Diatrib. Antigronovian.* p. 35. ſolemne eſſe Heſychio contendit, verba duo, vel plura, ſimilis ſoni inter ſe confundere, & uni ex illis reliquorum ſignificationes etiam tribuere; & ad Suidam, vol. 2. p. 79. adfirmat, ſolere interdum Grammaticos, dum vocabulum aliquod exponunt, de aliâ voce, cujus ſcriptura & pronunciatio pene ſimilis eſt, cogitantes, ejus ſignificationem, licet diverſiſſimam, alteri tribuere. Quam ego ἀβλεψίαν ex Amanuenſium negligentiâ pleriſque in locis ortam eſſe ſuſpicor.

alluſit, inveſtigaremus & indicaremus : unde magna lux & in Auctorem explicatum, & in ipſammet explicationem, refunditur. Sic contra, cum Janum Rutgerſium lateret, quos ad fontes referendum eſſet, quod primus in ſuis *Variis* vulgavit *Lectionibus* Gloſſarium, hinc & præcipua illius utilitas Clar. Editorem fugit ; nec illud penitus emendare potuit ille vir doctiſſimus. Quod poſtea felicius adgreſſus eſt Fridericus Strunzius, poſtquam compertum habuit, hoc Gloſſarium ejuſmodi tantum explicare vocabula, quæ ex Oppiani Halieuticorum libris deprompta ſint.

Homerici verſus adnotati.

Præterea, cum Apollonius paſſim plurimos adferat Homeri verſus, hos omnes ſuis allegatos locis indicavi, diſtinxi, Poema, librum Poematis, ac deinde verſum libri definivi ; quod nunquam fere ab Apollonio, ut nec ab aliis præſtitum fuerat Grammaticis. Et in hoc quidem non parum temporis & operæ mihi inſumendum fuit. Nam, ut ad Wetſtenium ſcribebat Suicerus, multa Heſ. (at quanto plura Apollon.) ex Homero habet, quæ magno ſubinde labore & cum temporis diſpendio quærenda ſunt. Et recte, ut omnia, obſervat egregius Criticus, Daniel Wyttembachius, in eruditiſſimâ Epiſtolâ Criticâ ad Ruhnkenium, p. 29. Homericas etiam alluſiones doctiſſimos viros latere poſſe ; ut & latuiſſe ſæpiſſime Sylburgium in Etymologo Magno, & ipſummet Clar. Alberti, apud Apollonium non ſemel adnotavimus. Neve quis dicat hoc nos labore facile defungi potuiſſe ope Indicis Homerici Wolfangi Seberi ; quem primo quidem nemo eſt quin videat, quam multa prætermiſerit, quot in locis deficiat, ac quærentium patientiam diu defeſſam eludat ; deinde, cum verſus Homerici ab Apollonio allati ita interdum ſint fœde ac turpiter

turpiter corrupti depravatique, ut eos pro genuino ac germano fœtu ne ipſe quidem Homerus poſſet agnoſcere, quo te vertas, niſi cum hoc Poetâ, ſæpius pervolutato, longam familiaritatem contraxeris, niſi hunc a capite ad calcem memoriter teneas? Præſto adſit omnis omnium Indicum & Clavium Homericarum farrago, quomodo, exempli gratiâ, hunc quidem verſum primo agnoſces, deinde huic agnito ſedem adſignabis, ſcilicet, Εἴρομαι παῖδας κασίς, quod in Etymologo, & in Apollonio, p. 306. corrupte habetur ex Il. Ζ. 239. pro εἰρόμεναι παῖδάς τε κασιγνήτους τε? Ut & hunc qui vitioſe legitur, p. 372. ſcilicet, ἀμύλαν εὐνάσσειν, pro εὐνὰς συσὶν. ex Od. Ξ. 14. ac pag. 444. Ἐπιίσαις πίας ἰλέσθαι, pro ἐπὶ ἴσορι πῆραρ ἑλέσθαι, ex Il. Σ. 501. Interdum quoque primum tantum verſûs vocabulum, cum ipsâmet explicatione præcedenti conjunctum, tantummodo adfert; ut, p. 794. τὸ ῥυτῆρα dicit ſignificare τὸ φύλακα αὐτοῦ, ubi poſtremum hoc vocabulum, αὐτοῦ, eſt initium exempli Homerici, cum habeatur Od. P. 187:

Αὐτοῦ βουλοίμην σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι.

Et p. 826. φῆσθα, καὶ τὸ ἔφησθα κελαινεφὲς, quæ ſunt initia horumce verſuum:

Φῆσθα σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι. —— (Il. Φ 186.)

&:

—— Ὅτ' ἔφησθα κελαινεφέϊ Κρονίωνι. (Il. A. 397.)

Porro Apollonii Lexicon, etiamſi nullis aliis dotibus, quæ certe plurimæ ſunt, commendaretur, attamen vel hoc nomine φιλομήροις lectoribus vehementer arridere deberet, quod, cum plurimos alleget verſus Homericos, eos ſæpe adnotandis lectionum varietatibus inſignes, aut interdum etiam emendatiores ac puriores exhibeat, quam in vulgatis

Variantes Homeri Lectiones eruuntur, penſitantur.

Homeri Editionibus, immo & in antiquiſſimis Codd. Mſſ. circumferuntur. Has ego Variantes Lectiones annotavi, atque ad examen Criticum revocavi, ut ſciretur, utra præferenda eſſet lectio, eane quæ in noſtris Homeri Editionibus, an ea quæ in noſtri Apollonii Lexico, deponitur; utque, inter has ultimas, a veris ac germanis ſpurias diſtinguerem, quæ ex aberranti Librarii manu ortæ ſunt, aut etiam ex ipſo Apollonii errore, qui interdum memoriter lapſus eſt in verſibus allegandis; cujus generis μνημονικὰ σφάλματα apud veteres Criticos, immo & apud ipſum Longinum, non ſemel deprehenſa ſunt. Non tantum ad id multum conferre poteſt Apollonius, ut doceat quomodo difficillima Homeri loca a doctiſſimis Grammaticis olim explicata fuerint, ſed etiam ut repræſentet quomodo ab iiſdem lecta fuerint atque emendata. Sæpe veteres ac rariores formas reſtituit, in quarum locum recentiores atque uſitatiores, ut fere fit, irrepſerant; atque ipſum Homerum adverſus falſas Zenodoti, qui quæ, ut ait, non intelligeret, ea corrigebat, emendationes doctiſſime tuetur ac vindicat. Hinc multas habuit, ſed multo plures omiſit ipſe Heſ. ſeu ejus Epitomator, Homeri διπλογραφίας, quas per totum opus ſparſas a Criticis manaſſe, ex quorum Commentariis multa in ſuum Lexicon retulerat, recte docet Clar. Ruhnkenius, qui addit, in Præfat. ad 2. vol. Heſ. tales Lectionum varietates, tametſi eas eruditi Interpretes paſſim obſervaverunt, neſcire tamen ſe, an plures aliorum ſolertiæ reliquerint indagandas. Idem infra ſubjicit, hoc Homeri Variantium ex Heſychio colligendarum ſtudium etiam atque etiam commendare ſe futuro Poetæ Editori. Nec illum, inquit, pœnitebit conſilii noſtri. Nam, ait, unus Heſychius ſcienter periteque tractatus, ſi non plures,

certe meliores Variantes ſuppeditabit, quam omnes omnium Bibliothecarum veteres membranæ: quæ omnia in Apollonium multo magis etiam quam in Heſ. cadere poſſunt.

Inſuper ubique in notis admonui, quoties ab eâ diſcederem lectione quam, ſæpiſſime corruptam, ac, pluſquam a tali viro expectari potuerat, vitioſam, dedit Montfauconius in ſuis ex Apollonio excerptis, quæ *in Bibliothecâ Coiſlinianâ* incipiunt p. 457. & deſinunt p. 467. Et hoc quidem non eo certe conſilio feci, ut, quod procul a meis abeſſe moribus omnes ſciunt, viri præſtantiſſimi, quem, ut debeo, ſincere veneror, errores ſatis crebros redarguerem, ac auctoritatem elevarem; ſed ut potius mei ab eo diſſenſûs redderem rationes, ac me adverſus eos purgarem, qui me ipſum ſecus legiſſe, aut tacitum, ex inani & frivolâ conjecturâ, textum emendaſſe, eaque pro ipſiſmet Apollonii verbis obtruſiſſe quæ aliter in Cod. Mſ. & hodie leguntur, & olim lecta fuerant ab inclyto Montſauconio. Invitus ergo & reluctans ad id adductus fui, ut ejus παροράματα, quæ nimiæ doctiſſimi viri in deſcribendo feſtinationi, atque aliis, quibus diſtrictus erat, occupationibus adſcribenda ſunt, in meis indicarem animadverſionibus, ac præſertim adnotarem in litteram *Omega*, ubi alia ſuper alia denſe accumulantur σφάλματα. & abyſſus, ut dicitur, abyſſum vocat. Cujus quoque negligentiæ plurima & alibi ſuppetunt exempla; ſed cum nuſquam gravius & frequentius lapſus ſit, quam in hoc, quod ex litterâ *Omega* adduxit, initio, ob id ipſum hanc eamdem paginam, ex ipſomet Codice Mſ. diligentiſſime expreſſam & æri inciſam, noſtro præpoſui Apollonio: ut non meo, quod certe nullius eſt momenti, judicio, ſed ſuis credat oculis æquus & eruditus Lector.

k 2

Eamdem Clar. Montfauconii, ad majora erecti, incuriam, in iis quæ idem produxit e Lexico Timæi Platonico, p. 477. *Bibl. Coiſliniana*, is deprehendet, qui ea ſedulo contulerit cum optimâ ac vere aureâ ejuſdem auctoris Editione, quâ Rempublicam Litterariam beavit ὁ πάνυ Ruhnkenius, qui, in ſuâ Præfatione, Montfauconii ſpecimen *minus accurate deſcriptum* vocat. Communem eam fuiſſe video doctorum virorum querelam. Nam elegantiſſimus Mœridis Atticiſtæ Editor, Johannes Pierſonius, cum de ejuſdem Mœridis ſpeciminibus loqueretur, quæ extant in *Bibl. Coiſlin.* p. 457. & ſequent. dicit, pag. 10. ſuæ Præfat. in Montefalconii *Bibliothecâ* multa vitioſiſſime expreſſa eſſe. Quæ eruditiſſimorum hominum teſtimonia duabus de cauſis adduximus; primum quidem, ut noſtræ, in reprehendendo viro tot ingentibus in rem litterariam meritis inſigni, audaciæ culpam deprecaremur; deinde vero, ut Criticos præmoneremus, cavendum eſſe ab infidis ſpeciminibus & excerptis *Biblioth. Coiſlin.* quæ, cum tot nævis egregio corpori inſperſis paſſim deformetur, caute & ſuſpenſo pede, ac non ſine aliquâ diffidentiâ, tractanda & conſulenda eſt.

De Indicibus. Poſtremo duos operi Indices ſubjeci; primum quidem, Auctorum quos Apollonius ad partes vocavit, quorumque loca ac teſtimonia allegavit. Nam cum Apollonius multas nobis auctorum deperditorum reliquias, & plurimorum Grammaticorum, quæ nuſquam alibi extant, expoſitiones atque explicationes conſervaverit, haud lectori ingratum erit, uno intuitu, quot & quorum, & quibus in locis, ſcriptorum auctoritates allegaverit, ſimul conjunctas inſpicere, ac pretioſiſſima hæc fragmenta, per totum opus ſparſa, in unum corpus colligere. Quod ut facilius obtineri poſſet,

ego non ſolum vocabulum ad quod referuntur, ſed & paginam, in quâ occurrunt hæc vocabula, ſedulo indicavi. Alter Index, qui totius Lexici diſpoſitionem repræſentat, ad id, ut ſupra dictum, confictus eſt, ut ſecundum adcuratam litterarum ſeriem diſtributa vocabula quærendi labore lectores juvent, ſicque illorum & tempori parcatur, & conſulatur commoditati.

SECTIO OCTAVA.

De Tabulis æneis.

Cum maxime notabilis ſit elegantiſſima Codicis Mſ. ſcriptura, ex quo noſtrum Apollonium deſcripſi, ſtatui eam ita depictam & oculis Lectorum ſubjectam repræſentare, ut prorſus ad veritatem adducta reſpondeat. Idcirco novem tabulas æneas noſtro præpoſui Apollonio, in quibus propriâ manu delineandis ope uſus ſum illius chartæ pellucidæ & glutinoſo liquore illitæ, quæ omnes litterarum ductus atque apices in clarâ luce exhibitos ita tranſmittit, eorumque accurate exprimendorum facultatem ita præbet, ut nullum prorſus Codicem inter & tabulas æneas diſcrimen dignoſcere poſſint vel acutiſſimi oculi; ſed vix ovum ovo ſimilius ſit, & ipſummet Codicem Manuſcriptum tenere ſe arbitrentur qui noſtras tractant Tabulas: præterquam quod paulo grandiores litteras exarare coactus ſum, ut magis earum forma eluceat atque appareat.

In primâ omnium Tabulâ ſingulos uniuſcujuſque litteræ ductus, ac totum, quod vocant, alphabetum expreſſi. Ibi duas ultimas ε *delta*, & penultimam ε *ſigma*, figuras, ad Codicis Alphabetum.

noſtram hodiernam ſcripturam, eodem modo eaſdem litteras depingentem, proxime accedentes miraberis; & præſertim obſervabis adfinitatem conformationis litterarum aliquarum, quæ, quamvis naturâ diverſiſſimæ, eodem fere modo effinguntur, ac in omnibus fere omnium auctorum Editionibus confuſioni & plurimis mendis originem dederunt; ut alia peperit vocabulorum monſtra recentis Græco-barbarorum pronunciationis adfinitas, qui H, Υ, EI & OI &c. eodem modo efferunt: quod vix diſcernere ac diſtinguere poterant qui, ex dictantis ore pendentes, Codicem Mſ. exararent; quemadmodum ſimiles litterarum formas permiſcebant, qui ex alio deſcribebant apographo. Sic, verbi gratiâ, ut primam Tabulam intuenti facile apparebit, plurimum inter ſe ſimiles ſunt formæ quorumdam *beta* & quorumdam *mu*, quorumdam *hêta* ac quorumdam *kappa*, quorumdam *lambda* & quorumdam *nu* & *mu* &c. Nihil propius accedit ad *zeta*, quam ϛ *xi* in quibuſdam Codd. Mſſ. figura; unde & ſæpiſſime hæ litteræ confuſæ ſunt. Richardus Bentlejus, in Epiſtolâ ad Jo. Millium, ad calcem Chronographiæ J. Malelæ, p. 39. Edit. Oxon. 1691. dicit Heſ. hunc errorem *zeta* ponendi pro *xi* millies erraviſſe, ſi ibi locus eſſet, poſſe ſe oſtendere. Hos ego errores, pace tanti viri dixerim, minus doctiſſimo Heſ. quam ejus ſeu librario, ſeu primo Editori, vel etiam Typothetis, imputandos eſſe cenſeo; quum ipſe videam in hoc noſtro Apollonii Codice attentione interdum opus eſſe, ut ϛ *hêta* & *zeta* figuræ dignoſcantur.

Litterarum compendia. In ſecundâ autem, tertiâ & quartâ Tabulâ, maxime notanda & rariſſima vocum compendia, quorum pleraque, immo fere omnia, a Clar. Montfauconio in *Palæographiâ*

omiſſa ſunt, ordine alphabetico diſpoſita, cum eorum explicatione adjunctâ, reperies. Monendus autem es, erudite Lector, hæc compendia non ex ſolo Apollonii Lexico excerpta eſſe, ſed ex aliis multis, quæ huic, in fine ejuſdem Codicis, ſubjecta ſunt; quod ſatis indicant voces Ἐκκλησία, κυρίῳ, ἁμαρτωλὸς, πνευματικὸν, &c. quæ e Lexico Paulino, & Δημοσθένης, παραπρεσβείας, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, &c. quæ e Lexico Rhetorico deprompta ſunt. In tertiâ autem Tabulâ, adfinitatem quæ intercedit inter formas quibus repræſentantur præpoſitiones παρὰ & περὶ facile obſervabit attentus Lector, qui hinc ſciet ortam eſſe confuſionem, quâ alterum pro altero, ut τὸ περὶ, loco τοῦ πρὸς, ab Editoribus poſitum fuit. Nam ſæpe quoque mendis deformata fuerunt veterum Scriptorum opera, ob ea, quibus exarata fuerant, litterarum compendia, quæ poſtea aſſequi non potuerunt ii qui, ab eruditione Græcâ minus parati & inſtructi, linguâ, aut materiâ, quæ tractabatur, non ſatis perceptâ, ad ea deſcribenda illotis, ut aiunt, manibus acceſſere. Nam quis, exempli gratiâ, Librarius, niſi linguam Græcam calleat, & a rerum cognitione ad verborum lectionem quaſi manu ducatur, ea omnia expedire poſſit intricatiſſima ac difficillima compendia, quæ in noſtris Tabulis ſecundum ordinem Alphabeticum digeſta quærenda ſunt, & quibus exprimuntur μέλλων, παρατατικὸν, ὑπερσυντελικὸν, περισπωμένων, εὐθείας, γενικῆς, δοτικῆς, λέγουσι, ἔτι, ὄνομα, νομίσματος, παραπρεσβείας, πληθυντικῶς, δυϊκῶς, εἰρημένων, φωνὴ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, &c. ac poſtremo παραβολῆς, & ἀντωνυμίας σύναρθρον, ad quæ ultima impegit ille Montfauconius, ut in noſtris ad litteram *Omega* animadverſionibus videre eſt. Quin immo & in Principibus, quas vocant, Editionibus, ut Venet. Florent. &c. compendia religioſiſſime retenta, & poſtea a Lectoribus & novis Editoribus non in-

tellecta ; vel doctiſſimis viris fraudi fuerunt ; ut non ſemel in notis ad Heſ. & ad noſtrum Apollon. jam præmonitum eſt. Unde Clar. Alberti teſtatur Schrevelium, in ſuâ Heſ. Editione, compendia ſcribendi, ſive antiquiores litterarum notas, aliquando non intellexiſſe videri. Cujus inſcitiæ exempla adfert p. 10. ſuæ præfat.

Terminationes. In quintâ, ſextâ, ſeptimâ Tabulâ, & octavæ initio, expreſſi *Terminationum* formas, in quibus præcipua hujuſce, ut & aliorum, Cod. Mſ. vertitur difficultas, quæque, cum contra litterarum compendia, pro vario ſcribentis arbitrio, varie efformentur, eamdem ſemper retinent figuram, in omnibus præſertim noni ac decimi ſæculi Codicibus. Cum ex iis *Terminationibus* conſtent ac definiantur numeri, genera, caſus, tempora ac modi, cæteræque vocum inflexiones, ac tota denique Grammatica, qui vel perfectiſſime omnium ætatum, omnium Codicum, compendia & formas litterarum calluerit, omneſque earum ductus adſequatur, is, ſi in *Terminationum* figuris hoſpes ac peregrinus hæreat, ita fruſtra omnino futurus ſit, ut ne verbum quidem a nomine, ne ſingularem quidem numerum a plurali diſcernere queat, ſed, omnia ſus deque confuſa ac permixta habens, in graviſſimos impingat errores. Unde magis miror Clar. Montfauconium, in præſtantiſſimâ ſuâ *Palæographiâ*, nullam *Terminationum*, quæ tam adcurate notandæ ſunt, rationem habuiſſe, ſed eas omnes ſilentio prætermiſiſſe. Atque utinam ea olim daretur occaſio, quâ id in cæterarum ætatum Codicibus præſtaretur, quod in hoc hodie præſtiti ; ut videlicet, quemadmodum hujuſce noſtri *Terminationum* ſigna, propriâ manu delineata, æri incidenda curavi, ſic & aliorum *Terminationes* expreſſæ depingerentur, hocque modo *Palæographia*,

Palæographia, quæ ab hâc parte claudicat, abſoluta & omnibus ſuis expleta numeris redderetur.[1]

Denique in octavæ Tabulæ fine, ac in totâ nonâ, exhibui *Specimen Lectionis*, ex ipſomet Codice, ejuſdem chartæ pellucidæ ope, & eâdem diligentiâ, noſtrâ manu ductum & expreſſum; in quo totum Apollonii Lexici *omega* ita repræſentatur, ut, ſi quid Tabulam inter & ipſummet Codicem occurrit diſcrimen, id prorſus fallat oculos ſimillimâ & germanâ ſpecie deluſos. Quod quidem addidi, ut haberent in quo ſe exerceant qui noſtra litterarum compendia & figuras, noſtras *Terminationum* Tabulas attente conſideraverunt, ac cæteros decimi ſæculi Codices tractare, noſtrique imaginem adumbratam intueri volent. Et hanc quidem litteram *omega* præ cæteris aliis hujuſce Lexici eximiam ſelegi, quod pauciſſimis abſolvatur lineis, in quibus præſertim deſcribendis graviſſime, ut ſupra dictum, lapſus eſt Clar. Montfauconius, cujus errores duarum poſtremarum Tabularum conſpectu facile redargui poterunt. Specimen Lectionis.

[1] Notandum eſt *Terminationem* τῦ μαχαιροσφαγίω, quæ, perquam rara, exhibetur in noſtrâ ſeptimâ Tabulâ, Lin. 5. occurrere in Mſ. Codice, p. 42. folio recto, & in noſtrâ Editione, p. 794. & *Terminationem* ἐπιθόῤῥῶντες, quam, ut eſt in Codice, corruptam vocem dedimus in Tabulâ ſeptimâ, Lin. 16. eſſe depravatam, pro ἐπιῤῥοθῶντες, quemadmodum emendavimus, p. 350. noſtræ Editionis.

SECTIO NONA.

De Metaphraſi proſaicâ Homeri.

Ad calcem noſtri Homerici Lexici adjecimus, ſpeciminis causâ, alterius operis, ad Homerum quoque pertinentis, partem non contemnendam, ſcilicet, tertium Iliadis Librum, ſolutâ oratione Græcâ converſum, e duobus Codicibus Regiis; quorum alter, numero 2766. integram Homeri Iliadem continet, unâ cum Metaphraſi Proſaicâ, rubris litteris ad latus adſcriptâ, in omnes hujuſce Poematis Libros, ſi viceſimum quartum exceperis. Addita ſunt & Scholia, quorum auctor aliquando Didymum exſcribit. In quibus tamen non pauca occurrunt a cæteris Homeri Interpretibus omiſſa, nec contemnenda, in iis præſertim quæ ad Grammaticam pertinent. Veterum enim Criticorum, Ariſtarchi, Dioclis, Dionyſii, Caſſii, aliorumque teſtimoniis nonnunquam utitur. Præfixum eſt Iliadi aliquid de belli Trojani origine & causâ, atque ea Homeri vita quæ ſub Herodoti nomine falſo circumfertur. Huic quidem Codici nullæ inſperſæ ſunt Gloſſæ interlineares; at vero alter, numero 2684. integram habet Homeri Iliadem, cum Metaphraſi proſaicâ ad latus adjunctâ, litteris, ut plurimum, rubris, at fere deletis & oculos fugientibus exaratâ, idque duntaxat in ſecundum, tertium & quartum Librum, ac in quinti initium. Nam in primum, ac in cæteros omnes, nihil aliud niſi gloſſæ interlineares, & Scholia adjacentia. Neque enim temere exemplar Homeri vetus reperiri, cui Scholia non ſint interpoſita, recte in Diſſertatione de Scholiis in Homerum ineditis, p. 106. obſervat Clar. Valckenarius,

qui, p. 110. ejuſdem eruditiſſimi libelli, veriſſime admonet, ex iis quæ ibidem e præſtantiſſimo Codice Leydenſi protulit, poſſe non tantum de Scholiis interlinearibus hujuſce libri, ſed & aliorum, judicari; e quibus ſimiles vocum Poeticarum ἐξηγήσεις Editores nobis tradidiſſe docet; cum, eodem teſte, iſtarum interpretationum auctores ab Euſtathio vocentur, οἱ παλαιοὶ μεταβολεῖς τῶν λέξεων, οἱ πρὸς ἓν φράζοντες, ad Iliad. Ω. p. 1479. v. 24. & οἱ παραφράζοντες, ad finem Iliadis Z. & Timogenes, ἐν ταῖς Παραφράσεσι, ad quemdam Iliadis verſum, in Apollonii Lexico Homerico allegetur, voce Ἄρπυιαι. Idem præſtantiſſimus Criticus pergit dicendo, breves iſtas vocabulorum Homericorum interpretationes in Lexica etiam digeſtas fuiſſe; quorum condendorum ipſum Homerum, rem eamdem diverſis ſæpe dictionibus explicantem, Grammaticis cogitationem ſubminiſtraſſe, idem Euſtathius auctor eſt, commemorans τὰς — ἐξ Ὁμήρου ἐπισυντεθείσας καὶ τὰ Λεξικά, ad Il. Y. p. 1285. Et, in hâc quidem Gloſſarum interlinearium, & Scholiorum marginalium, diſpoſitione, Codici Leydenſi tam ſimilis eſt Codex Regius 1684. ut eum verbis Clar. Valckenarii, de Leydenſi loquentis, p. 107. ſic apte deſcribere poſſimus: » Scholia leguntur in hoc libro, tum quæ vulgo » vocantur interlinearia, tùm Scholia, σημειώσεις, ſive adno» tationes, ſæpe copioſiſſimæ, in marginibus collocatæ: de » illis primum dicam. Verbis ſingulis interpoſitæ ſunt in» terpretationes, quibus dictiones Homericæ, quæ dudum » ceciderant ex uſu, ſive etiam integræ loquendi formulæ, » facilioribus ac vulgo receptis explicantur. » Idem Valckenarius ſubjicit, p. 110. in iſtis expoſitionibus brevioribus perſæpe integros Poetarum verſus continuâ oratione reddi. Cujus quidem rei, & in noſtro Codice occurrentis, unicum

e Codice Leydenſi repetit exemplum, & ab iſtiuſmodi Grammaticorum interpretationibus diſtinguendam monet Paraphraſin Odyſſeæ Homeri, quam ſcripſerat Demoſthenes Thrax; cujus operis, ut dicit, elegantiſſimi inſcriptio fuit, Μεταβολαὶ Ὀδυσσείας. Hujus ſpecimina e Commentariis Euſtathii decerpta proponit: dum, ut ait, in lucem protrahatur opus, quod paulo poſt vocat elegantiſſimum & Attico ſermone conſignatum.

Præter hunc Demoſthenem Thracem, qui inter alios eminet, multi multas, e quibus hæc noſtra una eſt, Metaphraſes Homeri, ſive illius poeticæ orationis in ſermonem ſolutum & communem converſiones, ſcripſere. De quibus vide Fabric. L. 2. c. 3. vol. 1. p. 293. & ſequent. *Bibliothecæ Græcæ*, ubi Metaphraſes Homeri ineditæ, in Bibliothecâ Regiâ aliiſque deliteſcentes, Kuſtero cognitæ fuiſſe dicuntur, qui varia illarum Specimina in novâ Editione *Hiſtoriæ Criticæ Homeri* tunc promittebat. E clariſſimi, nobiſque chariſſimi, Ruhnkenii epiſtolâ ad me datâ reſcivi, eſſe talem Homeri Verſionem Græcam in Bibliothecâ Remonſtrantium Amſtelodamenſium; quæ Pſelli quidem dicitur, ſed plus habet elegantiæ, quam ut Pſello tribuenda videatur. Ex eâ Clar. Valckenarius deſcripſit Iliadem X, & a me maluiſſet hanc potius Iliadem edi, quam librum tertium; ut utriuſque Verſionis conferendæ copia ſic præberetur. Ego quidem huic tanti viri conſilio, quæ ſemper ſuprema lex erit, libentiſſime paruiſſem, niſi jam, cum hæ pervenerunt litteræ, ſolitis typorum formulis deſcripta fuiſſet major pars Iliadis Γ; quam præ cæteris ideo unice ſelegeram, quod breviſſima eſſet omnium, & minimum occuparet locum, ac in utroque Codice reperiretur; dum contra primi omnium, &

viceſimi ſecundi, libri metaphraſis in Codice 2684. deſideraretur.

In hâc quidem edendâ, ſolam retinui converſionem proſaicam, omiſſis Scholiis, & Gloſſis interlinearibus, quarum tamen præcipuas, & maxime ad ſenſum Homeri aſſequendum facientes, in notis depoſui. E duobus Codicibus, eum qui notatur numero 2684. ſæpius ſecutus ſum, quod prior in manus meas inciderit; ſed ei non ita pertinaciter adhæſi, ut non meliorem interpretationem, etiamſi ex altero Codice 2766. repetenda eſſet, in contextu, quem vocant, fere ſemper repræſentarem, ac ſequiorem in notis, ne fugeret lectores, conſervarem. Ut plurimum idem eodem prorſus modo ac iiſdem verbis ſonant amborum Codicum Metaphraſes; ſed interdum ita inter ſe diſcrepant, ut ab aliâ & diverſâ manu profectæ videantur.

De ætate harumce Verſionum, aut auctore, nihil certi poteſt conſtitui. Suſpicor tamen eas duodecimo ſæculo, aut non multo ſecus, tribuendas eſſe. Ambo Codices decimo tertio ſæculo exarati fuiſſe dicuntur. Cæterum notandum eſt Codicem 2684. minus eleganti ac puro ſermone ſcriptum fuiſſe quam Codicem 2766. a quo interdum leviter differt. Sic, exempli gratiâ, verſ. 383. Iliadis Γ. p. 915. noſtræ Edit. Codex 2684. habet θέλουσα καλίσαι, pro καλίσουσα, quod in Cod. 2766. & καλέουσα, quod ibidem in Homero. Ut verſ. 411. p. 917. noſtræ Edit. legitur in Cod. 2684. θέλουσα τὴν κοίτην εὐτρεπίσαι, pro Homerico, πορσανέουσα λέχος; dum Cod. 2766. rectius legit, εὐτρεπίζουσα, cui etiam præferrem, εὐτρεπίσουσα. Porro hæ phraſes, in quibus, ut hodie apud Græcos recentiores, futurum exprimitur per verbum θέλω cum infinitivo conſtructum, redolent linguam jam ad corruptionem Græco-

barbaram vergentem. Sic in libro, a quodam Athenienſi, Græco vulgari idiomate compoſito, & Lutetiæ impreſſo anno 1632. qui inſcribitur Διδασκαλία Χριστιανικὴ, legitur p. 8. πράγματα... θέλουν ξηγηθῆ. *res... explicabuntur*, & p. 10. ac 26. πάντα θέλει εἶσαι. *ſemper erit*, & p. 14. θέλομεν εἰπῆ, aut, ut pag. 28. ac 44. θέλομεν εἰποῦ. *dicturi ſumus*; dum contra, τί θέλει νὰ εἰπῆ, paſſim in hoc libro ſumitur eodem ſenſu quo Gallicum, *que veut dire*, ſcilicet, *quid ſibi vult*, *quid ſignificat*.[1] Et in eodem libro, p. 88. θέλομεν μιλήσει. *id eſt*, verba facturi ſumus; prorſus ut in Homerico Codice 2684. θέλουσι καλέσαι, & θέλουσι ἀτρεπίσαι.

Præterea obſervandum eſt, in vocum difficiliorum interpretatione interdum haſce metaphraſes cum Heſychii & Apollonii explicatione conſonare, & ad id plurimum conferre poſſe, ut cognoſcatur quâ ratione Homerum interpretati ſint Græci, qui Græca melius intelligere, eorumque ſenſum rectius aſſequi debebant; cum præſertim Græcis verbis aptius in verſione reſpondeant vocabula Græca, quam

[1] Sic Græco-barbari, cum voluntatem aliquid faciendi deſignare volunt, verbum θέλω conſtruunt cum τῷ νὰ, & ſubjunctivo; ac dicunt, (ut p. 8. ejuſdem libri,) θέλω νὰ τὸ κάμω, *hoc volo facere*, & p. 44. θέλοντας νὰ ζωσθῆ ἄνθρωπος, *volens humanitatem induere*, &c. Cum futurum tempus indicare volunt, loco τοῦ θέλω, utuntur & verbo μέλλω cum τῷ νὰ, & ſubjunctivo; ut p. 24. & 92. μέλλει νὰ ἔλθῃ, *venturus eſt*. Sic & Græco-barbarum Idiotiſmum deprehendi in Mſ. Philemonis Lexico, cujus ſupra mentionem feci. Hoc enim modo loquitur in voccem Τεγίας θυλάμους· ἴσεν ὅτι οἱ γυναῖκες ἀπὸ τῆς τέγης, ὁ γίνεται ἀπὸ τοῦ τέγους, φθέγγεται τὸ σίγος, ἀλλὰ ἐξ αὐτοῦ αὖθις ἄλλος ὁ οἶκος παραγονομάζεται, ΔΙΑ' ΜΕ'ΣΟΝ τοῦ τέγους ῥήματος. Hæc certe phraſis, ΔΙΑ' ΜΕ'ΣΟΝ, parum pura & elegans, frequentiſſime in Græcâ vulgari linguâ obverſatur. Sic in eâdem Διδασκαλίᾳ Χριστιανικῇ legitur p. 6. ΔΙΑ' ΜΕ'ΣΟΝ ΤΟΥΣ, *illorum ope*, & p. 20. ΔΙΑ' ΜΕ'ΣΟΥ τοῦ πάθους τοῦ Χριστοῦ, *mediante paſſione Chriſti*. Etiam ſi nullum aliud mihi præſto adeſſet indicium, hoc uno contentus, Philemonem noſtrum ſatis recentem eſſe ſuſpicarer, cum in eo veſtigia linguæ, jam tum corruptæ agnoſcantur.

quælibet alia Latina, aut vernacula. Hinc quoque clariſſime apparet immane proſaicæ & poeticæ linguæ diſcrimen; quod tantum eſt, ut, apud Ciceronem, in ſecundo de Oratore Libro, Antonius, cujus ſummam in Græcis litteris eruditionem Cæſar prædicando extollebat, eos legiſſe ſe Græcos auctores modeſte profiteatur, qui res geſtas, aut qui oratione ſcripſerunt ſuas, ſed Poetas omnino, *quaſi alienâ linguâ locutos, ne conari quidem ſe attingere.*

Denique ad finem adjeci Variantes ejuſdem tertii Iliadis libri Lectiones, e duobus Codicibus Regiis ſupra memoratis; qui ita multas, eaſque optimæ notæ, continent, ut non inutilis foret totius Iliadis cum his a capite ad calcem inſtituta collatio.

Nunc vero hoc unum ſupereſt, ut noſtræ nobis infirmitatis & imperitiæ conſcii, errorum qui in hanc Editionem irrepere potuerunt, veniam poſcamus, quam tenerrimæ juventuti dandam fore confidimus; laudati abunde, ſi humaniſſimis & indulgentiſſimis lectoribus non prorſus faſtiditi erimus. Certe ſi hoc noſtrum, quod quam mediocre ſit ipſi ſentimus, non omnino ſordeat munuſculum, nec doctis viris ludibrium debeat, ſed potius ipſi noſtris arrideant conatibus, & amicam juveni protendere manum dignentur, non quid, ſed quâ mente & a quali ætatulâ offeratur, benigne reſpicientes; nos ad alia majora alacriores & promptiores aſſurgere conabimur, & in Eudociæ Macrembolitiſſæ Ἰωνιᾷ Mſ. publici juris faciendâ toti erimus; hâcque eruditorum hominum benevolentiâ & indulgentiâ recreati, horumque monitis adjuti, in eodem pergemus ſtadio, quod nonniſi trepidantes ac ſuſpenſo pede ingreſſi ſumus; cum præſertim ad hanc Apollonii Editionem de-

properandam unice impulſi & adducti fuerimus a doctiſſimo Sudermanno, Jacobo Jonâ Bjornſtåhl, illo doctrinæ & eruditionis omnis miraculo, & omnium linguarum Orientalium ac Occidentalium theſauro locupletiſſimo, quem chariſſimum in litteris Hebraicis præceptorem p. 116. noſtræ Edit. allegavimus, cujuſque nobiſcum, dum Lutetiæ degeret, intimo uſu conjunctiſſimi, tanta ſunt in nos merita, ut nihil quidquam præſtantiſſimo illi viro & incomparabili amico denegare potuerimus, aut debuerimus.

BIBLIOPOLÆ MONITUM.

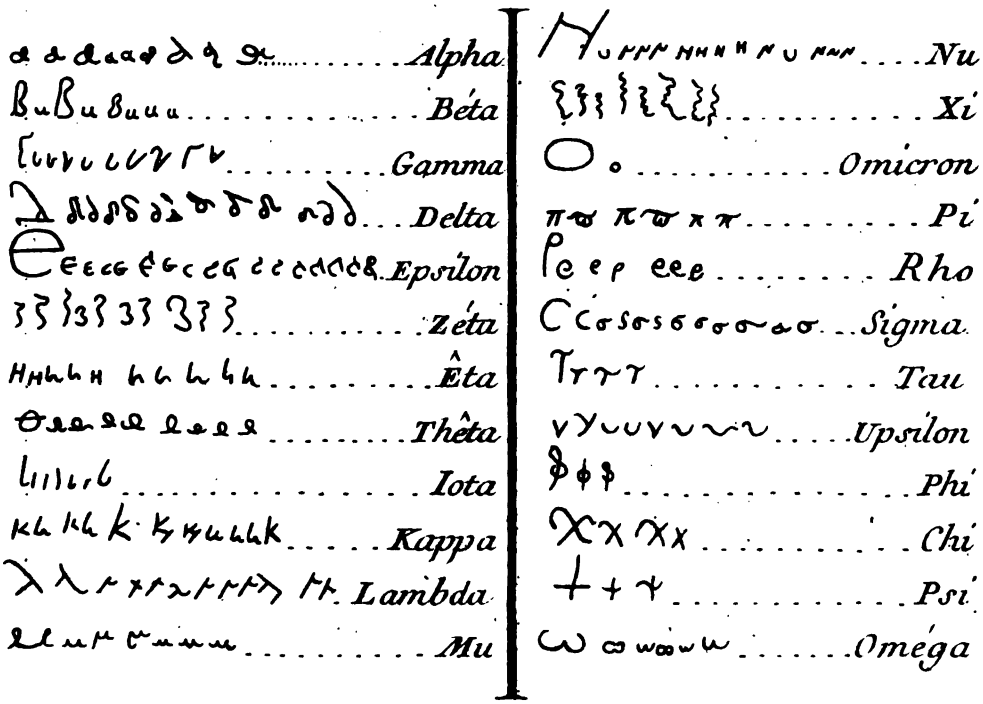
Eum qui huncce librum compingendum curabit monitum volumus, hîc immediate, poſt Prolegomena, *ipſi Lexico præponendas eſſe novem Tabulas æneas, eoque ordine inter ſe collocandas qui notis definitur arithmeticis.*

Typis Nicolai Francisci Moreau, Reginæ & Sereniſſimi Delphini, dum viveret, Bibliopolæ & Typographi, nunc fato functi, viâ vulgo dictâ *Galande*. 1773.

Tab. I.

ALPHABETUM.

Codicis Bibliothecæ Coiſlinianæ, nunc Sangermanenſis,
ineunte decimo Seculo manu exarati,
ex quo Apollonii Lexicon deſcriptum eſt.

Droüet Sculp. Parisiis 1771.

TABULA

COMPENDIORUM LITTERARUM.

A

Compendium	*Significatio*
[illegible]	αἰθέρι.
[illegible]	αἰτιατικήν.
[illegible]	ἁμαρτωλός.
[illegible]	ἀμπέλου.
[illegible]	ἀνατολήν.
[illegible]	ἄνδρας.
[illegible]	ἀνθρώπων.
[illegible]	ἀνθρωπίνη.
[illegible]	ἀντί.
[illegible]	ἀντωνυμίαν σύναρθρον.
[illegible]	ἀπό.
[illegible]	ἀποκοπήν.
[illegible]	ἁρμάτων.
[illegible]	ἄρθρον.
[illegible]	Ἀττικοί.
[illegible]	Ἀφροδίτης.
[illegible]	αὐτό:
B	
[illegible]	Βασιλεύς.
[illegible]	Βασιλικὸν σύμβολον.

Γ

Compendium.	*Significatio.*
[illegible]	γάρ.
[illegible]	γενικῆς καὶ ἐπι δοτικῆς.
[illegible]	γράφεται, *interdum* γράφουσι.
Δ	
[illegible]	δηλοῖ.
[illegible]	Δημοσθένης.
[illegible]	διά.
[illegible]	διαφέρειν.
[illegible]	δυικῶς.
E	
[illegible]	εἰκόνας.
[illegible]	εἰώθασι λέγειν.
[illegible]	εἰρημένων, *interdum* εἴρηται.
[illegible]	ἐκκλησία.
[illegible]	ἐπιστολῆς.
[illegible]	εὐθείας.
Z	
[illegible]	ζήτη.

H

Compendium	Significatio
[illegible]	ἡγούμενε θεῶν.
[illegible]	Ἥλιος.

Θ

Compendium	Significatio
[illegible]	θεός.

K

Compendium	Significatio
[illegible]	κακοπάθεια.
[illegible]	καταδικασθέντες.
[illegible]	κατὰ μετάθεσιν.
[illegible] *	κεχάνδει.
[illegible]	κόλασιν.
[illegible]	κυρίῳ.
[illegible]	ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα.

Λ

Compendium	Significatio
[illegible]	λέγει. *aliquando* λέγεται, *et* λέγουσι.
[illegible]	λήγουσα.
[illegible]	λόγου.
[illegible]	λοιπός.

M

Compendium	Significatio
[illegible]	μεγάλα.
[illegible]	μέλλων.
[illegible]	μεταφορικῶς.
[illegible]	μητρός.

N

Compendium	Significatio
[illegible]	νομίσματος.

* [illegible] .... κυκλώσκεται.

O

Compendium	Significatio
[illegible]	Ὀδυσσείας.
[illegible]	Ὅμηρος.
[illegible]	ὄνομα.
[illegible]	ὀξυκέφαλον.
[illegible]	ὅτι.
[illegible]	οὐρανός.

Π

Compendium	Significatio
[illegible]	παρά.
[illegible]	παραβολῆς.
[illegible]	παραπρεσβείας.
[illegible]	παρὰ τήν.
[illegible]	παρατατικόν.
[illegible]	παρὰ τό.
[illegible]	παροιμία.
[illegible]	πατρός.
[illegible]	πατρίδα.
[illegible]	πατρίδιον.
[illegible]	Πελοπόννησον.
[illegible]	περί.
[illegible]	περισπωμένων.
[illegible] / [illegible]	πληθυντικῶς.
[illegible]	πνεύματι.
[illegible]	πνευματικήν.
[illegible]	ποιητοῦ.

TABULA COMPENDIORUM.

Compendium.	Significatio.
	πόλεμος.
	πόλις.
	ποταμός.
	προγόνων.
	προθέσεως.
	πρός.
P	
	ῥῆμα.
Σ	
	σημαίνει δὲ καὶ ἄρθρον.
	στέρησιν.
	στήθεσι.
	στοιχεῖον.
	συγκοπήν.
	συλλαβῆς.
	συνδέσμου.
	συνήθους.

Compendium.	Significatio.
T	
	τιμαλφέστατα.
Υ	
	υἱός.
	ὑπάρχειν.
	ὑπερσυντελικόν.
Φ	
	φασί.
	φησί.
	φωνή.
X	
	χρόνον.
	χωρίς.
	χρόνῳ.
	χωρισμόν.
Ω	
	ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι.
	χορόν.

Drouet Sculp. 1771.

TABULA
TERMINATIONUM.

Terminationes, in quibus præcipua hujus ce Codicis Manuscripti vertitur difficultas, efformantur, sicut vocales ferme et **nunnationes** *Arabum, lineolis superimpositis, et extra corpus vocabuli eminentibus. Singulas apponemus.*

os, sæpe nihil aliud est quam Omicron super ultimam vocabuli litteram collocatum; ut in, ἄτρωτ καὶ ἀνένδτ καὶ ἀκαταπόνητ, *pro* ἄτρωτος καὶ ἀνένδοτος καὶ ἀκαταπόνητος.

os quoque aliquando sic, ϭ; *ut in* ἀρνίφιλϭ, *pro* ἀρνίφιλος, *et* ὄνρϭ *pro* ὄυρος; *ubi vides omicron in sigma inclusum.*

οῦ *cum accentu circumflexo, sic* ϛ; *ut in* τ ἀναφορικ, *pro* τοῦ ἀναφορικοῦ τοῦ.

ου *sine accentu circumflexo, sic* ᵕ; *ut in* ἄρθρ, *pro* ἄρθρου.

ω *sine circumflexo, sic* ⁓; *ut* σπάρτ, *pro* σπάρτῳ.

ῶ *cum circumflexo, sic* ῀; *ut* αὐτ, *pro* αὐτῷ.

ῷ. *Aliquando iota, ut in Inscriptionibus, ad latus ponitur, nec subscribitur; ut* ὦι, *pro* ῷ.

ω *in medio vocabuli sæpe superimponitur, ut* μιλτόπρ, *pro* μιλτόπρωροι.

ως, *sic* ⁓; *ut* συγκαταθέσ, *pro* συγκαταθέσεως.

ῶς *cum circumflexo, sic* ῀; *ut* μεταφορικ, *pro* μεταφορικῶς.

Ut perspiciatur discrimen inter ως, ῷ *cum circumflexo, et sine circumflexo, exemplum apponam in quo tria hæc reperiuntur:*

ſcilicet : ὑποπεπ[λ]ωκὼς τῷ βρότῳ, ὑποπεπlωκὼς τῷ βρόlῳ.

ον. *ſic* ⸌; *ut* ἀκλ., ἢ βλαβ., ἢ πολυχρόν., *id eſt*, εὐκlον, ἢ βλαβερὸν, ἢ πολυχρόνιον.

ην. *ſic* ϛ, *ut*: τ ἄλμ, *pro*, τὴν ἄλμην. *ſic et* ειν *formatur*.

αι. *ſic* ϛ, *ut*: ϗ, *id eſt*, καὶ. *et* ἔϛ, *pro* εἶναι.

ων. *ſic* ⌒, *ut*: ἐπὶ μόν τ Ὀδυσσέ νε, *pro*, ἐπὶ μόνων lῶν Ὀδυσσέως νεῶν.

οῖς. *ſic* ⁓, *ut*: ποτ, ποlοῖς / τ, τοῖς. *et* Βοιωτ, *pro* Βοιωlοῖς.

ους. *ſic* ϡ, *ut*: ὀρ ϡ τ τόπ ϡ, *pro* ὀυροὺς lοὺς lόπους. *et* τ ἀναθεματικ, *pro* lοὺς ἀναθεμαlικοὺς.

ας. *ſic* ‿, *ut*: ἀγαγ, ὁρμήσ, *pro* ἀγαγόνlας, ὁρμήσανlας.

ᾶς. *ſic* ‿, *ut*: ὁρ, *pro* ὁρᾶς.

ης. *ſic* ϛ, *ut*: ἀμελ, *pro* ἀμελῆς.

ῆς *cum circumflexo, ſic* ϛ, *ut*: τ περιβολ, *pro* τῆς περιβολῆς.

εις *Participiorum, eodem fere modo, ut*: ληφθ, *pro* ληφθεὶς.

εῖς *Nominum, ſic* ϛ, *ut*: Αἰολ, *pro* Αἰολεῖς. ὑμ, *pro* ὑμεῖς.

εος. *ſic* ϵ, *ut*: ἱππ, *pro* ἱππέος; πόλ, *pro* πόλεως.

τα. *ſic* τ, *ut*: ὀιμήμ, ὁρμήμ, ὀιμήμαlα, ὁρμήμαlα.

Alpha quoque in medio vocabuli his duobus punctis pingitur, ut κατ φερόμ, *id eſt*, καlαφερόμενα. *Sic quoque efformatur vocalis* A *Syrorum, quam vocant* ܦܬܳܚܳܐ Pthohho: *nam, verbi gratiâ*, ܒ *eſt* Beth; *ſed, cum his duobus punctis*, ܒܰ *ſonat* Ba, *ut in* ܫܒܰܚ Schabahh. *Hactenus cognitum eſt quinque vocalium figuras Syros Græcis acceptas referre; ſed hodie, ut ex hoc Codice M.S dis-cimus, hanc quoque formam, quæ ad Hebraicorum punctorum*

eſſigiem adumbrata falſo exiſtimabatur, ſibi vendicare et quaſi proprio jure repetere poteſt Græcia . *

χος . *sic* ͞π, *ut* ἀριστ͞π, *pro* Ἀρίσταρχος .

χου . *idem compendium, ut* ἀριστ͞π, *pro* Ἀριστάρχου .

χης . *idem; ut* μα͞π, *pro* μάχης, *et interdum* μαχεσσαμένω .

χῇ . *idem; ut* τῇ ψυ͞π, *pro* τῇ ψυχῇ .

χας *et* χους . *idem; ut* τρι͞π, *pro* τρίχας .

χια . *idem, ut* εὐω͞π, *pro* εὐωχία, *et interdum* εὐωχίας .

κος *et* κον . *sic* }; *ut* καθολ}, *pro* καθολικόν .

κως . *sic quoque* }; *ut* ἀπολαυστ}, *pro* ἀπολαυστικῶς, *et* τροπ}, *pro* τροπικῶς .

εν . *sic* ⌣; *ut* εὑρίσκομ⌣, *pro* εὑρίσκομεν; ἀνέσχ⌣, *pro* ἀνέσχεν, ἤκουσ⌣ *pro* ἤκουσεν .

αν . *sic* ᶫ; *ut* ἀπέδωκᶫ, *pro* ἀπέδωκαν; εἵλκυσᶫ, *pro* εἵλκυσαν; πᾶσᶫ, *pro* πᾶσαν .

ες . *sic* ʔ; *ut* ἐπιθορρουντʔ, *pro* ἐπιθορροῦντες; κρινοντʔ, κρίνοντες; ἄρσαντʔ, *pro* ἄρσαντες .

νης . *sic* ᶣ; *ut* εἰρᶣ, *pro* εἰρήνης; στεφᶣ, *pro* στεφάνης .

θη . *sic* ᶿ; *ut* ἐκλήᶿ, *pro* ἐκλήθη .

θεν . *sic* ᶿ; *ut* ἄπωᶿ, *pro* ἄπωθεν .

περ . *sic* ͞ϖ; *ut* ὥσ͞ϖ, *pro* ὥσπερ .

μενος . *sic* ; *ut* ὀσσό, *pro* ὀσσόμενος .

μενη . *sic* ; *ut* δωρου, *pro* δωρουμένη .

μενον . *sic* ; *ut* γινό, *pro* γινόμενον .

μενης . *sic* ; *ut* οὐλο, *pro* οὐλομένης .

* *Interdum quoque* Alpha *pingitur in* ꟸ *ut* Pathach *Hebr. superimpoſitum, ad inſtar fere Arabici* Phatah, *ut* σχῆμ *pro* σχῆμα . *Sic apud Syr. Hebr. Ar. Græc. vocalis* A *ſimili modo formatur .*

Tab. VIII. **TABULA TERMINATIONUM.**

μενω. sic ῃ̃, *ut:* ἐφιςῃ̃, *pro* ἐφιςαμένῳ.

μενως. sic ῃ̃, *ut:* ἡρμοσῃ̃, *pro* ἡρμοσμένως.

μενοι. sic ῃ̃ι, *ut:* ἐπεςραῃ̃ι, *pro* ἐπεςραμμένοι.

μεναι. sic ῃ̃αι, *ut:* ὁμοιωθῃ̃αι, *pro* ὁμοιωθημέναι.

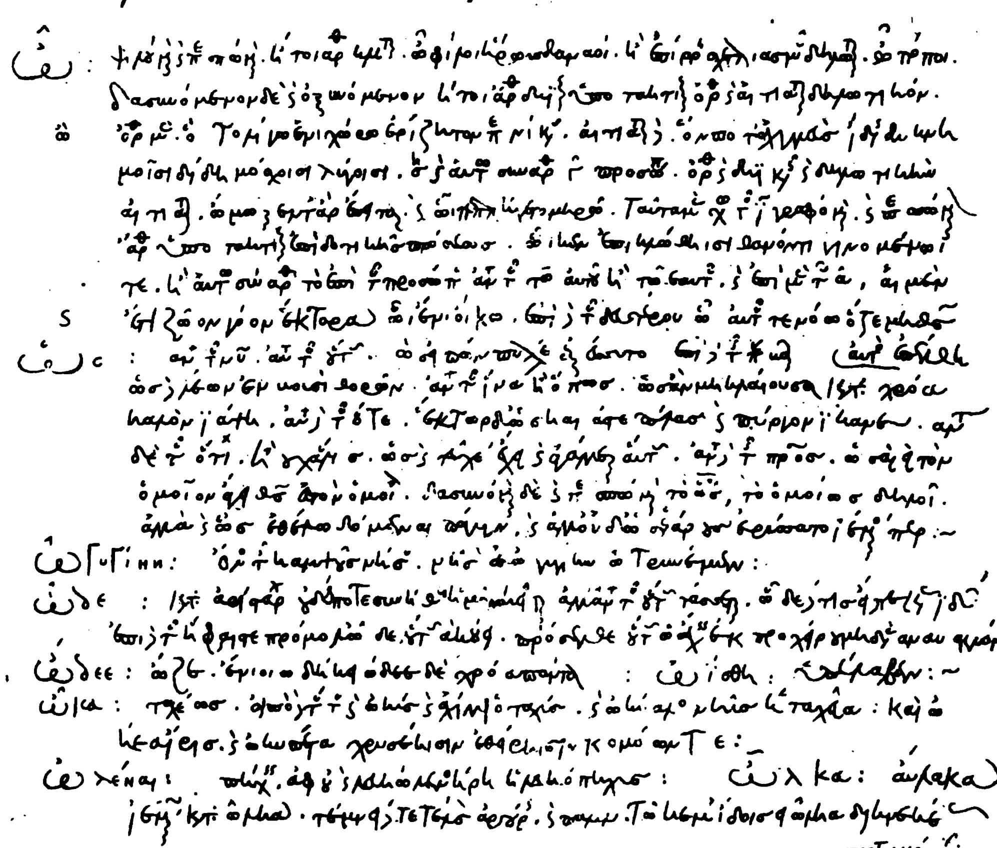
μενα. sic ῃ̃α, *ut:* πεπνῃ̃α, *pro* πεπνυμένα.

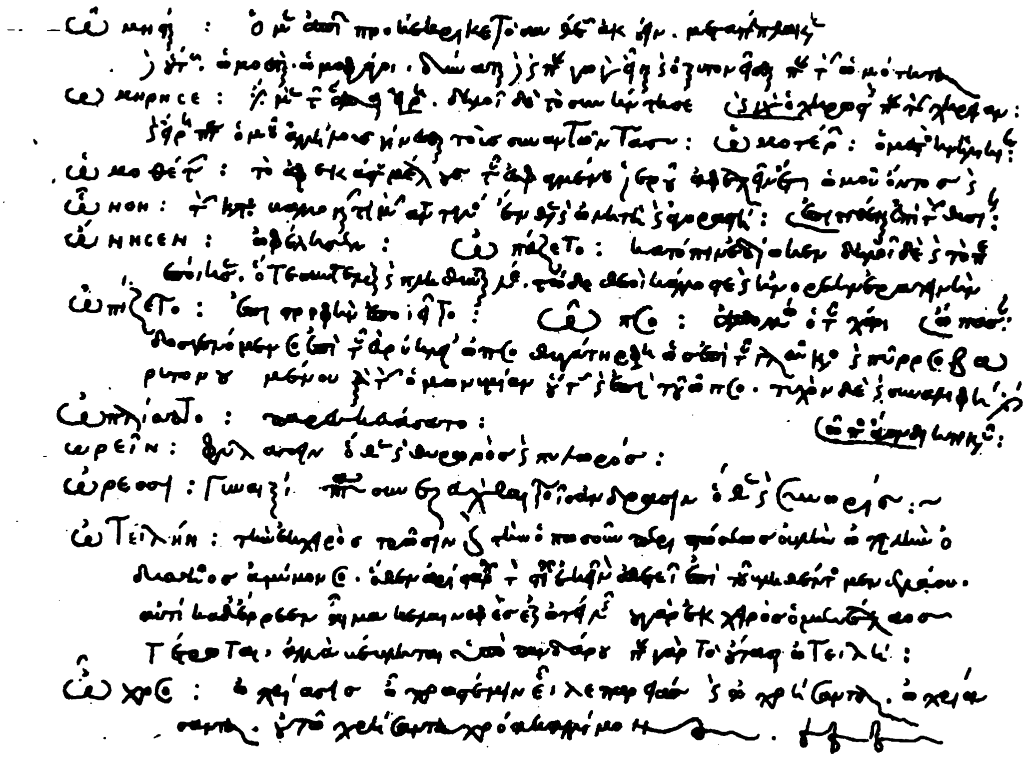
μενων. sic ῃ̃, *ut:* παρακειῃ̃ δηλουῃ̃, *pro* παρακειμένων δηλουμένων.

μενοις. sic ῃ̃, *ut:* λεγῃ̃, *pro* λεγομένοις; *et* παραλῃ̃, *pro* παραλελαγμένοις.

SPECIMEN LECTIONIS,

In quo totum exhibetur Apollonii Lexici Omega.

Drouet Sculp. Parisiis 1771.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ

ΣΟΦΙΣΤΟΥ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ

ΤΗΣ ΤΕ ΙΛΙΑΔΟΣ ΚΑΙ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

APOLLONII

SOPHISTÆ

LEXICON ILIADIS ET ODYSSEÆ,

SECUNDUM SERIEM LITTERARUM DISPOSITUM.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ[1]

ΣΟΦΙΣΤΟΥ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ

ΤΗΣ ΤΕ ΙΛΙΑΔΟΣ ΚΑΙ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

Α

Α. Ψιλῶς καὶ δασέως ἐκφερόμενον, δηλοῖ χειλιασμὸν, στέρησιν, πολὺ, ὁμοῦ, φαῦλον, ἴσον, ὅμοιον, σύν. χειλιασμὸν, ὅτ' ἂν ἀποδυσπετοῦντες λέγωμεν Ἆ. στέρησιν, ὅτ' ἂν λέγωμεν ἀσθενὲς, τὸ ἐστερημένον.[2] οὐ ὑπάρχοντος σθένους. πολὺ, ὅτ' ἂν φῶμεν ἀχανὲς πέλαγος, ἀντὶ οὐ, ἐπὶ πολὺ κεχηνός. ὁμοῦ, οἷον ἀδελφὸς, ὁμαδελφὸς, καὶ ἀκολουθοῦν, τὸ ὁμοκέλευθος.[3] τὸ δὲ φαῦλον, ἴσον τὸ[4] κακοπρόσωπον, κακοτράχηλον· ὅτ' ἂν φάσκωμεν, ἀπρόσωπον καὶ ἀτράχηλον. τὸ δὲ ἴσον καὶ ὅμοιον, ὅτ' ἂν οἱ ποιηταὶ τὴν ἰσολεχῆ καὶ ὁμόκοιτον, ἄλοχον καὶ ἄκοιτιν καλῶσιν. τὸ δὲ σὺν, ὅτ' ἂν, ἀντὶ τοῦ συνέτυχεν,

---

1 Ἀπολλωνίου. Hunc titulum præfixum habet Codex Manuſcriptus.

2 Ἐστερημένον. Sic habet Codex Manuſcriptus. Male Montfauconius, in excerptis quæ habet *Bibliotheca Coiſliniana*, legit & edidit ὑστερημένον, quod minus bene reſpondet voci στέρησιν præcedenti.

3 Ὁμοκέλευθος. Lege ὁμοκέλευθον; ut conveniat cum neutro ἀκολουθοῦν.

4 Ἴσον τό. Clar. Hemſterhuſius ad Ariſto-

APOLLONII

SOPHISTÆ

LEXICON

ALPHABETICUM

ILIADIS ET ODYSSEÆ.

A

A. Spiritu tenui & aſpero notatum indicat querimoniam cum lamentatione, privationem, multum, ſimul, malum, æquale, ſimile; & præpoſitionem *cum*. Querimoniam cum lamentatione indicat, quum animo deficientes in rebus adverſis exclamamus ᾏ. Privationem, quum dicimus ἀσθενὴς, *id eſt*, infirmum, privatum ſolito robore. Multum, quum vocamus mare ἀχανὴς, pro valde & multum κεχηνὸς, *id eſt*, hians. *Simul* quoque ſignificat, ut ἀδελφὸς, frater, pro ὁμαδελφὸς, & ἀκολουθεῖν, *id eſt*, ſequens, pro ὁμοκέλευθον, *id eſt*, quod eamdem carpit viam. Malum vero notat, cum dicimus ἀπρόσωπον & ἀτράχηλον, pro κακοπρόσωπον & κακοτράχηλον, *id eſt*, malâ turpique facie, aut turpi collo deformem. Æqualitatem vero & ſimilitudinem innuit, cum poetæ ἄλοχον & ἄκοιτιν vocant mulierem ἰσολεχῆ & ὁμόκοιτον, *id eſt*, æqualis conſortem tori, ejuſdemque ſociam thalami. Poſtremo

phan. Plutum p. 338. hæc verba, quæ laudat, ſic reſtituit : τὸ δὲ φαῦλον, ὅταν φάσκωμεν ἀπρόσωπον καὶ ἀτράχηλον, ἴσον τῷ κακοπρόσωπον, κακοτράχηλον.

ἀβόλησιν [1] λέγωμεν. σημαίνει δὲ καὶ ἄρθρον, καὶ τὰ αὐτοῦ. ὅτ' ἂν μὲν οὖν τὸ ἄρθρον·

—— Ἄρ' [2] οὐ τελέεσθαι ἔμελλεν.

ὅτι δὲ τὰ αὐτοῦ·

Ἤτοι [3] ὁ μὲν τὰ ἃ δῶκεν. ——

ἔχει δὲ καὶ ἄλλας πλείονας δυνάμεις.

Ἀάατος. [4] Ὁ ἀβλαβὴς καὶ εὐχερής, καὶ δι' οὗ ἄνευ ἄτης. ἐνίοτε δὲ, τὸ ἐπιβλαβὴ καὶ δυσχερῆ. ὡς ἐν τῷ·

Μνηστήρεσσιν [5] ἄεθλον ἀάατον. οὐ γὰρ οἴω.

παρὰ δὲ τοῦ Χ, τὴν ἀβλαβῆ· [6]

Οὗτος [7] μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται.

Ἄασαν. Ἔβλαψαν.

Ἀασάμην. [8] Ἐβλάβην, ἄτῃ περιέπεσον.

Ἀάπτους. Οἱ μὲν δασύνοντες τὴν δευτέραν ἀποδιδόασιν ἀπροσπελάστους, ὧν οὐκ ἄν τις ἅψαιτο. οἱ δὲ ψιλῶς [9] ἀναγινώσκοντες, ἀπτοήτους. ἔνιοι δὲ, ἀνεκφεύκτους, ἢ χαλεπάς· ἵν' ᾖ τὸ μὲν Α [10] ἐπεκτεταμένον, [11] τὸ δὲ δεύτερον συγκεκομμένον.

---

1 Ἀβόλησιν. Vide Heſychium in Ἀβολεῖν.

2 Ἄρ'. Lege ſeparatim ἂ ῥ'.

3 Ἤτοι. Il. P. 193.

4 Ἀάατος. Sic in Codice Manuſcripto, quamvis primum *alpha* fere deletum ſit; ſic bis in Homero. Male Montfauconius edidit ἄατος. At in duobus verſibus ab Apollonio laudatis ſcriptum reperitur ἄατος. Legendum tamen ἀάατος, ut conſtet metrum. Vide Etymol. & Heſ.

5 Μνηστήρεσσιν. Od. Φ. 91.

6 Τὴν ἀβλαβῆ. Lege τοῦ; ut ſupra, τὸν ἐπιβλαβῆ.

7 Οὗτος. Od. Χ. 5.

8 Ἀασάμην. Male Montfauconius dedit

ſumitur pro præpoſitione *cum*, quando vice verbi συντυχεῖν, *occurrit*, uſurpamus verbum ἀβολεῖν. Indicat quoque articulum & *ſua propria*. Articulum quidem:

——— *Quæ non erant exitum habitura.*

Notat vero *ſua propria*, ut:

Ille quidem ſua dedit. ———

Habet & alias plurimas ſignificationes

ἌΑΑΤΟΣ. Innoxius & facilis, & per quem ſumus ἄνευ ἄτης, *id eſt*, ſine noxâ. Aliquando vero notat noxium & difficilem, ut in hoc verſu:

Procis certamen noxium & difficile. Non enim puto.

At in vigeſimo ſecundo Libro, innoxium ſignificat:

Hoc quidem certamen innoxium peractum eſt.

ἌΑΣΑΝ. Damnum intulerunt.

ἈΑΣΆΜΗΝ. Noxâ affectus ſum, in damnum incidi.

ἈΆΠΤΟΥΣ. Alii quidem cum ſpiritu aſpero ſecundam efferentes ſyllabam, inacceſſos vertunt, quos quis non ἄψαιτο, *id eſt*, tangere audeat: alii vero cum tenui ſpiritu legentes, intrepidos explicant. Quidam vero eos intelligunt quos effugere non licet, aut graves; ita ut prior quidem littera ſit ſuperextenſa, poſterior vero, conciſa.

ἀντόμενοι. Extat ἀαατόμενοι in Codice Mſ. & Il. I. 116. ac T. 137. At ἀσάμην nuſquam in Homero reperitur. Hoc fraudi fuit Clariſſimo viro, quod prius *alpha* hic quoque vix appareat. Vide Heſ.

9 ψιλῶς. Sic in Codice Manuſcripto: male Montfauconius legit ψιλάς.

10 A. Hoc vitioſe expreſſit Montfaucon.

per πρῶτον; nam, cum de duobus tantummodo agatur, melius exprimeretur per πρότερον. Sed pariter male habet Etymologus Magnus: ἵν' ᾖ τὸ μὲν Α ΠΡΩΤΟΝ ἐκτεταμένον, τὸ δὲ δεύτερον, συνεσταλμένον. Ubi vides συνεσταλμένον pro συγκεκομμένον; ut ſupra poſuit ἀντιφέχετες pro ἀντιφέρετες.

11 Ἐκτετεταμένον, Male contra fidem

Ἀάσχετον. Ἀκατάσχετον, ἀνυπομόνητον. ἢ[1] τὸ κατ' ἀπόφασιν τοῦ δυσχετοῦ. εἴρηται δὲ κατ' ἐπίτασιν. τὸ γὰρ[2] αὐτοῦ καὶ δι' αὐτοῦ·

Ἄσχετον,[3] οὐκ ἐπιεικτόν. ———

καί·

Μητρός[4] τοι μένος ἐστὶν ἀάσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν.

Ἀαγές. Ἄθραυστον, ἰσχυρόν.

Ἀάσαι. Πολλαχῶς καὶ ἄγαν βλάψαι.

Ἀᾶται. Ἄγαν βλάπτει.

Ἀασίφρων. Βλαψίφρων. εἴρηται ἐκ ἀεσίφρων. σημαίνει τῷ ἔχοντι[5] κεκοιμημένας τὰς φρένας, ἐκ οὐ διεγηγερμένας.

Ἀάσατο. Ἠγνόησεν, ἥμαρτεν, ἐφθόνησεν.[6]

Ἀᾶσθαι. Λωβᾶσθαι, κακοῦν.

Ἀασιφρονία.[7] Φρενοβλάβεια.

Ἄατον.[8] Μέγαν, ἀκόρητον, πονηρόν. οἱ δὲ, ἄβλητον· οἱ δὲ, ἄτονον.

Mſ. Codicis edidit Montfaucon. ἀάτειλαμένον, quod tamen habet Etymol. At fortaſſe hìc legendum: ἢ ἀάαπτος, κατὰ ἔλλειψιν τοῦ I. ἵν' ᾖ τὸ μὲν A ἐπιτεταμένον, (ſeu ἐπιτεταμένον,) τὸ δὲ I συγκεκομμένον. Ut Euſtathius, qui in hanc vocem omnino conſulendus eſt, habet ad Il. A. p. 150. Edit. Rom. 1542: ἢ ἀίαπτοι, κατὰ ἔλλειψιν τοῦ I. ὡς οὐ δύναταί τις ἰάψαι, ὅ ἐστι βλάψαι. ἢ κατὰ ἐπίτασιν, αἳ πολλὰ ἰάπτειν δυνάμεναι. Sic & Etymol. ἐκ τοῦ (ἰάπτω, ἰαπτος. ἰκ) κατὰ στέρησιν, ἀϊάπτος καὶ κατὰ ἔλλειψιν τοῦ I, ἀάπτος. Paſſim in Hom. χεῖρας ἀάπτους.

[1] Ἤ τό. Fortaſſe ἤτοι.

[2] Τὸ γὰρ αὐτοῦ καὶ δι' αὐτοῦ. Mallem τοῦ γὰρ &c. *id eſt*, ejuſdem ſcilicet autoris & in eodem opere; ut ſupra διὰ τοῦ x ſignificat *in libro vigeſimo ſecundo*, ubi laudatam vocem reperire eſt. Forſan aliquis legat: τὸ γὰρ αὐτὸ, (pro αὐτοῦ,) καὶ δι' αὐτοῦ. *Idem enim eſt, & in eodem opere*, (ſcilicet Iliade,) ſeu *ſenſu*.

[3] Ἄσχετον. Il. Π. 549.

[4] Μητρός. Il. E. 892.

[5] Τῷ ἔχοντι. Lego τὰ ἔχοντα; ut & edidit Alberti. Vide Etymol.

Ἀάσχετον. Quod retineri non poteſt, aut intolerandum; ita ut tunc prius *alpha* intenſivum affirmet aliquid eſſe valde ἄσχετον, *id eſt*, intolerabile. Dicitur vero per ſuperproductionem; ejuſdem enim eſt, & in eodem poemate:

Ἄσχετον, id eſt, *intolerabile, indomitum.* ———

Et:

Matris tibi ingenium eſt ἀάσχετον, id eſt, *intolerabile, indomitum & intractabile.*

Ἀαγές. Quod frangi non poteſt, firmum.

Ἀάσαι. Variis modis & multum nocere.

Ἆται. Valde nocet.

Ἀασίφρων. Mente captus. Dicitur quoque ἀεσίφρων. Notat hominem qui habet mentem veterno torpentem, non vero erectam & vigilantem.

Ἀάσατο. Imprudens deliquit, peccavit. Et Ἀγάσσατο, invidit.

Ἀᾶσθαι. Damnum inferre, malo afficere.

Ἀασιφρονία. Dementia.

Ἄατον. Magnum, inſatiabilem, pravum. Alii vero ſagittam nunquam alias emiſſam intelligunt, vel quæ nondum percuſſit. Quidam non contentam, remiſſam explicant.

---

6 Ἐφθόνησεν. Duas confudit gloſſas librarius. Poſt ἤμαρτεν ſic novum conſtitue articulum: Ἀγάσσατο. Ἐφθόνησε. Vide Heſ. & Il. P. 71. ac Schol.

7 Ἀασιφρονία. Nuſquam apud Homerum extat hæc vox. Legitur Od. O. 469. ἀεσιφροσύνῃσι.

8 Ἄατον. Ob præcedens Ἀάατος, p. 4. hic mallem ἄτον, quod eſt ἀκόρητον. Reſpexit Il. X. 218. μάχης ἄτον, & paſſim, ἄτος πολέμοιο; unde infra p. 214. Ἄτος interpretatur, ἀκόρεστος, ἢ βλαπτικὸς κατὰ πόλεμον. Hinc unice emenda Heſ. & Gloſſas in eum ab Alberti laudatas quæ Ἄατον pro Ἄτον male legentes, & cum longe diverſo Ἀάατον pejus confundentes, peſſime conjunctim explicant ἀβλαβεῖς, ſeu ἐπιβλαβεῖς, ac ſimul ἀκόρητον, ἀπλήρωτον; cum prior quidem ſenſus ad Ἀάατος, poſterior vero ad ἄτος referendus ſit. Sequentia autem in Apollon. οἱ δὲ, ἄβλητον &c. ſuo loco mota pertinent ad Ἀβλῆτα, p. 8, & ad finem hujuſce poſterioris gloſſæ rejicienda ſunt, ineunte pag. 10.

Ἀδεῖν. Ὀχλεῖν, ἀπορεῖν, ἀδικεῖσθαι, ἀσιτεῖν.

Ἀάλιον. [1] Ἄτακτον, ἀκρατές.

Ἀβάλε. Ἀβάλ... [2] εἴθε.

Ἀβάκησαν. Τῶν ἅπαξ εἰρημένων. σημαίνει δὲ τὸ ἠγνόησαν. οἱ δὲ τὸν ἀσύνετον καὶ βλακὰ ἀβακὴν λέγουσι. ὁ περιέχων τὴν λέξιν [3] στίχος·

—— Οἱ δ' [4] ἀβάκησαν

Ἄπαντες· [5] ἐγὼ δέ μιν οἴη ἀνέγνων τοῖον ἐόντα.

Ὁ δὲ Ἀπίων, κατὰ στέρησιν τοῦ βάζειν. τὸ δὲ λέγειν καὶ ἱστορεῖν, οἱονεὶ φάζειν, ὅπερ ἐστὶ φράζειν, [6] κατὰ παράληψιν τοῦ Ρ.

Ἀβληχρήν. Οἱ μὲν, ἁπαλήν· οἱ δὲ, ἀσθενῆ·

Ἀβληχρά, [7] οὐδενόσωρα, τὰ δ' οὐ μένος ἀμὸν ἐρύξει.

καὶ ἐπὶ τοῦ·

—— Θάνατος [8] δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ

Ἀβληχρὸς ἅμα [9] τοῖος ἐλεύσεται, ——

οἷον ἀσθενὴς, ἀμαυρός.

Ἀβλῆτα. Ἅπαξ εἴρηται ἡ λέξις·

Ἀβλῆτα, [10] πτερόεντα, μελαινάων ἕρμ' ὀδυνάων.

---

1 Ἀάλιον. Mallem ἄλιον; ſed obſtat conſenſus Heſ. quem vide.

2 Ἀβάλ.... Lego Ἀβάλαι. Etymol habet Ἀβαλ, Ἀβελ, & Ἀβάλαι. Vide Heſ.

3 Λέξιν. Significat vocem rariſſimam; ea vis hujuſce vocabuli. Verba enim antiqua & a vulgi familiaritate abducta λέξεις vocant Critici veteres, teſte clariſſimo Ruhnkenio ad Timæum Platonis Lexicographum, in quem doctiſſimis animadverſionibus illuſtratum omnem eruditionis Græcæ copiam effudit. In Ἀβάκησαν & Ἀβάκης vide Etymol. & Heſ.

4 Οἱ δ'. Od. Δ. 249.

5 Lege Πάντες.

6 Κατὰ παράληψιν. Mallem κατὰ πρόσληψιν. Nam falſum eſt φάζειν fieri per aſſumptionem τοῦ *rho*, ut innuere videtur ſimplicior hujuſce loci conſtructio. Hoc

'ΑΔΕΙ͂Ν. Moleſtiam inferre, indigere, injuriâ opprimi, cibo abſtinere.

'ΑΆΛΙΟΝ. Inconditum, intemperatum.

'ΑΒΆΛΕ. Utinam.

'ΑΒΆΚΗΣΑΝ. Vox quæ ſemel occurrit. Significat autem non agnoſcebant. Quidam deſipientem & fatuum ἀβακὴν vocant. En ipſummet verſum qui contineat hanc dictionem rariſſimam:

——— *Alii* ἀβάκησαν.

Omnes; ego vero illum ſola agnovi talis quod eſſet.

'Apion vero contendit formari hoc vocabulum ex *alpha* privativo & βάζειν; quod quidem verbum notat loqui & ſciſcitari, tanquam φάζειν, quod idem eſt ac φράζειν, & ex eo derivatur per omiſſionem conſonantis *rho*.

'ΑΒΛΗΧΡΉΝ. Alii quidem mollem, alii vero infirmam reddunt:

Infirmas, nihili æſtimandas, quæ non robur meum arcebunt.

Et in hoc verſu:

——— *Mors vero tibi ex mari ipſi*

Lenis prorſus talis adveniet, ———

ἀβληχρὸς hîc eſt quaſi infirma, vix in ſenſus cadens.

'ΑΒΛΗ͂ΤΑ. Hæc vox ſemel occurrit:

Nondum emiſſam, pennatam, gravium fulcrum dolorum.

---

modo formatur potius φράζειν ex φάζειν. Aliunde, nuſquam πρόληψις inter ſchemata dictionis locum obtinet; ſed πρόληψις una eſt ex præcipuis quæ recenſentur figuris. Dicendum ergo, quod verum eſt, formari φάζειν ex φράζειν omiſsâ conſonanti *rho*. Oritur mendum ex affinitate recentioris pronuntiationis quæ Η & ΕΙ confundit. Itali dicunt *abbacare*, alicujus opinionem reſpuentes: *tu abbachi*, id eſt falleris. Vide Victorium & Alberti.

7 Ἀβληχρ'. Il. Θ. 178.

8 Θάνατος. Od. Λ. 133.

9 Ἄμα. In noſtro hodie Homero legitur μάλα.

10 Ἀβλῆτα, Il. Δ. 117.

οὔποτε ἄλλοτε βεβλημένον, καινὸν, ἢ πολυβλῆτα, οἷον πολλοὺς βεβληκότα.

Ἀβρότη. Ἐπὶ τοῦ·

Νὺξ [1] ἀβρότη, ἣν καὶ τῇ ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες. ——

Καὶ οἱ μὲν, τὴν ἐρήμην βροτῶν [2] φασιν· οἱ δὲ, τὴν ἀθάνατον, ἐξ οὗ ἡ θεῖα νοεῖται. ἐν δὲ ἄλλοις·

[3] Ἀμβροσίην διὰ νύκτα. ——

βέλτιον δὲ τὸ Α.

Ἀβροτάξομεν. Ἁμάρτωμεν ἀλλήλων.

——[4] Ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιιν
Ἐρχομένω. πολλαὶ γὰρ ἀνὰ στρατόν εἰσι κέλευθοι.

Ὃ ἡμεῖς λέγομεν διαμφοδήσομεν [5], ἀπὸ τοῦ ἀποτυχεῖν τὸν βροτὸν τοῦ βροτοῦ κατὰ τὴν συνάντησιν. ὅθεν καὶ τὸν βουλόμενον τρῶσαι μὴ ἐπιτυχεῖν, ἤμβροτες [6] λέγει.

Ἄβρομοι. Οἱ σὺν βρόμῳ πολλῷ.

[7] Ἄβρομοι, [8] αὐΐαχοι, ἕλποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
Αἱρήσειν. ——

---

[1] Νύξ. Il. Ξ. 77.

[2] Βροτῶν. Æſchylus ab Euſtathio & Phavorino laudatus alicubi dixerat: ἄβροτον ὡς ἐρημίαν, ex A privativo & βροτὸς mortalis. In lexico mſ. bibl. Coiſl. pag. 499, optime explicatur: ἐν ᾗ βροτὸς οὐ φαίνεται.

[3] Ἀμβροσίην. Il. B. 57.

[4] Ἀβροτάξομεν. Il. K. 66.

[5] Διαμφοδήσομεν. Lege in ſubjunctivo διαμφοδήσωμεν; ut Heſ. habet ἀμφοδήσωμεν. Poeticâ enim licentiâ *omega* in *omicron* vertitur apud Homerum, qui habet ἀβροτάξομεν pro ἀβροτάξωμεν. Sic in Od. Anacreontis 41, legitur ἀναμείλψομεν, pro ἀναμείλψωμεν. Contrario prorſus modo *omicron* in *omega* mutabant Dores; & in eodem carmine occurrit ἰδυρωμένω pro ἰδυρομένω. In Heſychio vitioſe legitur, ἀβροτάζωμεν: oritur mendum ex affinitate conformationis litterarum Ξ & Ζ, præſertim in mſſ. codicibus. Idem Lexicographus habet: ἀποτυχεῖν τὸν βροτὸν τοῦ βροτοῦ μετὰ

Significat nunquam aliàs emiſſam, recentem; aut quæ multos percuſſit.

'Αβρότη. In hoc verſu:

> *Nox* ἀβρότη, *ſi in eâ ſaltem abſtineant a bello*
> *Trojani.* ———

Et alii quidem deſertam ab hominibus interpretantur; alii vero immortalem: unde nox divina intelligitur. Et in alio loco:

> *Per noctem* Ἀμβροσίην. ———

Senſus autem prior præferendus eſt.

'Αβροτάξομεν. Aberremus invicem:

> ——— *Aberremus invicem*
> *Venientes; multæ enim per exercitum ſunt viæ.*

Et hoc nos vocamus ἀλαμφοδήσασθαι, quod aberret homo ab homine in occurſu. Unde & homini qui, cum ferire voluiſſet, non aſſecutus eſt; dicit, ἡμβροτες.

''Αβρομοι. Qui magnos fremitus cient:

> *Valde ſtrepentes, valde reſonantes, ſperantes naves*
> *Achivorum*
> *Se capturos eſſe.* ———

τὴν συνάντησιν. Pro μετὰ, malo κατὰ, ut habetur in noſtro Apollonio. Deducunt ἀβροτάξομεν, ex Α pro ἀπὸ, & βροτὸς mortalis.

6 Ἤμβροτες. Il. Ε. 287.

7 Ἄβρομοι. Il. Ν. 41.

8 Ἄβρομοι, αὐίαχοι. Sic exulat & procul faceſſere jubetur illud litteraturæ Græcæ portentum, ab Heſ. vel ejus librariis inductum, ἀβρομόϊλαχοι, monſtrum veluti Centaurus, ex duarum vocum compoſitione & commixtione natum. In eodem Heſ. αὐίαχοι, μετὰ ἰχῦ⊕ μεγάλης; lege ut in noſtro ἰαχῆς. Oritur mendum ex affinitate conformationis litterarum. Α enim cum χ conjunctum proximè accedit ad figuram ϛ ſigma. Tandem, Deo favente, perveni ad finem primæ paginæ lectu omnino difficillimæ, de quâ illud affirmare non verear, quod de codice Elmacini, quo uſus eſt Erpenius, olim profitebatur Golius; mihi ſcilicet id neceſſarium fuiſſe, ut

Καὶ τὸ αὔταχοι, μετὰ ἰαχῆς μεγάλης, ὡς ἀχανὲς πέλαγος, τὸ μεγάλως κεχηνός. ὁ δὲ Ἀπίων, ἤτοι ἄφωνοι καὶ ἥσυχοι· ὡς ἂν παρατάξεως οὐχὶ γιγνομένης. βρόμος δὲ κατὰ μίμησιν ἡ ποιὰ φωνή. βέλτιον δὲ τὸ Α, ὅ ἐστι πολύβρομοι καὶ πολύταχοι· οἱονεὶ γὰρ αὐτοὺς κεκραγότας εἰσάγει, οἷον·

Τρῶες [1] μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὥς.

ἐν ταῖς δυσπραγίαις ἐπαιρομένους. τὸ δὲ αὔταχοι, περισσὸν ἐστι τὸ Υ.

Ἀβλαβές. Ἀσθενές, καὶ φαῦλον, ἔστι οἱονεὶ ἀβλεπές, κατὰ συγγένειαν τοῦ Μ πρὸς [2] τοῦ Π.

Ἀβίων. Τῶν ἅπαξ εἰρημένων·

Γλακτοφάγων [3], ἀβίωντε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.

Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ὡς ἔθνους οὕτως λεγομένου ἀκούει, καθ' ὧν ἔστι τοὺς γλακτοφάγους τετάχθαι καὶ τοὺς δικαιοτάτους. διὸ ἔστι γράφει χωρὶς τοῦ τε συνδέσμου. ἢ, ὡς δικαίως βιούντων κατὰ

Œdipum prius quam interpretem agerem. Teſtes appello viros omni doctrinarum laude celebratiſſimos, & in palæographiâ præſertim verſatiſſimos, quotquot hunc codicem, ab aliquot præſertim annis, quibus tam male affecta fuit hæc pagina, penitus inſpexerunt, quantum mihi in eâ reſtituendâ deſudandum fuerit; cum omnia verba trunca, mutila, uſu detrita ac tempore deleta, reliquiæ litterarum, non litteræ, fœdiſſime jaceant: ut quibuſdam in locis, id appareat tantummodo extitiſſe, quod nunc deſideratur, aut oculos fallit. Quod nemo à me ideo dictum putet, ut laudes eblandiar, tenuiſſimam ſuperatæ difficultatis glorioſam aucupando; ſed ut potius, ſi quid forte in tam lubrico ac ſalebroſo loco lapſus ſum, veniam impetrem ab indulgentiſſimo lectore.

Vox vero ἀυΐαχοι notat cum clamore magno ; & formatur ex *alpha* intenſivo & ἰαχὴ clamor ; ut mare ἀχανὴς , *id eſt*, valde hians ; ex *alpha* intenſivo & χαίνω , hiſco. Apion vero intelligit , muti & quie[illegible]anquam acie nondum inſtructâ , nec conſertis manibus. Βρόμος vero formatur per imitationem ſoni , & eſt certa quædam vox. Prior autem ſenſus potior eſt , ſcilicet , magnos fremitus , magnos clamores edentes. Ipſos enim tanquam vociferantes inducit, quale hoc :

Trojani quidem cum clangore clamoreque procedebant velut aves.

In ſecundis rebus elatos & turgentes exhibet. In voce vero ἀυΐαχοι , *upſilon* ſuperabundat.

Ἀβλαβής. Infirmum , malum , vile , & [2] quaſi ἀβλεπὴς , *id eſt* , ne aſpiciendum quidem ; ob cognationem quæ intercedit inter *bêta* & *pi*.

Ἀβίων. Hæc vox ſemel occurrit :

Lacte veſcentium , & ἀβίων , *juſtiſſimorum hominum.* [3]

Ariſtarchus quidem intelligit de nomine proprio gentis ad quam pertinent epitheta lacte veſcentium , & juſtiſſimorum hominum. Ideo ſcribit ſine conjunctione τε , δικαιοτάτων ἀνθρώπων , juſtiſſimorum hominum , non vero δικαιοτάτων τ' ἀνθρώπων , id eſt , juſtiſſimorumque hominum. Aut tanquam juſte viventium , ſine violentiâ , ex *alpha* privativo , & βία ,

---

[1] Τρῶες. Il. Γ. 2.

[2] Τοῦ Μ πρὸς τοῦ Π , duplex mendum ; lege τοῦ Β πρὸς τὸ Π. Ἀβλαβὴς enim idem eſt ac ἀβλεπὴς , ſi mutetur *beta* in *pi* ; at *mu* quod nuſquam extat in voce ἀβλαβὴς , non poteſt mutari in *pi*. Non multum diſcrepat forma τοῦ *beta* à figurà τοῦ *mu* , præſertim in mſſ. codicibus decimi ſeculi, unde natus error. Cognatione & permutatione litterarum abuſi ſunt veteres grammatici Græci , ut in Hebraicâ linguâ paſſim Rabbini , & hîc noſter Apollon.

[3] Γλακτοφάγων. Il. N. 6.

στέρησιν τοῦ βίας, ἢ τὸν [1] ὡρισμένον βίον οὐκ ἐχόντων. ἔνιοι δὲ γράφουσι σὺν [2] τὸ τ',

——— Δικαιοτάτων τ' ἀνθρώπων,

καὶ ἀποδιδόασι τοὺς ἀβίους, ἤτοι τοὺς βίᾳ μὴ χρωμένους, οἱ δὲ, τοὺς μακροβίους· οἱ δὲ, καὶ τῶν ὀνοματικῶς λεγομένων Ἀγαυῶν πάντα ἐπίθετα λέγεσθαι, τοὺς ἱππημολγοὺς, τοὺς δικαιοτάτους, καὶ ἀβίους, γλακτοφάγους. ὁ δὲ Ἀπίων ἤτοι πῶς καὶ ὁμοίως βιούντων, ἤτοι βίοις ἐλλειπόντων. ἔνιοι δὲ, κακοβίους, καὶ τοῦ Α ταύτην δύναμιν ἔχοντος. εὔλογον καὶ δικαίους ὑπάρχειν τοὺς τοιούτους. οἷς γὰρ πολυτελείας καὶ τρυφῆς οὐ φροντὶς, τούτοις οὐδὲ πλεονεξία, καὶ τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπιθυμία πρόσεστι. ἄλλοι δὲ περισπῶντες ἀβιῶν, δέχονται τοῖς βιοῖς μὴ χρωμένων. οὕτω γὰρ τὰ τόξα, βιοὶ λέγονται.

Ἀβαρβαρέη. Ὁ Ἀπίων παρατίθεται Ναΐδος εἶναι Νύμφης ὄνομα.

Νηῒς [3] Ἀβαρβαρέη τέκ' ἀμύμονι Βουκολίωνι.

---

[1] Ὡρισμένον. Fixum & immotum. Sunt enim Nomades vagi & errabundi, quales Scænitæ Arabes. Ἀβίων autem non eſt epithetum, ſed nomen populi cujuſdam Scythici qui Myſiæ Thracum adjacet. Ejus meminit Ammianus libro 23, qui, poſtquam de Hyrcaniâ locutus eſt, hæc addit : *contra hanc gentem, ſub Aquilone, dicuntur Abii verſari, genus piiſſimum.* Strabo autem primò ſic eos vocatos fuiſſe exiſtimat, quod abſque mulierum conſortio vitam minime vitalem degerent. Deinde mutatâ ſententiâ, hinc Abiorum nomen derivat, quod domibus carentes in curribus habitarent. Daniel Heinſius merito deridebat eos qui ſemidocti omnia ex Græcâ linguâ quaſi fidiculis contorta arceſſerent, quanto abſurdius eſt Scythicum nomen Scythicæ gentis ex Græco idiomate derivare, quum præſto ſit ad manum vox Scythica. Ἄβιι enim apud Heſ. ex Scytharum linguâ deprompfum ſignificat ἔβαλλον, *arcu jaciebant*; quo potiſſimum uſos fuiſſe Scythas apud omnes in confeſſo eſt. Itaque vocati ſunt ἄβιοι, quod fuit commune totius gentis nomen; teſte eodem Heſ. ἄβιοι, ἔθνη Σκύθαι Ἕιρηνται, ut recte emendavit Kuſterus. Sic inſulæ Baleares vocatæ ſunt à verbo βάλλειν, *jacere arcu*, cui deditiſſimi erant earum incolæ; vel potius, ut obſervavit ſummus Bochartus in Chanaan,

violentiâ. Aut ſtabile & immotum vitæ genus non habentium. Quidam ſcribunt cum conjunctione τε, ſcilicet,

——— *Juſtiſſimorumque hominum*,

& reddunt ἀβίων per nulli vim inferentes: alii vero per longævos. Quidam in gentem Ἀγαυῶν de nomine dictam, congeri putant hæc omnia epitheta, ſcilicet, equimulgos, juſtiſſimos, & ἀβίους, & lacte veſcentes. Apion vero intelligit, aut certo quodam modo & ſimul viventes, aut quibus deficit victus. Alii reddunt, male infeliciter habentes: cum hanc quoque vim habeat *alpha*. Veriſimile quoque & tales eſſe juſtiſſimos. Quibus enim magnificentiæ & deliciarum nulla cura, iis neque adeſt inexhauſta aviditas habendi, aut alienis bonis inhians cupiditas. Alii accentu circumflexo notantes vocem ἀβιῶν, interpretantur arcu non utentes. Sic enim arcus vocantur βιοί.

Ἀβαρβαρέη. Apion exponit Naiadis eſſe nomen:

Naias Abarbarea peperit inculpato Bukolioni.

---

ex בעל ירח *Baäl iaro*, *magiſter jaculandi*, favente Strabone & Euſtathio qui annotaverant hanc vocem eſſe vernaculæ linguæ vel Phœnicum. Sic Melanchton cenſebat ipſos Scythas dici quaſi *Schieters*, id eſt, jaculatores; quod arcu & jaculandi peritiâ præſtarent. Unde quidam ex illis Toxaris nomen affingit Lucianus; idemque affirmat in dialogo qui præfert nomen Toxaris: Τοξόται ἀγαθοὶ οἱ Σκύθαι. Quin & ipſummet Græcum nomen βιὸς *arcus*, à Scythico fluxiſſe potuit, dempto *alpha* præfixo, quod uſu venit in linguis. Sic ex Græco ἀμέλγω formatur latinum *mulgeo*, ex ἄρουρα, *rus rura*, obſervante etiam Joſepho Scaligero ad Varronem. Ex ἀμάω, ἀμητὸς, derivatur *meſſis* & *meto*. Sic Græci ipſi dicunt ἀμαυρόω & μαυρόω. Per aphæreſin Ionibus uſitatam tollitur ε, in κεῖνος ex ἐκεῖνος. Dicitur ὀρτὴ pro ἑορτή; μεῦ, μοὶ, pro ἐμεῦ, ἐμοί. Quin & conſonantes tolluntur, ut εἴβειν pro λείβειν, & ἐννὸς pro δεννός. Quibuſdam gallicum *boutique* ex græco ἀποθήκη derivatur.

[2] Τό. Lege τῷ pro τό.

[3] Νηΐς. Il. Z. 22.

Ἄβαντες. Οἱ Εὐβοεῖς.

Ἀβυδόθεν. Ἐξ Ἀβύδου. ἔστιν δὲ πόλις [1] Τρωϊκή.

Ἀγροιῶται. Ἄγροικοι·

Νήπιοι [2] ἀγροιῶται, ἐφημέριοι [3] φρονέοντες.

Ἀγαπήνορος. Ὅτ' ἂν ἐπίθετον, ἀγαπῶντος τὴν ἠνορέην·

Μηριόνης [4] θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.

Ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα·

Τῶν [5] ἦρχ' Ἀγκέοιο [6] παῖς κρείων Ἀγήνωρ.

Ἀγός. [7] Ἡγεμὼν, ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς ὑποτεταγμένους.

Ἀγλαΐας. Τὰς καλλονὰς καὶ τοὺς κόσμους·

[8] Ἀγλαΐας [9], τὰς νῦν γε μετὰ δμωῇσι κέκασαι.

Καὶ ἑνικῶς·

Ἀγλαΐην [10] γὰρ ἔμοιγε θεοὶ οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν
Ὤλεσαν. ——

ἔστι δὲ καὶ Ἀγλαΐη κύριον ὄνομα·

[11] Νηρεὺς [12] Ἀγλαΐης υἱὸς Χαρόποιο ἄνακτος.

---

[1] Τρωϊκή. Hinc firmatur clariſſimi Alberti conjectura qui in Heſ. pro ὄνομα πόλεως Καρίας legit Τρωίας. Il. Δ. 500.

Ὅς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε παρ' ἵππων ὠκειάων.

Muſæus de Herone & Leandro:

Σηστὸς ἔην καὶ Ἄβυδος ἐναντίον· ἐγγύθι πόντου
Γείτονές εἰσι πόληες. ——

[2] Νήπιοι. Od. Φ. 85.

[3] Ἐφημέριοι. Lege ἐφημέρια, ut apud Homerum. Ἀγροιώτας occurrit in Herculis ſcuto, verſu 39:

Οὐδ' ὅγ' ἐπὶ δμῶας καὶ ποιμένας ἀγροιώτας.

[4] Μηριόνης. Il. Ψ. 113.

[5] Τῶν. Il. B. 608.

[6] Ἀγκέοιο. Verſum corruptum ſic lege, ut apud Homer.

Τῶν ἦρχ' Ἀγκαίοιο παῖς κρείων Ἀγαπήνωρ,

pro Ἀγήνωρ. Idem ex Heſ. mendum tolle in vocem ἀγάνωρ. Scilicet hæ voces ſcribebantur per compendium, quod poſtea

'Αβαντες. Eubœenſes.

'Αβυδόθεν. Ex Abydo. Eſt autem urbs Trojana.

'Αγροιῶται. Ruſtici:

Stulti, ruſtici, in diem cogitantes.

'Αγαπήνορος. Quando eſt adjectivum; denotat amantem fortitudinis:

Meriones miniſter amantis fortitudinem Idomenei.

Eſt autem & nomen proprium:

His imperabat Ancæi filius rex Agapenor.

'Αγός. Dux. Derivatur hoc nomen ex ἄγειν, *id eſt* ducere ſubditos.

'Αγλαΐας. Veneres, ornamenta:

Veneres quibus nunc inter ancillas ornata es.

Et in ſingulari numero:

Pulchritudinem enim mihi dii qui Olympum habitant
Perdiderunt. ———

Eſt autem & nomen proprium:

Nireus Aglaiæ filius Charopique regis.

---

librarii aſſequuti non ſunt. Docet Heſ. quoſdam per ἀγαπήνορας intelligere φιλοξένους.

7 Ἀγός. Æſchylus in Suppl. 256:

Ἢ τηρὸν ἱερῶν ῥάβδον, ἢ πόλεως ἀγῶν.

& 911, Ἰὼ πόλεως ἀγοί. In urbe Perge, mulier Dianæ ſacerdos vocabatur ἀγός; quod derivarem ex hebraico חג, *hag*, feſtum, ſacrificium feſtivum. Arabice *hagga* profectus fuit ad ædem Meccanam, feſtum ejus & ſolemnia ſacra celebrandi ergo, eaque ſacra obivit.

8 'Αγλαΐας. Od. Τ. 82.

9 'Αγλαΐας, τ. Hodie ſic legitur verſus:

Ἀγλαΐην τῇ νῦν γε μετὰ δμωῇσι κέκασσαι.

Sed fortaſſe τῆς ponendum cum *iota* ſubſcripto; & erit varians lectio ἀγλαΐας τῆς, pro ἀγλαΐην τῇ, in ſingulari. Heſiodus, in Herculis ſcuto, ſi tamen illius eſt, verſu 285:

— Πόλιν θαλίαι τε χοροί τε
Ἀγλαΐαι τ' εἶχον. —

Heſ. explicat ἀγλαΐαι per τρυφαί, quod verſui Homeri ſupra laudato apprime convenit.

10 'Αγλαΐην. Od. Σ. 179.

11 Νηρεύς Il. Β. 672.

12 Νηρεύς. 'Αγλαΐης. Sic lege verſum:

Νιρεὺς Ἀγλαΐης θ' υἱὸς, Χαρόποιό τ' ἄνακτος.

Ἀγορεύειν. Κυρίως μὲν, ἐν ἐκκλησίᾳ λέγειν· καταχρηστικῶς δὲ, ψιλῶς [1] τὸ λεγόμενον.

Ἀγχοῦ. Ἐγγύς.

Ἀγορά. Ἡ ἐκκλησία· τὸ πλῆθος, καὶ ὁ τόπος, καὶ τὸ [2] συνάθροισμα.

Ἀγλαά. Καλά· παρὰ τὴν ἄγλην, τὰ λαμπρά. ἢ κατὰ μετάθεσιν· ἀγλαὰ, ἐφ᾽ οἷς ἄν τις [3] ἀγλαθείη.

Ἄγυρις. [4] Συναγωγὴ, ἡ ἄθροισις εἰς ταυτό.

Ἀγελαίην. [5] Ἄφετον, ἀδάμαστον.

Αὐτὰρ [6] Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι βοῦν ἀγελαίην.

Ἀγέλαστα. Οὐ γέλωτος ἄξια, ἀλλ᾽ οἷον ἀγανακτήσεως.

Δεῦθ᾽ [7] ἵνα ἔργ᾽ ἀγέλαστα καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδησθε.

ἔνιοι δὲ, γέλωτος [8] ἄξια. βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον.

Ἀγκυλομήτεω. [9] Ἐπὶ τοῦ Κρόνου, καθ᾽ Ὅμηρον. τοῦ δυναμένου περὶ τῶν ἀγκύλων καὶ σκολιῶν οὗ βουλεύεσθαι.

Ἀγκύλον. [10] Σκολιόν.

---

[1] Ψιλῶς. De Penelope, Od. Ρ. 505:

Ἡ μὲν ἄρ᾽ ὡς ἀγόρευε μετὰ δμωῇσι γυναιξίν.

Hesiodus in operibus, verſu 278:

— Εἰ γάρ τις κ᾽ ἐθέλῃ τὰ δίκαι᾽ ἀγορεύειν.

[2] Συνάθροισμα. Apud Theſſalos portus quoque vocabatur Ἀγορά.

[3] Ἀγλαθείη. Sic non eſſet metatheſis. At lege ἀγαλθείη; ut in vocem ἄγαλμα dixit: ἄγαλμα, πᾶν ἐφ᾽ ᾧ τις ἀγάλλεται. Il. Α. 23:

— Ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα.

In Heſiodi operibus 335:

— Ἐπὶ δ᾽ ἀγλαὰ μηρία καίειν.

[4] Ἄγυρις. Dicitur quoque apud Heſ. ἀγαῤῥὶς & ἀγοῤῥίς. Ἄγυρις eſt Æolicum pro ἀγορά. Od. Γ. 31:

Ἷξον δ᾽ ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρίν τε καὶ ἕδρας.

Euripides in Iphigeniâ in Aulide 753:

Ἄγυρις Ἑλλάνων στρατιᾶς.

'Αγορεύειν. Proprie quidem, in concione dicere; at improprie, quidquid ſimpliciter dicitur.

'Αγχοῦ. Prope.

'Αγορά. Concio, multitudo, locus, & ipſamet populi congregatio.

'Αγλαά. Pulchra; ſplendida, ob αἴγλην, *id eſt* ſplendorem: aut per metatheſin ἀγλαὰ, quibus aliquis tanquam ornamentis ſuperbiat, ex ἀγάλλω, orno.

'Αγυρις. Conventus; collectio & congregatio in unum.

'Αγελαίην. Dimiſſam ac ſolutam, indomitam:

Sed Minervæ glaucos oculos habenti bovem indomitam.

'Αγέλαστα. Quæ non riſum movent, ſed indignationem:

Huc agite, venite, ut opera ſane riſum non moventia, intolerabilia videatis.

Quidam vertunt, digna quæ riſu excipiantur. Prior autem ſenſus potior.

'Αγκυλομήτεω. De Saturno apud Homerum legitur, quaſi de eo qui poſſit in rebus intricatis & impeditis bene conſulere; ex ἀγκύλος tortuoſus, & μῆτις conſilium.

'Αγκύλον. Tortuoſum.

---

5 'Αγελαίην. Heſ. explicat ἄφετον, νεμομένην, & alibi εὐτραφῆ.

6 'Αυτάρ. Il. Δ. 728.

7 Δεῦτ'. Od. Θ. 307.

8 Γέλαστος. Confundit hîc Apollonius duas diverſiſſimas lectiones. Alii legunt ἔργ' ἀγέλαστα, opera riſum non moventia: quæ eſt antiqua lectio ab Euſtathio ſervata & longe præferenda. Hodie vero extat, ἔργα γελαστὰ, opera ridicula; quod nimiæ eſſet in Vulcano ſemper lenitatis, ſi ſuum ipſe dedecus irrideret. At fortaſſe Apollon. per ἀγελαστὰ intelligit, valde ridicula; & ſic eſſet *alpha* intenſivum.

9 'Αγκυλομήτεω. Apud Heſiodum ſic vocatur Prometheus in operib. verſu 48:

'Οττί μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.

10 Αγκύλον. Il. Z. 39: ἀγκύλον ἅρμα. Dicitur & ἀγκλὸν, teſte Heſ.

Ἀγοστόν. Ἀγκῶνα. τὸ ὑγιὲς [1], τὸ ἐντὸς τῶν χειρῶν, ἢ βραχιόνων. τούτοις γὰρ τοῖς μέρεσι προσαγόμεθα πρὸς ἑαυτοὺς, ὃ ἐὰν βουλώμεθα. διό φησι·

——— Ἕλε [2] γαῖαν ἀγοστῷ.

τοῦτο τὸ μέρος, οἱονεὶ ὁ ἀγκὼν, ὁ ἄγων· τοῦ Κ πρὸς τὸ Τ συγγένειαν ἔχοντος. ἄλλοι δὲ, ἀγοστὸς, ἀγκών. παρὰ τὸ ἄγαν ὀστώδης εἶναι.

Ἀγάασθαι. Ἐπὶ μὲν τοῦ θαυμάζειν·

Ὡς [3] σὲ γύναι ἄγαμαί τε, τέθηπά τε, δείδιά τ' αἰνῶς.

ἐπὶ δὲ τοῦ φθονεῖν·

[4] Ἐξείπω, καὶ μήτι [5] κότῳ ἀγάσησθε ἕκαστος.

ἐπὶ δὲ τοῦ ζηλοῦν·

Ὡς [6] δ' ἂν νῦν μοι ἀγάασθε [7] θεοὶ βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι.

Ἄγη. Θάμβος, καὶ [8] κατάπληξις·

——— Ἄγη [9] μ' ἔχει· οὐκ ἂν ἐμοί γε
Ἐλπομένῳ τὰ γένοιτ', οὐδ' εἰ θεοὶ ὣς ἐθέλοιεν.

Ἀγαπαζόμενοι. [10] Ἀγαπῶσαι·

——— Κύνεον [11] ἀγαπαζόμεναι. ———

---

[1] Ὑγιὲς. Nihil certe minus ſanum quam illud ὑγιές. Legendum τὸ ἀγὶς, quod ab Heſ. quemadmodum & ab Apollonio definitur: τὸ ἐντὸς τῶν χειρῶν ἢ βραχιόνων. Apud eumdem ἄγος, ſignificat τὸν ἀγκῶνα.

[2] Ἕλε. Il. Δ. 425.

[3] Ὡς σέ. Od. Ζ. 168.

[4] Ἐξείπω. Il. Ξ. 111.

[5] Ἐξείπω, καὶ μήτι. Ante legitur:

Ἐγγὺς ἀνὴρ· οὐ δηθὰ ματεύσομεν, αἴ κ' ἐθέλητε

Ἐξείπω, καὶ μήτι.... —

Pro ἐξείπω in impreſſis hodie legitur, πείθεσθαι; quæ lectionis varietas eſt ſe-

'Ἀγοστόν. Cubitum. Idem quod ἀγὶς, *id eſt* ea quæ ſunt intra manus & brachia. Hiſce enim partibus ad nos adducimus quidquid volumus. Ideo dicit :

——— *Terram cepit* ἀγοστῷ, id eſt, *paſſis ulnis.*

Hæc pars vocatur tanquam ἀγκὼν, ſcilicet adducens, ex verbo ἄγειν, quod eſt ducere : nam K habet magnam affinitatem cum T. Alii volunt ἀγοστὸς idem eſſe quod ἀγκών ; & ſic dici, quod ſit valde oſſeus, ex ἄγαν *valde*, & ὀστέον *os.*

'Ἀγάασθαι. Quando accipitur pro admirari :

Sic te, mulier, admiror, obſtupeo, & vereor nimis.

Pro invidere :

Dicam, & ne quid irâ invideatis unuſquiſque.

Sumitur & pro ægre ferre quod aliquis eâ re potiatur quam nos concupiſcimus :

Sic rurſum mihi invidetis zelotypiâ percuſſi dii mortalem virum adeſſe.

'Ἄγη. Stupor, & perculſio mentis attonitæ :

——— *Stupor me tenet, neque mihi*
Speranti ea contingerent ; neque ſi dii ſic vellent.

'Ἀγαπαζόμενοι. Amantes ; amplectentes :

——— *Oſculabantur amplectentes.* ———

---

dulo notanda. Sic Il. I. 61 :

'Εξείπω, καὶ πάντα διΐξομαι· οὐδέ κε τίς μοι
Μῦθον ἀτιμήσει. —

6 Ὥς σ'. Od. E. 129.

7 'Αγάασθε. Lege ἄγασθε, ob metrum.

8 Κατάπληξις. Addit Heſ. ἄγη apud Tragicos notare τιμὴν, σεβασμόν.

9 Ἄγη. Od. Γ. 227.

10 'Αγαπαζόμενοι. Lege ἀγαπαζόμενοι.

11 Κύνεον. Od. P. 35.

'Ἀγαπαζόμεθα. Ἡλιόδωρος, ἄγαν προσεκείμεθα·

'Αλλ' [1] ὅτε [2] δὴ πάντες ἀγαπαζόμεθ' ἐξερέοντες.

'Ἀγάῤῥοος. Ἄγαν ῥοώδης.

'Ἀγκάζοντο. Ταῖς [3] ἀγκάλαις·

——— Ἦ ῥ' ἀπὸ [4] χθονὸς ἀγκάζοντο

Ὕψι μάλα μεγάλως. ———

καί·

'Αγκὰς [5] ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῇσι.

καί·

Ἦ ῥα [6], καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἣν παράκοιτιν.

ὅθεν καὶ τὰς ἀγκάλας, ἀγκαλίδας [7] λέγομεν·

——— 'Εν [8] ἀγκαλίδεσσι τιθήνης.

καὶ τὸ φορτίον τῶν ξύλων, ἀγκαλὶς λέγεται κατὰ τὴν ἡμετέραν συνήθειαν.

Ἄγχι σχὼν [9] κεφαλήν. Ἐγγὺς ἔχων τὴν κεφαλήν.

'Ἀγανόφρων. Οἷον [10] προσηνής. ἄγαν αἰνόφρων τὶς ὤν, ἄγαν αἰνετός.

'Ἀγκοῖναι. 'Αγκάλαι·

——— 'Εν [11] ἀγκοίνῃσιν ἰαύειν.

---

[1] 'Αλλ'. Od. K. 249.

[2] 'Αλλ' ὅτι. Sic legitur verſus apud Homerum:
'Αλλ' ὅτε δή μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐξερέοντες.
Nota diſcrimen.

[3] Ταῖς ἀγκάλαις. Omiſſum verbum. Adde περιλάμβανον, ut habet Heſ.

[4] Ἦ ῥ'. Il. P. 722. Οἱ δ' ἄρα νεκρὸν, pro ἦ ῥ'.

[5] 'Αγκάς. Il. Ψ. 711.

[6] Ἦ ῥά. Il. Ξ. 346.

[7] 'Αγκαλίδας. Pro ἀγκάλίδας, Argividicebant ἀγκαλίνας; & Macedones falcem vocabant ἀγκάλιδα.

Ἀγαπαζόμεθα. Heliodorus vertit, valde deditì & affixi eramus:

Sed cum omnes affixi ab ejus ore penderemus interrogantes.

Ἀγάῤῥοος. Valde æſtuoſus.

Ἀγκάζοντο. Ulnis complectebantur:

——— *A terrâ ulnis extulerunt*

Alte admodum valde. ———

Et:

Ulnis vero ſe invicem corripuerunt manibus validis.

Et:

Dixit ſane, & ulnis complexus eſt Saturni filius ſuam uxorem.

Unde & ἀγκάλας, *id eſt* ulnas, vocamus ἀγκαλίδας.

——— *In ulnis nutricis.*

Et faſciculus lignorum hodie etiam nunc dicitur ἀγκαλὶς in communi ſermonis uſu.

Ἄγχι σχὼν κεφαλήν. Admovens caput.

Ἀγανόφρων. Mitis; quaſi valde laudabilis quoad mentem, valde approbandus.

Ἀγκοῖναι. Ulnæ:

——— *In ulnis dormire.*

---

8 Ἐν. Il. Ψ. 503.

9 Ἄχι χών. Hunc verſum de Platone uſurpabat Diogenes: nam, referente Diogene Laertio, cum ei exprobatum eſſet quod Platone non petente, ipſe peteret; Ille quoque, inquit, petit; ſed:

Ἄγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι. Od. A. 157.

10 Ἀγανόφρων· οἷον προσηνὴς, ἄγαν αἰνόφρων. Malim legere, unâ voce tranſpoſitâ, ἀγανόφρων. προσηνὴς, οἷον ἄγαν αἰνόφρων.

11 Ἐν. Od. Λ. 260.

οἱ δὲ νεώτεροι καὶ τὰς ἀγκύρας [1] οὕτως λέγουσι.

Ἀγχηστῖναι. Συνεχεῖς καὶ σύνεγγυς ἀλλήλων, οἷον ἀλλεπάλληλαι·

Αἱ [2] μέν τ' ἀγχηστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται.

καὶ ἀρσενικῶς·

——— Οἱ δ' [3] ἀγχηστῖνοι [4] ἔπιπτον

Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων τε Ἀχαιῶν. ———

παρῆκται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ ἄγχι καὶ ἀγχοῦ, ἅπερ συνήθως ἐπὶ τοῦ σύνεγγυς τίθησιν.

Ἄγριον αἶγα. [5] Αἴγαγρον·

Εὑρὼν [6] ἢ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα.

Ἀγχίμολον. Ἐπὶ μὲν τοῦ μετ' ὀλίγον·

Ἀγχίμολον [7] δὲ μετ' αὐτοὺς ἐβήσετ' Ὀδυσσεύς.

καί·

Ἀγχίμολον [8] δὲ σύες τε καὶ ἀνέρες ἦλθον ὑφορβοί.

ἐπὶ δὲ τοῦ σύνεγγυς τόπου·

Τὸν [9] δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσατο κῆρυξ.

Ἀγχιβαθής. Ἡ ἀγχοῦ τῆς γῆς βαθεῖα·

Ἀγχιβαθὴς [10] δὲ θάλασσα· καὶ οὕτως ἐστὶ ποδέσσι

Στήμεναι. ———

---

1 Ἀγκύρας. Interpretatur quoque Heſ. ἀγκοίνας per χοινία ἰςοῦ. Apud Cyprios deſignabat quoddam nummi genus, quod τριώβολον ſeu τρίβολον vulgo vocabatur.

2 Αἱ μέν. Il. E. 141.

3 Οἱ δ'. Il. P. 361. Ubi paulo aliter.

4 Ἀγχηστῖνοι. Sic habet Suidas per *eta*. At Heſychius, Scholiaſtes Homeri, & Homerus ipſe, qualem hodie ſaltem habemus, per *iota* ſcribunt ἀγχιστῖναι. Docet Euſtathius pariter ſcribi ἀγχιστῖναι & ἀγχιστῆναι.

5 Αἴγαγρον. Bocharto αἴγαγρος eſt capræ feræ certa ſpecies, & quidem ibex, idem docet αἰγάγρον, vel, ut quidam legunt,

,Recentiores & anchoram ſic vocant.

ʼΑΓΧΗΣΤῖΝΑΙ. Continuâ ſerie ſibi mutuo adhæreſcentes & aliæ aliis incu nl entes :

Ac coacervatæ aliæ ſuper alias ſternuntur.

Et in maſculino genere :

——— *Coacervata autem procumbebant ſimul*

Cadavera Trojanorum & Græcorum. ———

Derivatur autem hoc vocabulum ex ἄγχι & ἀγχῦ quæ pro σύνεγγυς ſolet uſurpare.

ʼΑΓΡΙΟΝ ἌΙΓΑ. Capream vel caprum ſilveſtrem :

Inveniens vel cervum cornutum vel capram ſilveſtrem.

ʼΑΓΧΊΜΟΛΟΝ. Uſurpatur pro parvo interjecto tempore :

Parvo autem interjecto tempore poſt illos intravit Ulyſſes.

Et :

Parvo autem interjecto tempore ſueſque & viri venerunt bubulci.

Significat & ex vicino loco:

Hunc ex propinquo autem videns percepit præco.

ʼΑΓΧΙΒΑΘΗΣ. Quæ prope terram eſt profunda :

Prope autem mare eſt profundum, & nullo modo licet pedibus

Conſiſtere. ———

ἀιγαγρον, non eſſe Oppiano nomen generale ad omnes capras ſilveſtres, ſed reſtrictum ad certam ſpeciem. De Ægagro hæc ſcribit Oppianus libro ſecundo Κυνηγ.

Ει δέ τις αἰγάγρυς κηρὸν κέρασιν περιχεύοι,
Σαῆς ἐξέκλειστν ὀδὺς, πνοιῆς τε διαύλυς.

6 ʼΕυρών. Il. Γ. 24.

7 ʼΑσχίμολον δὲ. Od. Ρ. 336.

8 ʼΑσχίμολον. Sic reſtituendus verſus :
ʼΑγχίμολον δὲ μετʼ ἀυτὸν ἐδύσετο δώματʼ
ʼΟδυσσεύς.

In Herculis ſcuto, verſu 325 :
ʼΑγχίμολον δέ σφʼ ἦλθε θεὰ γλαυκῶπις ʼΑθήνη.

9 ʼΑγχίμολον δὲ. Od. Ξ. 410.

10 Τον δʼ. Il. Ω. 352.

11 ʼΑγχιβαθής. Od. Ε. 413.

D

Ἀγάννιφος. Ἄγαν χιονώδης. ὅτ᾽ ἂν δὲ, Ὄλυμπος ἀγάννιφος, ἀπὸ τῶν κάτω μερῶν τροπικῶς κατὰ συνεκδοχὴν νοεῖται· ἐπὶ τὰ ἐν ουν . . . . α [1] μέρη τοῦ ὄρους οὐδαμῶς διωρίζετο γοῦν περὶ αὐτῶν·

Οὐλυμπόν [2] δ᾽ ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἔμμεναι· οὔτ᾽ ἀνέμοισι τινάσσεται, οὐδέ ποτ᾽ ὄμβρῳ
Δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται· ἀλλὰ μάλ᾽ αἴθρη
Πέπταται ἀννέφελος, λευκὴ δ᾽ ἐπιδέδρομεν αἴγλη.

Ἀγών. Ὁ τόπος εἰς ὃν συνάγονται·

Καί [3] ῥ᾽ οἵπερ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον.

καί·

——— Αὐτόματοι [4] θεῖον δύσονται [5] ἀγῶνα.

τὸ δὲ ἄθροισμα τῶν συναγομένων·

Λῦτο [6] δ᾽ ἀγών· λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
Ἐσκίδναντ᾽ ἰέναι. ———

Ἀγείνεον. [7] Ἦγον· καὶ ἀγινεῖν, ἄγειν. δινήεντα τρώγειν ἄγρωστιν

---

[1] Ἐν ουν . . . α. Deſunt ultimæ litteræ; ſolum ſupereſt *alpha*. Legendum puto, ἐνουνια, quod eſt compendium uſitatiſſimum pro ἐνουράνια, cœleſtia.

[2] Οὐλυμπόν. Od. Z. 42.

[3] Καί ῥ᾽. Il. T. 42.

[4] Αὐτόματοι. Il. Σ. 376.

[5] Ἀγῶνα. Sic templa deorum vocata fuiſſe exiſtimat Anna Daciera, quod ſtatuis deorum replerentur.

[6] Λῦτο. Il. Ω. 1.

[7] Ἀγείνεον. Lege ἀγίνεον, ut eſt apud Homer. Il. Ω. 784:

Ἐννῆμαρ μὲν τοί γε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην.

Sed quid habet commune verbum ἀγινεῖν, pro quo forſan legendum ἀγινεῖ, quod extat Od. Ξ. 105 (nam ἀγινεῖν nuſquam in Homero), quid habet inquam commune cum nomine ἄγρωστις? Mira hic confuſio & perturbatio librarii, qui, ut

'Αγάννιφος. Valde nivoſus. Quando vero Olympum vocat nivoſum, intelligit tropice inferiores montis partes; & ſummatim omnia comprehendens, per ſynecdochen partem pro toto accipit. Nam nihil tale affirmat aut ſeparatim diſcriminando ſtatuit de cœleſtibus hujuſce montis partibus:

Ad Olympum, ubi aiunt deorum ſedem tutam ſemper
Eſſe. Neque ventis concutitur, neque unquam imbre
Rigatur, neque nix aſpergitur; ſed potius ſerenitas
Diffunditur abſque nube, luciduſque circumfulget ſplendor.

'Αγών. Locus congregationis:

Et quicumque antea in medio navium congregationis manebant.

Et:

——— *Sponte ſuâ divinam ingrederentur congregationem.*

Dicitur & de multitudine congregatâ:

Solvebatur multitudo congregata; populi autem veloces in naves ſinguli
Diſpergebantur ut irent. ———

'Αγείνεον. Ducebant, & ἀγινεῖν ducere. Vorticoſum, ut ede-

ſœpe Lexicographorum exſcriptoribus accidit, duo naturâ diverſiſſima inter ſe temere commiſcuit; itaque ut reſtituatur perverſus ordo, ſic legendum:

'Αγίνεον. ἦγον· καὶ ἀγινεῖν, ἄγειν. *Id eſt*, 'Αγίνεον ſignificat ducebant; & ἀγινεῖν, ducere. Poſtea novus articulus conſtituendus eſt, & ſcribendum:

'Αγρωστις. εἶδος βοτάνης. ὡς ἐπὶ τοῦ Od. Ζ. 90:

— Ποταμὸν παρὰ δινήεντα.
Τρώγειν ἄγρωστιν μελιηδέα. —

Id eſt, ἄγρωστις eſt genus herbæ. (Hanc gloſſam huc uſque ex Heſ. mutuati ſumus). Ut in hoc verſu: (Sic citare ſolet Apollonius). Od. Ζ. 90:

— *Flumen propter vorticoſum*
Edere quamdam herbæ ſpeciem dulcem inſtar mellis. —

μελιηδέα. ὁ δὲ Ἀπίων, ἀπὸ τοῦ ἐν ἀγροῖς γείνεσθαι[1] ἢ ἀγρίεσθαι, ἢ ἐν ἀγροῖς ἐσθιομένη. παρὰ γὰρ τῷ ποταμῷ αἱ τῆς Ναυσικάας ἡμίονοι τὴν ἄγρωστιν ἐσθίουσι.

Ἀγραυλοι. Ἐπ' ἀγρῷ αὐλιζόμενοι·

Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι[2] πόριες. ———

Ἄγριον[3] αἰχμητήν. Ἄγριον ἐν τῷ αἰχμάζειν, ὅ ἐστι μάχεσθαι. ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ ἄγριον αἶγα, τὴν ἄγαγρον σημαίνει. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ κύριον ὄνομα, ὡς ἐπὶ τοῦ·

Ἄγριος[4], ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότα Οἰνεύς.

Ἀγρώσσων. Οἷον ἀγρεύων·

Ἰχθῦς[5] ἀγρώσσων πυκινὰ πτερὰ δύεται ἅλμην.

Ἀγρει. Τοῦτο παρακελευστικῶς λέγει, ἄγε·

Ἀγρει[6] νῦν μοι ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγελείην[7].

καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ·

Ἄγρει[8] δὴ πῦρ κεῖον ἐνὶ μεγάροισι Μελανθεῦ.

καὶ πληθυντικῶς, ἀντὶ τοῦ ἄγετε·

Ἀγρεῖθ'[9], αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι.

Ἀγκλίνας. Ἀνακλίνας, ὡς ἐπὶ τούτου·

Ἀγκλίνας[10] δὲ[11], πρόσθεν δὲ σάκεα[12] σχέθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι.

---

[1] Γείνεσθαι. Lege γίνεσθαι. Theocr. Idyll. 13. 41:

Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις.

Ubi ejus Schol. docet eam vocari ab agricolis ἀγρίαν. Ἄλλοι δὲ, inquit, τὴν ἄγρωστιν φασὶν εἶναι βοτάνην πρασοειδῆ, ἣν ἰδιωτικῶς φασι κολλητζίδαν.

[2] Ἄγραυλοι. Reſpicit Od. Κ. 410:

Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι πόριες περὶ βοῦς ἀγελαίας.

Heſiod. in Theogonià 26:

— Ποιμένες ἄγραυλοι, κάκ' ἐλέγχεα.

[3] Ἄγριον. Hìc prætermittenda non eſt rara admodum & ſingularis ſignificatio τοῦ ἄγριος, quod interdum ſumitur pro καρτεραί, ut videre eſt apud Etymologum

rent gramen dulce inſtar mellis. Apion ſic eam herbam vocari exiſtimat, quod in agris naſcatur; aut quaſi ἀγρόεσθις, *id eſt*, quæ in agris comedatur. Propter enim fluvium, Nauſicaæ muli hoc graminis genus comedunt.

ἍΓΡΑΥΛΟΙ. In agris ſtabulantes aut pernoctantes:

Ac veluti in agris ſtabulantes vitulæ. ———

ἌΓΡΙΟΝ ἈΙΧΜΗΤΉΝ. Ferum in pugnando. Cum vero dicit, ἄγριον αἶγα, capram ſilveſtrem notat. Eſt & nomen proprium, ut in hoc verſu:

Agrius & Melas, tertius vero erat eques Œneus.

ἈΓΡΏΣΣΩΝ. Quaſi ἀγρέυων, *id eſt*, venans:

Piſces venans, crebo alas mergit in ſalſugine.

ἌΓΡΕΙ. Hoc adhortandi gratiâ uſurpat, tanquam age:

Agedum adverſus ipſum incita Minervam prædatricem.

Et in Odyſſeâ:

Age, jam ignem accende in ædibus Melantheu.

Et in plurali numero, pro agite:

Agite, partim quidem domum verrite feſtinantes.

ἈΓΚΛΊΝΑΣ. Inclinans, ut in hoc verſu:

Inclinans, ante autem ſcuta tenebant ſtrenui ſocii.

Magnum. At ἄγριοι θεοὶ apud Heſ. ſunt Titanes. Sic quoque vocabantur dii ἀγρόνομοι, ut Pan, Nymphæ, &c.

4 Ἄγριος. Il. Ξ. 117.

5 Ἰχθῦς. Od. Ε. 53.

6 Ἄγρει. Il. Ε. 765.

7 Ἀγελίην. Lege ἀγελείην. Pro νῦν μοι, lege μάν οἱ.

8 Ἄγρει. Od. Φ. 176.

9 Ἀγρεῖθ'. Od. Υ. 149.

10 Ἀγκλίνας. Il. Δ. 113.

11 Δέ. Tolle δὲ, quo metro obſtat.

12 Σάκεα. Sic habet quoque Heſ. qui eumdem verſum laudat. Hodie apud Homerum legitur σάκη. Sed duo Lexicographi antiquam lectionem ſequentes, [illegible] nuerunt ſynecphoneſin, ſive ſynizeſin [illegible] σάκεα; ut optime annotavit Alberti. [illegible]

τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνοίξας, ὡς ἐν τῇ μνηστηροφονίᾳ·

——— Ὃς [1] θαλάμοιο θύρας πυκινὰς [2] ἀραρυῖας

Κάλλιστον ἀγκλίνας· τῶν δὲ σκότος [3] ἦεν ἀμείνων.

Ἀγελείην. Λείας ἄγουσαν· οἱ δὲ, λάφυρα. ἔνιοι δὲ, ἄγουσα [4] τοὺς ἐπὶ πόλεμον ὄχλους. βέλτιον δὲ τὸ πρότερον.

Ἄγαλμα. Πᾶν ἐφ' ᾧ τίς ἀγάλλεται, καὶ οὐχὶ τὸ ξόανον. [5] φησὶ γοῦν ἐν μὲν Ἰλιάδι·

——— Βασιλῆϊ [6] δὲ κεῖται ἄγαλμα.

Ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατῆρί τε κῦδος.

ἐν Ὀδυσσείᾳ δέ·

Ἀσκήσας [7], ἵν' ἄγαλμα θεᾶ κεχαροίατ' ἰδοῦσα.

καὶ πληθυντικῶς·

Πολλὰ [8] δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε, χρυσόν τε.

Ἀγείρομεν. [9] Συναθροίσομεν·

Ἐς δ' [10] ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν. ———

mili ſchemate Heſiodus in operibus verſu 33. Νείκεα pro νείκη poſuit:

Τοῦ κε κορεσσάμενος νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις·

& 149, τεύχεα pro τεύχη·

Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι.

Hæc figura vocatur συνίζησις, ſeu συμφώνησις, aut συνεκφώνησις, ſecundum Hephæſtionem; vel etiam συναίρεσις, ſecundum Herodianum. Et ex hujus definitione, locum habet: ὁπόταν δύο συλλαβαὶ σύμφωνον μὴ ἔχουσαι, μεταξὺ ἀλλήλων ἀντὶ μιᾶς παραληφθῶσιν.

1 Ὃς. Od. x. 156.

2 Ὃς θαλάμοιο. Hodie ſic legitur verſus:

—Ὃς θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν.

3 Σκότος. Pro σκότος hodie legitur σκόπος. Si ſcribas σκόπος, ſcribe quoque ἄμεινον, in neutro. Nec erit ſpernenda hæc lectionis varietas. Facile potuit σκότος in σκόπος à librariis mutari. Nam ſi unum fulcrum producatur, figura τοῦ ταῦ à formâ τοῦ πῖ non ita multum abludit. Et convenientius erat portæ clauſæ aditum tenebris occultare, quam ei cuſtodem apponere; præſertim cum ex quatuor vi-

Aliquando ſumitur pro aperire ; ut in procorum cæde :

——— *Qui thalami januas compactas aptas*
Reliqui apertas ; horum autem ſpeculator fuit melior.

Ἀγελείην. Prædam agentem, alii autem ſpolia ; quidam vero ducentem ad bellum catervas intelligunt. Prior autem ſenſus potior eſt.

Ἄγαλμα. Omne id quo quis tamquam ornamento ſuperbit, non vero ſimulachrum. Dicit igitur in Iliade :

——— *Regi autem repoſitum eſt ornamentum ;*
Utrumque, ornatus equo, equitique decus.

In Odyſſeâ vero :

Aptans, ut ornatum dea gauderet videns.

Et in plurali numero :

Multa ornamenta appendit, & textilia & aurum.

Ἀγείρομεν. Congregemus :

Et in eam remiges lectos congregemus. ———

---

ris qui cum tantâ multitudine pugnarent, nullus ſupereſſet inutilis, qui inani negotio detineretur.

4 Ἄζυσα. Lege ἄγυσαν. Eſt Minervæ epithetum. In Herculis ſcuto 197 :

— Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη Τριτογένεια.

5 Ἀγάλλειν, ut optime annotavit doctiſſimus Ruhnkenius ad Timæum, eſt proprie nitidum reddere ; ſic aliquid exornare, ut oculos gratâ ſui ſpecie exhilaret. Hinc ἄγαλμα, quidquid exornat ; quoniam vero ſtatuæ præcipuum faciebant ornamentum, ἄγαλμα proprie de his uſurpari cœptum eſt ; ſed nondum tempore Homeri hoc ſenſu accipiebatur.

6 Βασιλῆϊ. Il. Δ. 144.

7 Ἀσκήσας. Od. Γ. 438.

8 Πολλά. Od. Γ. 274.

9 Συναθροίσομεν. Lege συναθροισώμεθα in gloſsâ, ut Schol. & Heſ. qui habet ἀθροισώμεθα. Per licentiam enim poeticam Ω in O vertitur in voce ἀγείρομεθα, ut ſupra vidimus in ἀβροτάξομεν. Eodem ſenſu dixit Heſiod. in operibus verſu 650 :

— Πολὺν σὺν λαὸν ἀγείρας.

10 Ἐς δ'. Il. A. 142.

Ἀγαυόν. Καλὸν, ἐπιφανὲς, θαυμάσιον. ὁ δὲ Ἀπίων, καλὸς[1], σεμνός· ἀπὸ τοῦ πολλαχῶς γάιειν, ὅ ἐστι γαυριᾶν. ποτὲ δὲ, σημαίνει τὸ ἔθνος ὀνομαστικῶς οὕτω λεγόμενον·

——— καὶ [2] Ἀγαυῶν ἱππημολγῶν.

καὶ ἐπὶ τοῦ ἄγαν καλοῦ.

Ἠὼς [3] δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο.

Ἀγυιαί. Αἱ ὁδοὶ, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῶν ἄγειν, ὅ ἐστι [4] πο... εσθαι καθ' ὅ φησι·

Λαοδίκην [5] ἐσάγουσα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.

ἀντὶ τοῦ, πρὸς Λαοδίκην [6] πορευομένη.

Ἀγγελίην. Ἀγγελίαν·

Ἀγγελίην [7] τινά τοι γαιήοχε κυανοχαῖτα
Ἦλθον δεῦρο φέρουσα παραὶ Διὸς αἰγιόχοιο.

καί·

——— Ἦ [8] μάλα λυγρῆς
Πεύσεαι ἀγγελίης. ———

ποτὲ δὲ, ἀντὶ τοῦ [9] ἄγγελος·

Ἔνθ' [10] αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί.

---

1 Καλός. Lege, Καλὸν, σεμνόν. Heſiod. in Theogoniâ verſu 462:

—Ἵνα μή τις ἀγαυῶν οὐρανιώνων.

2 Καί. Il. N. 5.

3 Ἠώς. Od. Ε. 1.

4 Πο .... εσθαι. Aliquot litteræ deſunt. Lege πορεύεσθαι cum Heſ. qui eamdem etymologiam eamdemque verſûs Homerici ſenſum affert; in quo eum merito ſequitur Phavorinus. Hinc explicanda eſt Pindarica phraſis quæ extat 10ª pyth. 4ª antiſ. Ἄγων ἄγοντα προφρόνως. Reddendum eſt per, *ducens euntem ultro*. Ubi Schol. ἄγοντα pro ἀγόμενον accipit. Mallem ſubaudiri ἑαυτὸν, id eſt, ἄγοντα ἑαυτόν. Sic dicitur in ſolutâ oratione προάγειν, progredi; ἀναφέρειν, convaleſcere; ἀναλαμβάνειν, ſe recolligere; ἐξειλῆσαι, ſe expedire; καταλύειν diverſari, & ὑπερβάλλειν. tranſ-

Ἀγαυόν,

'Αγαυόν. Pulchrum, conſpicuum, admirabile. Apion vero interpretatur, pulchrum, auguſtum ; & deducit ab *alpha* intenſivo, & γαίειν quod eſt gloriari, exultare. Aliquando & notat gentem ſic ex nomine dictam :

——— *Et* 'Αγαυῶν *equimulgorum.*

Sumitur & pro valde pulchro :

Aurora autem ex thalamo valde pulchri Tithoni.

'Αγυιαί. Viæ ; ex eo dictæ quod per eas ſoleant homines ἄγειν, *id eſt*, incedere. Quemadmodum dicit :

Ad Laodicen ſeſe conferens filiarum formâ præſtantiſſimam.

'Εισάγειν hîc ponitur pro πορεύεσθαι, *id eſt*, ire.

'Αγγελίην. Nuncium :

Nuncium aliquem tibi, Neptune, nigris crinibus decore
Veni huc afferens a Jove ægidem geſtante.

Et :

——— *Certe valde triſtem*
Audies nuncium. ———

Sumitur & pro eo qui fert nuncium :

Tunc rurſus nuncium Tydeum miſerunt Achivi.

---

gredi. In his exemplis ſubauditur ἑαυτόν ; ſicut in διαφέρειν, differre ; ἀνακάμπτειν, reflecti ; τελεῖν, numerari ; ἀπαλλάττειν, liberari. Similis eſt illa Novi Teſtamenti phraſis apud ſanctum Matthæum : ἐγείρεσθε, ἄγωμεν. *Surgite, eamus.* Hinc lucem accipit græcum ἄγε, & latinum *age* ; quod ſic reſpondet voci gallicæ *allons.*

4 Λαοδίκην. Il. Z. 252.

5 Πορφυρομήνη. Lege πορφυρομήνη. Pro ἀγυιαὶ *viæ*, reperitur apud Heſ. γύαι eodem ſenſu : quod cum Æoles efferrent Fύαι ; hinc Kuſtero videtur orta latina vox *viæ*.

6 'Αγγελίην. Il. O. 174.

7 Ἦ μάλα. Il. Σ. 19.

8 Ἄγγελος. Notandum Syracuſios Dianam vocaſſe ἄγγελον.

9 Ἐνθ'. Il. Δ. 384.

E

ἀντὶ τοῦ τὸν Τυδέα ἄγγελον ἀποστεῖλαι. καί

Σεῦ [1] ἕνεκ' ἀγγελίης. ———

Ζηνόδοτος δὲ τοῦτο ἀγνοήσας μεταγράφει·

Ἧς ἕνεκ' ἀγγελίης. ———

Ἀγήνωρ. Ἤτοι ἄγαν ἀνδρεῖος, τῆς ἠνορέας ἐγκειμένης, ἢ ὅτ' ἂν αὐθάδης καὶ ὑβριστής·

Μὴ [2] ὄφελες λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλείωνα
Μυρία δῶρα διδούς· ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως.

καί·

Οὐ [3] θήν μιν πάλιν αὖτις ἀνήσῃ [4] θυμὸς ἀγήνωρ
Νεικείην [5] βασιλῆας. ———

καὶ ἡ ἀγηνορία δὲ παραπλησίως, ἤτοι ἄγαν ἀνδρία [6], ἢ αὐθάδεια· ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ·

Νῦν [7] αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας.

ὅτ' ἂν δ' ἐπὶ τοῦ λέοντος λέγει·

——— Ἀγηνορίη [8] δέ μιν ἔκτα
Ταρφέα τε στρέφεται στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων.

καταχρηστικῶς λέγεται.

Ἀγρονόμοι. Πρὸς διάφορον τόνον καὶ σημασίαν. καὶ ἅπαξ εἴρηται ἐν Ὀδυσσείᾳ·

Ἀγρονόμοι [9] παίζουσι. γέγηθε δ' ἄρα φρένα Λητώ.

ἐπὶ τῶν Νυμφῶν. τῆς μὲν οὖν παρεσχάτης ὀξυτονουμένης, ἀκούονται αἱ ἐν ἀγροῖς οἰονέμουσαι· τῆς δὲ δευτέρας, αἱ ἐν ἀγροῖς νεμόμεναι.

---

[1] Σεῦ. Il. Γ. 206.
[2] Μὴ ὄφελες. Il. I. 694.
[3] Οὐ θήν. Il. B. 276.
[4] Ἀνήσῃ. Lege ἀνήσει.
[5] Νεικείην. In Homero legitur νεικείειν.

Hîc ſumit ἀγγελίην pro ἄγγελον. Et:

Tuî cauſâ legatus. ———

Quod cum ignoraſſet Zenodotus, emendat ac legit:

Suæ cauſâ legationis. ———

Ἀγήνωρ. Aut valde fortis, ex ἠνορέη, *id eſt*, fortitudine; aut ſuperbus, contumelioſus:

Utinam non oraſſes eximium Pelidem,
Infinita dona dans; is & alias ſuperbus eſt.

Et:

Non ipſum iterum rurſus immittet animus contumelioſus
Ut objurget reges. ———

Et ſimiliter ἀγηνορία eſt nimia fortitudo, aut ſuperba contumacia; ut & in hoc verſu:

Nunc rurſus ipſum in ſuperbiam multo magis impuliſti.

Quando vero de leone dicit:

——— *Nimia autem fortitudo ipſum occidit;*
Frequenterque ſe convertit catervas virorum tentans.

Improprie utitur vocabulo ἀγηνορίη.

Ἀγρονόμοι. Pro vario accentu varius exurgit ſenſus. Semel occurrit hæc vox in Odyſſeâ:

Ἀγρονόμοι *ludunt. Latonæ tacitum pertentant gaudia pectus.*

De Nymphis dicitur. Si penultima acuatur; notat pecora in agris paſcentes: ſin vero antepenultima; in agris paſtas ſignificat.

---

6 Ἀνδρία. Lege ἀνδρεία. Quamvis non ſim neſcius plurima vocabula per EI & per *iota* ſimplex æqualiter ſcripta reperiri; ſed hæc, ut pleraque menda, ex affinitate pronunciationis defluxerunt.

7 Νῦν. Il. I. 696.

8 Ἀγηνορίη. Il. M. 46.

9 Ἀγρονόμοι. Od. Z. 106.

Ἀγρόται. Θηρευταί·

——— Οἰσί [1] τε τέκνα
Ἀγρόται [2] ἐξείλοντο. ———

Ἀγανοῖς. Ἄγαν αἰνετοῖς, προσηνέσι.

Ἀγανοφροσύνη. Ἡ τῶν φρενῶν προσηνεία·

Σή [3] τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα.

Ἀγέρωχοι. Ἡ μὲν καθ' ἡμᾶς συνήθεια τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ ψόγου ταύτην τάσσει. τοὺς γὰρ αὐθάδεις καὶ ἀπαιδεύτους, ἀγερώχους [4] λέγει. ὁ δὲ Ὅμηρος, τοὺς ἄγαν ἐντίμους· ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἐπὶ [5] τὸ γέρας ὀχεῖσθαι·

Ὣς [6] αὖθις καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων.

ὁμοίως δὲ καὶ ὅταν·

Ἐκ [7] Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ῥοδίων [8] ἀγερώχων.

Ἀγακλυτά. Ἄγαν ὀνομαστά· ὡς καὶ ὁ Ἡλιόδωρος.

Ἀγροτέρας. [9] Οὐ συγκριτικῶς εἴρηκεν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀγρίας·

Ἠὲ [10] μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους· κέλεται δέ ἑ γαστήρ.

---

1 Οἰσί. Od. Π. 217.

2 Ἀγρόται. Male in mſ. ἀγρώται. Hoc verbo utitur Æſchylus in Perſis 1007:

Βεβᾶσι γὰρ οἵπερ ἀγρόται στρατοῦ,
Βεβᾶσιν, οἳ οἱ, νώνυμοι.

ubi Schol. innuit alteram fuiſſe lectionem, ſcilicet ἀκρόται pro ἀγρόται.

3 Σή τ'. Od. Α. 202.

4 Λέγει. Sic in mſ. refertur ad nominativum συνήθεια. Durius fortaſſe & inſolens videatur hocce loquendi genus. Poſſet legi λέγομεν. Nam in mſſ. codicibus λέγει, λέγεται, & λέγομεν, eodem fere litterarum compendio exhibentur; quod librario potuit eſſe fraudi.

5 Ἐπὶ τὸ γέρας. Lege ἐπὶ τοῦ γέρως. Nam ὀχεῖσθαι genitivum flagitat cum præpoſitione ἐπί. Sic dicitur apud Platonem, Ἐπ' ἐλπίδων, ſeu ἐπ' ἐλπίδι ὀχεῖσθαι. Mal-

'Αγρόται. Venatores:

——— *Quibus progeniem*
Venatores abſtulerunt. ———

'Αγανοῖς. Valde laudabilibus, benignis; ex ἄγαν & αἰνέω.

'Αγανοφροσύνη. Mentis benignitas:

Tuaque benignitas dulci vitâ privavit.

'Αγέρωχοι. Hodierna conſuetudo hanc vocem in vituperatione adhibet; ſuperbos enim & illiberales vocat ἀγερώχους. Homerus vero intelligit valde honoratos. Deducitur hæc vox ex Α intenſivo, & ἐπὶ τῷ γέρας ὀχεῖσθαι, *id eſt*, honore provehi:

Sic retro in agmen receſſit Trojanorum valde honoratorum.

Et ſimiliter, cum dicit:

Ex Rhodo novem naves ducebat Rhodiorum valde honoratorum.

'Αγακαττά. Valde nominanda, celebria; ut dixit Heliodorus.

'Αγροτέρας. Non comparative dixit, ſed loco poſitivi ἀγρίας:

Aut agreſtes cervas. Jubet enim eum venter.

---

lem deducere à γέρας ἔχειν, quam ab ἐπὶ τῷ γέρας ὀχεῖσθαι.

6 Ὡς. Il. Γ. 36.

7 Ἐκ. Il. Β. 654.

8 'Ροδίων. Rationem affert Heſ. cur ſic Rhodii vocati fuerint: ὅτι νησιῶται ὄντες, ἔξωθεν ἐκ τῆς ἠπείρου ἀγείροντες ὀχὴν διεγίνοντο, τουτέστι, τροφὴν ἐπείσακτον. Quod cum de omnibus inſulis affirmari poſſit; inepta prorſus mihi videtur hæc etymologia. Dixit Pindarus Olymp. Od. 9. ἵππος ἀγάνωρ, & Pyth. Od. 3. μισθὸς ἀγάνωρ; ut in primâ Olymp. μεγάνορος ἔξοχα πλούτου.

9 'Αγροτέρας. Sic Heſiod. in Herculis ſcuto, verſu 407:

'Αιγὸς ὀρειονόμου ἢ ἀγροτέρης ἐλάφοιο.

10 'Ηὲ μετ'. Od. Ζ. 133.

Ἀγλαόκαρποι. Καλλίκαρποι·

Ὄγχναι [1] καὶ ῥοιαὶ, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι.

Ἀγαπήνορα. [2] Τοῦ ἀγαπῶντος τὴν ἠνορέην, ὅ ἐστι, τὴν ἀνδρείαν. ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα. ἢ τοῦ ἀγαπωμένου ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν.

Ἀγνυμενάων. Συντριβομένων·

——— Νηῶν [3] θ' ἅμα ἀγνυμενάων.

Ἄγρην. Θήραν·

Καὶ [4] δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκῃ.

Ἀγνοιήσασα.

Ἀνδρ' [5] ἀγνοιήσασα ———

εἰς [6] τὸ ἀγνοούμενον ἰδοῦσα.

Ἀγαιομένου. [7] Καταπλησσομένου·

Ὣς [8] ῥα τοῦ ἔνδον ὑλάκτει ἀγαιομένου κακὰ ἔργα.

Ἀγκυλοχεῖλαι. Ἀγκύλα χείλη ἔχοντες.

Φῆναι [9] ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι.

Ἀγλιομένου. [10] Ἐξηγνόει·

Ἄλλοτε [11] δ' ἀγνώσασκε κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα.

ἐν τῇ Ψ τῆς Ὀδυσσείας, ἐπὶ τῆς Πηνελόπης.

---

1 Ὄχναι. Od. Η. 115.

2 Ἀγαπήνορα. Lege ἀγαπήνορος. Addit Heſ. hanc vocem a quibuſdam reddi per φιλόξενος. Et ſic explicari poſſet hoc Homericum H. O. 392:

Τόφρ' ὅγ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο
Ἧστο. —

3 Νηῶν. Od. Κ. 123.

4 Καὶ δή. Od. Μ. 330.

5 Ἀνδρ'. Od. Υ. 15.

6 Εἰς τό. Lege εἰς τὸν, pro εἰς τό.

7 Ἀγαιομένου. Sic Heſiod. in operibus, verſu 331:

Τῷ δή τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται —

8 Ὣς. Od. Υ. 16.

ἈΓΛΑΌΚΑΡΠΟΙ. Pulchrum fructum ferentes:

Pirus & malus punica, & mali pulchrum fructum ferentes.

ἈΓΑΠΉΝΟΡΑ. Amantis ἠνορέην, *id eſt*, fortitudinem. Eſt & nomen proprium. Aut indicat eum qui amatur a viris.

ἈΓΝΥΜΕΝΆΩΝ. Confractarum:

——— *Et navium ſimul confractarum.*

ἌΓΡΗΝ. Venaturam:

Ibi jam venaturam aggrediebantur vagantes neceſſitate.

ἈΓΝΟΙΉΣΑΣΑ.

Virum ignorans. ———

Eum quem non agnoſcit videns.

ἈΓΑΙΟΜΈΝΟΥ. Perculſi:

Sic huic intus latrabat perculſo & attonito atrocitate horum facinorum.

ἈΓΚΥΛΟΧΕῖΛΑΙ. Qui habent roſtrum repandum:

Aquilæ aut vultures curvis unguibus, uncis roſtris.

ἈΓΑΙΟΜΈΝΟΥ. Ignorabat. In libro viceſimo tertio Odyſſeæ de Penelope dicitur:

Aliquando autem non agnoſcebat mala corpori veſtimenta habentem.

---

9 Φῆναι. Memoriâ lapſus Apollonius duo Homeri loca confundit & permiſcet. Extat Od. Χ. 302, & Il. Π. 428:

Οἱ δ', ὥς' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι.

Et Od. Π. 217:

Φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἷσί τε τέκνα.

10 Ἀγαιομένου. Hic erravit per negligentiam librarius, qui feſtinante calamo totum hunc corrupit locum. Lege pro ἀγαιομένου, ἀγνώσσασκε; cum hoc ſibi vocabulum enucleandum proponat, de eoque agatur in verſu Homerico quem affert. Supra, ut vidimus, de ἀγαιομένου facta mentio.

11 ἄλλοτε. Od. Ψ. 95.

Ἀγνοίησεν. [1] Ἄγνοια [2]·

Ἠέ [3] κεν ἀγνοίησιν [4] πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντα.

Ἀγέρθη. Συνελέγη·

Ἡ δ' [5] ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη.

Ἀδαήμονες. Ἄπειροι·

Ὦ [6] φίλοι, οὐ γάρ πω τι κακῶν ἀδαήμονές εἰμεν.

καὶ ἀδαημοσύνη [7], ἡ ἀπειρία·

Ὦ γέρον [8], οὐκ ἀδαημοσύνη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν
Ὄρχατον. ———

Ἀδινά. Τὰ τῷ ὄγκῳ [9] μὴ μεγάλα, ὡς ὅταν λέγει·

——— Μυιάων [10] ἀδινάων ———

καί·

——— Μελισσάων [11] ἀδινάων.

καὶ ὅτε φησί·

Μῆλ' [12] ἀδινὰ σφάζουσι, καὶ εἰλίποδας ἕλικας [13] βοῦς.

---

1 Ἀγνοίησιν. Lege ἀγνοίησι.

2 Ἄγνοια. Aliquid hic deeſt. Legendum puto, ἐν ἀγνοίᾳ τιθείη. Ut Heſ. habet: ἀγνοεῖν. Ἐν ἀγνοίᾳ τίθημι, ſublatâ negatione, quemadmodum egregie præſtitit Heinſius; cum antea corrupte legeretur, ἐν ἀγνοίᾳ μὴ τίθης ἰδών.

3 Ἠέ κεν. Od. Ω. 217.

4 Ἀγνοίησιν. Lege ἀγνοίησι, cum ſequatur conſonans littera:

— Πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντα.

Hodie legitur,

— Πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἐόντα.

Nota variantem lectionem.

5 Ἡ δ'. Il. Χ. 475.

6 Ὦ φίλοι. Od. Μ. 208.

7 Ἀδαημοσύνη. Pro ἀδαημοσύνη, legitur in vulgatis Homeri editionibus ἀδαημονίη, ut & habet Heſ.

8 Ὦ γέρον. Od. Ω. 243.

9 Ὄγκῳ. Vide hic apud Heſ. à Clariſſimo Alberti editum, doctiſſimam Kuſteri animadverſionem in ἀδινὰ, quam confirmat anthoritate hujuſce noſtri Apol-

Ἀγνοίησεν.

'Αγνοίησεν. Non agnoſcat:

Aut ſi me non agnoſcat ex longo tempore jam hîc exiſtentem.

'Αγέρθη. Collectus fuit:

Illa igitur poſtquam reſpiravit, & ad mentem animus collectus fuit.

'Αδαήμονες. Ignari:

O amici, nullo enim pacto malorum ignari ſumus.

Et ἀδαημοσύνη, ignorantia:

O ſenex, non imperitia te tenet curandi
Ordines vitium. ———

'Αδινά. Quæ mole & magnitudine mediocria ſunt; ut quando dicit:

——— *Muſcarum* ἀδινάων. ———

Et:

——— *Apum* ἀδινάων.

Et quum dicit:

Oves ἀδινὰ *mactant, & flexipedes cornibus intortas boves.*

---

lonii quem, ut ipſe refert, reverendiſſimo & doctiſſimo patre Montfauconio præſente, primum inſpexit. I vol. pag. 95.

10 Μυιάων. Il. B. 469.

11 Μελισσάων. Il. B. 87.

12 Μῆλ'. Od. A. 92. Δ. 320.

13 Ἕλικας. Verti cornibus intortos. Nam, ut ipſe docebit infra Apollonius, in vocem ἕλικας; boves ſic dicuntur, ob incurvos pedes, vel ob incurva cornua. Atqui hîc non poſſunt vocari ἕλικες ob incurvos pedes, cum jam dixerit εἰλίποδας *flexipedes*; & ſic eſſet battologia Homero prorſus indigna: ſupereſt ergo ut ἕλικες hîc, quemadmodum ſemper aliàs, retortis cornibus implexos ſignificet; qui germanus hujus epitheti ſenſus eſſe deprehenditur. Ἕλικας, dixit Heſiod. in Operibus, verſu 450:

Δὴ τότε χορτάζειν ἕλικας βόας ἔνδον ἐόντας.

τὰ λεπτὰ τῶν προβάτων, καθ' ὃ καὶ διαςέλλει·

——— Καὶ [1] εἰλίποδας ἕλικας βοῦς.

ἢ τῶν ἀθρόων καὶ πολλῶν, ἀπὸ τοῦ ἄδην. καί φασι τοῦτο ἁρμόζειν ἐπὶ μυιῶν καὶ μελισσῶν, ἢ πολὺ μᾶλλον ἐπὶ τῶν προβάτων. ἄδην γὰρ, ὅπερ ἐςὶ ἀθρόως καὶ ἀλλήλοις ἐπιαμπεπτωκότα [2] νέμεται. ὥσπερ ἐκ τοῦ ἐναντίου διηρημένην τὴν νομὴν ποιουμένων, εἴωθε λέγειν·

——— Καὶ [3] αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν ———

ἐπὶ δὲ τοῦ·

Τῆς [4] ἀδινὸν γοόωσα μετηύδα Πηνελόπεια.

τὸ γοερὸν καὶ οἰκτρὸν σημαίνει. καὶ ὅτε φησί·

——— Ἀδινοῖο [5] γόοιο,

τοῦ ἀθρόως ἐκχεομένου. ἐπὶ δὲ τοῦ ταῦ [6] ῥαψῳδίας Ὀδυσσείας·

Ἡ δ' [7] ὡς Σειρήνων ἀδινάων φθόγγον ἄκουσεν [8],

συνεχῶς ᾀδουσῶν. ἐπὶ δὲ τοῦ, ἀδινὸν [9] κῆρ, ἐν τῇ Ψ ῥαψῳδίας· [10] τὸ συνεχῶς λυπούμενον.

ἍΔΟΣ. Κόρος καὶ πλησμονή.

——— Ἅδος [11] τέ μιν ἵκετο θυμόν.

---

[1] Καὶ εἰλίποδας. Od. Α. 92.

[2] Ἐπιαμπεπτωκότα. Lege ἐπιμπεπτωκότα.

[3] Καὶ. Il. Β. 474. Ubi ἔτ' αἰπόλια, pro καὶ legitur.

[4] Τῆς. Od. Δ. 721.

[5] Ἀδινοῖο. Il. Σ. 319. & alibi, ἀδινοῦ γόοιο.

[6] Ἐπὶ τοῦ ταῦ ῥαψῳδίας. Citat librum *tau*, ut videtur, *id eſt*, undevigeſimum; ſed extat in libro Ψ. 325. Odyſſeæ. Cujus quidem σφάλματος non Apollonium, ſed ejus librarium reum fecerim. Nam veriſimiliter ſcripſerat, ἐπὶ ταύτης, pro quo legit ejus librarius, τοῦ ταῦ, inverſo ordine; putans librum ab Apollonio deſignari,

Hîc notat minuta pecora ; quemadmodum ab iis diſtinguit,

——— *Flexipedes cornibus intortas boves.*

Aut denſa & frequentia ſignificat ; ſic derivaretur ex ἅδην affatim. Quod quidem dicunt muſcis & apibus pulchre convenire ; & multo magis pecoribus. Conferta enim denſaque, & alia aliis quaſi incumbentia paſcuntur. Quibus ſicut capræ ex adverſo oppoſitæ in paſcendi more reſpondent ; ſolet dicere :

——— *Et greges caprarum late ſparſos.* ———

At in hoc verſu :

Illas ἁδινὸν *lugens alloquebatur Penelope.*

Ἁδινὸν hîc ſignificat flebili & miſerabili modo. Et cum dicit :

——— *Luctus* ἁδινοῖο,

intelligit continuum & crebrum ſuſpiriis. Et in hoc libro Odyſſeæ :

Et quomodo Sirenum frequenter canentium vocem audivit.

Ἁδινάων ſignificat frequenter canentium. Quoad vero ἁδινὸν κῆρ, quod legitur Od. Ψ ; notat indeſinenter afflictum.

Ἇδος. Satietas, & plenitudo :

——— *Et ſatietas ejus animum occupavit.*

---

quod rariſſime præſtiterunt veteres Lexicographi.

7 Ἡ δ'. Od. Ψ. 326.

8 Ἥκουσεν. Lege ἄκουσεν, ob metrum.

9 Ἀδηνόν. Lege ἀδινόν.

10 Ῥαψῳδίας. Lege ῥαψῳδίᾳ, ob ἐν præcedens ; vel ἐπὶ τῆς ῥαψῳδίας. Non memini me legere in libro Ψ, ἀδινὸν κῆρ. Extat tantummodo Od. Ψ 167. Κῆρ ἀτέραμνον ; at in libro Π. 481. Iliad. reperitur, κῆρ ἀδινόν.

11 Ἄδος. Il. Λ. 88.

Ἀδηκότες. [1] Ἄδην ἔχοντες, καὶ πεπληρωμένοι·

Ὕπνῳ [2] καὶ καμάτῳ ἀδηκότες. ——

ἀηδῶς διατεθειμένοι. τὸ δὲ παραπλήσιον, ἐπὶ τοῦ

[3] Δείπνου [4] ἀδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθών.

ἀντὶ τοῦ ἀηδισθείη.

Ἀδινὸν κῆρ. Τὸ περικάρδιον κῆρ. οὕτως εἰρῆσθαι [5] ἀδινόν, τῷ φύσει πυκνὸν εἶναι.

Ἀδεῖνον. [6] Ἀ ρεσθι.

Ἀδευκεῖ. Ἤτοι τῷ ἀπεοικότι, ἢ οἷον ἀδεχεῖ [7], ἀπροσδοκήτῳ·

—— Ἀδευκεῖ κεῖται ὀλέθρῳ.

ἐν δὲ τῇ Δ Ὀδυσσείας· ἀδευκεῖ, ἀνεικάστῳ.

Ἀδεής. Οὐ δεδιώς·

Εἴπερ [8] ἀδειής τ' ἐστί, καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος.

καὶ ἡ ἄδεια δέ, ἀπὸ τοῦ αὐτό. [9]

---

1 Ἀδηκότες. Hodie legitur ἀδδηκότες, & ſic ſcribendum eſt; quamvis habeat quoque Heſ. ἀδηκότες per unum δ.

2 Ὕπνῳ. Il. K. 98.

3 Δείπνου ἀδήσειεν. Od. O. 134.

4 Δείπνου. In noſtris editionibus habetur δείπνῳ; & forſan melius. Conſtruitur enim hocce verbum cum ablativo, non vero cum genitivo; ut in:

Ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀδδηκότες. ——

5 Εἰρῆσθαι. Lege εἴρηται. Vel adde φασὶ poſt εἰρῆσθαι.

6 Ἀδεῖνον ἀ ρεσθι. Locus ſane omnium corruptiſſimus; cum nulla vox ſit græca, nullusque omnino ſenſus elici poſſe videatur. Cum me multum diuque torſiſſet, tandem veram, ut ſpero, lectionem inveni. Sic emendandum cenſeo: Ἀδεῖν. ἀρέσαι; *id eſt*, Ἀδεῖν ſignificat placere. Sic, Il. Γ. 173:

Ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν κακὸς, ὁππότε δεῦρο
Υἱέϊ σῷ ἑπόμην. ——

Schol & Etym. interpretantur ἁδεῖν per ἀρέσαι. Heſ. explicat ἅδε per ἤρεσε, & citat hunc verſum, Il. M. 80:

Ὡς φάτο Πουλυδάμας. Ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων.

Et Od. Ω. 464:

Οὐ γάρ σφιν ἅδε μῦθος ἐνὶ φρεσίν. ——

Ἀδηκότες. Affatim habentes, & repleti:

Laſſitudine pleni & ſomno urgente. ——

id eſt, injucunde affecti. Similiter in hoc verſu:

Convivium injucundum experiatur, cum ſuperbis converſans.

Ἀδήσειν hîc ponitur pro ἀηδισθῆν.

Ἀδινὸν κῆρ. Sic vocatur pericardium, quod ſit naturâ craſſum & compactum.

Ἀδεῖνον. Placere.

Ἀδευκεῖ. Aut incongruo, aut tanquam ἀδοκεῖ, *id eſt*, inexpectato:

—— *Inexpectatâ jacet morte.*

In libro vero quarto Odyſſeæ, ἀδευκεῖ ſignificat inopinato. Od. Δ. 489.

Ἀδεής. Intrepidus:

Quamvis intrepidus ſit, & belli inſatiabilis.

Et ἄδεια, *id eſt*, metûs vacuitas, ab eadem origine fluxit.

Ipſemet accentus τοῦ ἀδεῖνον qui in ſecundâ circumflexus eſt ſyllabâ, indicat eſſe verbum ἀδεῖν; non vero nomen adjectivum, aut ſubſtantivum. Nec mirum in fine ab imperito aut parum attento librario additam eſſe terminationem ον, cum abeſſet. Sæpe enim in manuſcriptis non formatur, niſi per lineolam ſuperimpoſitam, quæ à dextrâ ad ſiniſtram vergens, aliquando fallit oculos. Eam ſuppoſuit librarius; vel quod videre ſe crederet, vel quod neceſſariam exiſtimaret; ratus non agi de verbo, ſed de nomine. Reliquit tamen accentum circumflexum, qui ſuam proderet inſcitiam. Κριοῦ vero in ἀρίστῃ mutatio apta eſt ex ſolâ litterâ; & in codicibus minuſculæ præſertim ſcripturæ, nullum fere cernitur diſcrimen inter *alpha* & *beta*, niſi quod *alpha* ſuperiori parte contegatur; quæ ſi deleatur, jam tum confunditur cum *beta*, cujus figura proxime accedit ad *u* latinum. Sin autem littera *u* apice rotundo clauderetur; *a* latinum & græcum perfecte exprimeret.

7 Ἀδευκεῖ. Lege ut apud Heſ. ἀδοκεῖ. Non quod, ut egregie obſervavit Kuſterus, ἀδοκὴς ſit græcum; ſed quod hâc voce fictâ ad ſonum τοῦ ἀδευκὴς alludat.

8 Ἐστὶν. Il. H. 117.

9 Ἀπὸ τοῦ αὐτό. Lege αὐτοῦ.

Ἀδμήτην. Ἀδάμαστον·

[1] Ἀδμήτην, [2] ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ.

Ἀδέψητον. Ἀμάλακτον, οἷον ἀνέργαστον.

Καμμὲν [3] ἀδέψητον βοέην στόρεσ', αὐτὰρ ὕπερθε
Κώεα πόλλ' οἴων τοὺς ἱρεύεσκον Ἀχαιοί.

τὸ γὰρ δεψῆσαι, ἐπὶ τοῦ μαλάξαι τίθησι, καθάπερ ἐπὶ τοῦ κηροῦ·

Κηρὸν [4] δεψήσας μελιηδέα. ———

Ἄδδην. Εἰς κόρον, ἐπιπλεῖον·

Ἀνδρῶν [5] εἰλομένων, εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην.

Ἄελλα. Ἡ τοῦ ἀνέμου συστροφή· ἀπὸ τοῦ ἄειν, ὅ ἐστι πνέειν. καὶ ὁ κονιορτὸς ἀελλώδης, ἀελλής, οἷον ἄντις ἀπὸ τῶν ἀέλλων γένοιτο·

Ὡς [6] ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλής.

καί·

——— [7] Ἀέλλοπος [8] Ἶρις,

ἡ ταχύπους.

Ἀέκητι. Ἀκουσιότητι·

——— [9] Ἀέκητι θεῶν ἐτέτυκτο.

Ἀεκαζομένους. [10] Ἐχόντας·

Πόλλ' [11] ἀεκαζομένους, τείροντο δὲ νηλέϊ χαλκῷ.

---

[1] Ἀδμήτην ἤν. Il. K. 293.

[2] Ἀδμήτην. Metaphorice quoque dixit Homerus, Od. Z. 109:

— Παρθένος ἀδμής.

[3] Καμμέν. Od. Y. 2.

[4] Κηρόν. Od. M. 48.

[5] Ἀνδρῶν. Il. E. 203.

[6] Ὡς ἄρα. Il. Γ. 13.

[7] Ἀέλλοπος Ἶρις. Il. Θ. 409.

[8] Ἀέλλοπος. Sic Pindarus dixit in quartâ Pyth. Δίφρους νωμάσειν ἀελλόποδας. Et in primâ Nemeorum: Ἀΐνον ἀελλοπόδων μέγαν ἵππων. Simonides, apud Ariſtotel.

'Αδμήτην. Indomitam :

Indomitam, quam nondum ſub jugum adduxit homo.

'Αδέψητον. Non mollitam, quaſi labore non ſubactam :

Subter quidem non maceratam bovinam ſtravit, ſed deſuper
Pelles multas ovium quas ſacrificaverant Achivi.

Δεψῆσαι enim uſurpat pro mollire, quemadmodum de cera dicit :

Ceram quum emolliviſſet mellitam. ———

'Αδδην. Ad ſatietatem, affatim :

Viris incluſis, ſoliti comedere largiter.

'Αελλα. Venti turbo. Derivatur ex ἄω, quod eſt flare. Et pulvis procelloſus, *id eſt*, qualis a procellâ excitaretur, vocatur ἀελλής :

Sic horum ſub pedibus pulvis ſurgebat procelloſus.

Et :

——— *Iris* ἀελλόπος.

id eſt, velocibus pedibus prædita.

'Αέκητι. Ingratiis :

——— *Diis invitis evenit.*

'Αεκαζομένους. Invitos :

Valde invitos. Affligebantur autem crudeli ferro.

Rhetor. III. 2 : Χαίρετ' ἀελλοπόδων θύγατρες ἵππων. Et Sophocles in Œdipo Tyranno : Ἀελλοπόδων ἵππων σθεναρώτερον πόδα νωμᾶν. Apud Heſ. legitur, ἀελλής· Συστροφὴ ἀνέμου ; quod bene in ἀελλὴ mutabat Salmaſius.

9 'Αέκητι. Il. M. 8.

— Θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο.

10 'Εκόντας. Lege οὐχ' ἑκόντας, ſive ἀκόντας.

11 Πόλλ' ἀεκαζομένους. Od. N. 277. ubi aliter.

καὶ ἀεκήλια ἔργα, ἃ οὐκ ἄν τις ἑκὼν πάθοι, χαλεπά· ἢ, ὡς ἔνιοι, οὐχ ἑκήλια [1] ἔργα, οὐχ ἡσύχια.

Ἄειν. Πνεῖν, ἀπὸ τοῦ ἀεὶ ἰέναι· ἐν κινήσει γὰρ τὸ πνεῦμα. καὶ ἀέντες, ἀντὶ τοῦ πνέοντες, ἢ πνεύσαντες, οἷον·

—— Διασκιδνᾶσιν [2] ἀέντες.

Ἀεικίζειν. [3] Ἠκίζετο·

Ὣς [4] ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀείκιζεν μαινεαίνων [5].

καὶ ἀεικίην, τὴν αἰκίαν·

Πᾶσαν [6] ἀεικίην ἄπεχε χροῒ φῶτ' ἐλεαίρων.

ἀπὸ τοῦ ἀεικιῶ, αἰκίζομαι.

Ἄειδε. [7] Ἄιδε, ὕμνει. δύναμιν περιποίησαι ὥστε ᾆσαι·

Μῆνιν [8] ἄειδε θεά. ——

τινὲς δὲ, εἰς τὸ λέγειν μετέβαλον τὴν λέξιν. ἐπὶ μὲν τῶν καταλογάδην προφερομένων, τῷ λέγε [9] καταχρωμένου, καὶ τῷ εἰπεῖν· τῷ δὲ ἄειδεν, ἐπὶ μὲν μετ' ᾠδῆς·

Ἀλλ' ἄγε [10] δὴ μετάβηθι, καὶ ἵππου κόσμον ἄειδε.

ταῦτα δὴ Αἴσωπος ὁ Σαρδινὸς εἶπεν·

Ὅντιν' οἱ ἀδελφοὶ ᾄδοντα μῦθον οὐ καλῶς ἐδέξαντο,

ἀντὶ τοῦ λέγοντα. ὁ γὰρ Αἴσωπος λογοποιός.

---

1 Ἐκήλια. Malem ἔκηλα.

2 Διασκιδνᾶσιν. Il. E. 526.

3 Ἀεικίζειν. Lege ἀείκιζεν, ut in verſu.

4 Ὣς ὁ μέν. Il. Ω. 21.

5 Μαινεαίνων: Lege μενεαίνων.

6 Πᾶσαν. Il. Ω. 18. ubi ἀεικείην pro ἀεικίην.

7 Ἀιδε. Sic ſcribitur; ſed legendum ᾆδε. *Iota* enim, ut in antiquis inſcriptionibus, ſic & in hoc codice, aliquando non ſubſcribitur; ſed ad latus continenti ſerie apponitur.

8 Μῆνιν. Il. A. 1.

9 Λέγε. Jam tamen obſervatum eſt apud poetas τὸ λέγειν idem eſſe quod canere, &

Et

Et opera ἀεικέλια, quæ non quis libenter patiatur, dura; aut, ut quidam dicunt, non pacifica opera, non tranquilla; ex A privativo & ἕκηλος pacificus.

Aein. Flare. Derivatur hoc nomen ab ἀεὶ ἰέναι, *id eſt*, ſemper ire: in motu enim ſemper eſt ventus. Et ἀέντες flantes, aut qui jam flaverunt; quale hoc:

——— Diſſipant flantes.

'Aeikízein. Fœde & contumelioſe tractabat:

Adeo hic quidem Hectorem indigne tractabat furens.

Et ἀεικίην notat contumelioſam illam fœdationem:

Omnem fœdationem removit a corpore, virum miſeratus.

Et ἀεικιῶ, *id eſt*, his indignis lacerabo modis.

'Aeide. Cane, celebra; vim acquire canendi:

Iram cane dea. ———

Quidam vero tranſtulerunt dictionem ad ſignificandum *dicere*, cum de ſolutâ oratione uſurpetur λέγε & εἰπεῖν; at de carminibus adhibeatur, ἄειδε:

Age vero, jam tranſi, & equi apparatum cane.

Hæc dixit Æſopus Sardianenſis:

Quem canentem ſermonem fratres non bene exceperunt.

Canentem pro dicentem: Æſopus enim erat ſolutæ orationis ſcriptor.

---

in ſtylo ſublimiori uſurpari; ſic apud Theocritum in Idyllio XVII:

Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω.

in primà Anacreontis Od.

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας.

Et in XVI:

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης.

Quod ipſum, annotante Annâ Daciera, expreſſit Horatius, dum primum Odyſſeæ verſum ſic redderet:

Dic mihi, Muſa, virum captæ poſt tempora Trojæ.

Infra, pro καὶ τοῦ ἐκεῖθεν τοῦ ἀείδειν, lege, καὶ τοῦ εἶναι τοῦ ἀείδειν.

10 Ἀλλ' ἄγε. Od. Θ. 492.

'Αέσαι. Κοιμηθῆναι·

Ἔνθα [1] δὲ νύκτ' ἀέσαι, τὸν δ' ὀτρῦναι πόλιν εἴσω.

καὶ πληθυντικῶς, κατὰ τὸ ὁριστικὸν, ἀέσαμεν, ἐκοιμήθημεν·

Νύκτα [2] μὲν ἀέσαμεν χαλεπὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντες.

λέγεται δὲ ἀέσαι, κοιμηθῆναι, κατὰ στέρησιν τοῦ ἔσαι [3], ὅ ἐστιν ἐξορμῆσαι· ἐπεὶ οἱ κοιμώμενοι τοῦ ὁρμητικοῦ [4] ἔχειν ἀπέχονται.

'Αείρας. Ἐπὶ μὲν τοῦ βαστάζειν·

Ἤ μ' [5] ἀνάειρ', ἢ ἐγὼ σε. ——

καὶ κατὰ μετοχήν·

—— [6] 'Αείρας

Ἐς θάλαμον κατέθηκε. ——

ἐπὶ δὲ τοῦ προσφέρε·

Μή [7] μοι οἶνον ἄειρε. ——

καὶ ἐν τῇ Α 'Οδυσσείας, ἀείρας [8], προσενέγκας. εἴρηται δὲ οὕτως, ἐπεὶ ὁ προσφέρων, αἴρει τὸ προσφερόμενον. καὶ αἴρειν, τὸ προσφέρειν. ἀπὸ δὲ τούτου καὶ τὸν ἄρτον ὠνομάσθαι, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος.

Ἄελπτον. Ἀνέλπιστον· καὶ ἀελπτέα [9], τὸ ἀνέλπιστον.

'Αεικίσωσιν. 'Αεικίᾳ περιβάλλωσιν·

—— 'Αεικίσσωσι [10] δὲ νεκρὸν

Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμένοι ὅσσοι ὄλοντο.

---

[1] Ἔνθα. Od. O. 40.

[2] Νύκτα. Od. Γ. 151.

[3] Ἔσαι. Hinc emenda Heſ. qui habet κατὰ στέρησιν τοῦ ἰᾶσαι, & Schol. Apollonii Rhodii qui legit, κατὰ στέρησιν τοῦ ι, ἶσαι. Contendunt enim Grammatici ἀέσαι formari ex A privativo, & ἶσαι, *id eſt*, moveri cum impetu.

Ἀέσαι. Dormire :

Illic autem noctem dormi, eumque mitte in urbem.

Et in plurali numero, atque indicativo, ἀέσαμεν ſignificat dormivimus :

Per noctem quidem dormivimus, triſtia mentibus agitantes.

Dicitur autem ἀέσαι, dormire, ex *alpha* privativo, & ἴσαι, *id eſt*, moveri ; quoniam dormientes a motu abſtinent.

Ἀείρας. Sumitur quidem pro tollere :

Aut me tolle, aut ego te. ———

Et in participio :

——— *Tollens*

In thalamum depoſuit. ———

Offerre ſignificat :

Ne mihi vinum offeras. ———

Et in primo libro Odyſſeæ, ἀείρας ſignificat eum qui obtulit. Sic autem dicitur ; quod is qui offert, ἄρει, *id eſt*, tollit oblatum : & ἄρειν ſignificat offerre. Hinc & panem nominarunt, ut inquit Apollodorus, ἄρτον ; ex ἄρειν offerre.

Ἄελπτον. Non ſperandum, & ἀελπτίη, inſperatum.

Ἀεικίσωσιν. Indigne fœdent :

——— *Indigne autem fœdent mortuum*

Myrmidones, ob Græcos irati quotquot perierunt.

---

4 Ὀρμηθικῷ. Mallem ὁρμηθικόν.

5 Ἤ μ' ἀνάειρ'. Il. Ψ. 724.

6 Ἀείρας. Od. Ω. 164.

7 Μή μοι. Il. Z. 264.

8 Ἀείρας. Od. A. 141.

9 Ἀελπτίη. Hodie legitur ἀελπτία. Od. Ξ. 408:

Ὦ μοι· ἐπειδὴ γαῖαν ἀελπτίη δῶκεν ἱκέσθαι.

10 Ἀεικίσσωσι. Il. Π. 545.

ὁ δὲ Νέστωρ φησί·

——— [1] Ἀεικίη [2] δέ σοι αὐτῷ
Ἔσσεται, ἀλλὰ φίλος φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι.

ἀντὶ τοῦ αἰσχύνη. ὅταν δέ·

Πεπληγὼς [3] ἀγορῆθεν ἀεικέσσι πληγῇσιν.

καί·

——— Πληγῇσιν [4] ἀεικελίῃσι δαμάσσας,

ταῖς αἰκιστικαῖς.

Ἀεικέλιον. [5] Τὸν ἀπρεπῆ·

Δίφρον [6] ἀεικέλιον καταθεὶς, ὀλίγην τε τράπεζαν.

καί·

Πρόσθεν [7] μὲν γὰρ δή μοι ἀεικέλιος φάινετ' [8] εἶναι.

τὸ δὲ ἀεικὲς καὶ ἀεικελίην, ἐπὶ τῆς Ὀδυσσείας, κακὴν ἀπέδωκεν· καὶ ἀεικέλιον, τὸ μηκέτι τοῦ πρόσθεν φαινομένου ἐοικότα.

Ἀείκαστος. [9] Εὐκαταφρόνητος, ἐν τῇ Υ ῥαψῳδίᾳ. ἀεικίας, τὰς ἁμαρτίας.

Ἀέξετο. Ηὔξετο·

——— Οὐ μὲν [10] γάρ ποτ' ἀέξετο κῦμ' [11] ἐν αὐτῷ
Οὔτε μέγ', οὔτ' ὀλίγον· λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη.

---

1 Ἀεικίη. Il. Ψ. 342.

2 Ἀεικίη. In noſtro Homero legitur, ἐλεγχείη.

3 Πεπληγώς. Il. B. 264.

4 Πληγῇσιν. Od. Δ. 244.

5 Ἀεικέλιον. Pertinet ad articulum præcedentem, ubi mentio habetur de πληγῇσιν ἀεικελίῃσι.

6 Δίφρον ἀεικέλιον καταθεὶς, hodie παραθείς, Od. Υ. 259.

7 Πρόσθεν. Od. Z. 242.

8 Φαίνετ'. In Homero legitur δέατ'.

9 Ἀείκαστος. Vocabulum corruptum, quod neque apud Homerum, neque apud cæteros reperitur. Lege ἀεικὲς, cujus

Neſtor vero dicit:

——— *Probrum vero tibi ipſi erit.*
Proinde, dilecte mihi, prudens cautus eſto.

Ἀεικὴ hîc ſumitur pro αἰσχύνη, probrum. Quando vero dicit:

Verberans e concione turpibus plagis.

Et:

——— *Turpibus plagis cum domuiſſet.*

ἀεικέσσι indicat αἰκιστικαῖς, *id eſt*, contumelioſis.

'Αεικέλιον. Vilem:

Sellam vilem cum appoſuiſſet, parvamque menſam.

Et:

Nam prius quidem mihi vilis eſſe videbatur.

Ἀεικὴς vero & ἀεικελίην in Odyſſeâ uſurpat pro malam; & per ἀεικέλιον, notat mutatum ab illo qui prius videbatur, ſuîque diſſimilem.

'Αείκαστος. Contemptibilis, in libro decimo nono Iliadis. Et ἀεικίας, peccata.

'Αέξετο. Augebatur:

——— *Nunquam enim augebatur fluctus in ipſo,*
Neque magnus neque parvus: candidaque erat circum tranquillitas.

———

...uum extat in libro T, at deſignat Apollonius. Il. T. 124:

— Ὃν ἐν ἀεικὲς ἀπεστρέμψεν ἀεργείανον.

Et 133:

Ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων.

Quin & Heſ. explicat ἀεικὴς, ἐυκαταφρόνητον. Idem reddit ἀεικία, per ἁμαρτία. In Heſiodi Theogoniâ, verſu 166:

— Πρότερος γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα.

10 Οὐ μέν. Od. K. 93.

11 Κύματ'. Melius in noſtro Homero legitur κῦμά γ', ob ſequentia adjectiva, quæ ſunt in ſingulari.

ὁ δὲ Νέστωρ φησί·

——— [1] Ἀεικίη [2] δέ σοι αὐτῷ
Ἔσσεται, ἀλλὰ φίλος φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι.

ἀντὶ τοῦ αἰσχύνη. ὅταν δέ·

Πεπληγὼς [3] ἀγορῆθεν ἀεικέσσι πληγῆσιν.

καί·

——— Πληγῆσιν [4] ἀεικελίῃσι δαμάσσας,

ταῖς αἰκιστικαῖς.

Ἀεικέλιον. [5] Τὸν εὐτελῆ·

Δίφρον [6] ἀεικέλιον καταθεὶς, ὀλίγην τε τράπεζαν.

καί·

Πρόσθεν [7] μὲν γὰρ δή μοι ἀεικέλιος φαίνετ' [8] εἶναι.

τὸ δὲ ἀεικὲς καὶ ἀεικελίην, ἐπὶ τῆς Ὀδυσσείας, κακὴν ἀπέδωκεν· καὶ ἀεικέλιον, τὸ μηκέτι τοῖς πρόσθεν φαινομένοις ἐοικότα.

Ἀείκαστος. [9] Εὐκαταφρόνητος, ἐν τῇ Υ ῥαψῳδίᾳ. ἀεικίας, τὰς ἁμαρτίας.

Ἀέξετο. Ηὐξεῖτο·

——— Οὐ μὲν [10] γάρ ποτ' ἀέξετο κύματ' [11] ἐν αὐτῷ
Οὔτε μέγ', οὔτ' ὀλίγον· λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη.

---

[1] Ἀεικίη δέ. Il. Ψ. 342.

[2] Ἀεικίη. In noſtro Homero legitur, ἐλεγχείη.

[3] Πεπληγὼς. Il. B. 264.

[4] Πληγῆσιν. Od. Δ. 244.

[5] Ἀεικέλιον. Pertinet ad articulum præcedentem, ubi mentio habetur de πληγῆσιν ἀεικελίῃσι.

[6] Δίφρον ἀεικέλιον καταθεὶς, hodie παραθεὶς, Od. Υ. 259.

[7] Πρόσθεν. Od. Z. 242.

[8] Φαίνετ'. In Homero legitur δόατ'.

[9] Ἀείκαστος. Vocabulum corruptum, quod neque apud Homerum, neque apud cæteros reperitur. Lege ἀεικὲς, cujus nen-

Neſtor vero dicit:

——— *Probrum vero tibi ipſi erit.*

Proinde, dilecte mihi, prudens cautus eſto.

Ἀεικὴ hîc ſumitur pro αἰσχύνη, probrum. Quando vero dicit:

Verberans e concione turpibus plagis.

Et:

——— *Turpibus plagis cum domuiſſet.*

ἀεικέσσι indicat αἰκιστικαῖς, *id eſt*, contumelioſis.

'Αεικέλιον. Vilem:

Sellam vilem cum appoſuiſſet, parvamque menſam.

Et:

Nam prius quidem mihi vilis eſſe videbatur.

Ἀεικὴς vero & αἰκελίην in Odyſſeâ uſurpat pro malam; & per ἀεικέλιον, notat mutatum ab illo qui prius videbatur, ſuîque diſſimilem.[9]

'Αεικαστος. Contemptibilis, in libro decimo nono Iliadis. Et ἀεικίας, peccata.

'Αεξετο. Augebatur:

——— *Nunquam enim augebatur fluctus in ipſo,*
Neque magnus neque parvus: candidaque erat circum
tranquillitas.

---

vum extat in libro Τ, at deſignat Apollonius. Il. Τ. 124:

—"Ὧν ἐν ἀεικὲς ἀπεσσύμενον ἀγγείλατε.

Et 133:

"Ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων.

Quin & Heſ. explicat ἀεικὲς, ἐυκαταφρόνητον. Idem reddit ἀεικία, per ἁμαρτία. In Heſiodi Theogoniâ, verſu 166:

— Πρότερος γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα.

10 'Ον μάν. Od. Κ. 93.

11 Κύματ'. Melius in noſtro Homero legitur κῦμ' αἰ', ob ſequentia adjectiva, quæ ſunt in ſingulari.

Ἄεθλος. Διὰ παντὸς μὲν ἀρσενικῶς λέγει ἑνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς τοὺς ἀέθλους τῶν πόνων, καὶ τοὺς πόνους·

Οὗτος [1] μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται.

καί·

——— Ἀέθλους [2]

Πολλούς, τοὺς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος.

οὐδετέρως δὲ ἄεθλα, τὰ ἔπαθλα, κατὰ τὸ πλεῖστον·

——— [3] Παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς

Θῆκεν ἄεθλα. ———

ὅθεν καὶ Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκει· [4]

——— Μεῖζον ἄεθλον.

τὸ γὰρ ἔπαθλον θέλει δηλοῦν.

Ἀεσιφροσύνῃσιν. [5] Ἀσυνεσίαις, ἀνοίαις. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀέσαι, ὅ ἐστι κοιμηθῆναι, καὶ τῶν φρενῶν συνθεὶς τὴν λέξιν· ὁ γὰρ κοιμώμενος ταῖς φρεσὶν, ἄφρων νομίζεται.

Ἄζετο. Ἐὰν ψιλῶς, ἐξηραίνετο· καὶ γὰρ [6] ἄζη τῇ [7] ξηρασίᾳ δηλοῖ. καὶ κατὰ μετοχήν φησί που·

Ἡ [8] μέν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας.

ἀντὶ τοῦ ξηραινομένη· τοῦ ψιλοῦ ἀντιστοίχου τούτῳ ἐπιμαρτυροῦντος

---

1 Οὗτος. Od. Χ. 5.

2 Ἀέθλους. Od. Θ. 22. Ubi οὕς pro τοὺς legitur.

3 Παλαισμοσύνης. Il. Ψ. 701. Apud Hom. legitur:

—Τρίτα θῆκεν ἄεθλα

Δεικνύμενος Δαναοῖσι παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς.

4 Ἀναγινώσκει. Hic ſenſus loci; Ἄεθλος in maſculino, ſignificat certamen; ἄεθλον vero in neutro, præmium certaminis. Quod cum ita ſit; in libro Il. Ψ. verſu 551:

Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον,

ubi agitur de præmio certaminis, non vero de certamine, Ariſtarchus merito legit in neutro, μεῖζον ἄεθλον. Alii vero malebant in maſculino, μείζον' ἄεθλον:

[4]Ἄεθλος. Semper quidem in maſculino genere, ſive ſingularis, ſive pluralis ſit numerus; vocat certamina laborum, & labores, ἀέθλους:.

Hoc quidem jam certamen innoxium perfectum eſt.

Et:

——— *Certamina*

Plurima, quibus Phæaces experirentur Ulyſſem.

In neutro vero, ἄεθλα præmia certaminis ut plurimum ſignificat:

——— *Luctæ laborioſæ*

Poſuit præmia. ———

Unde & Ariſtarchus legit, μεῖζον ἄεθλον. Præmium enim certaminis vult indicare.

[5]Ἀεσιφροσύνῃσι. Inſcitiâ, inſipientiâ. Componitur autem hæc vox, ex ἀέσαι, quod eſt dormire, & φρενῶν, *id eſt*, mentem. Ille enim cujus mens ſomno ſepelitur, inſipiens exiſtimatur.

[6]Ἄζετο. Spiritu tenui notatum, ſignificat *ſiccabatur*. Etenim ἄζη ſiccitatem indicat. Et in participio alicubi dicit:

Illa quidem areſcens jacet fluvii ad ripas.

Ἀζομένη hîc eſt pro ξηραινομένη, *id eſt*, ſiccata. Spiritus tenuis

---

quod notat certamen, non vero certaminis præmium.

5 Ἀεσιφροσύνῃσι. Extat Od. O. 469:

— Αὐτὰρ ἐγὼν ἰαύεσκον ἀεσιφροσύνῃσι.

Et in Theogoniâ 502:

— Οὕς οἱ πατὴρ ἀεσιφροσύνῃσι.

6 Ἄζη. Od. X. 184.

7 Τῇ ξηρασίῃ. Lege τὴν ξηρασίαν. Od. X. 184:

— Πεπταλασμένον ἄζῃ.

Heſiodus in Herculis ſcuto 387:

— Ὁππότε χρόα Σείριος ἄζει.

Et ἄζηται in Theogoniâ verſu 99, eſt curis contabeſcere:

Ἄζηται κραδίην ἀκαχήμενος. —

At cùm ſpiritu aſpero, verſu 532, eſt venerari:

Ταῦτ' ἄρα ἁζόμενος τίμα ἀριδείκετον υἱόν.

8 Ἡ μέν. Il. Δ. 487.

τῇ κατὰ τὸ ψιλὸν ἀναγνώσει. καὶ τό·

——— Καταζήνασκε [1] δὲ δαίμων.

ἐπὶ τοῦ Ταντάλου, ἀντὶ τοῦ κατεξήραινε. καὶ ἀζαλέην, τὴν ξηράν. καί·

——— Βῶν [2]

Ἀζαλέην, τό μοι ἐστὶ ταλαύρινον πολεμίζειν.

δασυνομένης δὲ, ἕτερον [3] τὸ δηλοῖ·

Ἅζετο [4] γὰρ μὴ νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι.

ἀντὶ τοῦ ἐσέβετο. καὶ Ὀδυσσεὺς πρὸς Κύκλωπα·

Σχέτλι', [5] ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἅζεο σῷ ἐνὶ οἴκῳ.

ἀντὶ τοῦ ἐσέβου. καί·

Ἁζόμενοι [6] Διὸς υἱόν. ———

ἀντὶ τοῦ σεβόμενοι. ἐτυμολογοῦσιν δὲ, οἱ μὲν λέγοντες, ἡδόμενοι· ἐπεὶ ὁ σεβόμενος ἀρεστὸν ἔργον ἐπιδείκνυται τοῖς οὓς σέβεται. οἱ δὲ, κατὰ συγκοπὴν ἁζόμενοι, ἀντὶ τοῦ ἁγιζόμενοι, ἅγιον ἡγούμενοι, ὅ ἐστιν σεβαρόν. [7]

Ἀζηχές. Ἀδιεχὲς, ἀδιάλειπτον· [8]

Ἀζηχὲς [9] μεμακυῖαι, ἀκούουσαι ὄπα ἀρνῶν.

καί·

Ἀζηχὲς [10] φαγέμεν καὶ πιέμεν. ———

---

[1] Καταζήνασκε. Od. Λ. 586.

[2] Βῶν. Il. Η. 238.

[3] Τό. Fortaſſe legendum, δασυνομένου δὲ, ἕτερόν τι δηλοῖ. Sic dixit Euripides in Alceſt. 326:

Θάρσει· πρὸ τούτου γὰρ λέγειν οὐχ ἅζομαι:

ubi tamen, in editione Pauli Stephani, legitur οὐ χάζομαι, id eſt, non recedo, non recuſo; quod quidem ferri poteſt: nam haud abſimiliter habet Euripides in Oreſte, verſu 1118:

Καὶ μὴν τό γ' εἶρξας, δὶς θανεῖν οὐ χάζομαι.

quod Schol. interpretatur οὐχ ὑποχωρῶ,

oppoſitus

oppoſitus, hoc indicat tenui, quâ effertur, pronunciatione. Et:

——— καταζήνασκε deus.

De Tantalo dicitur; & καταζήνασκε hîc ſumitur pro κατεξήραινε. *id eſt*, areſcere faciebat. Et ἀζαλέην indicat ſiccam & aridam. Et:

——— *Scutum*

Aridum, ideo mihi licet audacter pugnare.

Cum ſpiritu autem aſpero aliud prorſus ſignificat:

Verebatur enim Jupiter, ne quid in nocte celeri ingratum faceret.

Ἅζετο ſignificat hîc *verebatur*. Et Ulyſſes ad Cyclopem exclamat:

Improbe: quandoquidem hoſpites non verebaris tuâ in domo.

Hîc ἅζευ ſignificat *verebaris*. Et:

Reveriti Jovis filium. ———

Etymologiam deducunt alii dicentes: αἰδόμενοι, *id eſt*, reverentes; quoniam is qui reveretur, gratum opus iis oſtendit quos reveretur. Alii vero per ſyncopen ἀζόμενοι dicunt pro ἀξιζόμενοι uſurpari; quod ſignificat ſanctum, *id eſt*, venerabile, exiſtimantes.

Ἀζηχές. Indeſinens, non intermiſſum:

Continue balantes, auditâ voce agnorum.

Et:

Continue comedere, ac bibere. ———

οὐχ ὑποχωρήσω. Idem ad verſum Alceſt. ſupra allatum, duas lectiones proponere videtur; nam primo explicat: οὐκ εὐλαβοῦμαι, quod eſt ἅζομαι; & addit exemplum ex Il. Ε. 830:

— Μηδ' ἅζεο θοῦρον Ἄρηα.

Dein ſubjicit, οὐκ ἀπέρχομαι, quod eſt, χάζομαι.

4 Ἅζετο. Il. Ξ. 261.

5 Σχέτλι'. Od. Ι. 478.

6 Ἀζόμενοι. Il. Α. 21.

7 Σεβαρόν. Lego σεβαστόν.

8 Ἀδιάλειπτον. Schol. Apollonii Rhodii Argonaut. Β. 99. κορύνας ἀζηχέας explicat per ξηρὰς. & ἠχούσας ξηρὸν ἦχον.

9 Ἀζηχές. Il. Δ. 435. Ubi hodie ἀκούουσαι pro ἀκούσαι.

10 Ἀζηχὲς φαγέμεν. Od. Σ. 3.

Ἄη. Ἔπνει·

——— Αὐτὰρ [1] ἄη Ζέφυρος μέγας, αἰὲν ἐφυδρος.

καὶ ἀήμεναι, τὸ πνεῦσαι. καὶ ἄητον διχῶς, τὸ ἔπνεον·

Βορέης [2] καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρήκηθεν ἄητον.

καὶ ἄημα, τὸ πνεῦμα. καὶ ἆηται, οἱ ἄνεμοι. καὶ ἀήμενοι [3] καὶ ἀήτη, ἡ πνοή·

——— Ἀνέμοιό [4] τε δεινὸς ἄητης.

ἀντὶ τοῦ δεινή. ὡς κλυτὸς Ἀμφιτρίτη, ἀντὶ τοῦ κλυτή. ὅταν δὲ λέγει·

Θάρσος [6] ἄητον ἔχουσα. ———

τὸ μεγαλοβλαβὲς θέλει δηλοῦν.

Ἀήσυρον. Κοῦφον· τὸ οἷόντε ὑπὸ ἀνέμου σύρεσθαι, τοῦτ᾽ ἐστι, ὑπὸ τῆς ἀήτης, τοῦ ἀνέμου πνοῆς.

Ἀήρ. Ὅτε μὲν ἀρσενικῶς, ὁ περικεχυμένος ἡμῖν, περὶ οὗ φησι·

Εἰς [7] ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον, ἣ τότ᾽ ἐν Ἴδῃ.
Μακροτάτη πεφυῦια δι᾽ ἠέρος αἰθέρ᾽ ἵκανεν.

ὅτε δὲ θηλυκῶς, τὸ σκοτεινὸν σημαίνει·

Ἀὴρ [8] γὰρ περὶ νηυσὶ βαθεῖ᾽ [9] ἦν, οὐδὲ σελήνη
Οὐρανόθεν προὔφαινε. ———

---

[1] Αὐτάρ. Od. Ξ. 458.

[2] Βορέης. Il. I. 5.

[3] Ἀήμενοι. Flatus intelligit. Extat Il. Ψ. 214:

Αἶψα δὲ πόντον ἵκανον ἀήμενοι. —

Ubi tamen alii legunt ἀήμεναι, id eſt, ad flandum, ut Od. Γ. 176:

Ὦρτο δ᾽ ἐπὶ λιγὺς οὖρος ἀήμεναι. —

Et ipſe Apollon. dixit ἀήμεναι eſſe τὸ πνεῦσαι. Sed hic ἀήμενοι habet ut nomen ſubſtantivum; quod eſt notatu digniſſimum. Ἆηται quod præcedit, occurit in Heſiodi Operibus, verſu 643:

— Εἰ κ᾽ ἄνεμοί γε κακὰς ἀπέχωσιν ἀήτας.

[4] Ἀνέμοιο. Il. Ο. 626.

[5] Κλυτή. Hoc Atticum eſt, ut apud

ἈΗ. Flabat:

——— *Sed flabat Zephyrus magnus, ſemper aquoſus.*

Et ἀήμεναι ſignificat flare. Ac in duali numero, ἀήτην, *id eſt*, flabant:

Boreas & Zephyrus, qui è Thraciâ flabant.

Et ἄημα, ventus; & ἀῆται, venti. Et ἀϋτμὴ atque ἀήτη, flatus:

——— *Ventique terribilis flatus.*

Δεινὸς hîc eſt pro δεινή; ut in κλυτὸς Ἀμφιτρίτη, *id eſt*, celebris Amphitrite, κλυτὸς eſt pro κλυτή. Cum vero dicit:

Habens audaciam ἄητον. ———

Valde nocivam innuit.

ἈΗΣΥΡΟΝ. Ita leve ut vento abripi poſſit. Ex σύρω, traho; & ἀήτης, vento, ejuſque flatu.

ἈΉΡ. Quando dicitur in maſculino genere; eſt ille nobis circumfuſus, de quo dixit:

In abietem aſcendens proceram admodum, quæ tunc in Idâ Altiſſima nata per aerem ad æthera ibat.

Cum vero eſt in fœminino genere; obſcuritatem & tenebras notat:

———*Caligo enim circa naves denſa erat; neque luna E cælo lucebat.* ———

Sophoclem, κρίσις λαμπρὸς, pro λαμπρά, & apud Euripidem in Hecubâ, ἀγγελθεισά μοι γεραιὸς. Homerus quoque dixit; κλυτὸς Ἱπποδάμεια. Non quod, ut quidam volunt, Attici fœmininum cum maſculino conjungerent; ſed quod adjectiva in ος gauderent hâc terminatione quæ duobus generibus eſſet communis, ut ea quæ apud Latinos in *is* deſinunt.

6 Θάρσος. Il. Φ. 395.

7 Εἰς. Il Ξ. 288.

8 Ἀὴρ. Od. I. 144.

9 Βαθεῖ. Legitur in manuſcripto βαθεῖη, pro βαθεῖ' ἦν; quæ varietas lectionis non erat prætermittenda.

Ἀθηρηλοιγόν. Τὸ λεγόμενον πτύον· καὶ ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον, ἀθερολοιγὸν, τὸ τῶν ἀθέρων ὀλοθρευτικόν. λοιγὸς γὰρ, ὁ ὄλεθρος· ἀθέρες δὲ, εἰσὶ τὰ ἀπόβολα τῶν σταχύων, ἀπὸ τοῦ διὰ κουφότητα ἄγαν ἔχθειν. διόπερ τὸ ἀπόβολόν τι [1] ἡγεῖσθαι, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀθέρων, ἀθερίζειν λέγει. οἷον·

——— [2] Ἐπεὶ [3] οὔ ποτέ μ' οἵ γ' ἀθέριζον.

ἠτίμαζον καὶ ἀπόβολον ἡγοῦντο. καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ·

Τῶν [4] δ' ἄλλων οὔπερ τιν' ἀναίνομαι, οὐδ' ἀθερίζω.

Ἀθεμίστων. Ἐν τῇ Ι Ὀδυσσείας ἐπὶ τῶν Κυκλώπων ἐπιθέτου λεγομένου·

Κυκλώπων [5] δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων.

ὁ γοῦν Ἡλιόδωρος Ἀρισταρχείως μεταφράζων [6] φησὶ, καθὸ οὐ κοινοῖς χρῶνται νόμοις. ὁ γὰρ Ἀρίσταρχος λέγει δικαίους εἶναι τοὺς Κύκλωπας, ἐκτὸς τοῦ Πολυφήμου. φησὶ γοῦν περὶ αὐτῶν·

——— Θεμιστεύει [7] δὲ ἕκαστος
Παίδων ἠδ' ἀλόχων· οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν.

---

[1] Τι. Mallem τιν'. Putem litteram *nu* excidiſſe ob *ēta* ſequens, quod eſt ejuſdem formæ in mſſ. Ex duabus iſtis figuris, unam, quod fere fit, otioſam ſuperabundare credidit librarius.

[2] Ἐπεὶ οὔ. Il. A. 261.

[3] Ἐπεί. In Homero, pro ἐπεὶ melius legitur καί.

[4] Τῶν. Od. Θ. 212.

[5] Κυκλώπων. Od. I. 106.

[6] Μεταφράζων. Hujuſce loci ſenſum non aſſecutus eſt Clariſſimus Alberti, & totâ aberrat viâ in ſuâ ad ἀθεμίστων animadverſione, quam hîc exſcriptam dabo. » Ἀθεμίστων, inquit vir doctiſſimus, Hom. » Od. I. 106. Apollonii Lexicon mſ. Ἀθε» μίστων. Ἐν τῇ Ι Ὀδυσσείας ἐπὶ τῶν Κυκλώ» πων. Dein ex Heliodoro rationem ci» tat, καθὸ οὐ κοινοῖς χρῶνται νόμοις. Addit » vero Ariſtarchum contra ſtatuere, δι» καίους εἶναι τοὺς Κύκλωπας, ἐκτὸς τοῦ Πο-

'Αθηρηλοιγόν. Quod hodie dicitur πτύον, *id eſt*, ventilabrum. Et eſt, ſecundum etymologiam, tanquam ἀθερολοιγὸν, *id eſt*, ariſtarum pernicies. Λοιγὸς enim eſt pernicies; & ἀθέρες ſunt id quod rejicitur ex ſpicis; ſic dicuntur quod ob levitatem valde odio habeantur: ex ἔχθειν, odio habere. Ideo, aliquid ejus loco habere quod rejicitur, metaphorâ ductâ a ſpicis, vocat ἀθερίζειν. Quale hoc:

——— *Et nunquam me illi contemnebant.*

Ἀθέριζον hîc ſignificat ſpernebant, tanquam aliquid vile & rejiculum aſpiciebant. Et in Odyſſeâ:

Aliorum autem nequaquam ullum recuſo, aut deſpicio.

'Αθεμίστων. In libro Odyſſeæ nono, de Cyclopibus hoc epithetum dicitur:

Cyclôpum in terram ſuperborum, ἀθεμίστων.

Heliodorus igitur Ariſtarchi ſenſum in hoc loco explicando ſecutus, dicit eos ſic vocari, quod communibus non utantur legibus. Ariſtarchus enim Cyclopas juſtos fuiſſe dicit, præter Polyphemum. Certe de illis dicit:

——— *Jura exercet unuſquiſque*
In ſuos liberos ſuaſque conjuges: neque aliorum curam agunt.

» λυφήμου, qui cæteris injuſtitiæ notam » inuſſerat, ἐκ τῆς ἰδίας ἀσεβείας α. Sic putat celeberrimus Criticus Heliodorum ab Ariſtarcho diſſidere, cum contra ejus opinionem foveat: uterque enim contendit juſtiſſimos fuiſſe Cyclopas. Quod confirmat Heliodorus, cum dicit, eos non ob injuſtitiam vocatos fuiſſe nomine ἀθεμίστων, ſed quod communibus non uterentur legibus; quanquam privatæ iis eſſent, quas religioſiſſime ſequerentur. Quod facit cum Ariſtarcho, qui Cyclôpum juſtitiam diverſis argumentis aſſeruerat, nedum ab Heliodoro eorum patrono diſſentiret; ut innuit Alberti. Ἀριστάρχειως μεταφράζων, ſignificat eo modo explicans quo interpretatur Ariſtarchus. Sententiam Ariſtarchi evolvens & enucleans Heliodorus, ſibi quaſi propriam facit.

7 Θεμιστεύει, Od. I. 114.

ὁ δὲ Κύκλωψ ἐκ τῆς ἰδίας ἀσεβείας περὶ αὐτῶν φησιν·

Οὐ [1] γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχοιο [2] ἀλέγουσιν.

ὅπερ ψεῦδος. αὐτοὶ γάρ εἰσιν οἱ λέγοντες·

Εἰ [3] μὲν δὴ μήτις σε βιάζεται οἶον [4] ἐόντα,
Νοῦσόν γ' οὔπως ἐστὶ Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι.

καὶ ἔστι ὅλος ὁ τόπος οὗτος τῶν προβλημάτων.

Ἀθεμιστία. Ἀνομία.

Ἀθύρει. Παίζει, καὶ ἀθύρματα, παίγνια. ἐν τῇ Ο ῥαψῳδίᾳ τῆς Ἰλιάδος·

Ὅς τ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσι.

Ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν τὴν λέξιν, φησὶν ἀπὸ τοῦ πολλάκις θύειν, κατὰ πρόσθεσιν τοῦ Ρ. ὃν τρόπον καὶ ἡ αἴδριη, ἀϊδία τις οὖσα.

Ἀθρῆσαι. Ἀτενίσαι. ἰδεῖν·

Οὐδ' [5] αὖτ' ἀθρῆσαι δύνατ' ἀντίη, οὐδὲ νοῆσαι.

Ἀθέσφατον. Πολὺ, οἷον οὐδ' ἂν θεὸς φατίσειεν διὰ τὸ πλῆθος·

Αἱ [6] τ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον.

καὶ ἐπὶ τῶν συῶν ὁ Εὔμαιος·

Νῦν [7] δ' αἱ μὲν γίνονται ἀθέσφατοι. ———

---

1 Οὐ γάρ. Od. ι. 275.

2 Αἰγιόχοιο. Lege αἰγιόχου; ob metrum ſcilicet.

3 Εἰ μέν. Od. ι. 410.

4 Οἶον ἐόντα Talis cum ſis; ſic in mſ. at in noſtro hodie Homero, οἶον ἐόντα

Cyclops vero ſuam impietatem aliis omnibus affingit, quum de his dicit :

Non enim Cyclopes Jovem ægida habentem curant.

Quod falſum eſt. Ipſi enim dicunt :

Si quidem nemo tibi vim infert talis cum ſis,
Morbum quidem nullo modo licet Jovis magni effugere.

Totus autem ille locus eſt in quæſtione & diſceptatione poſitus.

'Αθεμιστία. Injuſtitia.

'Αθύρει. Ludit ; & ἀθύρματα, ludibria puerilia ; ut in libro Iliadis quindecimo, verſu 363 :

Qui poſtquam fecerit ludibria puerilia per infantiam.

Apion vero etymologiam deducit ab Α intenſivo, & verbo θύειν, *id eſt*, irruere, per additionem litteræ *rho* ; quemadmodum formatur ἀιδρίη, ignorantia, ex ἀιδία. Componitur hæc vox ex Α privativo, & ἰδεῖν videre.

'Αθρῆσαι. Irretortis oculis intueri :

Neque rurſus fixis oculis ſpectare potuit ex adverſo, neque animadvertere.

'Αθέσφατον. Frequentem & copioſum. Qualem neque ipſe deus verbis exprimeret, ob multitudinem :

Quæ poſtquam frigus effugerunt & immenſum imbrem.

Et de ſuibus Eumæus dicit :

Nunc hæ quidem fiunt plurimæ. ———

ſpiritu tenui, id eſt, *ſolum exiſtentem.*

5 'Ουδ' ἄυτ'. Od. Τ. 478.

6 Αἱ τ' ἐπεὶ Il. Γ. 4.

7 Νῦν δ' αἱ. Od. Υ. 211.

ἀντὶ τοῦ πολλαί.

Ἄθυμοι.[1] Κεκακωμένοι τὴν ψυχήν.

Αἰπύν. Ὑψηλὸν, κυρίως. σημαίνει δέ ποτε καὶ τὸ μέγα[2], οἷον·

——— Φυγόντι[3] περ αἰπὺν ὄλεθρον.

Αἰπύτιον. Τὸν τοῦ Αἰπύτου·

Αἰπύτιον[4] παρὰ τύμβον. ———

ἔστι δὲ οὗτος τῶν Ἀρκαδικῶν Ἡρώων, περὶ οὗ φησιν Ἡσίοδος·

Αἴπυτος αὖ τέκετο Τλησήνορα, Πειρίθοόν τε.

Αἰαίη. Ὄνομα νήσου ἣν κατῴκει ἡ Κίρκη·

Αἰαίην[5] δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'. ἔνθα δ' ἔναιεν
Κίρκη ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα.

καὶ αὐτὴ δὲ ἡ Κίρκη ἐθνικῶς τῇ νήσῳ ὁμώνυμος·

Αἰαίη,[6] δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.

Αἵ. Τοῦτο δασυνόμενον ἄρθρον ἐστὶ διὰ τοῦτο·

Αἱ[7] μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχαται, αἱ δ' ἐλέφαντι.

ἀναφορικῶς δὲ, ἀντὶ τοῦ αὗται·

Αἱ[8] μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον. ———

καί·

Ὡς[9] αἵγ' ἑξείης κεφαλὰς ἔχον, ἀμφὶ δὲ πάσαις
Δειρῇσιν βρόχοι ἦσαν, ὅπως οἴκτιστα θάνοιεν.

---

[1] *Ἄθυμοι*. Od. κ. 463:

— Νῦν δ' ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι
Αἰεὶ ἄλης χαλεπῆς μεμνημένοι. —

[2] *Μέγαν*. Hesiod. in Operibus, verſu 83:

Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσσεν.

[3] *Φυγόντι*. Od. ρ. 47.

Hîc

Hîc ἀθέσφατοι ponitur pro πολλαί, *id eſt*, multæ.

ἌΘΥΜΟΙ. Male affecti quoad animum.

ἈΙΠΎΝ. Excelſum, proprie. Aliquando ſignificat & magnum, ſicut:

——— Fugienti licet magnam perniciem.

ἈΙΠΎΤΙΟΝ. Qui eſt Æputi:

Prope tumulum Æputi. ———

Eſt autem unus ex heroibus Arcadicis, de quo dicit Heſiodus:

Æputus iterum genuit & Tleſenora & Pirithoum.

ἈΙΑΊΗ. Nomen inſulæ quam habitabat Circe:

Ææamque ad inſulam pervenimus, ubi habitabat
Circe pulchris capillis decora, terribilis dea, vocalis.

Et ipſa Circe, ex gentis appellatione nomen deducens, ut ipſa inſula, vocatur Æea:

Æea, doloſa, cupiens eſſe maritum.

ΑἹ. Hoc ſpiritu aſpero notatum, eſt articulus; ut in hoc verſu:

Nam alteræ quidem ex cornibus factæ ſunt, alteræ vero ex ebore.

Relativi vero vicem explet, & ſumitur pro αὐταί:

Hæ quidem coram rege feſtinanter opus faciebant. ———

Et:

Sic hæc ordine capita habebant; circum autem omnibus
Colla laquei erant, ut miſerrime morerentur.

---

4 Αἰπύτιον. Il. B. 604.
5 Αἰαίην. Od. K. 135.
6 Αἰαίη. Od. I. 32.
7 Αἱ μὲν. Od. T. 563.
8 Αἱ μὲν ὕπαιθα. Od. Σ. 420.
9 Ὧς. Od. X. 471.

Αἴγυπτος. Ἐπὶ μὲν τῆς χώρας·

Αἰγυπτόνδε [1] με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι.

ἐπὶ δὲ τοῦ ποταμοῦ, ὃν Νεῖλον [2] Ἡσίοδος, καὶ οἱ λοιποί·

Στῆσα [3] δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.

Αἴθωνα. Ποτὲ μὲν, τὸν πυρώδη καὶ ὀξύν·

Ὥς [4] δ' αἴθωνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο.

ποτὲ δὲ, τὸν λαμπρόν·

Αἴθωνας [5] δὲ λέβητας ἐείκοσι. ———

Αἴθοπα [6] οἶνον. Ἤτοι τῇ φύσει θερμόν. αἴθειν γὰρ, τὸ καίειν. ἢ τὸν μέλανα, ὡς Ἡλιόδωρος. ἢ τὸν λαμπρὸν κατὰ δύναμιν.

Αἰθαλόεν. Ἤτοι τὸ λαμπρὸν, ἢ τὸ καταιθαλωθῆναι ἄξιον·

Αἰθαλόεν, [7] πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα.

ἢ πρὸς τό·

——— Δός [8] με βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον

Αἰθαλόεν. ———

ἀκουστέον δὲ, ὥστε αἰθαλόεν ποιῆσαι. ἐπιφέρει γάρ·

——— Πρῆσαι πυρὸς δηΐοιο θύρετρα.

ἤτοι μελαινόμενον, παρὰ τὴν αἰθάλην.

---

1 Αἰγυπτόνδε. Od. Ξ. 246.

2 Νεῖλον. Heſiodus in Theogonia, verſu 338:
Νεῖλόν τ', Ἀλφειόν τε, καὶ Ἠριδανὸν βαθυδίνην.
Hinc colligit Tzetzes Heſiodum Homero recentiorem eſſe, cum Homerus Nilum vocet Ægyptum. Sic, animadvertente Heinſio, apud Hebræos Nilus vocatur מצרים, *id eſt*, Ægyptus; & מנהר מצרים ſeptuaginta ſeniores reddiderunt, ἀπὸ ποταμοῦ Αἰγύπτου.

3 Στῆσα. Od. Ξ. 258.

Αἰγύπτῳ. De regione quidem dicitur:

In Ægyptum vero animus mihi ſuadebat navigationem ſuſcipere.

De flumine vero, quem Nilum Heſiodus & cæteri vocaverunt:

Statui autem in Ægypto fluvio naves utrinque agitatas.

[4] Αἴθωνα. Aliquando quidem igneo colore conſpicuum, & acrem; ut:

Sicut autem igneum leonem boum a ſtabulo.

Aliquando vero, fulgentem:

[5] *Fulgentes lebetes viginti.* ———

[6] Αἴθωπα οἶνον. Vinum vocat αἴθοπα, ſive quod ſuâpte naturâ ſit calidum; αἴθειν enim ſignificat urere: ſive quod nigrum, ut inquit Heliodorus; aut cujus vis eſt fulgida.

[7] Αἰθαλόεν. Aut fulgidum; aut dignum καταιθαλωθῆναι, *id eſt*, comburi & igne denigrari:

Αἰθαλόεν: *uram & igne hoſtili portas.*

Aut poſt hunc verſum:

——— [8] *Da me pronum evertere Priami palatium,*

Sic intelligenda hæc vox αἰθαλόεν: *ita ut illud reddam incenſum & flammis deſtructum;* addit enim:

——— *Et urere igne hoſtili portas.*

Aut denigratum notat, ex αἰθάλη, *id eſt*, favillâ.

---

4 Ὡς δ' αἴθωνα. Il. Λ. 547.

5 Αἴθωνας. Il. I. 123.

6 Αἴθωπα. Lege αἴθοπα, per *omicron*.

7 Αἰθαλόεν. Il. B. 415.

8 Δός με. In Homero πρίν με. Sic totus legitur locus:

Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι, καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν,
Πρίν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον
Αἰθαλόεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα.

Αἴδι. Τῷ Ἅδῃ, ἀπὸ εὐθείας τῆς Ἄϊς, ὡς Πάρις·

Πολλὰς [1] δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν.

ἀπὸ δὲ τῆς Ἀΐδης·

Ἰφθίμῳ [2] τ' Ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ.

ποτὲ δὲ, ἀπὸ τῆς Ἀϊδωνεύς·

[3] Καί [4] μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν.

Αἰγλήεντος. Λαμπροῦ·

——— Ἀπ' [5] αἰγλήεντος Ὀλύμπου.

Αἵμονα. Ἐπιστήμονα. ἔμπειρον·

——— Αἵμονα [6] θήρης.

ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα·

Αἵμονά [7] τε κρείοντα, [8] Θόωνά τε, Δηΐπυρόν τε.

Αἶνος. Ποτὲ μὲν, ἔπαινος·

Ἀντίλοχ', [9] οὐ μέν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος.

ἐπότε δὲ, γνώμης [10] παραμυθία, καὶ παραβεβλημένος λόγος πρός τι ὑποκείμενον, οἷον·

——— Αἶνος [11] μέν τοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας.

καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ ἐπαίνου·

Καὶ [12] δ' αὐτοὶ τόδε γ' ἴστε· τί με χρὴ μητέρος αἴνου;

---

1 Πολλάς. Il. A. 3.
2 Ἰφθίμῳ. Od. K. 534.
3 Καί. Il. E. 190.
4 Καί μιν. Verſum ex Homero reſtitui; in manuſcripto legebatur; καί μιν ἴφιν.
5 Ἀπ' αἰγλήεντος. Il. A. 532.
6 Αἵμονα. Il. E. 49.
7 Αἵμονά τε. Il. Δ. 296.

[1]Ἀΐδι. Orco, ex nominativo Ἄϊς, quod nomen flectitur ut Πάρις.

Multaſque fortiſſimas animas Orco demiſit.

Quum vero deſcendit ex Ἄϊδης:

Præpotenti Plutoni, & venerandæ Proſerpinæ.

Aliquando vero ex Ἀϊδωνεὺς, ut:

Et ipſum ego affirmabam ad Plutonem demiſſurum.

[7]Αἰγλήεντος. Splendidi:

——— *A ſplendido Olympo.*

[8]Αἵμονα. Doctum, peritum:

——— *Peritum venationis.*

Eſt autem & nomen proprium:

Hæmonemque regem, & Thoona, & Deipurum.

[11]Αἶνος. Aliquando quidem laus:

Antiloche, non equidem tibi inanis dicetur laus.

Aliquando vero ſententia & adhortatio, & oratio tendens ad aliquem ſcopum, quale hoc:

——— *Sermo quidem bonus quem dixiſti.*

Et rurſus de laude dicitur:

Et quidem ipſi hoc ſcitis; quid me oportet matrem laudare?

---

8 Αἵμονά τε κρείοντα. Male in mſ. κρέοντα. Sic legitur verſus in Homero: Αἵμονά τε κρείοντα, Βίαντά τε ποιμένα λαῶν.

9 Ἀντίλοχ'. Il. Ψ. 795.

10 Γνώμης συμβουλία. Mallem γνώμη, συμβουλία.

11 Αἶνος. Od. Ξ. 508.

12 Καὶ δ'. Od. Φ. 110.

'Αιναρέτη. [1] Ὁ ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν κεκτημένος·

'Αιναρέτη· [2] τίς σευ ἄλλος ὀνήσεται [3] ὀψίγονός περ;

αἰνὸν γὰρ, τὸ δεινὸν, καὶ αἰνῶς, ἀντὶ τοῦ δεινῶς·

'Αινῶς [4] γὰρ μύθοισιν ἔπεσσί τε σοῖσιν [5] ἀκούων

Τέρπομαι. ———

τὸ δὲ κατ' ἐπίτασιν δεινὸν, κακόν ἐστι οἷς ἂν δεινὸν φαίνηται.

'Αινήσωσιν. Συγκατάθωνται·

[6] 'Ει μέν κ' αἰνήσωσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα.

καὶ κατὰ τὸν παρῳχημένον·

Ὣς [7] ἔφατ' Ἀτρείδης, ἐπὶ δ' ᾔνεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

ἀντὶ τοῦ συνεκατετίθεντο. ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἡ συγκατάθεσις τῶν ἐπαινῶν. ὁ γὰρ ἐπαινῶν, συγκατατίθεται τοῖς τοῦ ἐπαινουμένου ἔργοις.

'Αινοπαθῆ. Δεινοπαθῆ·

Ἦ [8] με μάλ' αἰνοπαθῆ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψεν.

'Αινομόροις. Κακομόροις·

Ἡμῖν [9] αἰνομόροισιν, ἵν' ἄλγεα πολλὰ πάθῃ. [10]

---

1 'Αιναρέτη. Ὁ ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν κεκτημένος. Lege αἰναρέτης … ὁ κεκτημένος. Vel ut habet Heſ. poſt Homerum in vocativo: αἰναρέτη, ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν κεκτημένε.

2 'Αιναρέτη· τίς σευ. Il. Π. 31.

3 'Ονήσεται. Sic repoſui. Vitioſe in mſ. ὀνόσεται, *id eſt*, vituperabit.

4 'Αινῶς. Od. Δ. 597.

5 Σοῖσιν. Male in manuſcripto εἴσιν.

6 'Ει μέν. Sic verſus legitur apud Home-

'Αἰναρέτη. Qui in malum fortitudine ſuâ abutitur:

O tu qui in malum fortitudine tuâ abuteris, ecquis poſterorum a te juvabitur?

Αἰνὸν enim idem eſt quod δεινὸν, terribile malum. Et αἰνῶς uſurpatur pro δεινῶς, valde:

Vehementer enim verbis ſermonibuſque tuis audiens Delector. ———

Intenſive autem dicitur αἰνὸν; quod quibuſdam eſſe videtur maximum malorum.

'Αἰνήσωσιν. Approbabunt:

Si quidem approbabunt audientes prava opera.

Et in præterito:

Sic dixit Atrides: approbaverunt autem cæteri Achivi.

Ἤνεον hîc ſignificat approbaverunt. Eâdem autem de causâ idem verbum ἐπαινῶ ſignificat approbare & laudare. Is enim qui laudat, approbat opera illius quem laudat.

'Αἰνοπαθῆ. Valde gravia patientem:

Certe me valde gravia patientem mollis ſomnus cooperuit.

'Αἰνομόροις. Infelicibus:

Nobis infelicibus, ut dolores multos pateremur.

---

rum, Od. Π. 380:

Οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα.

Confudit vero hunc verſum Apollonius, & permiſcuit cum initio ſequentis qui extat Od. Π. 403:

Εἰ μέν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστες.

7 Ὣς ἔφατ'. Π. Γ. 461.

8 Ἦ με μάλ'. Od. Σ. 200.

9 Ἡμῖν. Od. Ι. 53.

10 Πάθη. Lege αἰνόμοροι.

'Αινίζομαι. 'Επαινῶ·

'Οθρυονεῦ [1], πέρι δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων.

ἢ θαυμάζω, θαῦμα ἡγοῦμαι, ἢ αἰνίττομαι.

'Αιγίλιπος πέτρης. Τῆς οὕτως ὑψηλῆς, ὥστε καὶ αἶγα μὴ ἐπιβαίνειν. ἀλτικὸν γὰρ τὸ ζῶον·

Ἤ [2] τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης. ———

'Αιθούσης. Τῆς παραστάδος, ἀπὸ τοῦ καταίθεσθαι ὑφ' ἡλίου·

Κεῖτο [3] δ' ὑπ' αἰθούσῃ ὅπλον νηὸς [4] ἀμφιελίσσης.

καί·

[5] Πλῆντο [6] δ' ἄρ' αἴθουσαί τε καὶ ἕρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν.

'Αιδεῖσθαι. 'Εντρέπεσθαι. καὶ ἰδίως, ἐπὶ τοῦ προσδέχεσθαι τὸν ἱκέτην δι' ἐντροπῆς·

'Αιδεῖσθαι [7] δ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα.

καί·

'Ουδέ [8] τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με γύμνον ἐόντα.

καὶ κατ' ἄλλους τρόπους τὸ παραπλήσιον δηλοῦται. ἔστι δὲ ὅτε καὶ συνήθως ἡμῖν·

'Αιδομένων [9] δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται.

'Αιδοῖος. Πολὺ μὲν, αἰδοῦς ἄξιος·

'Αιδοῖος [10] τέ μοι ἐσσὶ φίλε. ———

[1] 'Οθρυονεῦ. Il. Ν. 374.

[2] Ἤ τε κατ'. Il. I. 15.

[3] Κεῖτο. Od. Φ. 390.

[4] Νηός. Lege νεός.

[5] Πλῆντο δ' ἄρ'. Od. Θ. 57.

[6] Πλῆντο. In manuſcripto πλῆτο, quod

'Αἰνίζομαι. Laudo :

Othryoneu, ſupra te mortales laudo omnes.

Aut admiror, quaſi miraculum habeo ; aut obſcure ſignifico.

'Αἰγίλιπος πέτρης. Scopuli ita alti, ut eum ne capra quidem poſſit conſcendere ; leve enim & agile hocce animalis genus :

Quæ per excelſam petram. ———

'Αἰθούσης. Porticus ; ſic dicta, quod ſole ardeat, ex verbo αἴθειν, urere :

Jacebat autem ſub porticu funis navis utrinque agitatæ.

Et :

Implebantur autem porticus & ſepta & domus viris.

'Αἰδεῖσθαι. Revereri ; & proprie excipere ſupplicem cum veneratione :

Revereri ſacerdotem, & præclara accipere munera.

Et :

Neque quid me reverebitur, interficietque me nudum exiſtentem.

Et alio modo aliquid ſimile ſignificatur. Eſt autem cum ex uſu nobis communi dicitur :

Virorum ſeſe reverentium plures ſalvi quam occiſi.

'Αἰδοῖος. Aliquando quidem, veneratione dignus :

Reverenduſque mihi es, dilecte. ———

---

pariter poteſt retineri.

7 'Αἰδεῖσθαι. Il. A. 22.

8 'Οὐδέ. Il. X. 124.

9 'Αἰδομένων. Il. E. 531.

10 'Αἰδοῖος. Il. Γ. 172.

ποτὲ δὲ, ἐπὶ τοῦ αἰδομένου·

——— Κακὸς [1] δ᾽ αἰδοῖος ἀλήτης.

καί·

Σῖτον [2] δ᾽ αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα.

Ἀιχμηταί. Οἱ μαχηταί. καὶ αἰχμὴ, ποτὲ μὲν, ἡ μάχη· ποτὲ δὲ, τῆς ἐπιδορατίδος ἡ ἀκμὴ, οἷον·

Ἀιχμὴ [3] δ᾽ ἐξεχύθη παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα.

καί·

——— Μόλιβος [4] ὥς, ἐτράπετ᾽ αἰχμή.

Ἀΐξασα. Ὁρμήσασα·

Βῆ [5] δὲ κατ᾽ Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.

Ἀϊκάς. Τὰς φορὰς καὶ τὰς ὁρμὰς, ἀπὸ τοῦ ἀΐσσειν·

Τόξων [6] ἀϊκὰς ἀμφὶς [7] μένον, οὐδέ τ᾽ ἀκόντων.

ἀπὸ τούτου καὶ τὰ ἄλλα·

Ἀλλὰ [8] τὸ μὲν πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο.

οἷον πολυορμήτου. ὁ δὲ Ἀπίων λέγει, ἀπὸ τοῦ ἄκοντα τὰ βέλη εἶναι· καθό φησι καὶ ἀκόντιον λέγεσθαι.

Ἄινυται. Λαμβάνει, ἀφαιρεῖται.

Ἄισα. Ἤτοι τὸ πεπρωμένον·

Ἄισα [9] γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψῃ·

καί·

Ἄισῃ [10] ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ᾽ ἐπιδόντα.

---

[1] Κακὸς δ᾽. Od. P. 578.
[2] Σῖτον δ᾽. Od. A. 139.
[3] Ἀιχμὴ δ᾽. Il. E. 293.
[4] Μόλιβος. Il. Λ. 237.
[5] Βῆ δὲ κατ᾽. Il. B. 167.
[6] Τόξων. Il. O. 709.

Aliquando vero de verecundo dicitur :

——— *Malus eſt verecundus erro.*

Et :

Panem vero verecunda proma appoſuit ferens.

ʼΑἸΧΜΗΤΑΊ. Pugnatores. Et αἰχμὴ, aliquando eſt pugna ; aliquando vero acies cuſpidis haſtæ , quale hoc :

Cuſpis vero penetravit ad extremum mentum.

Et :

——— *Plumbum tanquam , retuſa eſt cuſpis.*

ʼΑἼΞΑΣΑ. Irruens :

Deſcendit autem de cœli verticibus cum impetu irruens.

ʼΑΪΚΆΣ. Impetus. Vehementes irruentis motus. Derivatur hæc vox ex ἀΐσσειν , quod eſt irruere :

Arcuum impetus eminus excipiebant , neque jaculorum.

Ex hoc & alia fluunt derivativa :

Quanquam majorem partem impetuoſi belli.

πολυάϊκος hîc ſignificat *impetuoſi.* Apion vero ex eo deducit , quod invita volent tela ; unde & ἀκόντιον vocari contendit. Ex Α ſcilicèt privativo , & ἑκὼν , volens.

ʼΑἽΝΥΤΑΙ. Capit , tollit.

ʼΑἾΣΑ. Fatum :

Fatale enim erat perire, poſtquam urbs intra ſe obtexiſſet.

Et :

Fortunâ malâ perdet , multa mala conſpicatum.

---

7 Ἀμφὶς μένον. Sic emendavi : vitioſe in manuſcripto , ἠμφισμένον.

8 Ἀλλὰ τὸ μὲν. Il. Α. 165.

9 Αἶσα. Od. Θ. 511.

10 Αἴσῃ. Il. Χ. 61.

δι' ὃ καὶ ἡ μερὶς, αἶσα λέγεται·

Ἴλιον [1] ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε ληΐδος αἶσαν.

καὶ γὰρ τὸ πεπρωμένον μεμέρισαι ἐκείνῳ ᾧ πέπρωται. καὶ ἡ μοῖρα τοῦτο [2] δηλοῖ τῇ αἴσῃ. δηλοῖ δὲ ἡ αἶσα καὶ τὸ καθῆκον·

Πάντα [3] κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγακλεὲς ὦ Μενέλαε.

ἡ δὲ μοῖρα δηλοῖ καὶ τὸ παραπλήσιον, ὡς ἐν τῷ·

Ναὶ δὴ [4] ταῦτα γέρον κατὰ μοῖραν ἔειπες.

Αἰολλή. [5] Πεποικιλμένη. συμβαίνει γὰρ τὸ ἀπτόμενον [6] διὰ τῆς στροφῆς ὥσπερ ποικίλλεσθαι ἐπὶ τῆς θέσεως νημένον·

Ὡς [7] δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ πολέος πυρὸς αἰθομένοιο
Ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος ἔνθα καὶ ἔνθα
Αἰολλῇ, [8] μάλα δ' ὦκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι.

τὸ δὲ αἰόλον, ποικίλον·

Οἱ [9] δ', ὥστε σφῆκες μέσον αἰόλοι, ἠὲ μέλισσαι.

ὁ δὲ κορυθαίολος, ὁ διακίνητον ἔχον [10] τὴν κόρυθα.

Αἶον. Κυρίως μὲν, ἦχουν·

Ἀμφὶ [11] δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός· αἶε δὲ Ζεύς.

---

1 Ἴλιον. Il. Σ. 327.

2 Τοῦτο. Mallem ταυτὰ, vel τὸ αὐτὸ, *idem*.

3 Πάντα. Il. Ρ. 716.

4 Ναὶ δή. Il. Α. 286.

5 Αἰολλῇ· πεποικιλμένη. Lege, ut apud Homerum & Heſ. αἰόλλει. ποικίλλει.

6 Ἀπτόμενον. Totum hunc locum corruptiſſimum ſic emendo: Συμβαίνει γὰρ τὸ ὀπτώμενον; nam ſic lego pro ἀπτόμενον; agitur enim de iis quæ aſſantur, cum dicat ipſe Homerus infra laudatus:

— Μάλα δ' ὦκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι.

Pro διὰ τῆς ἐκστροφῆς, ſubſtituo ἐκστροφίας.

Ideo & pars dicitur αἶσα:

Ilium ubi depopulatus fuiſſem, nactuſque prædæ partem.

Etenim & fatum ei diviſum eſt cui deſtinatur. Et μοῖρα idem ſignificat quod αἶσα. Significat autem αἶσα & id quod decet ac convenit:

Omnia pro decoro dixiſti, admodum inclyte o Menelae.

Simile quid deſignat μοῖρα; ut in hoc verſu:

Certe jam hæc omnia ſenex prout decebat dixiſti.

'Αιόλλη. Variegat. Evenit enim ut illud quod aſſatur, cum varie verſatur, quaſi variegetur, in ſuâ poſitione ſæpius motum & agitatum:

Sicut autem quando ventriculum vir multo igne ardenti
Plenum pinguedineque & ſanguine huc & illuc
Verſando variegat; valde autem cito cupit aſſari.

Αἰόλον vero notat variegatum:

Illi vero, ſicut veſpæ in medio pictæ & variegatæ, aut apes.

Κορυθαίολος vero, eſt ille qui verſatilem habet galeam.

"Αϊον. Proprie quidem audiebam:

Circumque reſonuit magnum cœlum: audivit autem Jupiter.

In νημένον deſunt priores litteræ, quas expleo legens, κεκινημένον.

7 Ὣς ἄρ. Od. Υ. 25.

8 'Αιολλῆ. Hic quoque lego αἰόλλει. Plato in Cratylo animadvertit τὸ ποικίλλειν καὶ αἰολλεῖν ταυτόν. Pindarus in quartâ Pyth. de Jaſone quem ignis non lædebat: πῦρ δέ νιν οὐκ αἰόλλει. Ante αἰολλῆ, ex Homero addidi, ἔνθα καὶ ἔνθα; quod aberat ex manuſcripto.

9 Οἱ δ' ὥς. Il. M. 167.

10 Ἔχων. Lege ἴχων.

11 Ἀμφὶ δ'. Il. Φ. 388.

σημαίνει ἢ καὶ τὸ ᾐσθόμην·

——— Ἐπεὶ [1] φίλον ἄϊον [2] ἦτορ.

ὥσπερ καὶ τὸ ἔκλυεν, κυρίως μὲν ἤκουεν·

——— Τοῦ [3] δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.

τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ᾔσθετο·

Χάρματα [4] δ' εὐμενέτῃσι· μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.

Ἀιστα. Παράνομα. ἁμαρτωλά. ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν, τὰ συνειλημμένα τῆς ἄσης, τοῦτ' ἐστὶ ἁμαρτωλά.

Ἀισυητῆρι: [5] Νεανίᾳ·

——— [6] Ἀισυητῆρι ἐοικὼς,

Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη.

ὁ δὲ Ἀπίων ἀποδίδωσι βασιλεῖ, καὶ ἐτυμολογῶν φησιν· αἰσυητῆρι, τῷ τηροῦντι τὰ ἄισια, τοῦτ' ἐστι τὰ δίκαια· μᾶλλον δὲ νεανίας ἐστί. βέλτιον γὰρ ἐπεξηγεῖται γὰρ ὁ εἴπων·

——— Τοῦ περ χαριεστάτη ἥβη.

Ἀισημα. [7] Τὰ προσηκόντως καὶ κατ' ἀξίαν λεγόμενα·

Ἀισημα [8] παρειπών. ———

εἴρηται δὲ, παρὰ τὴν αἶσαν, τὴν ἐπὶ τοῦ καθήκοντος τεταγμένην. ἐνίοτε δὲ, αἴσιμον· τὸ εἱμαρμένον.

---

[1] Ἐπεί. Il. O. 252.

[2] Φίλον ἄϊον. Senſum animadverte quem hic affert Apollonius. Alii minus bene volunt:

—Quoniam charam expirabam animam.

Verbum hoc ἄϊον idem ſignificat quod gallicum *entendre*, pro intelligere & pro audire uſurpatum. Verſum vero:

— Μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί,

alii reddunt:

— *Optime autem audiunt ipſi.*

Sed naturalior eſt Apollonii ſenſus.

[3] Τοῦ δ'. Il. A. 42.

[4] Χάρματα. Od. Z. 185.

[5] Αισυητῆρι. Lege, ut apud Homerum,

Significat quoque ſentiebam:

——— *Quoniam charam ſentiebam animam.*

Ut ἔκλυον proprie quidem ſumitur pro audiebat:

——— *Hunc quidem audivit Phæbus Apollo.*

Sed uſurpatur & pro ſentire:

Gaudia autem benevolis: maxime autem ſentiunt ipſi.

[7]Ἀισυλα. Injuſta, neſaria. Apion vero etymologiam deducens, explicat quaſi ſpoliata æquitate; ex αἴσα, æquitas, & συλᾶν, ſpolio; *id eſt*, neſaria.

[8]Αισυνητῆρι. Juveni:

——— Αἰσυητῆρι *ſimilis*,

Primum pubeſcenti, cujus gratiſſima pubertas.

Apion vero reddit, *regi*; & etymologiam deducit ab αἴσια, *id eſt*, jura, & τηρεῖν, ſervare. Eſt vero potius juvenis. Magis enim deinde explicat, dicens:

——— *Cujus gratiſſima pubertas.*

[9]Αισημα. Quæ ut decet, & jure ac merito dicuntur:

Recta admonens. ———

Sic dicitur hæc vox ex αἴσα, *id eſt*, forte quæ jura & officia præſcribit. Aliquando autem, αἴσιμον eſt fatum.

& ejus Schol. αἰσυητῆρι. Facilis enim & in proclivi lapſus litterarum, cum in mſſ. *ετα* & *nua* eodem prorſus modo pingantur. Optime omnium habet Heſ. αἰσυμνητῆρι, quæ lectionis varietas ſedulo notanda eſt.

6 Ἀισυητῆρι ἐοικώς. Il. Ω. 347.

7 Γάρ. Hic tolle γὰρ, ut pote ſuperabundans & otioſum.

8 Ἄισημα. Lege, ut apud Hom. αἴσιμα. Idem infra tolle mendum in αἴσημα παρειπών. Heſiod. in Herc. ſcuto, verſu 336:

— Ἐπεὶ οὔ τοι αἴσιμόν ἐστιν.

9 Ἄισημα παρειπών. Il. Z. 62.

Ἄισθων. Αἰθόμενος·

—— Ὁ δ' [1] ἀνέβραχε [2] θυμὸν ἄϊσθων.

Αἴθεται. Καίεται·

—— Αἰθομένοιο [3] πυρός. ——

τοῦ καιομένου.

Ἄϊστος. Ἀφανὴς, ἀνιστόρητος, [4] οἷον ἄγνωστος. παρὰ τὸ μὴ γνῶναι, ἀπὸ τοῦ ἴσαι, ὅ ἐστι γνῶναι·

Οἴχετ' [5] ἄϊστος, ἄπυστος. ——

Αἰνόθεν [6] αἰνῶς. Τῶν δεινῶν δεινότατον.

Αἴθρῳ. Τὸ ἐκ τῆς αἰθρίας πνεῦμα·

Αἴθρῳ [7] καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἦγεν ἐς οἶκον.

οἱ δὲ γράφοντες, λύθρῳ, κακῶς. λύθρον γάρ ἐστι τὸ μίγμα ἱδρῶτος καὶ κόνεως καὶ αἵματος. καθό φησιν Ἕκτωρ·

Αἵματι [8] καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάασθαι.

ὁ δέ γε Ὀδυσσεὺς οὐδὲν τοιοῦτον περὶ αὐτὸν διηγεῖται.

Αἰθρηγενέτης. Αἰθρίων γεννῶν·

Καὶ [9] Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων.

Ἀΐδηλον. Ὅτε μὲν τὸ ἄδηλον, οἷον ἀφανές· ὅπερ καὶ ἀείζηλον [10] λέγει·

Τὸν μὲν [11] ἀείζηλον θῆκεν θεὸς ὅσπερ [12] ἔφηνεν.

---

1 Ὁ δ'. Il. Π. 468.

2 Ἀνέβραχε. Lege ἔβραχε.

3 Αἰθομένοιο. Paſſim in Homero.

4 Ἀνιστόρητος. Sic Euripides in Troad. verſu 1321:

Ἄϊστον οἶκον ἐμῶν μελάθρων.

5 Οἴχετ'. Od. Α. 242.

6 Αἰνόθεν αἰνῶς. Il. Η. 97.

7 Αἴθρῳ. Od. Ξ. 318.

8 Αἵματι. Il. Ζ. 268.

ΑἼΣΘΩΝ. Sentiens:

——— *Is autem gemuit animam ſentiens.*

ΑΙΘΕΤΑΙ. Ardet:

——— *Ignis* αἰθομένοιο, ———

id eſt, ardentis.

ΑΪΣΤΟΣ. Obſcurus, de quo nihil certi comperiri poteſt; quaſi incognitus: ex verbo ἴσαι, quod eſt cognoſcere, & A privativo:

Abiit abſque ut de eo aliquid ſciri, aliquid audiri potuerit. —

ΑΙΝΌΘΕΝ ΑΙΝΩ͂Σ. Malorum maximum.

ΑΙΘΡῼ. Aurâ quæ ex aeris ſerenitate afflatur:

Frigore & labore afflictum duxit in domum.

Qui ſcribunt λύθρῳ, male agunt. Λύθρον enim eſt commixtio ſudoris, cineris, & ſanguinis; quemadmodum dixit Hector:

Sanguine & λύθρῳ *pollutum vota facere.*

Ulyſſes vero nihil tale narrat ſibi accidiſſe.

ΑΙΘΡΗΓΕΝΈΤΗΣ. Pariens ſerenitatem:

Et Boreas ſerenitatem inducens, magnum fluctum provolvens.

ἈΊΔΗΛΟΝ. Aliquando quidem idem quod ἄδηλον, *id eſt*, obſcurum. Quod dicitur quoque ἀΐζηλον:

Hunc quidem obſcurum fecit Deus qui conſpicuum oſtenderat.

---

9 Καὶ Βορέης. Od. E. 296.

10 Ἀΐζηλον. Pariter quoque Heſ. habet ἀιζελὸς, ἄδηλος. Emenda ἀείζηλος, ἄδηλος.

11 Τὸν μὲν. Il. B. 318.

12 Ὅπως ἔφηνθε. Nullo ſenſu. Lege, ut apud Homer. ὅσπερ ἔφηνε. Pro ἀείζηλον, hodie legitur ἀρίζηλον. Hinc interpres Latinus pro *obſcurum*, *illuſtrem* reddidit.

ποτὲ δὲ, τὸ ἀδηλοποιόν·

Ὡς δ' [1] ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην.

καί·

Ὦ πάτερ, [2] οὐ νεμεσίζῃ [3] ὁρῶν τάδε ἔργ' ἀΐδηλα,
Ὁσσάτιόν τε καὶ οἷον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν;

καὶ ὅταν λέγῃ ὁ ποταμός·

——— Σὺ δὲ [4] κτείνεις ἀϊδήλως.

ἐν δὲ τῇ μνηστηροφονίᾳ, ἐπὶ τοῦ·

Οὗτος [5] δ' αὖτ' ἀΐδηλος ἀνὴρ ὃν οἰόμεθ' αὐτοὶ,
Ἔρχεται ἐς θάλαμον. ———

Ἀϊδρείῃ. Ἀπειρίᾳ·

Οὐδέ τ' [6] ἀϊδρείῃ· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νήϊδά γ' οὕτως.

Αἰζηοί. Νεανίαι, ἀκμάζοντες. οἱ ἐν τῷ ἄητι, τοῦτ' ἔστι πνεύματι ζέοντες. [7]..

Αἵματος. Ἐπὶ μὲν τοῦ γένους·

Ταύτης [8] τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι.

ἐπὶ δὲ τοῦ καθ' ἡμᾶς νοουμένου·

Αἵματος [9] ἆσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.

---

1 Ὡς δ'. Il. B. 455.

2 Ὦ πάτερ. Il. E. 757.

3 Νεμεσίζῃ. Sic ille verſus apud Homerum hodie legitur :
Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα.

4 Σὺ δέ. Il. Φ. 220.

5 Οὗτος. Od. X. 165.

6 Οὐδέ τ'. Il. H. 198.

7 Ζέοντες. Hæc ſola hodie comparent apud Apollon. At Etymol. in vocem ἀιζηὸς ſic habet : Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου σὺν τῷ ἰῶτα οἶδεν αὐτὸ, λέγων γεγονέναι ἐκ τοῦ ἀιζηΐου, πρὸς ὃ ἀντιλέγει ὁ τεχνικός. ὅτι εἰ ἦν .... Cætera lege apud eum ; ubi primo notandum eſt ea inter Apollonii noſtri

Aliquando vero ſignificat, quod res obſcuras reddit, & e medio tollit:

Ac veluti quando ignis perniciem & vaſtationem inferens
accendit immenſam ſylvam.

Et:

O pater, an non ſuccenſes videns hæc pernicioſa opera?
Quantum & qualem perdidit populum Achivorum?

Et quando dicit fluvius:

——— *Tu vero occidis perniciosè.*

Et in procorum cæde, in hoc verſu:

Ille rurſus exitioſus vir quem putamus ipſi,
It in thalamum. ———

'Αϊδρείῃ. Imperitiâ:

Neque imperitiâ; nam neque me rudem adeo.

'Αιζηοί. Juvenes, vigentes: qui ἄητι, *id eſt*, ſpiritu & impetu fervent.

Αἵματος. Pro genere & pro conſanguinitate accipitur:

Hoc ex genere & conſanguinitate glorior eſſe.

In communi vero ſenſu, de noſtro ſanguine intelligitur:

Sanguine ſatiet Martem, indefeſſum bellatorem.

---

gloſſas referri quæ hodie deſiderantur; ſive quod memoriâ lapſus fuerit Etymol. dum Apollonio Archibii filio tribueret, quod alterius fortaſſe Apollonii erat; ſive quod non ejus Lexicon ad nos pervenerit, quale de ſcriptoris manu exiit, ſed contractum & aliquot in partibus mutilatum, quam ſortem communem haberet cum pleriſque Grammaticis. Deinde animadvertendum eſt noſtrum Apollonium aliquando diſſidere a Dyoniſio qui Thrax, Tereus, & ὁ Τεχνικὸς vocatus fuit, ut hîc, & paſſim alibi apud Euſtathium.

[8] Τάυτης. Il. Z. 211.

[9] Ἅιματος. Il. E. 289.

ΑἼσχεα. Ὀνείδη·

Αἴσχεα [1] δειδιότες. ———

καὶ ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον, ἄισχος, ὃ οὐκ ἄν τις σχεῖν [2] βούληται. ἴσχειν δὲ, τὸ ἔχειν.

Αἰών. Ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου·

——— Αὐτὸς [3] δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς.

καί·

Ἆνερ, [4] ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο. [5] ———

καί·

Αὐτὰρ [6] ἐπειδὴ τόν γε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών.

Ἄιητον. Ἐπὶ τοῦ·

Ἦ, καὶ [7] ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ ἄιητον ἀνέστη.

ἤγουν τὸ μέγα μεθ' ὁρμῆς. ὁ Ἀπίων προθεὶς τὴν λέξιν φησί· ποιητὸν, [8] πνευστὸν, πυρῶδες. τάσσεται δ' ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου ἡ λέξις. τὸ γὰρ φυσώμενον, μέγα γίνεται. τὸ δὲ αἰετῶδον, παρὰ τὸν ἀετόν.

Αἰγύπτιοι. Οἱ μὲν, γυπῶν τι γένος· οἱ δὲ, τοὺς ἀετοὺς φασι. φῆναι. [9]

---

[1] Αἴσχεα. Il. Γ. 242.

[2] Σχεῖν. Lege ἴσχειν. Infra enim explicat ἴσχειν, per τὸ ἔχειν; non vero σχεῖν, per ἔχειν: & ἄισχος conſtat ex *alpha* privativo & ἴσχειν. Heſiodus in Operibus, verſu 209:

Νίκης τε στέρεσθαι, πρός τ' αἴσχεσιν, ἄλγεα πάσχει.

[3] Αὐτὸς δέ. Il. X. 58.

[4] Ἆνερ. Il. Ω. 725.

[5] Ὤλεο. Vitioſe in Manuſcripto ὤλετο.

[6] Αὐτάρ. Il. Π. 453.

[7] Ἦ, καί. Il. Σ. 410.

[8] Ποιητόν. Nullo fere ſenſu. Haud diſpliceret πνευστὸν, *id eſt*, ventoſum. Quod

ʼΑΙΣΧΕΑ. Probra:

Probra timentes. ———

Secundum vero etymologiam, αἶσχος hoc eſt quod quis ἴσχειν, *id eſt* habere nollet. Ἴσχειν autem idem eſt ac ἔχειν, *habere.*

ʼΑΙΏΝ. Vita hominis:

——— *Ipſeque charâ vitâ priveris.*

Et:

Mi vir, in vitâ juvenis periiſti. ———

Et:

At poſtquam jam hunc reliquerit animaque & vita.

ʼΑΙΗΤΟΝ. In hoc verſu:

Dixit, & ab incudis ſede monſtrum ἀΐητον *ſurrexit.*

Videlicet notat magnum cum impetu. Apion vero hanc dictionem exponens, dixit eſſe ventoſum, flatu turgidum, igne fervidum. De Vulcano autem uſurpatur hoc vocabulum: quod enim inflatur, fit magnum. Si vero intelligatur magnum, quaſi ἀιετηδὸν; tum derivaretur ex ἀετὸς, *aquila.*

ʼΑΙΓΥΠΙΟΊ. Alii quidem putant eſſe quoddam vulturum genus; alii vero, aquilas.

ſi quis objiciat hanc vocem nuſquam reperiri; reſpondebo primo, neque illam quoque πιδυσὸν, quæ extat apud Apollonium; quanquam apud Heſ. legatur πιδυσικόν. Secundo, tales voces a Grammaticis ad dictionis affinitatem alludentibus ſæpiſſime confingi; quod doctiſſime animadvertit Kuſterus. Ut hic ἀήτη idem eſt ac πνοὴ, & quemadmodum ex ἀήτη facili derivatione fluit ἄητος; ſic & noſter, favente analogiâ, a πνοὴ, pro quo Ionice dicitur πνοιὴ, apposite ad rem deducit πνοιητόν. Sed malo legere πιδυσικόν.

9 Φῆναι. Initium verſûs. Od. Π. 217.

Φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες. —

Αἶψα. Ταχέως. παρὰ δὲ τὸ αἶψα·

——— [1] Αἰψηρὰ [2] δὲ γούνατ᾽ ἐνώμα,

ἀντὶ τοῦ ταχέα. καὶ αἰψηρόν· ὅταν δὲ λέγῃ·

——— [3] Λῦσεν [4] δ᾽ ἀγορὴν αἰψηρήν.

ὁ Ἀρίσταρχος, ἀντὶ τοῦ αἰψηρῶς ἀκούει προσηκόντως, ὃν τρόπον·

Βάσκ᾽ [5] ἴθι, Ἶρι ταχεῖα. ———

ἀντὶ τοῦ ταχέως, καὶ τό·

——— Ἐμοὶ χάνοι [6] εὐρεῖα χθών.

ἀντὶ τοῦ εὐρέως.

Αἰγανέας. Τὰ ἀκόντια. οἱ μὲν, ἀπὸ τοῦ αἰγείοις ἱμᾶσιν ἠγκυλῶσθαι. οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἵεσθαι· οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ διὰ τῶν αἰγείων ἱμάντων ἱέναι. λέγει δὲ οὕτως·

——— Καὶ αἰγανέας [7] δολιχαύλους.

——— Καὶ αἰγανέῃσιν [8] ἱέντες,

Τόξοισίν τε. ———

Ἀϊκῶς. Ἀεικιστικῶς·

Ἑλκήσουσ᾽ [9] αἰκῶς, τὸν δὲ κτερίουσιν Ἀχαιοί.

Αἱμοφόρυκτα. [10]

Αἱμοφόρυκτα [11] δὲ δὴ κρέα ἤσθιον. ———

---

1 Αἰψηρά δέ. Hîc quædam Homeri exemplaria legunt, λαιψηρὰ δέ. Idem mendum, quod mireris, in Heſ. & Suidâ ſuſtulerunt Alberti & Kuſterus.

2 Αἰψηρὰ δέ. Il. Κ. 358.

3 Λῦσεν. In manuſcripto legitur λῦσαν. Repoſui λῦσεν, ut apud Homerum habetur.

4 Λῦσεν δ᾽. Od. Β. 257.

5 Βάσκ᾽. Il. Θ. 399.

6 Ἐμοὶ χάνοι. Il. Δ. 182.

'Αἶψα. Celeriter. Ex αἶψα derivatur αἰψηρὸς, celer:

——— *Velocia autem genua movit.*

Velocia pro velociter. Et αἰψηρὴν, celerem. Cum vero dicit:

——— *Solvit autem concionem celerem.*

Ariſtarchus optime accipit *celerem* pro celeriter. Quemadmodum:

Vade age, Iri celer, ———

Pro celeriter. Et hoc:

——— *Mihi lata dehiſcat terra,*

Pro late.

'Αἰγανέας. Jacula. Alii quidem ſic appellari putant, quod αἰγέοις, *id eſt* caprinis loris vibrentur: alii, quod vehementer emittantur: alii, quod loris caprinis contorta eant. Sic autem dicit:

——— *Et jacula cum longo ferro.*

——— *Et jaculis jaculantes,*

Et arcubus. ———

'Αἰκῶς. Fœde; ignominioſe.

Lacerabunt turpiter: hunc autem ſepelient Achivi.

'Αἱμοφόρυκτα. Sanguine fœdata & commaculata:

Sanguine fœdatas autem carnes comedebant. ———

---

7 Καὶ αἰγανέας. Od. I. 156.

8 'Αἰγανέῃσιν. Il. B. 774.

9 'Ελκήσειν. Il. X. 336.

10 'Αἱμοφόρυκτα. Omiſſa eſt gloſſa, quod ſæpiſſime exſcriptoribus accidit. Reſtitue ex Heſ. αἵματι μεμολυσμένα, καὶ ἀνεπιφυρμένα. Proprio jure repeto & Apollonio quaſi ſuum fidenter vindico, quod ab eo mutuatus erat Heſ. illudque in ejuſmodi defectibus explendis ſemper uſurpabo.

11 'Αἱμοφόρυκτα δὲ δή. Od. Y. 348.

Αἱμασιάς. Ἡ μὲν λέξις ἐν Ὀδυσσείᾳ. ποτὲ μὲν γάρ φησι·

> Αἱμασιάς [1] τε λέγων, καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων.

ὅτε δέ·

> Αἱμασιάς [2] λέγοντες, [3] ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος.

ἔστι δὲ τὸ ἐκ τῶν λίθων περιτείχισμα. ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν φησὶ ἀβασίας, [4] ἐφ' ἃς οὐκ ἔστιν ἐπιβῆναι.

Αἰσυμνῆται. [5] Οἱ τοῦ ἀγῶνος προεστῶτες νεανίαι, οἱονεὶ βραβευταί·

> Αἰσυμνῆται [6] δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν.

Αἰγίοχος. Αἰγίοχος. αἰγὶς γὰρ, ὅπλον τοῦ Διὸς, ὅπερ ἐστὶν ἐπίθετον. οἱ δὲ νεώτεροι κακῶς, ὡς αἰγὸς ὀχὴν, τουτέστι τροφὴν εἰληφότος. [7] ὁ δέ τοι Καλλίμαχος ὕμνον γράφων εἰς Δία, πρῶτόν φησι·

> —— Σὺ δὲ [8] θ… σ… πίονα μαζὸν
> — Ἀμαλθείης. ——

Ἄιης. [9] Γῆς.

---

1 Αἱμασιάς. Od. Σ. 358.

2 Αἱμασιάς. Od. Ω. 223.

3 Λέγοντες. Lege λέξοντες, ut apud Homerum.

4 Ἀβασίας. Alii ex αἷμα deducunt, *id eſt*, ſanguine; quod manus eruentent. Sed Salmaſius derivat ex αἶμος, quod viam in veteri linguâ Græcâ ſignificat.

5 Αἰσυμνῆται. Vox Cumæorum propria; nam, ut annotavit Etymol. ἰδίως φησὶν Ἀριστοτέλης ὑπὸ Κυμαίων αἰσυμνήτην τὸν ἄρχοντα λέγεσθαι. Quidam deducunt ex Hebraico חשמן, in plurali, חשמנים *magnates*; quæ vox occurrit Pſ. 68, 32. & de cujus origine ſententias recenſentem vide Pfeifferum in *Dubiis vexatis* ad eundem Pſalmum.

6 Αἰσυμνῆται. Od. Θ. 258.

7 Εἰληφότος. Sic repoſui. Vitioſe in Manuſcripto εἰληφότες. Cibus dicitur ὀχὴ, ab ἔχω; quod corpus eo contineatur & conſervetur.

ΑΙΜΑΣΙΑΣ,

Ἀιμασιάς. Hæc vox in Odyſſeâ occurrit. Aliquando enim dicit:

Sepéſque colligens & arbores longas plantans.

Aliquando vero:

Sentes collecturi, horti futuras ſepem.

Eſt autem quædam ex lapidibus facta circumvallatio. Apion verò etymologiam deducens, vocat tanquam ἀϐατίας, *id eſt*, in quas aſcendere non datur.

Ἀισυμνῆται. Certaminis præfecti juvenes, quaſi agonothetæ:

Præfecti autem ludorum lecti novem omnes ſurrexerunt.

Ἀιγίοχος. Ægidem habens: ægide enim armatur Jupiter; & αἰγίοχος eſt epithetum. Male autem recentiores interpretantur, quaſi qui a caprâ nutritus & lactatus fuerit; ex αἰγὸς caprâ, & ὀχὴν alimentum, eſca. Callimachus certe hymnum ſcribens in Jovem, primum dicit:

——— *Tu vero ſuxiſti pinguem mammam*
——— *Amaltheæ.* ———

[9] **Ἄιης.** Terræ.

---

[8] Σὺ δὲ θ.... σ.... πίονα. Aliquot litteræ deſunt. Lege, ut apud Callimachi hymnum in Jovem, verſu 48:

— Σὺ δ᾽ ἐθήσαο πίονα μαζὸν
Αἰγὸς Ἀμαλθείης. —

Apud Heſ. ἐθήσατο eſt ἐθήλασεν. Ut Il. Ω. 58:

— Γυναῖκά τε θήσατο μαζόν.

Pro σὺ δ᾽ ἐθήσαο quod reperitur apud Callimachum; Apollonius videtur legiſſe, σὺ δὲ θήσαο.

[9] Ἄιης. Quidam derivant ex Hebraico אי *inſulâ mari oppoſitâ*. In Lycophronis Alexandrà legitur: σκιᾶ καλύψει πέτραν; quod Lex. Mſ. Sangermanenſe explicat, τῇ σκιᾷ σκεπάσει, καλὰ γλῶσσαν, τὴν γῆν. Et hoc quoque terræ nomen Orientale eſt: nam Syriace & Chaldaice ברא eſt terra; & Arabibus בר eſt terra continens, oppoſita τῷ בחר *mari*: unde dicunt: ברא ו בחרא *terrâ marique*. Quin & ἔρα Poeticum, derivatur ex ארע Chaldaico & Syriaco, pro ארץ *terra*.

Ἄικεν. Ἐάν·

[1] Ἄικέν [2] πῶς μιν ἕλω, δώῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.

Αἰολίην. Τὴν τοῦ Αἰόλου νῆσον·

Αἰολίην [3] δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ', ἔνθα δ' ἔναιεν
Αἴολος Ἱπποτάδης. ——

Ἄϊδρις. Ἄπειρος·

—— Ἀϊδρείῃσι [4] νόοιο:

ἔνιοι δὲ, ἀγνοίας· [5] καὶ γὰρ ἡ ἀπειρία, ἄγνοια.

Αἰτίζων. Αἰτῶν·

Αἰτίζων [6] ἀκόλους, οὐκ ἄορας, οὐδὲ λέβητας.

Ἄϊρος. Ἐπὶ κακῷ Ἶρος ὠνομασμένος·

Ἦ τάχα [7] Ἶρος ἄϊρος ἐπίσπαστον κακὸν ἕξει.

Αἰγείην κυνέην. Ἐν τῇ Ω ῥαψῳδίᾳ τῆς Ὀδυσσείας·

Αἰγείην [8] κυνέην κεφαλῇ [9] ἔχε, πένθος ἀέξων.

σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἐξ αἰγείου δέρματος περικεφαλαίαν.

Ἀκήρατον. Ἄφθαρτον.

Ἄκρης πόλιος. Μέρη μὲν εἴρηκεν, τὴν ἀκρόπολιν θέλων σημαίνειν·

Ἐλθόντ' [10] ἐξ ἄκρης πόλιος Διὶ χεῖρας ἀναχεῖν.

Ἀκήματα. Ἰάματα·

[11] Φάρμακα κἀκήματα ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.

---

[1] Ἄικεν. Pro ἄικεν, ſic legitur in vulgatis Homeri editionibus: εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἕλω.

[2] Ἄικέν πῶς. Il. Η. 82.

[3] Αἰολίην. Od. Κ. 1.

[4] Ἀϊδρείῃσι. Od. Λ. 271.

'ΑΙΚΕΝ. Si:

Si ego hunc interfecero, detque mihi gloriam Phœbus Apollo.

'ΑΙΟΛΊΗΝ. Æoli inſulam:

In Æoliam autem inſulam pervenimus: ubi habitabat Æolus Hippotades. ———

'ΑΪΔΡΙΣ. Imperitus:

——— *Imprudentiâ mentis.*

Quidam vero interpretantur *ignorantiâ*; etenim ἀπειρία eſt ignorantia.

'ΑΙΤΊΖΩΝ. Petens:

Petens fruſta, non enſes, neque lebetes.

'ΑΪΡΟΣ. Irus, ob infortunium ita cognominatus:

Certe mox Irus, non jam Irus, arceſſitum malum habebit.

'ΑΙΓΕΊΗΝ ΚΥΝΈΗΝ. In libro Odyſſeæ vigeſimo quarto:

Caprinum pileum in capite habebat, dolorem augens.

Significat quoque galeam ex caprinâ pelle factam.

'ΑΚΉΡΑΤΟΝ. Incorruptum.

'ΑΚΡΗΣ ΠΌΛΙΟΣ. Per tmeſin dixit; ἀκρόπολιν, *id eſt*, arcem volens ſignificare:

Ut veniens ex arce Jovi manus tenderes.

'ΑΚΉΜΑΤΑ. Remedia:

Pharmaca medelas ſpargebat atrorum dolorum.

---

5 'Αγυιάς. Lege ἀγυιαῖς.

6 'Αιτίζων. Od. P. 222.

7 Ἤ τάχα. Od. Σ. 72.

8 'Αιγείην. Od. Ω. 230.

9 Κεφαλήν. Hodie legitur κεφαλῇ.

10 'Ελθόντ'. Il. Z. 257.

11 Φάρμακα. Sic lege initium verſûs:

Φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε. —

Extat Il. O. 394.

καὶ μεταφορικῶς·

——— Ἀκεσταί [1] τοι φρένες ἐσθλῶν.

οἷον εὐίατοι.

Ἀκαχίζεο. Ἐν ἄχει γίνου·

——— Τῷ μή τι [2] θανὼν ἀκαχίζευ Ἀχιλλεῦ.

ἄχος γὰρ, ἡ λύπη· διὰ τὸ ἀχανὸν [3] γίνεσθαι δι' ἔκπληξιν τοὺς λυπουμένους. καὶ ἀκηχέδατο, ἐλυποῦντο.

Ἄκνηστις. [4] Τὸ μέσον τῆς ῥάχεως ἐφ' ᾧ κνήσασθαι οὐ φθάνει τὰ τετράποδα·

Τὸν [5] δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἄκνηστιν μέσα νῶτα
Πλῆξα. ———

καὶ κνῆστις, ἡ ῥάχις.

Ἀκαχμένον. Ἠκονημένον.

Ἀκλήρῳ. Κλῆρον μὴ ἔχοντι, μηδὲ οὐσίαν·

Ἀνδρὶ [6] παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη.

Ἄκμηνος. Ἐπὶ μὲν τοῦ σίτου·

Ἄκμηνος [7] σίτοιο δυωήσεται ἄντα μάχεσθαι.

καί·

Νήστιας, [8] ἀκμήνους. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ ἀκμάζοντος·

Θάμνος [9] ἔην τανύφυλλος [10] ἐλαίης ἕρκεος ἐντὸς,
Ἀκμηνὸς θαλέθων. [11] ———

---

1 Ἀκεσταί. Il. N. 115.

2 Τῷ μή τι. Od. Λ. 485.

3 Ἀχανόν. Lege ἀχανεῖς; ob τοὺς quod ſequitur.

4 Ἄκνηστις. Hæc ridicula etymologia apud alios quoque Lexicographos reperitur. Heſ. ἄκνηστις. τὸ μέσον τῆς ῥάχεως, ὅπερ κνήσασθαι ζῶον ἀδυνατεῖ. Et Schol. Arati, laudante Clariſſimo Alberti: ἡ δὲ ἴξὺς καὶ ἄκνηστις λέγεται. ἣν οὐκ ἔξεστι ξύσαι, ἢ

Et metaphorice :

——— *Sanabiles ſunt mentes proborum.*

ἀκεσταὶ hîc ſignificat ſanabiles.

᾿Ακαχίζεο. Doleas :

——— *Ideo neutiquam mortuus doleas Achilles.*

Ἄχος enim eſt dolor ; quod mœrentes attoniti ore hianti ne mutire quidem valeant ; ex ἀχανὴς hians, mutus. Et ἀκηχέδατο, *id eſt* , dolore afficiebantur.

[4]Ακνηστις. Medium ſpinæ dorſi quod abradere non poſſunt quadrupedes :

Hunc ego abeuntem per ſpinam in medio dorſi
Percuſſi. ———

Et κνῆστις ſignificat ſpinam dorſi.

᾿Ακαχμένον. Acutum.

᾿Ακλήρῳ. Patrimonium non habenti, neque facultates :

Viro inopi, cui haud victus multus eſſet.

[7]Ακμηνος. De cibo quidem :

Expers cibi poterit contra pugnare.

Et :

Jejunos , impaſtos. ———

Sumitur & pro vigenti :

Frutex erat patulus olivæ ſeptum intra,
Vigens & florens.

---

[4] ...ον κνήστει, lege κνήστι. Verſum Hom. ſic legere eſt in Manuſcripto :

Τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατὰ κνῆστιν. —

Sed certum eſt Apollonium ſcripſiſſe, ut hodie in Hom. habetur, κατ' ἄκνηστιν.

[5] Τὸν δ'. Od. Κ. 161.

[6] ᾿Ανδρί. Od. Λ. 489.

[7] Ἄκμηνος. Il. Τ. 163.

[8] Νήστιας. Il. Τ. 207.

[9] Θάμνος. Od. Ψ. 190.

[10] Τανύφυλλος. In Mſ. τανίφυλλος.

[11] Θαλέθων. In Manuſcripto θαλίων.

Ἀκρόκομοι. Οἱ μήτε κομῶντες, μήτε ἀποψιλωμένοι τὴν κόμην, ἢ κομῶντες κατὰ τὸ ἄκρον, οἷον τελείας·

Θρήϊκες [1] ἀκρόκομοι. ———

Ἀκωκή. Τοῦ ἠκονημένου παντὸς ἀκμή.

Ἀκειόμενον. Ἰώμενον καὶ ἐπισκευάζοντα. ἐπὶ μὲν τοῦ ἰώμενον·

Ἕλκε' [2] ἀκειόμενον. [3] ———

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπισκευάζοντα·

Νῆας [4] ἀκειόμενον. ———

Ἀκηδέστως. Οὐ κηδεμονικῶς, ἀλλ' ὑβριστικῶς·

Ἕλκει [5] ἀκηδέστως. ———

ὅταν δὲ λέγῃ·

——— Ἀκήδεστοι, [6] καὶ ἄφαντοι.

ἤγουν ἀκήδευτοι, ἀφανεῖς.

Ἄκολους. [7] Ψωμούς·

Αἰτίζων [8] ἀκόλους, οὐκ ἄορας, οὐδὲ λέβητας.

Ἀκήριοι. Ἀκήριοι, οἱονεὶ ἄψυχοι·

Ἥμενοι [9] αὖθις ἕκαστοι ἀκήριοι, ἀκλεὲς αὔτως.

Ἀκήρατα. Ἄθικτα·

Αὐτῶν [10] μὲν [11] γὰρ κτήματ' ἀκήρατα κεῖτ' ἐνὶ οἴκῳ.

Ἀκήλητος. Ἀμετάβολος·

Σοὶ [12] δέ τις ἐν στήθεσιν ἀκήλητος νόος ἐστίν.

---

1 Θρήϊκες. Il. Δ. 533.

2 Ἕλκε'. Il. Π. 29.

3 Ἀκειόμενον. Lege ἀκειόμενοι. Quidam vero ſcribunt ἀκειάμενοι.

4 Νῆας. Od. Ξ. 383.

5 Ἕλκει ἀκηδέστως. Hæc leguntur Il. Ω. 417.

6 Ἀκήδεστοι. Il. Z. 60.

7 Ἀκόλους. Sunt qui derivent ex אכל

'Ακρόκομοι. Qui neque denſam comam alunt, neque capillis nudi ſunt ; aut comati, κατὰ τὸ ἄκρον, *id eſt*, perfectiſſime:

Thraces ἀκρόκομοι. ———

'Ακωκή. Cuſpis omnis illius quod acutum eſt.

'Ακειόμενον. Sanantem, & reſarcientem. Sanantem quidem:

Ulcera ſanantes. ———

Reſarcientem vero:

Naves reſarcientem. ———

'Ακηδέστως. Non cum ſtudio & curâ, ſed contumelioſe:

Trahit contumelioſe. ———

Quum vero dicit:

——— 'Ακήδεστοι, καὶ ἄφαντοι,

ſignificat inhumatos, & jam non conſpicuos.

'Ακόλους. Fruſta:

Petens fruſta, non enſes, neque lebetes.

'Ακήριοι. Quaſi ſine animâ:

Sedentes ibi ſinguli ſine animâ, inglorii ſic temere.

'Ακήρατα. Intacta:

Ipſorum quidem enim poſſeſſiones intactæ jacent in domo.

'Ακήλητος. Immutabilis:

Tibi vero aliqua in pectoribus immutabilis mens eſt.

---

quod in omnibus Orientalibus Linguis *comedere* deſignat. Hinc & deducitur ἄκυλον, *cœna veſpertina*, quod erat proprium Laconum, ut docet Athenæus libro quarto; & Etymologo vocatur ἄκυλον.

8 'Αἰτίζων. Od. Ρ. 222.

9 'Ημενοι. Il. Η. 100. In ἀκήριοι emenda Schol. qui habet in Od. Ψ. 328. Ἀκήριοι. χωρὶς κήρυκος, χωρὶς θανάτου. Pro κήρυκος, lege κηρός.

10 'Αυτῶν. Od. Ρ. 532.

11 'Αντὶ μὲν γάρ. Μὲν quod in Mſ. deerat, ex Homero addidi.

12 Σοὶ δέ. Od. Κ. 329.

Ἄκυλος. Ὁ τῆς πρίνου καρπός·

Πὰρ [1] ῥ' ἄκυλον [2] βάλανόν τ' ἔβαλε, καρπόν τε κρανείης.

Ἀκμοθέτῳ. Τῷ κυλώματι [3] ἐφ' ᾧ τίθεται ὁ ἄκμων·

Θῆκε [4] δ' ἐπ' ἀκμοθέτω. ———

Ἀκροπόλοις. Ἐρήμοις. ὧν περὶ τὰ ἄκρα πολεῖ [5] τὰ ζῶα.

Ἄκριας. Τὰς τῶν ὀρῶν [6] ἄκρας·

——— Δι' ἄκριας [7] ἠνεμοέσσας.

Ἀκερσεκόμης. [8] Ἐπίθετον Ἀπόλλωνος·

Φοῖβος [9] ἀκερσεκόμης, ἠδ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα.

ἀπὸ τοῦ μὴ κείρεσθαι τὴν κόμην. ἀπενθὴς γὰρ ὁ θεός.

Ἄκοιτις. Ὁμόκοιτις γυνὴ κατὰ τοὺς νόμους.

Ἄκριτον. Ἀδιαχώριστον. λέγει δὲ ἐπὶ τοῦ πολυανδρείου· [10]

Τύμβον [11] δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύαμεν ἐξαγαγόντες

Ἄκριτον, ἐκ πεδίου. [12] ———

---

[1] Πάρ. Od. K. 242.

[2] Πάρ ῥ' ἄκυλον. Sic verſus legitur in Manuſcripto:

Παρ' ἄκυλον βαλάνου ἔβαλεν. —

[3] Κυλώματι. Lege κοιλώματι.

[4] Θῆκε δ'. Il. Σ. 476.

[5] Πολεῖ τά. Fortaſſe πολεῖται, ut habet Schol. ὧν περὶ τὰ ἄκρα αἱ νεφέλαι πολοῦνται. Uſitatius enim eſt hoc verbum in paſſivo ſeu medio; quanquam tradat Euſtathius τὸ πολεῖν neutraliter accipi pro ἀναστρέφεσθαι.

[6] Ὀρῶν. Montium. Notandum certe idem vocabulum apud Græcos, pro vario quidem quo diſtinguitur accentu, quod poſteriores excogitaverunt Grammatici, ſignificare *montem* & *terminum*; & apud Orientales idem uſu evenire. Nam Hebraicum גבל, id eſt *terminus*, apud Arabes, quorum lingua Hebraicæ dialectus eſt, *montem* ſignificat. Ratio hujuſce affinitatis inde repetenda eſt, quod montes primi fuerint termini, in quibus tanquam regionem definientibus conquieverint oculi.

Ἄκυλος.

ʺΑκυλος. Ilicis fructus:

Ilicis fructum glandemque projecit, & fructum corni.

ʹΑκμοθέτῳ. Cavitate ſuper quam imponitur incus:

Poſuit autem in incudis ſede. ———

ʹΑκροπόλοις. Deſertis; quorum circa ſummitates verſantur animalia.

ʺΑκριας. Montium ſummitates:

——— *Per cacumina ventoſa.*

ʹΑκερσεκόμης. Intonſus, epithetum Apollinis:

Phœbus intonſus, & Diana jaculis gaudens.

Sic dicitur quod nunquam ſuam tondeat comam. Luctui enim non obnoxius eſt deus.

ʺΑκοιτις. Conſors tori; uxor legitima.

ʺΑκριτον. Indiſtinctum. Loquitur autem de loco communi ſepulturæ deſtinato:

Tumulum autem circa pyram unum congeramus egreſſi,
Indiſcretum, extra campum. ———

---

7 Δι' ἄκριας. Od. I. 400.

8 Ἀκερσεκόμης. *Acerſecomes* dixit Juvenalis, Sat. 8. 127. Omiſſa hîc gloſſa. Apud Heſ. explicatur ὁ ἄκαρτος τὰς κόμας. ἐξ οὗ δηλοῦται τὸ ἀπειθές. διὸ καὶ Φοῖβος λέγεται ὁ Ἀπόλλων, καθαρὸς ὢν παντὸς πάθους. Ratio ſane frigida & longe arceſſita. Melius Schol. ἀεὶ κομῶν, διὰ τὰς ἀκτῖνας. Ut Dianam vocat Hom. telis, *id eſt*, radiis gaudentem; ſic fratri & ſorori, Soli & Lunæ, ſimile epithetum accommodaret.

9 Φοῖβος. Il. Υ. 39.

10 Πολυανδρείῳ. Lege πολυανδρίῳ. Plurima vocabula ſimul per ΕΙ, & per *iota* ſimplex ſcripta reperiuntur, ob unam pronunciationis affinitatem quæ ea geminavit.

11 Τύμβον. Il. Η. 337.

12 ʺΑκριτον ἐκ πεδίου. In vulgatis Homeri exemplaribus legitur, ἄκριτον ἐν πεδίῳ.

Ἄκυλος. Ὁ τῆς πρίνου καρπός·

Πὰρ [1] ῥ' ἄκυλον [2] βάλανόν τ' ἔβαλε, καρπόν τε κρανείης.

Ἀκμοθέτῳ. Τῷ κυλώματι [3] ἐφ' ᾧ τίθεται ὁ ἄκμων·

Θῆκε [4] δ' ἐπ' ἀκμοθέτῳ. ——

Ἀκροπόλοις. Ἐρήμοις. ὧν περὶ τὰ ἄκρα πολεῖ [5] τὰ ζῶα.

Ἄκριας. Τὰς τῶν ὀρῶν [6] ἄκρας·

—— Δι' ἄκριας [7] ἠνεμοέσσας.

Ἀκερσεκόμης. [8] Ἐπίθετον Ἀπόλλωνος·

Φοῖβος [9] ἀκερσεκόμης, ἠδ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα.

ἀπὸ τοῦ μὴ κείρεσθαι τὴν κόμην. ἀπενθὴς γὰρ ὁ θεός.

Ἄκοιτις. Ὁμόκοιτις γυνὴ κατὰ τοὺς νόμους.

Ἄκριτον. Ἀδιαχώριστον. λέγει δὲ ἐπὶ τοῦ πολυανδρείου· [10]

Τύμβον [11] δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες
Ἄκριτον, ἐκ πεδίου. [12] ——

---

[1] Πάρ. Od. Κ. 242.

[2] Πάρ ῥ' ἄκυλον. Sic verſus legitur in Manuſcripto:

Παρ' ἄκυλον βαλάνους ἔβαλεν. ——

[3] Κυλώματι. Lege κοιλώματι.

[4] Θῆκε δ'. Il. Σ. 476.

[5] Πολεῖ τά. Fortaſſe πολεῖται, ut habet Schol. ὧν περὶ τὰ ἄκρα αἱ νεφέλαι πολοῦνται. Uſitatius enim eſt hoc verbum in paſſivo ſeu medio; quanquam tradat Euſtathius τὸ πολεῖν neutraliter accipi pro ἀναστρέφεσθαι.

[6] Ὀρῶν. Montium. Notandum certe idem vocabulum apud Græcos, pro vario quidem quo diſtinguitur accentu, quod poſteriores excogitaverunt Grammatici, ſignificare *montem* & *terminum*; & apud Orientales idem uſu evenire. Nam Hebraicum גבל, id eſt *terminus*, apud Arabes, quorum lingua Hebraicæ dialectus eſt, *montem* ſignificat. Ratio hujuſce affinitatis inde repetenda eſt, quod montes primi fuerint termini, in quibus tanquam regionem definientibus conquieverint oculi.

Ἄκυλος. Ilicis fructus:

Ilicis fructum glandemque projecit, & fructum corni.

Ἀκμοθέτῳ. Cavitate ſuper quam imponitur incus:

Poſuit autem in incudis ſede. ———

Ἀκροπόλοις. Deſertis; quorum circa ſummitates verſantur animalia.

Ἄκριας. Montium ſummitates:

——— *Per cacumina ventoſa.*

Ἀκερσεκόμης. Intonſus, epithetum Apollinis:

Phœbus intonſus, & Diana jaculis gaudens.

Sic dicitur quod nunquam ſuam tondeat comam. Luctui enim non obnoxius eſt deus.

Ἄκοιτις. Conſors tori; uxor legitima.

Ἄκριτον. Indiſtinctum. Loquitur autem de loco communi ſepulturæ deſtinato:

Tumulum autem circa pyram unum congeramus egreſſi,
Indiſcretum, extra campum. ———

7 Δι' ἄκριας. Od. I. 400.

8 Ἀκερσεκόμης. *Acerſecomes* dixit Juvenalis, Sat. 8. 127. Omiſſa hîc gloſſa. Apud Heſ. explicatur ὁ ἄκαρτος τὰς κόμας. ἐξ οὗ δηλοῦται τὸ ἀπειθές. διὸ καὶ Φοῖβος λέγεται ὁ Ἀπόλλων, καθαρὸς ὢν παντὸς πάθους. Ratio ſane frigida & longe arceſſita. Melius Schol. ἀεὶ κομῶν, διὰ τὰς ἀκτῖνας. Ut Dianam vocat Hom. telis, *id eſt*, radiis gaudentem; ſic fratri & ſorori, Soli & Lunæ, ſimile epithetum accommodaret.

9 Φοῖβος. Il. Υ. 39.

10 Πολυανδρείῳ. Lege πολυανδρίῳ. Plurima vocabula ſimul per ΕΙ, & per *ιῶτα* ſimplex ſcripta reperiuntur, ob unam pronunciationis affinitatem quæ ea geminavit.

11 Τύμβον. Il. Η. 337.

12 Ἄκριτον ἐκ πεδίου. In vulgatis Homeri exemplaribus legitur, ἄκριτον ἐν πεδίῳ.

Ἀκμῆτες. [1] Ἀκοπίαστοι·

Ῥεῖα [2] δ' [3] κ' ἀκμῆτες ἄνδρες αὐτῇ
Ὠσαίμην. ——

Ἀκάκητα. Ἀντὶ τοῦ ἀκακήτης. τῇ κλητικῇ ἀντὶ τῆς εὐθείας. λέγεται δὲ οὕτως ὁ Ἑρμῆς, ὁ μηδενὸς κακοῦ παραποιητικός.

Ἀκροκελαινιόων. Τὰ ἄκρα μελαινὰ ἔχον [4] φαινόμενα, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὑδάτων·

Ἀκροκελαινιόων, [5] ἵνα μιν παύσειεν [6] πόνοιο.

Ἀκηδέες. Οὐ κηδόμενοι.

Ἀκίχητα. Ἀκατάληπτα·

—— Σὺ [7] μὲν ὧδε νοεῖς, [8] ἀκίχητα διώκων.

Ἀκάμαντα. Κατ' ἀπόφασιν τοῦ καμάτου, ὥστε εἶναι ἀκοπίατον·

Ἠέλιον [9] δ' ἀκάμαντα. ——

ἔστι δὲ κύριον ὄνομα τῶν [10] Ἀντήνορος υἱῶν.

Ἀκιδνοτέρη. Εὐτελεστέρα·

Εἶδος [11] ἀκιδνοτέρη, μέγεθός τ', εἰς ἄντα ἰδέσθαι.

ποτὲ δὲ, ἐπὶ τοῦ ἀσθενεστέρου·

Οὐδὲν [12] ἀκιδνότερον. ——

---

[1] Ἀκοπίαστοι. Sic repoſui. In Manuſcripto ἀκοπίατοι. Sic Heſ. in voce ἀκάμας habet ἀκοπίατος. Idem in ἀκάματον & ἀκμῆτες apud hunc Lexicographum legitur. Apollonius quoque in voce ἀκάμαντα habet ἀκοπίατον. Heſ. in voce ἀκαλαυρίτις, poſuit ὀνομαστικῶς pro ὀνομαστικῶς; & infra, ἀκατάκλαστος pro ἀκατάκλαστος ſcripſit. Sed quanquam plura ſint hujuſce modi, ſemper contendam ea eſſe totidem menda, ex eo profectâ quod in Manuſcriptis *ſigma* cum *tau* conjunctum ita commiſceatur & confundatur, ut fallat oculos. Recte Etymolog. in ἀκμῆτες habet ἀκοπίαστοι, & in ἀκάμαντα, ἀκοπίαστον.

[2] Ῥεῖα. Il. Λ. 801.

[3] Ῥεῖα δέ. Sic lege verſum qui corruptus omiſſo vocabulo claudicat:

Ἀκμῆτες. Indefeſſi :

Facile vero integri defeſſos viros prælio
Repuleritis. ———

Ἀκάκητα. Pro ἀκακήτης. Vocativus hîc pro nominativo ponitur. Sic vocatur Mercurius, quod nullum malum importet.

Ἀκροκελαινιόων. Habens ſummitatem nigram apparentem, ob multitudinem aquarum :

In ſummo nigricans, ut ipſum cohiberet a bello.

Ἀκηδέες. Qui non curant.

Ἀκίχητα. Quæ nemo poſſit aſſequi :

— *Tu quidem ſic cogitas, ea perſequens quæ nemo poteſt aſſequi.*

Ἀκάμαντα. Per negationem καμάτου, *id eſt*, laboris, ita ut ſit indefeſſus :

Solemque indefeſſum. ———

Eſt autem nomen proprium unius ex Antenoris filiis.

Ἀκιδνοτέρη. Vilior :

Formâ vilior eſt, & magnitudine, coram aſpectu.

Aliquando vero ſumitur pro infirmiori, ut :

Nihil infirmius. ———

Ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ
Ὤσαιτε. —

4 Ἔχον. Lege ἔχων.

5 Ἀκροκελαινιόων. Il. Φ. 249.

6 Παύσειεν. Lege παύσειε, ob metrum.

7 Σὺ μὲν. Il. Ρ. 75.

8 Νοεῖς. In vulgatis Homeri editionibus, θέεις.

9 Ἠέλιον. Il. Σ. 239.

10 Τὸν Ἀντήνορος υἱῶν. Omiſſa vox υἱός. Non erat commune omnium Antenoris filiorum nomen, ſed unius duntaxat, ut ex Homero diſcimus, Il. Λ. 59 :

Τρεῖς τ' Ἀντηνορίδας, Πόλυβον, καὶ Ἀγήνορα δῖον,
Ἠΐθεόν τ' Ἀκάμαντ' ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν.

11 Εἶδος. Od. Ε. 217.

12 Οὐδέν. Od. Σ. 129.

ASHMOLEAN MUSEUM OXFORD

Ἀκήδεσεν. [1] Ἠμέλησεν. [2] ἠφροντήστησεν·

Τῶν [3] δ' ἄλλων οὔτις σεῦ [4] ἀκήδησεν. ———

Ἀκοστήσας. Οἱ μὲν, κριθιάσας· [5] ἀκοστὰς γὰρ τὰς κριθὰς λέγουσι, ὅπερ ἐξ Ὁμήρου δυνήσονται. [6] οἱ [7] δὲ, ὅτι στάσεως ἐπιζητήσας. διόπερ εἶπεν·

Δεσμὸν [8] ἀπορρήξας. ———

ὃ καὶ βέλτιον.

Ἄκουρον. Μὴ γεννήσαντα παῖδα ἄρρενα·

Τὸν [9] μὲν ἄκουρον ἐόντα βάλλ' [10] ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Νυμφίον ἐν μεγάρῳ. ———

Ἄκικυς. Ἀσθενής·

Νῦν [11] δέ μ', ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἄκικυς.

ἡ γὰρ ἰσχὺς λέγεται κίκυς·

——— Οὐδέ [12] τι κίκυς
Οἵηπερ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσι.

Ἀκόρητον. Ἀπλήρωτον·

Ἀμφὶ [13] σὲ Πηλέος υἱὲ μάχης ἀκόρητον [14] Ἀχαιοί.

---

1 Ἀκήδεσεν. Lege ἀκήδησεν.

2 Ἠφροντήστησεν. Lege ἠφροντίστησεν.

3 Τῶν δ'. Il. Ξ. 427.

4 Σεῦ. Lege εὖ.

5 Κριθιάσας. Reddidi, *hordeo abunde paſtus*. Κριθιᾶν enim dicitur e nimio hordei paſtu laſcivire. Sic apud Æſchyl. σιδηροφόρον τε καὶ κριθιῶντα πῶλον. Vide Pollucem, libro 7. c. 10. Apud Hippiatras ſumitur pro equo qui anhelabundus hordeum devoravit, indeque cruditate vexari cœpit.

6 Δυνήσονται. Aliquid hîc deeſt. Credo legendum, ὅπερ ἐξ Ὁμήρου οὐ δυνήσονται δηλοῦν ſeu ἐπιφέρειν, aut aliud ejuſdem ſignificationis verbum; quemadmodum notat Euſtathius ἀκοστὰς vocari τὰς κριθὰς, quod quidem Homeri authoritate non probari

'Ακήδησεν. Neglexit, curam non habuit:

Aliorum vero nullus eum neglexit. ———

'Ακοστήσας. Alii interpretantur, *hordeò abunde paſtus:* ἀκοστὰς enim vocant hordeum; quod in Homero non poterunt oſtendere. Alii vero, *qui diu quievit;* quare addit Poeta:

Vinculis ruptis. ———

Quod videtur præferendum.

'Άκουρον. Qui marem non genuit:

Hunc autem prole maſculâ carentem percuſſit arcitenens Apollo

Recentem a nuptiis in regiâ. ———

'Ακικυς. Infirmus:

Nunc autem me exiſtens parvus & nullius pretii & infirmus.

Vis enim dicitur κίκυς.

——— *Neque ulla vis*

Qualis utique antea erat in flexibilibus membris.

'Ακόρητον. Inſatiabilem:

Circa te, Pelei filie, pugnæ inſatiabilem, Achivi.

---

docet, ſed Nicandri tamen & aliorum. Extat Nicandri verſus in Alexipharmacis 106:

Πολλάκι δ' ἐνθρύψειας ἐν ὀπταλέῃσιν ἀκοσταῖς.

Docet Heſ. ἀκοστὰς vocem eſſe Cypriam pro hordeo uſurpatam; quemadmodum apud Theſſalos quoſvis τροφαὶ dicebantur ἀκοσταί.

7 'Οι δὲ ὅτι στάσιως ἐπιζητήσας. Hoc quidem poſſet, ſed nonniſi contorte admodum, explicari. Mallem ergo legere ὁ τῆς pro ὅτι, & ἀποστάσιως pro στάσιως, *id eſt*, fugam deſiderans, quietis impatiens: quod reſpondet τῷ, δεσμὸν ἀποῤῥήξας.

8 Δεσμόν. Il. Ζ. 507.

9 Τὸν δ᾽ ἄρ. Od. Η. 64.

10 Βάλλ'. Lege βάλ', ob metrum.

11 Νῦν δέ μ'. Od. Ι. 515.

12 'Ουδέ τι. Od. Λ. 392.

13 'Αμφί. Il. Υ. 2.

14 'Ακόρητον. In vulgatis Homeri exemplaribus, legitur ἀκόρητοι.

'Ακέονται. [1] Οἷον ἡσυχίαν ἔχουσιν καὶ μηδὲν ἐργαζόμενοι, οἷον σιωπῶσι. καὶ γὰρ τὸ ἔτυμον τοῦ ἀκέων ἐστὶν ἡσυχάζειν. ἐν τῇ Ξ Ὀδυσσείας. [2]

'Ακαλαρρείτης. [3] Πράως ῥέων. ἄκαλον γὰρ, τὸ ἥσυχον.

'Ακεόμεθα. Μεταφορικῶς, ἀποθεραπεύσομεν. [4]

Ἀλλ' [5] ἀκεώμεθα θᾶσσον· ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν.

'Ακέων. Ἥσυχος·

Βῆ [6] δ' ἀκέων παρὰ θῖνα. ———

καὶ θηλυκῶς·

Ἀλλ' [7] ἀκέουσα κάθησο. ———

καὶ ἐπιρρηματικῶς, ἀκὴν, τὸ ἐφ' ἡσυχίας·

——— Ἀκὴν [8] ἐγένοντο. ———

'Ακραῆ. Ἄκρως πνέοντα·

Ἀκραῆ [9] Ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον.

'Ακροπόρους. Τοὺς ὀβελίσκους, διὰ τὸ περὶ τὸ ἄκρον [10] αὐτῶν πείρεσθαι τὰ κρέα·

Ὤπτων [11] δ' ἀκροπόρους ὀβελοὺς ἐν χερσὶν ἔχοντες.

'Ακροτάτῳ. [12] Ἀκροτύμβῳ·

——— Ἐπ' [13] ἀκροτάτῳ Αἰσυήταο γέροντος.

---

[1] 'Ακέονται. Hîc confundit & permiſcet librarius duos articulos diverſiſſimos; ſcilicet ἀκέοντο, & ἀκέοντες, quæ ſeſe proxime excipere debebant, quo ordine apud Heſ. ponuntur; unde orta confuſio. Nam in Mſſ. & præſertim Arabicis, uſu compertum habeo, ex duabus phraſibus aut lineis ab eodem vocabulo incipientibus, unam ſæpiſſime tranſvolare librarium parum attendentem. Scribendum ergo:

Ἀκέοντο. ἐθεραπεύοντο, ἰῶντο, *id eſt*, ἀκέοντο, ſanabant, curabant. Et deinde:

Ἀκέοντες, ἢ οἷον ἡσυχίαν ἔχουσι, mallem ἔχοντες, &c.

[2] Od. Ξ. 195. Δαίνυσθαί τ' ἀκέοντ'. —

[3] 'Ακαλαρρείτης. In Manuſcripto per unum tantum *rho* ſcriptum reperitur.

[4] Ἀποθεραπεύσομεν. Lege ἀποθεραπεύσομεν.

[5] Ἀλλ' ἀκεώμεθα. Il. N. 115.

[6] Βῆ δ'. Il. A. 34.

Ἀκράαντα. Imperfecta:

Sic imperfecta. ———

Ἀκριτόμυθε. Sine judicio & ſine ordine loquens:

Therſite ſine judicio loquens. ———

Ἀκριτόφυλλον. Frondoſum; cujus folia præ multitudine dignoſci non poſſunt.

Ἀκριτόφωνοι. Barbare loquentes: confuſa enim eſt vox Barbarorum.

Ἀκτέανοι. Pauperes.

Ἀκύμων. Sine periculo.

Ἀλίγκιος. Similis:

Alius autem formâ quidem ſimilis immortalibus.

Ἀλοία. Verberabat:

Multum autem & terram multos paſcentem manibus verberabat.

Unde qui patres aut matres verberant, dicuntur πατραλοῖαι & μητραλοῖαι.

Ἄλγεα. Dolores; aliquando quoque ſignificat mala.

---

fuſam vocat Barbarorum linguam. Strabo quoque ait Græcos, cum animadverterent peregrinos blæſorum balborumque more litteras male exprimere, eos appellaviſſe βαρβάρους, quaſi craſſilingues. Multum tamen ex hiſce Barbarorum linguis mutuati ſunt ipſimet Græci, ac præſertim Athenienſes, quorum dialectus ideo cæteris præſtabat, teſte, in libello de Athenienſium republicâ, Xenophonte; quod cum maris imperio potirentur, egregias ex omnibus omnium populorum linguis voces ſibi proprias fecerint. Quæ cum ita ſint; non eſt cur mireris tot Orientalium vocabula apud Græcos occurrere.

4 Ἀκύμων. Gloſſa aliunde advecta. Hæc vox enim apud Homerum non extat.

5 Ἄλλος μέν. Od. Θ. 174.

6 Πολλά. Il. I. 563.

7 Poſt πολλὰ δὲ, adde καί; ob metrum.

ἈΚΡΆΑΝΤΑ. Ἀτελείωτα·

"Αὐτως [1] ἀκράαντον. ——

ἈΚΡΙΤΌΜΥΘΕ. Ἄκριτα καὶ ἀδιάστατα λαλῶν·

Θερσίτ' [2] ἀκριτόμυθε. ——

ἈΚΡΙΤΌΦΥΛΛΟΝ. Πολύφυλλον, οὗ τὰ φύλλα οὐκ ἔστιν ἀναγνωρίσαι.

ἈΚΡΙΤΌΦΩΝΟΙ. Βαρβαρόφωνοι. [3] συγκεχυμένη γὰρ ἡ τῶν Βαρβάρων φωνή.

ἈΚΤΈΑΝΟΙ. Πτωχοί.

ἈΚΎΜΩΝ. [4] Ἀκίνδυνος.

ἈΛΊΓΚΙΟΣ. Ὅμοιος·

Ἄλλος [5] μὲν γάρ τ' εἶδος ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν.

ἈΛΟΊΑ. Ἔτυπτε·

[6] Πολλὰ [7] δὲ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία.

ἀρ' οὗ πατραλοῖαι καὶ μητραλοῖαι, οἱ πατροτύπται καὶ μητροτύπται.

ἌΛΓΕΑ. Ἀλγήματα· καταστρέφει δὲ εἰς τὰ κακά.

---

1 "Αὐτως. Il. B. 138.

2 Θερσίτ'. Il. B. 246.

3 Βαρβαρόφωνοι. Non erat contumelioſum apud Græcos & Latinos nomen Barbarorum: vicinos tantummodo notabat. Derivatur ex Chaldaico ברבר, Syriace *bar baro*, id eſt, filius, incola deſerti, urbium incolis oppoſitus; ut ſunt apud Arabes Beduini. Syriace quoque unâ voce *barbroio* dicitur pro extraneo. Apud Chaldæos ברבר is eſt qui linguâ alii ignotâ loquitur, ac idcirco intelligi nequit. At Æthiopibus ברבר eſt vi rapuit, ſpoliavit; quod vocabulum a Troglodyticis Barbaris, ob frequentiſſimas eorum rapinas, deductum putat Clar. Caſtellus. Quidam nomen Barbarorum deducunt ex *barbara* quod Arabice ſignificat, murmuravit, & hinc confuſe ac incondite loqui. Hoc non multum abſonaret ab Apollonii ſententiâ, qui con-

ἈΛΈΗ.

Ἀκράαντα. Imperfecta :

Sic imperfecta. ———

Ἀκριτόμυθε. Sine judicio & ſine ordine loquens :

Therſite ſine judicio loquens. ———

Ἀκριτόφυλλον. Frondoſum ; cujus folia præ multitudine dignoſci non poſſunt.

Ἀκριτόφωνοι. Barbare loquentes : confuſa enim eſt vox Barbarorum.

Ἀκτέανοι. Pauperes.

Ἀκύμων. Sine periculo.

Ἀλίγκιος. Similis :

Alius autem formâ quidem ſimilis immortalibus.

Ἀλοία. Verberabat :

Multum autem & terram multos paſcentem manibus verberabat.

Unde qui patres aut matres verberant, dicuntur πατραλοῖαι & μητραλοῖαι.

Ἄλγεα. Dolores ; aliquando quoque ſignificat mala.

---

fuſam vocat Barbarorum linguam. Strabo quoque ait Græcos, cum animadverterent peregrinos blæſorum balborumque more litteras male exprimere, eos appellaviſſe βαρβάρους, quaſi craſſilingues. Multum tamen ex hiſce Barbarorum linguis mutuati ſunt ipſimet Græci, ac præſertim Athenienſes, quorum dialectus ideo cæteris præſtabat, teſte, in libello de Athenienſium republicâ, Xenophonte ; quod cum maris imperio potirentur, egregias ex omnibus omnium populorum linguis voces ſibi proprias fecerint. Quæ cum ita ſint ; non eſt cur mireris tot Orientalium vocabula apud Græcos occurrere.

4 Ἀκύμων. Gloſſa aliunde advecta. Hæc vox enim apud Homerum non extat.

5 Ἄλλος μὲν. Od. Θ. 174.

6 Πολλὰ. Il. I. 563.

7 Poſt πολλὰ δὲ, adde καί ; ob metrum.

'Αλέη. Θερμασία·

——— 'Αλέη [1] τε γένηται.

οἷον ἀνέη, ἄνεσίς τε καὶ διάχυσις. κοινωνίαν γὰρ ἔχει τὸ Λ πρὸς τὸ Ν.

'Αλοσύδνην. Τὴν ἐν ἁλὶ σωζομένην, οἷον ἐνάλιον·

——— Νέποδες [2] καλῆς 'Αλοσύδνης.

οἱ μὲν, τῆς θαλάσσης· ἔνιοι δὲ, τῆς 'Αμφιτρίτης.

'Αλητεύεσκον. 'Επλανῶντο· κατὰ [3] μετοχήν.

"Αλφοι. Εὗροι·

"Αλφοι, [4] ὅπη πέρας ἦγεν [5] κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.

"Αλιος. Ποτὲ μὲν, μάταιος· ποτὲ δὲ, θαλάσσιος. καὶ κύριον ὄνομα.

'Αλιάων. 'Εναλίων θεῶν, οἷον τῶν ἐν θαλάσσῃ διατριβουσῶν.

'Εκ μέν [6] μ' ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν

'Αιακίδῃ Πηλῆϊ. ———

'Αλαός. Τυφλός·

Καί [7] κ' ἀλαὸς τόδε [8] ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα.

εἴρηται δὲ κατὰ τὸ ἀλᾶσθαι τὴν πορείαν. οὐχ ὡς ἔνιοι, παρὰ τὸ μὴ λάειν, ὅ ἐστι βλέπειν.

'Αλαοσκοπιήν. Τὴν κατασκόπευσιν· [9]

'Ουδ' [10] ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κρείων ἐνοσίχθων.

---

[1] 'Αλέη. Od. Ρ. 23.

[2] Νεπόδες. Od. Δ. 404.

[3] Κατὰ μετοχήν. Attamen ἀλητεύεσκον non eſt in participio; ergo aliquid omiſſum. Poſt κατὰ μετοχὴν, lege ἀλητεύοντες, πλανώμενοι. Innuit ἀλητεύεσκον uſurpari in participo, ubi dicitur ἀλητεύοντες; quod revera extat Od. Μ. 330. & ἀλητεύοντε Od. Χ. 126. & Π. 101. Nuſquam vero in Homero legitur ἀλητεύεσκον.

Ἀλέη. Calor :

——— *Calorque fuerit.*

Quaſi ἀνίη, *id eſt*, blanda relaxatio & diffuſio. Multam enim habet affinitatem *lambda* cum *nu.*

Ἁλοσύδνην. In mari agitatam ; quaſi maritimam :

——— *Phocæ pedibus natatilibus præditæ pulchræ* ἁλοσύδνης.

Alii quidem mare, alii vero Amphitriten intelligunt.

Ἀλητεύεσκον. Errabant. In participio.

Ἄλφοι. Inveniat :

Inveniet, ubicumque vendideritis tranſlatum ad articulate loquentes homines.

Ἅλιος. Aliquando quidem, vanus ; aliquando vero, maritimus. Eſt autem & nomen proprium.

Ἁλιάων. Maritimarum Dearum ; quaſi in mari degentium :

Unam quidem me ex omnibus maris Deabus viro ſubjecit
Æacidæ Peleo. ———

Ἀλαός. Cæcus :

Etiam cæcus tibi hoſpes poſſet diſcernere ſignum:

Sic vocatur quod aberret in inceſſu ; non vero, ut quidam volunt, quod non videat : ex λάειν, quod eſt videre.

Ἀλαοσκοπιήν. Cæcam ſpeculationem :

Neque cæcam ſpeculationem habuit rex terræ concuſſor.

---

4 Ἄλφοι. Od. Ο. 452.

5 Ἄλφοι, ὅπη πέρας ἦσιν. In Homero ſic legitur verſus :

Ἄλφοι, ὅπη περάσητε πρός. —

6 Ἐκ μέν. Il. Σ. 431.

7 Καί κ᾽ ἀλαός. Od. Θ. 195.

8 Pro τόδε, melius in Homero τοι.

9 Poſt κατασκόπιδον, adde omiſſam vocem τυφλήν. Non enim ἀλαοσκοπίη eſt ſimplex ſpeculatio, ſed cæca.

10 Οὐδ᾽. Il. Ν. 10.

ὀ τυφλὴν τὴν σκοπιὰν εἶχε. ὡς ἂν εἴποι τις· οὐδ' ὡς ἀλαὸς ἐσκόπευσεν, οὐδὲ τυφλὴν εἶχε σκοπιάν.

"Αλθετο. Ὑγιάζετο·

"Αλθετο [1] δὲ [2] χεὶρ, ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι.

'Αλόχου. Ὁμολέχου. γυναικὸς κατὰ νόμους·

Κουριδίης [3] ἀλόχου. ———

'Αλάκη. [4] 'Απαλεξήσῃ.

'Αλαλκομενηΐς. [5] Ἡ τῷ ἰδίῳ μένει ἀπαλέξουσα τοὺς ἐναντίους. οἱ δὲ, ἀπὸ 'Αλαλκομένης τόπου τινός.

"Αλα. Ἔστι μὲν ὁ καθ' ἡμᾶς νοούμενος·

Πάσσε [6] δ' ἁλὸς θείοιο, κρατευτάων ἐπαείρας.

ἐπὶ δὲ τῆς θαλάσσης·

Οἴχεται [7] εἰς ἅλα δῖαν. ———

ἤγουν τὴν μεγάλην.

"Αλκαρ. 'Αλέξημα·

Οὐκ ἔτι [8] Διογενὲς Πατρόκλεις ἄλκαρ Ἀχαιῶν
Ἔσσεται. ———

'Αλεξάμενον. [9] Τὴν ἀπαλέξουσαν τὸν ἄνεμον·

——— Ἐσθῆτ' [10] ἀλεξάμενον μάλα πυκινήν. [11]

ἐν τῇ Ξ Ὀδυσσείας.

'Αλλογνώτων. Ξένων·

——— 'Αλλογνώτῳ [12] ἐνὶ δήμῳ.

---

[1] "Αλθετο. Il. E. 417.

[2] Post ἄλθετο, tolle δὲ, quod metro officit.

[3] Κουριδίης. Il. A. 114.

[4] 'Αλάκη. Lege, ut apud Hes. ἀλάλκη.

[5] 'Αλαλκομενηΐς. Vide quæ in vocem Κύπρις affert Etymol.

Quaſi ſi quis diceret: non ut cæcus ſpeculatus eſt; neque vanam habuit ſpeculationem.

ʻΑΛΘΕΤΟ. Sanabatur:

Sanabatur manus, & dolores ſopiebantur graves.

ʼΑΛόχον. Conſortis tori; legitimæ uxoris:

In virginitate mihi nuptæ uxoris legitimæ. ———

ʼΑΛάκῃ. Depellat:

ʼΑΛΑΛΚΟΜΕΝΗΐΣ. Quæ proprio robore depellit hoſtes: alii vero a quodam loco ejuſdem nominis vocatam putant.

ʻΑΛΑ. Sal quidem, in communi & apud nos recepto ſenſu:

Inſperſit autem ſale ſacro, a veruum fulcris elevans.

De mari vero:

Abivit in mare divinum, ———

id eſt magnum.

ʻΑΛΚΑΡ. Munimentum:

Non amplius, divine Patrocle, munimentum Græcorum
Erit. ———

ʼΑΛΕΞΆΜΕΝΟΝ. Ventos repellentem:

——— *Lænam quæ arceret ventos, valde denſam.*

in libro Odyſſeæ quatuordecimo.

ʼΑΛΛΟΓΝΏΤΩΝ. Extraneorum:

——— *Peregrino in populo.*

---

6 Πάσσε. Il. I. 214.

7 ʻΟιχῆλαι. Il. O. 223.

8 ʻΟυκ ἴτι. Il. Λ. 822.

9 ʼΑλεξάμβμον. Lege ἀλεξάνεμον.

10 ʻΕαθῦτ'. Od. Ξ. 529.

11 Πυκινήν. Lege πυκνήν. In Homero habetur:

Ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἕσσατ' ἀλεξάνεμον μάλα πυκνήν.

12 ʼΑλλογνώτῳ. Od. B. 366.

'Αλλοπρόσαλλον. Ἄλλοτε ἄλλῳ φίλον·

Μή [1] τί μοι ἀλλοπρόσαλλε παρεζόμενος. ———

'Αλεωρή. Φυλακὴ καὶ ἀσφάλεια. οἷον ἔκφευξις.

'Αλιαέες. Οἱ διὰ τῆς θαλάσσης πνέοντες·

——— Φαίνονθ' [2] ἀλιέες, [3] οἵ ῥά τε νηῶν

Πομπῆες γίνονται. ———

'Αλλοθρόους. Βαρβάρους·

——— Ἐπ' ἀλλοθρόους [4] ἀνθρώπους,

Ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν. ———

'Αλέντες. Συστραφέντες. συγκλεισθέντες. καὶ ἀλεὶς, ἀντὶ τοῦ συστραφείς.

'Αλιτήμων. Ἁμαρτωλός·

Οὔτε [5] γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων.

'Αλίτην. Τὸν εἰς αὐτὸν ἀλίτοντα, [6] τοῦτ' ἔστι ἁμαρτάνοντα.

Ἄλαστον. Χαλεπὸν, ἀνεπίληστον.

'Αλεγεινοί. Οἱ δυσχερεῖς·

——— Οἱ δ' [7] ἀλεγεινοὶ

Ἀνδράσι γε θνητοῖσι. ———

'Αλεγύνειν. Φροντίζειν·

Οὐκ [8] ἀλέγω, ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι. ———

'Αλαλύκτημαι. Τεθορύβημαι, πλανῶμαι. ἀπὸ τοῦ ἀλᾶσθαι τῇ διανοίᾳ·

——— Οὐδέ [9] μοι ἦτορ

Ἔμπεδον, [10] ἀλαλύκτημαι· κραδίη δέ μοι ἔξωθεν

Στηθέων ἐκθρώσκει. ———

---

[1] Μή τί μοι. Il. Ε. 889.
[2] Φαίνονθ'. Od. Δ. 361.
[3] 'Αλιέες. Lege ἁλιαέες.
[4] Ἐπ' ἀλλοθρόους. Od. Α. 183.
[5] Οὔτε γάρ. Il. Ω. 157.
[6] 'Αλίτοντα. Reſpicit Il. Γ. 28:

ἈΛΛΟΠΡΌΣΑΛΛΟΝ. Nunc huic, nunc illi adhærentem:

Ne tu qui ab aliis ad alios tranſis, mihi aſſidens. ———

ἈΛΕΩΡΉ. Cuſtodia, ſecuritas, & quaſi effugium.

ἉΛΙΑΈΕΣ. Qui per mare flant:

——— *Apparuerunt mari flantes, qui ſane navium*
Ductores ſunt. ———

ἈΛΛΟΘΡΌΟΥΣ. Barbaros:

——— *Ad barbaros homines,*
In Temeſen ad æs. ———

ἈΛΈΝΤΕΣ. Concluſi, in unum coacervati; & ἁλεὶς ſumitur pro contractus.

ἈΛΙΤΉΜΩΝ. Peccator:

Non enim eſt inſipiens, neque inconſideratus, neque impius.

ἈΛΊΤΗΝ. Qui erga ſe peccavit; ex ἀλιτέω, pecco.

ἌΛΑΣΤΟΝ. Durum; quod e memoriâ excidere non poteſt.

ἈΛΕΓΕΙΝΟΊ. Difficiles:

——— *Illi ſunt difficiles*
Hominibus mortalibus. ———

ἈΛΕΓΎΝΕΙΝ. Curare:

Non curo, perinde ac ſi me mulier percuſſiſſet. ———

ἈΛΑΛΎΚΤΗΜΑΙ. Turbor, erro; ex ἀλᾶσθαι, *id eſt*, errare incertâ mente:

——— *Neque mihi cor*
Firmum eſt, ſed jactor; cor autem mihi extra
Pectora exilit. ———

— Φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτην.
Etymol. habet ἀλίτην, ut Apollon. Dicitur & ἀλείτην.

7 Οἱ δή. Il. K. 402.

8 Οὐκ ἀλέγω. Il. Λ. 389.

9 Οὐδέ μοι. Il. K. 93.

10 Ante ἀλαλύκτημαι, adde ἀλλ'. Pro ἔξωθεν, lege ἔξω.

Ἀλυσκάζων. Ἐκκλίνων.

Ἀλαστήσας. [1] Δεινοπαθήσας, χαλεπήνας, στενάξας. ἄλαστα γὰρ, τὰ χαλεπὰ, διὰ τὴν χαλεπότητα ἀνεπίληστα ὄντα.

Ἀλφίτου ἀκτήν. Περιφραστικῶς, αὐτὸ τὸ ἄλφιτον· ἀπὸ τοῦ κατάγνυσθαι τὴν κριθήν. σημαίνει δὲ τὸ βέλτιστον καὶ μᾶλλον ἀπολύσιμον τῆς κριθῆς.

Ἁλίπλοα. Τὰ ἐπιπλέοντα τῇ θαλάσσῃ·

——— Ἁλίπλοα [2] τείχεα θείη.

Ἄλεισον. [3] Ποτηρίου γένος τετορνευμένου, κατ' ἀπόφασιν τῆς λειότητος.

Ἁλιμυρήεντα. Εἰς τὴν θάλασσαν ῥέοντα.

Ἀλαπαδνότεροι. Εὐκαταπορθητότεροι. ἀλαπάξαι γὰρ καὶ ἐξαλαπάξαι, ἀντὶ τοῦ ἐκκενῶσαι καὶ ἐκπορθῆσαι. καὶ ἀλαπαδνὸς, ὁ ἀσθενής.

Ἀλεείνων. Ἐκκλίνων καὶ φυλασσόμενος·

——— Κῆρ' [4] ἀλεείνων.

Ἀλοιφῇ. Λίπει·

Ἐν δὲ [5] συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ.

καὶ ἐπὶ τοῦ ἐλαίου·

——— [6] Ἀπονίψασθαι [7] καὶ ἐπιχρείσασθαι [8] ἀλοιφῇ.

---

[1] Ἀλαστήσας. Docet Etymologus ἀλαστεῖν eſſe vocem Arcadicam, quam exponit ὀργίζεσθαι.

[2] Ἀλίπλοα. Il. M. 26.

[3] Ἄλεισον. In hanc vocem honorificam noſtri Apollonii mentionem facit Etymol. M. hujus etymologiam cæteris præferens; κρεῖττον οὖν λέγει Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου ὅτι παρὰ τὸ λεῖον γίνεται ἄλειον, καὶ ἐπενθέσει τοῦ Σ, ἄλεισον. Idem Etymol. alia noſtri Lexicographi verba laudat in νίφω; quæ cum hodie nuſquam extent, viſum eſt hîc apponere: Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου, καὶ τὸ νίφω τὸ θύω, καὶ τὸ νίφω τὸ μεθύω, ἀπὸ τοῦ

'Αλυσκάζων. Evitans.

'Αλαστήσας. Qui graviter affectus fuit, ſuccenſuit, gemuit: ἄλαστα enim ſunt res duræ, quæ ob aſperitatem ex mente excidere non poſſunt; ex A privativo, & λήθω, obliviſci.

'Αλφίτου ἀκτήν. Periphraſis quæ notat ipſum ἄλφιτον, *id eſt*, farinam. Sic dicitur ex ἄγειν, *id eſt* frangere, contere hordea: ſignificat optimam hordei partem, & quæ diſſolvendo facillime ſeparatur.

'Αλίπλοα. Mari innatantia:

——— *Mari innatantia mœnia efficeret.*

'Αλεισον. Poculi genus cælati; ex A privativo, & λεῖος, *lævis.*

'Αλιμυρήεντα. In mare fluentia.

'Αλαπαδνότεροι. Faciliores vaſtatu; ἀλαπάξαι enim & ἐξαλαπάξαι, evacuare ac vaſtare ſignificant; & ἀλαπαδνὸς eſt infirmus.

'Αλεείνων. Evitans & fugiens:

——— *Mortem evitans.*

'Αλοιφῇ. Pinguedine:

Et ſuis ſaginati tergum abundans pinguedine.

Et de oleo:

——— *Ut laver & inungar unguento.*

νείφω τὸ χιονίζω λέγει γίνεσθαι, κατὰ τροπὴν Βοιωτικὴν τῆς EI διφθόγγου εἰς H. τοὺς γὰρ λειποψυχοῦντας πολλάκις ταῖς τοῦ ὕδατος ῥανίσι νήφειν ποιοῦμεν. Fortaſſe hæc non ex ejus Lexico, ubi non extant; ſed ex alio ejus opere deperdito deprompta ſunt.

4 Κλῆς. Il. Γ. 32.

5 'Εν δὲ συός. Il. I. 208.

6 'Απονίψασθαι, καί. Od. Σ. 178.

7 'Απονίψασθαι. In vulgatis Hom. editionibus legitur ἀπονίπτεσθαι.

8 'Επιχρείσασθαι. Lege ἐπιχρίσασθαι. Hodie habetur ἐπιχρίεσθαι.

Ἀλωή. Ἐπὶ μὲν τῆς ἀμπελοφύτου·

Πάντη [1] οἱ κατὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο.

ἐπὶ δὲ τῆς ἅλω·

Ὡς δ' ἄνεμος [2] ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωάς.

Ἀλύσσοντες. Δυσφοροῦντες, καὶ λύσιν μὴ εὑρίσκοντες, καὶ ἐμμανεῖς. βέλτιον δὲ ἀποδοῦναι, ἄγαν λυσσῶντες.

Ἀλιῶσαι. Μάταιον ἡγήσασθαι·

Οὔτε [3] παρὲξ ἐλθεῖν ἄλλον θεὸν, οὐδ' ἀλιῶσαι.

Ἀλλοειδέα. Ἀλλοφανῆ·

Τοὔνεκ' ἄρ' [4] ἀλλοειδέα φαινέσκετο. ——

Ἀλδαίνει. Αὔξει· ἀπὸ τῆς ἄλσεως, [5] οὗ τὸν παρῳχημένον, [6] ἤλδανε.

Ἀλύων. Ἀνιώμενος. εἴη δ' ἂν μᾶλλον, λύσιν μὴ δυνάμενος τοῦ παρεστῶτος κακοῦ λαβεῖν. ὅταν δὲ τὸ ἀλύειν, κατ' ἀντίφρασιν τὸ χαίρειν σημαίνει·

Ἦ ἀλύεις [7] ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην; [8]

Ἀλύσκανε. Ἐξέκλινε·

Τερπιάδης [9] δὲ ἀοιδὸς ἀλύσκανε κῆρα μέλαιναν.

Ἁλιπόρφυρα. Ἁλουργῆ. [10]

—— Ἁλιπόρφυρα, [11] θαῦμα ἰδέσθαι.

---

1 Πάντη. Od. Λ. 192.

2 Ὡς δ' ἄνεμος. Il. E. 499.

3 Οὔτε παρέξ. Il. E. 104.

4 Τοὔνεκ' ἄρ'. Od. N. 194.

5 Ἄλσεως. Heſ. addit appoſite ad rem, ἢ ἐπὶ, τῆς αὐξήσεως. Sic ἄλσις Etymologo eſt αὔξησις.

6 Τὸν παρῳχημένον. Lege τό. Extat ἤλδανε Od. Σ. 69. & Ω. 367.

7 Ἦ ἀλύεις. Od. Σ. 332.

'Αλωή. De vineto quidem;

Undique illi per fertilem partem vineti vitiferi.

De areâ vero:

Sicut autem ventus paleas fert ſacras per areas.

'Αλύσσοντες. Ægre ferentes; & remedium non invenientes, & furentes. Melius eſt autem intelligere, *valde rabie perciti*; ex Α intenſivo, & λύσσα, *id eſt*, rabies.

'Αλιῶσαι. Pro vano habere:

Neque prætergredi alium deum, neque ut vanum habere.

'Αλλοειδέα. Sub aliâ facie apparentia:

Proinde omnia mutata videbantur, & ſub aliâ facie apparentia. ———

'Αλδαίνει. Auget: cujus verbi perfectum eſt ἤλδανε. Derivatur ab ἄλδος, quod eſt incrementum.

'Αλύων. Afflictus. Potius autem eſſet, qui ſolutionem mali præſentis non poteſt reperire. Ἀλύω aliquando per antiphraſin gaudere ſignificat, ut:

An gaudes quod Irum viciſti ſceleratum?

'Αλύσκανε. Evitabat:

Cantor autem Terpiades evitabat mortem nigram.

'Αλιπόρφυρα. Purpurea:

——— *Purpurea, mirabile viſu.*

---

8 'Αλήτην. Sic in Homero. At in Manuſcripto ἀλίτην.

9 Τερπιάδης. Od. X. 330.

10 'Αλυργῆ. Sic Heſ. in vocem ἁλιπόρφυρα. Legere mallem ἀλουργῆ, vel ἀλουργὰ, quæ Suidas interpretatur θαλασσοπόρφυρα. Vide Heſ. in ἀλουργὰ & ἀλουργίς. Anacreon, Od. 8. 2. ἁλιπορφύροις τάπησι.

11 'Αλιπόρφυρα. Od. Z. 306.

Ἀλφηστῇσι. [1] Ἐντίμοις. λέγει δὲ βασιλεῦσιν. οὕτως Ἡλιόδωρος.

Ἀλφεσίβοιαι. Ἀλφαίνουσαι βόας, τοῦτ᾽ ἔστι ἀναλαμβάνουσαι· οἱ γὰρ γαμοῦντες ἐδίδοσαν ταῖς γαμουμέναις βόας καὶ τὰ ὅμοια, μήπως νομίσματος εὑρημένου·

Ἔνθα [2] μὲν ἠΐθεοι [3] καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι.

Ἀλεγύνετε. Ἀλέγειν ποιεῖτε·

—— Ἀλεγύνετε [4] δαῖτας.

Ἀλκί. Ἀλκῇ·

—— Ἀλκὶ [5] πεποιθώς.

ἀπὸ ὀρθῆς τοῦ ἄλξ· ὡς σάρξ σαρκὶ, ἀλκί.

Ἀλίαστος. Ἀνέγκλιστος· [6]

—— Πόλεμος [7] δ᾽ ἀλίαστος ὄρωρεν.

---

[1] Ἀλφηστῇσι. Viris honoratis & præſertim regibus. Huic ſententiæ favent Etymologus & Heſ. qui alludunt ad locum Odyſſeæ Α. 349. ubi cum Penelope de Phemio conquereretur, *quod reditum Achivorum caneret difficilem*; contendit Telemachus cantorem non in cauſâ eſſe:

— Ἀλλά ποθι Ζεὺς αἴτιος, ὅστε δίδωσιν
Ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ.

Senſus τοῦ ἀλφηστῇσι pro regibus ſumpti, non multum abludit ab Hebræo, ubi אלוף ſignificat ducem, principem, dominum, bovem, quod ſit dux gregis; & אלופים duces. Quidam huc referunt τὸ *aleph* Hebræorum, *olaph* Syrorum, *elif* Arabum, *alph* Æthiopum, & *alpha* Græcorum, quod ſit prima littera. Sed probabilius eſt hanc vocem derivari a vocabulo Phœnicum אלף, Syriace *elfo*, Chaldaice *ilfa*, id eſt, navis. Figura enim τοῦ *aleph* plurimum accedit ad formam navis quam remus ſequitur: & veriſimile eſt, Phœnices viros illos mari innatos, qui ſemper naves tractarent, earum formam in primâ litterâ depinxiſſe; ut in *beth* ſpectaverunt domum, in *gimel* cameli gibbum, in *daleth* portam &c. Hanc veriſſimam τοῦ *alpha* etymologiam debeo præſtantiſſimo viro & nunquam mihi ſine laude & gratiarum actione nominando Jacobo Jonæ Bjornſtahl Sudermanno,

'Ἀλφηστῆσι. Honoratis. De regibus autem dicit : ſic Heliodorus.

'Ἀλφεσίβοιαι. Boves ἀλφαίνουσαι ; *id eſt*, accipientes. Qui enim uxores ducebant, uxoribus ſuis boves dabant & ſimilia; cum nondum inventa fuiſſet pecunia ſignata :

Ibi quidem adoleſcentes, & virgines boves accipientes.

'Ἀλεγύνετε. Facite ut curetur :

——— *Facite ut vobis curentur aliæ dapes.*

'Ἀλκί. Vi :

——— *Vi confiſus.*

In nominativo ἄλξ : Flectitur ut σάρξ, cujus dativus eſt σαρκί; Sic formatur ἀλκὶ, ex ἄλξ.

'Ἀλίαστος. Inevitabilis :

——— *Bellum autem inevitabile ortum fuit.*

---

cui quantum debeam, vix ac ne vix quidem verbis exprimere queam. Cum eo quoque facit Amyra in ſuâ grammaticâ Syriacâ. Ne ipſi quidem Græci ignoraverunt τὸ *alpha* vocem eſſe Phœnicum; ſed ab ejus origine erraverunt. Apud Heſ. legitur ἄλφα. βοὸς κεφαλή. In Lex. Manuſcripto Bibliothecæ Coiſlinianæ : ἄλφα. τοῦτο ὑπὸ Φοινίκων βοὸς κεφαλὴ ἐκαλεῖτο. Et Plutarchus ſympoſ. Quæſtionum IX. 3. de Cadmo dicit : ὅν φασι τὸ ἄλφα πάντων προτάξαι, διὰ τὸ Φοίνικας οὕτω καλεῖν τὴν βοῦν. Apud Heſ. ἀλφεῖν ſignificat εὑρίσκειν, quod magnam habet affinitatem cum Hebraico אלף. Nam hoc in *kal* ſignificat diſcere, & in *piel* docere; ut apud Chaldæos & Syros. Sic quidam explicant cum Heſ. ἀλφηστῆσι, per ἐντρεχέσι, συνετοῖς, *id eſt*, doctis, ingenioſis, qui varia excogitant. At ἀλφὴ, τιμὴ, *id eſt*, honor, derivatur ex אלוף ſupra memorato, *id eſt*, magnus, princeps, dux, proindeque honoratus.

[2] Ἔνθα. Il. Σ. 593.

[3] Ἠΐθεοι. In Manuſcripto ἠΐθεος.

[4] Ἀλεγύνετε. Od. A. 374.

[5] Ἀλκί. Il. E. 299.

[6] Ἀνέγκλιτος. Heſ. habet ἀνέγκλητος. utrumque male. Legit Alberti ἀνέκκλιτος. Sed minori cum mutatione poſſet afferri ἀνέγκλιτος ; ut ſuadebant Heinſius, & du Portus in Gnomolog. Homer. Aliunde ἐγκλίνομαι apud Xenophontem, eſt in fugam inclinari.

[7] Πόλεμος. Il. B. 707.

Ἀλλοφρονέων. Ἀλλοῖα διανοούμενος·

——— Ἀλλοφρονέων, [1] κακὰ δ' ὄσσετο θυμός.

Ἀλῆτις. [2]

——— Χερνῆτις [3] ἀλῆτις·

Ἥ τε σταθμὸν ἔχουσα ϗ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει·

ἀλῆτις, οἷον δικαία· παρὰ λαμβάνειν τὸ σταθμὸν, ϗ παραδιδόναι.

Ἀλείφατι. [4] Ἀλείμματι. ἐλαίῳ.

Ἀλλότριος. Πολέμιος·

Αὐτίκ' [5] ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φώς.

Ἀλήϊος. Ἀκτήμων·

Οὐκεν [6] ἀλήϊος εἴη ἀνήρ. ———

Ἅλις. Ἀθρόως, ἱκανῶς.

Ἀλλοδαπῷ. Ξένῳ.

Ἀλύβαντος. Πόλεως ὄνομα. ἐστι δὲ Ἰταλίας·

Εἰμὶ [7] μὲν ἐξ Ἀλύβαντος, ὅθι κλυτὰ δώματα ναίω.

---

[1] Ἀλλοφρονέων. Od. K. 374.

[2] Ἀλῆτις. Mendi ſuſpectum habeo locum. Lege, ut apud Homerum, ἀληθής. Et ſic conſtruè locum, Ἀληθής. δικαία. Quod omiſſum ex Heſ. reſtituo. Deinde, Il. M. 433:

— Χερνῆτις ἀληθὴς

Ἥ τε σταθμὸν ... —

ob affinitatem pronunciationis, *theta* cum *tau*, *iota* cum *eta* confuſum fuit; unde natum ἀλῆτις. Heſ. habet ἀληθής. δικαία. In quo decepti fuerunt Heinſius & Bielius, qui putaverunt Heſych. in hâc gloſsâ ſolos Helleniſtas reſpexiſſe, qui veritatem & juſtitiam cum Hebræis confundant; ut צדיק quod verum & juſtum, Arabice & Hebraice ſignificat; cuique apud ſeptuaginta ſeniores reſpondet ἀληθής. Nam manifeſte Heſ. qui hæc deſumpſit ex Apollonio, alludit ad hunc Homeri locum, ubi Latinus interpres reddit ἀληθὴς per *juſta*. Sic Horatius dixit:

Metiri ſe quemque ſuo modulo ac pede verum eſt.

'Ἀλλοφρονέων. Varia cogitans :

——*Varia cogitans ; mala autem providebat animus.*

'Ἀλῆτις.

——*Victum quæritans juſta,*

Quæ pondus tenens & lanam ſeparatim appendit.

ἀλῆτις, quaſi juſta, in accipiendo pondere, & dando.

'Ἀλίφατι. Unguento, oleo.

'Ἀλλότριος. Inimicus :

Statim poſtea a me caput abſcindat inimicus vir.

'Ἀλήϊος. Pauper :

Non equidem pauper eſſet vir. ——

Ἅλις. Abunde ; ſufficienter.

'Ἀλλοδαπῷ. Peregrino.

'Ἀλύβαντος. Urbis nomen ; eſt autem Italiæ :

Sum quidem ex Alybante, ubi inclytas domos habito.

Apud Latinos & Atticos veri & juſti notiones confundi, docet Priſcianus, l. 18. Δίκαιος, quod eſt juſtus, notat & verum. Sophocles in Trachyn. v. 352. ὁ δίκαιος ἄγγελος, *nuncius non verus, fallax.* Sic λόγος ἄδικος ſignificat ſermonem falſum, in Euripidis Phœniſſ. verſu 472. & opponitur veritati ; quemadmodum eruditiſſime, ut omnia, oſtendit regiæ Inſcriptionum atque humaniorum Litterarum Academiæ ſocius, Clariſſimus Dupuy, in aureâ illâ quatuor Sophocl. Tragœdiarum verſione quam edidit Pariſiis anno 1762.

[3] Χερνῆτις. Il. Μ. 433.

[4] 'Ἀλίφατι. Lege ἀλείφατι, ut Od. Ω. 45. & 73. Heſychius habet ἀλίφατα. Sed hoc interpretatur per ἄλφιτα ἢ ἄλευρα. Alludit, ut opinor, ad verſum Od. Υ. 108 :

Ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα. —

Ubi pro ἀλείατα, alii, quod magis probem ut ſeriei convenientius, legunt ἀλείφατα.

[5] 'Ἀοῖτι. Il. Ε. 214.

[6] Ὄφρα. Il. Ι. 125.

[7] Εἰμὶ μὲν. Od. Ω. 303.

'Αλύβη. Πόλις Τρωάδος·

Τηλόθεν [1] ἐξ 'Αλύβης. ——

'Αλόπη. Πόλις ἐν Ἄργει τῷ Πελασγικῷ.

'Αμείβεσθαι. Ἐστὶ μὲν τὸ λόγον ἀνταποδιδόναι·

—— 'Αμείβετο [2] φώνησέν τε.

ἐπὶ δὲ τοῦ κατὰ [3] μέρος·

Οἱ μὲν [4] ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον. ——

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐναλλάσσειν·

Ὃς [5] πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε.

Ἄμμε. Αἰολικῶς, ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς·

'Ατρείδη, [6] νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω.

τῷ δὲ σὺν τὸ Σ [7] ἄμμες, ἡμεῖς·

—— Τὸ μὲν ἄμμες [8] εἴσκομεν, ——

τὸ δὲ ἄμμι, ἡμῖν.

'Αμαρτῆ. Ἅμα. ὁμοῦ·

—— Ὅτ' [9] ἀμαρτῆ δούρασιν [10] ἀμφίς.

'Αμφικτίονες. Περίοικοι.

Ἄμβροτοι. Θεοὶ, ἀθάνατοι.

Ἄμερσεν. Ἐστέρησεν. ἄμοιρον ἐποίησε·

Ὀφθαλμῶν [11] μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν.

---

1 Τηλόθεν. Il. B. 857.

2 'Αμείβετο. Il. Υ. 199.

3 Κατὰ μέρος. Poſt hæc verba, omiſſum eſt τὸ ποιεῖν, quod habet Etymologus.

4 Οἱ μέν. Il. I. 467.

5 Ὃς πρός. Il. Z. 235.

6 'Ατρείδη. Il. A. 58.

7 Τῷ δὲ σὺν τὸ Σ. Inverſo ordine, lege

'Αλύβη.

ἈΛΎΒΗ. Urbs Troadis :

Procul ex Alybâ. ———

ἈΛΌΠΗ. Urbs in Argo Pelaſgico.

ἈΜΕΊΒΕΣΘΑΙ. Accipitur pro verbum commutare ; & reſpondere :

——— *Reſpondit , dixitque.*

Pro aliquid alternis facere , & ſucceſſive :

Atque hi per vices cuſtodias habebant. ———

Et pro aliquid cum aliquo permutare :

Qui cum Tydide Diomede arma permutavit.

ἌΜΜΕ. Æolice , pro ἡμᾶς, *id eſt*, nos in accuſativo :

O Agamemnon , nunc nos denuo errantes puto.

Ἄμμε vero cum Σ finali , ſcilicet ἄμμες, notat ἡμεῖς , *id eſt* , nos in nominativo :

——— *Quam nos conjiciebamus.* ———

Ἄμμι vero , *nobis* indicat.

ἉΜΑΡΤῇ. Simul , conjunctim :

——— *Ipſe vero ſimul geminis haſtis utrâque manu.*

ἈΜΦΙΚΤΊΟΝΕΣ. Vicini.

ἌΜΒΡΟΤΟΙ. Dii , immortales.

ἌΜΕΡΣΕΝ. Privavit ; expertem fecit :

Oculis quidem privavit , dedit autem amabilem cantilenam.

τὸ δὲ σὺν τοῦ Σ.

[8] Τὸ μὲν ἄμμες. Od. I. 321.

[9] Ὁ δ' ἁμαρτῇ. Il. Φ. 162.

[10] Ἁμαρτῇ. Alii legunt ὁμαρτῇ. Cum *iota* ſubſcripto pingitur , quod , ex Ariſtarchi ſententiâ, ſit poſitum per ſyncopen, pro ἁμαρτήδην.

[11] Ὀφθαλμῶν. Od. Θ. 64.

Ἀμβροσίη. Τὸ τῶν θεῶν βρῶμα·

Τῇ [1] δὲ παρ' ἀμβροσίην δμωαὶ καὶ νέκταρ ἔθηκαν.

ὅτε δὲ τὴν θείαν·

Ἀμβροσίην [2] διὰ νύκτα. ———

καὶ ἀμβρόσια, οὐδετέρως.

Ἄμυδις. Ἅμα, ὁμοῦ·

——— Ἄμυδις [3] δέ τε κῦμα κελαινὸν

Κορθύεται. ———

Ἄμπυξ. Ὁ ἀναδεσμὸς τῶν τριχῶν. ἀπὸ τοῦ εἰς τὰ ἄνω πεπυκνῶσθαι, χρυσάμπυκας ἵππους φησί. ὅταν δὲ λέγῃ·

Ἄμπυκα, [4] κεκρύφαλόν τε. ———

κόσμον τινὰ ἔοικε περὶ τὴν κεφαλὴν σημαίνειν, οὐ μὴν ἀπέχοντα τῆς περὶ τὰς τρίχας συλλήψεως.

Ἀμφίθετον. Οἷον καὶ ἐπὶ στόμα δυναμένην τίθεσθαι, καὶ ἐπὶ τὴν πυθμένα·

Ἀμφίθετον [5] φιάλην [6], τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς.

Ἀμείλικτον. Πικρὰν καὶ οὐ προσηνῆ·

——— Ἀμείλικτον [7] δ' ὄπ' ἄκουσεν.

Ἀμύμων. Ἀμώμητος. ὅταν δὲ εἴπῃ·

[8] Μνήσατο [9] γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο.

---

[1] Τῇ δὲ παρ'. Od. Ε. 199.
[2] Ἀμβροσίην. Il. Β. 57.
[3] Ἄμυδις. Il. Ι. 6.
[4] Ἄμπυκα. Il. Χ. 469.

Ἀμβροσίη. Deorum cibus:

Huic vero ambroſiam ancillæ & nectar appoſuerunt.

Aliquando vero ἀμβροσίην notat divinam:

Per noctem divinam. ———

Et in neutro ἀμβρόσια, *id eſt*, immortalia.

Ἄμυδις. Simul; conjunctim:

——— *Simul autem unda nigra*

Attollitur. ———

Ἄμπυξ. Religaculum capillorum. Quod in ſuperiori parte πυκνῶνται, *id eſt*, conſtringantur, equos vocat χρυσάμπυκας. Quum vero dicit:

Ἄμπυκα κεκρυφαλόν τε, ———

videtur deſignare aliquod ornamenti genus circa caput poſitum, quod tamen non ita multum abſit ab eâ comprehenſione quæ capillos redimiat.

Ἀμφίθετον. Quæ talis eſt ut poſſit poni in os & in fundum:

Utrinque ſedem habentem phialam, quam Neſtori dedit Achilles.

Ἀμείλικτον. Acerbam & immitem:

——— *Acerbam autem vocem audivit.*

Ἀμύμων. Inculpatus. Quum vero dicit:

Recordabatur enim in animo inculpati Ægyſthi,

---

5 Ἀμφίθετον. Il. Ψ. 616.

6 Ἀμφίθετον φιάλην. In Homero eſt & eſſe debet ἀμφίθετος φιάλη.

7 Ἀμείλικτον. Il. Φ. 98.

8 Μνήσατο γάρ. Od. Α. 29.

9 Μνήσατο. Lege μνήσατο.

οὐ τοῦ καθόλου ἀμωμήτου, ἀλλὰ πρὸ τοῦ ἔργου τῆς μοιχείας ....νότερον.[1] γοῦν ἐπιφέρει·

——— Φρεσὶ[2] γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι.

Ἀμαιμακέτην.[3] Ἀπροσμάχητον, μεγάλην·

Ἱστὸν[4] ἀμαιμάκετον. ———

ἀντὶ τοῦ μέγαν.

Ἀμφικύπελλον. Ἀμφίκυρτον. οἷον περικεκυφωμένον· ὅπερ ἴσον τὸ κεκυρτωμένον. οἱ δὲ, ποτηρίου εἶδος.

Ἀμέγαρτε. Ὧ οὐκ ἄν τις μεγήρειεν, ὅ ἐστι φθονήσειεν, ζηλώσειεν. οἷον· ἀμέγαρτε,[5] ἀφθόνητε.

καί·

——— Πόνον[6] ἀμέγαρτον ὄφελλεν.

οἷον ἔργον ἀφθόνητον,[7] ὃ οὐκ ἄν τις ζηλώσειεν διὰ χαλεπότητα.

Ἀμάρη. Ἡ ὑδρορόη.[8]

Χερσὶ[9] μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων.

ὁ δ' Ἀπίων· ὁμοῦ, καὶ ὁμοίως; καὶ ἅμα, καὶ ὁμαλῶς ῥέουσα.

Ἄμοτον. Ἀπλήρωτον·

Τοῦ[10] δ' ἄμοτον μεμάασι Θεοί.[11] ———

---

1 .... νότερον. Sic in Manuſcripto ubi priores litteræ maculâ abſterſæ fuerunt. Lego κοινότερον, *id eſt*, aliquid communius. Totam enim hîc vitam anteactam communius complectitur; non eam duntaxat partem attingit, quæ turpi adulterio fœdata fuerat. Notandum autem non de Ægyſtho, ſed de Clytemneſtrâ hoc dici:

— Φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι.

non de eo loquitur ut per totam vitam, ſed ſolummodo ante adulterium, inculpato. Aliquid magis in commune dictum infert in hoc verſu:

——— *Mente enim utebatur optimâ.*

ʼAΜΑΜΙΑΚΈΤΗΝ. Inexpugnabilem; magnam:

Malum ἀμαιμάκετον, ———

id eſt, magnum.

ʼΑΜΦΙΚΎΠΕΛΛΟΝ. Utrinque incurvum; quaſi περικεκυφωμένον, quod idem eſt ac κεκυρτωμένον, *id eſt*, incurvatum & gibboſum. Alii vero genus poculi intelligunt.

ʼΑΜΈΓΑΡΤΕ. Cui aliquis non μεγήρειεν, *id eſt*, invideret; quod non æmularetur; quale hoc:

Ἀμέγαρτε, id eſt, *non invidende.*

Et:

——— *Augebat laborem* ἀμέγαρτον,

id eſt, non invidendum, quod nemo æmularetur ob difficultatem.

ʼΑΜΆΡΗ. Aquæ ductus, canalis:

Manibus ligonem habens, & e canali objices amovens.

Apion deducit, quaſi ſimul, conjunctim & æqualiter fluens; ex ἅμα *ſimul*, & ῥέων *fluens.*

ʼΑΜΟΤΟΝ. Inſatiabilem:

Quem inſatiabiliter cupiunt Dii. ———

---

2 Φρεσί. Od. Γ. 266.

3 ʼΑμαμιακέτην. Lege ἀμαιμακέτην.

4 Ἰσόν. Od. Ζ. 311.

5 ʼΑμέγαρτε. Od. Ρ. 219.

6 Πόνον. Il. Β. 420.

7 ʼΑφθόνητον. Sic quidam deducunt *laborem improbum*, ex negatione *in*; & *probare*; quod eum improbet ſegnities.

8 ʼΥδρορόη. Lege ὑδρορρόη.

9 Χερσί. Il. Φ. 258.

10 Τῶ δ᾽ ἄμοτον. Od. Ρ. 520.

11 Θεοί. In Homero legitur:

Τῶ δ᾽ ἄμοτον μεμάασιν ἀκουέμεν.

Ἄμνιον. Ἀγγεῖόν τι εἰς ὃ δέχονται τοῦ σφαττομένου ἱερίου [1] τὸ αἷμα. ἢ οἷον αἱμνίον, τὸ κατὰ στέρησιν τοῦ μένους.

Ἀμαρτοεπής. Ὁ ἁμαρτάνων ἐν τῷ λέγειν.

Ἀμαυρόν. Τὸ μὴ φαινόμενον· περισσὸν δὲ ἔχει τὸ προηγούμενον ἄλφα.

Ἀμφελάχαινε. Περιέσκαπτε, περιώρυσσε·

Ἦτοι [2] ὁ μὲν κάτ' ἔχων κεφαλὴν, φυτὸν ἀμφελάχαινε.

καὶ τὸ λάχανον, ἀπὸ τούτου. περίσκαπτε [3] γὰρ τὴν περὶ αὐτὸ γῆν, καὶ κούφη γίνεται πρὸς αὔξησιν τοῦ φυομένου.

Ἀμφιελίσσας. Ἐπιθετικῶς, τὰς ἑκατέρου μέρους [4] ἐλαυνομένας ναῦς. ἑλιγμῷ γάρ τι παραπλήσιον ποιοῦσιν οἱ ἐλαύνοντες.

Ἀμφιέποντες. Ἀμφιπονοῦντο, ἐκοπιοῦντο, ἐλειτουργοῦντο, περὶ τὸ ἔργον πονούμενοι, οἷον ἐνεργοῦντες·

Εἰνάετες [5] γάρ σφιν κακὰ ῥάπτομεν ἀμφιέποντες.

Ἀμφαφόωντα. Διὰ χειρὸς ἔχοντα, ψηλαφῶντα. ἐπὶ μὲν τοῦ τὰ ὅπλα ψηλαφῶντος Ἀλεξάνδρου ἐν τῇ Ζ Ἰλιάδος, χωρὶς τῆς ἀμφὶ προθέσεως·

Ἀσπίδα [6] καὶ θώρηκα καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφόωντα.

σὺν δὲ τῇ προθέσει·

Καί [7] κ' ἀλαός τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα
Ἀμφαφόων. ———

Ἀμφιστρεφέες. [8] Ἀλλήλαις περιπεπλεγμέναι.

——— Κεφαλαὶ [9] δέ οἱ ἦσαν
Τρεῖς ἀμφιστρεφέες. ———

---

1 Ἱερίου. Lege ἱερείου.
2 Ἦτοι ὁ μέν. Od. Ω. 241.
3 Περίσκαπτε. Lege περισκάπτει.
4 Ἑκατέρου. Lege τὰς ἐφ' ἑκατέρου.
5 Εἰνάετες. Od. Γ. 118.
6 Ἀσπίδα. Il. Z. 323.

Ἄμνιον. Vas quoddam in quod recipiunt victimæ recens cæſæ ſanguinem ; aut quaſi ἀμένιον, *id eſt*, privatum robore.

Ἀμαρτοεπής. Qui peccat in dicendo.

Ἀματρόν. Quod non cernitur. Superabundat autem *alpha*, quæ eſt prima hujuſce nominis littera.

Ἀμφελάχαινε. Circumfodiebat :

Et ille quidem demiſſo capite ſtirpem circumfodiebat.

Hinc derivatur λάχανον, *id eſt*, olus ; effodit enim terram circumjacentem, quæ levior evadit ad incrementum illius quod enatum eſt.

Ἀμφιελίσσας. Epithetum navium, quæ ex utrâque parte impelluntur ; flexuoſo enim gyro ſimile quid faciunt remos agitantes.

Ἀμφιέποντες. Circum allaborabant, fatigabantur, miniſtrabant, operi intenti, ei incumbentes :

Novennio enim ipſis mala machinati ſumus incumbentes.

Ἀμφαφόωντα. Manu tractantem, palpantem. De Alexandro quidem arma ſua pertractante, in libro Iliadis ſexto, ſine præpoſitione ἀμφί :

Scutum, & thoracem, & curvos arcus tractantem.

At cum præpoſitione :

Etiam cæcus tibi hoſpes poſſet diſcernere ſignum
Palpando. ———

Ἀμφιστρεφέες. Aliæ aliis implicitæ & intortæ :

——— *Capita autem ei erant*
Tria intorta & alia aliis implicita. ———

---

7 Καί κ' ἀλαός. Od. Θ. 195.

8 Ἀμφιστρεφέες. Hæc eſt antiqua lectio, quam reſpexit Heſychius, quamque ſervaverunt veteres Homeri interpretes : hodie legitur ἀμφιστρεφέες.

9 Κεφαλαί. Il. Λ. 40.

Ἀμφιτροχίτωνας. [1] Ἄζωςυς·

Σαρπηδὼν [2] δ᾽ ὡς ἦν ἴδ᾽ ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους.

Ἀμφιγυήεις. Ἀμφότερα τὰ γυῖα χωλὰ ἔχων, ἀμφοτερόχωλος.

Ἀμφιπέληται. Περιγένηται ἢ συντελεσθείη·

Ἥ [3] τις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.

Ἀμαλδῦναι. Ἀφανίσαι·

Τεῖχος [4] ἀμαλδῦναι ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες.

Ἄμεναι. Πληρωθῆναι·

——— Χροὸς [5] ἄμεναι ἀνδρομέοιο.

Ἀμφὶ πελέκκῳ. Τὸν στειλειὸν λέγει τῆς ἀξίνης, πέλεκκον. ἀπὸ τοῦ πελέκεως, πέλεκκον·

——— [6] Καλὴν [7] ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ.

Ἀμφιθαλής. Ὁ ἐπ᾽ ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλων, ἢ ἐφ᾽ ᾧ ἀμφότεροι οἱ γονεῖς θάλλουσιν.

Ἀμφικάρη. [8] Ἀμφικέφαλα, ἀμφοτέρωθεν τὰς κεφαλὰς ἔχοντα·

Πολλά [9] σοι [10] ἀμφικάρη σφέλ᾽ [11] ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων.

λέγει δὲ τὰ ὑποπόδια.

Ἀμφιδρυφής. [12] Περινενυγμένη·

Τοῦ [13] δὲ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος. ———

---

[1] Ἀμφιτροχίτωνας. Lege ἀμιτροχίτωνας. Vitioſe in Manuſcripto:

Σαρπηδὼν ἴδ᾽. . . . —

Verſum ex Homero reſtitui.

[2] Σαρπηδών. Il. Π. 419.

[3] Ἥ τις ἀκουόντεσσι. Od. Α. 352.

[4] Τεῖχος. Il. Μ. 18.

[5] Χροός. Il. Φ. 70.

[6] Καλήν. Il. Ν. 611.

[7] Καλὴν ἐλαΐνῳ. Sic verſus legitur integer:

Καλὴν

Ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ.

Ἀμφιτροχίτωνας.

Ἀμφιτροχίτωνας. Diſcinctos :

Sarpedon igitur ut vidit diſcinctos ſocios.

Ἀμφιγυήεις. Qui utroſque pedes claudos habet ; utrinque claudus.

Ἀμφιπέληται. Superſit & perficiatur :

Quæcumque auditoribus recentiſſima exiſtat.

Ἀμαλδῦναι. Abolere :

Murum evertere, fluviorum violentiam inducentes.

Ἄμεναι. Satiari :

——— *Corpore ſatiari humano.*

Ἀμφὶ πελέκκῳ. Manubrium ſecuris vocat πέλεκκον. Hoc nomen derivatur ex πελέκεως, ſecuri :

——— *Pulchram, oleagineum per manubrium.*

Ἀμφιθαλής. Qui duobus parentibus floret ; aut quo florent duo parentes.

Ἀμφικάρη. Utrinque caput cingentia :

Multa ei caput circumdantia ſcabella virorum ex manibus.

Loquitur autem de ſcabellis.

Ἀμφιδρυφής. Utrinque lacerata :

Hujus & utrinque genas lacerata uxor. ———

---

[8] Ἀμφικάρη. Obſervandum eſt, ut annotavit Homeri Schol. quoſdam conjunctim & unâ voce legiſſe ἀμφικάρη ; quoſdam vero ſeparatim, ἀμφὶ κάρη. Priores ſequitur Apollonius, & ἀμφικάρη epithetum ſtatuit.

[9] Πολλά. Od. P. 231.

[10] Σοι. Lege οἱ.

[11] Σφέλ. In Homero σφέλα.

[12] Περιτετρυγμένη. Aliquid credo omiſſum. Lego, ἀμφοτέρωθεν περιτετρυγμένη τὸ πρόσωπον, cum Heſ. aut τὰς παρειὰς, cum Schol.

[13] Τῷ δέ. Il. B. 700.

R

'Αμβλήδην. Οἷον ἀναβολάδην, [1] ἀπὸ προοιμίου·

Ἀμβλήδην [2] γοόωσα μετὰ δμωῇσιν [3] ἔειπεν.

Ἀμφιρεφέα. [4] Ἑκατέρωθεν ἐστεγασμένην πώματι καὶ πυθμένι, οἷαί εἰσιν αἱ Κρητικαὶ φαρέτραι.

'Αμφίχυτον. Περικεχωσμένον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ὥστε προβάσεις ἔχειν·

Τεῖχος [5] ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο.

'Αμφίπολος. Ἡ περὶ τὴν δέσποιναν ἀναπολουμένη θεράπαινα, ὅπερ ἐστὶ ἀναστρεφομένη.

'Αμενήνωσεν. Ἀσθενῆ ἐποίησεν κατὰ στέρησιν τοῦ μένους, ὅ ἐστι τῆς ἰσχύος·

—— Ἀμενήνωσεν [6] δέ οἱ αἰχμήν.

καὶ ἀμενηνὸς, [7] ὁ ἀσθενής·

Ἦ [8] κεν ζὼς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσι.

Ἄμβατος. Εὐεπίβατος·

Ἄμβατός [9] ἐστι πόλις. ——

'Αμαξιτός. Ἁμάξαις διαπορευτὴ ὁδός.

'Αμφιχυθείς. Περιχυθείς. περιπλακείς.

---

[1] Ἀναβολάδην. Significat *præludendo*; ſic in primâ Pindari Pythiacâ, ἀμβολὰς τεύχῃς, reddendum eſt per præludia moliris, ut Hom. Odyſſ. A. 155:

Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν.

Apud Euſtathium dicuntur ἀναβάλλεσθαι οἱ κιθαρίζοντες, pro ἀνακρούεσθαι. Senſus igitur eſt, *ſuſpiriis præludere*, quod ad verbum expreſſit Torquato Taſſo in ſeptimo decimo Hieroſolymarum liberatarum libro. *Quemadmodum*, inquit, *vir Muſicus ſubmiſsâ voce præludit, & aures audientium prætentat, ut eas cantibus excipiendis aptas reddat; ſic Armida Renaldum allocutura ſuſpiriis præludit.*

[2] Ἀμβλήδην. Il. X. 476.

[3] Δμωῇσιν. In Homero Τρωῇσιν.

[4] Ἀμφιρεφέα. Lege ἀμφηρεφέα.

'Αμβλήδην. Quaſi ἀναβαλλάδην, *id eſt*, præludendo:

Suſpiriis præludendo inter ancillas dixit.

'Αμφιρεφέα. Utrinque clauſam, ex operculo & ex fundo, quales ſunt Creticæ pharetræ.

'Αμφίχυτον. Aggeſtum ex utrâque parte, ita ut prominentia propugnacula habeat:

Ad murum duplici aggere cinctum Herculis divini.

'Αμφίπολος. Quæ circa dominam verſatur ancilla; ex ἀμφιπολεύω, *id eſt*, circum verſari.

'Αμενήνωσεν. Infirmum reddidit: per privationem τοῦ μένους, quod eſt vis & robur:

——— *Debilitavit autem ejus cuſpidem.*

Et ἀμενηνὸς ſignificat infirmum:

Aut vivens, languidus fuiſſem ex ferri ictibus.

'Αμβατος. Facilis aſcenſu:

Urbs eſt facilis aſcenſu. ———

'Αμαξιτός. Via curribus pervia.

'Αμφιχυθείς. Circumfuſus, amplexus.

---

[5] Τεῖχος. Il. Υ. 145.

[6] Ἀμενήνωσεν. Il. Ν. 562.

[7] Ἀμενηνός. Optime Sopingius & Iſaac Voſſius Heſ. emendaverunt, ubi legebatur ἀμενήνιος. Si quis ſcire cupiat unde hoc mendum, quemadmodum pleraque alia, irrepſerit; is in librarios culpam rejiciat, qui ductus & compendia litterarum minime aſſecuti ſunt. Omnes enim voces quæ deſinunt in ος, ſic in quibuſdam Mſſ. ac præſertim meo depinguntur, ut *ſigma* ſemirotundum quale C Latinorum, præcedat *omicron* in ſe incluſum. Unde imperiti legerunt ΣΟ pro ΟΣ; & ſcioli *ſigma* finale addentes, ἀμενήνιος exhibuerunt, pro ἀμενηνὸς: nam cum in hiſce codicibus eadem ſit forma τῆς *ita* & τῆς *nu*; unam ex his figuris, ut ſuperabundantem, omittendam cenſuerunt.

[8] Ἤ κεν ζὼς. Il. Ε. 887.

[9] Ἄμβατος. Il. Ζ. 434.

Ἀμφαδόν. Φανερῶς·

[1] Κτείνας [2] ἠὲ δόλῳ, ἢ ἀμφαδόν. ——

Ἄμαθος. Ἡ ἀκονία, ἄμμος·

—— Τύχε [3] γὰρ ἀμάθοιο βαθείης.

Ἀμαθύνει. Ἀμαθὸν ποιεῖ, τοῦτό ἐστι, κονιορτὸν ἀποτελεῖ· ἀπὸ τοῦ ἄμαθον εἶναι ἀνεπίγνωστον τῇ προσότητι.

Ἀμοιβαδίς. Ἐναλλὰξ, [4] ἀνὰ μέρος·

—— Ἀμοιβαδὶς [5] δ' ἐδίκαζον.

Ἀμιχθαλόεσσαν. Ἀπροσόρμιστον ἐκ θαλάσσης, ἢ οὐ δυνατὸν ἐκ τῆς ἁλὸς ἐπιμίσγεσθαι. δυσόρμιστος γάρ·

Ἔς Σάμον [6] ἔς τ' Ἴμβρον, καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν.

Ἀμφιγένεια. Πόλις τῆς Πύλου.

Ἀμάς. Δωρικῶς. ἡμετέρας·

—— Σαωσέμεναι [7] νῆας [8] ἁμάς.

Ἀμφίβασις. Ἡ περὶ τοῦ νεκροῦ μάχη. περιβάντες γὰρ τὸν νεκρὸν ἀγωνίζονται περὶ τοῦ σώματος, μὴ [9] σκυλευθῇ.

Δεῖσε [10] δ' ὄγ' ἀμφίβασιν κρατερῶν [11] Τρώων ἀγερώχων.

καὶ μεταφορικῶς·

—— Ὃς Χρύσην [12] ἀμφιβέβηκας.

περιβέβηκας. καταστρέφει δ' εἰς τὸ ὑπερμαχεῖς. ἀπὸ τῶν ἀλόγων

---

[1] Κτείνας. In Homero κτείνῃς.

[2] Κτείνας ἠὲ δόλῳ. Od. Λ. 296.

[3] Τύχε. Il. Ε. 587.

[4] Ἐναλλάξ. Lege ἐναλλάξ. In Hom. ἀμοιβηδὶς, pro ἀμοιβαδίς.

[5] Ἀμοιβαδίς. Il. Σ. 506.

Ἀμφαδόν. Palam :

Interficias, aut dolo, aut palam. ———

Ἄμαθος. Cinis, arena :

——— *Inciderat enim in arenam profundam.*

Ἀμαθύνει. In arenam redigit, *id eſt*, pulverem efficit : ex ἄμαθος, *id eſt*, arena, quæ ſic dicta eſt quod ejus multitudo non poſſit cognoſci ; ex A privativo, & μανθάνειν *diſcere*.

Ἀμοιβαδίς. Alternis vicibus ; viciſſim :

——— *Alternatimque ſententiam ferebant.*

Ἀμιχθαλόεσσαν. Ad quam e mari non licet accedere, ad quam nemo poteſt ex pelago appellere ; ex A privativo, ἁλὸς mari, & ἐπιμίγνυσθαι accedere ; eſt enim inacceſſa :

In Samum, inque Imbrum, & in Lemnum inacceſſam.

Ἀμφιγένεια. Urbs Pyli.

Ἀμάς. Dorice, noſtras :

——— *Servare naves noſtras.*

Ἀμφίβασις. De cadavere pugna : circumdantes enim mortuum, de ejus corpore decertabant, ne ſpoliaretur :

Timuit autem pugnam validam Trojanorum valde honoratorum.

Et metaphorice :

——— *Qui Chryſen defendis.*

Significat *propugnas*. Metaphora ſumpta ab animalibus ir-

6 Ἐς Σάμον. Il. Ω. 753.

7 Σαωσέμεναι. Il. N. 96.

8 Νῆας. Lege νέας.

9 Μι. Lege, ut apud Heſ. ἵνα μοί.

10 Δεῖσεν δ'. Il. E. 623.

11 Κραλερῶν. Melius apud Homerum κραλερήν.

12 Ὃς Χρύσην. Il. A. 37.

ζώων τὸ πλέον ἡ μεταφορὰ, καὶ μάλιστα ἀπὸ τῶν κυνῶν·

'Ως δὲ [1] κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα,
Ἄνδρ' ἀγνοιήσασ' ὑλάει. ———

καὶ περὶ Μενελάου ὑπερμαχοῦντος τοῦ σώματος Πατρόκλου.

Ἀμφὶ [2] δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ.

Ἀμοιβοί. [3] Οἱ ἐκ διαδοχῆς ἥκοντες σύμμαχοι·

Οἱ [4] ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ,
Ἠοῖ τῇ προτέρῃ. ———

ἄδηλον δὲ εἰ μετὰ τοὺς προτέρους ἀνῃρῆσθαι ἐπῆλθον ἄλλοι.

Ἀμφίδυμοι. Διπλοῖ, ἐξ ἑκατέρου μέρους εἴσπλους ἔχοντες.

——— Λίμενες [5] δ' ἔνι ναύλοχοι καὶ
Ἀμφίδυμοι. [6]

Ἀματροχόωντα. [7] Μὴ δυνάμενον [8] ὁμοῦ συνεκτρέχειν.

Ἀματροχιάς. [9] Τὰς συνεμπτώσεις τῶν τροχῶν·

——— Ἀματροχιὰς [10] ἀλεείνων.

Ἀμφωτον. Ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ὦτα ἔχοντα.

Ἀμφιλύκη. Σκοτία. ἡ μή πω δὲ φῶς·

Ἦμος [11] δ' οὔτ' ἄρ πω ἠὼς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ.

---

[1] Ὡς δὲ κύων. Od. Υ. 14.

[2] Ἀμφὶ δ' ἄρ'. Il. Ρ. 4.

[3] Ἀμοιβοί. Etymol. Σημαίνει τὸ ἀλλεπάλληλοι, ἤτοι ἐξ ἀμοιβῆς καὶ ἐναλλάξεως παραγεγονότες συμμαχῆσαι τοῖς Τρῶσιν, ἀντὶ τῶν προτέρων συνεργούντων αὐτῶν πολιτῶν. διὰ γὰρ τὸ ἐπὶ δέκα ἔτη τὸν πόλεμον ἀνύεσθαι, οἱ πρῶτοι κεκμηκότες κατὰ τὴν μάχην, ἰσαρίθμων αὐτῶν ἄλλων ἀποστελλομένων ἀπεπέμποντο, ὡς εἰκὸς, ἐξ ἀμοιβῆς ἀμύνοντες. ἢ οἱ ἀμοιβὴν ἀποδιδόντες τῷ Πριάμῳ, διὰ τὸ καὶ αὐτὸν συμμαχῆσαι Φρυξί. λέγονται καὶ ἀκόλουθοι, οἱ διάδοχοι.

[4] Οἱ ῥ' ἐξ. Il. Ν. 793.

[5] Λίμενες. Od. Δ. 846.

[6] Καὶ ἀμφίδυμοι. Lege, ut conſtet me-

rationabilibus, & præſertim canibus:

Sicut autem canis tenellos catulos protegens,
Virum ignorans allatrat. ———

Et de Menelao corpus Patrocli defendente:

Ipſum autem protexit, ſicut vitulum mater.

'Αμοιβοί. Socii vicem excipientes:

Qui ex Aſcaniâ glebosâ venerant ſucceſſores;
Primâ aurorâ. ———

Incertum autem, an prioribus interfectis, alii in eorum locum ſucceſſerint.

'Αμφίδυμοι. Duplices; ex utrâque parte ingreſſum habentes per quem introeant naves:

——— *Portus vero naves continentes ipſi*
Duplices. ———

'Αματροχόωντα. Qui non poteſt ſimul currere.

'Αματροχιάς. Concurſus rotarum:

——— *Rotarum concurſum vitans.*

'Αμφωτον. Ex utrâque parte aures habentem.

'Αμφιλύκη. Obſcuritas; cum nondum lux adeſt:

Quando autem nondum aurora, ſed adhuc dubia & ſubluſtris nox erat.

---

trum, αὐτῇ ἀμφίδυμοι.

7 Ἀματροχόωντα. Μὴ, &c. Abeſt negatio in Heſ. Meliori ne ſenſu, an per oblivionem librarii omiſſa, judicium eſto penes lectorem eruditum. Certe varians lectio non eſt negligenda. Extat Od. o. 450.

8 Ὁμῶ. Melius Heſ. ἅμα. Ὁμῶ enim faveret eorum lectioni qui ὁματροχόωντα volunt.

9 Ἀματροχιάς. Vide Etymolog.

10 Ἀματροχιὰς ἀλεείνων. Il. ψ. 422.

11 Ἦμος. Il. H. 433.

καὶ ἔστι οἷον ἀμφιλύγη. λύγεον [1] γὰρ, τὸ σκοτεινόν.

Ἀμφιβρότη. Ἡ περὶ ὅλον τὸν ἄνθρωπον ἀσπίς.

Ἀμύξει. Καταξύσει.

Ἀμύκλαι. Πόλις τῆς Λακωνικῆς.

Οἱ δ' [2] Ἀμύκλας εἶχον.——

Ἀμφήκες. [3] Τὸ ἐξ ἑκατέρου ἠκονημένον.

Ἀμφιγύοισιν. Τοῖς ἐξ ἑκατέρου μέρους γυῶσαι δυναμένοις, οἷον βλάψαι. ἔνιοι δὲ, τοῖς διὰ χειρὸς δυναμένοις·

Καὶ ξίφεσιν μεγάλοισι, καὶ ἔγχεσι ἀμφιγύοισι.

Ἀμφιδεδίνηται. Κύκλῳ περίκειται·

——Κολεὸν [4] δὲ νεοπρίστου [5].

Ἀμφιδεδίνηται.——

Ἀμόθεν. Ἀπό τινος μέρους· ὅθεν καὶ τὸ μηδαμῶς, [6] καὶ τὸ μηδένα τρόπον·

[7] Τῶν [8] ἀμόθεν γε θεὰ θύγατερ Διός.——

Ἀμαλήν. [9] Ἁπαλὴν, νέαν·

Ἁρπάξων [10] ἢ ἄρν' ἀμαλὴν ἢ πτῶκα λαγωόν.

πρόμαλος δὲ, ἡ προηυξημένη. [11]

---

1 *Λύγεον*. Lege *λογαῖον* cum Etym. qui hanc Etymologiam Oro tribuere videtur.

2 *Οἱ δ' Ἀμύκλας*. Il. Β. 584.

3 *Ἀμφηκες*. *Τὸ ἐξ ἑκατέρου*. Adde *μέρους*.

4 *Κολεόν*. Od. Θ. 404.

5 Poſt *νεοπρίστου*, omiſſum eſt *ἐλέφαντος*.

6 *Μηδαμῶς*. Mallem *μηδαμόθεν*.

7 *Τῶν*. Vitioſe in Mſ. *τόν*. Heſ. habet *δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μοναχὸς καὶ μηδένα τρόπον*. Erat cum legerem: *δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μηδαμῶς, κατὰ μηδένα τρόπον*.

8 *Τῶν ἀμόθεν γε*. Od. Α. 10.

9 *Ἀμαλήν*. Quidam deducunt ex Hebraico אמל *languidus fuit*. Quin & *ἁπαλὸς* convenit cum Arabio אפיל quod aliquid parvum & tenerum deſignat, ut camelum parvum anniculum, parvam ovem.

Dicitur

Dicitur autem quaſi ἀμφιλύγη. Λύγιον enim obſcurum deſignat.

'Αμφιβρότη. Clypeus totum hominem circumdans.

'Αμύξει. Lacerabit, compunget.

'Αμύκλαι. Urbs Laconiæ:

Quique Amyclas tenebant.———

'Αμφήκες. Utrinque acutum.

'Αμφιγύοισι. Quæ ex utrâque parte poſſunt γυῶσαι, *id eſt*, vulnerare. Alii vero explicant, quæ per manum poſſunt:

Et gladiis magnis, & haſtis ancipitibus.

'Αμφιδεδίνηται. Circumjacet:

———*Vagina autem ex recens ſecto ebore*
Circumjacet.———

'Αμόθεν. Ex aliquâ parte; & hinc derivatur μηδαμῶς, *id eſt*, nullo modo:

Hæc aliquâ ex parte Dea filia Jovis.———

'Αμαλήν. Teneram, novam:

Raptura vel agnam teneram, vel timidum leporem.

Πρόμαλος autem, eſt ante tempus aucta myrica.

In hâc eâdem linguâ מאפיל eſt vecors, ingenii & conſilii expers.

[10] Ἀρπάξων. Il. X. 310.

[11] Πρεμνοξυμβρόν. Vocabulum hîc omiſſum, ſcilicet μυρίκη. Non enim πρόμαλος ſolummodo ſignificat auctam, ſed myricam ante tempus auctam. Ἀμαλὴ, ut optime animadvertit Heinſius, eſt vox Macedonum, quibus μαλῶν eſt αὐξάνειν; unde πρόμαλοι, αἱ πρὸ τοῦ δέοντος αὐξανόμεναι μυρίκαι. Mihi vero Macedonicum μαλῶν pro augere acceptum, derivandum videtur ex Hebraico מלא, *id eſt*, implere, conficere, perficere; quod idem ſignificat in Chaldaicâ, Syriacâ, Arabicâque linguâ, & ad Græcos pertranſivit, ubi formavit μάλα, *valde*, cum comparativo μᾶλλον.

S

Ἀμοιβάς. Ἡ ἐκ διαδοχῆς ἐναλλασσομένη ἐσθής·

[1] Πυκνὴν [2] καὶ μεγάλην, ἥ οἱ [3] παρακέκλειτ' ἀμοιβάς.

ἢ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, τό·

Εἵματά τ' [4] ἐξημοιβὰ, λοετρά τε θερμὰ, καὶ εὐναί.

Ἀμολγῷ. Ἤτοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ ἐν ᾗ ἀμέλγουσιν, ἢ ἐν ᾗ τὶς οὐ μολίσκει. ἵν' ᾖ ἀμολγῷ, κατὰ παρένθεσιν τοῦ Γ·

——— Ἐν [5] νυκτὸς ἀμολγῷ.

οἷον τὸ μεσονύκτιον. [6]

Ἀμήχανε. Ἀπροσμήχανε·

——— Ἀμήχανε, [7] σὸς δόλος, Ἥρη.

Ἀμφιάλῳ. Τῇ πανταχόθεν περιεχομένῃ θαλάσσῃ· [8] ἐπίθετον δὲ ἐπὶ πάσης νήσου.

Ἄμερδεν. Ἠμαύρου·

——— Ὄσσε [9] δ' ἄμερδεν

Αὐγὴ χαλκείη. ———

Ἀμφιπολεύεις. Περιέπεις·

Εἰ [10] κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι.

Ἀμφαδίην. Ἀναφανδὸν, φανερῶς·

Ἠὲ [11] καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὔτινα.... ———

Ἀμφήριστον. [12] Τὸν ἐπ' ἀμφότερα ἐξισωθῆναι δυνάμενον.

---

[1] Πυκνὴν καὶ μεγάλην. Od. Ξ. 521.

[2] Πυκνήν. Male in Manuſcripto ποικνήν.

[3] Παρακέκλετ'. Lege παρακέκλιτ'. In vulgatis Homeri editionibus legitur, ἥ οἱ παρεχέσκετ' ἀμοιβὰς, *id eſt*, quæ ei præbebat copiam mutandi ; ſed tunc ἀμοιβὰς eſſet ſubſtantivum : Apollonio autem eſt adjectivum. Sic Hebraice dicitur בגדים vel שמלות חליפות.

'Ἀμοιβάς. Permutatoria veſtis:

Spiſſam & magnam, quæ ei adjacebat permutatoria.

Eodem ſenſu & hoc dicitur:

Veſteſque mutatoriæ, lavacraque calida, & cubilia.

'Ἀμολγῷ. Nocte intempeſtâ; aut horâ quâ ἀμέλγουσι, *id eſt*, mulgent; aut eâ quâ nemo μολίσκει, *id eſt*, venit; ita ut formetur ἀμολγῷ per inſertionem τοῦ r:

——— *In nocte intempeſtâ.*

id eſt, quaſi mediâ nocte.

'Ἀμήχανε. Contra quem nullæ valent machinæ:

——— *Inexpugnabilis, tua fraus, o Juno.*

'Ἀμφιάλῳ. Quæ undique a mari circumdatur. Eſt autem omnis inſulæ epithetum.

'Ἀμέρδεν. Excæcabat:

——— *Oculos autem excæcabat*

Splendor æris. ———

'Ἀμφιπολεύεις. Foves, protegis:

Si ille redux meam vitam protegeret.

'Ἀμφαδίην. Publice, palam:

Vel etiam palam, quandoquidem neminem.... ———

'Ἀμφίρηστον. Dubiam facientem palmam.

4 Ἕιματά τ', Od. Θ. 249.
5 Ἐν νυκτός. Il. O. 324.
6 Μεσονύκτιον. Mallem μεσονυκτίῳ.
7 Ἀμήχανε. Il. O. 14.
8 Θαλάσσῃ. Melius ὑπὸ θαλάσσης.
9 Ὄσσε. Il. N. 340.
10 Εἰ κεῖνός γ'. Od. Σ. 253.
11 Ἠὲ καί. Il. H. 196.
12 Ἀμφίρηστον. Lege ἀμφήριστον. Occurrit Il. Ψ. 382, & 527.

Ἀμφιρύτη. Περιρρεομένη·

Νήσῳ [1] ἐν ἀμφιρύτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν.

Ἀμφίς. [2] Ποτὲ μὲν, ἀντὶ τῆς περὶ, οἷον·

Αἱ [3] δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη.

ὅτε δὲ, ἀντὶ τοῦ χωρὶς, ὡς τό·

Οὐ [4] γὰρ ἔτ' ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην. ———

Ἀμαλλοδετῆρες. [5] Οἱ τὰς ἀμάλλας τῶν ἀσταχύων δεσμεύοντες.

Ἀμύντορας. Βοηθούς·

Ἤ τινας [6] ἐκ Πύλου ἄξει ἀμύντορας. ———

Ἄμφω. Ἀμφότεροι, ἢ ἀμφοτέρους.

Ἀμφεκάλυψεν. Περιέσχεν.

Ἀμφασίη. Ἀφασία, ἀφωνία.

Ἄμμορον. Ποτὲ μὲν, κάμμορον·

——— [7] Κάμμορος, [8] ἢ τάχα χήρη

Σεῦ ἔσομαι. ———

ποτὲ δὲ, ἄμοιρος, ἀμέτοχος·

Οἴη [9] δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.

λέγει δὲ καὶ ἐπὶ τῆς Ἄρκτου. τοῦτο δὲ εἴρηκεν μὴ γινώσκων, ὅτι καὶ ἄλλα οὐ δύει. ἢ πρὸς τὰ προειρημένα τὴν σύγκρισιν ποιεῖται. ὁ [10] δὲ

---

[1] Νήσῳ. Od. A. 198.

[2] Ἀμφίς. Explicat ἀμφὶς per περὶ, quod aliquando apud Hom. ſignificat *circa*; ut περὶ σπέος, *circa ſpeluncam*. Od. E. 68.

[3] Αἱ δ' οἶαι. Il. Θ. 444.

[4] Οὐ γάρ. Il. Ψ. 393.

[5] Ἀμαλλοδετῆρες. Derivatur ἄμαλλα ex Hebraico עמלם *manipulus*.

[6] Ἤ τινας. Od. B. 326.

[7] Κάμμορος ἤ. Il. Z. 408.

[8] Κάμμορος. Lege ἄμμορος, ſeu potius

'Ἀμφιρύτη. Circumfluâ :

Inſulâ in circumfluâ : ſævi autem ipſum viri detinent.

'Ἀμφίς. Aliquando idem ſignificat quod περὶ, quale hoc :

Hæ autem ſolæ circa Jovem Minervaque & Juno.

Aliquando vero ſumitur pro χωρὶς, ut in hoc verſu :

Non jam extra viam aberrabunt. ———

'Ἀμαλλοδετῆρες. Qui revinciunt manipulos ſpicarum ; ex ἄμαλλα, *id eſt*, manipulus, & δέω *ligo*.

'Ἀμύντορας. Auxiliatores :

Aut aliquot ex Pylo ducet auxiliatores. ———

Ἄμφω. Ambo in nominativo, aut in accuſativo.

'Ἀμφεκάλυψε. Obtexit.

'Ἀμφασίη. Loquendi impotentia, vocis interceptio.

Ἄμμορον. Aliquando quidem κάμμορον, *id eſt*, infelicem :

——— *Me infelicem, quæ cito vidua tui*

Ero. ———

Aliquando vero notat expertem, carentem :

Sola autem expers eſt Oceani lavacrorum.

Hoc de Urſâ profitetur. Quæ quidem dixit ignorans alia aſtra non occidere, ſed ſemper viſibilia apparere : aut cum ſupra dictis comparationem ſtatuit. Heliodorus autem dicit,

---

ἄμμορον.

9 Οἴη δ'. Il. Σ. 489.

10 Ὁ δέ. Ariſtoteles vero ſic defendit Homerum, quaſi οἴη non ſignificaret *ſolam*, cum id pleriſque aliis accidat ; ſed præcipuam, & quæ magis nota eſſet. Semper enim ſolum eſt quod magis notum. Strabo vero in primo contendit libro, Homerum ſub Urſæ aut Plauſtri nomine, omnem Arctoum comprehendere circulum ; nec eum in culpâ fuiſſe, quod unam duntaxat Urſam agnoſceret, cum duæ hodie numerentur ; nondum enim ejus tempore parvam Urſam deſignatam fuiſſe.

Ἡλιόδωρός φησι, βέλτιον λέγειν ὅτι ἠγνόει. ὁ δὲ Κράτης οὕτως ἀναγινώσκει·

Ἥ τ' αὐτοῦ [1] στρέφεται, καί τ' Ὠρίωνα δοκεύει.

μέχρι τούτου καταλέγων·

Ἡ δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.

ἵνα τὸ συμβεβηκὸς αὐτῇ καὶ ἑτέροις τῶν ἄστρων ἀκούηται.

Ἀμφήλυθε. Περιῆλθεν·

Ὥστε [2] με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς ἀϋτμή. [3]

Ἀμφὶς ἔχοιεν. Χωρὶς ἔχοιεν, παρέχοιεν·

Δεσμοὶ [4] μὲν τρὶς τόσον [5] ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχοιεν. [6]

Ἀμφιφορεῦσι. Ἀμφορεῦσι.

Ἀμησάμενος. Συναγαγὼν, ἐν τῇ Ι Ὀδυσσείας· [7]

Ἀμηχανίη. Ἀπορία·

——— Ἀμηχανίη [8] δ' ἔχε θυμόν.

Ἀμαρτήσεσθαι. [9] Διαμαρτεῖν·

——— Ἁμαρτήσεσθαι [10] ὀπωπῆς.

Ἀμφιμέμυκεν. Περιήχει·

——— Δάπεδον [11] δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκεν.

Ἀμφοτέρωθεν. Ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν.

Ἀμφιτρίτη. Ἡ θάλασσα·

——— Ἀγάστονος [12] Ἀμφιτρίτη.

---

1 Ἥ τ' αὐτοῦ. Il. Σ. 488.

2 Ὥστε. Od. Ζ. 122.

3 Ἀϋτμή. In Homero ἀϋτὴ, *vox*; quod magis probarem. Nam Ulyſſes earum clamore e ſomno excitatus fuit. Od. Ζ. 117:

Αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσαν. (Cui reſpondet ἀϋτή.) Ὁ δ' ἔγρετο δῖος Ὀδυσσεύς.

4 Δεσμοί. Od. Θ. 340.

5 Τόσον. Sic in Manuſcripto. Lege

melius eſſe confiteri hoc eum fugiſſe. Crates vero ſic legit:

Quæ ibidem vertitur & Orionem obſervat,

huc uſque ſigillatim enarrans & recenſens:

Hæc quoque & expers eſt Oceani lavacrorum,

ut ſignificet hoc ei quemadmodum & aliis etiam accidere.

ἈΜΦΗ͂ΛΥΘΕ. Circumvenit:

Ut me puellarum circumvenit femineus odor.

ἈΜΦῚΣ ἜΧΟΙΕΝ. Cohibeant, circumdent:

Vincula quidem ter tot infinita cohibeant.

ἈΜΦΙΦΟΡΕΥ͂ΣΙ. Amphoris.

ἈΜΗΣΆΜΕΝΟΣ. Coagulans; in nono Odyſſeæ libro.

ἈΜΗΧΑΝΊΗ. Inopia conſilii:

——— *Inopia autem conſilii habuit animum.*

ἈΜΑΡΤΗ͂ΣΕΣΘΑΙ. Privatum iri:

——— *Privatum iri viſu.*

ἈΜΦΙΜΈΜΥΚΕ. Reſonat:

——— *Pavimentum autem totum reſonat.*

ἈΜΦΟΤΈΡΩΘΕΝ. Ex utrâque parte.

ἈΜΦΙΤΡΊΤΗ. Mare:

——— *Sonorum mare.*

τόσσον, quod mallem quam τόσσοι, ut hodie in Homero habetur.

6 Ἀμφὶς ἔχοιεν. Male in Manuſcripto ἔχωσι.

7 Ὀδυσσείας. Od. I. 247.

8 Ἀμηχανίη. Od. I. 295.

9 Ἀμαρτήσεσθαι. Vulgo *peccare*. Proprie eſt aberrare a ſcopo, deflectere. Eadem vis eſt τῷ Hebraici חטא & Arabici חטי.

10 Ἀμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς. Od. I. 512.

11 Δάπεδον. Od. K. 227.

12 Ἀγάστονος. Od. M. 97.

'Αμφαγαπαζόμενος. Περιασῶς ἀγαπώμενος.[1]

'Αμοιβήν. Ἔκλισιν·

'Εἰδεῖ[2] μοι ἐ τίσεσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν.

'Αμφοῦδας.[3] Περὶ τὸ ἔδας, τὸ ἔδαφος·

Ἡ πρὸς[4] γῆν ἐλάσειε κάρη, ἀμφοῦδας ἐρείσας;[5]

'Αμνισσῷ. 'Αμνισὸς τόπος καὶ ποταμὸς τῆς Κρήτης.

'Αμήχανοι. Μηχανὴν ἐκ ἔχοντες, ἐδὲ βοήθειαν.

'Αμενηνῶν. 'Αψύχων·

Δοιαὶ[6] γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσιν ὀνείρων.

'Αμμορίην. Τὴν κακήν·[7]

Μοῖράν[8] τ' ἀμμορίηντε.——

'Αμφιμάσασθε. Καθάρατε, περιψήσατε·

——Τραπέζας[9]

Πάσας[10] ἀμφιμάσασθε, καθήρατε ἢ κρητῆρας.

'Αμαρτήσαντες.[11] Συντυχόντες, συναντήσαντες·

Βυκόλος ἠδὲ συφορβὸς ἀμαρτήσαντες ἅμ' ἄμφω.

'Αμήσαντες.[12] 'Αποτεμόντες·

Ῥῖνάς[13] τ' ἀμήσαντες.——

---

[1] Ἀγαπώμενος. Sic Heſ. Mallem ἀγαπῶν. Extat enim hoc verbum Il. Π. 192. ubi agitur de ſene Phylà alienum pariter in oculis gerente, ac ſi ſuus filius eſſet. Optime Schol. φιλοφρονέμενος. .

[2] 'Εἰδεῖ μοι. Od. M. 382.

[3] Ἀμφοῦδας. Alii legunt, ἀμφουδίς: alii vero ſeparatim, ἀμφ' οὖδας.

[4] Ἡ πρὸς γῆν. Od. P. 237.

[5] 'Ερείσας. Alii minus bene habent ἀείρας: melius in Apollonio.

[6] Δοιαί. Od. T. 562.

[7] Κακήν. Omiſſum μοῖραν. Deinde lege, μοῖραν τ' ἀμμορίην τε. Cum bis continuà ſerie ponatur μοῖραν; unum ex duobus, quod fere fit, & jam alibi annotavimus, omittendum duxit Librarius.

[8] Μοῖράν τ'. Od. Y. 76.

'ἈΜΦΑΓΑΠΑΖΌΜΕΝΟΣ. Valdè amans.

'ἈΜΟΙΒΗ͂Ν. Talionem :

Quod ſi mihi non luant boum dignam talionem.

'ἈΜΦΟΥ͂ΔΑΣ. Circum οὖδας, quod eſt pavimentum :

An ad terram dejiceret caput, circa pavimentum allidens?

'ἈΜΝΙΣΣΩ͂. Ἀμνισσὸς eſt locus & flumen Cretæ.

'ἈΜΗ͂ΧΑΝΟΙ. Effugium non habentes, neque auxilium.

'ἈΜΕΝΗΝΩ͂Ν. Animâ carentium :

Duæ enim ſunt portæ animâ carentium ſomniorum.

'ἈΜΜΟΡΊΗΝ. Malam ſortem :

Felicitatemque & malam ſortem. ———

'ἈΜΦΙΜΆΣΑΣΘΕ. Abſtergite, mundate :

Menſas omnes abſtergite, purgateque crateras.

'ἉΜΑΡΤΗ͂ΣΑΝΤΕΣ. Obviam facti, ſibi occurrentes :

Bubulcus & ſubulcus ſibi occurrentes ſimul ambo.

'ἈΜΗ͂ΣΑΝΤΕΣ. Abſcidentes :

Nares abſcidentes. ———

---

9 Τραπέζας. Od. Υ. 152.

10 Πάσας. Hanc vocem quæ in Manuſcripto deerat, ex Homero reſtitui ; & pro κρατῆρας, poſui κρητῆρας.

11 Ἁμαρτήσαντες. Sic in Heſ. Alii legunt ὁμαρτήσαντες, quod idem eſt. Nam, ut monet Apollonius, *alpha* aliquando notat ὁμοῦ ; ut in ἄλοχος, ἄκοιτις. Verſus autem ſic conſtruitur apud Homerum, Od. Φ. 188 :

— Ὁμαρτήσαντες ἅμ' ἄμφω
Βουκόλος ἠδὲ συφορβὸς Ὀδυσσῆος θείοιο.

12 Ἀμήσαντες. Metaphora ſumpta a meſſoribus. Sic Anacreon Od. 12 : Τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς ἐκεῖνος, ἐκθερίζω. Et Bion in primo Idyllio : αἷμα δρέποντα.

13 Ῥῖνάς τ'. Od. Φ. 301.

T

Ἀμέρδη. [1] Στερίσκῃ, ἐν τῇ Φ τῆς Ὀδυσσείας.

Ἀμφέθετο. Περιέθετο. πρὸ τῆς μάχης παρεσκευάσθη ὁ Τηλέμαχος·

Ἦ, καὶ [2] ἐπ' ὀφρύσι νεῦσεν. ὁ δ' ἀμφέθετο ξίφος ὀξύ.

Ἀμφέξεσα. Περιέξεσα·

Κορμὸν [3] δ' ἐκ ῥίζης προταμὼν, [4] ἀμφέξεσα χαλκῷ.

Ἄμπνυτο. Ἀνέπνευσε·

Αὐτὰρ [5] ἐπεὶ [6] ἄμπνυτο. ———

Ἀνά. Κυρίως μὲν ἡ πρόθεσις, ἐν τούτοις·

Ἀφρῷ [7] μορμύροντα ἰδὼν, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω.

ἀντὶ δὲ τῆς κατά·

Νῆσον [8] ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν. ———

ἀντὶ δὲ τῆς ἐπί·

Ὡς [9] ὁ μὲν ἀτρέμας εὗδε πατὴρ ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ.

Ἄνα. Ἀντὶ μὲν τοῦ ἄναξ·

Ζεῦ [10] ἄνα Δωδωναῖε, Πελασγικέ. ———

ἀντὶ δὲ τοῦ ἀνάστηθι·

Ἀλλ' [11] ἄνα, μηκέτι [12] κεῖσο· σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω.

---

[1] Ἀμέρδη. Non convenit cum στερίσκῃ, nec extat in libro ab Apollonio laudato; niſi forte Od. Φ. 290, ubi habetur οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδεαι, olim ἀμέρδῃ pro ἀμέρδεαι lectum fuerit. Legere mallem: Ἀμέρδει. στερίσκει.

[2] Ἦ, καὶ ἐπ' ὀφρύσι. Od. Φ. 431.

[3] Κορμόν. Od. Ψ. 196.

[4] Κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμών. Vitioſe in Manuſcripto ſic legebatur verſus:

'Ἀμέρδῃ. Privat; ut in libro Odyſſeæ viceſimo primo.
'Ἀμφέθετο. Circumpoſuit. Ante pugnam ſe accinxit Telemachus:

Dixit; & ſuperciliis annuit. Ipſe autem circumpoſuit enſem acutum.

'Ἀμφέξεσα. Circumpolivi:

Truncum autem ex radice incidens, circumpolivi ære.

"Ἄμπνυτο. Reſpiravit:

At poſtquam reſpiravit. ———

'Ἀνά. In proprio quidem ſenſu ſumitur hæc præpoſitio, ut in hoc verſu:

Spumâ frementem videns, recurritque retrorſum.

Accipitur & pro κατὰ, *id eſt*, per:

Morbum per exercitum excitavit gravem. ———

Pro vero ἐπὶ, *id eſt*, ſuper:

Sic ille quidem placide dormiebat pater in Gargaro ſummo.

"Ἄνα. Pro ἄναξ, *id eſt*, rex:

Jupiter rex Dodonæe, Pelaſgice. ———

Et pro *ſurge*:

Sed ſurge, nec amplius jaceas; reverentia autem tuum animum tangat.

Κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμών. —

5 Αὐτάρ. Od. Ω. 348.

6 Ἐπεί. Poſt ἐπεὶ, adde ῥ'.

Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἄμπνυτο. —

7 Ἀφρῷ. Il. Ε. 599.

8 Νοῦσον. Il. Α. 10.

9 Ὣς ὁ μέν. Il. Ξ. 352.

10 Ζεῦ ἄνα. Il. Π. 233.

11 Ἀλλ' ἄνα. Il. Σ. 178.

12 Μηκέτι. In vulgatis Homeri editionibus, μηδέ τι, aut μηδ' ἔτι.

ἡ δὲ πρόθεσις κατ' ἀναστροφήν·

Γινώσκω [1] γὰρ Ἄρηα μάχην ἄνα κοιρανέοντα.

ἌΝΑΞ. Ὅτε μὲν βασιλεύς·

Ἀτρείδης τε [2] ἄναξ ἀνδρῶν. ——

εἴρηται δὲ, ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ ἄνω [3] εἶναι τῶν ὑποτεταγμένων. εἴρηται δὲ, καὶ ἐπὶ τοῦ οἰκοδεσπότου. [4]

ἈΝΑΡῤῬΩΓΑΣ [5] ΜΕΓΑΡΟΙΟ. Ἐν τῇ Χ τῆς Ὀδυσσείας [6] λέγεται [7] οὕτως. ῥῶγας τοῦ μεγάρου, κατὰ τὸ πληθυντικόν. οἱ μὲν, τὰς ἀναβάσεις, ἀπὸ τοῦ διεστάναι. ἄλλοι δὲ, τὰς θυρίδας. οἱ δὲ, ἀναῤῥῶγας, ἀντὶ τοῦ, ἀνὰ τοὺς στενοὺς τόπους.

ἈΝΘΕΡΕΩΝ. Ὑπὸ τὸ γένειον τόπος, ἀφ' οὗ ἄρχεται ἀνθεῖν τὸ γένειον.

ἈΝΩΡΟΥΣΕΝ. [8] Ἀνώρμησεν, ἀνεπήδησεν·

Ἠέλιος [9] δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην.

---

[1] Γινώσκω. Il. E. 824.

[2] Ἀτρείδης. Il. A. 7.

[3] Ὑπὲρ ἄνω. Mallem unâ voce ὑπεράνω.

[4] Οἰκοδεσπότου. Quidam, ut Euripidis Schol. in Hippolytum, v. 88. deducunt ἀπὸ τοῦ ἔχειν τὴν ἄνω ἀξίαν. Hic contendit hoc vocabulum proprie ſumi pro ſervatore; & de Diis ſervatoribus primum dici, deinde de dominis, ut ſecundis ſervatoribus. Alii, teſte Gaſpardo Stiblino Euripidis explanatore, derivant ab ἄκος, *id eſt*, medelâ; quod regibus ſubditorum cura incumbat. Homerus deducit ἀστυάναξ ex ἄστυ & ἄναξ, quod in antiquâ veterum Græcorum linguâ, cujus multa hodie vocabula in illius poematibus ſuperſunt, ſervatorem, protectorem deſignabat; cum Poeta hancce vocem jam tum forte obſcuram per aliam notiorem ſic evolvat, Il. X. 506:

Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσιν.
Οἶος γάρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρά.

Mihi vero ἄναξ nihil aliud ſignificare videtur quam ἐπίσκοπον, *id eſt*, inſpectorem, præſidem. Dicitur de iis qui aliorum curam agunt, ut de Diis, regibus & heris. Apud Hom. legitur ὄνειρ-ἄναξ: & apud Æſchyl. Perſ. 378, κώπης ἄναξ, pro remige; unde profluxit nomen ἀνακῶς ἔχειν apud Heſ. Suidam & Plutarchum, pro ἐπιμελῶς ἔχειν. Hinc Διόσκουροι Caſtor & Pollux vocati ſunt ἄνακες, quaſi ἀνακῶς ἔχοντες; quod, teſte Horatio, & Theocrito Εἰδ. ΚΒ, pereuntium in pugnâ, & in mari tempeſtate

Aliquando & per inverſionem ponitur hæc præpoſitio:

Agnoſco enim Martem per prælium dominantem.

"Ἄναξ. Aliquando quidem rex:

Atrideſque rex hominum. ———

Sic autem vocatur ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ ἄνω εἶναι, *id eſt*, quod ſit poſitus ſupra ſubjectos ſuos. Sumitur & pro hero.

ʼΑναῤῥῶγας μεγάροιο. In libro Odyſſeæ viceſimo ſecundo. Sic dicit in plurali numero ῥῶγας, *id eſt*, fiſſuras. Alii ſcalas intelligunt, quod diſſitæ ſint; alii oſtiola; alii ἀναῤῥῶγας interpretantur, *per anguſta loca.*

ʼΑνθερεών. Locus ſub mento poſitus, a quo floreſcere incipit barba.

ʼΑνόρουσεν. Cum impetu ſurrexit; ſurſum exiliit:

Sol autem cum impetu exiliit, linquens pulchrum lacum.

---

jactatorum curam haberent. Ἀνάκειον apud Mœrin Atticiſtam, Schol. Luciani & Thucydidis, ſumitur pro eorum templo; & ἀνάκεια apud Heſ. eſt Διοσκόρων ἑορτή. Aliunde & Spartæ præſidebant; unde in Ariſtophanis Lyſiſtratâ & alibi, jurant Lacedæmoniæ ναὶ τὼ σιώ, *id eſt*, Διοσκόρους. Ille locupletiſſimus omnium linguarum theſaurus, Olaus Rudbeck in Atlant. confert cum ἄναξ vocem *anas* in linguâ Runicâ pro duce ſumptam. Summus Bochartus vocem ἄναξ deducit ex ענק quod in plurali ſpeciem Gigantum notiſſimorum ſignificat; unde & Dioſcuros ἄνακτας vocatos putat, quod ſtaturâ & majeſtate cæteris mortalibus præſtarent.

[5] Ἀναῤῥῶγας. Sic habet quoque Heſ. conjunctim. At vulgatæ Homeri editiones, Etymol. & vetus Schol. ἀνὰ ῥῶγας.

[6] Od. χ. 143.

[7] Λέγιτας. Mallem legere & interpungere: λέγει ὅτι ῥῶγας τοῦ μεγάρου. In Manuſcriptis λέγει & λέγιτας eodem modo pinguntur.

[8] Ἀνόρουσεν. Lege ἀνόρουσε, ut apud Heſ. utque metrum in Homero poſtulat. Significat ſimpliciter *exortus eſt*: quemadmomodum in Sophoclem annotavit Thomas Johnſon, multas apud Græcos Tragœdiæ ſcriptores, immo apud omnes Poetas, crebro voces occurrere quæ nativam non retinent vim, ſed latiori uſurpantur ſenſu; ut προσέπταλο, pro advenit; ὁρμάω, pro ſimplici βαίνω, nullo adjecto motûs impetu; ἕρπω, ſerpendi ſenſu omiſſo; προσιζάνει, *adeſt*, nullo ad poſituram re ſpectu habito.

[9] Ἠέλιος. Od. Γ. 1.

καταστρέφει δὲ, εἰς τὸ ἀνέτειλε.

Ἄντυξ. [1] Ἐπὶ μὲν τῆς ἀνωτάτω περιφερείας τοῦ ἅρματος·

Ἐντέταται. [2] δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσιν.

ἐπὶ δὲ τῆς κάτωθεν περιφερείας τῆς ἀσπίδος·

Ἄντυξ, [3] ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης.

εἴρηται δὲ, ἀπὸ τοῦ ἄνω τοῦ ὅλου τετύχθαι, ὅ ἐστι, κατεσκευάσθαι. ὁ δὲ Ἀπίων φησὶ, οὕτως ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ ἀπέχεσθαι τῆς ὅλης κατασκευῆς, ἀπὸ τοῦ ἄνω τετύχθαι.

Ἀναμάξεις. Ἐναποψήσῃ·

Πάντως [4] θαρσαλέη κύον Ἀδδεὲς, οὔτι με λήθεις

Ἔρδουσα μέγα ἔργον, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις.

Ἀντί. Δηλοῖ μὲν κυρίως τὴν πρόθεσιν· ὡς καὶ ἡμεῖς τίθεμεν, καὶ ὡς Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκει τοῦτον δὲ τὸν στίχον·

Τρώων [5] ἀνθ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαστος.

τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἴσου, οἷον·

Ἀντί [6] τοι εἶμ' ἱκέταο διοτρεφὲς αἰδοίοιο.

ἀντὶ τοῦ, ἴσος εἰμὶ ἱκέτης σοῦ. καί·

Ἀντιθέῳ [7] Ὀδυσῆϊ, ———

τῷ ἰσοθέῳ. ἐπὶ δὲ τοῦ Κύκλωπος, ὅτε φησί·

Ἀντίθεον [8] Πολύφημον. ———

θέλουσιν ἀκούειν ἔνιοι, τὸν ἐναντιούμενον τοῖς θεοῖς. οὗτος γάρ ἐστι

---

[1] Ἄντυξ. Ἐπὶ μὲν τῆς ἀνωτάτω περιφερείας τοῦ ἅρματος. Hinc in Etym. pro ἡ ἀνωτάτη περικεφαλαία τοῦ ἁρματίου δίφρου, lege περιφέρεια; quod bis ipſe in hoc eodem articulo habet Etym.

[2] Ἐντέταται. Il. E. 728.

Deinde ſignificat & *exortus eſt.*

ἌΝΤΥΞ. De ſuperiori quidem currûs circumferentiâ:

Diſtenſa erant: Duæ autem rotundæ currûs circumferentiæ ſunt.

De inferiori vero ſcuti circumferentiâ:

Ora, quæ extrema currebat circa ſcutum umbilicatum.

Sic dicitur, quod in ſuperiori parte τέτυκται, *id eſt*, efformetur. Apion vero contendit ſic nominari, ex eo quod abſit ab univerſali conſtructione, in ſummo poſita.

ἈΝΑΜΆΞΕΙΣ. Abſterges:

Omnino audax, canis intrepida, non me lates
Patrans magnum facinus, quod tuo capite abſtergens lues.

ἈΝΤΊ. Proprie quidem ſignificat præpoſitionem; ut & nos ponimus, & Ariſtarchus legit hunc verſum:

Trojanorum adverſus centenos ducentoſque unumquemque veſtrum.

Ponitur & pro æquali, quale hoc:

Loco tibi ſum ſupplicis, o nobilis, venerandi.

ἀντὶ hîc idem eſt quod ἴσον. Et:

Ulyſſi ἀντιθέῳ, id eſt, *Diis æquali.* ———

De Cyclope vero, quando dicit:

Polyphemum ἀντίθεον, ———

quidam intelligunt, eum qui Diis adverſatur. Ille enim

---

3 Ἄντυξ. Il. Z. 118.
4 Πάντως. Od. T. 92.
5 Τρώων. Il. Θ. 233.
6 Ἀντί τοι. Il. Φ. 75.
7 Ἀντιθέῳ. Od. A. 21.
8 Ἀντίθεον. Od. A. 70.

ὁ λέγων·

Οὐ γὰρ Κύκλωπες [1] Διὸς μεγάλου [2] ἀλέγουσιν.

τὰς δὲ ἀντιανείρας Ἀμαζόνας· ὁ μὲν Ἀρίσταρχος, ἰσάνδρους. ἔνιοι δὲ, τὰς ἀντιαζούσας· οἷον ἐναντιουμένας ἀνδράσι. πολεμικαὶ γάρ.

Ἀνώγειν. Κελεύειν. κυρίως δὲ, ἄνακτος ἐπίτασις.

Ἀντιτορήσας. Διατρήσας, διορύξας·

——— Πυκινὸν [3] δόμον ἀντιτορήσας.

Ἀνεμοτρεφές. Τὰ ἐν τοῖς εὐηνέμοις τρεφόμενα δένδρεα, εὔτονα καὶ χρήσιμά φασι γίνεσθαι. ὅταν οὖν λέγῃ·

——— Ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος,

ἐπὶ τὴν τοῦ [4] δένδρου ἀρετὴν ἀναφέρει εἰς τὸ ἀφῃρημένον ἐκ τούτου δόρυ. ἔνιοι δὲ, ἀντὶ τοῦ Φ παρειλῆφθαί φασι τὸ Π, ὡς εἶναι ἀνεμοτρεπὲς, τὸ διὰ κουφότητα τῷ ἀνέμῳ [5] τρεπόμενον. βέλτιον δὲ ἀκούειν διὰ τοῦ Φ.

Ἀνεχάζετο. Ἀνεχώρει·

——— Πάτροκλος [6] δ᾽ ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω.

Ἀντέσθαι. Ποτὲ μὲν, λιτανεύειν· ποτὲ δὲ, ἐξ ἐναντίας παραγίνεσθαι·

Ἀντέσθ᾽ [7] ἐν πολέμῳ· ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.

Ἀντιβολῆσαι. Συναντῆσαι. συντυχεῖν. καὶ ἔστι οἷον ἀντιμολῆσαι, ἀντιμολεῖν, ὅ ἐστι παραγίνεσθαι.

Ἦ θήν σ᾽ [8] ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολῆσαι. [9]

1 Οὐ γὰρ Κύκλωπες. Od. I. 275.

2 Μεγάλου. Lege αἰγιόχου.

3 Πυκινόν. Il. K. 267.

4 Ἐπὶ τὴν τοῦ. Ἐπὶ mihi videtur tollendum, aut ſequens εἰς. Εἰς τὸ, &c. ἀνεμοτρεφὲς legitur Il. Δ. 256. & O. 625.

5 Τῷ ἀνέμῳ. Clariſſimus Alberti, qui hunc locum ex Apollonio deſcriptum in ἀνεμοστρεφὲς laudat, male legit τῶν ἀνέμων; tunc ſaltem ſcribendum foret ὑπὸ

dicit:

dicit:

Non enim Cyclopes Jovem magnum reſpiciunt.

Quod vero ſpectat ad *Amazonas* ἀντιανείρας; Ariſtarchus quidem intelligit *viris æquales:* alii vero, *eas quæ adverſantur viris;* erant enim bellatrices.

'Ανώγειν. Jubere; proprie quidem, regis edictum.

'Αντιτορήσας. Cum perforaviſſet, cum effodiſſet:

——— *Cum ſolidam domum effodiſſet.*

'Ανεμοτρεφές. Quæ in locis vento expoſitis educantur arbores, firmiores & utiliores eſſe dicuntur. Quum igitur dicit,

Haſtam ἀνεμοτρεφὲς;

virtutem arboris transfert in haſtam ex eâ deſumptam. Alii vero τὸ Φ aſſumptum putant loco τοῦ Π; ut ſit ἀνεμοτρεφὶς pro ἀνεμοτρεπὶς, *id eſt*, ob levitatem a vento agitata. Melius autem intelligitur per Φ.

'Ανεχάζετο. Receſſit:

——— *Patroclus autem receſſit longe retro.*

"Αντεσθαι. Aliquando quidem, precari ſupplicem; aliquando vero, ex adverſo occurrere:

Occurrere ad prælium: adeo acriter pugnabant.

'Αντιβολῆσαι. Occurrere; concurrere. Idem autem eſt quod ἀντιμολῆσαι, *id eſt*, accedere, advenire:

Certe te conficiam & in poſterum occurrens.

τῶν ἀνέμων. Sed legitur in Manuſcripto, τοῖς ἀνέμοις. Aliquando enim paſſivum apud Græcos dativum regit; unde in Virgilio, *nec cernitur ulli*, pro ab ullo. In Anacreonte, ᾠδ. XLI. legitur ἀνεμοτρόπῳ θυέλλῃ; ubi animadverterunt Tanaquil. Faber & Anna Daciera ἀνεμοτρόπῳ Græcum minime eſſe, proindeque legendum ἀνεμοστρόφῳ.

6 Πάτροκλος. Il. Π. 710.

7 Ἄντεσθ'. Il. Ο. 698.

8 Ἦ θήν σ'. Il. Λ. 365.

9 Ἀντιβολῆσαι. Lege ἀντιβολήσας.

V

'Ἀναίνομαι. Ἀπαρνοῦμαι. ἀπολέγομαι·

Τῶν δ' ἄλλων [1] οὔπερ τιν' ἀναίνομαι. ———

'Ἀνάϊστον. Ἀνυπονόητον·

——— Ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ὀρέστης.

ὃ οὐκ ἄν τις οἰηθείη γενέσθαι·

Τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον [2] κακὸν ἤλυθε δῖος Ὀρέστης.

'Ἀντικρύ. Διαμπὰξ, καὶ ὅλον διόλου·

Ἀντικρὺ [3] δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.

καί·

Ἀντικρὺ [4] κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκή.

καί·

Ἀντικρὺ χρόα [5] τε ῥήξω, σύν τ' ὀστέ' ἀράξω.

ὅτε δὲ ψιλῶς, ἐξ ἐναντίου·

Ἀλλά κατ' ἀντικρὺ [6] τέγεος πέσεν. [7] ———

'Ἀνάρσιοι. Πολέμιοι, ἀπὸ τοῦ [8] συνηρμόσθαι τοῖς ἤθεσιν.

'Ἄνεω. Ἐκπεπληγμένοι, καὶ ὅλον ἄναυδοι, [9] ἄφωνοι δι' ἔκπληξιν·

Τίπτ' ἄνεῳ [10] ἐγένεσθε; ———

---

[1] Τῶν δ' ἄλλων. Od. Θ. 212.

[2] Ἀνώϊστον κακόν. Hîc bis iteratur idem verſus. Lapſum puto Librarium qui duos confuderit verſus; & in primo legendum, ut in Iliade Φ. 39.

Τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς.

& in ſecundo:

Τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ὀρέστης.

qui verſus extat Od. Γ. 306. ubi tamen pro ἀνώϊστον hodie legitur:

Τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ. —

[3] Ἀντικρύ. Il. Ρ. 49.

[4] Ἀντικρὺ κατά. Il. Ε. 67.

Ἀναίνομαι. Abnego ; recuſo :

Aliorum autem haudquaquam ullum recuſo. ———

Ἀνωϊστον. Inexpectatum :

——— *Inexpectatum malum venit divinus Oreſtes.*

Quod quis fieri poſſe nunquam exiſtimaſſet :

Sed huic inexpectatum malum venit divinus Oreſtes.

Ἀντικρύ. Utrinque, veluti penitus :

Penitus autem teneram per cervicem penetravit cuſpis.

Et :

Utrinque juxta veſicam ſub oſſe venit cuſpis.

Et :

Utrinque corpus diſrumpam, & oſſa frangam.

Quum vero ſimpliciter ſumitur ; notat ex adverſo :

• *Sed ex adverſo de tecto decidit.* ———

Ἀνάρσιοι. Hoſtes ; ſic dicti quod moribus non conveniant.

Ἄνεω. Perculſi ; & quaſi ἀναΐοι, *id eſt*, muti ob ſtuporem:

Cur muti & attoniti hæretis? ———

---

5 Ἀντικρὺ χρόα τε. Il. Ψ. 673.

6. Ἀλλὰ κατ' ἀντικρύ. Od. Κ. 559.

7 Πίσιν. Vitioſe in Manuſcripto πίσω, pro πίσιν.

8 Ἀπὸ τοῦ. Omiſſa negatio μή. Derivatur hoc vocabulum ex *alpha* privativo, & ἄρω, *id eſt*, apto, congruo.

9 Ἄνεῳ. Mente deſtituti ob improviſam calamitatem, ex *alpha* privativo, & οἴω *id eſt*, puto, exiſtimo. Fortaſſe legendum per additionem unius litteræ ἀναΐοι, *id eſt*, muti, voce carentes. Quemadmodum appoſite ad rem explicat Schol. ἄνευ ἰωῆς, τουτέστι φωνῆς. Certe convenientior exurgeret ſenſus.

10 Τίπτ' ἄνεῳ Il. Β. 323.

Ἀνέσαιμι. Ἀναπείσαιμι, ἐποτρύναιμι, προτρεψαίμην·

Εἰς εὐνὴν [1] ἀνέσαιμι ὁμοιωθῆναι [2] φιλότητι.

τοιοῦτόν ἐστι καὶ τό·

Οὐδέ [3] κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ὧδ' ἀνίει. [4]

οὐκ ἀναγκαῖόν φημι ἀπὸ τῆς ἀνίας ἀκούειν· ἀλλὰ μᾶλλον, ἀπὸ τοῦ ἀνιέναι. διὸ καὶ δασυντέον, ἵν' ᾖ ἀνιεῖσα. [5] διὸ καὶ ἐπιφέρει·

Σῷ [6] οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος. ———

οἱ γὰρ λυποῦντές τινας, οὐ λαμβάνουσι δῶρα. εἰ μὲν οὖν ἀπὸ τῆς ἀνίας ἦν ἂν τὸ ῥῆμα, ἀνιῴης. ἔστι γὰρ ἀπὸ τῆς Β συζυγίας τῶν περισπωμένων· ἀνιῶ, ἀνιᾷς, ἀνιᾷ, ὡς τιμῶ, τιμᾷς, τιμᾷ, καὶ ἀπατῶ, ἀπατᾷς, ἀπατᾷ. καθὰ οὖν τὸ εὐκτικὸν τοῦ τιμῴην, καὶ ἔτι τοῦ ἀπατῴην, ἀπατῴης, ἀπατῴη, καὶ οὕτως ἀνιῴην, ἀνιῴης, ἀνιῴη. ἔνιοι δέ φησι. [7] δασέως δεῖ ἀναγινώσκειν, καὶ μὴ ψιλῶς. ἐκ μὲν τῆς δασυνομένης ἔσται, ἐποτρύνοις, καὶ ἐπιτρίβοις, καὶ παρορμῴης· εἰ δὲ ψιλῶς, εἰς ἀνίαν ἄγοις. πῶς δ' ἂν ὁ εἰς ἀνίαν ἄγων τινὰ [8], δύναιτ' ἂν παρ' ἐκείνων λαμβάνειν δῶρα; κατὰ δὲ τὴν Ἡλιοδώρου [9] ἀπόδοσιν ἁρμόζει ἐπαυξείης, κἀκεῖνο οὕτως εἰρῆσθαι·

Ἀλλ' [10] ἀνίης, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' ἀΐδηλον.

τῆς μεταφορᾶς οὔσης ἀπὸ τῆς ἀνιεμένης τῶν κυνῶν κατὰ τὰς θήρας

---

1 Εἰς εὐνήν. Il. Ξ. 209.

2 Ὁμοιωθῆναι. Lege ὁμωθῆναι.

3 Οὐδέ κε. Od. Β. 185.

4 Ἀνίει. Lege ἀνιείης.

5 Ἀνιεῖσα. Ex verbo ἵημι *mitto*, quod δασυντέον, *id eſt*, ſpiritu aſpero notandum; ut diſtinguatur ab ἴημι, *vado*. Extat ἀνιεῖσα, Il. Ε. 422. ubi ſignificat *adducens, impellens*:

Ἦ μάλα δή τινα Κύπρις Ἀχαιϊάδων ἀνιεῖσα.

'Ανέσαιμι. Perſuadeam, impellam, adhorter:

In lectum impellam ut coeant amore.

Idem eſt & hoc:

Neque Telemachum iratum ſic incitares.

Non neceſſarium puto intelligere hoc verbum quaſi deductum ex ἀνίας, *id eſt*, dolore; ſed potius a verbo ἀνιέναι, *id eſt*, dimittere, incitare. Idcirco cum ſpiritu aſpero efferendum eſt, ut ſit idem quod ἀνιεῖσα. Ideo & addit:

Tuâ in domo munus expectans. ———

Qui enim aliis ægre faciunt, ii non accipiunt munera. Sin autem hoc verbum deduceretur ex ἀνίας *dolore;* haberetur ἀνιῴης. Eſt enim verbum ex ſecundâ circumflexorum conjugatione; ſic flectitur, ἀνιῶ, ἀνιᾷς, ἀνιᾷ, ut τιμῶ, τιμᾷς, τιμᾷ, & ἀπατῶ, ἀπατᾷς, ἀπατᾷ. Quemadmodum autem optativus modus τοῦ τιμῶ, eſt τιμῴην, & verbi ἀπατῶ, eſt ἀπατῴην, ἀπατῴης, ἀπατῴη; ſic & inflectitur, ἀνιῴην, ἀνιῴης, ἀνιῴη, ex ἀνιῶ. Quidam cum ſpiritu aſpero, non vero cum tenui legendum eſſe contendunt. Cum ſpiritu quidem aſpero eſſet, *incitares, urgeres & inſtares, adhortareris;* cum ſpiritu vero tenui, *moleſtiam procreares*. Quomodo autem quis ab iis dona accipere poſſit quos moleſtiâ afficit? Secundum autem Heliodori explicationem, idem eſſet ἐποτρύνῃς atque hoc:

Sed immittis: quoniam ipſe genuiſti filiam noxiam.

Ducta eſt hæc metaphora a canibus qui effuſo impetu in

6 Σῷ. In Manuſcripto legitur ᾧ. Hic verſus exſtat Od. B. 186.

7 Φησί. Lege φασί.

8 Τινά. Lege τινάς, ob ſequens παρ' ἐκείνων; aut παρ' ἐκείνου ob præcedens τινά.

9 Ἡλιδώρῳ. Lege Ἡλιοδώρῳ.

10 Ἀλλ' ἀνίης. In noſtro hodie Homero legitur, ἀνίεις. De Minervâ dicitur Il. E. 880.

ἀφέσεως. καὶ τοῦτο τῆς ἀποδόσεως δίκης καὶ ἐπὶ τοῦ Τηλεμάχου λέγεσθαι, καὶ ἐπὶ τῆς Ἀθήνης.

Ἀναβέβρυχε. Τῶν πεποιημένων κατὰ μίμησιν. οἷον, ἀναβέβηκεν μετά τινος ἤχου·

——— Ἀναβέβρυχεν [1] ὕδωρ,

Καλὸν, τηλεθάον. ———

Ἀναδέσμην. Οἱ μὲν, διάδημα· οἱ δὲ, μίτραν. πλὴν κόσμου εἶδος περὶ τὴν κεφαλήν. καὶ ἔστι τῶν ἅπαξ εἰρημένων·

——— Ἴδε [2] πλεκτὴν ἀναδέσμην.

Ἀναβήμεναι. Τὸν ἐς Τροίαν πλοῦν ἀνάβασιν λέγει, τὸ δὲ ἐκεῖθεν, οὐκ ἔτι·

Πρίν [3] γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι. ———

Ἄντλος. Τῇ θαλάσσῃ·

Ἄντλῳ [4] δ' ἐνδούπησε πεσὼν [5] ὡς εἰναλίη κήξ.

ὅτε δὲ κυρίως, τὴν ἀντλίαν·

Εἰς ἄντλον [6] κατέχυντο. ———

Ἀνδρακάς. Κατ' ἄνδρα, ἐπιῤῥηματικῷ τῷ τύπῳ, ὡς ἐν [7] ἑκάστῳ. τῶν ἅπαξ εἰρημένων ἐν τῇ Ν τῆς Ὀδυσσείας, ἀνδρακάς. δύναται δὲ καὶ ἀνδράδας, οἷον ἀνδράδασις, ἡ κατ' ἄνδρα μερίς. κοινωνίαν γὰρ ἔχει το Δ πρὸς τὸ Κ. ὡς καὶ τὸ καίειν, δαίειν.

Ἀνεβάλλετο. Ἀνεφορμίζετο. προοιμιάζετο.

---

1 Ἀναβέβρυχεν ὕδωρ, Il. P. 54.
2 Ἴδε πλεκτήν. Il. X. 469.
3 Πρίν γε τόν. Od. A. 210.
4 Ἄντλῳ. Od. O. 478.
5 Πεσών. Lege πεσοῦσ'. De muliere agitur.

venationibus immittuntur ; quæ explicatio de Minervâ & de Telemacho optime afferri poſſet.

'Αναβέβρυχε. Unum ex verbis per imitationem factis ; quaſi ἀναβέβηκε μετὰ ἤχου, *id eſt*, aſcendit cum quodam ſonitu :

——— *Aſcendens remurmurat unda.*
Pulchram, vireſcentem. ———

'Αναδέσμην. Alii quidem intelligunt diadema ; alii vero, mitram. Certe quoddam eſt ornamenti genus circa caput poſitum. Hæc vox ſemel occurrit :

——— *Et implexum redimiculum.*

'Αναβήμεναι. Navigationem ad Trojam vocat ἀνάβασιν ; reditum vero ex Trojâ nunquam ſic nominat :

Antequam ille in Trojam conſcenderet. ———

[6]'Αντλῳ. Mari :

In mare inſonuit illapſa ſicut marina fulica.

Cum vero proprie ſumitur ; ſignificat ſentinam :

In ſentinam deciderunt. ———

'Ανδρακάς. Viritim. Adverbialiter, ut, *per ſingulos*. Hæc vox ſemel occurrit, ſcilicet in libro Odyſſeæ decimo tertio. Poteſt idem eſſe quod ἀνδράδας, quaſi ἀνδράδασις, *id eſt*, per ſingulos homines diviſio. Multam enim habet affinitatem *Delta* cum *Cappa* ; ut in καίειν & δαίειν, quæ duo *urere* ſignificant.

'Ανεβάλλετο. Præludebat, exordiebatur.

---

6 'Εἰς ἄντλον. Od. M. 411.

7 'Ως ἐν ἑκάστῳ. Mallem ὡς κατ' ἄνδρα ἵνα ἕκαστον : ſed nihil mutandum. Apud Etymologum magnum : σημαίνει ἢ ἑκάστῳ. Ex Apollonio reſtitue præpoſitionem ἐν quæ aberat ; & lege ἐν ἑκάστῳ.

Ἀνιπτόποδες. Οἱ δι' ἀγνίαν [1] μὴ προερχόμενοι. [2]

> Σοὶ [3] ναίυσ' ὑποφῆται, ἀνιπτόποδες, [4] χαμαιεῦναι.

Ἀντίθεον. Τὸν ἰσόθεον. ἐπὶ δὲ τοῦ Κύκλωπος, τὸν ἐναντιούμενον τοῖς θεοῖς.

Ἄνευθε. Χωρίς·

> ——— Ἄνευθε [5] δέ σε μέγα [6] νῶϊν
>
> Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται.

Ἀντιάνειραι. Ἐπιθετικῶς, αἱ Ἀμαζόναι· αἱ ἰσανδροι, πολεμικαὶ [7] γάρ.

Ἀνδράγρια. Σκῦλα. τὰ ὅπλα τῶν πιπτόντων, τὰ ὑπ' ἀνδρῶν ἠγρευμένα, οἷον ληφθέντα·

> ——— Ἀνδράγρι' [8] Ἀχαιῶν
>
> Ἧρατ', ἐπεί ῥ' ἔκλινε μάχην κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.

τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

Ἀνδραχθέσι. Τὺς καὶ ἀνὴρ βαςάζων βαρυνθείη ἂν ὑπερμεγέθεις ὄντας λίθυς·

> Οἱ δ' [9] ἀπὸ πέτράων ἀνδραχθέσι χερμαδίοισιν
>
> Βάλλον. ———

Ὁ Ἡλιόδωρος, μέγα βάρος παρεχόμενα [10] τοῖς ἀνδράσιν. ὁ δὲ Ἀπίων, τοῖς ἀνδρὸς βάρος ἔχυσιν, ἢ οἷον ἀνδραχέσιν, κατὰ παρένθεσιν τοῦ Θ, ἵν' ᾖ τοῖς ἀνδράσιν ἄχθος ποιοῦσιν.

---

[1] Ἀγνίαν. Lege ἀγνείαν.

[2] Προερχόμενοι. Facile crederem aliquid deeſſe; & legendum, μὴ προερχόμενοι εἰς τὸ νίπτεσθαι, ut habet Heſychius: δι' ἀγνείαν χρείαν μὴ ἔχοντες νίπτεσθαι.

[3] Σοὶ ναίυσ'. Il. Π. 235.

[4] Ἀνιπτόποδες. Tales in ſacrificiis erant Judæorum Sacerdotes; quod adeo notum erat ut hoc nomine deſignarentur:

Obſervant ubi feſta mero pede Sabbatha Reges.

ait Juvenalis. Quidam τὸ ἄνευ & ἄνευθεν deducunt ex אין *nihil, nullus, non*, &c.

[5] Ἄνευθε. Il. X. 89.

Ἀνιπτόποδες.

Ἀνιπτόποδες. Qui ob abſtinentiam non procedunt ad balneum:

Tibi habitant oraculorum interpretes, illotis pedibus, humi cubantes.

Ἀντίθεον. Diis æqualem. De Cyclope vero; *qui adverſatur Diis.*

Ἄνευθε. Sine; ſeorſum:

——— *Seorſum autem te longe a nobis*
Argivorum apud naves canes celeres comedent.

Ἀντιάνειραι. Epithetum Amazonum. Viris æquales; etenim bellatrices erant.

Ἀνδράγρια. Spolia; arma occiſorum, a viris ἀγρευθέντα, *id eſt*, capta:

——— *Spolia Græcorum*
Cepit, poſtquam inclinavit pugnam inclytus terræ concuſſor.

Hæc vox ſemel occurrit.

Ἀνδραχθέσι. Quæ & vir ipſe ferens gravaretur, adeo prægrandia ſunt ſaxa:

Qui a petris viro ipſi gravibus lapidibus
Jaciebant, ———

Heliodorus intelligit, quæ magno onere premunt viros: Apion vero, quæ hominis pondus & molem habent, aut quaſi ἀνδραχίοι, per inſertionem τῦ θ; ut ſit ſenſus: quæ homini moleſtiam procreant.

6 Μέγα. Legitur μετὰ in Manuſcripto.

7 Πολεμικαί. Hic iterat Apollonius quod prius attulerat, in ἀντί. Sed aliquid omiſſum. Lege ὡς ἴσανδροι, ἢ ἀντιφερόμεναι ἀνδράσι. πολεμικαὶ γάρ; ut ſupra vidimus. Idcirco addit, *bellatrices enim erant*; quod eas prius dixerit viris in bello occurrere.

8 Ἀνδράγρι᾽ Ἀχαιῶν. Il. Ξ. 509.

9 Οἱ δ᾽ ἀπό. Od. Κ. 121.

10 Περιεχόμενα. Scribendum eſt, ut optime quidem, ſed contra fidem Manuſcripti edidit Alberti, περιεχομένοις.

X

Ἀνέρριψαν. Ἀνεβάλλοντο·[1]

Οἱ δ᾽[2] ἅμα πάντες ἀνέρριψαν. ———

Ἀνελοίμην. Ἀναλάβοιμι, καὶ θρέψαιμι·

——— Θητεύεμεν,[3] εἴ σ᾽ ἀνελοίμην,
Ἀγροῦ ἐπ᾽ ἐσχατιῆς. ———

Ἀνεγνάμφθην. Ἀνεκάμφθη·

——— Ἀνεγνάμφθη[4] δέ οἱ αἰχμή.

Ἀναγκαῖοι πολεμισταί. Κατ᾽ ἀνάγκην πολεμικοί. λέγει δ᾽ ἐν τῷ Ω Ὀδυσσείας·

Καὶ πολιοί[5] περ ἐόντες, ἀναγκαῖοι πολεμισταί.

Ἀνεκυμβαλίαζον.[6] Τῶν πεποιημένων ἤχων ἐπὶ τῶν ἁρματείων δίφρων ἀνατροπῆς γινομένης·

——— Δίφροι[7] δ᾽ ἀνεκυμβαλίαζον.

Ἀνέγναμψαν. Ἀνέλυσαν·

——— Δεσμὸν[8] μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοί.

Ἀνέξομαι. Ἐν ἐμαυτῷ ἕξω·

Ξεῖνος[9] ὅδ᾽. οὐ γὰρ ἀργὸν[10] ἀνέξομαι, ὅς κεν ἐμῆς γε
Χοίνικος ἅπτηται. ———

οὕτως φησὶ ὁ Ἡλιόδωρος. μήποτε δὲ κοινότερον εἴρηκεν ὡς ἡμεῖς· ὅτι οὐκ ἀργὸν τὸν ξένον ἀνέξομαι ἔχειν.

Ἀΐξαντες. Ἀνορμήσαντες· τίθησι δὲ τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τοῦ μετὰ

---

[1] Ἀνεβάλλοντο. Jactabant remos. Sic habet Suidas; ſic Heſ. qui hujus vocis ſenſum definit, addens: ἀνελαύνοντες, ἐντόνως ἤλασαν. In Schol. ἐκωπηλάτησαν legitur.

[2] Οἱ δ᾽ ἅμα. Od. K. 130.

[3] Θητεύεμεν. Od. Σ. 356.

[4] Ἀνεγνάμφθη. Il. Γ. 348.

[5] Καὶ πολιοί. Od. Ω. 498.

'ΑΝΈΡΡΙΨΑΝ. Jactabant remos:

Illi vero ſimul omnes jactabant remos. ———

'ΑΝΕΛΟΊΜΗΝ. Suſciperem & nutrirem:

——— *Servire, ſi te ſuſciperem*

Agri in extremitate. ———

'ΑΝΕΓΝΆΜΦΘΗΝ. Reflexa eſt:

——— *Reflexa autem ei eſt cuſpis.*

'ΑΝΑΓΚΑΙ͂ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΊ. Neceſſitate coacti bellatores. Dicit autem in libro Odyſſeæ vigeſimo quarto:

Cani licet eſſent, neceſſitate coacti bellatores.

'ΑΝΕΚΥΜΒΑΛΙΆΖΟΝ. Sonus confictus ad exprimendam ſubverſionem curruum & earum ſedium quas occupant aurigæ:

——— *Currus autem ſubvertebantur.*

'ΑΝΈΓΝΑΜΨΑΝ. Diſſolverunt:

——— *Vinculum quidem diſſolverunt Dii ipſi.*

'ΑΝΈΞΟΜΑΙ. Apud me retinebo:

Hoſpes hic. Non enim otioſum apud me retinebo qui meum Modium attigerit. ———

Sic quidem explicat Heliodorus. Haud ſcio autem an non communiori ſenſu & apud nos uſitato dixerit: *Non ſuſtinebo habere hoſpitem otioſum.*

'ΑΪ́ΞΑΝΤΕΣ. Cum impetu irruentes. Uſurpat hanc dictionem

---

6 Ἀνεκυμβαλίαζον. Omiſſa prior pars gloſſæ. Ex Heſ. adde propriam explicationem, ἀνετρέποντο ἐπὶ κεφαλήν.

7 Δίφροι. Il. Π. 379.

8 Δεσμόν. Od. Ξ. 348.

9 Ξεῖνος ὅδ'. Od. Τ. 27.

10 Ἀεργόν. Lege ἀεργὸν, ob metrum.

προθυμίας ἀνισταμένου·

Ὀρθὸς [1] ἀναΐξας. ——

Ἀνηρήψαντο [2] θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν.

Εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔρας ἀναλαμβάνειν.

Ἀνέβραχε. Ποιῶς ἐψόφησε·

Ἄντα [3] τιτυσκομένη· τὰ δ᾽ ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.

Ἀντιάσειεν. Ἐπιτύχοι·

Αἰ γὰρ [4] δὴ τοσοῦτον ὀνήσειος [5] ἀντιάσειεν.

ὅτ᾽ ἂν ᾖ λέγει·

Βούλεται [6] ἀντιάσας, ἡμῖν ἄπο λοιγὸν ἀμῦναι,

βούλεται σημαίνειν· ἵλεως καὶ ἀντίος ὀφθεὶς, καὶ οὐκ ἀναστραφείς.[7]

ὅτ᾽ ἂν ᾖ λέγει·

—— Ἐμὸν [8] λέχος ἀντιόωσαν.

παραγινομένην εἰς τὴν κοίτην, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος.

Ἄνθεσι μήλων. Ἀπὸ μέρους, ἀκροδρύων·

—— Καὶ αὐτοῖς [9] ἄνθεσι μήλων.

Ἀνακτορίῃσι. Ταῖς τοῦ ἄνακτος, [10] οἷον τοῦ δεσπότου·

Δειπνήσας, [11] ἅμ᾽ ὕεσσιν [12] ἀνακτορίῃσιν ἑπέσθω.

---

[1] Ὀρθός. Od. Φ. 119.

[2] Ἀνηρήψαντο Sic in Heſ. At in vulgatis Homeri editionibus ἀνηρείψαντο. Ante hunc verſum aliquid omiſſum. Sic totum conſtrue locum: Ἀνηρήψαντο. Ἀνήρπασαν. Il. Υ. 234:

— Ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν.

[3] Ἄντα. Hic memoriâ lapſus Apollonius duos verſus naturâ & loco ſeparatos in unum permiſcet, uniuſque principium cum alterius fine conjungit. Prior pars ſic legitur, Od. Φ. 48:

Ἄντα τιτυσκομένη. τὰ δ᾽ ἀνέβραχεν ἠΰτε ταῦρος.

& in ſenſu *cum alacritate & ardore aſſurgendi :*

Erectus aſſurgens. ———

’ΑΝΗΡΗΨΑΝΤΟ ΘΕΟΙ ΔΙΙ ΟΙΝΟΧΟΕΥΕΙΝ.

——— *Rapuerunt Dii Jovi ut pocillator eſſet.*

Dicitur quaſi, ἀπὸ τῆς ἔρας ἀναλαμβάνειν, *id eſt*, ex terrâ attollere.

’ΑΝΕΒΡΑΧΕ. Quodam modo ſonitum dedit :

Rectâ collineans : hæc autem reſonuerunt variegata omnia.

’ΑΝΤΙΑΣΕΙΕΝ. Conſequeretur :

Utinam tantumdem utilitatis conſequeretur.

Quum vero dicit :

Vult ἀντιάσας *a nobis peſtem propulſare,*

in hoc verſu ἀντιάσας ſignificat benignum & ultro nobis occurrentem, nec averſum. At cum dicit :

——— *Meum cubile* ἀντιόωσαν.

Indicat accedentem ad meum lectum, ob conſequentia.

’ΑΝΘΕΣΙ ΜΗΛΩΝ. Fructibus arboreis :

——— *Et cum ipſis fructibus arboreis.*

’ΑΝΑΚΤΟΡΙΗΣΙ. Sues ἄνακτος, *id eſt*, heri :

Cum cœnaverit, ſues heriles ſequatur.

Extat altera, Il. Τ. 13 :

Πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ’ ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.

4 Αἲ γάρ. Od. Φ. 402.

5 Ὀνήσειος. Lege ὀνήσειος.

6 Βούλεται. Il. Α. 67.

7 Ἀναστραφεὶς. Mallem ἀποστραφεὶς. Sed poteſt ſtare & prior lectio.

8 Ἐμόν. Il. Α. 31.

9 Καὶ αὐτοῖς. Il. Ι. 538.

10 Ἀνάκτυ. Lege Ἄνακτος.

11 Δειπνήσας. Od. Ο. 396.

12 Ὕεσσιν. Lege ὕεσσιν, *ſuibus*; id eſt ; *ſequatur ſues heriles.* Qui per ἀνακτορίῃσι intelligebant, *juſſis, mandatis*; ii legebant :

Δειπνήσας ἅμ’ ὕεσσιν, ἀνακτορίῃσιν ἕπεσθαι.

Poſtquam cœnaveris cum ſuibus, juſſa

ἔνιοι δὲ, ταῖς ἡγεμονίαις συμπαρακολουθήτω. ὁ δὲ Ἀρίςαρχος, τοῖς τῶν ἀνακτόρων υἱᾶσι· ὅπερ ἐςὶ βέλτιον.

Ἀντίθυρον. Παρὰ τὴν ἀντίαν θύραν·

Στῆ δὲ [1] κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανεῖσα.

Ἀναβησάμενοι. [2] Ἀναβιβάσαντες.

Ἀνενήκατο [3] Ἀνεςέναξεν, οἷον ἀνήνεγκε τὸν ςεναγμόν·

Μνησάμενος [4] δὴ ἀδινῶς ἀνενήκατο, φώνησέν τε.

Ἄνεται. Καταλύεται, ἀναπαύεται· [5]

——— Τὰ δὲ [6] πολλὰ κάτανεται. ———

Ἀνεκήκιεν. Ἀνεπίδα, [7] ἀνεβάλλετο, ἀνεμόλυνεν.

Ἀνιεμένη. Ἀνέλκουσα καὶ ἀναχαλῶσα τὸν κόλπον, [8] καὶ τὸν μαςὸν προφέρουσα·

Κόλπον ἀνιεμένη, [9] ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε.

ὅτ' ἂν δὲ λέγει·

Αἶγας [10] ἀνιεμένους, σιάλους θ' εὔοντας ἐν αὐλῇ.

ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τῶν κατωτάτω μερῶν εἰς τὰ ἄνω ἐκδαίροντας [11] τὰς αἶγας.

---

exequatur, & penſum abſolvat. Ariſtarchus vero intelligebat, τοῖς δεσποτικοῖς, τοῖς τῶν ἀνακτόρων ὕεσσι, non vero υἱᾶσι, quemadmodum infra vitioſe legitur in Mſ. Apud Heſ. ἀνάκτωρ eſt θεὸς, βασιλεὺς, & ἀνάκτορον ſumitur pro templo & æde regiâ. Apud eumdem ἀνακτορίη idem eſt quod δεσποσύνη. Heliodorus, teſte Heſychio, exponebat ἀνακτορίῃσι, τοῖς ὑπὸ ἀνακτορίαν, *id eſt*, qui ſunt ſub imperio, mandatis obnoxii. In quo falſus eſt Daniel Heinſius, qui ejus interpretationem cum vulgari ſententiâ, & imprimis Ariſtarchi convenire exiſtimat. Ariſtarchus enim intelligit, ſues qui ſunt ſub dominio regis, *id eſt*, Ulyſſis. Huic vero Heſ. opponit Heliodorum, qui interpretatur, ſues qui ſub noſtrâ poteſtate, ſub imperio ſubulcorum continentur. Haud ſecus ac Ariſtophanes Grammaticus, qui explicat : ὧν ἕκαςος βόσκων ἀνάσσει, quibus unuſquiſque paſtor imperat. ἀνακτο-

Quidam intelligunt, *juſſa ſequatur*: Ariſtarchus vero, *herorum ſues*; qui ſenſus præferendus eſt.

'Αντίθυρον. Propter januam oppoſitam:

Stetit autem ad januam oppoſitam Ulyſſi viſa.

'Αναβησάμενοι. Poſtquam aſcendere feciſſent & impoſuiſſent.

'Ανενήκατο. Ingemuit, quaſi protulit gemitum:

Recordatus autem denſos edidit gemitus, exclamavitque.

"Ανεται. Diſſolvuntur, conſumuntur:

——— *Multaque illa conſumuntur.* ———

'Ανεκήκιεν. Subſiliebat, ſurſum emittebatur, fœdabat.

'Ανιεμένη. Surſum attrahens & remittens ſinum, atque mammam exerens:

Sinum denudans, alterâ autem manu mammam exeruit.

Cum vero dicit:

Capras excoriantes, porcoſque ſaginatos in atrio,

ἀνιεμένους in hoc verſu notat, ex infimâ parte ad ſupremam capras excoriantes.

ῥίησι igitur poteſt ſubſtantive aut adjective ſumi. Subſtantive, imperia, mandata notat; adjective vero, cum Ariſtarcho & Apollonio, ſues regi Ulyſſi proprios deſinabit; aut cum Heliodoro & Ariſtophane, ſues ſubulcorum mandatis obnoxios.

[1] Στῇ δέ. Od. Π. 159.

[2] Ἀναβησάμενοι. Extat Od. O. 474. ubi alii quidem legunt ἀναβασάμενοι; alii vero, repugnante metro, ἀναβιβασάμενοι. Legit Heſ. ἀναβησάμενοι; & prolixius clariuſque explicat, ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὴν ναῦν.

[3] Ἀνενήκατο. In noſtro hodie Homero, ἀνενείκατο. Heſ. habet ἀνενίγκατο.

[4] Μνησάμενος. Il. T. 314.

[5] Ἀναναλοῦται. Lege ἀναλοῦται.

[6] Τὰ δὲ πολλά. Od. B. 58.

[7] Ἀνεπίδα. Lege ἀνεπήδα. Extat ἀνεκήκιεν, Il. H. 262. & Ψ. 507. Ubi Schol. habet ἀνέθορεν, ἀνέβαλλεν, (pro ἀνεβάλλετο) ἀνίει.

[8] Κόλπον. Heſ. habet πέπλον. Idem quoque in Suidâ,

[9] Κόλπον ἀνιεμένη. Il. X. 80.

[10] Αἶγας. Od. B. 300.

[11] 'Εκδαίροντας. Lege ἐκδείροντας.

'Ανθεμόεντα. 'Αναθεματικὸν, [1] ἢ διηνθισμένον ποικίλως.

'Ανδροκμήτῳ. Ἤτοι ὑπ' ἀνδρῶν μετὰ κακοπαθείας κατεσκευασμένῳ, ἢ ἀνδρὸς κεκμηκότος, τοῦτ' ἔστιν, τετελευτηκότος·

——— 'Ανδροκμήτῳ [2] ἐπὶ τύμβῳ.

'Αναγνοίην. 'Αναγνωρίσειεν·

——— Πῶς [3] κέν μ' ἀναγνοίη τοῖον ἐόντα;

'Ανήκεστον, Ἀνέκαστον, [4] οἷον ἀνίατον, κατὰ στέρησιν τοῦ Α. κεῖσθαι. [5] ἀνήκεστον κακόν ἐστι δεινόν. καί·

Ἴστω [6] τοῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.

'Ανέκραγον. 'Ανεφώνουν·

'Αλλ' ἐπεὶ [7] οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπικεύσω.

'Ανέφλυε, 'Ανίζει. Τῶν δὲ πεποιημένων·

——— 'Ανὰ δ' ἔφλυε [8] καλὰ ῥέεθρα.

'Αναβροχθέντος. 'Αναποθέντος.

'Ανάπτυστα. [9] Ἔκδηλα, ἐξάκουστα. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ἀνάγγελτα.

'Ανεμώλια. Μάταια, ἀνεμώδη. ἀπὸ τοῦ μετὰ τῶν ἀνέμων μολίσκειν,

---

1 Ἀναθεματικόν. Lege ἀναθηματικὸν, *id eſt*, quod non ſolum ad id aptum eſt, ut conſecretur, adeo pulchrum eſt; ſed etiam ut exornet. Apud Heſ. τὸ ἀνθηματικὸν quod legitur in vocem ἀνθοφόρῳ, & pro quo ſcribendum eſt ἀναθηματικὸν, ad vocem ἀνθεμόεντα referri debet.

2 Ἀνδροκμήτῳ. Il. Λ. 371.

3 Πῶς κέν. Od. Α. 143. Sic verſus legitur in Manuſcripto:

— Πῶς κέν με ἀναγνοίη τὸν ἐόντα.

4 Ἀνέκαστον. Lege ἀνάκεστον. Habetur in Homero ſimplex ἀκεστός. Il. Ν. 115:

— Ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν.

5 Κατὰ στέρησιν τοῦ Α. κεῖσθαι. Sic in Manuſcripto. Lege κατὰ στέρησιν τοῦ ἀκεῖσθαι.

6 Ἴστω. Il. Ο. 217.

7 Ἀλλ' ἐπεί. Od. Ξ. 467.

'ΑΝΘΕΜΟΕΝΤΑ.

Ἀνθεμόεντα. Ad id aptum ut conſecretur; aut variis floribus ornatum.

Ἀνδροκμήτῳ. Aut ab hominibus magno cum labore conſtructo; aut ἀνδρὸς κεκμηκότος, *id eſt*, hominis mortui:

——— *Viri defuncti in ſepulchro.*

Ἀναγνοίην. Agnoſceret:

——— *Quomodo autem me agnoſceret talem exiſtentem?*

Ἀνήκεστον. Quaſi ἀνάκεστον, *id eſt*, inſanabile; ex A privativo & ἀκεῖσθαι, ſanare. Ἀνήκεστον κακὸν eſt malum terribile. Et:

Sciat hoc, quod nobis inſanabilis iracundia erit.

Ἀνέκραγον. Exclamavi:

Sed poſtquam primum exclamavi, non celabo.

Ἀνέφλυε. Ebulliebat. Vox ficta:

——— *Et ebulliebant limpida fluenta.*

Ἀναβροχθέντος. Abſorpti.

Ἀνάπυστα. Manifeſta, audita. Heliodorus vero intelligit, ſilentio ſuppreſſa, non vulgata.

Ἀνεμώλια. Vana; inſtar venti irrita, quod abeant μετὰ τῶν

8 Ἀνὰ δ' ἔφλυε. Il. Φ. 361.

9 Ἀνάπυστα. Extat Od. Λ. 273. Loquitur Ulyſſes de Epicaſtà, aut, quemadmodum Tragici vocant, Jocaſtà, quæ nupſit ſuo filio; & addit:

— Ἄφαρ δ' ἀνάπυστα Θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισι,

quod alii reddunt:

— *Statim autem hæc vulgata Dii fecerunt.*

Heliodorus autem intelligit:

— *Statim hæc ſilentio ſuppreſſa reddiderunt,*

quod falſum eſt. Quis enim Jocaſtæ hiſtoriam non audivit? Ad hunc Homeri locum alludit Heſychius; dicit enim Lexicographus: Ἀνάπυστα. (Forte ἀνάπυστα) Φανερὰ, ἀνήκοα, ἀναφανδά. Hîc idem ſignificat ἀνήκοα, ac τὸ Heliodori ab Apollonio laudati ἀνάγγελτα. Vide quoque eumdem Heſ. in ἀνάπυστα.

οἷον ἀνεμοφόρητα·

——— Ἀνεμώλια [1] γάρ μοι ὀπηδεῖ.

Ἀνεμορμύρεσκεν. [2] Τῶν πεποιημένων ἡ λέξις κατὰ μίμησιν· οἷον ἀνέζει, ἀνετάραττεν·

Πᾶσ' [3] ἀμορμύρεσκε [4] μυκωμένη. [5] ———

Ἀνεροίβδησεν. [6] Ἀνέπιεν·

——— Τρὶς δ' [7] ἀναῤῥοιβδεῖ.

Ἀναιδής. Μεταφορικῶς, ὁ βίαιος, καὶ σκληρὸς, καὶ ἀναιδής.

Ἀναμετρήσαιμι. Διέλθοιμι·

Ὄφρ' ἔτι [8] τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι θάλασσαν. [9]

Ἀνασχόμενος. Ἀνατείνας·

Κόψεν [10] ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυός. ———

Ἀντιφερίζειν. Ἐξισοῦσθαι.

Ἀναλ[illegible] Ἀπλήρωτον·

Βούλεται [11] αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρ' ἄναλτον.

Ἀναγνοίσῃ. Οἷον ἀναγνωρισάσῃ·

Εἵματ' [12] ἀναγνοίσῃ. ———

Ἀνάεδνον. Ἄνευ ἕδνων τῶν διδομένων ὑπὸ τῶν μνηστήρων ταῖς μελλούσαις γαμεῖσθαι·

Τάων, [13] ἥν κ' ἐθέλῃσι φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω.

---

[1] *Ἀνεμώλια.* Il. E. 216.

[2] *Ἀνεμορμύρεσκεν.* Heſ. & alii legunt *ἀναμορμύρεσκε.*

[3] *Πᾶσ'.* Od. M. 238.

[4] *Ἀμορμύρεσκε.* Lege *ἀνεμορμύρεσκε.*

[5] *Μυκωμένη.* In Homero hodie legitur *κυκωμένη*, *id eſt*, permixta; nec poteſt ſtare *μυκωμένη*, ob metrum.

[6] *Ἀνεροίβδησεν.* Lege *ἀνεῤῥοίβδησεν.* Hoc reperitur Od. M. 236 & 431. Sic lege in in Heſ. pro *ἀνεῤῥοίβδησεν.* Et hoc modo corrige gloſſam, *ἀνέπιεν*, *ἀνεῤῥόφησεν* : reſ-

ἀνέμοις, *id eſt*, ſimul cum ventis: quaſi a ventis abrepta:

——— *Inutiles enim mihi ſunt comites.*

'ΑΝΕΜΟΡΜΥ΄ΡΕΣΚΕ. Vox ficta ad imitationem; quaſi ebulliebat, conturbabatur:

Tota conturbabatur mugiens. ———

'ΑΝΕΡΟΙ̂ΒΔΗΣΕΝ. Abſorbebat:

——— *Ter autem abſorbet.*

'ΑΝΑΙΔΗ΄Σ. Metaphorice, violentus, & præfractæ mentis; impudens.

'ΑΝΑΜΕΤΡΗ΄ΣΑΙΜΙ. Remetirer, tranſirem:

Ut rurſus pernicioſum tranſirem mare.

'ΑΝΑΣΧΟ΄ΜΕΝΟΣ. In altum tollens:

Percuſſit autem in altum tollens ſegmine quercûs. ———

'ΑΝΤΙΦΕΡΙ΄ΖΕΙΝ. Exæquari.

'ΑΝΑΛΤΟΝ. Inſatiabilem:

Vult mendicando paſcere ſuum ventrem inſatiabilem.

'ΑΝΑΓΝΟΥ΄ΣΗ. Recognoſcenti:

Veſtes recognoſcenti. ———

'ΑΝΕ΄ΔΝΟΝ. Abſque muneribus quæ ſponſæ ſponſus dabat:

Quarum quam voluerit dilectam abſque ſolitis muneribus abducat.

---

pexit enim Heſ. hæc Homeri loca. AN & EN finale eodem fere compendio ſcribuntur; unde nata confuſio.

7 Τρὶς δ'. Od. M. 105.

8 Ὄφρ' ἔτι. Od. M. 428.

9 Θάλασσαν. In Homero Χάρυβδις.

10 Κόψω. Od. Ξ. 425.

11 Βάλλεν. Od. P. 228.

12 Εἵματ' ἀναγνώσῃ. Od. T. 250. Hodie minus bene σήματ'. Ulyſſes enim deſcripſerat, quales ſuæ veſtes eſſent, qualis ſua læna purpurea.

13 Τάων. Il. I. 146.

'Ἀνήνορα. Ἄνανδρον·

Μή μ' [1] ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης.

'Αναύδῳ. Ἀφώνῳ·

——— Καθ' [2] ἕζετ' ἴσος ἀναύδῳ,

Θυμὸν ἔδων. ———

'Αννεῖται. Ἀναφέρεται, ἀνατέλλει·

[3] Ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπη ζόφος, οὐδ' ὅπη ἠώς,
Οὐδ' ὅπη ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν,
Οὐδ' ὅπη ἀννεῖται. ———

'Αναγκαίη. Ἀνάγκη·

'Αννέφελος. [4]

——— Ἀλλὰ [5] μάλ' αἴθρη
Πέπταται ἀννέφελος. ———

'Αναστήσας. Κατὰ μὲν τὴν ἡμετέραν ἔννοιαν·

Χειρὸς [6] ἀναστήσας ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα.

ἔστιν δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀνάστατον ποιήσας·

Τοὺς [7] μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρείδην ἐναρίζοι.

'Ανωϊστί. Ἀνυπονοήτως. ἀπὸ τοῦ οἴεσθαι. καὶ ἀνάϊστον, ἀντὶ τοῦ ὑπονόητον. [8]

'Αναφῆναι. Ἐνδεῖξαι τὸ τοιοῦτον·

Μὴ μὲν πρὶν [9] Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσ' ἀναφῆναι.

---

[1] Μή μ' ἀπογυμνωθέντα. Od. K. 301. Sic verſus legendus:

Μή σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείη.

Vide Etymol.

[2] Καθ' ἕζετ'. Od. K. 378. Lege ut apud Hom. κατ' ἄρ' ἕζεαι.

[3] Ὦ φίλοι. Od. K. 190.

[4] Ἀννέφελος. Prætermiſſa gloſſa ex Heſychio reſtituenda eſt; ſcilicet, ἄνευ νεφέλης.

[5] Ἀλλά. Od. Z. 44.

Ἀνήνορα. Effœminatum :

Ne te nudatum imbellem & effœminatum faciat.

Ἀναύδῳ. Muto :

——— *Sedes autem ſimilis muto,*
Animum rodens. ———

Ἀννεῖται. Surſum attollitur, oritur :

O amici, non enim ſcimus ubi occaſus, neque ubi aurora,
Neque ubi Sol hominibus lucem præſtans vadit ſub terram,
Neque ubi oritur. ———

Ἀναγκαίη. Neceſſitas.

Ἀννέφελος.

——— *Sed potius ſerenitas*
Volat abſque nube. ———

Ἀναστήσας. In ſenſu quidem apud nos uſurpato :

Manu prehenſum cum ſurgere feciſſet fortem Laodamanta.

Sumitur & pro, *poſtquam diſturbaſſet :*

Illos quidem ſubverſos diſturbaret, at Atridem interficeret.

Ἀνωϊστί. Inopinato ; quaſi ἄνευ τοῦ οἴεσθαι, *id eſt*, abſque ut quis de eo cogitet : & ἀνώϊστον ſignificat inexpectatum.

Ἀναφῆναι. Deſignare talem :

Non prius quidem Ulyſſem apud Trojanos deſignaturam.

---

6 Χειρές. Od. Η. 170. Memoriâ lapſus Apollonius duos hîc verſus confundit & commiſcet. Pro χειρὸς, legendum :

Υἱὸν ἀναστήσας ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα.

Supra dixerat Poeta :

Χειρὸς ἑλὼν Ὀδυσῆα. —

Unde natus error.

7 Τοὺς μέν. Il. Λ. 191.

8 Ὑπονέηλον. Heſ. ἀνέηλον. Lege in utroque ἀνυπονόητον.

9 Μὴ μὲν πρίν. Od. Δ. 254.

'Ανιηρέστερον. [1] Λυπηρέστερον. ἀπὸ τοῦ ἀνιηρὸν, πίπτει τὸ συγκριτικὸν ἀνιηρέστερον.

'Ανάψαι. Προσάψαι·

——— Ἐθέλεις [2] δέ κε μῶμον ἀνάψαι.

'Ανέχησι. Ἡ μὲν λέξις ἐν τῇ Τ τῆς Ὀδυσσείας·

Εὐδικίας [3] ἀνέχῃσι· φέρῃσι δὲ γαῖα μέλαινα.

ὁ δὲ Ἀρίσταρχος εὐδικίας ἄνω ἔχῃ. σημαίνει δὲ, τὸ αὔξοι, καὶ μὴ τοὐναντίον καταλάβοι. [4]

'Ανέχεσθαι. Ἡ μὲν λέξις ἐν τῇ Ρ τῆς Ὀδυσσείας·

Ἀνθρώπους [5] ἀνέχεσθαι, ἔχοντά περ ἄλγεα θυμῷ.

δηλοῖ δὲ τὸ ἀναδέχεσθαι καὶ διαβόσκειν.

'Ανέγνω. Ἐπέγνω·

——— Οὐ γάρ [6] πω τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.

'Ανιόντος. Ἀνερχομένου, ἀνατέλλοντος·

——— Ὑπερίονος [7] δ' ἀνιόντος.

'Αντιβολήσειν. [8] Ἐπιτεύξειεν. ἐν τῇ Φ τῆς Ὀδυσσείας.

'Ανδρομέοιο. [9] Ἀνθρωπίνου αἵματος.

'Αντιόων. Ὑπαντῶν·

Ἀντιόων [10] ταύρων τε. ———

---

1 Λυπηρέστερον. Legitur Od. B. 190.

2 Ἐθέλεις. Od. B. 86. Male in Manuſcripto ἐθέλοι.

3 Εὐδικίας. Od. T. 111.

4 Καταλάβοι. Emenda & lege καταβάλοι. Sic enim habet Heſ. in voce ἀνέχῃσι, pro quo ἀνέχῃσι legendum nemo hinc uſque animadvertit. Αὔξει, inquit, καὶ ἄνω ἔχει, καὶ μὴ καταβάλλει. Hæc omnia lege in optativo, ut apud Apollonium.

5 Ἀνθρώπους. Od. P. 13.

6 Οὐ γάρ. Od. A. 216.

7 Ὑπερίονος. Sic legitur in Homero, Od. A. 24:

Οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος.

8 Ἀντιβολήσειν. Non invenitur in libro ab Apollonio laudato, nec in aliis. Ergo legendum ἀντιβολήσειε quod extat Od. Φ. 306:

'Ανιηρέστερον. Triſtius: ex poſitivo enim ἀνιηρὸν, formatur in comparativo gradu ἀνιηρέστερον.

'Ανάψαι. Alligare, annectere:

——— *Vis autem mihi ignominiam alligare.*

'Ανέχησι. Hæc quidem vox occurrit in libro Odyſſeæ undevigeſimo:

Jura ſuſtentat: fert autem terra nigra.

Ariſtarchus explicat ἀνέχησι quaſi ἄνω ἔχῃ, *id eſt*, in altum efferat. Significat autem: *augeat nedum ut dejiciat.*

'Ανέχεσθαι. Hæc quidem dictio occurrit in libro Odyſſeæ ſeptimo decimo:

Homines nutrire, habentem quidem dolores animo.

Significat excipere ac nutrire.

'Ανέγνω. Agnovit:

— *Nullo enim unquam pacto quiſquam ſuum ipſe parentem agnovit.*

'Ανιόντος. Surgentis, orientis:

——— *Soliſque orientis.*

'Αντιβολήσειν. Conſequeris. Extat in libro Odyſſeæ vigeſimo primo.

'Ανδρομέοιο. Humani ſanguinis.

'Αντιόων. Obviam proceſſurus:

Obviam proceſſurus taurorumque & agnorum ſacrificio.

— Οὐ γάρ πω τὸν ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω. (?) — Οὐ γάρ τοι ... ἀντιβολήσεις.

9 Ἀνδρομέοιο. Hìc prætermiſſæ ſunt gloſſa & Homerici loci citatio, cujus ſola ſupereſt explicatio. Sic conſtrue locum: ἀνδρομέοιο, ἀνθρωπίνου; *id eſt*, ἀνδρομέοιο, humani. Sequitur exemplum depromptum ex Odyſſeâ x. 19:

Κιμαῖος ἀνδρομέοιο. —

ἀνθρωπίνου αἵματος, *id eſt*, ſanguinis humani. In Ven. editione ἀνθρωπίου, & in Flor. ἀνθρώπου legebatur, quod ſemper hæc vox ſcripta fuerit per compendium; ut hìc in noſtro Apollonio legitur ἀνίνου pro ἀνθρωπίνου. Docet Heſ. ἀνδρόμιον eſſe vocem Creticam.

10 Ἀντιόων. Od. A. 25. Sic legitur integer verſus:

Ἀντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης.

Ἀνόπαια. Ἔνιοι μὲν, ὄνομα ὀρνέου. ὡς γὰρ ἐν ἄλλοις·

Φήνη [1] εἰδομένη. ——

ἔνιοι δὲ, ἀνοπαίως, ὅ ἐστιν, ἀοράτως. τινὲς δὲ, ἀνὰ τὴν ὀπὴν, [2] τὴν θυρίδα·

Ὄρνις [3] δ᾽ ὡς ἀνόπαια διέπτατο. ——

Ἀνίαζε. Ἠνιᾶτο·

Ἀλλ᾽ ὅτε [4] δή ῥ᾽ ἀνίαζε γέρων. ——

Ἀνάποινος. Ἄλυτρος.

Ἀναμαιμάει. [5] Ἀναφέρεται. [6] κατὰ μίμησιν ἤχου.

Ἀνδροτῆτα. Ἀνδριότητα. [7]

Ἀναπρῆσαι. Ἀναφυσῆσαι. [8]

Ἀξύλῳ. Ὁ μὲν, ἀξυλίστῳ, ἐξ ἧς οὐδεὶς ἐξυλίσατο, δι᾽ ὃ τὴν πολύξηλον [9] πάντως ἀκουόμενον· οἱ δὲ, πολυξύλῳ. ἐπεὶ τὸ Α δηλοῖ καὶ τὸ πολὺ, ὡς ἀχανὲς πέλαγος. οἱ δὲ, ὁμοξύλῳ· ὁμοῦ ἐχούσῃ πεφυκότα καὶ συνηθροισμένα τὰ ξύλα.

Ἄξαντε. Δυϊκῶς. κατάξαντες. [10] οἱ δύο ἵπποι.

---

1 Φήνη. Od. Γ. 372. Minerva abit ſimilis aquilæ:

Ὣς ἄρα φωνήσασ᾽ ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Φήνῃ εἰδομένη, —

2 Ἀνὰ τὴν ὀπήν. Addit Heſ. τῆς θύρας. Optime omnium Clariſſimus Bochartus cum hâc voce confert Hebraicum אנפה *anapha*; quæ eſt avis ab iracundiâ dicta, ac quædam aquilæ ſpecies. Hæc vox occurrit in Levit. 11, 19. & Deut. 14, 18. Alii reddunt אנפה per ardeam, alii per picam; quidam, ut Thargum, per milvum: quod in rem optime quadrat.

3 Ὄρνις. Od. Α. 320.

4 Ἀλλ᾽ ὅτι. Od. Δ. 460. Sic verſus in vulgatis legitur editionibus:

ἈΝΌΠΑΙΑ.

Ἀνόπαια. Quidam avis genus intelligunt : etenim in alio Homeri loco legitur :

Aquilæ ſimilis. ———

Alii ἀνοπαίως, quod eſt, citra aſpectum. Alii ἀνὰ ὀπὴν, *id eſt*, per foramen, per portam :

Quaſi avis ἀνόπαια *avolavit.* ———

Ἀνίαζε. Moleſtiâ premebatur :

Sed cum jam moleſtiâ premebatur ſenex. ———

Ἀνάποινος. Sine pretio redemptionis.

Ἀναμαιμάει. Vox ficta per imitationem. Significat *ſurſum fertur.*

Ἀνδροτῆτα. Virilitatem, virile robur.

Ἀναπρῆσαι. Effundere.

Ἀξύλω. Alii quidem interpretantur ἀξυλίςῳ, *id eſt*, in quam nullus lignatum venit ; per quod ligno abundantem omnibus modis intelligimus. Alii vero πολυξύλῳ, *id eſt*, ligno repletam; quoniam *alpha* deſignat multitudinem, ut in ἀχανὴς πέλαγος. Alii demum reddunt ὁμοξύλῳ, *id eſt*, ſimul adhærentia & in unum collecta habentem ligna.

Ἄξαντε. In duali numero ; ſignificat, *cum fregiſſent.* De duobus equis agitur.

Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀνίαζε γέρων. —

5 Ἀναμαιμάει. Il. Υ. 490.

6 Ἀναφέρεται. Agitur de igne qui erumpens ſurſum fertur. Heſ. ἀναφαίνεται, ἀναφέρεται, ἀναζεῖ.

7 Ἀνδριότητα. Lege ἀνδρειότητα.

8 Ἀναφυσῆσαι. Habet quoque Heſ. ἀναπρῆσαι, quod nuſquam tamen in Homero legitur. Sed bis, Il. Ι. 433. & Od. Β. 81 :

Δάκρυ' ἀναπρήσας. —

9 Πολύξηλον. Lege πολύξυλον.

10 Κατάξαντες. Il. Ζ. 40. & Π. 371.

Ἄξετε. Ἄγετε·

Ἄξετε [1] δὲ Πριάμοιο βίην. ——

Ἄξον. Κάταξον·

Ἆξον [2] δὴ ἔγχος Διομήδεος. ——

Ἀξέστῳ. Μὴ ἐξεσμένῃ.

Ἀολλέες. Ἀθρόοι.

Ἀορτήρ. Ἀναφορεύς. [3]

Ἀοσσητήρ. Βοηθός.

Ἀορτήρεσσιν. Ἀφ' ὧν ἤρτηνται τὰ δόρατα.

Ἀοιδιάει. Μετὰ τέρψεως ᾄδει.

Ἄορας. Γυναῖκας·

Αἰτίζων [4] ἀκόλους, οὐκ ἄορας, οὐδὲ λέβητας.

Ἀολλίσασα. Συναθροίσασα.

Ἀπάτερθεν. Ἄπωθεν, χωρίς.

Ἀπάλαμνος. Ἀμήχανος, καὶ στέρησιν τοῦ παλαμᾶσθαι, ὅ ἐστι μηχανᾶσθαι. παλάμαι γὰρ, αἱ μηχαναί· ἀπὸ τῶν παλάμων αἳ δηλοῦσι τὰς χεῖρας, δι' ὧν τὰ πλείονα μηχανώμεθα. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἄπειρον·

Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ [5] ἀπάλαμνος. ——

Ἀπατηλόν. [6] Παραλογιστικόν.

Ἀπάφων. [7] Ἀπατήσω, παραλογίσομαι.

Ἀπαίνυσθαι. Ἀφαιρεῖσθαι.

Ἀπαλθήσεσθον. Δυϊκῶς, ἤτοι ἀποθεραπεύσωσι·

Ἕλκε' [8] ἀπαλθήσεσθον. ——

---

[1] Ἄξετε. Il. Γ. 105.

[2] Ἆξον. Il. Ζ. 306.

[3] Ἀναφορεύς. Omiſſum certe vocabulum. Adde, τοῦ ξίφους.

[4] Αἰτίζων. Od. Ρ. 222.

[5] Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ. Il. Ε. 597.

[6] Ἀπατηλόν. Quidam deducunt τὸ ἀπατᾶν ex Hebraico הפתה ſeducere.

ἌΞΕΤΕ. Adducite :

Adducite autem fortem Priamum. ———

ἌΞΟΝ. Frange :

Confringe jam haſtam Diomedis. ———

ἈΞΈΣΤῼ. Non abraſo.

ἈΟΛΛΈΕΣ. Denſi.

ἈΟΡΤΉΡ. Id ex quo ſuſpenditur enſis.

ἈΟΣΣΗΤΉΡ. Auxiliator.

ἈΟΡΤΉΡΕΣΣΙΝ. Lora ex quibus ſuſpenduntur haſtæ.

ἈΟΙΔΙΆΕΙ. Cum voluptate canit.

ἌΟΡΑΣ. Mulieres :

Petens fruſta panis, non enſes neque lebetes.

ἈΟΛΛΊΣΑΣΑ. Quum congregaſſet.

ἈΠΆΤΕΡΘΕΝ. Procul, abſque, ſine.

ἈΠΆΛΑΜΝΟΣ. Conſilii expers ; ex *alpha* privativo & παλαμᾶσθαι, quod eſt machinari. Παλάμαι enim ſunt artes : & derivatur hoc nomen ex παλαμῶν, *id eſt*, manibus quarum ope pleraque machinamur. Significat & rudem ac inſcium :

Sicut autem quum vir neſcius. ———

ἈΠΑΤΗΛΌΝ. Fallax.

ἈΠΆΦΩΝ. Decipiam ; circumveniam.

ἈΠΑΊΝΥΣΘΑΙ. Auferre.

ἈΠΑΛΘΉΣΕΣΘΟΝ. In duali numero ; curabunt :

Vulnera curabunt. ———

7 Ἀπάφων. In Heſ. Ἀπαφῶ, ἀπατήσω. At in Homero nec ἀπάφων nec ἀπαφῶ habetur. In Oppian. Halient. L. 3. verſu 444. legitur ῥηϊδίως ἀπαφῶν, quod Schol. interpretatur ἀπατῶν, ἀπατήσας. Extat ἀπαφίσκε Hom. Od. Λ. 216.

8 Ἕλκε. Il. Θ. 405.

Ἀπαλεξήσειν. Βοηθήσειν.

Ἀπαιτίζοντες. [1] Κατὰ παρέχουσιν, ἀπαιτοῦντες.

Ἄπαστος. Ἄγευστος. πάσασθαι γὰρ, τὸ γεύσασθαι. οἷον ἄμαστος, ἀμάστητος. τὸ μάσασθαι γὰρ, τὸ πάσασθαι· κατὰ κοινωνίαν τοῦ Μ πρὸς τοῦ [2] Π.

Ἀπ᾽ ἐσχαρόφιν. Χωρὶς τῆς ἐσχάρας.

Ἀπερωεύς. Κωλυτής.

Ἀπειλεῖς. Ποτὲ μὲν, κυρίως·

Καὶ δή μοι γέρας [3] αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς.

ἐπὶ δὲ τοῦ αὐχεῖν·

Ἦ μὲν ἀπείλησας [4] βητάρμονας εἶναι ἀρίστους.

ἐπὶ δὲ τοῦ εὔξασθαι·

Αὐτίκα δ᾽ [5] ἠπείλησεν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι.

Ἀπεραίη. [6] Ἠπειρωτική.

Ἀπεμυθεόμην. [7] Ἀπηγόρευον. γράφεται δὲ καὶ ἐπεμυθεόμην, ἵν᾽ ᾖ· ἐπετελλόμην.

Ἀπερρίγασι. Πεφρίκασι. μεταφορικῶς δὲ κεῖται ἡ λέξις.

Ἀπενάσσατο. Ἀπῴκισεν.

Ἀπολυμαίνοντο. Ἀπεκαθαίροντο, ἀφηγνίζοντο.

Ἀπερείσια. Ἄπειρα τῷ πλήθει, πολλά.

Ἀπέφθιθον. Ἀπεφθάρησαν·

——— Ἀπέφθιθον [8] ἐσθλοὶ ἑταῖροι.

Ἀπερύκει. Ἀποκωλύει.

Ἀπεσκέδασεν. Ἀπεσκόρπισεν.

---

[1] Ἀπαιτίζοντες. Legitur Od. Β. 78.

[2] Τοῦ. Lege τό.

[3] Καὶ δή μοι γέρας. Il. Α. 161.

[4] Ἦ μὲν ἀπείλησας. Od. Θ. 383.

ʼΑΠΑΛΕΞΗΣΕΙΝ. Auxilium allaturum.

ʼΑΠΑΙΤΙΖΟΝΤΕΣ. Parectaſis, pro ἀπαιτοῦντες, *id eſt*, repetentes.

ʼΑΠΑΣΤΟΣ. Jejunus, qui non guſtavit. πάσασθαι enim eſt *guſtare*. Idem eſt quod ἄμαστος, ἀμάστητος: etenim πάσασθαι dicitur quaſi μάσασθαι, *guſtare*, ob affinitatem quæ intercedit inter Μ & Π.

ʼΑΠ᾽ ἘΣΧΑΡΌΦΙΝ. Seorſum a foco.

ʼΑΠΕΡΩΕΎΣ. Qui impedit.

ʼΑΠΕΙΛΕΙ͂Σ. Aliquando quidem proprie:

Et jam mihi præmium ipſe te ablaturum minitaris.

Sumitur & pro gloriari:

Utique gloriatus es tripudiatores fore optimos.

Significat & vovere:

Statim autem vovit procul jaculanti Apollini.

ʼΑΠΕΡΑΊΗ. Epirotica.

ʼΑΠΕΜΥΘΕΌΜΗΝ. Prohibebam. Scribitur quoque & ἐπεμυθεόμην, ut ſignificet, *imperabam*.

ʼΑΠΕῤῬΊΓΑΣΙ. Horrore perculſi ſunt. Metaphorice hæc vox accipitur.

ʼΑΠΕΝΆΣΣΑΤΟ. Migraverat.

ʼΑΠΟΛΥΜΑΊΝΟΝΤΟ. Purgabantur, expiabantur.

ʼΑΠΕΡΕΊΣΙΑ. Quorum magna & innumerabilis eſt multitudo.

ʼΑΠΈΦΘΙΘΟΝ. Perierunt:

——— *Perierunt boni ſocii.*

ʼΑΠΕΡΎΚΕΙ. Arcet; prohibet.

ʼΑΠΕΣΚΈΔΑΣΕΝ. Diſperſit.

---

5 Αὐτίκα δ᾽. Il. Ψ. 872.

6 Ἀπειραίη. Lege ut apud Homerum Od. H. 8. ἀπειρείη, ubi Schol. ἄπωθεν περῶσα, Ἠπειρωτική.

7 Ἀπεμυθεόμην. Il. I. 109.

Πόλλ᾽ ἀπεμυθεόμην. —

8 Ἀπέφθιθεν. Od. E. 133.

Ἀπεκόσμεον. Ἀπετίθεντο. συνέστειλαν.

Ἀπέλεθρον. Ἀμέτρητον, πολύ. πλέθρον γὰρ, εἶδος μέτρου.

Ἀπεκαίνυτο. Ἐνίκα, ἀπὸ τοῦ ἄνωθεν τοῦ καίνυσθαι τοὺς νικῶντας εἶναι.

Ἀπήμων. Ἀβλαβής.

Ἀπηύρα. Ἀφείλετο.

Ἀπηλεγέως. Ἀπολελεγμένως, ἀποτόμως.

Ἀπήοροι. Ἀπεωρημένοι, [1] ἐγκείμενοι·

Καλοί τε μεγάλοι τε. ———

Ἀπίης γαίης. Τῆς μακρὰν ἀπούσης. δῆλον δὲ ἐκ τούτων·

Ὡς δὲ πατὴρ [2] ὃν παῖδα φίλα φρονέων [3] ἀγαπάζει
Ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ.

οἱ δὲ, τῆς Πελοποννήσου, κακῶς.

Ἀπινύσσων. Ἀπινύτων. οὐ σωφρονῶν. οὐκ ὢν ἐν αὑτῷ·

———Ὁ δ' ἀργαλέῳ [4] ἔχετ' ἄσθματι κῆρ' ἀπινύσσων.

Ἀπ' ἰκριόφιν. Ἀπὸ τοῦ ἰκρίου. λέγει δὲ ἴκριον, καὶ τὴν τοῦ κυβερνήτου καθέδραν. ἴκρια δὲ, καὶ τὰς σανίδας καὶ τὸ κέρας λέγει.

Ἀπλοΐδας. Ἱμάτια μικρά.

Ἀπό. Ἐπὶ μὲν τῆς προθέσεως·

Οὐ γὰρ [5] ἀπὸ δρυός ἐστι [6] παλαιφάτου, οὐδ' ἀπὸ πέτρης.

---

[1] *Ἀπεωρημένοι.* Lege *ἀπῃωρημένοι.* Sic legitur verſus Od. Μ. 435:

— *Ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι*
Μακροί τε μεγάλοι τε. —

Quæ duo epitheta idem fere ſignificant: nam *magna* ſunt quæ *longa.* Melius in Apollonio:

Καλοί τε μεγάλοι τε. —

'Απεκόσμεον. Auferebant; colligebant.

'Απέλεθρον. Immenſum; multum: πέλεθρον enim eſt ſpecies menſuræ.

'Απεκαίνυτο. Vincebat: ſic dicitur quod victor procul abſit, ἀπὸ τοῦ καίνεσθαι, *id eſt*, a morte, ab occiſione.

'Απήμων. Illæſus.

'Απηύρα. Abſtulit.

'Απηλεγέως. Aperte, præciſe; expreſſis verbis.

'Απήωροι. Suſpenſi, adhærentes:

Pulchri & magni. ———

'Απίης γαίης. Longe diſtantis. Hujuſce explicationis veritas ex hoc probatur:

Utque pater ſuum filium amanter excipit
Venientem ex longinquâ terrâ anno decimo.

Errant qui Peloponneſum intelligunt.

'Απινύσσων. Non ſapiens, non mentis compos; extra ſe abreptus & a ſede mentis dimotus:

— *Hic autem gravi angebatur anhelitu a mente alienatus.*

'Απ' ἰκριόφιν. Ex tabulato. Vocat autem ἴκριον ipſammet ſedem gubernatoris; & per ἴκρια intelligit quoque tabulas & antennam.

'Απλοΐδας. Parvas veſtes.

'Από. Aliquando quidem pro præpoſitione ſumitur:

Non enim a quercu es olim fabuloſâ, neque a petrâ.

---

[2] Ὡς δὲ πατὴρ. Od. Π. 17.

[3] Φίλα φρονέων. In Homero legitur unâ voce φιλοφρονέων. In ſecundo verſu, poſt ἀπίης, lege γαίης, quod erat omiſſum.

[4] Ὁ δ' ἀργαλέῳ. Il. Ο. 19.

[5] Οὐ γάρ. Od. Τ. 163.

[6] Ἐςι. Lege ἐστι.

ἀντὶ δὲ τοῦ, ἄπωθεν·

——— Πολλὸν [1] γὰρ ἄπο πλυνοί εἰσι πόληος.

Ἄποινα. Τὰ ἀντί τινος ἐκτίσματα· οἷον ἄπωνα, [2] ἂν ἔχων ἀπωνεῖταί τις.

Ἀπούρας. Κυρίως μὲν, ἀφορίσας·

——— Ἄλλοι [3] γάρ οἱ ἀπουριάσουσιν ἀρούρας.

καταχρηστικῶς δὲ, ἐπὶ τοῦ ψιλῶς ἀφελέσθαι·

——— Ἑλὼν [4] γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.

οἷον ἀφελόμενος ἠτίμασεν.

Ἀποφθίμην. Ἀπολοίμην.

Ἀποφώλια. [5] Ἀπαίδευτα. τὰ γὰρ διδασκαλεῖα, φωλεοὺς λέγουσιν, οἷον πωλεοὺς, ἀπὸ τοῦ συνήθως εἰς αὐτὰ φοιτᾷν. λέγεται δὲ καὶ ὁ σκοτεινὸς τόπος, ἀπὸ τοῦ ἀπολωλέναι τὸ φῶς·

Ἦ δὴ [6] ἀλιτρός γ' ἐσσὶ, καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς.

Ἀποστήσωνται. Ἀποκομίσωνται [7] σταθμῷ·

Δείδω, [8] μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται [9] Ἀχαιοὶ
Χρεῖος. ———

Ἀποδίωμαι. Ἀποδιώξω.

Ἀποβλύζων. Ἀναβάλλων. τῶν πεποιημένων ἡ λέξις·

Οἴνου [10] ἀποβλύζων· ———

---

1 Πολλόν. Od. Z. 40.

2 Ἄπωνα. Locum corruptum ſic lege: Οἷον ἄπων' ἃ ἂν ἔχων, &c.

3 Ἄλλοι γάρ. Il. X. 489.

4 Ἑλὼν γάρ. Il. A. 356.

5 Ἀποφώλια. Vide Etymol.

6 Ἦ δὴ ἀλιτρός. Od. E. 182.

7 Ἀποκομίσωνται. Sic legitur in Heſ. ἀποκομίσωνται. σταθμῷ γὰρ ἀποδίδονται; quæ ultima verba fortaſſe ex Apollonio exci-

Aliquando

Aliquando vero ſign . cat *procul:*

——— *Procul enim abſunt labra ab urbe.*

Ἀποινα. Quæ pro aliquo perſolvuntur; quaſi ἄπωνα, *id eſt*, quæ quis habens redimitur.

Ἀποῦρας. Proprie quidem eſt, qui aliquem ex propriis finibus expellit:

——— *Alii enim eum ex propriis finibus expellunt.*

Abuſive uſurpatur & pro ſimpliciter auferre:

——— *Capiens enim habet præmium, ipſe abripiens,*

quaſi, abripiens præmium, me ignominiâ affecit.

Ἀποφθίμην. Peream.

Ἀποφώλια. Inerudita, illitterata. Scholas enim vocant φωλεὺς quaſi πωλεὺς, *id eſt*, in quibus quis aſſidue verſatur; quod ſemper ad ea ſe conferant. Sic quoque vocatur locus obſcurus, quod ex eo perierit omne lumen:

Profecto improbus es, & non illitterata ſciens.

Ἀποστήσωνται. Ad menſuram appendant:

Timeo enim ne heſternum ad menſuram appendant Græci Debitum. ———

Ἀποδιῶμαι. Expellam.

Ἀποβαΰζων. Rejiciens. Vox ficta:

Vinum rejiciens. ———

derant. Vide Etymologum Magnum in σάτης.

8 Δείδω. Il. N. 745.

9 Ἀποστήσωνται. Sic legebant Critici veteres pro hodierno ἀποτίσωνται. Hanc lectionem ſequuntur Heſ., Etymologus in vocem σάτης, Euſtathius, Schol. & Phavorinus.

10 Οἶνον. Il. I. 487.

ἈΠΟΔΡΎΨΩΣΙΝ. Ἀποξύσωσιν, ἀποσύρωσιν.

ἈΠΟΤΜΉΞΑΝΤΕΣ. Ἀποτεμνόμενοι, ἀποχωρίσαντες.

ἈΠΟΔΟΧΜΏΣΑΣ. Πλαγιώσας. πλάγιον παραβεβληκὼς τὸν τράχηλον.

ἈΠΌΕΡΣΕ. Ἀπέπνιξεν ἐν ὕδατι·

Ἔνθά [1] με κῦμ' ἀπόερσε. ——

ἈΠΌΣΤΙΧΕ. Ἄπιθι.

ἈΠΟΜΌΡΞΑΤΟ. Ἀπεψήσατο.

ἈΠΟῤῬΏΓΕΣ. Αἱ ἀνέχουσαι πέτραι·

Ἀκταὶ [2] ἀποῤῥῶγες, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι.

ἈΠΡΙΆΤΗΝ. Ἄπρατον, ἄνευ τοῦ πρίασθαι. ἐπιῤῥηματικῶς ἐσχημάτισται, ὡς τὸ ἄρδην, καὶ σποράδην, καὶ οὐκ ὀνοματικῶς, οἷον τὴν ἀπριάτην. ἐπεὶ κἂν ἀρσενικὸν [3] ἐλέγετο, τὸν ἀπρίατον. ὁ δὲ Κράτης [4] κακῶς γράφει·

Ἥρως ἀπριάτης. ——

ἈΠΟΣΚΎΔΜΑΙΝΕ. Ὀργίζου, χολοῦ.

ἈΠΟΚΗΔΉΣΑΝΤΕΣ. [5] Ἀπακηδιάσαντες.

ἈΠΟΛΙΧΜΉΣΟΝΤΑΙ. Ἀπολείξουσι.

ἈΠΟΣΤΑΔΆ. Πόῤῥωθεν, ἄπωθεν· οἷον ἀποστάδα, ἐξ ἀποστήματος.

ἈΠΌΠΡΟΘΕΝ. Μακρόθεν.

ἈΠΟΠΡΟΈΗΚΕΝ. Ἐξαπέστειλεν.

ἈΠΟΓΥΏΣΕΙΣ. [6] Ἔστι μὲν, ἀποχολώσεις. [7] λέγεται δὲ ψιλῶς, βλά-

---

[1] Ἔνθά με. Il. Z. 348.

[2] Ἀκταί. Od. N. 98.

[3] Ἀρσενικόν. Sic ſcripſit Alberti, qui hæc verba ad Heſ. laudavit. Mallem legere ἀρσενικῶς, præſertim cum terminationes κον & κως in hoc Mſ. per idem compendium ſcriptæ reperiantur.

[4] Κράτης. De Poetâ Comico hic agitur; non vero de Grammatico, quem ſæpius laudat. Fuerunt & duo Philoſo-

'Ἀποδρύψωσι. Lacerent; dilaniatum avellant.

'Ἀποτμήξαντες. Intercludentes, ſeparantes.

'Ἀποδοχμώσας. Oblique reclinans; obliquum inflectens collum.

'Ἀπόερσε. Suffocavit in aquis:

Ubi me fluctus ſuffocaviſſet. ———

'Ἀπόστιχε. Abi.

'Ἀπομόρξατο. Abſterſit.

'Ἀποῤῥῶγες. Prominentes ſcopuli:

Littora prominentia, in portum vergentia.

'Ἀπριάτην. Non emptam; abſque emptione. Adverbialiter formatur, ut ἄρδην, affatim, σποράδην, ſparſim. Non vero adjective uſurpatur cum articulo fœminino: nam ſic & in maſculino diceretur, τὸ ἀπρίατον. Crates autem male ſcripſit:

Ἥρως ἀπριάτης. ———

'Ἀποσκύδμαινε. Iraſcere; ſuccenſe.

'Ἀποκηδήσαντες. Negligentes.

'Ἀπολιχμήσονται. Allambent.

'Ἀποσταδά. Procul, eminus; quaſi ἀποστάδην, ex intervallo.

'Ἀπόπροθεν. Procul.

'Ἀποπροέηκεν. Emiſit.

'Ἀπογυώσεις. Eſt quidem proprie, *claudum reddas*. Simpli-

phi ejuſdem nominis; alter Cynicus, Aſcondi filius, Hipparchiæ maritus, & Diogenis Cynici diſcipulus; alter vero Academicus, Polemonis diſcipulus & amicus: fuerunt & duo Comici ſic vocati. At Etymol. p. 79. dicit quædam adverbia formari ἀπὸ τῶν ἐπιθετικῶν, ὡς τὸ, ἡ ἀπριάτη, τῆς ἀπριάτης, τῇ ἀπριάτῃ, τὴν ἀπριάτην.

[5] Ἀποκηδήσαντες. Legitur in Homero, Ιλ. Ψ. 413. ἀποκηδήσαντε in Duali.

[6] Ἀπογυώσεις. Lege ἀπογυιώσῃς, ut eſt in Heſychio, pro Homerico ἀπογυιώσῃς.

[7] Ἀποχωλώσεις. Lege ἀποχωλώσεις.

ψεις, ὅτι φησί·

Μή μ' ἀπογυιώσεις [1] μένεος ἀλκῆς τε. ——

Ἀποθύμια. Τὰ μὴ καταθύμια, ἀλλὰ προσάντη τῇ ψυχῇ.

Ἀπὸ σκοποῦ. Ἀπροσκέπτως·

Ὦ φίλοι, [2] οὐ μὰν ὔμμιν ἀπὸ σκοποῦ. ——

Ἀποπτανέουσιν. Δειλιάσαντες ἀπατενίσουσιν, ἢ περιβλέψουσιν ὅπως φύγοιεν.

Ἀπόφημι. Ἀπολέγω· ἢ διαῤῥήδην, μετὰ παῤῥησίας λέγω.

Ἀπότροπος. Οὐκ ἐπιστρέφων εἰς τὴν πόλιν, ἀποτετραμμένος τῆς τοῦ ἄστεος ἀναστροφῆς·

Αὐτὰρ ἐγὼ [3] παρ' ὕεσσιν ἀπότροπος. ——

Ἀποβρίξαντες. Ἀπονυστάξαντες.

Ἀπηλοίησεν. Ἀπέκοψεν.

Ἀποδρύψει. Καταξύσει.

Ἀπολυμαντῆρα. [4] Τὰ δεῖπνα λυμαινόμενον.

Ἀπολάζεο. Ἀποχώρει.

Ἀπὸ [5] δόξης. Ἀπὸ δοξασμοῦ, ἀπὸ δοκήσεως.

Ἀπτοεπές. Ἄπτωτε, [6] ἢ ἀπτόητε τοῖς λόγοις. ἢ καθαπτομένη διὰ τῶν λόγων· οἷον χαλεπὴ καὶ τραχεῖα.

---

[1] Μή μ' ἀπογυιώσεις. Il. Z. 265. Sic legitur in Homero verſus:

Μή μ' ἀπογυιώσῃς, μένεος δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι.

[2] Ὦ φίλοι. Od. Λ. 343.

[3] Αὐτὰρ ἐγώ. Od. Ξ. 372.

[4] Ἀπολυμαντῆρα. Vocabulum omiſſum. Non enim λυμαντῆρα ſolum ſignificat *conviviorum perniciem*. Lege cum Heſ. & Hom. Od. P. 220. Ἀπολυμαντῆρα δαιτῶν.

[5] Ἀπὸ δόξης. Male, in Manuſcripto, ἀποδόξης unâ voce legitur.

citer autem ſignificat, *detrimentum afferas*, quum dicit:

Ne mihi noceas, viriumque & roboris obliviſcar.

'ΑΠΟΘΎΜΙΑ. Quæ non animo arrident, ſed eum offendunt.

"ΑΠΟ ΣΚΟΠΟῪ. Inconſiderate:

O amici, non utique vobis inconſiderate. ———

'ΑΠΟΠΤΑΝΈΟΥΣΙ. Terrore perculſi defixis oculis hærebunt, aut circumſpicient quomodo effugiant.

'ΑΠΌΦΗΜΙ. Interdico; aut clare, cum libertate loquendi dico.

'ΑΠΌΤΡΟΠΟΣ. Non rediens in urbem; ab eo averſus ut in urbem revertatur:

At ego apud ſues ab urbè remotus, nec in eam rediens. ———

'ΑΠΟΒΡΊΞΑΝΤΕΣ. Poſtquam dormiviſſent.

'ΑΠΗΛΟΊΗΣΕΝ. Abſcidit.

'ΑΠΟΔΡΎΨΕΙ. Laniabit; incidet.

'ΑΠΟΛΥΜΑΝΤῆΡΑ. Conviviorum perniciem.

'ΑΠΟΛΆΖΕΟ. Recede.

'ΑΠῸ ΔΌΞΗΣ. Contra opinionem; contra exiſtimationem.

'ΑΠΤΟΕΠΈΣ. Intrepida, in verbis imperterrita; aut cujus dicta mordacia aculeum habent, quaſi dura & aſpera.

---

6 *Ἄπτωτε.* Reddidi hanc vocem per *intrepida*; quamvis non ignorarem eam apud cæteros Scriptores uſurpari pro *lapſûs expers*. Sed hîc apud Apollonium ἄπτωτος alludit ad ἀπτόητος ſequens; uſurpaturque priori loco, quod propius accedat hæc ficta vox ad ſonum τοῦ ἀπτοεπὴς, quod derivat ex *alpha* privativo & πτοέω. Aliunde ſi ἄπτωτος ſignificet, *quæ nunquam cadit, cujus lingua nunquam labitur*, in bonam partem ac laudem accipiendum eſſet; at extat Il. Θ. 209. ubi Jupiter Junonem iratus laude minus exornat quam conviciis proſcindit.

Ἀποτμότατος. Κακοδαιμονέστατος·

Νῦν [1] δ' ὃς ἀποτμότατος. ———

Ἀποῤῥαίσει. Ἀπολεῖ καὶ διαφθερεῖ·

Κτήματ' [2] ἀποῤῥαίσει. ———

ὅθεν καὶ ὁ ῥαιστήρ.

Ἀποστίλβοντες. Ἀπολάμποντες.

Ἀπολείβεται. Ἀποστάζεται·

Καιροσέων [3] δ' ὀθονέων ἀπολείβεται. ———

Ἀπόπροθεν. Χωρὶς καὶ μακράν.

Ἀποῤῥώξ. Ἀπόῤῥηγμα. ἀπόσπασμα·

Ὅρκου [4] γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀποῤῥώξ.

Απομηνίσει. Τὴν μῆνιν [5] ἀπαγγελεῖ, καὶ εἰς τὸ μέλλον διαστέλλεται.

Αππέμψει. [6] Κατὰ συγκοπὴν, ἀποπέμψει.

Απροτίμαστος. Ἄψαυστος, ἄθικτος. τὸ γὰρ μαστίξαι ἐπὶ τοῦ ἅψασθαι τάσσουσιν.

Απαφίσκειν. Ἀπατᾷν, παραλογίζεσθαι.

Απήνη. Ἅμαξα, ἀπὸ τοῦ ἀπιέναι·

——— Κύρη [7] δ' ἐπεβήσετ' ἀπήνης.

Απύρους τρίποδας. Τοὺς ἀναθεματικοὺς, [8] καὶ ἕνεκα κόσμου κει-

---

[1] Νῦν δ' ὃς. Od. Α. 219.

[2] Κτήματ'. Od. Α. 404.

[3] Καιροσέων. Od. Η. 107.

[4] Ὅρκου. Il. Β. 755.

[5] Μῆνιν. Hinc explicatur locus Heſ. nunquam antea intellectus, & a Kuſtero male emendatus. Ἀπομηνίσει. τὴν μηνίσιν, (mallem μῆνιν) ἀπαγγέλλειν, *id eſt*, Ἀπομηνίειν. *Iram futuram denuntiare.* Reſpexit Heſ. ut Apollonius, ad locum Homeri qui extat Od. Π. 378. ubi Antinous timens ne Telemachus irâ percitus congreget Achivos, addit; ἀπομηνίσει, *id eſt*, publice teſtabitur indignationem ſuam. Quod

& ornatûs cauſâ poſitos. Contrarium autem eſt, ἐμπυριβῆτας, ii ſcilicet in quibus aquam calefaciunt:

Septem tripodas nunquam igni admotos. ———

Et:

——— *Phialam nunquam igni admotam poſuit.*

ἌΠΤΕΡΟΣ. Celer, velox:

——— *Huic autem celer advenit ſermo.*

ἈΠΕΊΡΟΝΕΣ. Infiniti.

ἌΠΡΗΚΤΟΝ. Quæ nihil perfecit; ut in hoc videlicet exemplo:

Re infectâ redituram. ———

Quum vero dicit:

Scyllam tamen nondum commemoraveram immedicabile malum,

ἄπρηκτον hîc ſignificat, adverſus quam nihil excogitari poteſt.

ἌΡ. Conjunctio æqualis τῷ δή:

——— *Poſtquam quidem te Dii fecerunt venire.*

Sumitur & pro ἄρα:

Sic igitur locutus. ———

ἈΡΜΟΝΙΆΩΝ. Aliquando quidem pro pactis ſumitur:

Teſtes erunt & inſpectores pactorum.

---

ficat pennis carentes. In Eumenidibus verſu 51. ἄπτεροί γε μὴν ἰδεῖν αὗται. *Hæ quidem Eumenides ſine pennis apparent.* Et in eâdem fabulâ, ἀπτέροις ποτήμασι, *ſine alis volans;* ut optime vertit Stanley, & monuit Abreſchius. Vide Etymologum Magnum qui varios conjungit ſenſus.

4 Τῇ δ' ἄπτερος. Od. P. 57.

5 Ἄπρηκτον γνίεσθαι. Citatio Homerica corrupta, Lege:

Ἄπρηκτόν γε νέεσθαι. —

Scilicet Il. Ξ. 219. Venus Junonem ſic alloquitur:

τῆ νῦν τοῦτον ἱμάντα, τεῷ δ' ἐγκάτθεο κόλπῳ,
Ποικίλον, ᾧ ἔνι πάντα τετεύχαται· οὐδέ σε φημὶ
Ἄπρηκτόν γε νέεσθαι ὅ, τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς.

6 Σκύλλην. Od. M. 223.

7 Ἀνείην. Lege ἀνίην.

8 Ἐπεὶ ἄρ σε. Od. Ψ. 258.

9 Ὣς ἄρα. Lege ἂρ, quod ait poni pro ἄρα.

10 Μάρτυροι. Il. X. 255.

ἐπὶ δὲ τῶν ἁρμογῶν·

Γόμφοισιν [1] δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν.

Ἄρης. Ἐπὶ μὲν τοῦ Θεοῦ·

Ἄρης τε [2] βροτολοιγός. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ σιδήρου·

——— Ἔνθα μάλιστα [3]

Γίνεται [4] ἄρης ἀλεγεινός. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ πολέμου·

Τοὺς [5] μὲν ἀπώλεσ' ἄρης. ———

ἐπὶ δὲ τῆς εἰς πόλεμον ὁρμῆς·

——— Δῦ δέ [6] μιν ἄρης

Δεινὸς, ἐνυάλιος. ———

Ἄργος. Ἐπὶ μὲν τῆς Πελοποννήσου·

Πολλῇσι [7] νήσοισι καὶ Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσειν.

ἐπὶ δὲ τῆς πόλεως τῆς ἐκ Πελοποννήσου·

Οἱ δ' Ἄργος [8] τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν.

ἐπὶ δὲ τῆς [9] Θεσσαλίας·

Νῦν δ' αὐτοὺς ὅσοι [10] τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον.

---

1 Γόμφοισιν. Od. E. 248.

2 Ἄρης τε. Il. E. 518.

3 Ἔνθα μάλιστα. Il. N. 569.

4 Γίνεται. Lege γίνετ', ob metrum.

5 Τοὺς μέν. Il. Ω. 260.

6 Δῦ δέ. Il. P. 210.

7 Πολλῇσι. Il. B. 108.

8 Οἱ δ' Ἄργος. Il. B. 559. Ex Homero reſtitui verſum qui ſic in Manuſcripto male legebatur :

Ου δ' Ἄργος τ' εἶχον Τίρυνθα τειχιόεσσαν.

9 Ἐπὶ δὲ τῆς Θεσσαλίας. Pelaſgicum Ar-

Aliquando vero pro compagibus:

Clavis autem ipſam & compagibus aptavit.

'Αρης. Pro Deo:

Et Mars hominum pernicies. ———

Pro ferro:

——— *Ubi maxime*
Ferrum eſt noxium. ———

Pro bello:

Illos quidem perdidit bellum. ———

Et pro in bellum impetu:

——— *Subiit quidem illum in bellum impetus*
Terribilis, enyalius. ———

'Αργος. Pro toto Peloponneſo:

Ut inſulis multis & Peloponneſo toti imperaret.

Pro urbe in Peloponneſo ſitâ:

Qui autem Argos habitabant, Tiryntaque bene munitam.

Pro autem Theſſaliâ:

Nunc autem eos quicumque Pelaſgicum Argos occupabant.

---

gos iutelligit. Hinc corrige Etymologum Magnum, qui habet: ἐπὶ δὲ τῆς θαλάσσης, pro quo reponendum eſt Θεσσαλίας. Hæ voces millies ſunt permutatæ. Sic in Apollonio, voce Δωδωναῖη, pro ἀπὸ Δωδώνης ἐν θαλασσίᾳ, emendavi ἐν Θεσσαλίᾳ. Teſte in Τετραρχίᾳ Etymologo: τετράρχων μερῶν ὄντων τῆς Θετταλίας, ἕκαστον μέρος τετρὰς ἐκαλεῖτο. Ὄνομα δέ φασιν εἶναι ταῖς τετράσι, Θετταλιῶτιν, Φθιῶτιν, Πελασγιῶτιν, Ἑστιῶτιν. Apollonius habet: Πελασγοί. Οἱ Θεσσαλοί.

[10] Νῦν δ' αὖ τοὺς ὅσοι. Il. Β. 681. Lege ὅσσοι, ob metrum.

ὅταν δ' ὀνοματικῶς, ἡ Ὀδυσσεία [1] κύνα·

Ἂν δὲ [2] κύων κεφαλήν τε καὶ οὔατα κείμενος ἔσχεν
Ἄργος Ὀδυσσῆος. ——

Ἀργόν. Ἐπὶ μὲν τοῦ λευκοῦ·

Αἰετὸς [3] ἀργὴν χῆνα φέρων. ——

ἐπὶ δὲ τοῦ ταχέως·

—— Ἅμα τῷ γε κύνες [4] ἀργοὶ ἕποντο.

Ἀραιαί. [5]

—— Ὑπὸ δὲ κνῆμαι [6] ῥώοντο ἀραιαί.

ἐπὶ δὲ τοῦ λεπτοῦ καὶ στενοῦ·

—— Ἀραιὴ [7] δ' εἴσοδός ἐστιν.

Ἄροιτο. Ἀπενέγκοιτο, λάβοι·

—— Κλέος [8] ἐσθλὸν ἄροιτο.

Ἀργαλέην. [9]

Ἀργαλέην, πολέμοιο [10] τέρας. ——

Ἀρή. Εὐχή. ποτὲ δὲ, ἡ βλάβη· [11]

—— Ἀρῆς [12] ἀλκτῆρα γενέσθαι.

Ἀρητήρ. Ὁ ἱερεύς· ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ τῶν θυόντων τὰς εὐχὰς ποιεῖσθαι. ὅθεν νῦν ἀρώματα, ἐπιθυμιάματα.

---

1 Ὀδυσσεία. Lege Ὀδυσσεῖος.

2 Ἂν δὲ κύων. Od. P. 291.

3 Αἰετός. Od. O. 161.

4 Ἅμα τῷ γε κύνες. Od. B. 11. In verſu prætermiſſum eſt δύω, quod erat ob metrum neceſſarium.

5 Ἀραιαί. Omiſſa prior pars explicationis, ſic ex Heſ. reſtituenda: Ἀραιαί. ἐπὶ μὲν τῆς ἀσθενοῦς, &c.

6 Ὑπὸ δέ. Il. Σ. 411.

Aliquando vero, nomen eſt canis Ulyſſis:

Surſum autem canis caputque & aures jacens erexit,
Argus Ulyſſis. ———

'ΑΡΓΌΝ. Album, ut:

Aquila album anſerem ferens. ———

Sumitur & pro celeriter:

——— *Una illum duo canes celeres ſequebantur.*

'ΑΡΑΙΑΊ.

———*Subtus autem ſuræ valide incedebant debiles.*

Pro tenui & arcto:

——— *Arctus autem introitus eſt.*

'ΑΡΟΙΤΟ. Referat, accipiat:

——— *Gloriam inſignem referret.*

'ΑΡΓΑΛΈΗΝ.

Gravem, belli ſignum. ———

'ΑΡΉ. Preces. Noxam autem aliquando ſignificat:

——— *Noxam propulſare.*

'ΑΡΗΤΉΡ. Sacerdos; ex eo dictus quod pro ſacrificantibus preces offerat. Unde etiam nunc ἀρώματα ſunt ſuffimenta.

---

[7] Ἀραιαί. Od. Κ. 90.

[8] Κλέος. Il. Ε. 3.

[9] Ἀργαλέην. Omiſſa hîc quoque explicatio; adde χαλεπήν.

[10] Ἀργαλέην, πολέμοιο. Il. Λ. 4.

[11] Βλάβη. Secundum Heſ. ἀρὴ eſt βλάβη ἐν τῷ Ἄρει, τουτέστιν, ἐν πολέμῳ. Quidam deducunt τὸ ἀρὴ, ex Hebraico ארר *maledixit, exſecratus eſt.*

[12] Ἀρῆς. Il. Σ. 100.

ὅταν δ' ὀνομαστικῶς, ἡ Ὀδυσσέα [1] κύνα·

'Αν δὲ [2] κύων κεφαλήν τε καὶ οὔατα κείμενος ἔχεν
Ἄργος Ὀδυσσῆος. ———

'Αργόν. Ἐπὶ μὲν τοῦ λευκοῦ·

Αἰετὸς [3] ἀργὴν χῆνα φέρων. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ ταχέως·

——— Ἅμα τῷ γε κύνες [4] ἀργοὶ ἕποντο.

'Αραιαί. [5]

——— Ὑπὸ δὲ κνῆμαι [6] ῥώοντο ἀραιαί.

ἐπὶ δὲ τοῦ λεπτοῦ καὶ στενοῦ·

——— Ἀραιὴ [7] δ' εἴσοδός ἐστιν.

Ἄροιτο. Ἀπενέγκοιτο, λάβοι·

——— Κλέος [8] ἐσθλὸν ἄροιτο.

'Αργαλέην. [9]

'Αργαλέην, πολέμοιο [10] τέρας. ———

'Αρή. Εὐχή. ποτὲ δὲ, ἡ βλάβη· [11]

——— Ἀρῆς [12] ἀλκτῆρα γενέσθαι.

'Αρητήρ. Ὁ ἱερεύς· ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ τῶν θυόντων τὰς εὐχὰς ποιεῖσθαι. ὅθεν νῦν ἀρώματα, ἐπιθυμιάματα.

---

1 Ὀδυσσέα. Lege Ὀδυσσέος.

2 Ἂν δὲ κύων. Od. P. 291.

3 Αἰετός. Od. O. 161.

4 Ἅμα τῷ γε κύνες. Od. B. 11. In verſu prætermiſſum eſt δύω, quod erat ob metrum neceſſarium.

5 Ἀραιαί. Omiſſa prior pars explicationis, ſic ex Heſ. reſtituenda: Ἀραιαί. ἐπὶ μὲν τῶν ἀσθενῶν, &c.

6 Ὑπὸ δέ. Il. Σ. 411.

Aliquando vero, nomen eſt canis Ulyſſis:

Surſum autem canis caputque & aures jacens erexit; Argus Ulyſſis. ———

'Ἀργόν. Album, ut:

Aquila album anſerem ferens. ———

Sumitur & pro celeriter:

——— *Una illum duo canes celeres ſequebantur.*

'Ἀραιαί.

———*Subtus autem ſuræ valide incedebant debiles.*

Pro tenui & arcto:

——— *Arctus autem introitus eſt.*

'Ἀροιτο. Referat, accipiat:

——— *Gloriam inſignem referret.*

'Ἀργαλέην.

Gravem, belli ſignum. ———

'Ἀρή. Preces. Noxam autem aliquando ſignificat:

——— *Noxam propulſare.*

'Ἀρητήρ. Sacerdos; ex eo dictus quod pro ſacrificantibus preces offerat. Unde etiam nunc ἀρώματα ſunt ſuffimenta.

---

7 Ἀραιαί. Od. Κ. 90.

8 Κλέος. Il. Ε. 3.

9 Ἀργαλέην. Omiſſa hîc quoque explicatio; adde χαλεπήν.

10 Ἀργαλέην, πολέμοιο. Il. Λ. 4.

11 Βλάβη. Secundum Heſ. ἀρὴ eſt βλάβη ἐν τῷ Ἄρει, τουτέστιν, ἐν πολέμῳ. Quidam deducunt τὸ ἀρὴ, ex Hebraico ארר *maledixit, exſecratus eſt.*

12 Ἀρῆς. Il. Σ. 100.

Ἀργεγνῶν.[1] Λευκῶν, λαμπρῶν· ἀφ' οὗ καὶ ἄργυρος, καὶ ἀργύρεον.

Ἀραρτίας. Ἡρμοσμένας·

—— Ἐπισφυρίοις[2] ἀραρυίας.

Ἀργυρόπεζα. Ἀπὸ μέρους, ὅλη λευκή. δηλοῖ δὲ τὸν πόδα· πέζα γὰρ, ὁ πούς. οἷον λευκόπους. ὅθεν καὶ ἡ πεζὴ πορεία. καὶ πεζὸς[3] στρατιώτης, ὁ μὴ ἵππῳ χρώμενος.

Ἀρηρός. Ἡρμοσμένως.[4]

Ἀρήγειν. Βοηθεῖν· ἀφ' οὗ καὶ ἀρήγων, βοηθός.

Ἄρειον. Κρεῖσσον· καὶ ἀρείω, τὸν κρείσσονα.

Ἀρνειός. Κριός·

Ἀρνειῷ[5] μιν ἔγωγε ἐΐσκω. ——

ἄρνες δὲ, τὰ νεογνὰ τῶν προβάτων·

Ἀρνῶν[6] πρωτογόνων. ——

Ἀρτεμέα. Ὑγιῆ.

Ἀράβησεν. Οἷον ἐψόφησεν.

Ἀργειφόντης. Ἢ ὁ ἀργὸς φόνου καὶ καθαρός. ἔνιοι δὲ, τὸν ἀργὸν φόνον,[7] ἢ καταργοῦντα τοὺς φόνους· εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεός. ἢ διὰ τὸ Ἄργον φονεῦσαι, τὸν ἀπὸ[8] τῆς βεβοημένης Ἰοῦς φύλακα. ἔνιοι δὲ, ὁ ἐν Ἄργει πρῶτον πεφηνώς.

Ἄρτια. Ὑγιῆ, ἡρμοσμένα, ἀπηρτισμένα. λέγεται δὲ ταῦτα καὶ ἄρμενα.

---

1 Ἀργεγνῶν. Lege ἀργεννάων, vel potius ἀργεννῶν, quod eodem prorſus modo interpretatur Heſychius.

2 Ἐπισφυρίοις. Il. Σ. 459.

3 Πεζός. Vide quæ affert Etymologus in vocem πεζότεροι.

4 Ἡρμοσμένως. Lege ἡρμοσμένος.

5 Ἀρνειῷ. Il. Γ. 197.

6 Ἀρνῶν. Il. Δ. 102.

'Αργεννῶν. Alborum, ſplendidorum: unde dicta ſunt ἄργυρος, *id eſt*, argentum; & ἀργύφεον, *id eſt*, album.

'Αραρυίας. Aptatas:

——— *Fibulis aptatas.*

'Αργυρόπεζα. Ex parte totam albam indicat. *Pars* autem alba eſt pes; πέζα enim pedem ſignificat: quaſi dixiſſet, albis pedibus decoram. Unde & πεζὴ πορεία eſt iter pedeſtre; & πεζὸς στρατιώτης, *qui equo non utitur.*

'Αρηρός. Aptatum.

'Αρήγειν. Opem ferre; unde ἀρήγων auxiliatorem ſignificat.

"Αρειον. Melius; & ἀρείω, meliorem.

'Αρνειός. Aries:

Arieti hunc ego comparo. ———

ἄρνες autem ſunt recens genita pecora:

Ex agnis primogenitis. ———

'Αρτεμέα. Incolumem.

'Αράβησεν. Quaſi ſonitum edidit.

'Αργειφόντης. Aut a cæde purus & innoxius. Quidam vero intelligunt, quaſi ἀργὸν φόνου, *id eſt*, cædes tollentem & abolentem: pacificus enim ille deus eſt. Aut quod occiderit Argum decantatæ Iûs cuſtodem. Quibuſdam ita nominatus videtur, quod in Argis primum apparuerit.

"Αρτια. Sana, aptata, perfecta; quod quidem etiam vocatur ἄρθμια.

---

7 'Αργὸν φόνου. Locus corruptus. Erat eum legendum cenſerem, ἀργοφόνον; ſed enim ſequatur, διὰ τὸ Ἄργον φονεῦσαι; hæc emendatio ſtare nequit, ob inconcinnam βαττολογίαν. Nunc lego ἄργον φόνου vel φόνων, cujus explicatio immediate ſequitur; ſcilicet, καταργοῦντα τοὺς φόνους. Primo etymologiam apponit deductam ex ἄργον & φόνου; deinde ſenſum ſubjicit, id eſt, *ceſſare facientem cædes.*

8 'Από. Tolle ἀπὸ otioſum; vel lege τῆς ἀποδεδοκιμασμένης.

ASHMOLEAN OXFORD MUSEUM

Ἀρηῇ. [1] Ἀπειλῇ·

Πολλὰ [2] δὲ μειλιχίοισι κελεύων, πολλὰ δ' ἀρειῇ.

Ἄρκιον. Ἕτοιμον·

Ἄρκιον [3] ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνούς.

Ἀρθμήσαντε. Φιλιάσαντες. καὶ ἄρθμιοι, οἱ ἄφελοι. [4] ἀρθμὸς γὰρ, ἡ φιλία.

Ἄρσεν. Ἥρμοσεν. καὶ ἄρσαντες, ἁρμοστὸν ποιήσαντες. εἰ δὲ ψιλῶς ἀναγνῶμεν· σημαίνει, τὸ ἀρεστὸν καταστήσαντες. —

Ἀρτίπος. Ἀρτίπους·

Οὕνεχ' [5] ὁ μὲν καλός τε καὶ ἀρτίπος. ———

Ἀργιόδοντος. Ἤτοι λευκόδοντος, ἢ ὀξὺν ὀδόντα ἔχοντος. καὶ γὰρ τὸ ἀργὸν δηλοῖ τὸ ὀξὺ, καθό φησι·

Θήγων [6] λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσιν.

καί·

Ἀργιόδοντος [7] ὑός. ———

Ἀργέσταο νότοιο. Τινὲς, τοῦ λεγομένου λευκονότου. ἔστιν δὲ, ταχέως. τέσσαρας γὰρ μόνους οἶδεν Ὅμηρος ἀνέμους.

Ἀργέτη δημῷ. [8] Τῷ λευκῷ καὶ ἀργῆτι. ἀργῆτα δὲ κεραυνὸν, λευκὸν καὶ λαμπρόν· ἢ τὸ ταχέως Διῒ κινούμενον. Τὸ γὰρ ἀργὸν, σημαίνει τὸ ταχύ.

Ἀρίγνωτοι. Εὔγνωστοι, μεγάλως ἐπιγινωσκόμενοι.

---

[1] Ἀρηῇ. Lege ἀρειῇ.

[2] Πολλὰ δέ. Il. P. 431. ubi legitur προσηύδα pro κελεύων.

[3] Ἄρκιον. Il. B. 393.

[4] Ἄφιλοι. Lege φίλοι, ut habet Schol. in Od. Π. 427. unde hæc vox deſumpta eſt.

Ἀρηῇ.

'Ἀρηῆ. Minis:

Multa mellitis verbis jubens, multa vero minis.

[5] Ἄρκιον. Paratum, in promptu:

Non ei paratum erit fugere canes & aves.

'Ἀρθμήσαντε. Cum amicitiam iniiſſent: & ἄρθμιοι ſunt amici; ἀρθμὸς enim eſt amicitia.

[6] Ἄρσεν. Adaptavit; & ἄρσαντες, cum adaptaviſſent. Sin vero cum ſpiritu tenui legatur; ſignificat, *cum gratum reddidiſſent.*

'Ἀρτίπος. Integris valens pedibus:

Eo quod ille quidem pulcher & ſanus pedibus. ———

[7] Ἀργιόδοντος. Qui habet candidos aut acutos dentes. Etenim ἀργὸν ſignificat acutum; quemadmodum dicit:

Acuens acutum dentem in curvis mandibulis.

Et:

Suis qui habet acutos dentes. ———

'Ἀργέσταο νότοιο. Quidam intelligunt ventum proprie dictum λευκόνοτον: celerem autem ſignificat. Quatuor enim ſolum ventos Homerus cognoſcit.

[8] Ἀργέτη δημῷ. Albâ & candenti pinguedine; & ἀργῆτα κεραυνὸν, album & fulgens fulmen ſignificat, aut celeriter a Jove vibratum; ἀργὸν enim eſt *velox.*

'Ἀρίγνωτοι. Bene noti, valde cogniti.

---

5 Ὅθι κ'. Od. Θ. 310.

6 Θύγων. Il. Λ. 416.

7 Ἀργιόδοντος. Od. Θ. 476.

8 Ἀργέτη δημῷ. Lege ἀργέτι δημῷ. In gloſsâ, poſt τῷ λευκῷ καὶ ἀργῆτι, deeſt λίπει, quæ eſt explicatio τοῦ δημοῦ, & apud Etym. legitur.

"Ἀρπη. Ὀρνέυ εἶδος·

Ἡ δ' ἅρπῃ [1] ἐικυῖα. ———

λέγεται δὲ, καὶ τὸ δρέπανον.

Ἀρδμός. Ποτισμός· καὶ ἄρσαι καὶ ἄρδειν, [2] τὸ ποτίζειν.

Ἀρτύνετο. Παρεσκευάζετο.

Ἀρτύνθη. Κατηρτίσθη.

Ἀργινόεντα. Λευκὸν καὶ ἀργινῶδη. καὶ ἀργινόεντα. [3]

Ἀρηΐφιλος. Ἤτοι ὁ φιλέμενος ὑπὸ τοῦ Ἄρεος, ἢ φιλῶν τὸν Ἄρην.

Ἀρηΐφατοι. Οἱ ἐν τῷ πολέμῳ πεφονευμένοι.

Ἀρισφαλέα. Μεγάλως σφαλερόν.

Ἀρτιεπής. Ἀπηρτισμένος τοῖς λόγοις.

Ἁρπαλέως. Ἁρπαστῶς.

Ἀρετᾷ. [4] Ἐν ἀρετῇ ἐστιν, καὶ εἰς ἀρετὴν ἀπολήγει·

Οὐκ ἀρετᾷ [5] κακὰ ἔργα. ———

ὅταν δὲ λέγει·

——— Ἀρετῶσι [6] δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ,

ἐν ἀρετῇ ἐστιν, βούλεται δηλοῦν.

Ἄρα. Ἀντὶ τοῦ δὴ παρ' Ὁμήρῳ διὰ παντός· παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις ἐν τῷ βίῳ, συλλογιστικὸς σύνδεσμος.

Ἀρημένος. Βεβλαμμένος·

Ὕπνῳ [7] καὶ καμάτῳ ἀρημένος. ———

---

1 Ἡ δ' ἅρπῃ. Il. T. 350.

2 Ἄρδειν. Quidam deducunt τὸ ἄρδειν ex ירד, Arabice ורד, *id eſt*, aquatum ivit, & ſubiit aquam hauſturus eam.

3 Ἀργινόεντα. Non poteſt ἀργινόεντα explicari per ἀργινόεντα. Quid hoc ergo ſibi vult? Scilicet omiſſum eſt vocabulum ſequens, & eſt Homerica citatio. Il. B. 647.

'Ἀρπη. Quoddam avis genus:

Illa autem ſimilis ἅρπῃ. ———

Sic quoque vocant falcem.

'Ἀρδμός. Irrigatio; & ἄρσαι atque ἄρδειν, irrigare.

'Ἀρτύνετο. Præparabatur.

'Ἀρτύνθη. Perfectum fuit.

'Ἀργινόεντα. Album & ſplendidum.

'Ἀρηΐφιλος. Aut amatus a Marte, aut amans Martem.

'Ἀρηΐφατοι. In bello occiſi.

'Ἀρισφαλέα. Valde difficilem.

'Ἀρτιεπής. Perfectus in ſermone.

'Ἀρπαλέως. Cum rapacitate, avide.

'Ἀρετᾷ. In virtute ſunt & in virtutem deſinunt:

Non in virtute ſunt mala opera. ———

Quum vero dicit:

——— *Populi ſub ipſo virtutem exercent,*

ἀρετῶσι ſignificat, *in virtute ſunt.*

'Ἄρα. Semper in Homero uſurpatur pro δή; at apud alios Scriptores & in communi uſu vitæ, eſt conjunctio concluſiva.

'Ἀρημένος. Affectus:

Somno & laſſitudine affectus. ———

— Καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον.
— *Et albicantem Lycaſtum.*

4 'Ἀρετᾷ. Convenit Æthiopica vox רתע *ratya*, id eſt, rectus juſtuſque fuit; in 4ª. conjugatione, *aratya* rectum fecit.

5 'Οὐκ ἀρετᾷ. Od. Θ. 329.

6 'Ἀρετῶσι. Od. T. 114.

7 'Ὕπνῳ. Od. Z. 2.

Ἁρματροχιή. Ἡ ἀπὸ τοῦ τροῦ [1] ἔντμησις, καὶ χάραξις τοῦ ἐδάφους.

——— Οὐδέ τι [2] πολλὴ

Γίνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιή. ———.

Ἀρνευτῆρι. Κυβιστῆρι. [3] μεταφέρεται δὲ ἀπὸ τῶν ἀρνίων. [4] οὗτοι γὰρ ἐπὶ κεφαλὴν τρέχουσιν·

——— Ὁ δ' ἀρνευτῆρι [5] ἐοικώς.

Ἄραβος. Ὁ διὰ τῶν ὀδόντων ψόφος ποιός.

Ἀριδείκετος. [6] Ὁ ἄγαν ἀσπαστὸς· παρὰ τὸ δικάναθαι, [7] ὃ ἐστιν δεξιοῦσθαι.

Ἀρνύμενος. Ἀντικαταλλασσόμενος· [8] ὅθεν καὶ μισθαρνεῖν, τὸ τὴν ὥραν μισθοῦ ἀντικαταλλάττεσθαι.

Ἀρητόν. Εὐκτὸν, ἢ βλαβερὸν, ἢ πολυχρόνιον, ὡς Ἀπίων. βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον. θέλει γὰρ εἰπεῖν, ὅτι τοῖς δι' ὑπερβολὴν φιλοστοργίας γονεῦσιν ἀπολέλασι [9] τοὺς γεννηθέντας ἡδὺ καὶ αἱρετὸν κλαίειν καὶ πενθεῖν·

Ἀρητὸν [10] δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκεν. [11]

Ἄρουρα. Ἡ γῆ, ἀπὸ τοῦ ἀροῦσθαι.

Ἅρπυιαι. Ὁ Ἡλιόδωρος ἐν τῇ [12] Σ Ὀδυσσείας·

Τόφρα [13] καὶ τὰς κούρας Ἅρπυιαι. ———

---

[1] Τροῦ. Lege τροχοῦ. Vide Etymol. M.

[2] Οὐδέ τι. Il. Ψ. 505.

[3] Κυβιστῆρι. In verſu verti, ἀρνευτῆρι, per *urinatorem*. Apollonius eos potius ſaltatores intelligit qui ſe in caput præcipites dejiciunt, & ex alto devolvuntur. Ea enim vis eſt τοῦ κυβιστῆρος. Heſ. interpretatur: Ἀρνευτῆρες, δύται, οἱ δύνοντες. quod eſt, urinatores. Schol. vero ſic duos ſenſus ſubjicit: ἀρνευτῆρι, κυβιστῇ, ἢ δύτῃ. καὶ οὗτοι γὰρ ἐπὶ κεφαλὴν ἑαυτοὺς ῥίπτουσι. Vide Etymologum Magnum.

[4] Ἀρνίων. Lege ἀρνειῶν ob ſequens οὗτοι. Nam ἀρνειὸς in maſculino genere, pro agno ſimpliciter ſumitur apud ſanctum Baſilium Hom. 9. in Hexaëm. monente etiam clariſſimo viro Abreſchio. Nec tamen ex Patribus exempla arceſſenda erant. Nam legitur in nono Odyſſeæ libro verſu 444. ἀρνειὸς pro ariete; & ut optime expli-

'Αρματροχιή. Veſtigia quæ rota imprimit, & ſulcus terræ:

——— *Neque profunda*

Fiebat canthorum orbita. ———

'Αρνευτῆρι. Urinatori, in caput deſilienti. Hæc metaphora transfertur ab agnis; in caput enim ſubſultim currunt:

——— *Hic autem urinatori ſimilis.*

"Αραβος. Sonitus quem edunt colliſi dentes.

'Αριδείκετος. Valde acceptus. Formatur ex δεικανάασθαι, quod eſt *accipere.*

'Αρνύμενος. Permutans; unde & μισθαρνεῖν, *id eſt*, tempus ſuum collocatum cum mercede commutare.

'Αρητόν. Optabilem, aut noxium; aut diuturnum, ut interpretatur Apion. Primus autem ſenſus præferendus eſt: innuit jucundum eſſe parentibus, ob exceſſum amoris, ſua pignora morte prærepta deflere & luctu proſequi:

Optabilemque parentibus luctum & dolorem attuliſti.

"Αρουρα. Terra; ſic dicta quod aretur.

"Αρπυιαι. Heliodorus in libro Odyſſeæ viceſimo:

Interim autem puellas Harpyæ. ———

---

cat Heſ. Ἀρνειός. ὁ τριετὴς κριός. Sic ἀρνειὸν ſolum ſumitur pro ariete, Od. Λ. 130. ut & Ψ. 278. quin & I. 432:

'Αρνειὸς γὰρ ἔην μήλων ὄχ' ἄριστος. —

Ubi dicitur cum epitheto de illo quem egregie Polyphemus diligebat: vide ipſum Apoll. in ἀρνειός.

5 'Ο δ' ἀρνευτῆρι. Il. M. 385.

6 'Αριδίκετος. Lege ἀριδείκετος.

7 Δικάνασθαι. Lege δεικανάασθαι.

8 'Αντιταλαλαστέμβρος. Semper in hoc Mſ. per unam *lambda* ſcribitur τὸ ἀλάττω.

9 'Απολίλασι. Lego ἀπολώλασι.

10 'Αρητόν. Il. P. 37. In quibuſdam Homeri editionibus, legitur ἄρρητον, *ineffabilem.* Apud Heſ. reperitur, ἀρητόν. βλαβερόν. πολυχρόνιον. Et ad hunc Homeri verſum alludebat, quod a nemine animadverſum eſt.

11 "Εθηκεν. Lege ἔθηκας.

12 'Εν τῇ Σ. Falſa citatio; nam extat Od. Υ. 77.

13 Τόφρα καί. Lege τόφρα δέ.

ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν. ἐμφαίνει δὲ Ὅμηρος ἱππομόρφους αὐτάς. ἐν δὲ τῇ Ἰλιάδι, ἐπὶ τοῦ·

Τοὺς ἔτεκε [1] Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἅρπυια Ποδάργη.

ὁ μὲν Τιμοθέης ἐν ταῖς παραφράσεσιν ἔδειξεν, ὅτι κύριον ὄνομα, Ἅρπυια. τὸ δὲ ποδάργη, ἐπίθετον· πλανηθείς, τοὐναντίον γὰρ φαίνεται. ἐν γὰρ ἄλλοις τὸν Ξάνθον καὶ Βαλίον προσαγορεύων ὁ Ἀχιλλεύς φησι·

Ξάνθε [2] τε καὶ σὺ [3] Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης.

ὥστε τὴν ἅρπυιαν ἐπιθετικῶς εἰρῆσθαι, οἷον τὴν ἁρπακτικὴν τοῦ δρόμου διὰ τάχους.

Ἀριζήλη. Οἷον ἀρίζηλος, μεγάλως ἔκδηλος.

Ἀρηρομένη. Ἠροτριαμένη.

Ἄρεκτον. Ἄπρακτον.

Ἀρεσάσθω. [4] Εὐαρεστοῦντα καταστησάτω.

Ἀριφραδέα. Μεγάλως φανερά.

Ἄριστον. Τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα, οἷον τὸ ἀκράτισμα.

Ἀρήϊα. Πολεμιστήρια.

Ἄραξε. Συνέτριψε, κατέβαλεν.

Ἀράρισκεν. Ἥρμοζεν.

Ἄγματα. Ἀπαρχάς.

Ἀρετήν. Τὴν κατὰ πόλεμον ἀνδρείαν. ὅτε δὲ ψιλῶς· χωρὶς τῆς ἀνανδρίας..... [5]

[1] Τοὺς ἔτεκε. Il. Π. 150.

[2] Ξάνθε. Il. Τ. 400.

[3] Σύ. Tolle σὺ, quod metro officit.

[4] Ἀρεσάσθω. Similiter apud Hef. Ἀδέρεσον καταστησάτω. Extat ἀρεσσάσθω Il. Τ. 179. Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω. Et Od. Θ. 396. Εὐρύαλος δὲ ἑαυτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσι.

[5] Ἀνανδρίας. Saltem lege ἀνανδρείας. Sed & hoc corruptum eſt, & omiſſum fuit

Deducitur hoc ex ἁρπάζω, quod eſt rapere. Oſtendit autem Homerus eas formâ equinâ præditas; ut in hoc Iliadis verſu:

Hos peperit Zephyro vento Harpya Podarge.

Timogenes in ſuâ paraphraſi voluit demonſtrare Ἅρπυιαν eſſe nomen proprium, & ποδάργην epithetum: in quo fallitur; nam contrarium apparet. In alio enim loco Xanthum & Balium alloquens Achilles exclamat:

Xantheque & Balie, inclyti pulli Podarges.

Ita ut ἅρπυια ſit epithetum, quaſi quæ curſum ob celeritatem corripit.

Ἀριζήλη. Quaſi ἀρίζηλος, *id eſt*, valde nota & celebris.

Ἀρηρομένη. Arata.

Ἄρεκτον. Infectum.

Ἀρεσάσθω. Placet, gratum reddat.

Ἀριφραδέα. Valde manifeſta.

Ἄριστον. Matutinus cibus, tanquam jentaculum.

Ἀρήϊα. Mavortia, bellicoſa.

Ἄραξε. Confregit, evertit.

Ἀράρισκεν. Adaptavit.

Ἄργματα. Primitias.

Ἀρετήν. In bello fortitudinem. Cum vero ſimpliciter ſumitur; abſque reſpectu ad bellicam fortitudinem habito.....

---

exemplum. Utrumque ex Etymologo reſtitues, legendo ἀνδρίας pro ἀναιδρίας, & addendo:

Ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν. —

Qui quidem verſus depromptus ex Od. Θ. 237. ubi agitur de peritiâ in cæſtûs, luctæ & jaculandi certaminibus; ideo ab Etymologo, & Apollonio unde exciderat, adductus fuit; ut oſtenderet ἀρετὴν non ſemper virtutem ſignificare, reſpectu unice habito ad ſolam fortitudinem bellicam.

Ἀρετήν. [1] Τὴν κατὰ πόλεμον ἀνδρείαν.

Ἀριπρεπές. Μεγάλως διαπρέπων. [2]

Ἄρηρεν. Ἥρμοσεν·

Γόμφοισι [3] δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν.

Ἀραρών.

Ἴκρια [4] δὲ στήσας, ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι,

ἀντὶ τοῦ ἁρμόσας. παραπλήσιον δὲ τὸ ῥῆμα·

Ὡς δ' ὅτε τοῖχον [5] ἀνὴρ ἀράρῃ. ———

Ἀργείη. Πελοποννησία·

Ἀργείη [6] δ' Ἑλένη. ———

ὅτε δὲ διὰ τῆς πόλεως·

Ἥρη τ' Ἀργείη. [7] ———

φησὶ γάρ·

Ἤτοι [8] ἐμοὶ τρεῖς [9] μὲν πολὺ φίλταταί εἰσι πόληες,

Ἄργος τε, Σπάρτη τε, καὶ εὐρυάγυια Μυκήνη.

Ἀρεθούση. Κρήνης ὄνομα ἐν Ἰθάκῃ.

Ἀρτακίη. Κρήνη ἐν τῇ Λεστρυγονίᾳ.

Ἀραιθυρέη. [10] Πόλις Μυκήνων·

——— Ἀραιθυρέην [11] ἐρατεινήν.

Ἀρίσβη. Πόλις Τρωάδος.

Ἅρμα. Πόλις Βοιωτίας·

Οἵ τ' ἀμφ' Ἅρμ' [12] ἐνέμοντο. ———

---

[1] Ἀρετήν. Hæc repetitio ex ſupinâ oſcitantis librarii negligentiâ profluxit.

[2] Διαπρέπων. Lege διαπρέπον.

[3] Γόμφοισι. Od. Ε. 248.

[4] Ἴκρια. Od. Ε. 252.

[5] Ὡς δ' ὅτε τοῖχον. Il. Π. 212.

[6] Ἀργείη. Il. Ζ. 323.

ἈΡΕΤΉΝ. In bello fortitudinem.

ἈΡΙΠΡΕΠΈΣ. Valde fulgens.

ἌΡΗΡΕΝ. Adaptavit :

Clavis autem ipſam & compagibus aptavit.

ἈΡΑΡΏΝ.

Tabulata etiam erigens , coaptans denſis lignis.

Similiter dicit :

Sicut autem murum quando vir aptaverit. ———

In utroque exemplo , ἄρω eſt pro ἁρμόζω, *adapto.*

ἈΡΓΈΙΗ. Peloponneſiaca :

Et Peloponneſiaca Helena. ———

Cum vero ex urbis nomine aliquem vocat :

Et Juno Argiva. ———

Ait enim :

Certe mihi tres quidem longe dilectiſſimæ ſunt civitates ,
Argoſque , Spartaque , & latas vias habens Mycene.

ἈΡΕΘΟΎΣΗ. Nomen fontis in Ithacâ.

ἈΡΤΑΚΊΗ. Fons in Leſtrigoniâ.

ἈΡΑΙΘΥΡΈΗ. Urbs Mycenenſium :

——— *Aræthyreamque amabilem.*

ἈΡΊΣΒΗ. Urbs Troadis.

ἍΡΜΑ. Urbs Bœotiæ :

Quique circum Harma habitabant. ———

7 Ἥρη τ' Ἀργείη. Il. Δ. 8.

8 Ἦτοι. Il. Δ. 51.

9 Τρίς. Lege τρεῖς.

10 Ἀραιθυρίη. Vitioſe in Manuſcripto legebatur ἀραιθυραίη.

11 Ἀραιθυρέην. Il. Β. 571.

12 Οἵ τ' ἀμφ' Ἅρμ'. Il. Β. 499.

Ἄσε. Ἐπὶ μὲν τοῦ ἔβλαψεν·

Ἆσέ [1] με δαίμονος αἶσα κακή. ——

ἐπὶ δὲ τοῦ πληρῶσαι·

Αἵματος [2] ἆσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.

ὁ δὲ [3] Ἀπίων ἀμφότερα ἐτυμολογῶν, ἀπὸ τῆς ἄτης, οἷον ἀτῆσαι. πληρωτικὰ γὰρ τὰ κακά.

Ἀστράγαλος. [4] Ἐπὶ μὲν τοῦ συνήθως ἡμῖν τιθεμένου·

Νείατον [5] ἀστράγαλον. ——

ἐπὶ δὲ τοῦ σφονδύλου· [6]

—— Ἐκ [7] δέ μοι [8] αὐχὴν

Ἀστραγάλων ἐάγη.

ἐπὶ δὲ τῆς παιδιᾶς·

—— Ἀμφ' ἀστραγάλοισι [9] χολωθείς.

Ἀσκηθής. Ὑγιής, ἀσινής.

Ἀστέφηλος. Ἀμαθής. οὐδενός. [10] ἀδόκιμος.

Ἄσπετα. Ἀπαρακολούθητα. [11] καταστρέφει δὲ εἰς τὸ πολλά.

Ἀσάμινθος. Πύελος· ἀπὸ τοῦ τὴν ἄσιν μινύθειν, ὅ ἐστιν ἐλαττοῦν.

---

1 Ἀσέ με. Od. Λ. 61.

2 Αἵματος. Il. Ε. 289.

3 Ὁ δὲ Ἀπίων. Etymol. qui eadem habet in [illegible], legit [illegible] ἀμφοτέρας τὰς δυνάμεις, ἐτυμολογεῖ, &c. pro ἀμφότερα ἐτυμολογῶν, quod hic vides apud Apollonium.

4 Ἀστράγαλος. Vitioſe in Manuſcripto legebatur ἀστάγαλος.

5 Νείατον. Il. Ξ. 466.

6 Σφονδύλου. Schol. habet ἀστράγαλον, τὸν τὸν σπόνδυλον.

7 Ἐκ δέ. Od. Κ. 560.

8 Μοι. Lege οἱ.

9 Ἀμφ' ἀστραγάλοισι. Il. [illegible]

ʼΑσε. Aliquando quidem, nocuit:

Nocuit mihi Dei fatum malum. ———

Aliquando vero, ſatiavit:

Sanguine ſatiet Martem indefeſſum bellatorem.

Apion vero utrumque deducit ab ἄτης, *id eſt*, noxâ; quaſi ἀτῆσαι, *id eſt*, noxam inferre: cito enim malis ſatiamur.

ʼΑστράγαλος. In communi quidem & apud nos recepto ſenſu:

Summam vertebram. ———

Et pro articulis:

——— *Eique cervix*

Ex articulis fracta eſt. ———

Et pro luſu puerili:

——— *In ludo talorum iratus.*

ʼΑσκηθής. Sanus, illæſus.

ʼΑσύφηλος. Indoctus, nullius pretii, minime probandus.

ʼΑσπετα. Quorum numerum mente non facile conſequi poſſumus. Sicque demum notat plurima.

ʼΑσάμινθος. Solium balneorum; ſic dictum, ἀπὸ τοῦ ἄσιν μινύθειν, *id eſt*, a minuendis ſordibus.

---

10 Οὐδενός. Poſt οὐδενὸς aliquid deeſt. Supple ἄξιος, id eſt, *nullius pretii*.

11 Ἀπαρακολούθητα. Quæ intelligentiâ conſequi non poſſumus: hic ſenſus eſt τοῦ ἀπαρακολούθητα. At δυσπαρακολούθητος, apud Jamblichum de vitâ Pythagori, active dicitur, qui intellectu difficulter aliquid aſſequitur. Cujus contrarium, apud Heſ. εὐπαρακολούθητοι, ὀξέως εἰς τὰ πράγματα. Aliquando tamen paſſive ſumuntur εὐπαρακολούθητον, id eſt, *facile intellectu*, & δυσπαρακολούθητον, id eſt, *difficile intellectu*; ex παρακολουθεῖν, quod, ut ἕπεσθαι, dicitur de eo qui rem aliquam aſſequitur, eamque intelligit. Pari modo Gallice dicimus, *ſuivre un raiſonnement*.

Ἀσε. Ἐπὶ μὲν τοῦ ἔβλαψεν·

Ἆσέ [1] με δαίμονος αἶσα κακή. ——

ἐπὶ δὲ τοῦ πληρῶσαι·

Αἵματος [2] ἆσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.

ὁ δὲ [3] Ἀπίων ἀμφότερα ἐτυμολογεῖ, ἀπὸ τῆς ἄτης, οἷον ἀτῆσαι. πληρωτικὰ γὰρ τὰ κακά.

Ἀστράγαλος. [4] Ἐπὶ μὲν τοῦ συνήθως ἡμῖν τιθεμένου·

Νείατον [5] ἀστράγαλον. ——

ἐπὶ δὲ τοῦ σφονδύλου· [6]

—— Ἐκ [7] δέ μοι [8] αὐχὴν

Ἀστραγάλων ἐάγη.

ἐπὶ δὲ τῆς παιδιᾶς·

—— Ἀμφ᾽ ἀστραγάλοισι [9] χολωθείς.

Ἀσκηθής. Ὑγιὴς, ἀσινής.

Ἀσύφηλος. Ἀμαθής. οὐδενός. [10] ἀδόκιμος.

Ἄσπετα. Ἀπαρακολούθητα. [11] καταστρέφει δὲ εἰς τὸ πολλά.

Ἀσάμινθος. Πύελος· ἀπὸ τοῦ τὴν ἄσιν μινύθειν, ὅ ἐστιν ἐλαττοῦν.

---

1 Ἆσέ με. Od. Λ. 61.

2 Αἵματος. Il. Ε. 289.

3 Ὁ δὲ Ἀπίων. Etymol. qui eadem habet in Ἄσαι, legit ὁ δὲ Ἀπίων ἀμφοτέρας τὰς δυνάμεις, ἐτυμολογεῖ, &c. pro ἀμφότερα ἐτυμολογεῖ, quod hic vides apud Apollonium.

4 Ἀστράγαλος. Vitioſe in Manuſcripto legebatur ἀστάγαλος.

5 Νείατον. Il. Ξ. 466.

6 Σφονδύλου. Schol. habet ἀστράγαλον, τὸν τῶν σπόνδυλον.

7 Ἐκ δέ. Od. Κ. 560.

8 Μοι. Lege οἱ.

9 Ἀμφ᾽ ἀστραγάλοισι. Il. Ψ. 88.

ἌΣΕ. Aliquando quidem, nocuit:

Nocuit mihi Dei fatum malum. ———

Aliquando vero, ſatiavit:

Sanguine ſatiet Martem indefeſſum bellatorem.

Apion vero utrumque deducit ab ἄτης, *id eſt*, noxâ; quaſi ἀτῆσαι, *id eſt*, noxam inferre: cito enim malis ſatiamur.

ἈΣΤΡΆΓΑΛΟΣ. In communi quidem & apud nos recepto ſenſu:

Summam vertebram. ———

Et pro articulis:

——— *Eique cervix*
Ex articulis fracta eſt. ———

Et pro luſu puerili:

——— *In ludo talorum iratus.*

ἈΣΚΗΘΉΣ. Sanus, illæſus.

ἈΣΎΦΗΛΟΣ. Indoctus, nullius pretii, minime probandus.

ἌΣΠΕΤΑ. Quorum numerum mente non facile conſequi poſſumus. Sicque demum notat plurima.

ἈΣΆΜΙΝΘΟΣ. Solium balneorum; ſic dictum, ἀπὸ τοῦ τὸ ἄσιν μινύθειν, *id eſt*, a minuendis ſordibus.

---

10 Οὐδενός. Poſt οὐδενὸς aliquid deeſt. Supple ἄξιος, id eſt, *nullius pretii.*

11 Ἀπαρακολούθητα. Quæ intelligentiâ conſequi non poſſumus: hic ſenſus eſt τὸ ἀπαρακολούθητα. At δυσπαρακολούθητος, apud Jamblicham de vitâ Pythagori, active dicitur, qui intellectu difficulter aliquid aſſequitur. Cujus contrarium, apud Heſ. εὐπαρακολούθητοι, ὀξεῖς εἰς τὰ πράγματα. Aliquando tamen paſſive ſumuntur εὐπαρακολούθητον, id eſt, *facile intellectu*, & δυσπαρακολούθητον, id eſt, *difficile intellectu*; ex παρακολουθεῖν, quod, ut ἕπεσθαι, dicitur de eo qui rem aliquam aſſequitur, eamque intelligit. Pari modo Gallice dicimus, *ſuivre un raiſonnement.*

Ἀστεμφές. Ἀσφαλὲς, ἀμετακίνητον· ὅθεν καὶ τοὺς ἱερογνώμονας [1] ἀστεμφεῖς λέγομεν, οἷον ἀστεμβεῖς, τοῦτ' ἔστιν, ἀστρεφεῖς.

Ἄστυ. Πόλις. ὁ δὲ Ἀπίων [2] ἐτυμολογεῖ, ἀπὸ τοῦ εἰς ὕψος ἀνεστάλθαι.

Ἄσσα. Τινὰ, ποταπά·

Εἰπέ μοι [3] ὁπποῖ' ἄσσα περὶ χροῒ εἵματα ἕσο.

Ἄσιν. Τὴν ἰλύν·

——— Τόσσην [4] οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.

Ἆσσον. [5] Ἐγγύς.

Ἀσημάντοισιν. Ἀφυλάκτοις, ἀπὸ τῶν σφραγίδων ἃ σήμαντρα λέγονται. σημάντορα δὲ λέγει, τὸν ποιμένα.

Ἀσκελέως. Σκληρῶς, δυσμεταστρέπτως.

Ἀσπερχές. Συνεχὲς, δαψιλὲς, ἀδιάλειπτον.

Ἀστέρ' ὀπωρινῷ. Τῷ κυνὶ λέγει, [6] τῷ κατὰ τὴν ὀπώραν φαινομένῳ.

Ἄσκοπος. Ἀνόητος, τὸ δέον μὴ νοῶν, σκοπῶν.

Ἄνσχεο. [7] Ἀνάσχου.

Ἀσπουδεῖ. Χωρὶς πάσης σπουδῆς, ἀντὶ κακοπαθείας.

Ἀσταχύεσσιν. Στάχυσιν.

Ἄσβεστος. Μεταφορικῶς, ἀκατάπαυστος, ἀκατάληκτος.

Ἀσπιστάων. Μαχητῶν, ἀπὸ ἑνὸς μέρους.

Ἀσφάραγον. Φάρυγγα·

——— Ἀπ' ἀσφάραγον [8] μελίη τάμεν. ———

---

1 Ἱερογνώμονας. Mihi legendum videtur ἰσχυρογνώμονας.

2 Ἀπίων. Hanc etymologiam Eumolpo tribuit Schol. Apollonii Rhodii. Ἐτυμολογεῖ, inquit, Εὔμολπος τὴν λέξιν, ἄστυ λέγων, παρὰ τὸ ἵστασθαι. ἐπὶ μετεώρου γὰρ κεῖνται αἱ πόλεις. Ut & Heſ. ἀπὸ τοῦ εἰς ὕψος ἀνέστασθαι.

3 Εἰπέ μοι. Od. Τ. 218.

4 Τόσσην. Il. Φ. 321.

'Αστεμφές. Firmum, inconcuſſum; unde & pervicaces vocamus ἀστεμφεῖς, quaſi ἀστεμβεῖς, quod idem eſt ac ἀστριφεῖς, *immotos.*

'Αστυ. Urbs. Apion etymologiam deducit, ἀπὸ τοῦ εἰς ὕψος ἀνατέλλειν, *id eſt*, ex eo quod in altum extollantur urbes.

'Ασσα. Quæ, qualia:

Dic mihi quali quonam circa corpus indutus erat amictu.

'Ασιν. Cœnum, colluviem:

——— *Tantâ eum colluvie deſuper obruam.*

'Ασσον. Prope.

'Ασημάντοισιν. ncuſtoditis; ſic dicitur ob ſigilla, quæ vocantur σήμαντρα. Paſtorem autem vocat σημάντορα.

'Ασκελέως. Duriter; immutabili ſeveritate.

'Ασπερχές. Continuum, largum, non intermiſſum.

'Αστέρ' ὀπωρινῷ. Caniculæ ſimilem vocat, *id eſt*, aſtro per autumnum exorienti.

'Ασκοπος. Inſanus; qui quid agendum ſit non intelligit, non perpendit.

'Ανσχεο. Patere, ſuffer.

'Ασπουδεῖ. Abſque omni curâ, abſque moleſtiâ & labore.

'Ασταχύεσσιν. Spicis.

'Ασβεστος. Metaphorice, qui nec compeſci, nec finiri poteſt.

'Ασπιστάων. Bellatorum. Partem pro toto accipit.

'Ασφάραγον. Guttur:

——— *Guttur haſta abſcidit.* ———

5 'Ασσον. Dicitur & ſuperlativus, ἄσσιστα, *id eſt*, ἔγγιστα, apud Heſ. qui citat Æſchylum in 'Ηδωνοῖς, quâdam ſcilicet fabulâ, cujus ſolum nomen ſupereſt.

6 Αἴγλ. Ignis ex Diomedis galeâ erumpens, ejuſque humeros allambens, ſtellæ autumnali comparatur Il. E. 5.

Δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ,
Ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον. —

7 'Αγχια. Il. Ψ. 587.

8 'Απ' ἀσφάραγον. Il. X. 328.

'Ασπαστόν. 'Αγαπητόν· καὶ ἐπιῤῥηματικῶς, ἀγαπητῶς.

'Αστερίς. Νήσου ὄνομα πρὸ τῆς 'Ιθάκης·

'Αστερὶς [1] οὐ μεγάλη. ———

'Ασφόδελον. [2] 'Ασφοδελώδη. ἔστιν δὲ φυτόν.

'Ασβέστη. Δυσκατάσβεστος.

'Αστεροπητής. 'Επίθετον μόνου Διὸς ἀπὸ τῆς ἀστραπῆς. αὕτη γὰρ ἀναστρέφειν ποιεῖ τοὺς ὦπας.

'Αστυβοώτην. 'Επιθέτως, τὸν κήρυκα· ἀπὸ τοῦ ἐν ἄστει βοᾷν. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

'Ασίνη. Πόλις ἐν 'Αργει·

'Ερμιόνην [3] Ἀσίνην τε. ———

'Ασκανίη. Πόλις Φρυγίας.

'Ασωπός. Ποταμὸς Βοιωτίας.

"Ατος. 'Ακόρεστος, ἢ βλαπτικὸς κατὰ πόλεμον.

'Αταλόν. [4] Νήπιον, ἁπαλὸν, κατὰ στέρησιν τοῦ τλῆναι.

'Ατίζων. Ἀτιμάζων.

'Ατέοντα. Ἀτώμενον, βλαπτόμενον·

'Αινεία, τίς σ' [5] ὧδε Θεῶν ἀτέοντα κελεύει;

'Ατραπός. [6] 'Οδὸς εὐθεῖα μὴ ἔχουσα ἐκτροπήν. ὅταν δὲ λέγῃ·

——— Τρηχεῖαν [7] ἀτραπὸν,

καταχρηστικῶς τῇ λέξει χρῆται.

[1] 'Αστερίς. Od. Δ. 846.

[2] 'Ασφόδελον. Extat Od. Λ. 538. 572. & Ω. 13. ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Notandum eſt hocce vocabulum, ut pote quod pro vario accentu, in variam abeat ſignificationem. Ἀσφόδελος, inquit Heſ. εἶδος φυτοῦ οὗ τὴν ῥίζην ἐδώδιμον φησὶ 'Αρίσταρχος, καὶ ἄπταν ἔνοσμον. ἀσφοδελὸς δὲ, ὀξυτόνως· λειμὼν, ἀσφόδελος. Conſonat Ptolemæus Aſcalonita de differ. voc. 'Ασφόδελος μὲν προπαροξυτόνως, ἡ βοτάνη. ὀξυτόνως δὲ, ὁ τόπος. Poſt vocem τόπος, addit ὁ περιέχων, Ar-

'Ἀσπαστόν. Amabile : & adverbialiter ſignificat *lubenter.*

'Ἀστερίς. Nomen inſulæ ante Ithacam poſitæ :

Aſteris non magna. ———

'Ἀσφόδελον. Refertum ἀσφοδέλῳ, quod eſt quædam herbæ ſpecies.

'Ἀσβέστη. Quæ vix extinguitur.

'Ἀστεροπητής. Epithetum unius Jovis ſic dicti ob fulgura. Hoc enim, ut acies oculorum avertatur, ſplendore ſuo facit.

'Ἀστυβοώτην. Præconem ; τὸν ἐν ἄστει βοῶν, *id eſt*, quod in urbe clamet. Hæc vox ſemel occurrit.

'Ἀσίνη. Urbs in Peloponneſo :

Hermionen Aſinenque. ———

'Ἀσκανίη. Urbs Phrygiæ.

'Ἀσωπός. Flumen Bœotiæ.

'Ἆτος. Inſatiabilis ; aut noxius in bello.

'Ἀταλόν. Infantem, delicatulum ; ex *alpha* privativo & τλῆναι, *perferre.*

'Ἀτίζων. Dedecore afficiens.

'Ἀτέοντα. Læſum, damno affectum :

Ænea, quis te Deorum ita læſum jubet?

'Ἀτραπός. Via recta non habens diverticulum. Cum vero dicit τρηχεῖαν ἀτραπὸν, *id eſt*, aſperam ἀτραπόν ; abuſive utitur hâc dictione.

---

cadius Grammaticus ab Alberti laudatus. Schol. Ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Ἀσφοδελώδη. Ἀσφόδελος δὲ ἐστι βοτάνη ὁμοία σκίλλῃ.

3 Ἑρμιόνην. Il. B. 560.

4 Ἀταλόν. Quidam deducunt hanc vocem, ut & verbum ἀτάλλω, ex Syriaco טליא *recens fuit*, unde Hebraicum טלה agnellus recentis ætatulæ & adhuc lactens.

5 Ἀσινήν. Il. Y. 332.

6 Ἀτραπός. Sic quoque explicat Heſychius : ἀτραπὸς, inquit, ὁδὸς τετριμμένη, μὴ ἔχουσα ἐκτροπὰς ; ἀλλ' εὐθεῖα. Dicitur & ἀταρπιτὸς, ἀταρπὸς, ὁδὸς ἄτριπτος apud eumdem.

7 Τρηχεῖαν. Od. Ξ. 1.

ἌΤΙΤΟΣ. Ἀτιμώρητος. ἐπὶ δὲ τοῦ·

Ου μὰν [1] ἄυτ' ἄτιτος κεῖτ' Ἄσιος. ——

οἷον, ὑπὲρ οὗ οὐδεὶς εἰσεπράξατο. [2]

ἌΤΗ. [3] Ἐπὶ μὲν τοῦ σωματοειδοῦς Θεοῦ·

—— Ἄτη ἣ πάντας [4] ἀᾶται.

ἐπὶ δὲ τῆς βλάβης·

Ζεύς [5] με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ.

ἈΤΑΡΤΗΡΟΙ͂Σ. Βλαβεροῖς.

ἈΤΙΤΆΛΛΕΙ. Ἀγαπᾷ, ἐπιμελείας ἀξιοῖ.

ἈΤΆΛΑΝΤΟΝ. Ἰσόζυγον, οἷον ἰσόσταθμον. τάλαντα γὰρ, τὰ στάθμια.

ἈΤΕΙΡΗ͂Σ. Ὁ στερεὸς, καὶ ἄτρωτος, [6] ὁ ἀνένδοτος, ὁ ἀκαταπόνητος.

ἈΤΡΥΓΈΤΟΙΟ. Ἐπιθετικῶς, τῆς θαλάσσης. οἱ μὲν, ἀτρυγέτου, ἀκαταπονήτου ὑπ' ἀνέμου καὶ τῶν ἄλλων, [7] κατὰ παρέμπτωσιν τοῦ Γ. οἱ δὲ, τῆς βαθείας, ὡς [8] τρυγὰ μὴ ἔχειν, μεταφορικῶς.

---

1 Ου μάν. Il. N. 414.

2 Εισεπράξατο. Forſan omiſſum vocabulum, ſcilicet, δίκας.

3 Ἄτη. Annotavit Sopingius in Heſ. inveniri & ἄτος apud Dionyſ. Halicarn. l. 6. ἄτῃ τοῦ μεγίστου ἐνόχους. Fuere qui has voces derivarent ex Arabico חאת per *tſe*, quod in 10ª. conjugatione ſignificat *malum intulit, nocuit*.

4 Ἄτη ἣ πάντας. Il. T. 91.

5 Ζεύς. Il. B. 111.

6 Ἄτρωτος. Aliquando ſumitur pro eo qui fortunæ calamitatibus non eſt obnoxius, ſed extra ejus aleam poſitus. Ut Pind. 3ª. Iſthm. in ἐπῳδ. Ἄτρωτοί γε μὰν παῖδες Θεῶν. Quod non ſignificat: extra fortunæ aleam poſiti ſunt *filii Deorum*, cum ſæpe eorum calamitates cecinerit; ſed, *Dii ipſi*. Hic παῖδες Θεῶν idem eſt ac παῖδες ἰατρῶν & φιλοσόφων, apud Lucianum. In Homero videre eſt δυστήνων παῖδες & υἷες Ἀχαιῶν. Hic loquendi modus deſumptus eſt ex Orientalibus linguis, in quibus dicitur *filia Sion*, *filius hominis*: Syriace, *bar noſch*, Arabice, *ibn inſan*. Quod cum non ſatis perſ-

'Ατιτος. Inultus; ut in hoc verſu:

Non utique inultus jacet Aſius. ———

id eſt, a cujus interfectoribus nemo pœnas exegit.

'Ατη. Aliquando quidem Dea corporis formam habens:

——— *Ate quæ omnibus nocet.*

Aliquando vero ſumitur pro damno:

Jupiter me magnopere Saturnius damno illigavit gravi.

'Αταρτηροῖς. Nocivis.

'Ατιτάλλει. Amat; curis ſuis dignatur.

'Ατάλαντον. Ejuſdem ponderis; quaſi ἰσόσταθμον, *id eſt*, ejuſdem momenti; τάλαντα enim ſunt trutinæ.

'Ατειρής. Rigidus, & invulnerabilis; & non cedens aut remittens, ſed indefeſſus.

'Ατρυγέτοιο. Epithetum maris. Alii per ἀτρυγέτου intelligunt indefeſſum, nec a vento aliiſque omnibus defatigatum, per inſertionem τοῦ r. Alii, ita profundum, ut fæcem non ha-

---

pectum fuerit, quidam Theocriti locus quibuſdam intellectus non fuit. Extat in vigeſimo ſexto Idyllio, ubi cum Poeta deſcripſiſſet orgia Bacchi & interitum Penthei a matre ſuà diſcerpti, addit:

Εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λῷστα, δυσσεβέων δ' οὔ.

Quod vertit Latinus interpres:

Piorum liberis bona eveniunt, impiorum vero non.

Et hoc quidem falſum eſt. Nam ipſemet Pentheus impietatis ſuæ pœnas luit, nec in ſuis plectitur liberis: & ſi verum eſſet piorum filiis bona evenire; certe cum Pentheo bene agi debuerat, cujus mater Agave, conſanguineæ Ino & Autonoë, & avus Cadmus tantam pietatem profeſſi fuiſſent. Igitur vertendum erat:

Piis bona eveniunt, impiis vero mala.

Hocce diverticulum mihi, ut ſpero, condonabunt Theocriti, *id eſt*, Naturæ & Charitum amici.

[7] Ἄλλων. Omiſſum mihi videtur ἀτρύτη; cum deinde addat, κατὰ παρέμπτωσιν τοῦ Γ. Etenim ἀτρυγέτη, idem eſt quod ἀτρύτη, ſi *gamma* & *epſilon* inſeras.

[8] Ὡς. Legere mallem ἔτι.

ἐπειδὴ τέλος τοῦ οἴνου, τρύξ. οἱ δὲ, ὑπόστασιν μὴ ἐχούσης, ἐπεὶ πάντα ἐκβράζεται· καὶ οὗτοι μεταφορικῶς ἀπὸ τρυγός. οἱ δὲ, τρύγην μὴ ἐχούσης τὸν καρπὸν, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς γῆς.

Ἀτυζόμενοι. Ταρασσόμενοι, καὶ δυϊκῶς·

—— Ἵππω [1] γὰρ οἱ ἀτυζόμενοι.[2] ——

Ἀτάσθαλος. Ἁμαρτωλὸς, παρὰ τὴν ἄτην·[3] καὶ ἀτασθαλίῃσι, ταῖς ἁμαρτίαις.

Ἀτεμβόμενος. Στερισκόμενος.

Ἀτρυτώνη. Ἀκοπίατος, μὴ τρυομένη· παρθένος γὰρ ἡ θεός.

Ἀτρεκέως. Ἀληθῶς, κατὰ στέρησιν τοῦ τρέχειν.

Ἀτάρ. Δή·

—— Ἀτὰρ [4] τὸν δεξιὸν ἵππον

Κένσαι ὁμοκλήσας. ——

Ἄτλητον. Ἀνυπομόνητον.

Ἀτάρβητος. Ἄφοβος.

Ἀτρέμας. Ἠρέμα, κατ' ἀπόφασιν τοῦ τρέμειν.

Ἄττα. Προσφώνησις νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον, ἢ τροφέα.

Ἀταλάφρονα. Ἁπαλόφρονα.

Ἄταλλε. Ὁ μὲν Ἀπολλόδωρος, ἔσαινε καὶ ἐσκίρτα. ὥσπερ δὲ ἀπὸ τοῦ παιδὸς, παίζειν· οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀταλοῦ, ἀτάλλειν. ἀταλὸν δὲ, τὸ ἁπαλὸν καὶ νήπιον λέγεται οὐκ ἀπιθάνως.

---

[1] Ἵππω. Il. Z. 38.

[2] Ἀτυζόμενοι. Non eſt in Duali. Lege ergo ut apud Hom. ἀτυζομένω. Et ſic explicandus eſt Pindarus in 1a Pythiacâ, primâ ἐπῳδ.

Ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε
Ζεὺς, ἀτύζονται βοὰν
Πιερίδων ἀΐοντα,
Γᾶν τε, καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον.

beat, metaphorice; quoniam fæx eſt finis vini. Alii, ſedimentum non habens, quod omnia æſtûs impetu ejiciat; & illi quoque metaphoram a fæce ductam arbitrantur. Alii demum interpretantur, non ferens τρύγην, *id eſt*, fructus; ita ut ſic terræ opponatur.

'Ατυζόμενοι. Turbati; & in Duali numero:

—— *Equi enim ei turbati.* ——

'Ατάσθαλος. Peccator: ſic dictus παρὰ τὴν ἄτην, *id eſt*, ex damno & peccato; & ἀτασθαλίῃσι, peccatis.

'Ατεμβόμενος. Privatus.

'Ατρυτώνη. Indefeſſa, non vexata, non domita: virgo enim eſt hæc Dea.

'Ατρεκέως. Vere; ex *alpha* privativo, & τρέχειν, currere.

'Ατάρ. At:

—— *At dextrum equum*
Punge vociferans. ——

Ἀτλητον. Intolerabile.

'Ατάρβητος. Imperterritus.

'Ατρέμας. Placide; ex *alpha* privativo, & τρέμειν, tremere.

Ἄττα. Compellatio quâ utitur junior erga ſeniorem, aut altorem.

'Αταλάφρονα. Mollia cogitantem.

Ἀταλλε. Apollodorus quidem interpretatur, caudam movens blandiebatur, ſubſiliens laſciviebat. Quemadmodum autem ex nomine παιδὸς, formatur παίζειν, *id eſt* ludere; ſic & ab ἀταλῦ,

---

In hoc Pindari loco, ἀτύζονται ſignificat, *turbantur*; non vero *demulcentur*, ut quibuſdam viſum eſt.

[3] Τὴν ἄτην. Mallem, ut fuſius explicatur apud Heſ. in ἀτασθαλίαις, derivare ἀπὸ τοῦ ταῖς ἄταις θάλλειν.

[4] Ἀτάρ. Il. Ψ. 336.

ὁ δὲ Κόμανός φησι· ἀτάλλειν κυρίως ἐστὶν τὸ ἐκ νηπίου τρεφέφειν. [1] νῦν δ᾽ ἐν ἴσῳ, τὸ ἔχαιρεν. ἐπεὶ πᾶς ὁ ἐκτροφῆς ἀξιούμενος χαίρει καὶ παίζει. τὸ δὲ ἀτιτάλλειν καὶ ἀτάλλειν οὐ διαφέρει κατ᾽ ἐπέκτασιν εἰρημένον· ὡς τὸ ἕρπειν, ἑρπύζειν, καὶ ἑρπυστάζειν.

Ἀυτίκα. [2] Εὐθέως, παραχρῆμα.

Αὖτις. Μετὰ ταῦτα.

Αὐτόθι. Ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ.

Αὖ. Δή·

Ἔνθ᾽ αὖ [3] Τυδείδη. ——

Αὐτάρ. Δέ·

Αὐτὰρ [4] ἐπεὶ κόσμηθεν. ——

Αὐτοσχεδίη. Ἀπὸ χειρὸς, ἐκ τοῦ συνέγγυς.

Αὔτως. Ἐπὶ μὲν τοῦ ματαίως·

Αὔτως [5] γάρ ῥ᾽ ἐπέεσσ᾽ ἐριδαίνομεν. ——

---

[1] Τρεφέφειν. Lege τρέφειν. Occurrit ἀτάλλει Il. N. 27.

[2] Ἀυτίκα. De hâc voce vide poſt Celeberrimum Ruhnkenium ad Timæi Lexicon Platonicum, p. 41. Clar. Kœnium ad Gregorium de Dialectis, p. 194. ubi annotat αὐτίκα & αὐτὶς ſæpe uſurpari pro *exempli gratiâ*; & hinc explicare conatur hoc Georg. I. 356. Virgilii, qui hîc ei, ut in aliis bene multis, præeuntium Græcorum veſtigia videtur legiſſe:

Atque hæc ut certis poſſimus diſcere ſignis,
Æſtuſque, pluviaſque, & agentes frigora ventos;
Ipſe Pater ſtatuit, quid menſtrua Luna moneret:
Quo ſigno caderent Auſtri. Quid ſæpe videntes
Agricolæ, propius ſtabulis armenta tenerent.
Continuo, *Ventis ſurgentibus, aut freta ponti*

id eſt, tenero infante, profluxit verbum ἀτάλλων. At vero ἀταλὸν molle & puerile veriſimiliter dicitur. Romanus autem affirmat ἀτάλλειν proprie eſſe aliquem ex infantiâ nutrire: ſed nunc accipitur pro gaudebat; quoniam omnis qui nutritione dignus habetur, ludit & exultat. Ἀτιτάλλειν autem & ἀτάλλειν inter ſe non differunt, niſi ſolâ ſuperextenſione prioris vocabuli; quemadmodum pro ἕρπειν, *ſerpere*, dicitur ἑρπύζειν & ἑρπυστάζειν.

ʼΑὐτίκα. Statim, illico.

ʼΑὖτις. Poſt hæc.

ʼΑὐτόθι. In hocce loco.

ʼΑὖ. Vero:

Tunc vero Tydidæ. ———

ʼΑὐτάρ. Autem:

Poſtquam autem inſtructi fuere. ———

ʼΑὐτοσχεδίη. Cominus, ex propinquo loco.

ʼΑὔτως. Aliquando quidem *fruſtra*:

Fruſtra enim verbis contendimus. ———

Incipiunt agitata tumeſcere. —

Hic *continuo*, contra aliorum opinionem, feliciſſime interpretatur *exempli gratiâ.*

3 Ἔνθ' αὖ Τυδείδῃ. Il. Ε. 1.

4 Αὐτὰρ ἐπεί. Il. Γ. 1.

5 Αὔτως. Il. Β. 342. Eodem ſenſu ſumitur τὸ *ſic* apud Horat. libr. II. Od. 11:

Cur non ſub altâ vel platano, vel hâc
Pinu jacentes ſic temere, *& roſâ*
Canos odorati capillos,
Dum licet, Aſſyriâque nardo
Potamus uncti? —

Sic temere hic idem eſt quod αὔτως. Optime ἄλλως interpretatur Heſychius: ἐπὶ τῷ ματαίῳ ϗ χαλεπῶν. Deinde Homeri locum citat, & addit: ἐπὶ τῷ ὁμοίως, ἀπαύστως. Idcirco verti in Homerico exemplo quod affert quoque Heſychius:

— *Comediſſe & bibiſſe ſicut alii homines.*

ἐπὶ δὲ τοῦ ἀΰτας·

Οὕτως μὲν [1] φασὶν φαγέμεν καὶ πιέμεν ἄϋτας.

Ἀυλός. Ἔστι μὲν ὁ εὐθὺς ἐξακοντισμὸς τοῦ αἵματος·

——— Αὐτίκα [2] δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν

Αἵματος ἀνδρομέοιο. ———

ἐπὶ δὲ τῶν περονῶν·

Αὐλοῖσι [3] διδύμοισιν. ———

ἐστὶ δὲ τοῦ κοινῶς νοουμένου μουσικοῦ ὀργάνου·

Αὐλῶν [4] συρίγγων τ' ἐνοπήν. [5] ———

Ἀϋτμή. [6] Πνοή.

Ἀϋτή. Ἔστι μὲν ἡ φωνῆς·

——— Αὐτὴ [7] δ' οὐρανὸν ἷκεν. [8]

ἐστὶ δὲ ἡ μάχης·

Ῥεῖα [9] δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ.

Ἀυγάζομαι. Ὁρῶ.

Ἀΰαχοι. Μετὰ μεγάλης ἰαχῆς.

Ἀυλῶπις. Εἶδος περικεφαλαίας τὸν ἀπ' αὐτῆς λόφον ἀναῖτα-

---

1 Οὕτως μὲν φασίν. Od. Π. 143. Pro ἄϋτας, lege ἄϋτω.

2 Αὐτίκα. Od. Χ. 18.

3 Αὐλοῖσι. Od. Τ. 227.

4 Αὐλῶν. Il. Κ. 13.

5 Ἐνοπήν. Apud Ariſtotelem, qui hunc verſum laudat in Poet. c. 25. legitur: αὐλῶν συρίγγων θ' ὅμαδον, pro ἐνοπὴν. Ὅμαδος proprie eſt multorum virorum ſtrepitus ac tumultus; ἐνοπὴ autem, vox loquentium hominum. Idcirco utro modo legas, hoc tamen ſemper a Poetâ metaphorice dicitur. Sic David dixit *vox tonitruum*. Pſalm. 77. 19. קול רעמך בגלגל *qol raamka bagalgal*, id eſt, ut vulgo vertitur poſt Aben Eſram, vox tonitrûs tui in ſphærâ cœli, in orbe cœleſti. Mihi vero potius intelligendum videtur, *vox tonitrûs tui cum fragore & ſtrepitu ſonora. Galgala*

Et pro *ſimiliter:*

Nondum eum dicunt comediſſe & bibiſſe ſicut alii homines.

'Αυλός. Pro ſanguinis quidem in altum erumpentis ejaculatione ſumitur:

— *Statim autem ejaculatio erumpens per nares craſſa venit Sanguinis humani.* ———

Et pro fibulis:

Fibulis geminis. ———

Et in ſenſu apud nos recepto, pro muſico inſtrumento:

Tibiarum fiſtularumque vocem. ———

'Αϋτμή. Spiritus, flatus.

'Αϋτή. Pro voce quidem:

——— *Vox autem ad cœlum pervenit.*

Et pro pugnâ:

Facile vero integri defeſſos viros prælio.

'Αὐγάζομαι. Video.

'Αΐαχοι. Cum magnis clamoribus.

'Αυλῶπις. Species galeæ criſtam ex ſe aptam & ſuſpenſam

---

enim apud Arabes ſignificat *fragorem edidit tonitru*; & *golgol* eſt nubes ſono tonitru crepitans: quod ſatis ſit obiter monuiſſe. In Apocalypſi quoque c. XIV. legitur, *vox aquarum multarum*. Αὐλὸς autem tibia quibuſdam deducitur ex Hebraico חליל *tibia*.

6 'Αϋτμή. Quidam deducunt hanc vocem ex Hebraico, נעתם *vapore obſcuratus fuit*.

7 'Αὐτὴ δ'. Il. B. 153.

8 'Ικανεν. Lege ἷκεν. In Manuſcripto δ' ὀνὸν per compendium uſitatiſſimum cum lineolâ ſuperius poſitâ, ſcribitur pro δ' οὐρανὸν. Sic quoque habebat unicus ille codex ex quo Heſ. primum editus fuit. Quod quidem in Edit. Ven. Flor. & Hag. ut pote antiqui moris tenacibus, ſervatum, palæographiæ ignaros diu torſit; immo & a Guieto, Heinſio, Brunone & Iſaaco Voſſio, ut mendum habitum fuit.

9 'Ρεῖα δ'. Il. Λ. 801.

μένον ἔχουσα·

Αὐλῶπις.[1] τρυφάλεια. ———

Αὖον. Ξηρόν.

Αὐτοκασίγνητον. Οἱ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων ἀδελφοί. λέγονται δὲ οἱ ἐκ μητρὸς μόνης, ὡς οἱ Διόσκουροι·

Κάστορά[2] θ' ἱππόδαμον, καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
Αὐτοκασιγνήτω, τώ μοι μία γείνατο μήτηρ.

Αὐτὰ κέλευθα.[3] Τὴν αὐτὴν ὁδόν.

Αὐτάγρετα. Αὐτόληπτα.

Αὐσταλέος. Αὐχμηρός.

Αὖε. Ἐφώνει.

Αὐτόδιον. Ἐξ αὐτῆς τῆς ὁδοῦ. αὐτόδιον.[4]

Αὐλῆς.[5] Τῆς κατ' ἀγροὺς ἐπαύλεως.

Αὐλῆς ἐν χόρτῳ.[6] Ἐν τῷ περιωρισμένῳ τόπῳ τῆς αὐλῆς. καὶ γὰρ τὰ ὅμοια[7] εἰώθασι λέγειν σύγχορτα. ὡς Εὐριπίδης·[8]

Σύγχορτα ναίω πεδία ταῖς Ἐλευθέραις.

Αὐτοχόωνον. Αὐτοχώνευτον, ἢ καὶ ὡς κεχωνευμένον.

Αὐλιζομενάων. Εἰς κοίτην αὐλιζομένων.

---

[1] Αὐλῶπις. Il. N. 530 & Π. 795.

[2] Κάστορα. Il. Γ. 237.

[3] Αὐτὰ κέλευθα. Il. M. 225.

[4] Αὐτόδιον. Totus verſus, cujus hîc ſolum indicatur initium, ſic legitur Od. Θ. 449:

Αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμίη λούσασθαι ἄνωγε.

[5] Αὐλῆς. Hanc vocem quidam deducunt ex [illegible] tentorium.

[6] Αὐλῆς ἐν χόρτῳ. Il. Λ. 773.

[7] Ὅμοια, Nullo ſenſu. Optime Alberti, qui hæc laudat, ὅμορα reſtituit; quemadmodum habet Heſ. καὶ γὰρ τὰ ὅμορα σύγχορτα λέγουσι. In verſu Homerico, Peleus femora

habentis:

habentis:

Galea tres conos habens. ——

ʽΑΥΟΝ. Siccum.

ʼΑΥΤΟΚΑΣΙΓΝΗΤΟΝ. Fratrem; ex utroque parente fratres. Sic quoque vocantur qui ex matre ſolâ eâdem geniti ſunt, ut Caſtor & Pollux:

Caſtoremque equorum domitorem, & in pugilatu ſtrenuum
Pollucem,
Germanos fratres, quos mihi una eademque genuit mater.

ʼΑΥΤᾺ ΚΈΛΕΥΘΑ. Eâdem viâ.

ʼΑΥΤΆΓΡΕΤΑ. Per ſe facilia captu.

ʼΑΫΣΤΑΛΈΟΣ. Squallidus.

ʽΑΥΕ. Vociferabatur.

ʼΑΥΤΌΔΙΟΝ. E veſtigio; ex eâdem viâ.

ʼΑΥΛΗ͂Σ. In agro villam & commorationem indicat.

ʼΑΥΛΗ͂Σ ἘΝ ΧΌΡΤῼ. In circumſcripto loco aulæ: etenim loca confinia ſolent vocare σύγχορτα; ut Euripides:

Vicina Eleutheris habito loca.

ʼΑΥΤΟΧΌΩΝΟΝ. Sponte ſuâ fuſum, aut quaſi conflatum & in fornacem fuſoriam conjectum.

ʼΑΥΛΙΖΟΜΕΝΆΩΝ. Ad ſomnum capiendum congregatarum.

---

bovis adolebat Jovi, aulæ in ſepto:

— Ἱππηλάτα Πηλεὺς
Πίονα μηρί' ἔκηε βοὸς Διῒ τερπικεραύνῳ,
Αὐλῆς ἐν χόρτῳ. —

Sic in his Theocriti verſibus Idyll. 14:

Ἆπις καὶ Κλεόνικος ἐπίνομες ὁ στρατιώτας,
Ἐν χώρῳ παρ' ἐμίν. —

Quidam Critici legunt ἐν χόρτῳ, pro ἐν χώρῳ.

[8] Εὐριπίδης. Extat in Euripidis Andromachâ, verſu 17:

Φθίας δὲ τῆσδε, καὶ πόλεως Φαρσαλίας
Σύγχορτα ναίω πεδία.. —

Ubi Schol. τὰ ὅμορα. ἐν χόρτοις διέγραφον τὰς πόλεις οἱ ἄρχοντες.

'Αυέρυσαν. [1] Εἰς τοὐπίσω εἵλκυσαν.

'Αυτῆμαρ. Ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ.

'Αυτονυχί. [2] Αὐτῇ τῇ νυκτί.

'Αυτόετες. Αὐτῷ τῷ ἔτει·

Αὐτόετες [3] οἰχνεῦσι. ——

'Αυδήεσσα. Ὁ Ἀπίων ὀνομαστὴ [4] καὶ ἔνδοξος, οἷον αὐδωμένη ἐπὶ Κίρκης καὶ Καλυψοῦς. τινὲς δὲ αὐδηέσσας αὐτὰς λέγουσιν, ὅτι εἰς ὁμιλίας αὐτὰς [5] ἦλθον ἀνθρώπῳ τῷ Ὀδυσσεῖ.

'Αυλίς. Πόλις Βοιωτίας.

'Αφαυρότατος. Ἀσθενέστατος, ἀπὸ τοῦ παύρου, καὶ τοῦ Α, ὅπερ ἐπὶ τοῦ πολλοῦ ἐστιν. καὶ οἷον ὀλίγως [6] κατὰ δύναμιν, οὐκ ἀπιθάνως.

'Αφαρ. Ταχέως. καὶ ἀφάρτεροι, ταχεῖς·

—— Ἄφαρ [7] δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη.

ἐπὶ δὲ τοῦ προχείρου καὶ παρὰ αὐτίκα [8] χρῆμα·

—— Ἄφαρ δέ τε χεῖρες [9] ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.

ἐπὶ δὲ τοῦ αἰφνιδίου·

Ὡς δ' ἄφαρ [10] ἐκ Τρώων ἐλασαίατο μώνυχας ἵππους.

---

[1] *Αὐέρυσαν*. Unâ voce in Mſ. ſcribitur. Alii legunt *ἂν ἔρυσαν* diviſim; alii cum Heſ. *ἀνέρυσαν*. Suidas habet *ἂν ἔρυσαν, εἰς τοὐπίσω εἵλκυσαν*. In Heſ. legitur quoque: *Αὐερύοντα. εἰς τοὐπίσω ἕλκοντα*. Sed hæc omnis varietas nata eſt ex affinitate conformationis litterarum *nu* & *upſilon*; quo fere modo quidam Codices habent *ἀνίαχοι* pro *αὐίαχοι*. Sic in Heſ. reperiuntur *ἀνθήμερον* & *αὐθήμερον*. Et in quodam Ariſtophanis loco alii *ἀνηρίμοστοι* præferunt, alii *αὐηρίμοστοι*.

[2] *Αὐτονυχί*. In Hom. Il. Θ. 197. legitur *αὐτονυχεὶ*, ſicque in Etymologo Magno. At in Suidâ, quemadmodum & hîc, *αὐτονυχί*. Hæc vox ob affinitatem pronunciationis utroque modo ſcripta reperitur. In Lexico Manuſcripto ejuſdem

’ΑΥΈΡΥΣΑΝ. Retro averterunt.

’ΑΥΤΗ͂ΜΑΡ. In ipsâmet die.

’ΑΥΤΟΝΥΧΊ. In ipsâmet nocte.

’ΑΥΤΌΕΤΕΣ. Intra annum:

Intra annum venire poſſunt. ———

’ΑΥΔΉΕΣΣΑ. Apion interpretatur clara, celebris; quaſi decantata. Circe & Calypſo ſic dicuntur. Quidam ſic eas vocatas exiſtimant, quod in hominis, ſcilicet Ulyſſis, familiaritatem & colloquium deſcenderint.

’ΑΥΛΊΣ. Urbs Bœotiæ.

’ΑΦΑΥΡΌΤΑΤΟΣ. Infirmiſſimus; ex παύρῳ, *id eſt*, parvo, & *alpha* intenſivo. Quaſi parvus ſecundum robur; quod eſt veriſimile.

”ΑΦΑΡ. Celeriter:

——— *Celeriter autem te Pallas Minerva.*

Et ἀφάρτεροι celeres indicat. Et pro confeſtim, in promptu:

——— *In promptu etiam & nobis paratæ ad defenſionem ſunt manus.*

Et pro repente:

Huc vero repente ex Trojanis impellerent ſolidas ungulas habentes equos.

Bibliothecæ Coiſlinianæ quod conſului, ἀυτονυχὶ quoque legebatur.

3 Αὐτόετες. Od. Γ. 322.

4 Ὀνομαστί. Lege ὀνομαστή.

5 Αὐτάς. Lege αὐταί. Sed rectius deleretur, ut ex Mſ. apparet.

6 Ὀλίγως. Lege ὀλίγος.

7 Ἄφαρ. Il. X. 270.

8 Τοῦ παρὰ αὐτίκα χρῆμα. In Manuſcripto αὐτίκα ita punctis ſuperioribus & inferioribus notatur, ut deletum appareat, & innuatur legendum παραχρῆμα.

9 Ἄφαρ δέ τι χεῖρες. Il. N. 814.

10 Ὡς δ’ ἄφαρ. In Homero Il. K. 537. pro ὡς merito legitur ὧδ’.

ἐπὶ δὲ τοῦ ῥᾳδίως·

——— Ἄφαρ [1] δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν

Διός. ———

ἢ ἀντὶ τοῦ ἔπειτα·

——— Ἄφαρ [2] δέ τε φέρτεροι. ———

Ἀφραδέως. Ἀνεπιστημόνως, ἀπείρως.

Ἀφύσσων. Ἀπαντλῶν. [3]

Ἀφροδίτης. Ἐπὶ μὲν τῆς Θεοῦ·

——— Ἐϋστεφάνου [4] τ' Ἀφροδίτης.

ἐπὶ δὲ τῆς πρὸς ἄνδρας συνουσίας·

——— Καὶ ἐκλελάθοιντ' [5] ἀφροδίτης

Τὴν ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον, μίσγοντό τε λάθρῃ.

Ἀφανδάνει. Ἀπαρέσκει.

Ἄφενος. Πλοῦτος, ἤτοι ἄφενος [6] ἑκάστου ἐνιαυτοῦ περιγινόμενος. ἔνος γὰρ, ὁ ἐνιαυτός. ἢ ἄπενος τὶς ὢν, ὁ κεχωρισμένος πενίας· ἀπὸ τούτου καὶ ἀφνειὸς, ὁ πλούσιος.

Ἀφυσγετός. Συρφετός. τάχα δὲ ἀφυγετὸς, ἄγαν φευκτός. τὸ γὰρ Α ἀντὶ τοῦ ἄγαν ἔχει· τὸ δὲ λοιπὸν παράγωγον παρὰ τὸ φεύγειν. τὸ γὰρ ἄγαν ἐκφεῦγον [7] ὑπ' ἀνέμων ἐκβάλλεσθαι ἂν ῥηθείη·

——— Πολλὸν [8] δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει.

---

[1] Ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος. In Homero Od. Θ. 270:

— Ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν

Ἥλιος, —

non vero Διὸς, ut habet codex MS.

[2] Ἄφαρ δέ τε φέρτεροι. Non ſic legitur in hodierno Hom. ſed pro ἄφαρ, eſt ἐπεὶ πολὺ φέρτεροι, Il. K. 557. Od. I. 276. Π. 89. & demum X. 289. ubi alii volunt φέρτατοι.

[3] Ἀπαντλῶν. In Manuſcripto vitioſe

Et pro facile :

——— *Facile autem ei venit nuntius Jovis.* ———

Et pro deinde :

——— *Deinde multo præſtantiores.* ———

’Αφραδέως. Imprudenter, imperite.

’Αφύσσων. Hauriens.

’Αφροδίτης. Pro Deâ quidem :

——— *Et bene coronatæ Veneris.*

Et pro coitu venereo cum maſculis :

——— *Et obliviſcantur coitûs*
Quo a procis ſubagitatæ gaudebant, cum clam miſcerentur.

’Αφανδάνει. Diſplicet.

"Αφενος. Divitiæ : aut ἄφενος, *id eſt*, quod redit ex uno quoque anno ; ἔνος enim eſt annus : aut ἄπενος qui vacat paupertate ; ex *alpha* privativo & πενίας paupertate ; inde & ἀφνειὸς divitem ſignificat.

’Αφυσγετός. Colluvies. Fortaſſe eſt quaſi ἀφυγητὸς, *id eſt*, valde fugiendus ; *alpha* enim aliquando eſt intenſivum, & ſignificat multum. Reliqua pars hujuſce vocabuli derivatur ex φεύγειν : id enim quod valde fugit, a ventis ejici diceretur :

——— *Multam autem in mare colluviem ejectam provolvit.*

ἀπηλαυλῶν.

4 Εὐστεφάνου. Od. Θ. 267.

5 Καὶ ἐκλελάθοιντ’. Od. Χ. 444.

6 Ἄφενος. Il. Α. 171.
Ἐνθάδ’ ἄτιμος ἐὼν, ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν.
Ubi Schol. Ἄφενος. πλοῦτον· κυρίως δὲ ἄφενος λέγεται, ἡ ἀφ’ ἑνὸς ἐνιαυτοῦ προσκτησία. πλοῦτος δὲ, ἡ ἀπὸ πολλῶν.

7 Ἐκφεύγον. Pro ἐκφεῦγον, *fugiens*, lego ἐκφευκτὸν, *fugiendum* ; quemadmodum ſupra interpretatus eſt, ἄγαν φευκτὸς, *valde fugiendum.*

8 Πολλὸν δέ. Il. Α. 495.

Ἀφλοισμός.[1] Ψόφος·

Ἀφλοισμὸς[2] δὲ περὶ στόμα γίνετ᾽ ὀδόντων.

εἴρηται δὲ κατὰ μίμησιν ψόφου.

Ἀφήμενος. Ἀπωτέρω καὶ πόῤῥω καθεζόμενος.

Ἄφλαστον. Τὸ ἀκροστόλιον. κέκληται δὲ κατ᾽ ἀντίφρασιν οὕτως τὸ ἀσθενέστατον, οἷον εὔθλαστον.[3]

Ἄφαλος. Περικεφαλαία μὴ ἔχουσα φάλους. τοὺς δὲ φάλους,[4] οἱ μὲν ἀσπιδίσκια, οἱ δ᾽ ἀστερίσκια ἐκάλουν.

Ἄφθιτον. Ἄφθαρτον.

Ἀφόωντα. Ψηλαφῶντα.

Ἀφωπλίζοντο.[5] Ἀφηροῦντο.

Ἄφρεον. Ἤφριζον.

Ἀφραδέες.[6] Ἀδιανόητοι.

Ἀφήτορος. Ἀπόλλωνος ἐπίθετον. καὶ ἔστιν οἷον ὁμοφορήτου, ὁμοίως πᾶσι προφητεύοντος, καὶ διακρίνοντος[7] τὸν πλούσιον καὶ τὸν πένητα· ἢ τοξότου, ἀπὸ τῆς τῶν βελῶν ἀφέσεως. οἱ δὲ Γλωσσογράφοι ἀφήτορας[8] ἔδοξαν λέγεσθαι τὸν στροφέα τῆς θύρας.

---

[1] Ἀφλοισμός. Apud Heſ. explicatur ἀφρὸς ὁ ἐκ ταραχῆς. Sic quoque habet Etymologus, & Lexicon Regium Manuſcriptum ab Alberti laudatum. In altero Gloſſario Sangermanenſi quod ipſe conſului, ἀφρὸς legebatur. At apud Arcadium Grammaticum ineditum : ἀφλοισμός. ἡ ταραχή. Extat quoque apud Heſ. ἀφλοισμός. ἀφρός.

[2] Ἀφλοισμός. Sic legitur Il. O. 607. Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίνετο, τὼ δέ οἱ ὄσσε, &c.

[3] Εὔθλαστον. Fortaſſe ἄθλαστον, quod eſſet gloſſa τοῦ ἄφλαστον. In eodem Lexico Mſ. quod conſului, habetur : Ἄφλαστα. τὰ ἀκροστόλια, Ἀπολλόδωρος. ὁ δὲ Δίδυμος, τὸ ἐπὶ τῆς πρύμνης εἰς ὕψος ἐκ κανονίων πλατέων ἐπικεκαμμένον. In Polluce : τὰ δὲ ἄκρα τῆς πρύμνης ἄφλαστα καλεῖται. Sic habet Schol. Apollonii Rhodii in hæc verba libri primi Argonauticorum, verſu 1089 : — Ἷζε δ᾽ ὕπερθε

Νηὸς ἀφλάστοιο μετήορος ἀΐξασα.

Ἀφλάστοιο. Ἀπολλώνιος ἐν ταῖς λέξεσιν ἀποδέδωκεν ἄφλαστον τὸ ἀκροστόλιον· οὐκ εὖ. ἐπειδὴ τὸ ἀκροστόλιον ἐστὶ τοῦ στόλου. στόλος δὲ λέγεται τὸ ἐξέχον ἀπὸ τῆς πτύχης καὶ διῆκον ἄχρι τῆς

Ἀφλοισμός. Strepitus:

Strepitus autem circa os factus eſt dentium. ———

Dicitur autem per imitationem ſoni.

Ἀφήμενος. Seorſim & procul ſedens.

Ἄφλαστον. Summitas navis. Eſt antiphraſis quâ vocatur infirmiſſima pars, quaſi ἄθλαστον, *id eſt*, quod facile frangitur.

Ἄφαλος. Galea non habens φάλους: vocant autem φάλους, alii quidem ἀσπιδίσκια, alii vero ἀστερίσκια.

Ἄφθιτον. Immortale.

Ἀφόωντα. Tractantem & manu palpantem.

Ἀφοπλίζοντο. Arma exuerunt.

Ἄφρεον. Spumabant.

Ἀφραδέες. Senſuum expertes.

Ἀφήτορος. Apollinis epithetum; quaſi ὁμοφήτορος, *id eſt*, qui omnibus oracula canit, nec diſcernit divitem a paupere; aut arcitenentis & ſagittarii, quod tela emittat. Lexicographi vero per ἀφήτορα cardinem oſtii intelligunt.

πρύμνης ξύλον· πτύχη δὲ λέγεται, ὅπου τὸ τῆς νηὸς ἐπιγράφεται ὄνομα. ἔστιν οὖν ἀκροστόλιον τὸ ἄφλαστον κατὰ τὴν πρύμναν. ἀλλ' ὁ ποιητὴς αὐτὸ παραδίδωσιν ἐπὶ τῆς πρύμνης, λέγων·

Ἕκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὔτι μεθίει,
Ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων. —

καὶ εἴρηται ἄφλαστον κατὰ συγγένειαν τοῦ Φ πρὸς τὸ Θ, ἄθλαστον· κατὰ ἀντίφρασιν· ἐπεὶ εὔθλαστόν ἐστιν. ἔστιν οὖν ἄφλαστον, σανίδιον κατὰ τὴν πρύμναν.

Hîc vides allegari noſtri Apollonii Lexicon Homericum.

4 Φάλους. In Lex. Mſ. Saugermanenſi: φάλον, τὸ μετωπίδιον. φάλος· βολος· ἢ λόφος, ἢ ἡ ὑπερέχουσα πέτρα ἐν θαλάσσῃ.

5 Ἀφοπλίζοντο. Il. Ψ. 26. Sic in Heſ. ἀφοπλίζεσθαι. ἀφαιρεῖσθαι. At Schol. melius, ἀφοπλίζοντο. ἀφῃροῦντο τὰ ὅπλα. Ut in Lexico Manuſcripto Sangermanenſi: ἀπετίθεντο τὰ ὅπλα.

6 Ἀφραδέες. Od. Λ. 475.

7 Διακρίνοντος. Lege, οὐ διακρίνοντος. Cum enim ſimiliter omnibus & indiſcriminatim oracula canat, non diſcernit divitem a paupere, non eſt προσωπολήπτης, ut loquuntur Scriptores ſacri. In eodem articulo, ὁμοφορήτου eſt vocabulum corruptum. Legendum ὁμοφήτορος, cum Pſeudodidymo & Etymologo Magno.

8 Ἀφητόρας. Mallem ἀφήτορα.

Ἀχλύς. Ἡ τῶν ὀφθαλμῶν σκότωσις.

Ἀχρεῖον [1] ἰδών. Ἀγλωνὲς, [2] εἰς οὐδεμίαν χρείαν ἐμβλέψας, ἢ σκυθρωπάσας, καὶ οἷον διαστρέψας τὴν ὄψιν. καὶ ἐπὶ τῆς Πηνελόπης·

Ἀχρεῖον [3] δὲ ἐγέλασεν. [4] ———

εἰς οὐδεμίαν ἀξίαν, ἀλλ' οὐ τὴν οὐκ ἀπὸ γνώμης γελῶσαν.

Ἀχαιΐδα γαῖαν. Τὴν Πελοπόννησον.

Ἀχάριστα. Ἀχαρίστως·

Ξεῖν', ἐπεὶ [5] οὐκ ἀχάριστα παρ' ἡμῖν [6] ταῦτ' ἀγορεύεις.

Ἄχθος. Βάρος. ἔχθρα.

Ἄχος. [7] Λύπη ἀφωνίαν ἔχουσα.

Ἄχρις. Ἕως. καί·

——— Ὀσέον [8] ἄχρις ἄραξεν.

Ἀχυρμιαί. Οἱ τόποι εἰς οὓς τὰ ἄχυρα βάλλεται λικμώμενα.

Ἀχερωΐς. [9] Δένδρου τι γένος·

——— Καὶ ἐθρίγκωσεν [10] ἀχέρδῳ.

Ἀχέρων. Ποταμὸς ἐν Ἅιδου μεμυθευμένος.

Ἄχνας. Τὰ ἄχυρα. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἐπιπολάζον [11] τῇ θαλάσσῃ, ἄχνη.

---

1 Ἀχρεῖον ἰδών. Il. B. 269.

2 Ἀγλωνές. Vitioſe in Manuſcripto ἀγγλωνές. Unum *gamma* ſuſtuli.

3 Ἀχρεῖον δέ. Od. Σ. 162.

4 Ἐγέλασεν. In Homero ἐγέλασσε ob metrum. Vide Etymologum in ἀχρεῖον.

5 Ξεῖν', ἐπεί. Od. Θ. 236.

6 Παρ' ἡμῖν. In vulgatis Editionibus μεθ' ἡμῖν. Leve diſcrimen.

7 Ἄχος. Ex A privativo, & ἦχος *ſonus* hocce vocabulum derivat Apollonius. Alii contra ex Hebraico אח quod eſt interjectio dolentis & gementis.

8 Ὀσέον. Il. Π. 324.

9 Ἀχερωΐς. Hîc negligentiâ lapſus Librarius duo ita confundit & permiſcet ut omnis omnino ſenſus turbetur. Sic ſcribendum eſt cum Heſ. a quo aliquot verba mutuabor, ut hiatum expleam. Ἀχερωΐς. δένδρου γένος ἀκάρπου. λεύκη. *id eſt*, Ἀχε-

Ἀχλύς.

'Αχλύς. Oculorum caligo.

'Αχρεῖον ἰδών. Turpi modo, inutiliter & incaſſum inſpiciens; aut caperatâ fronte & adductis ſuperciliis, & quaſi diſtorquens viſum. Et de Penelope:

Riſit autem ἀχρεῖον, ———

id eſt, ſine ullâ cauſâ: unde non ex animo ridentem indicat.

'Αχαιΐδα γαῖαν. Peloponneſum.

'Αχάριστα. Injucunde:

Hoſpes, quandoquidem hæc non injucunde apud nos dicis.

'Αχθος. Onus, inimicitia.

"Αχος. Mœſtitia quæ vocem præcludit.

"Αχρις. Uſque; &:

——— *Uſque ad os abſcidit.*

'Αχυρμιαί. Acervi in quos conjiciuntur paleæ ventilatæ.

'Αχερωΐς. Quædam arboris ſpecies:

——— *Et cinxerat ſpinis.*

'Αχέρων. Flumen in Orco fabulis decantatum.

"Αχνας. Paleas. Dicitur & ἄχνη, id quod innatat maris ſuperficiei.

ρωΐς, ſpecies arboris ſterilis, populus. Deinde ad lineam:

"Αχερδος. Ἄκανθα ποιά·
— Καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ,

id eſt, Ἀχερδος. Quædam ſpina:

— *Et cinxit ſpinâ.*

10 Καὶ ἐθρίγκωσεν. Od. Ξ. 10.

11 'Επιτωθάζων. Sic in quodam Sangermanenſi Lexico Mſ. Ἄχρει. Λεπτὰ ἄχυρα, ἢ ἀκαθαρσία. & Ἄχνην. Τὸ λεπτότατον τοῦ ὕδατος, ὁ ἀφρὸς τῆς θαλάσσης. Proprie eſt pars tenuiſſima & ſubtiliſſima; unde apud Heſ. & Lex. Mſ. dicitur ἄχνη πυρὸς pro καπνός, & ἄχνη ὕπνου, *id eſt*, hilum ſomni, ejus minima pars ex Ariſtophan. Veſpis verſu 92. & ἄχνη λιμοῦ quod recte emendatum fuit in λίνου. Oritur mendum ex affinitate conformationis litterarum *mu* & *nu*, quæ interdum ita ſimiles ſunt ut vix diſtingui queant.

Ἀχρημοσύνη. Πενία·

——— Ἀχρημοσύνη [1] γὰρ ἀνώγει.

Ἀχθομένους. Βαρυνομένους.

Ἀχαρίστερον. [2] Ἀχαριστότερον. ὁ δὲ Ἀπίων, λυπηρότερον.

Ἀχαιοί. [3] Πάντες οἱ ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαντες.

Ἄψ. Πάλιν, ὅπερ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ὀπίσω.

Ἄψορον. [4] Παλινόρμητον εἰς τοὐπίσω.

Ἀψάσθην. [5] Ἐπελάβοντο.

Ἀψοῤῥόου. Ἀνάπαλιν ῥέοντος·

——— Ἀψοῤῥόου [6] Ὠκεανοῖο.

Ἀψῖσι λίνου. [7] Ἅμμασιν, ἀπὸ τῆς συναφῆς.

Ἄψεσθαι. [8] Ἀφθήσεσθαι. Ἐν τῇ Ι τῆς Ὀδυσσείας·

Ἄψασθαι [9] χλωρός. ———

Ἄωροι. [10] Τῶν μὲν ἅπαξ εἰρημένων, ὠμοί· ἐπεὶ λέγομεν ὡρίμους καρποὺς τοὺς πεπείρους, ὠμὸν δὲ, τὸ ἄγριον. τινὲς δὲ, ἄωροι ἀφύλακτοι, οὓς οὐκ ἔστι φυλάξασθαι.

Ἄωρτο. Παρήρτητο.

Ἣ οἱ πὰρ [11] ξίφεος [12] μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο. [13]

---

1 Ἀχρημοσύνη. Od. Ρ. 502.

2 Ἀχαρίστερον. Od. Υ. 392.

3 Ἀχαιοί. Heſ. habet: κυρίως Ἀχαιοὶ, οἱ κατοικοῦντες μέρος τι τῆς Πελοποννήσου, τὴν καλουμένην Ἀχαΐαν. Nuſquam apud Homerum reperitur commune nomen Ἑλλήνων pro totâ Græciâ ſumptum. Græcorum quam Hellenum antiquius eſſe nomen docet his verbis Ariſtot. μετεωρολογ. l. 1. c. 14. καὶ οἱ καλούμενοι τότε μὲν Γραικοὶ, νῦν δὲ Ἕλληνες.

4 Ἄψορον. Lege ἄψοῤῥον.

5 Ἀψάσθην. Il. Κ. 377.

6 Ἀψοῤῥόου. Il. Σ. 399.

7 Ἀψῖσι λίνου. Il. Ε. 487.

8 Ἄψεσθαι. Sic in Heſ. qui eadem verba laudat: Ἄψεσθαι. Ἀναφθήσεσθαι. At eſt in Hom. ἄψασθαι, ut habet Phavorinus:

'ΑΧΡΗΜΟΣΥ'ΝΗ. Paupertas :

——— *Paupertas enim cogit.*

'ΑΧΘΟΜΈΝΟΥΣ. Gravatos.

'ΑΧΑΡΊΣΤΕΡΟΝ. Ingratius. Apion vero triſtius intelligit.

'ΑΧΑΙΟΊ. Omnes qui ad Trojanam expeditionem profecti ſunt.

"ΑΨ. Rurſus. Sumitur pro retro.

"ΑΨΟΡΡΟΝ. Reſiliens & retrogradum.

'ΑΨΆΣΘΗΝ. Prehenderunt.

'ΑΨΟΡΡΌΟΥ. Reciproca fluenta habentis :

——— *Reſlui Oceani.*

'ΑΨΊΣΙ ΛΊΝΟΥ. Nexibus retis intortis & implexis. Derivatur ex συναφῆς, quæ eſt connexio, cohærentia.

"ΑΨΕΣΘΑΙ. Arſurum fore :

Arſurum fore, viridis licet eſſet. ———

"ΑΩΡΟΙ. Vox quæ ſemel occurrit. Notat *duros*, cum maturos & mites fructus vocemus ὡρίμους ; ὠμὸν autem ſignificat ferum & aſperum. Quidam ἄωροι interpretantur *ineluctabiles*, quos nemo vitare poſſit.

"ΑΩΡΤΟ. Suſpendebatur :

Quæ ei ad enſis magnam vaginam ſemper pendebat.

Ἄψασθαι. Ἀναφθήσεσθαι. Sed notandum eſt cum Kuſtero ἅψασθαι id per ſe ſolum ſignificare non poſſe, ſed cum verbo μέλλειν conjunctum, quod apud Homerum præcedit. Sic enim ſe habet verſus :

Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλάϊνος ἐν πυρὶ μέλλεν
Ἅψασθαι χλωρός περ ἐών. —

9 Ἅψασθαι χλωρός. Od. I. 379.

10 Ἄωροι. Loquitur de Scyllæ pedibus Od. M. 89.

Τῆς ἤτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι.

In Lexico Manuſcripto Sangermanenſi legitur, ἄωρον, ἀπρεπὴς, ἀχαρίς ; quem ſenſum omnibus aliis anteponerem.

11 Ἧ οἱ πάρ. Il. Γ. 272.

12 Ξίφος. Lege ξίφεος.

13 Ἄωρτο. Alii legunt ἄορτο.

'Αώτου θεσπεσίοιο. [1] Ἐρίῳ οἰὸς ἀώτῳ, οἷον ἄνθος [2] προβάτου.
'Αωτεῖται. [3] Ἤτοι ἀπανθίζεσθαι [4] τὸν ὕπνον. ἄωτον γάρ, πᾶν τὸ ἄνθος. ἢ παρὰ τὸ ἰᾶσαι, [5] ὅ ἐστι κοιμίσαι. [6] καὶ ἀωτεῖς, [7] κοιμᾷ. καὶ·

Μηκέτι νῦν [8] εὕδοντες ἀωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον.

---

[1] Ἀώτου θεσπεσίοιο. Od. I. 434.

[2] Οἷον ἄνθος. Quid ſibi vult illa vox in nominativo poſt dativum? Aliquid certe omiſſum. Poſt ἐρίῳ οἰὸς ἀώτῳ, lege, ἄωτον γάρ ἐστιν ἄνθος προβάτου; *id eſt:* lanæ ovis flore: ἄωτον enim eſt velut flos pecudis.

[3] Ἀωτεῖται. Vitioſe in Manuſcripto ἀωθεῖται per Θ. Mallem ἀωτεῖτε ut Od. K. 548.

[4] Ἀπανθίζεσθαι. Lege ἀπανθίζεσθε, aut in Indicativo cum Heſ. ἀπανθίζεται τὸν ὕπνον. Et hoc tamen non per ſe ſignificat κοιμᾶται; ſed quod conjungatur cum ὕπνῳ.

[4]ἈΩΤΟΥ ΠΡΟΒΑΤΕΙΟΙΟ. Lanæ ovis flore; quaſi flos pecudis.

[5]ἈΩΤΕῖΤΑΙ. Aut decerpit & delibat florem ſomni; ἄωτον enim eſt cujuſlibet rei flos: aut derivatur ex ἰαῦσαι, quod eſt dormire, Et ἀωτεῖς, *ſomnum carpis* ſignificat; &:

Ne amplius nunc dormientes carpatis dulcem ſomnum.

Proprie eſt decerpere cujuſlibet rei florem eximium.

[5] Ἰαῦσαι. Mallem ἀῦσαι, quod melius conveniret cum ἀωτεῖται; ut pote quod ab *alpha* incipiat. Legitur tamen apud Heſ. ἰαῦσαι. κοιμηθῆναι. Et ἰαύειν. ηὐλίσθησαν; cum ex eodem Heſ. αὐλίζεσθαι ſignificet, κοιμᾶσθαι, κοιτάζεσθαι.

[6] Κοιμίσαι. Eſt proprie *ſopire*. Ergo mallem κοιμηθῆναι, *id eſt*, ſopiri, dormire.

[7] Ἀωτεῖς. Il. Κ. 159.

[8] Μηκέτι νῦν. Od. Κ. 548.

B

Βάλλεν. Ἔβαλλεν.

Βάζειν. Λέγειν.

Βαμβαίνων. Διὰ τρόμον [1] οὐκ ἠρεμοῦσαν τὴν βάσιν ποιούμενος. ὁ δὲ Ἀπίων, βῆμα πρὸ [2] βῆμα βαίνων καὶ πορευόμενος· ἀπὸ τοῦ γινομένου ψόφου περὶ τὸ στόμα. τῶν δὲ ἅπαξ εἰρημένων.

Βάρδιστοι. Βραδύτατοι.

Βάσκε. Πορεύου. [3]

Βαθυπέπλων. Ὁ Ἀπίων, καλῶν· τὸ αὐτὸ σημαίνει καὶ βαθυζώνων, καὶ βαθυκόλπων. φαίνεται γὰρ ἐκ τῶν τοιούτων ἐπιθέτων, ἅμα μὲν τὰ μεγέθη [4] τῶν σωμάτων, ἅμα δὲ τὸ σεμνὸν τῆς περιστολῆς. φαίνονται γὰρ μέχρι τῶν σφυρῶν [5] καλυπτόμεναι, ὅθεν καὶ ἑλκεσίπεπλοι λέγονται καὶ βαθύζωνοι.

Βάλανον. Τὸν τῆς δρυὸς καρπόν.

Βαθυμάλλων. Βαθεῖς μαλλοὺς ἐχόντων.

Βεβάμεν. Βεβηκέναι.

——— Ἀμφ᾽ [6] αὐτῷ [7] βεβάμεν. ———

[1] Διὰ τρόμον. Male Montfaucon. edidit διὰ τρόμου. In Manuſcripto habetur διάτρομον, tremeſcum. Sed cum hæc vox in nullis occurrat Lexicis & poſt ſe poſtulet τὸ καὶ, ſequente alio adjectivo; eaque conjunctio abſit: malui legere διὰ τρόμον, *id eſt*, ob timorem.

[2] Βῆμα πρό. Legendum πρὸς, ut optime quidem, contra tamen fidem Mſ. edidit Montfauconius; aut βῆμα πρὸ βήματος. Βαμβαίνων extat Il. Κ. 375. ubi legitur:

— Ὁ δ᾽ ἄρ᾽ ἔστη τάρβησέν τε Βαμβαίνων· ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετ᾽ ὀδόντων.

[3] Πορεύου. Male apud Montfaucon. πορεύου; fortaſſe operarum vitio.

[4] Μεγέθη. Sic in Sangermanenſi Lexico Manuſcripto: Βαθυπέπλων. Μεγάλων ἐκ τοῦ περιακολουθοῦντος.

[5] Σφυρῶν. Longe alia erat Lacedæmoniarum veſtis quæ φαινομηρίδες dictæ ſunt quod incedentes femora retegerent; unde ait Euripid. in Andromachâ, verſu 595:

B

Βάλλεν. Jaciebat.

Βάζειν. Dicere.

Βαμβαίνων. Trementem, non ſtabilem greſſum promovens. Apion vero vertit, pedetentim & lente accedens, ob ſtridorem qui per os fiebat. Hæc vox ſemel occurrit.

Βάρδισται. Lentiſſimæ.

Βάσκε. Vade.

Βαθυπέπλων. Apion pulchras interpretatur: idem ſignificant βαθυζώνων & βαθυκολπων; talia enim epitheta ſimul & proceritatem corporis, & veſtitûs dignitatem oſtendunt. Sic enim videntur mulieres veſte ad talos fluente amictæ; unde & vocantur ἑλκεσίπεπλοι & βαθύζωνοι, *id eſt*, veſtes trahentes & profunde cinctæ.

Βάλανον. Glandem, quercûs fructum.

Βαθυμάλλων. Profundum vellus habentium.

Βεβάμεν. Iviſſe:

——— *Circa illum iviſſe.* ———

— Ὅσπ' ἂν εἰ βύλοιτό τις
Σώφρων γένοιτο Σπαρτιατίδων κόρη,
Αἳ ξὺν νέοισιν ἐξερημοῦσιν δόμους,
Γυμνοῖσι μηροῖς, καὶ πέπλοις ἀνειμένοις
Δρόμους ἔχουσι. —

Sic Plutarchus in vitâ Numæ: ἡ δὲ Λυκούργου (περὶ τὰς παρθένους φυλακὴ) παντάπασιν ἀνειμένη καὶ θῆλυς οὖσα τοῖς ποιηταῖς λόγον παρέσχηκε. φαινομηρίδας τε γὰρ αὐτὰς ἀποκαλοῦσιν, ὡς Ἴβυκος, καὶ ἀνδρομανεῖς λοιδοροῦσιν... τῷ γὰρ ὄντι τοῦ παρθενικοῦ χιτῶνος αἱ πτέρυγες οὐκ ἦσαν συνερραμμέναι κάτωθεν, ἀλλ' ἀνεπτύσσοντο καὶ συναπεγύμνουν ὅλον ἐν τῷ βαδίζειν τὸν μηρόν. καὶ σαφέστατα τὸ γινόμενον εἴρηκε Σοφοκλῆς ἐν τούτοις, &c. Videſis verſus apud Plutarch. ut & Virgilium in primo Æneid. libro, verſ. 320 & 340.

6 Ἀμφ'. Il. P. 359. & 510.

7 Αὐτῷ. Contra fidem Manuſcripti & Homeri, ac uſum linguæ edidit Montfaucon. ἀμφ' αὐτοῦ, pro ἀμφ' αὐτῷ.

Βεβροτωμένα. Ἡματωμένα. βρότος γὰρ, ὁ φόνος.

Βέλεμνα. [1] Βέλη.

Βέβακται. Εἴρηται.

Βεβρίθασι. Βεβαρημέναι [2] εἰσίν.

Βέρεθρον. Ἀπίων, ὁ πηλώδης τόπος· ἀπὸ τοῦ οἱονεὶ βέραθρον [3] εἶναι, καὶ βάθος ποιεῖν τῷ ἄρθρῳ τοῦ ποδὸς, ἢ τὴν γῆν θραύειν. λέγεται δὲ βέρεθρον, καὶ τὸ σκότος, καὶ τὸ βάθος.

Βένθεα. Βάθη.

Βέλος. Πᾶν τὸ βαλλόμενον, κἂν λίθος εἴη·

Ὡς δὲ νῦν [4] πόντοιο δὲ βάλων βέλος, ἤγαγε νῆα.

Βεβολημένος. Ὥσπερ ἐκ βολῆς τὴν ψυχὴν βεβλημένος.

Βεβλήατο. Βεβλημένοι εἰσίν·

——— Χθαμαλαὶ [5] βεβλημέναι [6] εὐναί.

Βεβρυκώς. [7] Τῶν ὀνοματοπεποιημένων.

Βεβῶσα. [8] Περιβεβηκυῖα. [9]

Βῆ. Ἐπορεύθη.

Βηλός. [10] Ὁ τῆς θύρας βαθμός·

——— Ἀπὸ βηλοῦ [11] θεσπεσίοιο.

---

[1] Βέλεμνα. Ad marginem Manuſcripti Codicis legitur recentiori manu additum: Βέβαιον. Ἀσφαλὲς, ἰσχυρόν.

[2] Βεβαρημέναι. Obſervavit etiam Alberti male ex Apollonii Lexico Manuſcripto in Bibl. Coiſl. a Montfauconio editum eſſe, βεβαρημένοι pro βεβαρημέναι. Nam reſpicit Od. O. 333. & refertur hæc vox ad τραπέζας: ——— Ἐΰξεστοι δὲ τράπεζαι

Σίτου καὶ κρειῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασιν.

Quod explicat quoque Heſ. per βεβαρημέναι εἰσίν. οἱ δὲ, πεπληρωμέναι.

[3] Βέραθρον. Lege βάραθρον. Non poteſt enim βέρεθρον explicari per βέραθρον, ſed per βάραθρον, ut habet Heſ. Βέρεθρον. Βάθος. βάραθρον. Il. Θ. 14. βάθιστον βέρεθρον. & Od. M. 49. ὑπνοῖο βερέθρω. Invenitur apud Heſ. & βέτεθρον, pro quo & βέθρον habent Crates & Euphorion in Etymologo Magno. Legitur & in eodem Lexicographo: Δέρεθρον, Λίμνη ἀποχώρησιν ἔχουσα. & Ζέρεθρα. Βάραθρα, κοῖλοι τόποι. Et annotavit Strabo in octavo libro hanc vocem Arcadum propriam eſſe. Conſulendi Harpocratio, & ὁ πάνυ Clar. Ruhnkenius ad Timæum, ac Oudendorp. ad

Βεβροτωμένα,

Βεβροτωμένα. Sanguine infecta; βρότος enim eſt cædes.

Βέλεμνα. Tela.

Βέβακται. Dictum eſt.

Βεβρίθασι. Oneratæ ſunt.

Βέρεθρον. Apion interpretatur locum luto & cœno refertum; quod ſit quaſi βάραθρον, & articulo pedis cedens profunditatem faciat; aut terram quaſi θραύει, *id eſt*, frangat & feriat. Quin & obſcuritas ac profunditas vocantur βέρεθρον.

Βένθεα. Profunditates.

Βέλος. Omne quod jacitur, etiam ſi ſit lapis:

Qui etiam nunc in pontum jaciens telum, deduxit navem.

Βεβολημένος. Quaſi ex ictu mentem percuſſus.

Βεβλήατο. Strati ſunt:

——— *Humiles ſtrati ſunt lectuli.*

Βεβρυχώς. Vox per imitationem facta.

Βεβῶσα. Circumiens.

Βῆ. Profectus eſt.

Βηλός. Limen domûs:

——— *De limine divino.*

Thomam M. & doctiſſimæ præſtantiſſimi Valckenær. animadverſ. ad Ammon. p. 43.

4 Ὡς καὶ νῦν. Od. I. 495. Corruptus verſus ſic ex Homero reſtituendus:

Ὅς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος, ἤγαγε νῆα.

5 Χθαμαλαί. Od. Λ. 193.

6 Βεβλημβάμαι. Lege βεβλήαται.

7 Βεβρυκώς. Lege βεβρυχώς. Omiſſa gloſſa ex Schol. reſtituenda. Βρυχώμενος, στενάζων, συντρίβων τοὺς ὀδόντας. Extat hæc vox Il. N. 397. & Π. 486.

8 Βεβῶσα. Od. Υ. 14.

9 Περιβεβηκυῖα. Non βεβῶσα ſolum ſignificat *circumiens*; ſed eſt & περὶ Od. Υ. 14:

Ὡς δὲ κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι [illegible].

10 Βηλός. Supra hanc gloſſam hæc ad eam pertinentia & recenti manu addita in Mſ. leguntur: σταθμὸς, φλιὰ, βατὴρ, ἤγουν βάσιμος τόπος, τὸ πρόθυρον. Et quidem ſic Etymologus Magnus habet: βηλός.... οἱ δὲ, κατὰ Δρυόπας, τὸν Ὄλυμπον. ἄμεινον δὲ τὸν βατῆρα λέγειν. κοινῶς δὲ σημαίνει ὁ βηλὸς τὸν οὐδὸν τῆς θύρας, ὃν καλοῦσι φλιάν.

11 Ἀπὸ βηλοῦ. Il. A. 591.

Βηταρμονες. [1] Ὀρχησαὶ, ἀπὸ τοῦ βαίνειν ἡρμοσμένως.

Βῆσσαι. Οἱ βάσιμοι τόποι τῶν ὀρῶν. [2]

Βίος. Τόξον.

Βῆσσα. Ὄνομα πόλεως τῆς Λοκρίδος.

Βιόσσαο. [3] Βιῶσαι ἐποίησας.

Βιόωνται. [4] Ἐνεργητικῷ τύπῳ ἀκολούθως ἐσχηματισμένον τῷ σημαινομένῳ διὰ τοῦ ὑφ' ἡμῶν λεγομένου βιάζεσθαι.

Βίοτος. Ἡ ζωὴ, καὶ τὰ πρὸς τὴν ζωήν.

Βιοτροπίας. [5] Τοῦ βίου τροπάς.

Βλήτροισι. Τοῖς κατὰ τὰς συναρμογὰς γόμφοις. ὁ δὲ Ἀπίων [6]

Κολλητὸν [7] βλήτροισι, δύω καὶ εἰκοσίπηχυ.

Βλοσυρῆσι. [8] Καταπληκτικοῖς. ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, καὶ ἡ βλοσυρῶπις.

Βλάβεται. [9] Βλάπτεται·

——— Βλάβεται [10] δέ τε γουνάτ' ἰόντι.

---

[1] Βητάρμονες. Od. Θ. 250.

[2] Ὀρῶν. Heſychius habet, ὀρέων.

[3] Βιόσσαο. Sic apud Heſ. τὸ ζῆν ἔδωκας, βιῶσαι ἐποίησας. Ubi annotat Alberti idem apud Apollonium reperiri. Quum autem, ut ait clariſſimus vir, Apollonii Lexicon ad Hom[illegible] ſolum pertineat; ei videtur hoc verbum alibi a Poetâ uſurpatum, vel a nonnullis olim lectum fuiſſe, quamvis locus non ſuccurrat. Sæpe tamen his Lexicis adſuta etiam verba aliena profitetur; ſed non animadvertit doctiſſimus Criticus infra in Heſ. poni: Ἐβίωσας. Ἔσωσας, τὸ ζῆν παρεσκεύασας, ἢ ἔδωκας. Pro quo legendum ἐβιώσαο, ut habetur Od. Θ. 468. quemadmodum monuit Kuſterus, cui facem prætulit Schol. explicans ἐβιώσαο, per τὸ ζῆν παρεσκεύασας. Sicque habet ipſe Apoll. eodem modo poſtea τὸ ἐβιώσαο interpretatus. Ergo varians eſſe lectio mihi videtur. Pro σὺ γάρ μ' ἐβιώσαο quod hodie extat Od. Θ. 468. olim legebatur, σὺ γάρ με βιόσσαο.

[4] Βιόωνται. Od. Λ. 502.

[5] Βιοτροπίας. Nuſquam, aut fallor, hæc vox hodie in Homero occurrit.

[6] Ὁ δὲ Ἀπίων. Hujus opinio hic deſideratur ab autore promiſſa, ſed ab exſcriptore prætermiſſa. An ἐπιούροις, ut habet Schol. aut συμβάλμασι, ſeu potius συμβλήμασι, cum Suidâ legendum eſt? Heſ. interpretatur ἁμάξης τροχὸς, σφηνὰς, ἐμβλή-

Βητάρμονες. Saltatores ; ſic dicti quod compoſite & ad numerum progrediantur.

Βῆσσαι. Loca in montibus per quæ gradi poſſumus.

Βίος. Arcus.

Βῆσσα. Nomen urbis Locridis.

Βιόσσαο. Vivere feciſti.

Βιόωνται. Forma paſſiva active eodem ſenſu accepta quo vocabulum *βιάζεσθαι*, *id eſt*, vim inferre, apud nos uſitatiſſimum.

Βίοτος. Vita ; & quæ ad vitam ſuſtinendam pertinent.

Βιοτροπίας. Vitæ permutationes.

Βλήτροισι. Clavis in junctura & commiſſura infixis. Apion vero:

Compactum clavis, duorum & viginti cubitorum.

Βλοσσυρῆσι. Terribilibus ; hinc & dicitur *βλοσυρῶπις*, *id eſt*, habens truces oculos.

Βλάβεται. Læduntur :

——— *Læduntur que genua eunti.*

ματα. Aut γόμφους καὶ συμβόλας ἀξόνων, ſecundum alios. Etymologus Magnus : Βλήτροισι.... σημαίνει δὲ τοὺς κατὰ τὰς ἁρμονίας γόμφους, τοὺς πιύρους. Nullo ſenſu πιύρους. Lege ἐπιούρους, quod, teſte Apollonio, eſt ξύλινος ἧλος, & ὁ ἐπιφυλάσσων καὶ συνέχων τὰ συναρμοζόμενα ξύλα.

7 Κολλητόν. Il. O. 678.

8 Βλέοσυρῆσι. Lege βλοσυρῆσι.

9 Βλάβεται. Ut in 3ª. Anacreontis Od. Τόδε τόξον ἐςί μοι νῦν βλάβεται κραχεῖσα νευρὴ, ubi pro ἐςὶ legit Dacerius εἰ τί. Ingenioſiſſime Stephanus Fourmondus ἐςὶ in duas voces ſic ſeparabat : ἐς τὶ, *in quantum mihi læditur.* Sic duas voces confuſas dividendo, alium Anacreontis verſum in Ὠδ. 53. egregie reſtituit Clariſſimus vir & ob Græcæ linguæ peritiam nunquam ſatis laudandus Joannes Capperonnier. Legebatur ὠσοφῷ τὸ δ' αὐτὸ τερπνὸν, (ſcilicet roſa). Pro barbaro ὠσοφῷ, male ſubſtituit ὀρόφῳ Henricus Stephanus ; Dacerius putabat eſſe gloſſam cujuſdam enarratoris in ipſummet textum intruſam, & ſcriptum fuiſſe τῷ ψόφῳ. Sed vir κριτικώτατος optime legit ὡς σοφῷ, *quantum ſapienti ſeu Poetæ* ; utrumque enim ſignificat hæc vox, ut & doctum hominem.

10 Βλάβεται δὲ. Il. T. 166. Hic male in Mſ. βλάπτεται.

Βλώσκει. [1] Μολίσκειν. πορεύεσθαι.

Βλεμεαίνων. Ἐπιρωννύμενος. καὶ βλέννας μὲν ἔνιοι καλοῦσιν χυμούς τινας· ἀβλέννεις δὲ, ἀχύμους.

Βλωθρήν. Μολοθρὴν, [2] τὴν εἰς τὸ ἄνω μολίσκειν θορύζουσαν, [3] οἷον πηδῶσαν.

Βλωμός. Ψωμὸς οὕτως. [4]

Βοῶν. Τὴν μὲν μετοχήν·

Αὐτὰρ [5] ὁ μακρὰ βοῶν. ——

ἐπὶ δὲ τοῦ ζώου·

—— Βοῶν [6] αὐλιζομενάων.

ἐπὶ δὲ τῶν ἀσπίδων·

—— Βοῶν τ' [7] εὐποιητάων.

καί·

—— Βόας [8] αὔας.

Βουλυτός. Ἡ δειλινὴ, ἡ ὀψία· [9] ὅτε οἱ βόες ἀπολύονται τῶν ἔργων.

Βοτοῖσι. Βοσκήμασιν·

—— Ὅθι τ' ἀρδμὸς [10] ἔην πάντεσσι βοτοῖσιν.

---

[1] Βλώσκει. Lege βλώσκειν, ob infinitivos ſequentes.

[2] Μολοθρήν. Aliquid hîc omiſſum. Lege μολοθρὴν. τὴν μεγάλην, ἀπὸ τοῦ εἰς τὸ ἄνω μολίσκειν. Ut habet Schol. in Od. Ω. 233. τὴν μεγάλην ἀπὸ τοῦ ἄνω μολίσκειν, &c.

[3] Θορύζουσαν. Mallem θοροῦσαν. Heſ. habet, ἡ προβαίνουσα καὶ ἄνω θρώσκουσα. Extat hæc vox in Od. Ω. 233:

Στὰς ἄρ' ὑπὸ βλωθρὴν ὄγχνην κατὰ δάκρυον εἶβε.

[4] Οὕτως. Poſt οὕτως, adde λέγεται, vel λεγόμενος.

[5] Αὐτάρ. Il. B. 224.

[6] Βοῶν. Od. M. 265.

[7] Βοῶν τ'. Il. Π. 636.

[8] Βόας. Il: M. 137.

[9] Δειλινὴ, ἡ ὀψία. Non bene dicitur abſolute δειλινή. Solummodo τὸ δειλινὸν adverbialiter dictum pro δείλης, *veſperi*, extat in Exodo. Legerem ergo ἡ δείλη, ἡ ὀψία. Vel potius cum Suidâ, ἡ δειλινὴ ὀψία. Immo & habet Heſ. ἡ δείλη ὀψία. ἡ περὶ δύσιν ἡλίου. Et eam in alio loco definit, ἀπὸ μεσημβρίας μέχρι δύσεως. Et in δείλος,

Βλώσκει. Venire, incedere.

Βλεμεαίνων. Se corroborans. Et quidam quoſdam ſuccos vocant βλέννας; eorum vero expertes, ἀβλέννους.

Βλωθρήν. Quaſi μολοθρὴν, *id eſt*, quæ ut in altum aſcendat θόρει, *id eſt*, ſubſilit.

Βλωμός. Buccella: fruſtum panis ſic dicitur.

Βοῶν. In participio quidem:

At ille valde vociferans. ———

De animali vero:

——— *Boum in ſtabulo dormientium.*

Et de ſcutis:

——— *Scutorum bene factorum.*

Et:

——— *Scuta arida.*

Βουλυτός. Veſpertinum tempus quo boves a jugo ſolvuntur labore defuncti.

Βοτοῖσι. Gregibus:

——— *Ubi potatio erat omnibus gregibus.*

---

habet quoque, δείλη ὀψία; cui opponebatur δείλη πρωΐα, ἡ μετ' ἄριστον ὥρα. Mœris: δείλης πρωΐας, τὸ μετ' ἕκτην ὥραν. δείλης ὀψίας, πρὸς ἑσπέραν. Ubi vide Pierſonium, ut & Timæum, Pollucem, libro 1, 68. Schol. ac Thomam M. qui habent pariter δείλης ὀψίας; & ad eos Clar. Ruhnken. & Oudendorp. atque Etymol. qui ſcripſit, Βουλυτόν. ἡ δειλινὴ ὀψία. Tunc quum tempus horis non diſtingueretur, ſed ſolis diei operibus; βούλυτος veſperam ſignificabat. Sic apud Virgil. nocte appetente,

Aſpice, aratro jugo referunt ſuſpenſa juvenci,

quod Horat. vocat *Feſſos vomerem inverſum boves Collo trahere languido.* Contra Meridies apud Xenophontem de Expedit. Cyri libro primo ſic exprimitur: καὶ ἤδη τε ἦν ἀμφὶ ἀγορὰν πλήθουσαν. Et Hippocrates de ægroto dicit: ἴδρωσε πρὶν ἀγορὴν λυθῆναι. Et Hom. Od. M. 439:

—Ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη,
Κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν.

10 Οἱ τ' ἀρδμός. Il. Σ. 521.

Βουθύσεσκε. [1] Ἐβουθύτει.

Βουπλῆγι. [2] Πελέκει. Οἱ δὲ, τῇ μάστιγι.

Βοῶπις. Μεγαλόφθαλμος· ἢ μεγάλως [3] ἐφορῶσα, ἐπεὶ καὶ τὸν Δία εὐρύοπα λέγει.

Βουγάϊε. Δὶς κέχρηται τῇ λέξει ὁ Ποιητὴς ἐν Ἰλιάδι, [4] ἅπαξ ἐπ' Αἴαντος, ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ, [5] ἐπὶ τοῦ Ἴρου. βουγάϊον δὲ λέγουσι τὸν ἐργάτην βοῦν· ἀπὸ δὲ τοῦ τὴν γῆν ἐργάζεσθαι, βουγάϊον. ὡς οὖν βοώδη καὶ ἀναίσθητον ὀνειδίζεσθαι τὸν Αἴαντα μὲν ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, τὸν δὲ Ἶρον ὑφ' ἑνὸς τῶν μνηστήρων. βέλτιον δὲ ἀποδιδόναι τὸν ἐφ' ἑαυτὸν [6] μεγάλως γαυριῶντα. τὸ μὲν γὰρ βοῦ, ἤτοι ἐπὶ τοῦ μεγάλου· ὡς ἐπὶ τοῦ βούπαιδος, καὶ βουσύκου. [7]

Βοὸς κέρας. [8] Ἤτοι περικείμενον τῇ ὁρμιᾷ κέρας ὑπὸ [9] τὸ ἄγκιστρον, ἵνα μὴ ἀποτρώγῃ [10] ὁ ἰχθύς. ἔνιοι δέ· τὴν τρίχα, κέρας. [11]

Βοηθόον. [12] Ἐν μάχῃ θοόν· ἀγαθὸν βοηθεῖν.

---

1 Βουθύσεσκε. Non extat hæc vox in Homero, nec unquam fuit; reperitur in Pſuto Ariſtophanis verſu 820. βουθυτεῖ. Sed credo hîc ſolam ſupereſſe gloſſam, omiſſum vero verbum explicatum; quod puto fuiſſe, βοῦν ἱέρευσεν, Il. Η. 314. pro quo legit Heſ. unâ voce, βουϊέρευσεν. βοῦν ἔθυσεν.

2 Βουπλῆγι. Il. Ζ. 135.

3 Μεγάλως. Egregius ſane ſenſus qui optime Deorum reginæ conveniat. Nam apud Hom. βοῶπις eſt Junonis epithetum.

4 Il. Ν. 824.

5 Od. Σ. 78.

6 Ἑαυτόν. Lege ἑαυτῷ, ut habet Schol.

7 Βουσύκου. Apud Heſ. βούσυκα. τὰ μεγάλα σῦκα. Sic dicitur apud eumdem βουφάγος, pro πολυφάγος, ut βούλιμος, pro μέγας λιμός. βούβαλος pro μέγα & πολύ. βουσάρμας pro μεγαλοπαύτης. βούβοσις, pro πολυφαγία. βούβρωστις pro μεγάλη πεῖνα. βούπαλιν, pro μέγα. βουπρήονες pro κρημνοὶ μεγάλοι, καὶ λόφοι. & βούπρῳροι. Unde apud Sophoclem in Trachyn. verſu 12 & 13. habetur ἀνδρείῳ κύτει βούπρῳρος. Sic enim legit Strabo, libro 10. pro ἀνδρείῳ τύπῳ βούκρανος. At Caſaubonus a Clariſſimo Dupuy laudatus animadvertit βούπρῳρον ejus eſſe elegantiæ quæ ab iis duntaxat notatur qui Tragicos Græcos aſſiduâ manu verſant.

Βουθύτεσκε. Boves immolabat.

Βουπλῆγι. Haſtâ; alii vero, flagello, ſtimulo.

Βοῶπις. Quæ habet magnos oculos, aut quæ late inſpicit; quoniam Jovem vocat Homerus εὐρύοπα, *id eſt*, late inſpicientem.

Βουγάϊε. Bis utitur hâc voce Poeta; in Iliade quidem, ſemel de Ajante dicit: in Odyſſeâ vero, de Iro. Βουγάϊον vero vocant bovem terram arantem; ex βοῦς & γαῖα. Sic ergo quaſi ſtultus inſtar bovis & ſenſûs expers vocaretur Ajax ab Hectore, & Irus ab uno ex Procis. Melius eſt vero interpretari, *multa de ſe gloriantem*. Βοῦ enim pro magno ſumitur; ut cum dicitur βούπαις, *id eſt*, ingentis pueri, & βούσυκα, *id eſt*, magnæ ficûs.

Βοὸς κέρας. Aut circumjacens funiculis piſcatoriis cornu: quod hamo ſupponitur, ne illum voret piſcis. Alii vero per κέρας intelligunt pilum bovinum.

Βοηθόον. In pugnâ celerem; optimum auxiliatorem.

Docet Heſ. proprie τὸ βοῦ Laconum linguâ deſignare τὸ μέγα, καὶ πολύ. Syris בו eſt dictio multam indicans extenſionem; item fortitudo, vis, robur. Vide Caſtell. Lexic.

[8] Βοὸς κέρας. Il. Ω. 81.

[9] Ὑπό. In Heſ. κατὰ legitur.

[10] Ἀπόῤῥωγη. Poſt hanc vocem adde cum Schol. τὴν ὁρμιάν.

[11] Τρίχα, κέρας. Et revera apud Heſ. τρίχα, κέρας. Plutarch. de Solert. Animal. poſt Ariſtotelem contendit, κέρας ſignificare cornu quod hamo præfigebatur. Et Anna Daceria inde quoque factum opinatur, ut κέρας vocaverint pilum bovinum; quod poſt cornu deinde adhibitus fuerit pilus.

[12] Βοηθόον. Il. P. 481. extat βοηθόον ἅρμα. Quod recte Schol. interpretatur, ἐν πολέμῳ ταχύ; ut Heſ. dixit κατὰ τὴν μάχην ταχύ. βοὴ enim eſt μάχη. Et βοηθόος idem eſt quod πόδας ὠκύς. Ridicule quidam interpretantur βοὴν ἀγαθὸν, *bonum ad clamandum*, id eſt, intrepidum, quod vocem ei non præcludat metus; & altâ firmâque voce jubentem. Sic ne iidem vertent βοηθόον *voce celerem & currentem*? Melius Heſ. βοὴν ἀγαθός. ὁ κατὰ τὴν μάχην ἀνδρεῖος. In Iliade quoque N. 477. invenitur βοῇ θοόν: ſed variare in utroque loco lectionem monet Barneſius; & alios diviſim βοῇ θοὸν, alios unâ voce βοηθόον ſequi. Hæret in incerto Clariſſi-

Βοήν. Τὴν μάχην·

——— Βοὴν [1] ἀγαθὸς Μενέλαος.

Βόσις. Βρῶσις·

——— Βόσιν [2] ἰχθύσιν. ———

Βόμβησε. Ποιῶς ἐψόφησεν·

Βόμβησεν [3] δὲ λίθος. ———

Βοτρυδόν. [4] Ἑτέρα τῆς ἑτέρας ἐχομένη· ὡς οἱ βότρυς τὰς ῥάγας ἔχουσι.

Βόας αὔας. [5] Τὰς ἀσπίδας λέγει τροπικῶς· ἀπὸ τοῦ ὅλου τὸ μέρος.

Βοάγρια. [6] Αἱ ἀσπίδες. ὁ δὲ Ἀπίων· τὰ ἐκ βοῆς ἠγρευμένα, τουτέστι, τῆς μάχης [7] τὰ λάφυρα.

Βουλεύσαντε. [8] Βουλευσάμενοι. βουλὴν συνθέντες.

Βουληφόροι. Ποτὲ μὲν βασιλεῖς·

Οὐ χρὴ [9] παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα.

ποτὲ δὲ ἐπιθετικῶς· αἱ ἐκκλησίαι ἐν αἷς αἱ βουλαὶ ἀναφέρονται.

---

mus Alberti. Sed in Pindari Nemeorum 7ª, Antiſtroph. B. unâ voce, idque ſine ullâ controverſiâ legitur, βοαθόων pro βοηθόων. Τιμὰ δὲ γίνεται, inquit, ὧν θεὸς ἁβρὸν αὔξει λόγον τεθνακότων βοαθόων, *id eſt*, ſtrenuorum bellatorum; ut Il. E. 571, & O. 585. θοὸς πολεμιστής. Idem Pindarus 9ª Nemeor. πεζοβόαις habet pro peditibus.

[1] Βοήν. Il. B. 408.

[2] Βόσιν. Il. T. 268.

[3] Βόμβησεν. Od. Θ. 190.

[4] Βοτυδόν. Lege βοτρυδόν. Il B. 89. de apibus:

Βοτρυδὸν δὲ πέτονται. —

quod de iiſdem apibus ſic expreſſit Virgil. Georg. IV. 558:

— Lentis uvam demittere ramis.

Βοήν. Pugnam :

—— *In pugnâ bonus Menelaus.*

Βόσις. Alimentum :

—— *Alimentum piſcibus.* ——

Βόμβησε. Quemdam ſonitum edidit :

Inſonuit autem lapis. ——

Βοτρυδόν. Ita confertim ut ſibi invicem adhæreſcant ; quemadmodum uvæ denſa habent acina.

Βόας ἄυας. Scuta arida ; figura orationis quâ totum pro parte accipitur.

Βοάγρια. Scuta. Apion vero intelligit τὰ ἐκ βοῆς ἠγρευμένα, *id eſt*, quæ ex prælio capta ſunt ſpolia.

Βουλεύσαντε. Quum deliberaſſent ; quum conſilium iniviſſent.

Βουληφόροι. Aliquando quidem, Reges :

Non oportet noctem totam ſomno impendere Regem.

Aliquando vero, epithetum eſt concionum in quibus βουλαὶ, *id eſt*, ſententiæ referuntur.

---

5 Βόας ἄυας. Il. M. 137.

6 Βοάγρια. Il. M. 22.

7 Τῆς μάχης. Si ſic interpungas, ut eſt in Codice Manuſcripto, τὰ ἐκ τῆς βοῆς ἠγρευμένα, τουτέστι, τῆς μάχης τὰ λάφυρα, ſenſus erit : quæ ex prælio capta ſunt ; *id eſt*, belli ſpolia. Sed malo legere : τὰ ἐκ τῆς βοῆς ἠγρευμένα, τουτέστι τῆς μάχης, τὰ λάφυρα. ſcilicet, quæ capta ſunt ex βοῆς, *id eſt*, pugnâ ; ſpolia. Ut habet Schol. Il. M. 22. τὰ τῶν βοῶν, τῶν μαχῶν, ἀγρεύματα.

8 Βουλεύσαντε. Alberti, qui hæc verba laudat, legit βολεύσαντε, quod recte quidem in βουλεύσαντε mutat ; ſed eſt in Manuſcripto βουλεύσαντε. Extat hæc vox Il. A. 531, ἑνικῶς, ut addit Heſ.

9 Οὐ χρή. Il. B. 24.

Βροτός. Ἄνθρωπος ὑποπεπτωκὼς τῷ βρότῳ, τουτέστιν τῷ φόνῳ.

Βροτόεντα. Πεφονευμένα.

Βρῖθον. Ἐπλήθυνον.

Βριθύ. Βαρύ. ἀπὸ τούτου καὶ·

Καρπῷ [1] βριθομένη νοτίῃσί τε εἰαρινῇσιν.

Βροτολοιγός. Ὁ Ἄρης, ὁ διὰ τοῦ φονεύειν τὸν ὄλεθρον ἐπιφέρων· βρότος γὰρ, ὁ φόνος. ἢ ὁ τοὺς βροτοὺς ὀλοθρεύων.

Βρίζοντα. [2] Νυστάζοντα.

Βράσσον. [3] Οἱ μὲν, ἐλάσσων· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ βρασμοῦ, ἄτακτος καὶ μὴ σταθερός.

Βριήπυος. [4] Μεγαλόφωνος.

Βρύει. [5] Βρύειν τοὺς καρποὺς ποιῶν τοὺς νεωστὶ ἀναφυομένους.

Βρεχμόν. Τὸ βρέγμα· [6]

——— Ἐπὶ βρεχμόν [7] τε καὶ ὤμους.

Βρίσαντες. [8] Βαρύνοντες.

Βραχε. Ἴδιωμα φωνῆς.

Βυκτάων. [9] Φυσητῶν.

Βυσσοδόμευον. [10] Ἐκ βυθοῦ τῆς διανοίας κρυπτῶς συνετίθεσαν·

---

[1] Καρπῷ. Il. Θ. 307.

[2] Βρίζοντα. Il. Δ. 223.

[3] Βράσσον. Lege βράσσων, ut habetur Il. Κ. 226. ob ἐλάσσων ſequens. Nec extat βράσσον in Homero: at eſt apud Heſ. pro βραδύτερον, ἀσθενέστερον.

4 Βριήπυος. Il. Ν. 521. Epithetum Martis apud Homerum. Addit Heſychius μέγας. δεινός.

[5] Βρύει. Il. Ρ. 56. De plantâ:

— Καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ.

ubi fuſius Heſ. ῥέει, πηγάζει, πηδᾷ, ἀνθεῖ, ἀνίησιν, αὔξεται. Derivat Alberti ex ῥύω, pro quo dicunt Æoles Β præpoſito, βρύω; ut βρόδον pro ῥόδον. Sed hoc fieri nequit; & miror tantum virum tam ſubito oblitum eſſe illius quod ipſe attulerat ex Apollonii Dyſcoli Grammaticâ ineditâ, quæ contrarium expreſſis verbis aſſerit. Hunc locum Clariſſimus vir appoſuit ad vocem βρόδα. Ubi Heſ. habet Αἰολεῖς. ῥόδα. Sic vero Apoll. Dyſcolus: ΜΗ ΓΑΡ ΚΑΛΛΟΤΕ οἱ Αἰολεῖς προτίθενται τὸ Β τῷ Ρ,

Βροτός. Homo obnoxius τῷ βρότῳ, *id eſt*, morti ac cædi.

Βροτόεντα. Cæde infecta.

Βρῖθον. Abundabant.

Βριθύ. Grave. Hinc & hoc :

Fructu gravatum humiditatibuſque vernis.

Βροτολοιγός. Epithetum Martis, *id eſt*, qui per cædem mortem infert : βρότος enim eſt cædes. Aut homines perdens.

Βρίζοντα. Dormitantem.

Βράσσον. Alii quidem minorem intelligunt : alii vero ἀπὸ τοῦ βρασμοῦ, *id eſt*, effervescentiâ, ſignificare putant inſtabilem & inconſtantem.

Βριήπυος. Qui habet magnam vocem.

Βρύει. Qui ſcatere facit fructus recens editos.

Βρεχμόν. Sinciput :

—— *In ſinciput & humeros.*

Βρίσαντες. Cum oneraſſent.

Βράχε. Quemdam ſonitum peculiarem deſignat.

Βυκτάων. Valide ſpirantium.

Βυσσοδόμευον. Ex altâ mente clam ſtruebant : in eodem ſenſu

εἰ μὴ τὸ Δ ἐπιφέροιτο κατὰ τὴν ἑξῆς συλλαβὴν, ἢ τὸ συγγενὲς Ζ, ἢ τὸ συγγενέστερον Τ. ἅπαξ γὰρ τοῦ Β ἐπιφερομένου ἡ πρόθεσις ἐγίνετο. ἀλλὰ τοῦτο βρόδον φασὶν, καὶ βρίζα, καὶ βρυτῆρες. ΟΥ ΜΗ'Ν ΤΟ' ῬΕ'Ω ἜΤΙ ΒΡΕ'Ω ΦΑΣΙ'Ν, οὐδὲ ἄλλο τι τῶν τοιούτων. Infra in Apollonio pro ποιῶν legerem ποιεῖ.

6 Βρέχμα. Habet Heſ. βρέγμα, τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς, & βρεχμὸν, τὸ κρανίον. Idem qnoque affert in βρεγμὸν, quod æque dicitur ac τὸ βρεχμόν. Itaque legitur in quodam Lexico Manuſcripto Sangermanenſi : Βρέγμα καὶ βρεγμόν. τὸ ὑπὲρ μετώπιον μέρος. Vide Polluc. 2. 39.

7 Ἐπὶ βρεχμόν. Il. Ε. 586.

8 Βρίσαντες. Infra legitur recentiori manu additum : βρίθουσαι. βρύουσαι. ἀναπλυνθύνουσαι. (Lego ἀναπληθύνουσαι) ἀναφύουσαι. Reſpicit Il. Σ. 561.

Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν.

9 Βυκτάων. Od. Κ. 20. Etymologus Magnus : ἠχητικὸς, ὁ μεγάλα ἠχῶν. Ὅμηρος, βυκτάων ἀνέμων. καὶ Λυκόφρων·

Βύκτας ἐν ἀσκῷ συγκατακλείσας βοός.

10 Βυσσοδόμευον. Od. Δ. 676.

βυσσοδομεύειν δὲ λέγουσι κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν, καὶ συντίθεται ἐπιβουλήν, [1] ἢ καθ' ὃ ἄν τις ἐν βυθῷ τῆς θαλάσσης οἰκοδομήσειέν τι, τουτέστιν κρυπτῶς συντιθέμενον καὶ οὐ φανερῶς.

Βυσσός. Βυθός.

Βωμούς. Ποτὲ μὲν συνήθως ἡμῖν·

Τὴν μὲν ἔπειτ' [2] ἐπὶ βωμὸν [3] ἄγων. ——

ποτὲ δὲ τὰς βάσεις, οἷον κρηπῖδας πλατείας, ἢ βασμούς· [4]

Ἅρματα δ' [5] ἀμβωμοῖσι τίθει, κατὰ λῖτα πετάσας.

Βώτορας. Νομεῖς·

—— Βώτορας [6] ἄνδρας.

Βωστρεῖν. [7] Φωνεῖν. ἐπικαλεῖσθαι. [8]

Βῶν. Τὴν ἀσπίδα·

Οἶδ' ἐπὶ δεξιά, [9] οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν.

Βωτιανείρῃ. [10] Ἄνδρας βοσκούσῃ, τρεφούσῃ.

---

[1] Ἐπιβουλήν. In Manuſcripto legitur ſeparatim ἐπὶ βουλήν, quemadmodum & edidit Alberti; ſed mutandum eſt in ἐπιβουλήν unâ voce. Pro συντίθεται mallem συντίθεσθαι.

[2] Τὴν μὲν ἔπειτ'. Il. A. 440.

[3] Βωμόν. In Manuſcripto legitur ἐπὶ βωμῷ.

[4] Βασμούς. Proprie *gradus*. Haud ſcio an non βασιμοὺς, *firma, ſtabilia*, melius legeretur.

[5] Ἅρματα δ'. Il. Θ. 441.

[6] Βώτορας. Il. M. 302.

dicitur βυσσοδομεύων de eo qui inſidias machinatur : aut tanquam in fundo maris, *id eſt*, clam, non aperte aliquid ſtruit.

Βυσσός. Profunditas.

Βωμούς. Aliquando quidem in ſenſu apud nos recepto :

Hanc quidem poſtea ad aram adducens. ———

Aliquando vero ſignificat βάσεις, *id eſt*, fundamenta lata, aut gradus :

Currus autem circa fulcimenta poſuit, linea velamenta obtendens.

Βώτορας. Paſtores :

Βωστρεῖν. Vocare, advocare.

Βῶν. Scutum :

Scio ad dextram ; ſcio ad ſiniſtram movere ſcutum.

Βωτιανείρῃ. Viros alenti, nutrienti.

---

7 Βωστρεῖν. Proprie eſt vox Dorica. Nam ſic Theocritus Εἰδ. Ε. verſu 64:

Αἱ λῆς, τὸν δρυτόμον βωστρήσομες. —

Ipſe vero Anacreon notavit τὸ λῆς, quod in eodem Theocriti verſu occurrit, eſſe Doricum. Sic enim habet ᾠδ. 10 :

Ὁ δ' εἶπε Δωριάζων,
Λάβ' αὐτὸν ὁππόσου λῇς.

8 Ἐπικαλεῖσθαι. Hoc ſenſu legitur Od. Μ. 124.

9 Οἶδ' ἐπὶ δεξιά. Il. Η. 238. Finis verſûs in Mſ. deeſt.

10 Βωτιανείρῃ. Sic in Manuſcripto, non vero βοτιανείρῃ, quemadmodum credidit Alberti. Sed legendum eſt βωτιανείρῃ.

Γ

Γαυλοί. [1] Τὰ ποιμενικὰ ἀγγεῖα τοῦ γάλακτος.
Γάνυται. [2] Χαίρει.
Γαίων. [3] Γαυριῶν.
Γαμέσσεται. [4] Εἰς γάμον ἄξει.
Γάλως. [5] Ἀνδρὸς ἀδελφή·
Εἰνάτερες [6] γαλόῳ.

[1] Γαυλοί. Dicitur & γαῦλος quod eſt navigii genus, Φοινικικὸν σκάφος, ut ait Schol. Ariſtophanis; ſcilicet ex גלל *in orbem volvere*, & גל *gol*, id eſt, vas concavum & rotundum a rotunditate ſic dictum, Zachar. IV. 2. & quod Arabice velum navis ſignificat.

[2] Γάνυται. In Manuſcripto legitur γάνυνται. Sed reperitur apud Heſ. γανύσσεται & γάνυται per unum *nu*; quemadmodum & in Homero Il. N. 493. & Υ 405. ſic enim metri ratio exigit. In quodam Lex. Manuſcripto legitur Γανυμένη, Χαίρουσα; & per duplex *nu*, Γάννυσθαι. Φαιδρύνεσθαι. Teſte in γεγανωμένος Etymologo, γάνος quod cæteris Græciæ populis deſignabat χάρμα, φῶς, αὐγή, λευκότης, λαμπηδών, Cypriis proprie erat παράδεισος, *hortus*, quod quidem vocabulum additâ terminatione Græcâ ος, eſt ipſummet גן *gah* quod apud Hebræos, Syros, Arab. &c. erat hortus. Semper Orientales felicitatem & delicias ſub imagine horti adumbrarunt. Hinc Elyſii campi apud Græcos & Latinos, quos quidam derivant ex Hebraico עלץ, ſeu עלס, aut etiam עלז, cognatis radicibus quæ ſignificant exultare, genio indulgere. Semper in Corano Muhammed beatorum prædicat גנאת תגרי מן תחתהא אלאנהאר *hortos ſub quibus currunt fluvii*, qui ob umbram & aquas mire ſalivam movebant Arabibus inter ſitientia & arida loca ſub ſole torrido vitam tolerantibus. In Geneſi גן עדן, *id eſt*, Paradiſus, proprie ſonat hortum deliciarum. In eodem libro XIII. 10. Sodoma & Gomorrha, antequam igne cœleſti adurerentur, dicuntur fuiſſe כגן יהוה, *id eſt*, ſicut hortus Dei. Iſaias 51, 3. ſic habet: וישם מדברה כעדן וערבתה כגן יהוה ששון ושמחה ימצא בה *id eſt*, & poſuit deſertum ejus tanquam Heden, (paradiſum) & ſolitudinem ejus, veluti hortum Dei; gaudium & lætitia invenientur in eâ. Conſimili phraſi utitur Pindarus in 1a Epod. quintæ Pyth. cum ſolum Cyrenæum vocat γλυκὺν κᾶπον Ἀφροδίτας, *id eſt*, dulcem Veneris hortum; quod ſit, ut ait Schol. καλλίκαρπον, καὶ ἐράσ-

Γ

ΓΑΥΛΟΊ. Mulctralia, quibus utuntur paſtores ad lac recipiendum.

ΓΆΝΥΤΑΙ. Gaudet.

ΓΑΊΩΝ. Superbiens.

ΓΑΜΈΣΣΕΤΑΙ. Ad conjugium adducet.

ΓΆΛΩΣ. Viri ſoror:

Similis glori. ———

μιον, καὶ ἰσαφρόδιτον. Initio ſextæ Pyth. de Delphis ſic loquitur:

Ἀκούσατ'. ἢ γὰρ ἑλικώπιδος Ἀφροδίτας
Ἄρουραν, ἢ Χαρίτων ἀναπολίζομεν.

Audite: nam nigris oculis prædita Veneris Arvum, aut Gratiarum verſamus.

Sic in omnibus fere linguis גן & γάνος lætitiam pariter & hortum adumbravit. Dicitur Hebraice פרדס; apud Chaldæos & Syros eadem vox uſurpatur. Arabice פרדוס eſt paradiſus, hortus omnibus plantarum & arborum deliciis affluens, nomen proprium horti infra Iemamiam Arabiæ; & in plurali numero, locus in Syriâ prope Damaſcum. Dicitur eſſe origine Perſicâ, ut & de Græco profeſſus eſt Photius in ſuo Lexico Manuſcripto, & ante eum Pollux qui ſic habet, libro 9, 13. οἱ δὲ παράδεισοι, βαρβαρικὸν εἶναι δοκεῖ τοὔνομα, ἥκει καὶ κατὰ συνήθειαν εἰς χρῆσιν Ἑλληνικὴν, ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν Περσικῶν. Ubi vide eruditum Interpretem qui recte animadvertit Perſas arbores ac hortos colendi ſtudia aluiſſe & foviſſe; & adeundum monet Briſſonium *de regno Perſarum*, pag. 52. Sed memoria impoſuit præſtantiſſimo viro cum ait *hanc ipſam vocem hodie, quantum quidem meminit, in Perſicâ linguâ non exiare.*

3 Γαίων. Nihil abſurdius quàm Etymo-logi Magni etymologia, ſcilicet παρὰ τὸ γαῖα· μεγάλη γὰρ ἡ γῆ. Quanto melius deducitur ex Hebraico גאה *extulit ſe*, & Chaldaico גוה *faſtus* Dan. 4, 34. Vel hoc uno exemplo ſatis declaratur quantum proſint Orientalia ſtudia ad veras linguæ Grecæ origines eruendas.

4 Γαμέσσεται. In Heſ. legitur γαμέσσεται. Magnum ſtatuit diſcrimen Euſtath. inter γαμῆσαι & γαμέσαι. Nam, ut ait, γαμῆσαι μὲν, διὰ τοῦ Η, τὸ εἰς τὸν γάμον ἐλθεῖν, ἤτοι γυναῖκα λαβεῖν· γαμέσαι δὲ, διὰ τοῦ Ε, τὸ γυναῖκα δοῦναι. Sed, quod mireris, nullum inter hodiernos Græco-Barbaros vocabulum obſcœnius quam τὸ γαμέσαι.

5 Γάλως. Vide Pollucem, lib. 3. Segmento 32. Quidam derivant ex גאל, affinis, propinquus fuit, גאלה cognatio.

6 Εἰδομένη. Il. Γ. 122.

Γάργαρον. Τόπον [1] τῆς Ἴδης.

Γαιήϊον. Γῆς υἱόν·

——— Τιτυὸν [2] γαιήϊον υἱόν.

Γαμφηλῆσι. Ταῖς σιαγόσι, οἱονεὶ καμφῆλαι, ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸ σχῆμα ἐπικάμφαι. [3]

Γαιήοχος. Ὁ τὴν γῆν συνέχων, ἢ ὑπὸ τῆς γῆς ὀχούμενος. [4]

Γέγωνε. [5] Ἐφώνει. ἔνιοι δὲ τάσσει τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ μεγάλου καὶ δυναμένου μέχρι πολλοῦ ἐξακούεσθαι·

——— Τόσσον [6] γὰρ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν.

Γεφύρωσε. [7] Διαβατὸν ἐποίησε.

Γενεή. Σημαίνει πολλά. ἐπὶ μὲν γὰρ παντὸς γένους τῶν ἀνθρώπων·

Ὡς ἀνδρῶν [8] γενεή, ἡ μὲν φύει, ἡ δ᾽ ἀπολήγει.

ἐπὶ δὲ τῆς ἡλικίας [9] ἀφ᾽ ἧς δύναταί τις γεννᾷν·

Τῷ δ᾽ ἤδη [10] δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων.

ἐπὶ δὲ τοῦ εὐγενείας·

Ἀμφότερον, [11] γενεῇ τε, καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις
Κέκλημαι. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ ἀπὸ προγόνων εἴς τινα ἄνδρα καταγωγῆς·

Ταύτης [12] τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι.

---

[1] Τόπον. Sic in Manuſcripto. Male edidit Montfaucon. τόπος.

[2] Τιτυόν. Od. H. 324.

[3] Ἐπικάμφαι. Vocabulum corruptum. Lege cum Alberti ἐπικάμψαι, vel potius ἐπικεκάμφθαι: & καμφῆλαι pone in dativo. Vide Polluc. 2. 93. Schol. habet κεκάμφθαι, in Il. N. 200.

[4] Ὀχούμενος. Melius in Heſ. συνεχόμενος. Γαιήοχος eſt Neptuni epithetum.

[5] Γέγωνε. Vide Mœrin in γεγωνεῖν, ibidemque Clar. Pierſonium.

[6] Τόσσον γάρ. Il. M. 337. Verſus apud Hom. ſic legitur;

ΓΑΡΓΑΡΟΝ.

ΓΆΡΓΑΡΟΝ. Locum Idæ.

ΓΑΙΗΐΟΝ. Terræ filium:

——— *Tityum Terræ filium.*

ΓΑΜΦΗΛΗ͂ΣΙ. Malis, maxillis; quaſi καμφήλαις, *id eſt*, recurvis: ſic dicuntur quod ſint formâ reflexâ & curvatâ.

ΓΑΙΗΌΧΟΣ. Terram continens, aut qui a terrâ continetur.

ΓΈΓΩΝΕ. Clamabat. Aliquando uſurpat hanc dictionem pro magno clamore & qui poſſit procul exaudiri:

——— *Ex hoc enim intervallo poterat clamans exaudiri.*

ΓΕΦΎΡΩΣΕ. Perviam reddidit.

ΓΕΝΕΉ. Multa ſignificat. Sumitur pro omni genere humano:

Sic virorum genus, hoc quidem naſcitur, illud vero deſinit.

Et pro ætate ex quâ quis gignere incipit:

Huic vero jam duæ ætates articulate loquentium hominum.

Et pro nobilitate:

Duabus de cauſis, nobilitateque, & quod tua conjux Vocor. ———

Et pro gente ex quâ quis originem trahit:

Hâc ex gente & ſanguine glorior eſſe.

— Ἀλλ' ὅπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν. Notandum eſt Xenophontem & Platonem ſolutæ orationis ſcriptores hâc voce Poeticâ uſos fuiſſe.

7 Γεφύρωσε. Il. O. 357.

8 Ὡς ἀνδρῶν. Il. Z. 149.

9 Τῆς ἡλικίας. Apud Schol. una γενεὰ conſtituit triginta annos; & apud Herodot. lib. 2. & Clement. Alexandrin. Strom. lib. 1. centum anni conſtant tribus generationibus.

10 Τῷ δ' ἤδη. Il. A. 250.

11 Ἀμφότερον. Il. Δ. 60.

12 Ταύτης τοι γενεῆς. Il. Z. 211.

ἐπὶ δὲ τῆς γενέσεως·

Ὁπλότερος [1] γενεῇ· ὁ δ᾽ ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων.

Γέρων. Ἐπὶ μὲν τοῦ ἐντίμου·

Πρῶτον [2] ἔπειτα γέροντα καλαπτόμενος [3] ἐπίεσσιν.

καί·

Κίκλησκεν [4] δὲ γέροντας.——

γέρας γάρ, ἡ τιμή. ἐπὶ τοῦ καθ᾽ ἡλικίαν·

Ὦ γέρον, [5] ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι.——

Γενναῖον. [6] Συγγενικόν·

Οὐ γάρ [7] μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι.——

Γερήνιος. [8] Ὁ ἔντιμος.

Γερούσιον. [9] Τὸν τοῖς ἐντίμοις καὶ τιμὴν διδόμενον οἶνον. ἀπὸ δὲ τοῦ αὐτοῦ·

Οὐδ᾽ οὕτω [10] γεραρόν· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε.

Γείνεαι. [11] Γεννήσεις.

Γεραιάς. Τὰς γέραϊ [12] ἰσχύσας γυναῖκας. οἱ μέν, τὰς ἱερείας [13] προπολούσας. [14]

---

1 Ὁπλότερος. Il. B. 707.

2 Πρῶτον. Od. B. 39.

3 Καλιαπτόμενος. Lege καθαπτόμενος. In verſu pro ἐπίεσσι merito legitur apud Homer. προσέειπε. Confundit Apollonius cum Od. K. 70. ubi extat μειλιχίοισι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν. At Od. Ω. 392. in eodem verſu ſic conſtructa occurrunt duo vocabula:

Μειλιχίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος προσέειπεν.

4 Κίκλησκεν. Il. B. 404.

5 Ὦ γέρον. Il. Θ. 102.

6 Γενναῖον. Sic apud Pind. Pyth. Od. 8. 3ª. ſtroph. φυᾷ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει, ἐκ πατέρων παισὶν λῆμα. Quod exponit Schol. hoc exemplum Homeri adducens: τῇ φύσει τὸ συγγενὲς ἐκ πατέρων προδεδομένον, τοῖς παισὶν ἐπιπρέπει. Et in decimâ Pythiacâ 2ª. Antiſt. τὸ συγγενὲς ἐμβέβακεν ἴχνεσι πατρός. Recte interpretatur idem Schol. τὸ ἀπὸ γένους ἔμφυτον ἐπιβῆναι πεποίηκε τοῖς ἴχνεσι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

Et pro nativitatis tempore:

Minor natu: ille autem prior erat & præſtantior.

Γέρων. Aliquando quidem ſumitur pro viro honorato; ut:

Primum deinde virum honoratum compellans verbis.

Et:

Vocabat autem viros honoratos. ———

γέρας enim eſt honor. Et habito ad ætatem reſpectu:

O ſenex, te valde premunt juvenes. ———

Γενναῖον. Ex naturâ & parentibus inſitum:

Non mihi a parentibus inſitum eſt fugitantem pugnare.

Γερήνιος. Honoratus.

Γερούσιον. Vinum quod honoris causâ viris honoratis offertur. Hinc & dicitur:

Nec adeo venerabilem: Regi enim viro ſimilis eſt.

Γείνεαι. Generationes.

Γεραιάς. Mulieres honoratas & venerabiles. Alii Sacerdotes Deorum miniſtras intelligunt.

---

7 Ὀυ γάρ μοι. Il. E. 253.

8 Γερήνιος. Addit Heſ. γέρων. Schol. habet ἔντιμος· παρὰ τὸ γέρας. ἢ ὁ ἐν Γερήνῃ κώμῃ τραφείς. Quam ultimam ſententiam ſequi videtur Strabo Libro Octavo. Lexicon Manuſcriptum a me conſultum habet, ut Heſ. ἔντιμος, γέρων.

9 Γερούσιον. Extat locus Il. Δ. 259:

—Ὅ τε πέρ τε γερούσιον αἴθοπα οἶνον

Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται.

Conſentiunt Heſ. & Schol. ita ut non vetus, aut ſenibus deſtinatum vinum, ſed honerabile, honoratis propinatum ſignificet. In Lexico Mſ. Γερούσιον, ἔντιμον.

10 Ὀυδ᾽ ὄτω. Il. Γ. 170.

11 Γείνεαι. Lege γένεαι.

12 Γέραντι. Sic in Manuſcripto. Lege γέρας τι cum Alberti qui hæc verba laudat. Vide Heſychium & Harpocrationem.

13 Ἱερείας. In Mſ. ἱερίας.

14 Προπολύσους. Sic in Manuſcripto. Male legit alienis oculis Alberti προπαλύσους, Conjicit ſcriptum fuiſſe, πρόπαλαι ὄσους. Ego mallem προπολλύσους, vel προπόλους ὄσους, quæ vox extat apud Ariſtophanem & Athenæum; ſeu προπόλους quod ſæpe apud

Γέντο. Ἔλαβεν·

——— Γέντο δ' [1] ἱμάσθλην.

τίθεται δὲ ἡ λέξις κατὰ συγκοπὴν, ἀντὶ τοῦ ἐγένετο.

Γέντε. Τὰ γένεια·

——— Πυκάσαι [2] τε γένυν εὐανθεῖ λάχνῃ.

Γηθοσύνη. Γεγηθυῖα·

Γηθοσύνη [3] δὲ θάλασσα διΐστατο. ———

ἔστι τὸ ἀρσενικόν·

Γηθόσυνος [4] δ' οὔρῳ πέτασ' ἱστία. ———

Γῆρυς. [5] Φωνή.

Γλυφίδας. Τὰς χηλὰς [6] τῆς ἀκίδος αἷς τὴν νευρὰν προσάγομεν. εἴρηται δὲ γεγλύφαι, [7] ὅ ἐστι κεκοιλᾶνθαι. καὶ τὸ γλύφειν ἀπ' αὐτοῦ.

Γλήνεα. Κοροκόσμια· [8]

——— Ὅς γλήνεα [9] πολλὰ κέχανδε.

Euripidem occurrit. Rerum ſacrarum Miniſtri apud eumdem ſervi dicuntur; ut in Ione, Ion ſuum ſacrum miniſterium vocat eâdem voce utens, καλλίςας προπόλευμα δάφνας. De ſe dicit: λατρεύων τὸ κατ' ἦμαρ. Et, πρὸ δόμων λατρεύω, & θεοῖσι δοῦλον χέρ' ἔχων. Et alibi, τύμβον τέτακται προσπολεῖν Ἀχιλλέως. Extat γεραιὰς Il. Z. 87. ubi Hector monere jubetur matrem ſuam, ut congreget γεραιὰς Minervæ vota facturas. Reperitur quoque apud Heſ. γεραραί. ἱέρειαι κοινῶς. ἰδίως δὲ, αἱ τῷ Διονύσῳ τῷ ἐν λίμναις τὰ ἱερὰ ἐπιτελοῦσαι.

[1] Γέντο δ'. Il. Θ. 43.

[2] Πυκάσαι. Od. Λ. 319. Eodem ſenſu apud Pindarum uſurpatur hæc periphraſis, 5ª. Nem. 1ª. ſtroph. οὔπω γένυς φαίνων τέρειναν ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν. Quod in ſextâ Olymp. ſic expreſſerat: τερπνᾶς δ' ὑπὸ χρυσοστεφάνοιο λάβεν καρπὸν ἥβας.

[3] Γηθοσύνη. Il. N. 29. Nota diligenter Variantem Lectionem. Alii enim ſubſtantive legunt γηθοσύνῃ, in dativo; hic vero adjectivum facit. Idem dubium oritur Od. Λ. 539. ubi loquitur Hom. de animâ Achillis magnifice incedente per herboſum pratum:

Γέντο. Accepit :

——— *Accepitque ſcuticam.*

Hæc vox dicitur per ſyncopen pro ἑγένετο.

Γέντυ. Mentum :

——— *Denſareturque mentum florenti lanugine.*

Γηθοσύνη. Læta :

Lætum vero mare diducebatur. ———

Et in maſculino :

Lætus vero vento expandit vela. ———

Γῆρυς. Vox.

Γλυφίδας. Crenas & inciſuras ſagittæ cuſpidis in quas nervus inſeritur. Sic vocantur autem ex γεγλύφθαι, *id eſt*, cavatum fuiſſe. Hinc derivatur τὸ γλύφειν.

Γλήνεα. Puellarum ornamenta :

——— *Qui multa virginum ornamenta capiebat.*

Γηθοσύνη (ſeu γηθοσύνη) ὅ οἱ υἱὸν ἴφθιμον ἀριδείκετον εἶναι. At Il. Φ. 390. lis dirempta eſt ; nam ſic loquitur de Jovis corde cum quo nomen fœmininum adjectivum convenire non poteſt :

— Ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ,
Γηθοσύνῃ, ὅθ' ὁρᾶτο Θεοὺς &c.

Heſychius non facit mentionem τοῦ γηθοσύνη in adjectivo ; ſed in ſubſtantivo : Γηθοσύνη. Χαρὰ, τέρψις. ἡδονή. Et ſic habet Lexicon Manuſcriptum quod conſului. Etymol. γηθοσύνη explicat per χαρά.

4 Γηθόσυνος. Od. Ε. 269.

5 Γῆρυς. Hoc quidam deducere conati ſunt ex Hebraico גרון quod guttur ſignificat. Hinc & γαργαρεών, γαργαρισμὸς & γαργαρίζω ex eorum ſententiâ profluxerunt.

6 Χιλάς: Lege χηλάς.

7 Γεγλύφαι. Lege ἀντὶ τὸ γεγλύφθαι. Sic enim habet aliud Lex. Mſ. τὰς χιλὰς (lege χηλὰς) τοῦ ἀκίδος εἰς τὴν νευρὰν προσάγομεν· ἀπὸ τὸ συγγεγλύφθαι, ὅ ἐστι κεκοιλάνθαι.

8 Κοροκόσμια. Schol. πολλῆς θέας ἄξια, κόσμια, (credo ſcriptum fuiſſe κοροκόσμια, ut apud Apoll.) ἢ χρήματα κατὰ Ἠλείους. Οἱ δὲ, ἀξιοθέατα. Etymol. habet quoque κόσμια pro κοροκόσμια.

9 Ὃς γλήνεα. Il. Ω. 192.

Γ

Γαυλοί. [1] Τὰ ποιμενικὰ ἀγγεῖα τȣ̃ γάλακτος.

Γάνυται. [2] Χαίρει.

Γαίων. [3] Γαυριῶν.

Γαμέσσεται. [4] Εἰς γάμον ἄξει.

Γάλως. [5] Ἀνδρὸς ἀδελφή·

Εἰνατέρων [6] γαλόων.

---

[1] Γαυλοί. Dicitur & *γαῦλος* quod eſt navigii genus, *Φοινικικὸν σκάφος*, ut ait Schol. Ariſtophanis; ſcilicet ex גלל *in orbem volvere*, & גל *gol*, id eſt, vas concavum & rotundum, a rotunditate ſic dictum, Zachar. IV. 2. & quod Arabice velum navis ſignificat.

[2] Γάνυται. In Manuſcripto legitur *γάννυται*. Sed reperitur apud Heſ. *γανύσσεται* & *γάνυται* per unum *nu*; quemadmodum & in Homero Il. N. 493. & Υ 405. ſic enim metri ratio exigit. In quodam Lex. Manuſcripto legitur Γανυμένη, Χαίρουσα; & per duplex *nu*, Γάννυσθαι. Φαιδρύνεσθαι. Teſte in *γεγανωμένος* Etymologo, *γάνος* quod cæteris Græciæ populis deſignabat *χάρμα*, *φῶς*, *αὐγὴ*, *λαμπρότης*, *λαμπηδὼν*, Cypriis proprie erat *παράδεισος*, *hortus*, quod quidem vocabulum additâ terminatione Græcâ *ος*, eſt ipſummet גן *gan* quod apud Hebræos, Syros, Arab. &c. erat hortus. Semper Orientales felicitatem & delicias ſub imagine horti adumbrarunt. Hinc Elyſii campi apud Græcos & Latinos, quos quidam derivant ex Hebraico עלץ, ſeu עלס, aut etiam עלז, cognatis radicibus quæ ſignificant exultare, genio indulgere. Semper in Corano Muhammed beatorum prædicat גנאת תגרי מן תחתהא אלאנהאר *hortos ſub quibus currunt fluvii*, qui ob umbram & aquas mire ſalivam movebant Arabibus inter ſitientia & arida loca ſub ſole torrido vitam tolerantibus. In Geneſi גן עדן, *id eſt*, Paradiſus, proprie ſonat hortum deliciarum. In eodem libro XIII. 10. Sodoma & Gomorrha, antequam igne cœleſti adurerentur, dicuntur fuiſſe כגן יהוה, *id eſt*, ſicut hortus Dei. Iſaias 51, 3. ſic habet: וישם מדברה כעדן וערבתה כגן יהוה ששון ושמחה ימצא בה *id eſt*, & poſuit deſertum ejus tanquam Heden, (paradiſum) & ſolitudinem ejus, veluti hortum Dei; gaudium & lætitia invenientur in eâ. Conſimili phraſi utitur Pindarus in 1ª Epod. quintæ Pyth. cum ſolum Cyrenæum vocat *γλυκὺν κᾶπον Ἀφροδίτας*, *id eſt*, dulcem Veneris hortum; quod ſit, ut ait Schol. *καλλίκαρπον*, *καὶ ἱερὸν*-

Γ

Γαγλοί. Mulctralia, quibus utuntur paſtores ad lac recipiendum.

Γάνυται. Gaudet.

Γαίων. Superbiens.

Γαμέσσεται. Ad conjugium adducet.

Γάλως. Viri ſoror:

Similis glori. ———

μειον, καὶ ἐπαφρόδιτον. Initio ſextæ Pyth. de Delphis ſic loquitur:

Ἀκούσατ'. ἦ γὰρ ἑλικώπιδος Ἀφροδίτας
Ἄρουραν, ἢ Χαρίτων ἀναπολίζομεν.

Audite: nam nigris oculis præditæ Veneris Arvum, aut Gratiarum verſamus.

Sic in omnibus fere linguis גן & γάνος lætitiam pariter & hortum adumbravit. Dicitur Hebraice פרדס; apud Chaldæos & Syros eadem vox uſurpatur. Arabice פרדוס eſt paradiſus, hortus omnibus plantarum & arborum deliciis affluens, nomen proprium horti infra Iemamiam Arabiæ; & in plurali numero, locus in Syriâ prope Damaſcum. Dicitur eſſe origine Perſicâ, ut & de Græco profeſſus eſt Photius in ſuo Lexico, Manuſcripto, & ante eum Pollux qui ſic habet, libro 9, 13. οἱ δὲ παράδεισοι, βαρβαρικὸν εἶναι δοκῶν τοὔνομα, ἥκει καὶ κατὰ συνήθειαν εἰς χρῆσιν Ἑλληνικὴν, ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν Περσικῶν. Ubi vide eruditum Interpretem qui recte animadvertit Perſas arbores ac hortos colendi ſtudia aluiſſe & foviſſe; & adeundum monet Briſſonium *de regno Perſarum*, pag. 52. Sed memoria impoſuit præſtantiſſimo viro cum ait *hanc ipſam vocem hodie, quantum quidem meminit, in Perſicâ linguâ non extare.*

3 Γαίων. Nihil abſurdius quám Etymologi Magni etymologia, ſcilicet παρὰ τὸ γαῖα· μεγάλη γὰρ ἡ γῆ. Quanto melius deducitur ex Hebraico גאה *extulit ſe*, & Chaldaico גוה *faſtus* Dan. 4, 34. Vel hoc uno exemplo ſatis declaratur quantum proſint Orientalia ſtudia ad veras linguæ Græcæ origines eruendas.

4 Γαμέσσεται. In Heſ. legitur γαμήσσεται. Magnum ſtatuit diſcrimen Euſtath. inter γαμῆσαι & γαμέσαι. Nam, ut ait, γαμῆσαι μὲν, διὰ τοῦ Η, τὸ εἰς γάμον ἐλθεῖν, ἤτοι γυναῖκα λαβεῖν· γαμέσαι δὲ, διὰ τοῦ Ε, τὸ γυναῖκα δοῦναι. Sed, quod mireris, nullum inter hodiernos Græco-Barbaros vocabulum obſcœnius quam τὸ γαμέσαι.

5 Γάλως. Vide Pollucem, lib. 3. Segmento 32. Quidam derivant ex גאל, affinis, propinquus fuit, גאלה cognatio.

6 Εἰδομένη. Il. Γ. 122.

ὅτε δὲ ἐπιγονή·

Πεντήκοντα [1] δ' ἕκαστα· γόνος δ' οὐ γίνεται αὐτῶν.

ἐπὶ δὲ οὗ·

Οὐκ ἔτ' ἀπολήξει [2] τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα.

οὕτως εἴρηται ἀπὸ τούτου, ἐμὸν γένος.

Γουνῶ. Γουνοὺς [3] καλοῦσι τοὺς γονίμους τόπους.

Γραπτοῦ. Τὰς ἀμύξεις καὶ καταξύσεις·

Κνημῖδας γραπτὰς [4] δέδυτο, χραπτοῦς ἀλεείνων.

τοιοῦτο καὶ τό·

——— Ἐπέγραψε [5] χρόα φωτός.

καί·

Νῦν δέ μ' [6] ἐπιγράψας ταρσῷ. [7] ———

καί·

Γράψας [8] ἐν πίνακι πυκτῷ [9] θυμοφθόρα πολλά.

οἷον ἐγχαράξας σημεῖα πολλά.

Γοργώ. Γοργότης· [10]

Τῇ [11] δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο.

---

1 Πεντήκοντα. Il. M. 130. Sic verſus in Manuſcripto corrupte legebatur:

Πεντήκοντα δ' ἕκασται, γόνος δ' οὐ γίνετ' αὐτῶν.

2 Οὐκ ἔτ' ἀπολήξει. Od. T. 166. Lege ἀπολλήξεις.

3 Γουνούς. Lege γουνοὺς.

4 Κνημῖδας χραπτάς. Od. Ω. 228. Lege ῥαπτάς.

5 Ἐπέγραψε. Il. Δ. 139.

6 Νῦν δέ μ'. Il. Λ. 388.

7 Ταρσῷ. In Homero legitur ταρσὸν ποδός.

Aliquando

Aliquando vero fetura:

Quinquaginta vero ſingula: fetura vero non ſit ipſorum.

At in hoc verſu:

Non jam deſines meum genus interrogare;

Τόνος ſignificat γόνος, *id eſt*, genus.

ΓΟΥΝῶ. Loca fertilia vocant γουνὰς.

ΓΡΑΠΤΥ͂Σ. Laniationes, lacerationes:

Ocreas conſutas ligaverat, lacerationes evitans.

Tale eſt & hoc:

——— *Summam delibavit cutem viri.*

Et:

Nunc autem quum me perſtrinxeris in plantâ pedis. —

Et:

Scribens in tabellâ plicatâ exitialia multa.

Quaſi cum inſculpſiſſet ſigna multa.

ΓΟΡΓΩ'. Terror:

In eo Terror horrendo aſpectu in orbem depictus erat.

8 Γράψας. Il. Ζ. 169.

9 Πυκτοῖς. Lege πτυκτοῖς.

10 Γοργότης. Notandum ſane Apollon. per Γοργὼ non intelligere Gorgonis nomen, ſed aliquid viſu terribile. Conſonat Heſ. qui in voce γοργὼ contendit fabulas de Perſeo & Gorgonibus Homero non cognitas, ſed poſtea ab Heſiodo aliiſque Poetis inventas fuiſſe; ergo Heſiodum Homero poſteriorem credebat. In Γοργείην κεφαλὴν ita habet: οὐ τὴν Γοργόνα ἐκλημπτέον, ἀλλὰ γοργότητά τινα καὶ φόβητρον. Ἡσίοδος δὲ πλανηθεὶς, ἀνέπλασεν ἐκ τούτων τὰ περὶ τὸν Περσέα, ὅτι ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν Γοργόνος. Theogon. verſu 280.

11 Τῇ δ' ἐπί. Il. Λ. 36.

Γυάσω. [1] Χωλώσω.

Γύα. [2] Κυρίως, πόδες καὶ χεῖρες.

Γύαλον. Τὸ κύτος τοῦ θώρακος·

> Ῥῆξε δὲ [3] θώρηκος γύαλον. ——

Τιθέασι δέ τινες τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῶν κοιλωμάτων, ὡς Ἡσίοδος·

> —— Γυάλοις [4] ὑπὸ Παρνησοῖο.

Γυναίων εἵνεκα δώρων. Διὰ δωροδοχίαν. [5] συνεμάχησε γὰρ Εὐρύπυλος Πριάμῳ, λαβούσης ἄμπελον χρυσῆν τῆς γυναικός. [6] οὐ λέγει δὲ Ὅμηρος. καὶ Ἐριφύλη δι᾽ Ἀμφιάραον ἔπεισεν ὅρμον χρυσοῦν λαβοῦσα·

> Ἣ [7] χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα.

Γωρυτός. [8] Ἡ τοξοθήκη, οἱονεὶ χωρυτός· παρὰ τὸ τόξον χωρεῖν. συγγενὲς γὰρ τὸ Γ τῷ Χ. οἷον χώρημα τοῦ τόξου. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

---

[1] Γυάσω. Lege γυιώσω, ut Il. Θ. 402.

[2] Γύα. Lege γυῖα, ut Il. Γ. 34. & alibi paſſim. Hoc quidam deducunt ex גוה ſeu גויה, *id eſt*, corpus. Nam, teſte Etymologo, non ſolum κυρίως ἐπὶ τῶν ποδῶν λέγεται; ſed & καταχρηστικῶς καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν μέρων.

[3] Ῥῆξε δέ. Il. Ν. 507.

[4] Γυάλοις. Heſiod. Theogon. 499.

[5] Δωροδοκίαν. Hic omiſſum puto vocabulum, & legendum cum Heſ. διὰ γυναικῶν δωροδοκίαν.

[6] Γυναικός. Uxorem donis corruptam narrat Apoll. Alii potius credunt fuiſſe

ΓΥΏΣΩ. Debile & claudum reddam.

ΓΎΑ. Proprie pedes & manus.

ΓΎΑΛΟΝ. Concavitas ſcuti :

Rupit autem ſcuti concavitatem. ——

A quibuſdam vero uſurpatur pro cavitatibus locorum ; ut habet Heſiodus :

—— *Sub cavitatibus Parnaſſi.*

ΓΥΝΑΊΩΝ ἝΙΝΕΚΑ ΔΏΡΩΝ. Ideo quod donis corruptæ fuerint mulieres. Priamum enim Eurypylus adjuvit in bello, quod vitem auream accepiſſet ejus uxor; at hoc Homerus non explicat. Et Eriphyle accepto monili aureo, id ab Amphiaro impetravit ut ad expeditionem militarem proficiſceretur:

Quæ aurum accepit ſui mariti proditionis pretium.

ΓΩΡΥΤΌΣ. Pharetra ; dicitur quaſi χωρυτὸς, *id eſt*, quæ tela capit. Multam enim habet aſſinitatem τὸ r cum τῷ x. Significat ergo receptaculum telorum. Hæc vox ſemel occurrit.

---

matrem Aſtyochen Priami ſororem, cui miſit frater auream vitem olim Troï a Jove datam, ut ad bellum dimitteret ſuum filium Eurypylum. Quin ſuam Eurypylo Caſſandram promiſit idem Priamus ; quâ ſpe lactatus ad Trojam duxit exercitum. Unde ait falſus Dictys : *Inter quæ nuncius Priamo supervenit Eurypylum ex Mæſia adventare, quem rex multis antea illectum præmiis, ad poſtremum oblatione deſponſæ Caſſandræ confirmaverat.* Lib. 4. Videſis Strabonem, lib. 13.

7 Ἡ χρυσόν. Od. Λ. 326.

8 Γωρυτός. Hinc Latinum *Corytus*. Occurrit Od. Φ. 54. Vide Polluc. 10. 142.

Δ

Δάψαι. Ἔστι τῶν θηρίων. ὅμοιον τὸ δαρδάπτειν, ὅ ἐστιν καταφαγεῖν μετὰ σπαραγμοῦ·

Δάψει. [1] ———

ὅταν ᾖ λέγει·

Χρήματα [2] δαρδάπτουσι, ———

μεταφορικῶς· ἀντὶ τοῦ κατεσθίουσι.

Δαιδαλόεν. [3] Τῇ κατασκευῇ ποικίλον.

Δαῖεν. Ἔκαιεν. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐμέριζεν. ἀφ' οὗ καὶ δαιτρὸς, ὁ μάγειρος, καὶ δαὶς ἡ εὐωχία· ἐπεὶ μεριστὰ ἦν τὸ παλαιὸν τὰ βρώματα. καὶ δασμὸς, ὁ διαμερισμός.

Δαφοινός. Ὁ μεγάλως φοινὸς, ἐρυθρός. ἔνιοι δὲ, δαφοινὸν, τὸ μεγάλως φόνιον.

Δάμαρ. Ἀνδρὸς γυνή· ἀπὸ τοῦ δεδαμᾶσθαι [4] τῷ ἀνδρί.

Δαίμονες. Οἱ Θεοὶ, οἱονεὶ δαήμονες ὄντες· οἱ γὰρ Θεοὶ πάντες [5] ἴσασιν. ἢ ὅτι πάντα μερίζουσιν, ἀπὸ τοῦ δάσασθαι.

Δάσκιον. Μεγάλως συσκιάζουσαν· διὰ τὸ δάσος.

Δαήρ. Ἀνδρὸς ἀδελφός.

Δαΐφρων. Πολεμικός· ἀπὸ τοῦ δαΐζειν. ἀφ' οὗ καὶ δαῒς, ἡ μάχη

——— Ἐν δαῒ λυγρῇ. [6]

---

[1] Δάψει. Il. N. 831.

[2] Χρήματα. Od. Ξ. 92.

[3] Δαιδαλόεν. Lege δαιδάλεον. Il. Θ. 195.

[4] Δεδαμᾶσθαι. Schol. παρὰ τὸ δεδμῆσθαι, καὶ ὑποτετάχθαι τῷ ἀνδρί. At vero δεδμῆσθαι apud Heſ. ſignificat ὑποτετάχθαι. Hinc Athenis maritus dicebatur κύριος, ut בעל apud Hebræos. Contra ἄδμης apud Heſ,

Δ

ΔΆΨΑΙ. De feris dicitur. Simile eſt & τὸ δαρδάπτειν, quod eſt dilaniando comedere:

Δάψει, id eſt, *vorabit & dilacerabit.* ———

Quum vero dicit:

Divitias vorant, ———

δαρδάπτουσι hîc metaphorice pônitur pro καταδαπανῶσι.

ΔΑΙΔΑΛΌΕΝ. Artificioſe elaboratum.

ΔΑΐΕΝ. Urebat. Significat & partiebatur: unde & δαιτρὸς coquus dicitur, & δαὶς epulum; quoniam cibi olim æqualiter dividebantur. Et δασμὸς eſt diſtributio.

ΔΑΦΟΙΝΌΣ. Valde cruentus, ruber. Alii intelligunt valde cædis avidum.

ΔΆΜΑΡ. Viri uxor; ſic dicta quod a viro domita ſubigatur.

ΔΑΊΜΟΝΕΣ. Dii, quaſi ſcientes exiſtentes: Dii enim omnia ſciunt. Aut quod omnia dividant; ex verbo δαίεσθαι.

ΔΆΣΚΙΟΝ. Valde obumbrantem; ob δάσος, *id eſt*, denſitatem.

ΔΑΉΡ. Levir; mariti frater.

ΔΑΐΦΡΩΝ. Bellicoſus; ſic dicitur ex δαΐζειν, quod eſt dividere: unde & δαῒς pugna vocata eſt:

——— *In prælio triſti.*

---

ex Od. Z. 109. eſt ἀδάμαστος παρθένος.

5 Πάντες. Lege πάντα, quod ſenſus poſtulat, & melius reſpondet ſequenti πάντα μερίζουσιν. Grotius ad ſanctum Matthæum 4, 24. deducit δαίμων ex Arabico דימון *perennis.* Δάω autem & εἴδω derivantur ex ידע, *ſcivit.*

6 Ἐν δαῒ λυγρῇ. Il. N, 286.

Δασπλῆτις. Δυσπροσπέλαστος, δυσχερὴς τοῖς προσπελάζουσι.

Δάωμεν. Μάθωμεν.

Δάσονται. [1] Φάγονται.

Δάμνα. Ἐδάμαζεν.

Δάσονται. Μερίζουσιν.

Δαρδάπτουσι. Κατεσθίουσι. καὶ φαίνεται τὸ μὲν διασπασμοῦ [2] ἐσθίειν. τῶν ὀνοματοπεποιημένων ἡ λέξις.

Δαί. Σύνδεσμος ἴσος τὸ δαῖς· [3]

Τίς δαῖς, τίς δαὶ [4] ὅμιλος; ——

καί·

Πῶς δαὶ [5] τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναί;

Δαΐζων. Διαιρῶν, διακόπτων.

Δειλός. Ἔστι μὲν τοῦ δειλαίου·

Ὤ μοι [6] ἐγὼ δειλός. ——

ἔστι δὲ τοῦ καθ᾽ ἡμᾶς νοουμένου·

Ἔνθ᾽ ὅ, τε [7] δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ᾽ ἄλκιμος ἐξεφαάνθη.

---

[1] Δάσονται. Od. P. 80:

Λάθρῃ κτείναντες, πατρώϊα πάντα δάσονται.

Alii etiam vertunt, *divident*; ut Suidas: διαμεράσονται, κατὰ μέρη φαγοῦνται, καὶ μεριοῦνται. Et Heſ. qui habet βρώσονται, μεριοῦνται. Et id ipſum habet Apollonius; ſed imprudens Librarius, interjecto alio articulo (ſcilicet δάμνα, ἐδάμαζεν) deinde ſubjicit δάσονται, μερίζουσιν; quod præcedens δάσονται immediate ſequi debebat.

[2] Διασπασμοῦ. Vide Apollonium ipſum in δάψαι quod definit μετὰ σπαραγμοῦ, ut hic διασπασμοῦ, καταφαγεῖν, pro quo male editum a Clar. Montfaucon. ταραγμοῦ. Quod etiam obſervatum eſt ab Alberti. Scilicet tranſvolans ad alia ſummus vir & tantà occupationum varietate diſtrictus, ſe decipi paſſus eſt conformatione litterarum non ſatis perceptà; quod etiam commiſſum videmus a primis Heſ. Editoribus qui ταραγμοῦ, pro σπαραγμοῦ, poſuerunt.

[3] Δαῖς. Nullo ſenſu. Lege δή: Et ſic habet Heſ. Δαί. Σύνδεσμος ἴσος ΔΗ. σημαί-

ΔΥΣΠΑΛΗ͂ΤΙΣ. Difficilis acceſſu; durus erga eos qui ad ſe accedunt.

ΔΑΗ͂ΜΕΝ. Diſcamus.

ΔΆΣΟΝΤΑΙ. Comedent.

ΔΆΜΝΑ. Domabat.

ΔΆΣΟΝΤΑΙ. Divident.

ΔΑΡΔΆΠΤΟΥΣΙ. Comedunt. Et hoc eſſe videtur cum dilaceratione comedere. Per onomatopœiam formatur hæc dictio.

ΔΑΊ. Conjunctio æqualis τῷ δὲ:

Quodnam autem epulum, quæve hæc turba? ———

Et:

Quomodo autem aliorum Trojanorum cuſtodiæ & cubilia diſpoſita ſunt?

ΔΑΪ́ΖΩΝ. Dividens, ſecans.

ΔΕΙΛΌΣ. Pro miſero:

O me miſerum. ———

Et in ſenſu apud nos recepto:

Ubi & quis timidus, & quis fortis ſit facile apparet.

πλεοναστικῷ, περὶ τῷ Ποιητῇ. Et ſic corrigendus in altero loco idem Heſ. Pro Δαί. Δαί. Τί δὲ, lego: Δαί. Δέ. Τίς δαὶ, τίς δέ. *id eſt*, δαὶ ſignificat δέ. Sic exempli gratiâ, τίς δαὶ, ponitur pro τίς δέ. *Quiſnam autem?* & alludit Heſ. ad eumdem Odyſſeæ verſum occurrentem Α. 225. quod a nemine obſervatum eſt.

[4] Τίς δαὶς, τίς δαί. Od. Α. 225. Hodie in verſu non δαὶ, ſed δὲ legitur. Τίς ΔΈ ὅμιλος, pro τίς ΔΑΙ'. Antiquam ex Apoll. reſtitue lectionem cujus locum invaſit gloſſa.

[5] Πῶς δαί. Il. Κ. 408. Hîc quoque pro δαὶ non intellecto, minus bene hodie legitur πῶς δ' αἱ. Erat in verſu præcedenti πῶς δέ; & Poeta ne bis eamdem repeteret particulam, in verſu ſequenti poſuit πῶς δαὶ, pro πῶς δέ.

[6] Ὦ μοι. Od. Ε. 299.

[7] Ἔνθ' ὅ, τι. Il. Ν. 278. Male legitur in Manuſcripto ἔνθ' ὅγε, pro ὅ, τι; & ὅςε, pro ὅς τ'.

Δειρή. Ὁ τράχηλος. κέκληται δὲ ἀπὸ τῶν τετραπόδων διὰ τὸ ἀπὸ τούτων τῶν μέρων ἄρχεσθαι δείρεσθαι.

Δεδμήατο. Δεδμημένοι ἦσαν, ἀντὶ τοῦ ὑποτεταγμένοι. ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ κατεσκεύαστο.

Δεδέξομαι. [1] Ἐνεδρεύσω.

Δέπας. Ποτήριον.

Δερκομένοιο. [2] Ὁρῶντος, ἀτενίζοντος.

Δειδήμονες. Εὐλαβεῖς· παρὰ τὸ δέος.

Δείδεκτο. Ἐπὶ μὲν τοῦ τὰ ποτήρια τῇ δεξιᾷ ἐκτείνειν·

——— Δείδεκτο δέπας [3] Ἀχιλλεύς.

οἷον τῇ δεξιᾷ προέπιεν. ὅτ' ἂν δὲ διὰ λόγων δεξιῶνται·

Δειδέχαται [4] μύθοισιν. ———

ὅθεν καὶ ἀριδείκετος, [5] οἷον ἀσπαστός.

Δειελειήσας. [6] Τῆς δείλης ἐμβρωματισθείς.

Δεδεγμένη. [7] Προσδεχομένη.

Δέρτρον. Οἱ μὲν, [8] τὸν ἐπίπλουν. οἱ δὲ, τὸ δέρμα· παρὰ τὴν δοράν. ἄλλοι δὲ, τὸ στόμα τοῦ γυπός·

Δέρτρον [9] ἔσω δύνοντες. ———

Δενδίλλων. [10] Περιβλεπόμενος. [11]

---

[1] Δεδέξομαι. Extat Il. E. 238:
Τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξέϊ δουρί.
ubi Schol. habet, ὑποδέξομαι. Ἐπιτηρήσω.

[2] Δερκομένοιο. Extat Il. A. 88:
Οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.
ubi habet Schol. ὁρῶντος, ἢ ὁρωμένου. Sed potius explicarem ὁρῶντος. Nam *videre* apud Poetas Græcos eſt *vivere*; ut βλέπειν apud Sophoclem, quod hoc ſenſu ſæpiſſime uſurpatur. Itaque quoddam Lexicon Manuſcriptum habet δερκομένων, βλεπόντων. Quin & δερκομένω, Il. Ξ. 141. accipitur pro aſpicientis, & δεικνυμένῳ, Il. Ψ. 815. pro intuenti. Nunquam vero paſſive ſumitur.

[3] Δείδεκτο δέπας. Hîc memoriâ lapſus eſt Apollonius. Legitur in Hom. Il. I. 224:
Πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας, δείδεκτ' Ἀχιλῆα.

[4] Δειδέχαται. Od. H. 72.

ΔΕΙΡΗ.

ΔΕΙΡΗ͂. Collum: ſic autem vocatur ob animalia; quod ab eâ parte incipiant δείρεσθαι, *id eſt*, excoriari.

ΔΕΔΜΉΑΤΟ. Domiti ſunt; *id eſt*, ſubditi & ſubjecti. Uſurpatur & pro præparabatur.

ΔΕΔΈΞΟΜΑΙ. Inſidiabor.

ΔΈΠΑΣ. Poculum.

ΔΕΡΚΟΜΈΝΟΙΟ. Videntis, defixis oculis inſpicientis.

ΔΕΙΔΉΜΟΝΕΣ. Circumſpecti; ſic dicti ob timorem, qui vocatur δέος.

ΔΕΊΔΕΚΤΟ. Aliquando quidem dextrâ manu porrigere pocula:

——— *Poculum propinavit Achilli*,

quaſi dextrâ manu bibendum porrexit. Cum vero ſignificat ſermonibus excipere:

Excipiunt verbis. ———

Unde & ἀριδείκετος, quaſi acceptus, gratus.

ΔΕΙΕΛΕΙΉΣΑΣ. Poſtquam merendam ſumpſiſſet.

ΔΕΔΕΓΜΈΝΑ. Expectantia.

ΔΈΡΤΡΟΝ. Alii quidem omentum intelligunt; alii vero cutem ſic dictam ob δορὰν, *id eſt*, pellem; alii autem os vulturis:

Subeuntes δέρτρον. ———

ΔΕΝΔΊΛΛΩΝ. Circumſpiciens.

---

5 Ἀριδίκετος. Lege ἀριδείκετος.

6 Δειελειήσας. Lege δειελιήσας. Extat Od. Ρ. 599.

7 Δεδεγμένα. Il. Ψ. 273.

8 Οἱ μέν. In Lex. Manuſcripto quod conſului, legitur: Δέρτρον. ἐπίπλουν. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, τὸ δέρμα καὶ πάντα τὸν χρῶτα τὸν πρὸ τοῦ ἥπατος. ἄμεινον δὲ τὸ ῥάμφος. δέρτρον ἀπὸ τοῦ δέρειν, ὅπερ ἐστὶ κρύειν. τούτῳ γὰρ διαῤῥήσσουσιν, ἃ ἂν ἐσθίωσιν οἱ γῦπες τῇ κρύσει τοῦ ῥάμφους. καὶ ἔστι τὸ ὄνομα ῥηματικὸν, ὥσπερ παρὰ τὸ πλήσσω, πλῆκτρον· οὕτως καὶ παρὰ τὸ δέρω, δέρτρον. Vide Etym. ubi pro ἴσω δύνοντα, in verſu allato legendum eſt δύνοντες.

9 Δέρτρον. Od. Λ. 578.

10 Δενδίλλων. Il. Ι. 180.

11 Περιβλεπόμενος. Heſ. vero & Schol. interpretantur: τοῖς ὀφθαλμοῖς διανεύων.

Δέκτη. [1] Ἐπαίτῃ· παρὰ τὸ δέχεσθαι.

Δεδοκημένος. Ἐκδεχόμενος, ἐπιτηρῶν.

Δεδμήατο. [2] Δεδαμασμέναι ἦσαν, ἢ κατεσκευασμένοι.

Δεδήει. [3] Ἔφαινεν, ἐκαίετο.

Δεικνύμενος. [4] Δεξιούμενος.

Δεικανάασθαι. Διαλόγους ἀξιοῦσθαι.

Δεινός. Ἀξιωματικὸς, ἐντροπηματικός·

Αἰδοῖος [5] δέ μοι ἐσσὶ, φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε.

Δειδήμονες. [6] Ἐλεήμονες, δειλοί.

Δεδαϊγμένοι. Τεθνηκότες ἐν πολέμῳ.

Δέμας πυρὸς αἰθομένοιο. [7] Ἐλέλειπτο ὡς τρόπος [8] πυρὸς καιομένου, διὰ τὴν ἀγωνίαν. [9]

Δέμνια. Τὰ στρώματα· ἀπὸ τοῦ δέμας ἐν αὐτοῖς μένειν.

Δεξιάδην. [10] Δεξιὸν ὄντα, ἢ Δεξιοῦ υἱόν.

Δέοιμι. Δεσμεύοιμι.

Δεσμοί. Οὕτως λέγονται καὶ οἱ ἧλοι·

—— Κόπτε [11] δὲ δεσμούς.

Δεῦτε. Ἄγετε δή.

Δεῦρο. Εἰς τοῦτον τὸν τόπον.

---

1 Δέκτῃ. Od. Δ. 248.

2 Δεδμήατο. Idem fere quod ſupra, p. 272.

3 Δεδήει. Il. B. 93.

4 Δεικνύμενος. Il. I. 196.

5 Αἰδοῖος. Il. Γ. 172.

6 Δειδήμονες. Vide ſupra, p. 272.

7 Δέμας πυρὸς αἰθομένοιο. Il. Λ. 595. & N. 673.

8 Τρόπος. Quidam legerent τρόπον, ut habet Heſychius. Τρόπον enim in accuſativo interdum ſumitur pro δίκην, inſtar; ſed nihil muto. Apud Suidam legitur, Δέμας. Τρόπος. Et hic eſt nominativus τοῦ ἐλέλειπτο. Hoc ſenſu τὸ δέμας quidam derivant ex Hebr. & Chald. דמה

Δέκτῃ. Mendico; ſic dicitur ex δέχεσθαι, quod eſt accipere.
Δεδοκημένος. Expectans, inſidians.
Δεδμήατο. Domiti erant aut præparati.
Δεδήει. Apparebat; ardebat.
Δεικνύμενος. Excipiens.
Δεικανάασθαι. Sermone dignari & comiter excipere.
Δεινός. Reverendus, veneratione dignus:

Reverendus mihi es, dilecte ſocer, & cum veneratione aſpiciendus.

Δειδήμονες. Miſericordes, timidi.
Δεδαϊγμένοι. Occiſi in bello.
Δέμας πυρὸς αἰθομένοιο. Significat inſtar ignis ardentis, ob vehementiam certaminis.
Δέμνια. Strata, lecti; ſic dicuntur quod corpus in iis maneat.
Δεξιάδην. Ad dexteram poſitum; aut Dexii filium.
Δέοιμι. Vincirem.
Δεσμοί. Sic dicuntur & clavi:

——— *Cudit autem & clavos.*

Δεῦτε. Agitedum.
Δεῦρο. Huc, hunc in locum.

ſimilem eſſe, & דמה ſimilitudo; unde Arabice דמית idolum, res effigiata, ſic dicta quod ſimilitudinem exprimat.

9 *Ἀγωνίαν*. *Ἀγωνία* ſumitur aliquando pro prælio, ut in Xenophontis Κυρ. Παιδ. l. 2. & in Euripidis Troad. verſu 1003.

Δηϊωτὴς ἀγωνία. *Bellicum certamen.* Apud Hom. non ſemel:
Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.

10 Δεξιάδην. Schol. Δεξίου υἱόν· ἢ ἐκ δεξιῶν. Et ſic Heſ. quoque habet.

11 Κόπτε δέ. Od. Θ. 274.

Δευέσθαι, [1] Βόσκεσθαι. καὶ τὸ ἐνδεῖσθαί τινος·

Θυμοῦ [2] δευομένης. ——

καὶ τὸ λείπεσθαι, καὶ τὸ ἐλαττοῦσθαι·

—— Ἐπεὶ οὔποθι [3] ἔλπομαι οὕτω

Δευέσθαι πολέμοιο. ——

Δεψῆσαι. Μαλάξαι. [4]

Δήεις. Εὑρήσεις.

Δήϊοι. Οἱ πολέμιοι.

Δηϊοτῆτος. Τῆς πολεμικῆς διαθέσεως.

Δηλήσασθαι. [5] Διαφθεῖραι. διακόψαι.

Δημός, Ἐπίπλους ἱερίου. [6]

Δῆμον. Τὸν δημοτικὸν ἄνδρα·

Δῆμον [7] ἐόντα παρὲξ ἀγορευέμεν. ——

καὶ τὸ σύστημα τῆς πόλεως·

Δήμῳ [8] ἔνι Τρώων. ——

Δημοβόρος. [9] Ὁ τὰ τοῦ δήμου κοινὰ [10] κατεσθίων.

---

[1] Δεύεσθαι. Βόσκεσθαι. Nullo certe ſenſu. Lege βρέχεσθαι, *irrigari*. Δεύει Il. B. 471. & Π. 643. ſignificat irrigare; & δεύεται Od. E. 53, & Z. 44. irrigari. Meam emendationem ſic confirmat Etymologus Magnus: δεύω. Σημαίνει δύο. τὸ ΒΡΕ'ΧΩ, ὡς τὸ

— Δεῦοντο δὲ δάκρυσι κόλποι.

(Il. I. 566.) Ἡσίοδος· (in *Operibus & Diebus*, verſu 544.)

Πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν' οὔατα μὴ καταδεύῃ.

Vide apud eum reliqua quæ mire mecum facientia cum Apollonio conveniunt. Schol. Il. I. 566. explicat δεύοντα per ὑπερέχοντα.

[2] Θυμοῦ. Il. Γ. 294.

[3] Ἐπεὶ οὔποθι. Il. N. 310.

[4] Μαλάξαι. Extat Od. M. 48.

Κηρὸν δεψήσας. —

[5] Δηλήσασθαι. Ex hoc verbo mihi explicandum videtur vocabulum cujus notitiam habere ſe negat ſanctus Hieronymus, quódque de Theodotione additum docet ad Ezech. 5. 15. Nempe δηλαιστὴ, quod alii reddunt miſeram; alii perſpicuam & expoſitam ad miſerias. Heſ. & Suidas ἐλεεινὴν intelligi volunt. Sangermanenſe Lex. Manuſcriptum habet ἐλεεινὴ, ἀθλία. Mihi vero hoc vocabulum derivandum videtur ex δηλήσασθαι, funditus perdere,

Δευέσθαι. Irrigari; & indigere alicujus rei:

Animâ carentes. ———

Et inferiorem eſſe ac vinci:

——— *Quoniam non ſpero ita*

Inferiores eſſe in bello. ———

Δεψῆσαι. Mollire.

Δήεις. Invenies.

Δήϊοι. Hoſtes.

Δηϊότητος. Bellicæ diſpoſitionis.

Δηλήσασθαι. Perdere, excidere.

Δημός. Omentum victimæ.

Δῆμον. Hominem ex populo:

Civem e populo exiſtentem aliter dicere. ———

Et pro civitatis collective ſumptæ congregatione:

In civitate Trojanorum. ———

Δημοβόρος. Qui communia civitatis bona abſorbet.

---

evertere; ut ſit *δηλαιστὶ*, funditus perdita. Eſt in Hebræo textu גדופות quod vulgo interpretantur *blaſphemiam*, quod paſſim ſignificare ſolet; quamvis hoc in loco de populo dici vix poſſit eum eſſe *blaſphemiam*. Sed in Arabicâ linguâ גדף ſignificat mutilavit, amputavit, unde & deinde conviciis proſcidit, ac demum blaſphemavit. Ergo ſenſus eſt, *& eris exciſa:* quod optime convenit cum *τῷ δηλήσασθαι*, nocere, lædere. In Homero Il. Δ. 63 & 72. *ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι*, *fœdera violare, pejerare*, pulchre convenit cum *blaſphemare*. Idem vocabulum occurrit Il. Γ. 107, & Δ. 236. At Od. Χ. 368. *Δηλήσασθαι ὀξέϊ χαλκῷ*, eſt lædere; idem quod גדף *amputare*. Notandum eſt autem Interpretes Græcos in explicandâ linguâ Hebraicâ regiam & unicam viam ſecutos, ſæpiſſime, quoties illis aqua hæret (quod de Rabbinis profitebatur Bochartus) ad linguam Arabicam tanquam ad ſacram anchoram confugere.

6 *Ἱερῶν.* Lege *ἱερέων.*

7 *Δῆμον.* Il. M. 213.

8 *Δήμῳ.* Od. N. 266.

9 *Δημοβόρος.* Il. A. 23. Sic dicit David: *Qui comedunt populum meum tanquam buccellam panis.* Heſiodus autem vocat Reges injuſtos, *δωροφάγους*, verſu 262. *Operum & Dierum.*

10 *Κοινά.* Communia bona. Sic Horat. dixit Od. 15. lib. 2:

Privatus illis cenſus erat brevis,
Commune magnum. ———

ΔΗΝΕΑ.[1] Βουλεύματα.

ΔΗΣΑΝΤΩΝ. Δησάτωσαν·

Δησάντων [2] ἐν νηῒ θοῇ. ———

ΔΗΛΗΜΟΝΕΣ. Βλαπτικοί.

ΔΙΑΓΝΑΨΑΣ.[3] Διακοιλάνας.

ΔΙΑΚΕΡΣΑΙ.[4] Διακόψαι.

ΔΙΑΚΤΟΡΕ.[5] Διάγων τὰς ἀγγελίας. λέγει δὲ τὸν Ἑρμῆν.

ΔΙΑΠΛΗΣΣΟΝΤΕΣ. Διασχίζοντες. ἐὰν δὲ σὺν τῷ Ι γράφηται,[6] ἔσται διαβαίνοντες.

ΔΙΑΙΝΕΙΝ. Βρέχειν.

ΔΙΑΤΡΥΓΙΟΣ.[7] Ἔγκαρπος· διὰ τὸ τρύγειν [8] ἔχειν. τρύγη δὲ, ὁ πύρινος καρπός.

ΔΙΑΠΡΥΣΙΟΝ. Διάτονον.

ΔΙ' ΑΚΡΙΑΣ. Κατὰ τὰς ἀκρωρίας·[9]

——— Δι' [10] ἄκριας ἠνεμοέσσας.

ΔΙΑΚΡΙΔΟΝ. Ἐξ ἐπικρίσεως διακεκριμένον.[11]

ΔΙΔΥΜΑΟΝΕ. Δίδυμοι ἀδελφοὶ, οἱ κεχωρισμένοι τοῖς σώμασιν. οἱ δὲ συμφυεῖς, Δίδυμοι λέγονται.

---

1 Δήνεα. Quidam deducunt ex Hebraico דין, aut Arabico דין mores, inſtituta, &c.

2 Δησάντων. Od. Μ. 50.

3 Διαγνάψας. fortaſſe διαγνάψασ', ſic enim in Hom. Od. Δ. 438:
Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγνάψασ' ἁλίῃσιν.
& ſic habet Scholiaſtes. At Heſ. & Etymologus legunt διαγλάψασ'.

4 Διακέρσαι. Il. Θ. 8.

5 Διάκτορε. Lege διάκτορος. Etymologus: διακτόρῳ, σημαίνει κατὰ τὸ λέγειν καὶ διαγγέλλοντι καὶ σημαίνοντι τὰς ἀγγελίας. ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχάς. παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς, ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ διακόνου τέθειται. Quod cum verſu Callimachi comprobaverit, deinde addit: διάκονον καὶ διαγωγέα τῶν ψυχῶν..

6 Σὺν τῷ Ι γράφηται. Sin cum *iota* ſcribatur; erit διαπλίσσοντες, quod nuſquam apud Homerum. Extat ſimplex πλίσσοντο Od. Ζ. 318. At lapſum puto Librarium, & pro *iota* ſcribendum eſſe *rho*. Sic pro

Δήνεα. Conſilia.

Δησάντων. Ligent:

Ligent in navi celeri. ———

Δηλήμονες. Noxii.

Διαγνάψας. Exſculpens.

Διακέρσαι. Reſcindere.

Διάκτορε. Ferens nuncios. Sic autem vocat Mercurium.

Διαπλήσσοντες. Findentes. Sin vero cum *iota* ſcribatur; ſignificabit *trajicientes*.

Διαίνειν. Madefacere.

Διατρύγιος. Frugifer; quod habeat τρύγην. Τρύγη autem eſt triticeus fructus.

Διαπρύσιον. Valde intentum, vehemens.

Δι' ἄκριας. Per cacumina:

——— *Per cacumina ventoſa.*

Διακριδόν. Qui delectu habito eximius eſt.

Διδυμάονε. Gemelli fratres, quorum corpora in utero materno ſeparata & disjuncta ſunt. Ii vero quorum corpora cohærentia in unum coaleſcunt, vocantur Δίδυμοι.

διαπλήσσοντες, Il. Ψ. 120. ubi & alii legunt διαῤῥήσσοντες, erit διαπρήσσοντες. Quod quidem verbum apud Homerum perpetuo pro *tranſire* uſurpatur.

7 Διατρύγιος. Od. Ω. 341.

8 Τρύγειν. Lege τρύγην.

9 Ἀκρωρίας. Lege ἀκρωρείας.

10 Δι' ἄκριας. Od. I. 400.

11 Διακεκριμένον. Sic in Heſ. ἐν διακρινον ἄριστον. Male uterque in accuſativo poſuit, obſervante etiam Kuſtero. Nam ſi referatur ad locum Homeri Il. Μ. 103. διακριδὸν εἶναι ἄριστοι, in Heſ. legendum ἄριστοι, & in Apol. διακεκριμένοι; ſin ad Il. Ο. 108. διακριδὸν εἶναι ἄριστος, legendum in Heſ. ἄριστος, & in Apol. διακεκριμένος. Sed optime omnium Lex. Manuſcriptum a me conſultum habet, διακριδὸν. διακεκριμένους.

ΔΙΕΠΟΥΣΙ. Διαπονοῦσιν, ἐνεργοῦσιν.

ΔΙΕΣΧΕ. [1] Διῆλθε.

ΔΙΕΧΕΥΑΝ. Διεμέρισαν.

ΔΙΕΡῼ. Διύγρῳ.

ΔΙΕΝΤΑΙ. Διώκουσι.

ΔΙΙΠΕΤΕΟΣ. Ἀπὸ Διὸς πεπληρωμένου. [2]

ΔΙΕΠΕΦΡΑΔΕΝ. Ἐνετείλατο.

ΔΙΕΤΑΙ. Διώξει. [3]

ΔΙΙΦΥΣΕΝ. [4] Ἐξήντλησεν, διέκοψεν.

ΔΙΚΛΕΙΔΕΣ. [5] Δίθυροι.

ΔΙΝΕΙΝ. Συστρέφειν.

ΔΕΙΝΟΤΗΝ. [6] Στρογγύλην.

ΔΕΙΝΩΤΟΙΣΙ. [7] ΛΕΧΕΕΣΣΙ. Στρογγύλοις· ἀπὸ τῆς τῶν κλινοπόδων περιφερείας.

ΔΙΟΝ. Ἐδιώχθην.

Τρὶς περὶ [8] ἄστυ μέγα Πριάμοιο δίον. ———

ΔΙΟΣ. Ἀπὸ Διὸς τὸ γένος ἔχων, ἢ ἀγαθὸς, ἢ γενναῖος· ἀπὸ τῆς τοῦ Διὸς ὑπεροχῆς.

ΔΙΟΤΡΕΦΕΩΝ. Τῶν ἐκ Διὸς τεθραμμένων.

ΔΙΠΛΗΝ ΕΚΤΑΔΙΗΝ. [9] Διπλῆν καὶ μεγάλην.

---

[1] Διέσχε. Il. E. 100. & Y. 416.

[2] Πεπληρωμένου. Epithetum Nili & Xanthi. De Nilo præclariſſime dicitur, eique peculiari quodam modo κατ' ἐξοχὴν attribuitur, Nam Nilus ideo tantum creſcit, quod pluviis Æthiopiam certo quodam tempore irrigantibus augeatur; quibus deſinentibus decreſcit quoque. Ergo primus omnium hominum Homerus cognovit, cauſam a tot veteribus Scriptoribus quæſitam exundationis Nili, qui, ut ait Horatius, *Fontium celat origines*. Vide Strabonem lib. 17. & ad eumdem Caſaubonum qui ab eo diſſentitur, Herodotum, Diodor. Sic. Senecam, Lucanum, Heliodorum, & Ariſtid. alioſque bene

ΔΙΕΠΟΥΣΙ.

ΔΙΈΠΟΥΣΙ. Elaborant, operantur.

ΔΙΈΣΧΕ. Pertranſivit.

ΔΙΈΧΕΥΑΝ. Diviſerunt.

ΔΙΕΡῷ. Humido.

ΔΊΕΝΤΑΙ. Perſequuntur.

ΔΙΪΠΕΤΈΟΣ. A Jove repleti.

ΔΙΕΠΈΦΡΑΔΕΝ. Mandavit; juſſit.

ΔΊΕΤΑΙ. Perſequitur.

ΔΙΪ́ΦΥΣΕΝ. Exhauſit; abſcidit.

ΔΙΚΛΕῖΔΕΣ. Fores bipatentes.

ΔΊΝΕΙΝ. Contorquere.

ΔΕΙΝΩΤΉΝ. Rotundam.

ΔΕΙΝΩΤΟῖΣΙ ΛΕΧΈΕΣΣΙ. Lecto rotundo; ſic dicitur ob formam rotundam quâ effinguntur lecti pedes.

ΔΊΟΝ. Fugâ me a perſequentibus eripui:

Ter circa urbem magnam Priami fugi. ——

ΔῖΟΣ. Ex Jove genus trahens; aut bonus, aut ingenuus & fortis: ſic dicitur ob ſummam Jovis præſtantiam.

ΔΙΟΤΡΕΦΈΩΝ. A Jove nutritorum.

ΔΙΠΛῆΝ ἘΚΤΑΔΊΗΝ. Duplicem & longam.

---

multos qui hoc indagarunt. Adenndus Etymol. Magnus in διϊπετέος.

3 Διάξει. Lege δίωκε.

4 Διΐφυσεν. Lege διήφυσεν. Extat Od. T. 450.

5 Δικλεῖδες. Lege δικλίδες.

6 Δεινωτήν. Lege δινωτήν. Extat Od. T. 56.

7 Δεινωτοῖσι λεχέεσσι. Lege δινωτοῖσι λέχεσσι. Il. Γ. 391.

8 Τρὶς περί. Il. X. 251. ubi Πριάμου pro Πριάμοιο.

9 Διπλῆν ἐκταδίην. Etymologus Magnus: τὴν μεγάλην ὥστε καὶ διπλῆ αὐτῇ χρώμενον ἔχειν. Il. K. 134.

ΔΊΠΤΥΧΑ ΠΟΙΗΣΑΝΤΕΣ. Δύο περιβολὰς ἔχοντες.

ΔΊΣΚΟΥΡΑ. [1] Δίσκου ὅρια, [2] ὅσον ἄντις βάλοι δίσκον. [3]

ΔΙΦᾹΝ. Ψηλαφᾶν.

ΔΊΦΡΟΝ. Ὁμοίως ἡμῖν λέγει ὁ Ποιητής· τὸν δὲ θρόνον, [4] οὐδέποτε εἶπε δίφρον. λέγει δὲ καὶ τὸν ἁρμάτινον δίφρον.

ΔΊΧΑ. Διχῶς, εἰς δύο.

ΔΊΨΙΟΝ. Βλαβερόν. [5]

ΔΜΩ͂ΕΣ. Δοῦλοι· ἀπὸ τοῦ δεδμῆσθαι καὶ ὑποτετάχθαι.

ΔΝΟΦΕΡΌΝ. Μέλαν, ἐξ οὗ σημεῖον τὸ πολύ· [6]

——— Δνοφερὸν [7] χέει ὕδωρ.

ΔΝΟΠΑΛΊΖΕΙΣ. Ἐκτινάξεις·

——— Τὰ σὰ ῥάκεα [8] δνοπαλίξεις.

δὶς δὲ τῇ λέξει κέχρηται, ἅπαξ ἐν Ὀδυσσείᾳ, καὶ ἅπαξ ἐν Ἰλιάδι·

——— Ἀνὴρ [9] δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιξεν. [10]

ΔΥΑῚ [11] ΓᾺΡ ΤΕ ΠΎΛΑΙ ἈΜΕΝΗΝΩ͂Ν ΕἸΣῚΝ ὈΝΕΊΡΩΝ.

---

[1] Δίσκουρα. Il. Ψ. 523.

[2] Ὅρια. Poteſt tolerari, ſi ſumatur pro ultimo illo termino quem attingit diſci jactus. Sed pro ὅρια, mallem οὖρα; ut δίσκουρα ſit δίσκου οὖρα, quemadmodum & ipſe Hom. dixit Il. Ψ. 431:

Ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατωμαδίοιο πέλονται.

[3] Δίσκον. Mallem δίσκῳ.

[4] Θρόνον. Contra Etymol. σημαίνει τὸν θρόνον, ὡς τό· (Il. Γ. 424.)

Τῇ δ' ἄρα δίφρον ἑλοῦσα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη.

[5] Βλαβερόν. *Noxium*. Potius tamen eſt cui damnum infertur, quam qui infert. Sic enim Heſ. interpretatur: ὑπὸ Διὸς βεβλαμμένον. δίψαι γὰρ, τὸ βλάψαι. Ariſtarchus autem intelligit, *valde deſiderabile*. Διψῆν enim, ut & Latinum *ſitire*, ſignificat vehementer expetere. Hæc vox nuſquam in Hom. reperitur; ſed compoſitum πολυδίψιον Ἄργος extat Il. Δ. 171. ubi mallem intelligere cum Scholiaſte Æſchyl. in Choeph. δίψιον Ἄργος, τὸ πολὺ ἄνυδρον.

[6] Τὸ πολύ. Lege ϝ. Æolicam eſſe vo-

Δίπτυχα ποιήσαντες. Duo involucra habentes.

Δίσκουρα. Diſci jactûs meta ac terminus; quantum quis diſco jaciat.

Διφᾶν. Palpare, contrectare.

Δίφρον. Hâc voce in ſenſu apud nos recepto ûtitur Poeta; nuſquam vero eam pro ſolio accipit. Sic quoque vocat aurigæ ſedem.

Δίχα. Bifariam; in duas partes.

Δίψιον. Noxium.

Δμῶες. Servi; ſic dicti quod ſint domiti & ſubjecti.

Δνοφερόν. Nigrum; unde & multitudo denotatur:

——— *Nigram & abundantem fundit aquam.*

Δνοπαλίζεις. Excuties:

——— *Tuas laceras veſtes excuties.*

Bis hâc voce utitur Poeta; ſemel in Odyſſeâ, & ſemel in Iliade:

——— *Vir autem virum ſpoliabat.*

Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν Ὀνείρων.

---

cem τὸ δνόφος docet Heſ. Utebantur & Dores, quorum affinis vel prope eadem eſt dialectus; & pro γνόφος uſurpabant. Nam, ut ait Schol. Æſchyl. οἱ Δωριεῖς τὴν γῆν, δᾶν φασὶ, καὶ τὸ γνόφον, δνόφον. Mihi vero τὸ δνοφερὸν profunditatem aquarum indicare videtur. Sic Hom. dixit μελαίνας φρένας, *id eſt*, τὰς ἐν βάθει; *quæ profundâ prudentiâ ſunt munitæ*. Cujus contrarium in 4ª. Pindari Pythiacâ legitur, ἐπῳδ. Ε. λεπταῖς κεχήνοτα φρεσὶν, *id eſt*, ſtultis, levibus, nec profundâ prudentiâ præditis; unde & dicitur λεπτόνοος.

7 Δνοφερόν. Il. I. 15.

8 Τὰ σὰ ῥάκεα. Od. Ξ. 512.

9 Ἀνὴρ δ'. Il. Δ. 472.

10 Ἐδνοπάλιζεν. Sic quoque legitur in Heſ. at hodie extat ἐδνοπάλιζεν. Diſcrimen ortum eſt ob affinitatem conformationis τοῦ Ζ & τοῦ Ξ.

11 Δοιαί. Lege δοιαί. Extat hic verſus Od. T. 562.

ἔξοδον [1] ἐκ μεταφορᾶς. σημαίνει δὲ ἐλεφαντίνην [2] μὲν, τὴν ἡμέραν· κερατίνην δὲ, τὴν νύκτα. διὰ τοῦτο [3] δὲ ποιοῦνται τὴν πορείαν οἱ Ὄνειροι. τινὲς δὲ ἐπὶ τῶν ὀδόντων καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἤκουσαν. βέλτιον δὲ τὸ πρότερον.

Δόνακας. Καλάμους.

Δουρικτητήν. Τὴν τῷ δόρατι κεκτημένην.

Δοροῖσι. Θυλάκοις·

——— Ἄλφιτα [4] χεῦον εὐῤῥαφέεσσι δοροῖσι.

Δολιχήρετμοι. Μακρόκωποι.

Δολιχαύλους. Μακρὸν τὸν αὐλὸν ἐχούσας.

Δουρινεκές. [5] Ὅσον δόρυ διατεῖναι.

Δουρικλυτός. Ἀπὸ μέρους, κατὰ τὰς μάχας κλυτός.

Δολιχόν. Μακρόν.

Δολιχόσκιον. Ἤτοι μακρὰν σκιὰν ἔχον, ἐξ οὗ τὸ μέγα δηλοῦται.

Δόχμια. Πλάγια·

Πολλὰ δ᾽ ἄναντα, [6] κάταντα, πάραντά τε, δόχμιά τ᾽ ἦλθον.

Δόρπον. Τὸν [7] καθ᾽ ἡμᾶς δεῖπνον. καὶ ἔστιν δαυόρπον, μεθ᾽ ὃ ἐπὶ τὸ δαύειν ἐρπομεν, ὅ ἐστι κοιμᾶσθαι.

Δόρυ. Τὸ μὲν συνήθες·

Πῆλ᾽ αὔτως [8] ἐν χειρὶ κολὸν δόρυ. ———

---

[1] Ἔξοδον. Lege ἔξοδοι; aut adde εἶπε, ut Heſ. habet: τὴν ἔκβασιν τῶν ὀνείρων εἶπε.

[2] Ἐλεφαντίνην. Pro ἐλεφαντίνην & κερατίνην, lege ἐλεφαντίνῃ, & κερατίνῃ; ut edidit Alberti qui hæc verba laudat.

[3] Τοῦτο. Mallem τούτων.

[4] Ἄλφιτα. Od. Β. 354.

[5] Δουρινεκές. Il. Κ. 357. Lege δουρηνεκές. Ubi Heſ. habet ὅσον δόρυ ἐκτείνεται, ἢ ἐφ᾽ ὅσον ἂν ἐνεχθείη, διηνεκῶς. Et Etymol. δόρατος βολὴν, δόρατος μῆκος, διάστημα, quæ verba fortaſſe ex Apollonio excide[runt]

Metaphorice ſic vocat Somniorum exitus. Porta eburnea, indicat diem; cornea vero, noctem: per has enim iter faciunt Somnia. Quidam autem de dentibus & de oculis intelligunt. Prior autem ſenſus eſt potior.

ΔόΝΑΚΑΣ. Arundines.

ΔΟΥΡΙΚΤΗΤΗ͂Ν. Haſtâ acquiſitam.

ΔΟΥΡΟ͂ΙΣΙ. Saccis:

—— *Infunde farinam bene conſutis ſaccis.*

ΔΟΛΙΧΗ͂ΡΕΤΜΟΙ. Longis remis utentes.

ΔΟΛΙΧΑΎΛΟΥΣ. Longum ferrum habentes.

ΔΟΥΡΙΝΕΚΕ͂Σ. Quantum haſta extenditur.

ΔΟΥΡΙΚΛΥΤΟ͂Σ. Ex parte intelligit in pugnis celebrem.

ΔΟΛΙΧΟ͂Ν. Longum.

ΔΟΛΙΧΟ͂ΣΚΙΟΝ. Magnam umbram habens: unde magnitudo rei intelligitur.

ΔόΧΜΙΑ. Obliqua:

Multa vero acclivia, declivia, præruptaque & obliqua tranſierunt.

ΔόΡΠΟΝ. Quod hodie vocamus δεῖπνον, *id eſt*, cœnam. Et eſt quaſi δειλόπορον, *id eſt*, quo ſumpto vadimus δεῖλον, *id eſt*, dormitum.

ΔόΡΥ. In ſenſu quidem uſitato:

— *Vibrabat fruſtra manu mutilam haſtam.* ——

---

rant ante [illegible] ἀγλαΐαν, quod habet quoque Etymol. poſt [illegible].

[6] Πολλὰ δ' ἄναντα. Il. Ψ. 116.

[7] Τὸν. Fortaſſe τὸ; quamquam & dicatur ὁ δεῖπνος. Nam apud Heſ. legitur: Δόρπος. Βορὰ, δεῖπνος, quod male in δεῖπνον mutabat Kuſterus, obſtante hâc Apollonii authoritate; ſed δεῖπνος merito retinuit Alberti. Etymol. habet quoque ὁ δεῖπνος.

[8] Πὰλ' ἄκολον. Il. Π. 117.

ἐπὶ δὲ τοῦ ξύλου

Ἀμφ[1] ἐνὶ δούρατι βαῖνε. ——

ἀφ' οὗ καὶ δούριος ἵππος, ὁ ξύλινος. καὶ ἔτι δορύξεσιν[2] λέγομεν ἐν τῷ βίῳ, τὸ πᾶν ξύλον κατεργαζόμενον.

Δουπῆσαι. Ψοφῆσαι. ἐκ δὲ τοῦ παρακολουθοῦντος, ἀποθανεῖν πεσόντα ἐν πολέμῳ. ὅθεν καὶ τοῦ[3]

—— Δεδουπότος[4] Οἰδιπόδαο,

ἀκούει ὁ Ἀρίσταρχος, ἐν πολέμῳ ἀνῃρημένου.

Δόξης. Δοκήσεως·

Οὐδ' ἐγὼ[5] οὐχ ἅλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης.

Δραίνεις.[6] Ἰσχύεις. καὶ

Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων.[7] ——

ἀντὶ τοῦ ὀλίγον ἰσχύων.

Δρυμά. Οἱ δρυμώδεις τόποι.

Δρηστῆρες. Οἱ ὑπουργοῦντες καὶ διακονοῦντες θεράποντες· ἀπὸ τοῦ δρᾷν.

Δρηστοσύνην.[8] Διακονίαν.

Δρυόχους.[9] Τῶν σιδηρῶν πελέκεων αἱ ὀπαὶ εἰς ἃς τὰ ξύλα ἐνιᾶσι· παρὰ τὸ τὰ ξύλα δρῦς λεγόμενα[10] συνέχειν.

Δυσπέμφελος. Ὁ δυσάρεστος.[11]

---

[1] Ἀμφ' ἐνί. Od. Ε. 371.

[2] Δορύξεσιν. Vox in familiari uſu poſita, ἐν τῷ βίῳ, & vulgari ſermone trita, quæ abeſt ab omnibus Lexicis; qualia multa intercidiſſe exiſtimandum eſt, eaque præſertim quæ non litteris ſervata, ſed vivâ voce uſurpata tradebantur. Habet Heſ. δορύξεον. ὅπου τὰ δόρατα ξύεται.

[3] Τοῦ. Lege τό.

[4] Δεδουπότος. Il. Ψ. 679.

[5] Οὐ δ' ἐγώ. Il. Κ. 324. Lege σοὶ δ' ἐγώ.

[6] Δραίνεις. Il Κ. 96.

[7] Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων. Il. Ο. 246.

[8] Δρηστοσύνην. In Manuſcripto δρεστοσύνην.

[9] Δρυόχους. Od. Τ. 574.

[10] Λεγόμενα. In MS. λεγομένας.

Et pro ligno :

In unum lignum conſcendit, ———

Unde & δούρειος ἵππος eſt ligneus equus. Et nunc etiam in communi uſu vitæ vocamus δρύξιον, omne inſtrumentum quo conficitur & politur quodlibet lignum.

ΔΟΥΠΗ͂ΣΑΙ. Sonitum edere ; & ex conſequentibus, mori occumbentem in bello. Unde & :

——— Δεδουπότος Οἰδιπόδαο,

intelligit Ariſtarchus, Œdipodæ in bello occiſi.

ΔΌΞΗΣ. Opinionis :

Tibi autem ego non vanus ſpeculator ero, neque alius quam tua eſt opinio.

ΔΡΑΊΝΕΙΣ. Potes ; & :

Hunc autem ὀλιγοδρανέων, ———

id eſt, languidus & viribus caſſus.

ΔΡΥΜΆ. Loca ſilvoſa, nemoroſa.

ΔΡΗΣΤΗ͂ΡΕΣ. Subſervientes & miniſtrantes famuli ; ex δρᾶν, quod eſt agere.

ΔΡΗΣΤΟΣΎΝΗΝ. Miniſterium.

ΔΡΥΌΧΟΥΣ. Ferrearum ſecurium foramina per quæ manubria lignea immittantur ; ſic dicta quod contineant ligna vocata δρῦς.

ΔΥΣΠΈΜΦΕΛΟΣ. Moroſus.

---

11 Δυσπέμφελος. Intelligit de urinatore qui multos oſtreis ſatiaret, *etiam ſi* δυσπέμφελος εἴη. Il. Π. 748. Alii vero de mari intelligunt, *etiam ſi tempeſtatibus jactatum eſſet*. Δυσαρέχου habet Lex. Mſ. Sangermanenſe. Utrumque ſenſum ſic conjungit Heſ. ἐπὶ μὲν τῆς θαλάσσης, ἡ δυσχείμερος, καὶ τραχεῖα, καὶ ταραχώδης· ἐπὶ δὲ τοῦ πολυπράγμονος, δυσάρεστος. Heſiodus in Oper. verſu 720. pro gravi uſurpavit & moleſto :

Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι.

Supra dixerat verſu 616 :

Εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἵμερος αἱρεῖ.

Vide Etymol.

ΔΥΣΩΡΗΣΩΣΙ. [1] Δυσφυλακτήσωσι καὶ κακὴν νύκτα διάγνωσι. [2]

ΔΥΣΑΡΙΣΤΟΤΟΚΕΙΑ. Ἡ ἐπὶ κακῷ ἄριστον τεκοῦσα. οἱ δὲ μεταφράζουσι, δύστηνος ἄριστον τεκοῦσα.

ΔΥΩΔΕΚΑΒΟΙΟΝ. Δυώδεκα βοῶν ἄξιον.

ΔΥΣΑΕΟΣ. Δυσπνόου·

——— Βορέαο [3] δυσαέος. ———

ΔΥΣΠΑΡΙ. [4] Δυσώνυμε, κακῶς παρωνομασμένε.

ΔΥΗ. Κακοπάθεια·

——— Ἡ γάρ [5] με δύη ἔχει πολλή.

ὁ δὲ Ἀπίων, κάκωσις· ἀπὸ τοῦ εἰσδύνειν τὰ κακά.

ΔΥΣΗΛΕΓΕΟΣ. Ἐν τῇ Χ τῆς Ὀδυσσείας. [6] ὁ Ἀρίσταρχος, ὅταν μὲν λέγῃ τὸν θάνατον, τοιοῦτον σημαίνει μακροκοίμητον· ὅταν δὲ ἄλλως καταστρέφει εἰς ταὐτὸν, τὸ κακοκοίμητον. ἢ δυσαλγέος, κακὰ ἄλγη ἐπιφέροντος.

ΔΥΣΜΕΝΕΩΝ. Τῶν ἐχθρῶν.

ΔΥΣΗΧΕΟΣ. Ἤτοι τοῦ κακὸν ἦχον ἐπιφέροντος ἐπιφέροντος θανάτου, [7] διὰ τὰς γινομένας οἰμωγὰς δυσθρήνους· ἢ τοῦ δυσαχέος, [8] κακὰ ἄχη ἐμποιοῦντος.

ΔΥΣΘΑΛΠΕΟΣ. Κακοῦ εἰς τὸ θάλπειν·

Ἢ καὶ χειμῶνος [9] δυσθαλπέος. ———

---

[1] Δυσωρήσωσι. Heſ. & hodiernæ Hom. editiones habent δυσωρήσωνται. Il. Κ. 183.

[2] Διάγνωσι. Lege διάγωσι, cum Schol. qui eadem habet; & adde cum Heſ. ad clariorem ſenſum, φυλάσσοντες.

[3] Βορέαο δυσαέος. Nuſquam extat in noſtro Hom. hoc epithetum Boreæ accommodatum. Sed Il. Ψ. 200, & Od. Μ. 289. legitur Ζεφύροιο δυσαέος. Verum ex Apoll. apparet Veteres his in locis pro Ζεφύροιο, multo melius & convenientius legiſſe Βορέαο. Vide Strunzium in Gloſſarium Oppianicum quod primus edidit Rutgerſius.

[4] Δύσπαρι. Il. Γ. 39.

[5] Ἡ γάρ με δύη ἔχει. Od. Ξ. 215. Poſt

ΔΥΣΩΡΗΣΩΣΙ.

Δυσωρήσωσι. Ægre cuſtodient, & malam noctem traducent.

Δυσαριστοτόκεια. Quæ in malam ſortem optimum genuit filium; alii vero ſic interpretantur: infelix, quæ optimum filium genuit.

Δυωδεκάβοιον. Duodecim bobus dignum.

Δυσαέος. Graviter ſpirantis:

——— *Boreæ graviter ſpirantis.* ———

Δύσπαρι. O vir ſiniſtri & infandi nominis, male denominate.

Δύη. Moleſtia:

——— *Nam me moleſtia occupat abunde multa.*

Apion vero intelligit vexationem, calamitatem; ſic dicitur quoniam mala penetrant.

Δυσηλεγέος. Occurrit in libro Odyſſeæ viceſimo ſecundo. Ariſtarchus habet: quum de morte loquitur, ſignificat habentem ſomnum nimis continuandum. Quum vero aliis rebus applicat hoc epithetum; triſtem & infelicem ſomnum afferentem indicat. Aut ſumitur quaſi δυσαλγὴς, *id eſt*, malos dolores inferentis.

Δυσμενέων. Inimicorum.

Δυσηχέος. Aut mortis malum inferentis ſonum, ob conſequentes ejulationes lamentabiles; aut quaſi δυσαχὲς, *id eſt*, triſtes dolores inferentis.

Δυσθαλπέος. Qui male fovet aut calefacit.

Aut etiam hyemis quæ malè calefacit. ———

ἤχει, ex Homero adde ἤλιθα. Quidam δύη deducunt ex דוה miſerum eſſe, dolere.

6 Legitur θάνατον δυσηλεγέα Od. X. 325.

7 Ἐπιφέροντος ἐπιφέροντος θανάτου. Tolle poſterius ἐπιφέροντος, ut pote ſuperabundans, quodque Librarii incuriâ irrepſit. Reſpicit Apollonius Il. Π. 442. Σ. 464 & X. 180. ubi legitur θανάτοιο δυσηχέος. Heſ. habet κακὸν ἦχον ἐπιφέροντες, διὰ τὰς γινομένας οἰμωγὰς καὶ θρήνους.

8 Δυσηχέο. Lege δυσαχέος.

9 Ἠ καὶ χειμῶνος. Il. P. 549.

ΔῶΡΟΝ. Ὁ παλαιστής·[1]

Τοῦ κέρα[2] ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει:

ΔΩΔΩΝΑῖΕ. Ἐπιθετικῶς, ὁ Ζεύς· ἀπὸ Δωδώνης τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ,[3] ἐν ᾗ ἱερὸν αὐτοῦ.

Δῶ. Κατὰ συγκοπὴν, δῶμα.

Δῷσι. Ὅτ' ἂν ἐν κοινῇ, ἀντὶ τοῦ δῷ·

——— Ἄικέ[4] ποθι Ζεὺς

Δῷσι. ———

ΔώΜΑΤΑ. Αἱ οἰκίαι· ἀπὸ τοῦ δεδομῆσθαι.

---

[1] Ὁ παλαιστής. Sic Heſ. quoque ſcripſit. At Suidas & Euſtath. habent παλαιστή, *id eſt*, tertia pars ſpithamæ. Teſte tamen Polluce, lib. 2. dicitur & ὁ παλαιστὴς, ἀρσενικῶς.

[2] Τοῦ κέρα. Il. Δ. 109.

ΔΩ͂ΡΟΝ. Palmus minor qui eſt quaternûm digitorum.

Cujus cornua ex capite ſexdecim palmorum nata erant.

ΔΩΔΩΝΑΪ͂Ε. Epithetum quo inſignitur Jupiter; ſic dicitur ex urbe Dodonâ in Theſſaliâ poſitâ, in quâ erat ejus templum.

ΔΩ͂. Syncope pro δῶμα, *domus.*

ΔΩ͂ΣΙ. Cum eſt communiter dictum; ſumitur pro δῷ:

——— Si quando Jupiter

Det. ———

ΔΩ͂ΜΑΤΑ. Domus; ſic dicuntur quod ſtructæ ædificentur.

---

[3] Θαλασσίᾳ. Lege mecum Θεσσαλίᾳ. Enim vero hæc urbs jacebat in regione Moloſſorum, Theſſaliam inter & Epirum.

[4] Ἄλλ. Il. A. 129.

Ε

Ἑ. Ἐγκλινόμενον μὲν, αὐτὸν, ἢ αὐτὴν, ἢ αὐτὸ σημαίνει·

Οἵ ἑ μέγαν [1] περ ἐόντα. ——

καί·

—— Περὶ γάρ [2] ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψεν.

ὀρθοτονούμενον δὲ, δηλοῖ ἑαυτὸν, ἢ ἑαυτὴν, οἷον·

—— Κάλεον [3] τέ μιν εἰς ἕ ἕκαστος.

Ἑά. Ἀγαθά·

—— Δωτῆρες [4] ἑάων.

σημαίνει δὲ καὶ τὰ αὐτοῦ·

Υἱάσι [5] καὶ γαμβροῖσιν ἑὰ πρὸς δώματα καλά.

παρεμπέπτωκε δὲ τὸ Α διὰ τὸ μέτρον, ἀντὶ τοῦ ἑῶν· ὥσπερ κυανέων, κυανῶν. [6]

Ἑὰ δώματα. Ἀρέσκοντα.

Ἑάλη. Συνεστράφη.

Ἑανός. Ἔνδυμα γυναικεῖον· παρὰ τὸ ἐννυσθαι. σημαίνει δέ ποτε καὶ τὸ εὐδιάχυτον, ὅτ' ἂν λέγῃ·

—— Ἑανοῦ [7] κασσιτέροιο.

---

1 Οἵ ἑ μέγαν. Il. Δ. 534.

2 Περὶ γάρ. Il. Α. 236.

3 Κάλεον. Il. Ψ. 203.

4 Δωτῆρες. Od. Θ. 325.

5 Υἱάσι. Od. Γ. 387.

6 Κυανῶν. Lege κυανεάων. Hic enim eſt ſenſus: in ἑάων *donorum*, inſeritur ſuperabundans *alpha*; ita ut ſit pro ἑῶν.

E

'E. Si ſit encliticum, ſignificat illum, illam, illud:

Qui illum magnum licet exiſtentem. ———

Et:

——— *Ferrum enim undique illud delibravit.*

Cum recto vero accentu, notat ſeipſum aut ſeipſam:

——— *Vocaruntque ipſam ad ſe quiſque.*

'Εά. Bona:

——— *Datores bonorum.*

Significat & ſuî ipſius:

Filiis & generis ſuam ad domum pulchram.

Inſeritur autem *alpha* ob metrum; ita ut ἐάων ponatur pro ἑῶν: quemadmodum uſurpatur in κυανεάων pro κυανέων.

'Εὰ δώματα. Domus placens.

'Εάλη. Collectus fuit.

'Εανός. Muliebre veſtimentum; ſic dicitur quod ad ἕννυσθαι, *id eſt*, veſtiendum proſit. Significat aliquando & id quod facile diffunditur; ut cum dicit:

——— *Ex ductili & facile diffuſo ſtanno.*

quod revera reperitur apud Heſ. explicatum per τῶν ἀγαθῶν. Hoc deinde allato exemplo confirmat: ſic, ait, pro κυανέων dicitur, *alpha* ſimiliter inſerto, κυανεάων. Sic ex μνῶν formatur μνάων.

[7] 'Εανῦ. Il. Σ. 612.

ἀπὸ τοῦ καὶ τὴν χωνείαν ἀνήκειν. ὅτ' ἂν δὲ λέγει

—— Ἑανῷ λιτὶ [1] κάλυψεν, [2]

ἐπιβολαίῳ λιτῷ σημαίνει· ποτὲ [3] τῷ λεπτῷ ὑφάσματι.

Ἔλφθη. Ἐπηκολούθησεν. ἔνιοι δὲ, κατηνέχθη.

Ἐβεβρύχει. [4] Ἐπήχει.

Ἐβιόσσαο. [5] Τὸ ζῆν περιεποίησας.

Ἔβατε. [6] Τῶν πεποιημένων ἡ λέξις.

Ἔβρισαν. Ἐβάρυναν, παντὶ τῷ βάρει ἐφώρμησαν.

Ἐγγείνωνται. Ἐγγεννήσωσιν·

Εὐλὰς [7] ἐγγείνωνται, ἀεικίσσωσι [8] δὲ νεκρόν.

Ἐγκοσμεῖτε. Ἐν τάξει θέτε.

Ἐγχεσίμωροι. [9] Οἱ περὶ τὰ ἔγχη μεμορημένοι, ὅπερ ἐστὶ πεπονημένοι. ἔνιοι δὲ, περὶ τὰ ἔγχη τὸν μόρον ἔχοντες, ἢ ἐπιφέροντες τὸν μόρον.

Ἔγχος. Δόρυ· ἀπὸ τοῦ ἐν χειρὶ εἶναι. λέγει δὲ καὶ θηλυκῶς, ἐγχείη.

Ἐγχριμφθήτω. Ἐμπελασθήτω·

—— Ἵππος ὁ ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω.

---

[1] Ἑανῷ λιτί. Il. Σ. 352. Male edidit Montfauconius λιτῷ, quum legatur λιτὶ per compendium in Manuſcripto.

[2] Κάλυψεν. Lege κάλυψαν. Etymol. addit: ἀντὶ τοῦ ἐπιβολαίῳ καὶ λεπτῷ ὑφάσματι.

[3] Ποτί. Poſt ποτὶ addendum eſt δέ.

[4] Ἐβεβρύχει. Male deſcripſit Montfauconius ἐβεβρήχει. Extat Od. M. 242.

[5] Ἐβιόσσαο. Sic legebant olim veteres Critici in verſu Odyſ. Θ. 468. ubi pro ἐβιόσσαο hodie habetur ἐβιώσαο. Pariter Schol. hanc vocem explicat per τὸ ζῆν περιεποίησας, ἔσωσας. Vide p. 242. in βιόσαο.

[6] Ἔβλεο. Omiſſa hic gloſſa ex Heſ. reſtituenda eſt: ἀνέφυες, ἀνέζης μετὰ ποιοῦ ψόφου.

[7] Εὐλάς. Il. T. 26.

[8] Ἀεικίσσωσι. Male Montfauconius edi-

Sic dicitur quod in fuſoriâ fornace conflatum diffundatur. Quum vero dicit:

——— Ἑανῷ tenui texerunt;

ſignificat ſubtile velamen. Aliquando vero ſubtile textum notat.

ἘΛΆΦΘΗ. Subſecutus eſt. Alii vero intelligunt, in præceps devolutus eſt.

ἘΒΕΒΡΎΧΕΙ. Reſonabat.

ἘΒΙΌΣΣΑΟ. Vitam ſervaſti.

ἜΒΑΤΕ. Vox conficta.

ἜΒΡΙΣΑΝ. Incubuerunt; cum omni pondere irruerunt.

ἘΓΓΕΊΝΩΝΤΑΙ. Ingenerent:

Vermes ingenerent, fœdentque cadaver.

ἘΓΚΟΣΜΕῖΤΕ. Ordine diſponite.

ἘΓΧΕΣΊΜΩΡΟΙ. Qui circa haſtas occupantur: aut, ſecundum alios, haſtis mortem accipiunt, vel ipſi aliis inferunt.

ἜΓΧΟΣ. Haſta; ſic vocatur quod ſit ſemper in manu. Dicitur & in fœminino genere ἐγχείη.

ἘΓΧΡΙΜΦΘΉΤΩ. Accedat, appropinquet:

——— *Equus ſiniſter appropinquet.*

---

dit αἰκίσωσι.

9 Ἐγχεσίμωροι. Vide Etymol. in ὑλακόμωροι qui docet τὸ μόρον apud Cyprios ſignificare ὀξύ; forte ex מרר quod in omnibus Orientalibus linguis notat *amarum eſſe*: unde מר *mor*, id eſt, σμύρνα ſeu potius μύῤῥα ſecundum Æolicam dialectum; hinc Latini fecerunt *myrrham*, quæ ſic dicta eſt ob amaritudinem quam deſignat apud Myſticos. מרה quæ eſt proprie amaritudo animi, conſonat cum Latinâ voce *mæror*. Aliorum aromatum nomina cum ipſis rebus in Græciam per Phœnicum navigationes importata pervenerunt; ut κασσία, quod profluxit ex קציעות Pſ. 45, 9. λίβανος ex לבונה, ἀλόη ex אהלות, κρόκος ex כרכם, νάρδος ex נרד, &c.

10 Ἵππος. Il. Ψ. 338.

Ἐγκέκληται. [1] Ἐνήρειται. [2] ἔγκειται.

Ἕδραθεν. [a] Ὕπνωσεν.

Ἐδεύησεν. [3] Ἐνδεὴς ἐγένετο.

Ἐδηλήσαντο. Ἐκακοπάθησαν, [4] ἔβλαψαν.

Ἐδητύος. Βρώσεως.

Ἔδησεν. Ἐνδεὴς ἐγένετο·

——— Ἐμεῖο δὲ ἔδησεν [5] ἀρῆς. ———

Ἑδίνευον. Περιεδίνουν καὶ περιωρχοῦντο·

——— Ἐδίνευον κατὰ μέσους. [6]

Ἕδνα. [7] Τὰ ὑπὸ τῶν μνηστήρων ταῖς μεμνηστευμέναις διδόμενα δῶρα.

Ἕδος. [8] Ἕδρα·

——— Θεῶν [8] ἕδος ἀσφαλές. ———

ποτὲ δὲ ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ ἑδραστέον·

Οὐχ ἕδος [9] εἰμι γὰρ αὖθις ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα.

Ἔδυνον. Ἔδυσαν.

Ἐδωδή. Βρῶσις.

Ἑδανῷ. [10] Ἡδεῖ·

Ἀμβροσίῳ, [11] ἑδανῷ, τό ῥά οἱ θυόμενον [12] ἦεν.

Ἑέ. Κατ' ἐπέκτασιν τοῦ Ε, ἀντὶ τοῦ αὐτόν·

——— Ἑὲ [13] δὲ ἔξοχα πάντων

Ἀθανάτων κεχολῶσθαι. ———

---

1 Ἐγκέκληται. Lege ἐγκέκλιται. Il. Z. 78.

2 Ἐνήρειται. Lege ἐνήρεισαι.

3 Ἐδδίησεν. Od. I. 483.

4 Ἐκακοπάθησαν. Mallem Ἐκακοποίησαν. Nunquam enim paſſive, ſed ſemper active ſumitur τὸ ἐδηλήσαντο. Vide Il. Α. 156. Od. Κ. 459. Λ. 400. 407. & Ω. 111.

5 Ἐμεῖο δὲ ἔδησεν. Il. Σ. 100. In Homero hodie legitur δὲ δῆσεν pro δὲ ἔδησεν.

ἘΓΚΈΚΛΗΤΑΙ.

ἘΓΚΈΚΛΗΤΑΙ. Infixus eſt, inhæret.

ἜΔΡΑΘΕΝ. Dormivit.

ἘΔΕΥΉΣΕΝ. Parum abfuit.

ἘΔΗΛΉΣΑΝΤΟ. Malum intulerunt; nocuerunt.

ἘΔΗΤΎΟΣ. Cibi.

ἜΔΗΣΕΝ. Opus habuit:

——— *Me vero opus habuit ut necem.* ———

ἘΔΊΝΕΥΟΝ. Circum choros agitabant, & tripudiabant:

——— *Saltabant inter medios.*

ἜΔΝΑ. Munera quæ ſponſis a procis dabantur.

ἝΔΟΣ. Sedes:

——— *Deorum ſedes firma.* ———

Aliquando vero ſumitur adverbialiter, pro ſedendum eſt:

Non ſedendum eſt: vado enim rurſus ad Oceani fluenta.

ἜΔΥΝΟΝ. Subierunt.

ἘΔΩΔΉ. Cibus.

ἘΔΑΝῷ. Dulci:

Divino, dulci, quod ei odoriferum erat.

ἙΈ. Per ſuperextenſionem τȣ̃ Ε, pro ſemetipſum:

——— *Seque maxime omnium*

Immortalium iratum eſſe. ———

6 Ἐδίνευον κατὰ μέσσους. Od. Δ. 19. Pro μέσσους, in vulgatis Hom. Editionibus legitur μέσσον.

7 Ἔδνα. Quibuſdam derivatur ex אתנה *donum, præmium, merces*, & אתנן *merces largiſſima*. Vide Polluc. 3. 36.

8 Ἕδος. Quibuſdam derivatur ex Hebraico ארן *baſis*; unde ארון dominus, & ארני nomen Dei proprium: ut ex Græco βάσις formatur βασιλεύς. Vide Thomam Magiſtrum in Ἕδος.

9 Θεῶν. Od. Ζ. 42.

10 Οὐχ' ἕδος. Il. Ψ. 205.

11 Ἐδανῷ. Quidam deducunt ex ערן *mollities, voluptas*, unde ἡδονὴ derivatur.

12 Ἀμβροσίῳ. Il. Ξ. 172.

13 Θυώμενον. Lege τεθυωμένον.

14 Ἑὲ δ'. Il. Ω. 134.

καὶ ἀντὶ τοῦ αὐτόν·

Κή ἑ κακὴ [1] βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει.

Ἐείσατο. Ὡμοιώθη. τοῦτο ἐπὶ τοῦ ὡμοιώθη·

Εἴσατο [2] δὲ φθογγὴν υἷϊ Πριάμοιο Πολίτῃ.

ἐπὶ δὲ τοῦ φανῆναι·

Ἀλλ᾽ ὅ, τι οἱ εἴσαιτο [3] γελοίϊον Ἀργείοισιν

Ἔμμεναι. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ διελθεῖν·

Εἴσατο [4] γὰρ νηῶν ἐπ᾽ ἀριστερά. ———

ἐπὶ δὲ μέλλοντος, ἀντὶ τοῦ γνώσομαι·

Εἴσομαι [5] αἴ κέ μ᾽ ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης.

Ἐέλδωρ. Ἐπιθύμημα.

Ἐελμένοι. Συγκεκλεισμένοι·

——— Ἐελμένοι [6] ἰχανόωντο.

Ἐέργων. Ἀφορίζων, χωρίζων.

Ἐέρσας. [7] Δρόσους.

Ἐερσήεις. Δροσώδης καὶ ἁπαλός·

Οἷον ἑρσήεις [8] κεῖται. ———

καί·

Λωτόν θ᾽ ἑρσήεντα, ἠδὲ [9] κρόκον, ἠδ᾽ ὑάκινθον.

Ἐῆος. Ἀγαθοῦ, προσηνοῦς. ἐπὶ μὲν τοῦ ἀγαθοῦ· ἐπεὶ παρὰ τὰ

---

[1] Καί ἑ κακή. Il. Ω. 532.

[2] Εἴσατο. Il. B. 791.

[3] Ἀλλ᾽ ὅ, τι οἱ εἴσαιτο. Il. B. 215. Pro εἴσαιτο; lege εἴσαιτο.

[4] Εἴσατο γὰρ νηῶν. Il. M. 118.

[5] Εἴσομαι. Il. Θ. 532.

Et pro illum :

Et illum mala fames in terrâ almâ exagitat.

ἘΕΊΣΑΤΟ. Aſſimilatus eſt. Cum ſumitur pro aſſimilatus eſt :

Aſſimilatus eſt quoad vocem filio Priami Politæ.

Et pro videri :

Sed quodcumque ei viſum eſſet ridiculum Achivis Fore. ———

Et pro tranſire :

Tranſivit enim navium ad ſiniſtram partem. ———

Et in futuro, pro experiar :

Experientiâ cognitum habebo an me Tydides fortis Diomedes.

ἘΈΛΔΩΡ. Votum.

ἘΕΛΜΈΝΟΙ. Concluſi :

——— *Concluſi detinebantur.*

ἘΈΡΓΩΝ. Segregans, ſeparans.

ἘΈΡΣΑΣ. Rores.

ἘΕΡΣΗΈΙΣ. Roſcidus, mollis ac tener :

Qualiter roſcidus ac tener jacet. ———

Et :

Lotumque roſcidum, & crocum, & hyacinthum.

ἘῆΟΣ. Boni, mitis. Sumitur pro bono, quod derivetur ex

---

6 Ἐελμένοι. Il. M. 38.

7 Ἔερσαι. Cretes, teſte Heſ. dicebant ἄερσα pro rore.

8 Οἷον ἐερσήεις. Il. Ω. 419.

9 Λωτόν θ' ἐρσήεντα, ἠδὲ. Il. Ξ. 348. Pro ἠδὲ, lege ἰδὲ, ob metrum.

ASHMOLEAN OXFORD MUSEUM

ἐά, τὰ ἀγαθά. τὸ δὲ [1] προσηνῦς·

——— Ἐι δύνασαί [2] γε, πέρίσχεο παιδὸς ἑῆ۞.

Ἐθάμιζεν. Ἐπύκναζεν.

——— Ἐπεὶ [3] ὔτι κακιζόμϐρ۞ [4] ἐθάμιζε.

Ἔθεεν. Ἔτρεχεν.

Ἐθελοντῆρας. Ἑκυσίως.

Ἔθειραι. Αἱ δὲ ἔθυς ἐπιμελείας ἀξιέμϐυαι τρίχες. ἢ τὸ ἐθείρῃ, τὸ δὲ ἔθυς κοσμεῖ [5] ἢ θεραπεύῃ·

——— Χαίρει [6] δέ μιν ὅςις ἐθείρῃ. [7]

Ἔθεν·

Ὅυς ἔθεν [8] εἵνεκ' ἐπάχον ὑπ' Ἄρη۞ παλαμάων.

ἀντὶ τῦ ὗς αὐτῆς. καί

Θύνοντ' [9] ἀμπεδίον, πρὸ ἔθεν κλονέοντα φάλαγγας.

ἀντὶ τῦ, τὰς πρὸ αὐτῦ κλονέοντα τάξεις.

Ἔθηκεν. Προκατέθηκεν, ἤτοι ἐποίησεν·

——— Ἡ μυρί' [10] Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε.

ἀφ' ὗ ἢ θετοὶ ὑιοὶ, ὗς τις ἐποιήσατο.

Ἔθοντες. Ἐιθισμϐύως ἐπιφοιτῶντες. τὸ αὐτὸ καί

——— Ἔθων [11] Ὀινῆ۞ ἀλωἦυ.

---

[1] Τὸ δὲ. Lege τῦ δέ.

[2] Ἐι δύνασαί γε. Il. A. 393.

[3] Ἐπεὶ ὔτι. Od. Θ. 451.

[4] Κακιζόμϐρ۞. In vulgatis Homeri Editionibus legitur:

—Ἐπεὶ ὔτι κομιζόμϐρός γ' ἐθάμιζεν.

— *Quoniam neutiquam curatus frequenter fuerat.*

ſcilicet *ex quo reliquerat domum Calypſus.* Si legas κακιζόμϐρ۞, ſenſus erit : quoniam vir liberaliter educatus, nunquam antea male curatus frequenter fuerat, & gaudebat cum ad priſtinas rediret delicias. Legendum ſaltem κακιζόμϐρός γ', ob metrum. Sed vulgata Lectio

ἐὰ, quæ ſunt bona. Sumitur & pro miti:

——— *Si quidem potes, fer opem filio miti.*

'Εθάμιζεν. Frequenter fuerat:

——— *Quoniam neutiquam male curatus frequenter fuerat.*

"Εθεεν. Currebat.

'Εθελοντῆρας. Voluntarios.

"Εθειραι. Qui ex ἔθει, *id eſt*, conſuetudine, curâ digni habentur capilli. Et ἐθείρῃ ſignificat, capillos in uſu habeat ornare & curare:

——— *Gaudet vero quiſquis ipſum comere & curare ſoleat.*

"Εθεν.

Quos ſuî cauſâ ſuſtinebant e Martis manibus.

"Εθεν hîc ponitur pro αὐτῆς, ſuî. Et:

Ruentem per campum, ante ſe turbantem ordines.

πρὸ ἕθεν hîc ſignificat, ante ſe.

"Εθηκεν. Conſtituit, aut fecit:

——— *Quæ infinitos Græcis dolores fecit.*

Unde & vocantur θετοὶ υἱοὶ, ii filii quos quis adoptavit.

"Εθοντες. De more ſupervenientes. Idem eſt & hoc:

——— *De more ſuperveniens in Œnei ſata.*

---

præſtat.

5 Κοσμεῖ. Lege κοσμῇ, ob ἐθείρῃ præcedens, & τὸ θεραπεύῃ ſequens.

6 Χαίρει. Il. Φ. 347.

7 'Εθείρῃ. In verſu pro ἐθείρῃ, quod reperitur etiam apud Heſ. & a veteribus Criticis lectum fuit, hodie occurrit ἐθείρει. De horto loquitur. Sic dicitur Latine, *hortus bene comptus*; & Gallice, *un jardin bien peigné.*

8 Οὓς ἕθεν. Il. Γ. 128.

9 Θύνοντ'. Il. Ε. 96.

10 Ἢ μυρί'. Il. Α. 2.

11 Ἔθων. Il. Ι. 536.

ἐξ ἴθυς παραγγόμενος. καὶ

——— Οὐς παῖδες [1] ἐρίδμαίνωσιν ἔθοντες.

Ἐιαμενή. Ὁ τοῦ ποταμοῦ ἀποβαίνοντος ἀποφύεται. ἢ ἕλος παραποτάμιον ἄνυδρον. αἱ ποταμῶν ἀναβολαὶ φυτὰ ἔχουσαι. [2]

Ἔιβει. Καταῤῥεῖ· [3]

——— Θαλερὸν [4] κατὰ δάκρυον εἶβει.

——— Ἐιδαλίμας, [5] ἃς ἤθελεν αὐτὸς ἐλέσθαι,

ἐν Ω Ὀδυσσείας.

Ἔιδατα. Βρώματα.

Ἔιδεται. Φαίνεται.

Ἔιδητε. [6] Ἀντὶ τοῦ, εἰδῆτε·

Ὄφρα καὶ ὑμμ' εἰδῆτε, ἐγὼ εἰδῶμεν. [7]

Ἐικοσινήριτ' [8] ἄποινα.

Οὐδ' εἴ κεν δεκάκις [9] τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα.

Ἐΐκτην. Ὡμοιώντο, δυικῶς·

——— Πυρὶ [10] λαμπετόωντι ἐΐκτην.

Ἔϊκτο. [11] Ὡμοιοῦτο.

Ἐικυῖα. Ἐοικυῖα·

——— Ἐικυῖα [12] Θεῇσι.

---

[1] Ὀυς παῖδες. Il. Π. 260.

[2] Αἱ ποταμῶν] ἀναβολαὶ φυτὰ ἔχουσαι. Apud Heſ. ἡ ἀναβολὴ ποταμοῦ, φυτὰ ἔχουσα. Editum primo fuerat φύγα. Alii φύλλα, alii φῦκος, alii ὄρυγα præferebant: ſed legendum eſſe φύτα evincit Apollonius.

[3] Καταῤῥεῖ. Ἔιβει non ſignificat καταῤῥεῖ, defluit; ſed defluere facit, ςάζει; ut habet Heſ.

[4] Θαλερόν. Extat Il. Τ. 323. τέρεν, non vero θαλερὸν, κατὰ δάκρυον εἶβει. At Il. Ω. 9. θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν, pro εἶβει.

[5] Ἐιδαλίμας. Solus extat verſiculus. Omiſſum eſt caput articuli, quod ſic conſ-

Et:

——— *Quas pueri irritant de more ſupervenientes.*

'Εἰαμενῆ. Quod flumine deſcendente naſcitur. Aut palus ad flumen ſita, aquâ carens. Aut fluminum rivuli plantas adnatas habentes.

"Ειβει. Profundit:

——— *Calidam lachrymam profundit.*

'Ειδαλίμας. Pulchras:

——— *Pulchras, quas voluerit ipſe eligere.*

"Ειδατα. Cibi.

"Ειδεται. Videtur.

"Ειδετε. Videatis. Ponitur pro εἴδητε:

Ut & vos videatis, & videamus.

'Εικοσινήριτ' ἄποινα.

Neque ſi decieſque & vicies tantà dona.

'Εΐκτην. Aſſimilabantur; in Duali numero:

——— *Igni ardenti aſſimilabantur.*

"Εϊκτο. Aſſimilatum fuerat.

'Εικυῖα. Similis:

——— *Similis Deabus.*

true: 'Ειδαλίμας. Καλὰς, εὐόψεις. Od. Ω. 278. εἰδαλίμας, ἃς &c. Schol. εἰδαλίμας explicat εὐεργεῖς, ἢ ἐπισήμους.

[6] "Ειδητε. Lege εἴδετε. Extat Il. Θ. 18. — Ἵνα εἴδετε πάντες.

[7] "Ειδωμεν. Legendum εἴδομεν, quod ſæpe ponit pro εἴδωμεν. Il. N. 327. Ὄφρα τάχιστα εἴδομεν. Il. A. 363. & Π. 19. Ἵνα εἴδομεν ἄμφω.

[8] 'Εικοσινήριτ' ἄποινα. Omiſſa gloſſa ex Heſ. reſtituenda eſt: 'Εικοσιπλᾶ. πρὸς εἴκοσιν ἐξισούμενα. ἐρίζειν γὰρ, τὸ ἐξισοῦσθαι. Vide Schol.

[9] Οὐδ' εἴ κεν δεκάκις. Il. X. 349.

[10] Περί. Il. A. 104.

[11] "Εικτο. Il. Ψ. 107.

[12] 'Εικυῖα. Od. Θ. 305.

Ἐιλαπίνη. Ἐυωχία.

Ἔιλαρ. Ἔρκος καὶ φυλακή· ἀπὸ τοῦ εἰλεῖν.

Ἔιλει. Συνήλαυνεν·

——— Ἐπεὶ κακὸν, [1] ἤ ὅτε Κύκλωψ

Ἔιλει ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ. ———

Ἐιλίποδας. [2] Διὰ τὸ ἑλιγμὸν ἀποτελεῖν ἐν τῇ πορείᾳ τοὺς πόδας.

Ἐιλεῦντα. Συγκλείοντα·

Θῆρας [3] ὁμοῦ εἰλεῦντα. ———

Ἔιλυμα. Ἐνείλυμα. [4]

Ἐιλυφόων. [5] Συνειλῶν. τὸ πῦρ μετὰ συστροφῆς ἀποφέρεσθαι ποιῶν.

Ἔιμι. Πορεύομαι.

Ἐινάνυχες. Ἐπ' ἐννέα νύκτας.

Ἐινοσίφυλλον. Κινησίφυλλον. κατ' ἐπέκτασιν δὲ εἴρηται, ἀντὶ τοῦ ἐνοσίφυλλον. ἔνωσις [6] γὰρ, ἡ κίνησις· καὶ ἐνοσίχθων, ὁ κινητὴς τῆς γῆς. ὄρος δὲ εἰνοσίφυλλον, τὸ σύνδενδρον θέλει σημαίνειν.

Ἔιομεν. Πορευθῶμεν.

Ἔιρερον. Δουλείαν.

Ἔιρερον [7] εἰσανάγουσιν. ———

τῶν δι' ἅπαξ εἰρημένων λέξεων.

---

[1] Ἐπεὶ κακόν. Od. M. 209. In vulgatis Hom. Editionibus legitur ἔπι, pro ἔπεστι.

[2] Ἐιλίποδας. Fortaſſe omiſſum Ὄυτως λέγει τὰς βοῦς, &c. aut aliquid ſimile.

Ἐιλαπίνη. Epulum.

Εἶλαρ. Septum, cuſtodia; ex verbo εἰλέω.

Εἶλει. Compulit:

——— Adeſt malum, quam cum Cyclops
Compulit nos in ſpeluncam cavam. ———

Ἐιλίποδας. Boves; ſic dicuntur quod flexuoſum anfractum in incedendo efficiant eorum pedes.

Ἐιλεῦντα. Includentem:

Feras ſimul includentem. ———

Εἴλυμα. Involucrum.

Ἐιλυφόων. Convolvens; ignem cum turbine abripiens in gyrum.

Εἶμι. Vado.

Ἐινάνυχες. Per novem noctes.

Ἐινοσίφυλλον. Movens folia. Per ſuperextenſionem autem dicitur pro ἐννοσίφυλλον: etenim ἔνοσις eſt commotio; & ἐννοσίχθων, concuſſor terræ. At vero ὄρος εἰνοσίφυλλον ſignificat montem arboribus frequentem.

Εἴομεν. Proficiſcamur.

Εἴρερον. Servitutem:

Servitutem inducunt. ———

Hæc vox ſemel occurrit.

3 Θῆρας. Od. Λ. 572.

4 Ἐνείλυμα. Fortaſſe ἐνείλημα.

5 Εἰλυφόων. Il. Λ. 156. Vide Clar. Ruhnkenium ad Timæum, voce εἰλυφόωσιν.

6 Ἔνατις. Lege ἔνοσις.

7 Εἴρερον. Od. Θ. 529.

Ἔιρετο. Ἐπηρώτα·

Ἔιρετο [1] δ' αὐτίκ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.

σημαίνει δὲ καὶ τὸ λέγειν·

——— Ἔιρετο [2] δεύτερον αὖτις.

καί·

——— Ἔιροντο [3] δὲ κήδε' ἑκάστη.

σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἠρώτων, οἷον·

Ἔιρομαι [4] παῖδας. ———

Ἐιρύαται. Φυλάσσουσι·

Πρὸς [5] Διὸς εἰρύαται. ———

Ἐιρυσθαι. Νῦν ἰδίως τὸ εἴρυσθαι ἐπὶ τοῦ εἰδέναι παρείληπται. ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ φυλάσσειν καὶ σώζειν·

Μαῖα φίλη, [6] χαλεπόν σε θεῶν αἰειγενετάων
Δήνεα εἴρυσθαι, μάλα περ πολύϊδριν ἐοῦσαν.

Ἔιρω. Λέγω·

——— Νημερτέα [7] εἴρω.

Ἐις. Ἀντὶ μὲν τῆς προθέσεως· [8]

Ἐις Ἀγαμέμνονα [9] δῖον ἄγον. ———

ἀντὶ δὲ τῆς ἐπί·

Ἐις ἐλάτην [10] ἀναβὰς περιμήκετον. ———

---

[1] Ἔιρετο. Od. Ρ. 120.

[2] Ἔιρετο δεύτερον. Hodie εἴρετο. Il. Α. 513.

[3] Ἔιροντο. Od. Λ. 541.

[4] Ἔιρομαι παῖδας. Initium verſûs corruptiſſimum. Pejus Etymologus qui cum Apollonio ad verbum fere conſentiens, hæc habet in εἴρετο: Σημαίνει.... καὶ τὸ ἠρώτων, οἷον· εἴρομαι παῖδας τοῦ κτείν. Quæ poſtrema verba qui inemendata interpretari conabitur, is erit mihi magnus Apollo. Legendum eſt in utroque, ut

'Εἴρετο. Interrogabat :

Interrogabat autem ſtatim poſtea in prælio bonus Menelaus.

Significat & dicere :

——— *Et iterum dixit.*

Et :

——— *Dicebat autem curas unaquæque.*

Indicat & interrogabant, quale hoc :

Interrogantes de liberis. ———

'Εἰρύαται. Cuſtodiunt :

A Jove cuſtodiunt. ———

'Εἰρύσθαι. Nunc proprie τὸ εἴρυσθαι ſumitur pro noſſe. Dicitur enim pro cuſtodire & ſervare :

Nutrix dilecta, difficile eſt te Deorum immortalium
Conſilia noſſe, valde licet multiſciam.

'Εἴρω. Dico :

——— *Vera dico.*

'Εἰς. Pro præpoſitione *ad* :

Ad Agamemnonem divinum duxerunt. ———

Et pro ἐπί :

Super abietem aſcendens proceram admodum. ———

---

ipſe Etymologus ſupra in vocem εἴρω attulit, ex Il. Z. 239 :

'Ειρόμεναι παῖδάς τε, κασιγνήτους τε. —

5 Πρὸς Διός. Il. A. 239.

6 Μαῖα φίλη. Od. Ψ. 81.

7 Νημερτέα. Od. Λ. 136.

8 Προθέουσι. Poſt hanc vocem omiſſum puto πρὸς, quæ eſt præpoſitio pro quâ εἰς ſumitur in exemplo ſubſequenti.

9 'Εις Ἀγαμέμνονα. Il. H. 312.

10 'Εις ἐλάτην. Il. Z. 287.

συνήθως δὲ ἡμῖν·

Εἰς εὐνὴν [1] φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας.

Εἶσας. Τὰς νῆας τὰς ἐξ ἑκατέρου μέρους ἴσως πλευσάσας. ὅτ' ἂν δέ·

—— Φρένας [2] ἔνδον ἐΐσας,

εὐκράτους, ἀγαθάς.

Εἶσεν. Ἐπὶ μὲν τοῦ ἵδρυσεν·

Εἶσεν δ' ἐς Σχερίην [3] ἑκὰς ἄλλων [4] ἀλφιστάων. [5]

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐκάθισεν·

Εἶσεν ἀναστήσας [6] ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα.

Εἴσης. [7] Πρὸς ἴσον ἑκάστῳ διδομένης.

Εἶσθα. Πορεύσῃ·

Εἶτε [8] καὶ ὕστερον εἶσθα θοάς. ——

Εἶναι. Ὁ Ἡσίοδος, ἀντὶ τοῦ ἰέναι·

—— Καὶ τοῖ προσιόντι [9] προσεῖναι.

Εἰσίθμη. Εἴσοδος·

Λεπτὴ [10] δ' εἰσίθμη· νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι.

Εἴσκοντες. Ὁμοιοῦντες. καί·

Ἴσκεν ἕκαστος ἀνήρ. [11] ——

---

1 Εἰς εὐνήν. Il. Ξ. 296.

2 Φρένας. Od. Σ. 248.

3 Εἶσεν δ' ἐς Σχερίην. Od. Ζ. 8. In vulgatis Hom. Editionibus legitur ἐν Σχερίῃ.

4 Ἄλλων. Homerus ἀνδρῶν.

5 Ἀλφιστάων. Lege ἀλφηστάων.

6 Εἶσεν ἀναστήσας. Od. Η. 170. Sic verſus legitur apud Homerum:

— Ἐπὶ θρόνου εἶσε φαεινοῦ
Υἱὸν ἀναστήσας ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα.

7 Εἴσης. Sic in Heſychio ἰσομοίρου, *æqualiter diſtributæ*. Alludit ad hanc vo-

Et in uſu etiam apud nos communiter recepto :

In cubile aſcendentes, ſuis clam parentibus.

'Εῖσαι. Naves quæ ex utrâque parte æqualiter navigant. Quum vero dicit :

——— *Mentem intus* ἔισας,

bene conſtitutam, temperatam ac ſanam indicat.

'Εισεν. Pro ſedem conſtituit :

Sedemque eis fixit in Scheriâ procul ab hominibus ingenioſis.

Et pro ſedere fecit :

Sedere fecit, cum erexiſſet amantem fortitudinis Laodamantem.

'Εἴσης. Æqualiter ſingulis datæ.

'Εισθα. Proficiſceris :

Certe & poſthac venies celeres. ———

'Εἶναι. Uſurpat Heſiodus pro ἰέναι, ire :

——— *Et ad accedentem accedere.*

'Εισιθμη. Introitus :

Arctuſque introitus : & naves per viam utrinque agitatæ.

'Εἴσκοντες. Comparantes ; & :

Comparabat quiſque vir. ———

cem in Hom. tam frequentem, δαιτὸς ἐΐσης.

[8] Εἶσε. In Homero ἧσε. Il. K. 450.

Ἦτι καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

[9] Καὶ τῷ προσιόντι. Heſiod. in Operibus & Diebus, verſu 351.

[10] Λεπτή. Od. Z. 264.

[11] Ἀμφὶς. Poſt hanc vocem omiſſa eſt gloſſa, ſcilicet ἀμφίς, quam reſtituo ex Etymologo Magno qui de hâc voce adeundus eſt. Legitur hic verſus Od. IX. 21.

Ἐισοιχνεῦσιν.[1]

Οὐδέ μιν [2] εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, οἵ τε καθ' ὕλην.

Ἐισω. Ἔσω. τοπικῶς μὲν καὶ ἡμῖν συνήθως·

Ἔισω [3] δ' ἀσπίδ' ἔαξε βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ.

ἀντὶ δὲ τῆς εἰς προθέσεως·

——— Καὶ δ' αὐτὸν [4] ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω.

Ἑκάεργος. Ὁ μακρόθεν εἴργων ταῖς βέλεσιν.

Ἐισωποί. Ἔισω τῆς ἐπιφανείας·

Ἐισωποὶ [5] δ' ἐγένοντο νεῶν. ———

Ἐκαίνυτο. Ἐνίκα·

Οἷος [6] δή με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ.

Ἕκαμον. Προέκαμον. [7]

Ἐκάμοντο. Κατειργάσαντο·

——— Καὶ νῆσον ἐΰκτημένην [8] ἐκάμοντο.

Ἑκάτερθεν. Ἑκατέρωθεν.

Ἑκατηβόλου. Ἕκαθεν προϊεμένου καὶ βάλλοντος.

Ἑκατόγχειρον. [9] Ὁ Ἀρίσταρχος κατὰ τὸ μυθικὸν, ἑκατὸν χεῖρας ἔχοντα, οὐ διὰ τὸ πλῆθος τῶν χειρῶν, ἀλλὰ διὰ τὸ μέγεθος· οἷον ἑκατόμπηχυν. χεῖρες γὰρ καὶ οἱ πῆχυς [10] συνωνύμως λέγεται. ἐπὶ δὲ τοῦ·

Ἀμφὶ δὲ παιδὶ [11] φίλῳ βάλε πήχεε δακρύσασα.

---

1 Ἐισοιχνεῦσιν. Omissa glossa ex Hes. explenda est: εἰσπορεύονται, ἢ εἰσέρχονται.

2 Οὐδέ μιν. Od. I. 120.

3 Ἔισω. Il. H. 270.

4 Καὶ δ' αὐτόν. Occurrit Il. P. 162. Sic legitur Ἴλιον εἴσω Il. A. 71. P. 159. Σ. 58 & 439. Ω. 145. Od. T. 182 & 193.

5 Ἐισωποί. Il. O. 653.

6 Οἷος. Od. Θ. 219.

'Εισοιχνεῦσιν.

Neque ipſam ingrediuntur venatores, qui per ſilvam.

"Εισω. Intra. Adverbium quidem loci, & in eodem ſenſu quo apud nos ſumptum:

Intra autem ſcutum fregit percutiens rotundo lapide.

Et pro præpoſitione εἰς:

——— *Et ipſum duceremus ad Ilium.*

'Εκάεργος. Qui procul arcet ſagittis.

'Εισωποί. Intra conſpectum:

Intra conſpectum fuerunt navium. ———

'Εκαίνυτο. Vincebat:

Solus autem Philoctetes me vincebat arcu.

"Εκαμον. Ante defatigabantur; aut ante defatigabar.

'Εκάμοντο. Colebant:

——— *Et inſulam bene ædificatam colant.*

'Εκάτερθεν. Utrinque.

'Εκατηβόλου. Longe jacientis & ferientis.

'Εκατόγχειρον. Ariſtarchus ſecundum Mythologiam intelligit centum manus habentem; non ob multitudinem, ſed ob magnitudinem manuum: quaſi qui habet centum ulnas. χεῖρες enim & πήχεις communi & eâdem ſignificatione promiſcue uſurpantur. In hoc autem verſu:

Circa autem filium dilectum jecit manus lachrymans.

---

7 Πρόσαμεν. Il. Δ. 244. & Od. Μ. 232. eſt in tertiâ perſonâ plurali; at Od. Θ. 426. eſt in primâ ſingulari.

8 Καὶ αὐτὸν εὐκτημένην. Od. I. 130. Lege ἐϋκτιμένην.

9 'Εκατόγχειρον. Legitur ἑκατόγχειρον Il. Α. 402.

10 'Οι πῆχυν. Lego ἐς πήχεις, vel ἀ πῆχυν.

11 Ἀμφὶ δὲ παιδί. Od. Β. 38.

ἐν ἴσῳ τῷ τὰς χεῖρας περιέβαλεν.

Ἐκέκαστο. Ἐκεκόσμητο.[1]

Ἐκεχάνδει.[2] Ἐκεχώρει.

Ἔκλεο. Κλέος εἶχες.

Ἔκθορεν. Ἐξέδραμεν, ἐξεπήδησεν.

Ἐκολῴα.[3] Ἐθορύβει· μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν κολοιῶν.

Ἔκπαγλον. Θαυμάσιον καὶ ἔξοχον.

Ἐκπεπαταγμένος. Ἐκπεπληγμένος.

Ἐκταδίην. Ἐκτεταμένην, μεγάλην.

Διπλῆν,[4] ἐκταδίην.

Ἑκυρός. Ἀνδρὸς πατήρ· καὶ ἑκυρὰ, ἡ μήτηρ τοῦ ἀνδρός.

Ἔκυρσεν. Ἐπέτυχεν.

Ἔκυσεν. Κατεφίλησεν τῷ στόματι· ἀφ' οὗ καὶ ἡμεῖς τὸ προσκυνῆσαι[5] λέγομεν.

Ἐλάτῃσιν. Ἐλατίναις κώπαις. λέγεται δὲ ἐλάτη, καὶ αὐτὸ τὸ δένδρον.

Ἐλαύνωσι. Θερίζωσι.[6] ἡ γὰρ ἐκ χειρὸς τύψις, ἔλασις μεταφορικῶς. ἐλάσαι γὰρ, τὸ ἐκ χειρὸς τύψαι.

Ἐλαφηβόλος.[7] Κυνηγός.

Ἐλεαίρει. Ἐλεεῖ.

Ἐλέγξεις.[8] Ἐλέγχει περιβάλῃς, ὀνείδη[9] περιβάλῃς.

---

[1] Ἐκεκόσμητο. Apud Heſ. ἐνίκα. ἐδοξάζετο, ἐκεκόσμητο.

[2] Ἐκεχάνδει. Il. Ω. 192. Ubi pro γλήνεα πολλὰ κεχάνδει, Apollon. legebat πολλὰ κειμήλια ...

[3] Ἐκολῴα. Il. B. 212.

[4] Διπλῆς Il. K. ...

[5] Προσκυνῆσαι. Latine adorare, id eſt, manum ori admovere.

[6] Θερίζωσι. Non per ſe ſolum ἐλαύνειν ſignificat metere; ſed cum ὄγμον poſt ſe habet; ut Il. Λ. 68.

Οἱ δ', ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν
Ὄγμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν.

Πήχει

πήχει hîc idem eſt quod χεῖρας, manus.

Ἐκέκαστο. Ornabatur.

Ἐκεχάνδει. Capiebat.

Ἔκλεο. Gloriam habebas.

Ἔκμολεν. Advolavit, deſiliit.

Ἐκολῴα. Tumultuabatur; metaphorâ ſumptâ a graculis.

Ἔκπαγλον. Admirandum & excellentem.

Ἐκπεπαταγμένος. Attonitus.

Ἐκταδίην. Extenſam, magnam:

Duplicem, extenſam. ———

Ἑκυρός. Mariti pater; & ἑκυρὰ, mater mariti.

Ἔκυρσεν. Incidit.

Ἔκυσεν. Oſculatus eſt ore; unde & nos dicimus προσκυνεῖν, *id eſt*, adorare.

Ἐλάτῃσι. Abiegnis remis. Vocatur quoque ἐλάτη, ipſamet arbor, *id eſt*, abies.

Ἐλαύνωσι. Metant. Quæ enim manu fit verberatio, metaphorice vocatur ἔλασις; etenim ἐλαύνειν eſt manu verberare.

Ἐλαφηβόλος. Venator.

Ἐλεαίρει. Miſeretur.

Ἐλέγχεις. Opprobrio obnoxium reddas, ignominiæ notam inuras.

---

7 Ἐλαφηβόλος. Male legendum cenſebat Iſ. Voſſius ἐλαφοβόλος. Non animadverterat hanc vocem in Heſ. ut hîc in Apollonio, deſumptam eſſe ex Il. Σ. 319:

— Ἐλαφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνήρ.

in Sophocl. Trachyn. hoc epithetum Dianæ attribuitur.

8 Ἐλέγξεις. Idem in Heſ. Lege ἐλέγξῃς, ob ſequens ἀφιβάλῃς. Reſpicit Il. I. 518:

— Τῶν μὴ σύ γε μῦθον ἐλέγξῃς.

9 Ὀνείδη. Lege ὀνείδει.

Ἐλεγχείη. Ἡ αἰσχύνη καὶ ὄνειδος.

Ἐλέλιξε. Συνέστρεψεν· συνέσεισεν.

Ἐλελιχθέντες. Συστραφέντες, μεταβαλλόμενοι.

Ἔλεξα. Ἐκοίμισα·

Ἤτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα [1] Διὸς νόον αἰγιόχοιο.

Ἐλεοῖς. Τοῖς μαγειρικοῖς τραπεζίοις·

Αὐτὰρ ἐπεί [2] ῥ' ὤπτησε, καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔχευεν.

Ἑλέτην. [3] Εἷλον, ἔλαβον, δυϊκῶς.

Ἐλεφαίρονται. [4] Βλάπτουσι καὶ ἐξαπατῶσι· καὶ ἐλεφηράμενος, ἀντὶ τοῦ βλάψας.

Ἐλέφαντα. Τὸ ἐλεφάντινον. [5]

Ἔλεψεν. Ἐλέπισεν. περιεῖλεν.

Ἐλιάσθη. Ἐκλίθη. καὶ τὸ ἐλιάζετο, ἐξέκλινεν. καὶ τὸ λιασθεὶς, ἐκκλίνας.

Ἕλικας. Οὐκ ἐπὶ τοῦ, ἕλικας βοῦς, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου·

Πόρπας [6] τε, γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε, καὶ ὅρμους.

κόσμου τι γένος. οἱ μὲν, δακτυλίους ποιοῦς, οὓς δρακοντώδεις καλοῦσιν. οἱ δὲ, ἐνώτια [7] ἃ καλοῦσιν ἐλικτήρια. οἱ δὲ, τὰ περὶ τοὺς καρποὺς ψέλια. [8] ἐπὶ δὲ τὰς ἕλικας βοῦς, ἤτοι τὰ κέρατα ἑλικοειδῆ ἐχούσας· ἢ, ὡς ἔνιοι, ἀπὸ τοῦ κατὰ τοὺς πόδας ἑλιγμοῦ.

Ἑλικώνιος. Τὸν Ποσειδῶνα· ἀπὸ Ἑλικῶνος τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, [9]

---

[1] Ἤτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα. Il. Ξ. 252. Pro ἔλεξα, hodie legitur ἔθελξα.

[2] Αὐτὰρ ἐπεί. Il. I. 215.

[3] Ἑλέτην. Il. E. 576.

[4] Ἐλεφέρονται. Lege ἐλεφαίρονται.

[5] Ἐλεφάντινον. Poſt. ἐλεφάντινον, in Heſ. & Schol. legitur ὀστοῦν. Et hoc ex Apollon. exciderat.

ʼΕλεγχείη. Pudor & probrum.

ʼΕλέλιξε. Concuſſit, commovit.

ʼΕλελιχθέντες. Converſi, mutati.

ʼΈλεξα. Sopivi:

Certe ego ſopivi Jovis mentem ægida habentis.

ʼΕλεοῖς. Culinariis menſulis:

Verum poſtquam aſſavit, & in menſas culinarias fudit.

ʼΕλέτην. Occiderunt, ceperunt. In duali numero.

ʼΕλεφαίρονται. Nocent & decipiunt. Et ἐλεφηράμενος ſumitur pro eo qui nocuit.

ʼΕλέφαντα. Ebur.

ʼΈλεψεν. Delibravit, decorticavit, circumcidit.

ʼΕλιάσθη. Averſus fuit; & ἐλιάζετο, declinabat: & λιασθεὶς, declinans.

ʼΈλικας. Non quum de bobus uſurpatur, ſed de Vulcano:

Fibulaſque, tortileſque ἕλικας, *fiſtulaſque, & torques.*

Eſt aliquod ornamenti genus. Alii intelligunt annulos quoſdam quos vocant δρακοντώδεις; alii inaures quæ dicuntur ἐλικτήρια; alii armillas circa manus. Quod vero ſpectat ad ἕλικας βοῦς; ſignificat habentes cornua flexuoſa & in orbem convoluta: aut, ut quidam dicunt, ob inflexos pedes ſic vocantur.

ʼΕλικώνιος. Neptunum intelligit, ob Heliconem in Bœotia

6 Πέρησε. Il. Ε. 401.

7 ʼΕνώτια. In Harpocratione: ἐλικτῆρες, ἐνωτίων εἶδος. Λυσίας.

8 ψίλια. Schol. habet ψέλλια.

9 Βοιωτίῃ. Poſt Βοιωτίῃ omiſſum ἵνα, id eſt, ubi. Il. Υ. 404:

— ʼΕλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα.

ἱερὸν τοῦ Θεοῦ. οἱ δέ φασι, ἀπὸ Ἑλίκης περὶ ἧς φησι·

Οἱ δέ τοι [1] εἰς Ἑλίκην τε ϗ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσιν.

Ἑλίκωπες. [2] Οἱ ἑλικοὶ κατὰ τὴν πρόσοψιν.

Ἐλίσσετο. Ἐπὶ μὲν τοῦ ἐπεστράφη ϗ παρεκάλει·

——— Ἐλίσσετο [3] πάντας Ἀχαιούς.

ἐπὶ δὲ τοῦ μετεβάλλετο·

Ὡς ἄρ' ὅγ' ἔνθα [4] ϗ ἔνθα ἑλίσσετο, μερμηρίζων.

Ἑλκυστάζων. Ἕλκων. παρασύρων.

Ἑλλεδανοί. Οἱ δεσμοὶ οἱ [5] συνειλημμένα δέονται τὰ δράγματα·

Ἄλλα δὲ ἀμαλλοδετῆρες [6] ἐν ἑλλεδανοῖσι δέοντο.

Ἐλλόν. Τὸν ἔγγονον τοῦ ἐλάφου·

——— Κύων ἔχον [7] ποικίλον ἐλλόν.

Ἔλπεται. Ἐλπιδοποιεῖ.

Ἐλπωρή. Ἐλπίς.

Ἔλσαι. Συγκατακλεῖσαι· ἢ ἀντὶ τοῦ συστρέψας [8] ϗ ἐνειλήσας.

Ἐλύσθη. Παρεχύθη ϗ ἔπεσεν.

Ἐλοίμην. Ἐλυτρώθην.

Ἔλον. Ἤλαυνον.

Ἑλώρια. Ἑλκύσματα.

Ἐμπλάζεται. [9] Ἐπιστροφὴν ποιεῖται ϗ σέβεται.

---

[1] Οἱ δέ τοι. Il. Θ. 203.

[2] Ἑλίκωπες. Apud Heſychium explicatur, μελανόφθαλμοι. ἢ ἑλικοὶ κατὰ πρόσοψιν, ἀνακεκλασμένα ἔχοντες τὰ βλέφαρα, ἢ περιφερεῖς τὰ πρόσωπα. Et ἑλικοβλέφαρος, καλλιβλέφαρος. Quæ vox extat apud Pindarum Pyth. Od. 4. verſu 305. Habet Heſiod. in Theogonia, verſu 307. ἑλικώπιδι κούρῃ.

[3] Ἐλίσσετο. Il. A. 15.

[4] Ὡς ἄρ' ὅγ' ἔνθα. Od. Υ. 28.

ſitum, ubi templum eſt hujuſce Dei. Alii denominatum volunt ab urbe Helice, de quâ dicit:

At illi tibi in Helicen & Ægas dona adducunt.

Ἑλίκωπες. Volubiles in oculis, in aſpectu.

Ἐλίσσετο. Aliquando quidem ſumitur pro ſupplicabat, advocabat:

——— *Precabatur omnes Achivos.*

Et pro, mutabatur, convolvebatur:

Sic & ille huc & illuc vertebatur, cogitans.

Ἑλκυστάζων. Trahens, dilanians.

Ἐλλεδανοί. Vincula quibus collecti colligantur manipuli:

Alios vero manipulorum ligatores vinculis conſtringebant.

Ἐλλόν. Hinnulum:

——— *Canis habebat varium hinnulum.*

Ἔλπεται. Sperat.

Ἐλπωρή. Spes.

Ἔλσαι. Concludere; aut ſumitur pro contorquere & involvere.

Ἐλύσθη. Devolutus eſt, cecidit.

Ἑλοίμην. Liberarer.

Ἔλων. Agitabant, compellebant.

Ἑλώρια. Tractiones, lacerationes.

Ἐμπαλάζεται. Curam agit & reveretur.

---

5 Οἰ. Lege ἐν οἷς. In Herculis Scuto verſu 291:

Οἱ δ' ἄρ' ἐν ἀλλεδανοῖσι δέον. —

6 Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες. Il. Σ. 553. Vitioſe in Manuſcripto ἀμαλλοδετῆρες, pro ἀμαλλοδετῆρες.

7 Κύων ἔχεν. Od. T. 228. Pro ἔχεν, lege ἔχε. Porro ἐλλὸς eſt Hebraicum & Arabicum איל. Hinc Diana ἐλαφηβόλος dicta apud Etymologum Magnum & Suidam.

8 Ἀντὶ τοῦ συστρέψαι. Pro συστρέψαι & ἀνειλῆσαι, lege συστρέψαι καὶ ἀνειλῆσαι.

9 Ἐμπαλάζεται. Lege ἐμπάζεται.

Ἐμάτησεν. Ἐματαιοπόνησεν.

Ἐμβαδόν. Ἐμβάντες πεζῇ.

Ἐμβήῃ. Ἐμβῇ.

Ἐμβήῃ· [1] μάλα τούς γε φιλεῖ ἑκάεργος Ἀπόλλων.

Ἐμεῦ, ἐμέο, ἐμεῖο. Συνάρθροι ἀντωνυμίαι ἰσοδυναμοῦσαι ἀλλήλαις.

Ἐμέλλετε. Ἐοίκατε· [2]

Ὣς ἄρ' [3] ἐμέλλετε τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης;

Ἐμίστυλλεν. Εἰς ὀλίγα διῄρει, οἷον εἰς μείονα.

Ἐμμαπέως. Ἐσπουδακότως.

Ἔμμορε. Ἔμοιρε. κατὰ μοῖραν εἴληφεν.

Ἐμνήμυκε. Συνθέτως λέγεται μετὰ τοῦ ὑπό·

Πάντα δ' [4] ὑπεμνήμυκεν. ——

μεταφράζεται δὲ εἰς τὸ κατανένυκται.

Ἔμπεος. [5] Ἔμπειρος·

—— Κακῶν [6] ἔμπειος ἀλήτης.

Ἔμπεδον. Ποτὲ μὲν τὸ ἰσχυρόν·

Ἔμπεδον [7] αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον. ——

ποτὲ δὲ ἐν τῷ πέδῳ, οἷον τῷ ἐδάφει·

Τόφρα [8] δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν.

Ἔμπης. [9] Ποτὲ μὲν ὅμως·

—— Σὺ δὲ χαῖρε [10] καὶ ἔμπης.

---

1 Ἐμβήῃ. Il. Π. 94.

2 Ἐοίκατε. Sic in Hesychio: ἐῴκατε, ἐφαίνεσθε. οὐδαμοῦ γὰρ ἐπὶ χρόνου κέχρηται τῇ λέξει. Hom. hîc reſpicit, nec nominat.

3 Ὣς ἄρ'. Il. Δ. 816.

4 Πάντα δ'. Il. X. 491.

ἘΜΆΤΗΣΕΝ. Incaſſum egit.

ἘΜΒΑΔΌΝ. Pedibus incedentes.

ἘΜΒΉΗ. Irruat:

Irruat; valde illos diligit procul cohibens ſagittis Apollo.

ἘΜΕΥ͂, ἐμέο, ἐμεῖο. Mei; ſunt articulo copulata pronomina quæ inter ſe æquivalent.

ἘΜΈΛΛΕΤΕ. Videmini:

Siccine videmini procul ab amicis, & patriâ?

ἘΜΊΣΤΥΛΛΕΝ. In minimas & in minutas partes diſſecabat.

ἘΜΜΑΠΈΩΣ. Cum ſtudio, ardenter.

ἜΜΜΟΡΕ. Sortitus eſt; per partes cepit. Dicitur pro ἔμμορε.

ἘΜΝΉΜΥΚΕ. In compoſitione jungitur cum præpoſitione ἐπί:

In omnibus ἐπιμνήμυκε, ———

id eſt, dolore compungitur.

ἜΜΠΕΟΣ. Sciens:

——— *Malorum ſciens erro.*

ἜΜΠΕΔΟΝ. Aliquando quidem notat firmum:

Firmum uſque tenens ſcutum varium. ———

Aliquando vero quod ſtat ἐν τῷ πέδῳ, *id eſt*, in pavimento:

Tamdiu & magnus murus Achivorum in ſolo integer ſtabat.

ἜΜΠΗΣ. Aliquando quidem nihilominus:

——— *Tu vero vale nihilominus.*

---

5 Ἔμπαιος. Lege ἔμπαιος, ut & in verſu ſequenti.

6 Κακῶν. Od. Φ. 400.

7 Ἔμπεδον. Il. Π. 107.

8 Τόφρα δέ. Il. Μ. 12.

9 Ἔμπης. Vide Strunzium in Gloſſarium Oppianicum Rutgerſii.

10 Σὺ δὲ χαῖρε. Od. Ε. 205.

ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ ὁμοίως, ἢ ἐπίσης·

Τοῦ καὶ κινυρομένοιο [1] Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ
Ἔμπης ἔς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' ἀϋτμή.

καί·

Ἔμπης [2] μοι τοῖχοι μεγάρων, καλαί τε μεσόδμαι.

Ἐμπληγδην. Ἐμπληκτικῶς, [3] οὐ μετὰ κρίσεως. ἐν δὲ τῷ Υ τῆς Ὀδυσσείας ὑπομνήματι, ὁ Ἀρίσταρχος εὐμεταβόλως. [4]

Ἐμπλην. Ἐμπελάδην, σύνεγγυς· ἢ ὥς ἔνιοι [5], καὶ Ἀρχίλοχος, ἀντὶ τοῦ χωρίς·

Ἔμπλην ἐμοί [6] τε καὶ φίλου. ———

τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

Ἔμπορος. Ὁ μὴ ἰδίας νεὼς πλέων, [7] ἀλλὰ μισθοῦ·

Ἔμπορος [8] οὐ γὰρ νηὸς ἐπίβολος [9] οὐδ' ἐρετάων.

Ἔμφυλον. Ἐμφύλιον, οἷον ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς.

Ἔναξε. [10] Ἔσαξε ἢ συνεπλήρωσε.

Ἔναρα. Σκῦλα.

Ἐναρίζει. Κυρίως μὲν σκυλεύει. ἔναρα γὰρ, τὰ σκῦλα·

Οὐδέ μιν ἐξενάριξεν. [11] ———

καταχρηστικῶς δὲ, ἀνεῖλεν·

Τὸν δ' ἐπεὶ [12] ἐξενάριξεν. ———

---

1 Τοῦ καὶ κινυρομένοιο. Il. Ξ. 173.

2 Ἔμπης μέν. Od. Υ. 37.

3 Ἐμπληκτικῶς. Schol. habet ἐκπληκτικῶς.

4 Εὐμεταβόλως. Extat ἐμπληγδην, Od. Υ. 132. ubi hæc explicatio convenit. Telemachus de matre profitetur;

Ἐμπληγδην ἕτερόν γε τίει μερόπων ἀνθρώπων
Χείρονα, τὸν δέ τ' ἀρείον' ἀτιμήσασ' ἀποπέμπει.

5 Ἔνιοι. An ἐνιαχοῦ, ſeu ἔνιοι, χωρίς?

6 Ἔμπλην ἐμοί τε. In hoc Iambi veſtigio, pro ἐμοὶ legendum ἐμοῦ, ob φίλου ſequens. Heſ. habet χωρὶς, ἐγγὺς, πλησίον. Extat Il. Β. 526:

Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο.

In Herculis Scuto, verſu 372:

Pro

Sumitur pro ſimiliter & pariter:

Hujus etiam commoti Jovis in ſolidâ domo.
Pariter ad terramque & ad cœlum pervenit odor.

Et:

Æqualiter mihi parietes domûs, pulchraque intertignia.

Ἐμπληγδην. Attonitâ mente & vecordi; ſine judicio. At Ariſtarchus in ſuis commentariis ad viceſimum Odyſſeæ librum, mutabili & inconſtanti animo interpretatur.

Ἔμπλην. Prope; in contiguo. Aut, ut aliquando ſumitur, & Archilochus uſurpat: abſque, ſine:

Sine me & meo amico. ———

Hæc vox ſemel occurrit.

Ἔμπορος. Qui non propriâ navi, ſed pretio vehitur:

Navem alienam conſcendens: neque enim navem poſſideo, neque remiges.

Ἔμφυλον. Contribulem; tanquam ex eâdem tribu.

Ἔναξε. Oneravit & implevit.

Ἔναρα. Spolia.

Ἐναρίζει. Proprie quidem ſpoliat. Ἔναρα enim ſunt ſpolia:

Neque ipſum ſpoliavit. ———

Abuſive vero, ſignificat occidit:

Hunc poſtquam occidit. ———

Ἡνίοχοι δ' ἔμπλην ἔλασαν καλλίτριχας ἵππους.

7 Πλέον. Lege πλεῖον.

8 Ἔμπορος. Od. Β. 319.

9 Ἐπίβολος. Vitioſe in Manuſcripto ἐπίβολος. Hic Schol, habet: ἔμπορον. ὁ ποιητὴς τὸν ἀλλοτρίας ἐπιβαίνοντα λέγει, τὸν αὐτοῖς ὕστερον ἐπιβάτην. ὡς ἐμπόρου παρ' αὐτοῖς λεγομένου τοῦ μεταβολέως, καὶ πραγματευτοῦ.

10 Ἔναξε. Od. Φ. 122.

11 Οὐ δέ μιν ἐξενάριξεν. Il. Ζ. 417.

12 Τὸν δ' ἐπεί. Il. Χ. 376.

Ἐντεσιεργούς. [1] Νῦν λέγει ἔντεσιν ἐργαζομένους, καὶ μὴ ψιλὰς νωτοφόρους· ἐπεὶ αἱ τὴν ἅμαξαν ἕλκοντες ἡμίονοι ἔχουσι πείρινθον ἐπὶ τῆς ἁμάξης, ἐν ᾧ φέρουσι τινά.

Ἐννέωροι. Ἐνναετεῖς. ὅτ' ἂν δὲ λέγει ἐν τῇ Τ τῆς Ὀδυσσείας·

——— Ἔνθά τε Μίνως [2]

Ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστής.

δι' ἐννέα ἐτῶν λέγων τῷ Διῒ προσομιλεῖν, ἢ ἐννέα ἔτι [3] βασιλεύων. λέγεται γὰρ ὁ Μίνως δι' ἐννέα ἐτῶν συμμίσγειν [4] τῷ Διῒ καὶ ὀαρίζειν, ὅ ἐστι προσομιλεῖν· εἴτε μυθικῶς τοῦ, [5] οὐδὲ διδομένου, εἴτε καὶ τῷ ὄντι. καθώς τινες παραδεδώκασι τὸν Μίνωα προσποιούμενον πρὸς τοὺς ἀρχομένους, ὅτι παρὰ τοῦ Διὸς φέροι τὰ προστάγματα καὶ τοὺς λόγους αὐτοῖς, ὡς μᾶλλον πείθονται. [6] ὀαριστὴς δὲ, ὁμιλητής.

Ἐνοπή. Φωνή.

Ἔνοσις. Σεισμὸς, κίνησις.

Ἐνδίεσαν [7] ταχέας κύνας ὀτρύναντες.

δύναται εἶναι κυρίως τὸ δίεσαν, ἀνῆκαν τῶν κρατήρων τοὺς δὲ [8] κύνας πρὸς τὸν διωγμόν.

Ἔναυλοι. Οἱ ἀπὸ τῶν χειμάρρων [9] ποταμοὶ καταράσσοντες,

---

[1] Ἐντεσιεργούς. Alii legunt ἐντεσιουργούς. Utrumque habet Heſ. τοὺς μὴ ψιλὰς νωτοφόρους, ἀλλ' ἅμαξαν ἕλκοντας. Et Schol. τοὺς ὑποζυγίους, μὴ ψιλὰς νωτοφόρους, ἀλλὰ τήν τε ἅμαξαν καὶ τὴν πείρινθον ἕλκοντας· ὥσπερ καὶ ἐνταῦθά φησι. Il. Ω. 277.

Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας ἐντεσιεργούς.

[2] Ἔνθά τε Μίνως. Od. Τ. 179.

[3] Ἔτι. Lege ἔτη.

[4] Συμμίσγειν. Minus bene in Manuſcripto legebatur σύμμίσγων.

[5] Τοῦ. Lege τούτου, ſive hoc fabuloſum ſit, ὄντι δὴ διδομένου, neque conceſſum. Fortaſſe legendum eſt: τούτου οὕτως διδομένου, ſeu

'Ἐντεσιεργούς. Nunc vocat tanquam ὄντως ἐργαζομένους, & non ſimpliciter humeris ferentes ; quoniam muli currum trahentes habent alveum ex viminibus currui impoſitum, in quo ferunt quædam.

'Ἐννέωροι. Novem annorum. Cum vero dicit in undevigeſimo Odyſſeæ libro :

——— Hic & Minos regnavit
Qui ſingulis novem annis volventibus cum Jove magno
ſermones familiariter miſcebat.

Aut qui novem annis volventibus cum Jove, ut dicebat, converſabatur : aut qui novem annos regnavit. Dicitur enim Minos ſingulis decem annis volventibus cum Jove familiaria colloquia habuiſſe, & ὀαρίζειν, *id eſt*, ſermones miſcuiſſe ; ſive quod hoc fabuloſum ſit neque receptum ; ſive reipsâ dictum fuerit : quemadmodum quidam tradiderunt Minoa finxiſſe erga ſubditos ſuos ſe a Jove acceptas iis afferre leges & ſermones ; ut magis fidem ſibi adſtrueret. Ὀαριστὴς autem indicat eum qui cum alio familiariter converſatur.

'Ἐνοπή. Vox.

'Ἔνοσις. Concuſſio, commotio.

'Ἐναίεσαν. Immiſerunt :

——— Immiſerunt celeres canes excitantes.

ἐνδίεσαν poteſt proprie ſignificare, ex repagulis emiſerunt canes ad inſectationem.

'Ἔναυλοι. Flumina ex torrentibus erumpentia ; ſic dicuntur

ὡς διαδεδομένου, *id eſt*, ſive hoc fabuloſe ſic divulgatum & traditum fuerit.

6 Πείθονται. Lege πείθωνται, ob ὡς quod ſubjunctivum poſt ſe poſtulat.

7 'Ενδίεσαν. Omiſſum eſt caput articuli ex Heſ. repetendum : 'Ενδίεσαν. ἐπεδίωξαν, ἐπώτρυναν. Verſus ſequens legitur Il. Σ. 584. ubi ὀτρύνοντες pro ὀτρύναντες.

8 Δί. Tolle δὲ quod officit.

9 Χειμάρων. Lege χειμάῤῥων.

ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς αὐλῶσι [1] γίνεσθαι τὰς καταφοράς. αὐλῶνες δὲ, οἱ ἐπιμήκεις καὶ κοῖλοι τόποι, τοῦτ' ἔστι, οἱ εἰς μακρὸν καὶ στενὸν διήκοντες ποταμοί.

Ἔνδειος. [2] Μεσημβρινός.

Ἐνδείνων. [3] Τῶν ἐντοσθειδίων, [4] οἷον τοῦ ἐντὸς χρωτός. τῶν ἅπαξ λεγομένων.

Ἐνῖκαι. Κατὰ μὲν τὸ προσφερόμενον, [5] καί τις Θεὸς, ἴσον τὸ ἐνέγκαι. ὅτ' ἂν δὲ λέγει·

——Καί τις Θεὸς αὐτὸν ἀνῆκαι, [6]

τοιοῦτόν τι λέγει· ἄρας ἐκ τόπου ἐνταῦθα θείη.

Ἔνεροι. Νεκροί.

Ἐνισκίμψη. [7] Ἐνεπέλασεν καταπαγὲν τὸ δόρυ.

Ἐνέστακται. Ἔνεστι κατά τι μέρος·

——Τοῦ σοῦ [8] πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ.

Ἐνετῆσι. Πόρπαις, ἀπὸ τοῦ ἐνίεσθαι·

Χρυσείης [9] δ' ἐνετῆσι.——

Ἐνεύναιον. [10] Ἐγκοίτιον. καὶ ἐνευναίων, [11] τῶν ἐγκοιμησομένων.

Ἐνηέος. [12] Προσηνοῦς, προσφιλοῦς.

---

1 Αὐλῶσι. Quidam deducunt τὸ ἔναυλος ex Hebraico נחל.

2 Ἔνδειος. Lege ἔνδιος. Od. Δ. 450:
Ἔνδιος δ' ὁ γέρων ἦλθ' ἐξ ἁλός. —

3 Ἐνδείνων. Lege ἐνδίνων. Il. Ψ. 806:
Ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.

4 Ἐντοσθειδίων. Lege ἐντοσθιδίων. Hesychius interpretatur: τῶν μελῶν, ἀπὸ τοῦ ἐνδύσασθαι τῷ θώρακι καὶ τοῖς ἄλλοις ὅπλοις. Schol. τῶν ἐντὸς ὅπλων μελῶν· ἀπὸ τοῦ ἐνταίνεσθαι θώρακι καὶ τοῖς λοιποῖς ὅπλοις.

5 Καί τις Θεός. Ex hoc loco dele hæc verba καί τις Θεὸς, quæ mox ſequentur, & hîc alieno loco poſita ſunt. Legitur ἐνεῖκαι Il. Σ. 334. & Od. Σ. 285.

quod eorum impetus devolvatur ἐν τοῖς αὐλῶσι. At vero αὐλῶνες ſunt cavi & longi loci, *id eſt*, in longum & arctum porrecti fluvii.

Ἐνδεῖος. Meridianus.

Ἐνδείνων. Inteſtinorum; quaſi internæ cutis. Hæc vox ſemel occurrit.

[6]Ἐνεῖκαι. Sumitur pro his quæ offeruntur; & idem eſt quod ἐνέγκαι. Cum vero dicit:

——— *Et aliquis Deorum ipſum* ἐνείκη,

quaſi, ſublatum ex alio loco huc poneret.

Ἔνεροι. Mortui.

[7]Ἐνισκίμφθη. Appropinquavit infixa haſta.

[8]Ἐνέστακται. Ineſt ex parte:

——— *Tibi tui patris ineſt ex parte animus fortis.*

[9]Ἐνετῆσι. Fibulis; ſic dicuntur ἀπὸ τοῦ ἐνιέναι, *id eſt*, quod immittantur:

Aureis vero fibulis. ———

[10]Ἐνεύναιον. In quo quis cubat. Et [11]ἐνευναίων, dormientium, vel qui dormient.

[12]Ἐνηέος. Mitis, amabilis.

---

6 Καί τίς Θεὸς αὐτὸν ἀνεῖκαι. Od. Φ. 196. Lege ἐνείκῃ cum Homero.

7 Ἐνισκίμφθη. Legitur Il. Π. 612. & Ρ. 612:

— Τὸ δ᾽ ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
Οὔδει ἐνισκίμφθη. —

8 Τοῦ σοῦ πατρός. Od. Β. 271. Sic legitur integer verſus:

Εἰ δή τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ.

ubi vides melius legi τοι σοῦ quam τοῦ σοῦ πατρός.

9 Χρυσείης. Il. Ξ. 180.

10 Ἐνεύναιον. Extat Od. Ξ. 51:

Ἐστόρεσεν δ᾽ ἐπὶ δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγὸς,
Αὐτοῦ ἐνεύναιον, μέγα καὶ δασύ. —

11 Ἐνευναίων. Loquitur de Ulyſſis thalamo Od. Π. 35.

Χήτει ἐνευναίων κάκ᾽ ἀράχνια κεῖται ἔχουσα.

12 Ἐνηέος. Il. Ψ. 252.

Ἔνθα. Ἔστι μὲν τοῦ τότε χρονικῶς·

Ἔνθ' αὖ [1] Τυδείδης ———

καί·

Ἔνθ' [2] ἄλλοι μὲν πάντες. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ τοπικοῦ, εἰς τοῦτον τὸν τόπον·

Ἔνθα κατεπλέομεν, [3] καί τις Θεὸς ἡγεμόνευεν.

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐν τούτῳ ἢ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ·

Ἔνθα μὲν Αἴας [4] κεῖται ἀρήϊος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεὺς,

Ἔνθα δὲ Πάτροκλος. ———

Ἐνίησι. Ἐπιπέμπει. ὅτ' ἂν δὲ λέγει ἐνήομεν, [5] ἀντὶ τοῦ καθελκύσομεν.

Ἐνικλᾶν. Ἐγκόπτειν καὶ ἐμποδίζειν.

Ἔνισπεν. Εἶπεν.

Ἐννεσίῃσι. Ἐννοήσεσι, βουλήσεσιν.

Ἔντεα. Τὰ ὅπλα. κυρίως, τὰ ἐντὸς περιέχοντα τὸν ἄνδρα· οἷον ἀσπὶς καὶ θώραξ, καὶ κνημῖδες. λέγει δὲ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ τὰ ἀγγεῖα, ἔντεα· [6] ἀπὸ τοῦ ἐντὸς αὐτῶν τινα περιέχειν, οἷον·

——— Ἀμφίπολοι [7] δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός.

Ἐντρέπεται. Ἐπιστροφὴν ποιεῖται, ὃ ἐστι μετατροπὴν λαμβάνει.

Ἐντροπαλιζομένη. Ἐπιστρεφομένη.

---

[1] Ἔνθ' αὖ Τυδείδης. Il. E. 1. Hinc emenda Etymol qui hic cum Apollon. in cæteris conſentiens habet ἔνθ' αὖ Τυδείδης pro Τυδείδῃ.

ἜΝΘΑ. Sumitur pro adverbio temporis ſignificante *tunc:*

Tunc vero Tydidæ. ———

Et:

Tunc cæteri quidem omnes. ———

Et pro adverbio loci indicante *in hunc locum:*

Huc appulimus, atque aliquis Deus dux viæ fuit.

Et pro in hoc, aut in illo loco:

Illic quidem Ajax jacet Mavortius, illic Achilles;
Illic & Patroclus. ———

ἘΝΊΗΣΙ. Immittit. Quum vero dicit, ἐνήσομεν; ſignificat, tractam immittemus.

ἘΝΙΚΛᾶΝ. Incidere & impedire.

ἜΝΙΣΠΕΝ. Dicebat.

ἘΝΝΕΣΊΗΣΙ. Cogitationibus, conſiliis.

ἜΝΤΕΑ. Arma. Proprie quæ intus circumdant hominem; ut ſcutum, lorica, ocreæ. Eâdem de causâ vocat vaſa ἔντεα, quod aliquid intra ſe contineant; ut in hoc verſu:

——— *Famulæ autem auferebant vaſa convivii.*

ἘΝΤΡΈΠΕΤΑΙ. Reſpicit; curam & reverentiam habet.

ἘΝΤΡΟΠΑΛΙΖΟΜΈΝΗ. Se convertens.

---

2 Ἔνθ' ἄλλοι. Il. A. 22.

3 Ἔνθα κατεπλέομεν. Od. I. 142.

4 Ἔνθα μὲν Αἴας. Od. Γ. 109.

5 Ἐνήσομεν. Lege ἐνήσομεν. Od. B. 295. De nave dicitur;

Ὦκα δ' ἐφοπλίσσαντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.

6 Ἔντεα. Sic כלי Hebraicum notat inſtrumenta bellica & muſica, arma & vaſa.

7 Ἀμφίπολοι. Od. H. 232.

Ἐντύνεαι. Παρασκευάζῃ.

Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ.[1] Τῶν ἅπαξ εἰρημένων ἐν τῇ Ω τῆς Ἰλιάδος. οὐχ ἁπλῶς,[2] οὐδὲ περικεκαλυμμένως, ἀλλ᾽ ὡς τετυπῶσθαι τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ὅλον σῶμα.

Ἐνῶμα. Διέφερεν· καὶ νωμῆσαι, διενέγκαι. νώμησαν[3] δὲ, ἀντὶ τοῦ διένειμαν.

Ἐνωπῇ.[4] Προσόψει·[5]

—— Ὡς εἴ τι κακὸν ῥέζουσαν[6] ἐνωπῇ.

Ἐξ. Κυρίως ἡ πρόθεσις·

Ἐξ ἀκαλαρρείταο[7] βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο.

ἀντὶ τῆς ἀπό·

—— Ἐξ ἵππων[8] ἆλτο χαμᾶζε.

ἀντὶ δὲ τοῦ ὑπέρ·

Ἥρη,[9] τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν
Ἐξ ἄλλων. ——

ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους.

Ἐξέτοςς.[10] Ἐξαιρέτους.

Ἐξαλός.[11] Ἐκ τοῦ ἁλός.

Ἐξανύω.[12] Ἐξανύσω.

---

1 Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ. Il. Ω. 163.

2 Οὐχ ἁπλῶς. Schol. οὕτως φησὶν αὐτὸν κεκαλύφθαι τῇ χλανίδι, ἐντετυπωμένοις ἱματίοις ὅλον τὸ σῶμα; ὥστε μόνον τὸν τῶν μελῶν τύπον φαίνεσθαι.

3 Νώμησαν. Sumitur pro diviſerunt Il. Ι. 176:

Νώμησαν δ᾽ ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.

4 Ἐνωπῇ. Convenit Chaldaicum אנפא.

5 Προσόψει. Mallem ἐν ὄψει.

6 Ὡς εἴ τι κακὸν ῥέζουσαν. Il. Ε. 374. Vitioſe in Manuſcripto legitur ῥέζουσι.

7 Ἐξ ἀκαλαρρείταο. Il. Η. 422.

8 Ἐξ ἵππων. Il. Ω. 469.

9 Ἥρη. Il Φ. 369.

Ἐντύνεαι.

Ἐντύνεαι. Præpararis.

Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ. Hæc vox ſemel occurrit in libro Odyſſeæ vigeſimo quarto. Notat non ſimpliciter, neque ita ut contegatur, ſed expreſſa ſit facies & reliquum corpus.

Ἐνῶμα. Movit; & νωμῆσαι, movere; & νώμησαν ſignificat diviſerunt.

Ἐνωπῆ. Palam, in conſpectu:

——— *Tanquam aliquid mali facientem palam.*

Ἐξ. Proprie eſt præpoſitio in communi ſenſu accepta:

Ex leniter fluente profundo Oceano.

Pro ἀπὸ, id eſt, ab:

——— *Ab equis deſiliit in terram.*

Et pro ſupra:

Juno, cur tuus filius meum fluxum invaſit ut torqueat
Supra cæteros & præ aliis? ———

Ἐξέτους. Eximios.

Ἐξαλός. Ex mari.

Ἐξανύω. Conficiam.

---

10 Ἐξίτας. Lege ἐξαίτας. Od. Β. 307:

Νῆα καὶ ἐξαίτους ἐρέτας. —

11 Ἐξαλός. Duplicis lectionis meminerunt Euſtath. parvus Schol. & Etymologus. Quidam enim unâ voce exarant ἔξαλος, quæ vox non ſemel apud Oppianum occurrit. In Heſ. legitur ſeparatim; ſed mihi Heſ. & Apollonius conjunctim ſcripſiſſe videntur ἔξαλος, eamque vocem ut raram explicaſſe. Cur enim ſubjeciſſent ſtatim ἐκ τῆς ἁλὸς, quod idem eſt ac ἐξ ἁλὸς, iiſdemque concipitur verbis? Legitur Od. Λ. 133:

— Θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ
Ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται. —

12 Ἐξανύω. Il. Λ. 365.

Tt

Ἐξέμεν. Ἄξειν.

—— Μήδ' ἐξέμεν [1] Ἀχαιοὺς.

Ἐξαπάφοιτο. Ἐξαπατήσει. [2]

Ἐξέφθιτο. Κυρίως ἐξέφθαρτο· μεταφορικῶς δὲ, καταδεδαπάνητο.

Ἐξερεείνων. Ἐξερευνῶν, διερχόμενος.

—— Πόρους [3] ἀλὸς ἐξερεείνων.

Ἐξεσίην. Καταπρεσβείαν. παρὰ τὸ ἵημι, ἥσω, ἑσία καὶ ἐξεσία.

Ἐξερεείνων. [4] Ἐξερευνῶν, διερχόμενος.

Ἐξερίπη. Ἐκπέσῃ ἐκ τοῦ ἔρας·

—— Ἐξερίπῃ [5] δρῦς

Πρόῤῥιζος. ——

Ἐξέσσυτο. Ἐξώρμησεν.

Ἐξήλατο. [6] Ἐξ ἐλασμάτων συγκειμένη, ἐξ πτύχας ἔχουσα.

Ἐξηρώησαν. Ἐξώρμησαν.

Ἐξονομακλήδην. Ἐπ' ὀνόματος.

Ἐξυσ' ἀσκήσασα. [7] Λεπτῶς κατειργάσατο.

Ἐξώφελλεν. Ἐπὶ πολὺ ηὔξησεν.

Ἔοι. Ἀντὶ τοῦ εἴη·

Πῶς κ' ἔοι [8] εἴτις ναῖ Θεῶν αἰειγενετάων;

Ἔοργεν. Εἴργασαι.

---

[1] Μήδ' ἐξέμεν. Hæc verba, unde aliquid excidit, deſumpta ſunt ex Il. Λ. 141. ubi habetur:

— Μήδ' ἐξέμεν ἄψ ἐς Ἀχαιοὺς.

— *Neque dimittere rurſus ad Argivos.*

[2] Ἐξαπατήσει. Lege ἐξαπατήσαι.

ἘΞΈΜΕΝ. Dimittere:

——— *Neque dimittere rurſus ad Argivos.*

ἘΞΑΠΆΦΟΙΤΟ. Decipiat.

ἘΞΈΦΘΙΤΟ. Proprie quidem periit; metaphorice vero conſumptus fuit.

ἘΞΕΡΕΕΊΝΩΝ. Inveſtigans, tranſiens:

——— *Vada maris tranſiens & inveſtigans.*

ἘΞΕΣΊΗΝ. Legationem. Ex verbo ἵημι, ἵεω, *mittere*, formatur ἰσία & ἐξισία.

ἘΞΕΡΕΕΊΝΩΝ. Inveſtigans, tranſiens.

ἘΞΕΡΊΠΗ. Exciderit ex terrâ:

——— *Ceciderit quercus*

Funditus eradicata. ———

ἘΞΈΣΣΥΤΟ. Erupit.

ἘΞΉΛΑΤΟ. Ex laminis ductis conflata, ſex ſinuoſas concavitates habens.

ἘΞΗΡΏΗΣΑΝ. Eruperunt.

ἘΞΟΝΟΜΑΚΛΉΔΗΝ. Nominatim.

ἜΞΥΣ' ἈΣΚΉΣΑΣΑ. Subtiliter contexuit.

ἘΞΏΦΕΛΛΕΝ. Multum auxit.

ἜΟΙ. Sumitur pro εἴη, *id eſt*, eſſet:

Quomodo eſſet, ſi quis nos Deorum ſemper exiſtentium?

ἜΟΡΓΕΝ. Fecit.

---

3 Πόρυς. Od. M. 259.

4 Ἐξερεείνων. Oſcitans Librarius bis idem repetit.

5 Ἐξερίπη. Il. Ξ. 414.

6 Ἐξήλατο. Lege ἐξήλατος. Extat ἐξήλατον, Il. M. 295. & compoſitum dicitur ex voce ἓξ *ſex*, & ἐλατόν.

7 Ἔξυσ' ἀσκήσασα. Il. Ξ. 179.

8 Πῶς κ' ἔοι. Il. Ξ. 333. Verſus corrupte in Manuſcripto legebatur.

Ἑοῖο. Τοῦ ἑαυτοῦ·

Πατρὸς [1] ἑοῖο φίλοιο. ———

Ἑοῖ. Αὐτῷ·

Ὡς ἴδε λαῶν [2] ἔθνος ἐπισπόμενον ἑοῖ αὐτῷ.

Ἑοῖς [3] Τοῖς ἑαυτοῦ, ἢ τοῖς αὐτοῦ.

Ἐπαιγίζοντα. Ἀρίσταρχος, τὸν σφοδρότερον πνέοντα ἄνεμον. διὰ τούτου φανερὸν, ὅτι καὶ Ὅμηρος οὕτως οἶδεν αἰγίδα λεγομένην τὴν τοιαύτην πνοὴν, ἣν ἡμεῖς καταιγίδα.

Ἐπακτῆρες. Θηρευταὶ, οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες τοῖς τῶν θηρίων κοίταις.

Ἐπαλαστήσασα. Ἐπιχαλεπήνασα, [4] ἐπιδεινοπαθήσασα.

Ἐπαλλάξαντες. Ἐπιπλέξαντες, [5] ἐξαμματίσαντες. [6]

Ἐπιάλμενος. Ἐφαλλόμενος.

Ἐπάλυνεν. Ἐλεύκανεν, ἀνέδευσεν, ἐπέβρεξεν. ἢ ἀπὸ τῆς πάλης, ὡς εἴρηται, λέγει τὸ ἐλεύκανε. ἐπεπάσθη τοῖς ἀρούραις, [7] ἢ χιὼν τῇ γῇ.

Ἐπάρουρος. [8] Ἐπίγειος.

Ἐπαρτέας. Ἀπηρτισμένους. ἑτοίμους.

Ἔπασσεν. Ἐνεποίκιλλεν. σημαίνει καὶ τό [9]

Πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο. [10] ———

---

[1] Πατρός. Od. Ξ. 177.

[2] Ὡς ἴδε λαῶν. Il. N. 495.

[3] Ἑοῖς. Occurrit in priori ſenſu Od. Ξ. 23:

Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα.

& in poſteriori Od. A. 218:

Ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ἔτετμε.

[4] Ἐπιχαλεπήνασα. Lege ἐπιχαλεπηνάσασα.

[5] Ἐπιπλέξαντες. Il. N. 359:

Πεῖρας ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν.

[6] Ἐξαμματίσαντες. Heſ. habet ἐφαμματίσαντες, ἐπιπλέξαντες, ἐναλλάξαντες, ἐξ ἀντιμεταβολῆς ἐπεκτείναντες.

[7] Ἀρούραις. Legitur Il. K. 7:

— Χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας.

ad hunc verſum reſpexit Lexicographus. Et hæc fortaſſe citatio excidit, ſolâ re-

Ἑοῖο. Suî :

Patris ſui chari. ———

Ἑοῖ. Sibi :

Ut vidit copiarum agmen ſequens adhærere ſibi ipſi.

Ἑοῖς. Quæ ſunt ſuî ipſius, aut illius.

Ἐπαιγίζοντα. Ventum vehementius flantem interpretatur Ariſtarchus. Unde manifeſtum eſt Homerum ſic cognoviſſe hunc flatum dictum αἰγίδα, quem nos vocamus καταιγίδα.

Ἐπακτῆρες. Venatores; qui canes in luſtra ferarum immittunt.

Ἐπαλαστήσασα. Cum indignata fuiſſet, cum graviter tuliſſet.

Ἐπαλλάξαντες. Cum intorſiſſent, cum alligaſſent.

Ἐπιάλμενος. Inſiliens.

Ἐπάλυνε. Dealbavit, madefecit, humectavit. Aut ἀπὸ τῆς πάλης, *id eſt*, ex farinâ tenuiſſimâ quæ ſic vocatur, dicit *dealbavit*; campis & terræ nix aſperſa fuit.

Ἐπάρουρος. In terrâ exiſtens.

Ἐπαρτέας. Adornatos, præparatos.

Ἔπασσεν. Variegavit. Significat & inſperſit :

Inſperſit autem ſale ſacro. ———

---

manente gloſsâ.

[8] Ἐπάρουρος. Extat Od. Λ. 488. ubi habet duos ſenſus. Loquitur Achilles mortuus, vitamque deſiderans dicit :

Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ.

Alii intelligunt, ut Apollonius, in terrâ exiſtens, *id eſt*, vivus : alii mercede conductum & olitori ſervientem interpretantur. Duas explicationes ſic complectitur Heſ. ἐπίγειος, ἢ κηπουρὸς ἐπιμίσθιος.

[9] καὶ τό. Hic omiſſam puto gloſſam promiſſam his verbis, σημαίνει καὶ τό. Credo addendam eſſe ſignificationem, ſcilicet κατίσχει, ſeu κατίστημι, aut aliquid ſimile.

[10] Πάσσε. Il. I. 214. Sic in Theocriti

Ἐπασσύτεροι. Ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις·

Θνῆσκον [1] ἐπασσύτεροι. ——

Ἐπαύλους. Τὰς ἐπαύλεις καὶ μάνδρας.

Ἐπαυρεῖν. [2] Ἀπόνασθαι, ἀπολαύειν. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιτυχεῖν·

—— Λίθου [3] δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν.

Ἐπείγετον. Δυϊκῶς, ἐπείγουσι καὶ κατασπουδάζουσι, διώκουσιν.

Ἐπελώβευον. Ἐπελώβων. διέπαιζον·

Οἱ δ' ἐπελώβευον [4] καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσι.

κερτόμεον δὲ, ἠρέθιζον εἰρωνευόμενοι.

Ἐπεμαίετο. Ἐρήπτετο [5] καὶ ἐπεθύμει.

Ἐπέμυξαν. Ἐπεμύχθησαν· [6] οἷον ἀγανακτοῦντες καὶ μὴ δυνάμενοι ἢ ποιῆσαι, ἢ εἰπεῖν [7] ὧν πάσχουσιν.

Ἐπενήνεον. Ἐπεσώρευον·

—— Νεκροὺς δ' [8] ἐπενήνεον αἰχνύμενοι κῆρ.

Ἐπενήνοθεν. Ἐπῆν, ἐπέκειτο.

Ἐπεπωλεῖτο. [9] Ἐπεπορεύετο.

Pharmaceutriâ occurrit verſu 18:

Ἄλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπίπασσε.

ubi verſio Latina quæ vulgo circumfertur male habet, *ſed aſperge;* reddendum eſt: *aliam aſperge*. Et in verſu vigeſimo primo addit:

Πάσσ' ἅμα καὶ λέγε ταῦτα· τὰ Δέλφιδος ὀστία πάσσω.

hæc eſt communior ſignificatio. At prior ab Apoll. allata Cypriorum propria erat, teſte Euſtathio. Occurrit Il. X. 441:

— Ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε.

[1] Θνῆσκον. Il. A. 383.

[2] Ἐπαυρεῖν. Sumitur aliquando pro involvi aliorum pœnis. Sic Heſiodus dixit in Oper. verſu 238:

Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ,

Ὅστις ἀλιτραίνει καὶ ἀτάσθαλα μηχανάαται.

Sic in tertiâ Pyth. ſecundâ Antiſtrophe Pindarus dixit de Coronide:

Δαίμων δ' ἕτερος

Ἐς κακὸν τρέψαις ἐδαμάσσατό νιν, καὶ γειτόνων

Πολλοὶ ἐπαῦρον, ἀμᾶ

Δ' ἔφθαρεν. —

'Επασσύτεροι. Alii ſuper alios:

Moriebantur alii ſuper alios. ——

'Επαύλους. Stabula & caulas.

'Επαυρεῖν. Frui, fructum percipere. Et pro incurrere;

—— *In lapidem vero vita incurrere.*

'Επείγετον. In duali numero, inſtant & urgent; perſequuntur.

'Επελώβετον. Contumeliâ afficiebant, illudebant:

Illi autem ludificabantur & cavillabantur verbis.

Κερτόμιον autem ſignificat, irritabant cavillationibus.

'Επεμαίετο. Attingebat & appetebat.

'Επέμυξαν. Tacite fremuerunt. Quaſi indignantes, quique non poſſunt aliquid eorum facere aut dicere quæ patiuntur.

'Επενήνεον. Coacervabant:

—— *Mortuos autem coacervabant dolentes corde.*

'Επενήνοθεν. Supra poſita erat.

'Επεπωλεῖτο. Obibat.

At in quintâ Nemeor. tertiâ Antiſtroph. ſimpliciter ſumitur pro frui, fructum percipere:

Ἴσθι γλυκεῖαν τοι Μενάνδρυ
Σὺν τύχᾳ μόχθων ἀμοιβὰν
Ἐπαύρεο. —

quod ἐκαρπώσω recte interpretatur Schol.

3 Λίθῳ. Il. Ψ. 340.

4 Οἱ δ' ἐπελώβευον. Od. B. 323.

5 Ἐφήπτετο. Nihil mutandum; ſed poſſet legi ἐφήπτετο. Schol. in Od. I. 441. habet ἐφήπτετο, & recte quidem in hoc loco.

6 Ἐπεμύχθησαν. Sic in Heſ. ubi Kuſterus legendum cenſet ἐπεμύχθισαν, per *iota*, ex ἐπιμυχθίζω. Il. Δ. 20:

— Αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη.

7 Ὧν πάχυσι. Lege τι ὧν πάχυσι.

8 Νεκρούς. Il. H. 428.

9 Ἐπεπωλεῖτο. Il. Δ. 231.

'ΕΠΕΡΑΣΑΣ. 'Απίδου·[1]

Καί μ' ἐπέρασας[2] ἄνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε.

'ΕΠΕΡΡΩΟΝΤΟ.[3] Ὅτ' ἄν τις τῇ ῥώμῃ ἐμπίπτῃ καὶ ἀλῇ. ἐν τῇ Υ τῆς 'Οδυσσείας.

'ΕΠΕΡΡΩΣΑΝΤΟ. 'Εσείσθησαν.

'ΕΠΕΣΒΟΛΟΣ. Τοῖς ἔπεσι βάλλων, λοίδορος.

'ΕΠΕΛΗΚΕΟΝ. 'Επεκρότουν·

——— Κοῦροι[4] δ' ἐπελήκεον ἄλλοι.

'ΕΠΕΣΣΕΥΟΝΤΟ. 'Εφώρμουν·

Νῆας[5] ἐπεσσεύοντο. ———

'ΕΠΕΣΤΕΨΑΝΤΟ. Οἷον ἐπλήρωσαν.[6]

'ΕΠΕΤΡΑΠΕΤΟ. 'Επεστράφη·

Σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα[7] θυμὸς ἐπετράπετο. ———

'ΕΠΕΧΡΑΟΝ.[8]

'ΕΠΗΕΤΑΝΟΣ. Παραπεταμένη,[9] συνεχής·

——— 'Επεὶ οὐ κομιδὴ[10] κατὰ νῆα

Ἦεν ἐπηετανός. ———

'ΕΠΗΓΚΕΝΙΔΕΣΣΙ. Τῆς σχεδίας τὰ διηνεκῆ ξύλα.

---

[1] Ἀπίδου. Lege ἀπίδων.

[2] Καί μ' ἐπέρασας. Il. Φ. 178. In Homero legitur ἐπέρασσας per duplex *ſigma*.

[3] 'Επεῤῥώοντο. Od. Υ. 107:

Τῇσι δὲ δώδεκα πᾶσαι ἐπεῤῥώοντο γυναῖκες,
Ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἄλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν.

[4] Κοῦροι. Od. Θ. 379.

[5] Νῆας. Il. Β. 150.

[6] 'Επλήρωσαν. Optime *impleverunt*. Non vero, ut quidam inepte vertunt, *floribus coronant*. Et idem dicendum de hoc Virgiliano: *vina coronant*. Sic optime Heſ. πλήρεις ἐποίησαν, ἐπλήρωσαν. Et Schol. ἄχρι τῆς στεφάνης ἐπλήρωσαν, ὅ ἐστι, μέχρι τέλους. Apud Heſ. habetur quoque 'Επεστέφει. κεραννύει. Et 'Επιστεφέες. πλήρεις. κεκρασμένον. Unde dicitur Il. Θ. 232;

'ΕΠΕΡΑΣΑΣ.

'Επέρασας. Vendidiſti:

Et me vendidiſti procul abducens a patre & ab amicis.

'Επεῤῥώοντο. Cum quis totis viribus incumbit & molit, in Odyſſeâ.

'Επεῤῥώσαντο. Concuſſi ſunt.

'Επεσβόλος. Dictis contumelioſis impetens, conviciator.

'Επελήκεον. Applaudebant:

——— *Juvenes autem applaudebant cæteri.*

'Επεσσεύοντο. Contendebant:

Ad naves contendebant. ———

'Επεστέψαντο. Quaſi impleverunt.

'Επετράπετο. Curam habuit:

Tibi vero meas ærumnas animus curam habuit. ———

'Επέχραον. Aggreſſi ſunt, irruerunt, denſi imminuerunt.

'Επηετανός. Extenſus, continuus:

——— *Quoniam commeatus in navi*
Non erat perpetuus. ———

'Επηγκενίδεσσιν. Ratis ligna ſibi continuâ ſerie adhæreſcentia.

Πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο.
Bibentes crateras plenos vino. Ut Il. Α. 470:

— Κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.

&, ut ait Ariſtoteles in *Sympoſio* apud Athenæum, l. 15. τὸ στέφειν πλήρωσίν τινα σημαίνει. Sic Pſ. 65, 12. עטרת שנת טובתך *coronas annum bonis tuis*, id eſt, largiter imples & cumulas.

7 Σοὶ δ' ἐμά. Od. Ι. 12.

8 'Επέχραον. Solum reſtat articuli caput; omiſſa eſt gloſſa in Heſ. quærenda: ἐπέθεντο, ὥρμησαν, ἀθρόοι ἐπέστησαν. Extat hæc vox Il. Π. 352. ubi Schol. explicat μετὰ βίας ἐπῆλθον, ἐφώρμησαν.

9 Παρεξηρτημένη. Poſt παρεξηρτημένη, mihi addendum videtur, ut eſt in Heſ. διὰ παντὸς τοῦ χρόνου.

10 'Επεὶ οὐ κομιδή. Od. Θ. 232. Κομιδὴ, quod aberat ex Manuſcripto, reſtitui.

Ἐπημοιβοί. Ἕτερος ἑτέρῳ ἐναλλάσσων.

Ἐπί τ' ἠμύει. [1] Ἐπικαταχλίνει. τὸ γὰρ ἑξῆς, ἐπιμύειτι. [2]

Ἐπήρατος. Ἐπέραστος, ἢ ἔρωτα ἔχων.

Ἐπηρεφέες. Ἐπεστεγασμένοι. καὶ ἐπηρεφεῖς. [3]

Ἐπήρκεσεν. Ἐβοήθησεν.

Ἐπήσκηται. Ἐπικεκαλλώπισται.

Ἐπῆρσεν. Ἐφήρμοσεν.

Ἐπητῆ. Λογίῳ, παρὰ [4] τὰ ἔπη·

——— Ἐπητῆ [5] δ' ἀνδρὶ ἔοικας.

ἐν δὲ τῇ Φ τῆς Ὀδυσσείας·

——— Ου γάρ τευ [6] ἐπητύος ἀντεβόλησεν. [7]

Ἀρίσαρχος δὲ, ἐπητέως. διὰ δὲ τοῦ Η, καὶ λόγος ἀποδέδοται τοιοῦτος· ἐπητέως, [8] οἷον εὐγνώμονος. τίθησι δὲ καὶ τὴν λέξιν ἐπίρρημα, ἐπὶ τοῦ συνετοῦ·

Οὕνεκ' [9] ἐπητής τ' ἐστὶ καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων.

καὶ σὴν ἐπητύος.

Ἐπήτριμα. Ἀλλ' ἐπ' ἀλλήλοις·

——— Ἐπήτριμα [10] πίπτον ἔραζε.

Ἐπί. Κυρίως μέν·

Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς [11] λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη.

---

[1] Ἐπί τ' ἠμύει. Hinc ἐπημύει habet Heſychius. Hom. Il. Β. 148. de Zephyro ait: — ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσι. quod Heſ. explicat ἐπικαταχλίνει, *id eſt*, inclinat ſpicas. Schol. vero habet ἐπικαταχλίνει τοὺς ἀστάχυας τοῖς στάχυσι. Heſ. interpretatur ἐμπίπτει, *id eſt*, quaſi incumbit in ariſtas.

[2] Ἐπιμύειτι. Lege ἐπημύει τι. Docet in conſtructione & analyſi Grammaticâ unâ voce legendum eſſe conjunctim ἐπημύει τι, id eſt, *& inclinat*, quod Poeta per figuram uſitatam ſeparaverat in ἐπί τ' ἠμύει. Occurrit ſimplex apud Heſ. Ἠμύει. Κλίνει, πίπτει.

[3] Ἐπηρεφεῖς. Non reperitur apud Hom. ἐπηρεφεῖς contractum, ſed Od. Κ. 131. πέτρας ἐπηρεφέας. Hujuſce poſterioris voca-

Ἐπημοιβοί. Alter alterum excipiens.

Ἐπί τ' ἠμύει. Inclinat. Legendum unâ voce conjunctim ἐπημύει τε, *id eſt*, inclinatque.

Ἐπήρατος. Amabilis; aut amorem habens.

Ἐπηρεφέες. Opertum; & ἐπηρεφέας, opertos.

Ἐπήρκεσεν. Opem tulit.

Ἐπῆρσεν. Adaptavit.

Ἐπήσκηται. Adornatus fuit.

Ἐπητῇ. Eloquenti; ſic dicitur ἀπὸ τοῦ ἔπη, *id eſt*, ex verbis.

——— *Eloquenti viro ſimilis es.*

Et in libro Odyſſeæ viceſimo primo:

——— *Non enim inveniens* ἐπητύος.

Ariſtarchus legit ἐπητίος, per *epſilon*; & hoc argumento inniti poteſt: Ἐπητίως ſignificat benevolum. Quin & hanc dictionem ſemper uſurpat pro ingenioſo:

Quoniam ingenioſus es & ſolers & prudens.

Ergo non legendum eſt ἐπητύος, quod nuſquam alibi reperitur.

Ἐπήτριμα. Alia ſuper alia:

——— *Alia ſuper alia cadebant in terram.*

Ἐπί. In proprio quidem ſenſu:

Verum in vertice portûs patula oliva.

---

buli gloſſa omiſſa eſt apud Apoll. ſed reperitur in Heſ. qui habet, ἐπιστεγαρφέας.

4 Παρά. Sic quoque legitur apud Heſ. ubi fruſtra ἀπὸ volebat Kuſterus. Nam, ut egregie obſervat Alberti, ſic indicatur etymon vocis, & huic lectioni favent Schol. Phavorinus, & Etymologus.

5 Ἐπητῇ. Od. Σ. 127.

6 Οὐ γάρ τευ Od. Φ. 306.

7 Ἀιλεβόλησει. Lege ἀντιβολήσεις.

8 Ἐπητίος. Pro ἐπητίος, legerem ἐπητίος.

9 Ὄντι. Od. N. 332.

10 Ἐπήτριμα. Il. Σ. 552.

11 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς. Od. N. 346. Pro αὐτὰρ in Hom. legitur ἥδε δ'.

ἀντὶ δὲ τοῦ παρά·

Ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ [1] ἧστο. ——

ἀντὶ δὲ τῆς πρός·

Τὴν μὲν ἔπειτ' [2] ἐπὶ βωμὸν ἄγων. ——

ἀντὶ δὲ τῆς ἐν·

Οὐκ ἂν ἔγωγε [3] Θεοῖσιν ἐπυρανίοισι μαχοίμην.

Ἐπί. Κατὰ ἀναστροφήν. κυρίως μέν·

Ὧ ἔπι πόλλ' [4] ἐμόγησα. ——

ἀντὶ δὲ τοῦ ἔπεστι·

—— Ἐπεὶ ὔ τοι [5] ἔπι δέος. ——

—— Οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ [6]

Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι.

Ἐπιβαλλόμενος. [7] Ἐπιβολήν, καταπρόθεσιν [8] ἔχων.

Ἐπίβαθρον. Μισθὸν τῆς ἐπιβάσεως τῆς εἰς τὴν ναῦν, ἤγουν τὸ ναῦλον.

Ἐπιβλής. Μοχλὸς ἐπιβεβλημένος·

—— Θύρην [9] δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς

Εἰλάτινος, τὸν τρὶς [10] μὲν ἐπιρρήσσεσκον Ἀχαιοί,

Τρὶς δ' ἀναοίγεσκον. ——

---

1 Ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ. Od. Ζ. 52.

2 Τὴν μὲν ἔπειτ'. Il. Α. 440.

3 Οὐκ ἂν ἔγωγε. Il. Ζ. 129.

4 Ὧ ἔπι πόλλ'. Il. Α. 162.

5 Ἐπεὶ ὔ τοι. Il. Α. 515.

6 Οὐ γὰρ ἔπ' ἀνήρ. Od. Ρ. 537.

7 Ἐπιβαλλόμενος. Extat Il. Ζ. 68:

Μή τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος, μετόπισθε.

Nemo nunc exuviis intentus retro.

8 Καταπρόθεσιν. Hinc corrigendus Heſ. ubi legitur ἐπιβολὴν κατὰ πρόθεσιν ἔχων. Lege cum noſtro, ἐπιβολὴν καταπρόθεσιν: vel potius diviſim in utroque, κατὰ πρό-

Et pro *propter:*

Illa quidem propter focum ſedebat. ———

Et pro *ad:*

Hanc deinde ad aram ducens. ———

Et pro *in:*

Non ego cum Diis in Olympo habitantibus pugnarem.

Ἐπί. Per inverſionem. In proprio quidem ſenſu:

Pro quo multa ſuſtinui. ———

Et pro ἔνι, ſcilicet, adeſt:

——— *Nam non tibi ineſt timor.* ———

Et:

——— *Non enim adeſt vir*
Qualis Ulyſſes erat, qui cladem a domo arceat.

Ἐπιβαλλόμενος. Inſtitutum, propoſitum habens.

Ἐπίβαθρον. Pretium conſcenſionis in navem, ſcilicet naulum.

Ἐπιβλής. Vectis injectus:

——— *Januam autem continebat unus vectis*
Abiegnus, quem tres quidem claudebant Achivi;
Tres vero aperiebant. ———

θεσιν. Nam, ut ait Euſtathius, τὸ ἐπιβάλλειν πρόθεσίν εἶναι δηλοῖ. Vide ejus Commentarios in primum Odyſſeæ librum. Male in Heſ. κ̀ πρόθεσιν emendabat Salmaſius ad Simplic. Miror doctiſſimum Alberti hîc auctoritate Apoll. quem exſcribi curaverat, uſum non fuiſſe ut locum Heſ. depravatum reſtitueret. Ἐπιβολὴ autem eſt proprie ἔννοια κ̀ ἐπιχείρησις, ut explicat Sangermanenſe Lex. Manuſcriptum.

9 Θύρην. Il. Ω. 453.

10 Τρίς. Hîc ut in ſequenti verſu melius apud Hom. legitur τρεῖς δέ. In ἐπιβλὴς vide Pollux, 1. 77.

Ἐπιβώτορι μήλων. Ἤτοι βοσκήτορι, οἷον [1] ἐφιστατῆρι. οἱ τῶν βασιλέων υἱοὶ πρῶτον ἐπὶ κριῶν εἰώθασιν ἐπιβαίνειν, ὡς καὶ Ἡρόδοτός φησι·

——— Ἐπιβώτορι [2] μήλων

Παναπάλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν.

Ἐπιγνάμψασα. Ἐπικατακλάσασα, συμπείσασα.

Ἐπιγουνίδα. Τὸ σεσαρκωμένον [3] μέρος τοῦ μηροῦ πρὸ τοῦ γόνατος· ἀπὸ τοῦ ἐπιγεγονέναι ἐν τοῖς ἅμμαιν σάρκωσιν.

Ἐπιγράμβην. [4] Ὅσον ἐπικαταξύσαι·

——— Πῆχυν [5] ἐπιγράβδην βάλε χειρός.

καὶ τὸ ἐπέγραψεν, [6] ἐπικατέξυσεν.

Ἐπιδημεύεις. [7] Ἐν τῷ δήμῳ ἀνεστράφης.

Ἐπιδίφρια. [8] Ἐπὶ τῷ ἅρματι.

Ἐπιδραμέτην. Ἐπεδίωκον φεύγοντα.

Ἐπιδώμεθα. Ἐπιδῶμεν. [9]

Ἐπιδωσόμεθα. Ἐπιδόσει τιμήσωμεν.

Ἐπιβωσόμεθα. Ἀντὶ τοῦ ἐπιβησόμεθα. [10]

---

[1] Οἷον. Omiſſa certe particula disjunctiva ἤ. Ut habet Heſ. βοσκήτορι τῶν ποιμένων; ἐπιστάτῃ ἢ ἐφιστατῆρι. Deinde quæ eamdem ac Apollonius adfert rationem. Optime a Relando & Joſepho Scaligero animadverſum eſt interpretationem τοῦ ἐφιστατῆρος pertinere ad ἐπιβήτορι, quomodo nonnulli in Homero legebant. Infra pro Ἡρόδοτος, legerem Ἡρόδωρος. In verſu ἐπιβώτορι pro ἐπιβώτορι male ponitur.

[2] Ἐπιβώτορι. Od. N. 222.

[3] Σεσαρκωμένον. Lexicon Manuſcriptum habet: τὸ πρὸ τοῦ γόνατος ἄνω σαρκῶδες τοῦ μηροῦ. ἤγουν ἡ, τὴν ἐπιγουνίδα. Extat Od. Σ. 73:

Οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.

ubi Heſ. λέγει δὲ τὸ μηρὸν, ἀφ' οὗ ἐπιδεικνύειν τὴν τοῦ σώματος ἀλκήν.

[4] Ἐπιγράμβην. Lege ἐπιγράβδην. Schol. ἄκρως τοῦ ἐπιξῦσαι μόνον τὸ δέρμα.

[5] Πῆχυν. Il. Φ. 166.

[6] Ἐπέγραψεν. Od. X. 280.

[7] Ἐπιδημεύεις. Invenitur Od. Π. 28.

Ἐπιβώτορι μήλων. Ovium paſtori, aut inſeſſori. Regum enim filii equitare diſcentes primum ovibus inſidere ſolent, ut dicit Herodorus:

——— Juveni paſtori ovium
Delicato, quales regum filii ſunt.

Ἐπιγνάμψασα. Cum inflexiſſet, cum perſuaſiſſet.

Ἐπιγουνίδα. Carnea & corpulenta pars femoris ante genu; ſic dicta quod ex humeris proveniat corpulentia.

Ἐπιγράμβην. Tanquam leviter perſtringere:

——— Cubitum leviter perſtrinxit manûs.

Et ἐπέγραψεν ſignificat leviter delibavit.

Ἐπιδημέτεις. In populo manes.

Ἐπιδίφρια. In curru.

Ἐπιδραμέτην. Perſequebantur fugientem.

Ἐπιδώμεθα. Videamus.

Ἐπιδωσόμεθα. Acceſſione ad munera honorabimus.

Ἐπιβωσόμεθα. Invocabimus.

---

ubi alii legunt ἐπιδημεύῃς. Heſ. habet Ἐπιδημεύει. Ἐν τῷ δήμῳ ἀναστρέφει. Sed certiſſime reſpexit ad hunc Hom. locum, quod animadverſum non fuit; & legendum, Ἐπιδημεύεις. Ἐν τῷ δήμῳ ἀναστρέφεις.

8 Ἐπιδίφρια. Od. O. 51:

— Δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείη.

quod Heſ. interpretatur: τὰ ἐπὶ τῷ ἁρματείῳ δίφρῳ.

9 Ἐπιδώμεθα. Legitur Il. X. 254:

Ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα. —

ubi ſcite Heſ. habet, ſaltem quemadmodum a Sopingio emendatus fuit: ἐπιδώμεθα θεοὺς μάρτυρας, ἢ δῶμεν. Incertum enim ex utro verbo derivetur hæc vox.

10 Ἐπιβησόμεθα. Lege ἐπιβωσόμεθα. Schol. & Etymologus habent: ἐπιβωσόμεθα, εἰς βοήθειαν ἐπικαλεσόμεθα. γράφεται καὶ ἐπιδωσόμεθα· ἤγ. ἢ δώροις τιμήσομεν. Reſpiciunt Il. K. 463:

— Σὲ γὰρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ
Πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθα, aut ἐπιδωσόμεθα. Apollonius ante ἐπιβωσόμεθα, habebat ἐπιδωσόμεθα, ἐπιδόσει τιμήσομεν. Ubi vides eum utramque hujuſce verſus variantium Lectionum conjungere voluiſſe.

Ἐπιεικέα. Ἐγχωροῦντα, πρέποντα.

Ἐπιεικές. Ἐπεοικὸς, προσῆκον, ἐγχωροῦν.

Ἐπιειμένε. Ἐπημφιεσμένε. ἐπὶ δὲ τῆς Ι Ὀδυσσείας·

——— Μεγάλην ἐπιειμένος [1] ἀλκὴν,

Ἡλιόδωρος ἀποδίδωσι, πεποιημένον.

Ἐπιείσομαι. Ἐπελεύσομαι.

Ἐπιζάφελος. Ὁ λίαν ηὐξημένος. εἴρηται γὰρ τὸ ὀφέλλειν·

——— Ὅτε κέν [2] τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἥκοι.

Ἐπίηλεν. [3]

——— Αὐτὸς γὰρ ἐπίηλεν. ———

Ἀρίσταρχος, ἐπεισέπεμψεν.

Ἐπίηρα. Τὴν μετ' ἐπικουρίας χάριν·

Μητρὶ φίλῃ [4] ἐπίηρα φέρων. ———

ἐν δὲ τῷ·

Οὐδέ τι μοι [5] ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρ' ἀνὰ [6] θυμῷ.

τὰ ἐπικουρητικὰ τῆς ψυχῆς. οὕτως Ἀρίσταρχος.

Ἐπιθήσομεν. Ἐπιβαλοῦμεν. [7]

Ἐπιθρέξαντος. [8] Ἐπιδραμόντος. εἴληπται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔθρεξεν, τοῦτ' ἔστιν παρεληλυθότος χρόνου τοῦ τρέχει ἐνεστῶτος· ὡς ἔθρεψεν, τρέφει.

---

[1] Μεγάλην ἐπιειμένος. Od. I. 214. Lege ἐπιειμένην.

[2] Ὅτε κέν τιν'. Il. I. 521. Pro ἥκοι, in noſtris Hom. Editionibus legitur ἵκοι.

[3] Ἐπίηλεν. Omiſſa prior gloſſa quæ hoc vocabulum immediate ſequi debuerat. In Heſ. cernere eſt: ἐπεξέπεμψεν. ἔπεμψεν. ἐπήγαγεν. ἐπηύξησεν. Pro αὐτὸς in verſu Homerico legitur ἄλλος. Od. X. 49.

[4] Μητρὶ φίλῃ. Il. A. 572. Lege φίλῃ.

[5] Οὐδέ τι μοι. Od. T. 343.

[6] Ἐπιήρ' ἀνά. Alii pro ἐπιήρ' ἀνὰ θυμῷ legunt unâ voce ἐπιήρανα. Longe aliter

ἘΠΙΕΙΚΈΑ.

'ἘΠΙΕΙΚΈΑ. Conceſſa, decentia.

'ἘΠΙΕΙΚΈΣ. Conveniens, decens, conceſſum.

'ἘΠΙΕΙΜΈΝΕ. Indute. At in Odyſſeâ:

——— Magnam ἐπιειμένον *fortitudinem;*

Heliodorus vertit, qui fecit magnam vim.

'ἘΠΙΕΊΣΟΜΑΙ. Adibo.

'ἘΠΙΖΆΦΕΛΟΣ. Valde auctus. In hoc enim vocabulo includitur verbum ὀφέλλειν, *id eſt*, augere:

——— *Quando aliquem vehemens & valde aucta ira occuparet.*

'ἘΠΊΗΛΕΝ.

——— *Hic enim induxit.* ———

Ariſtarchus interpretatur, immiſit.

'ἘΠΊΗΡΑ. Voluptatem cum auxilio conjunctam:

Matri charæ opem & voluptatem afferens. ———

Et in hoc verſu:

Neque mihi lavacra pedum ἐπίηρα *animo.*

Animo opem afferentia hîc interpretatur Ariſtarchus.

'ἘΠΙΘΉΣΟΜΕΝ. Imponemus.

'ἘΠΙΘΡΈΞΑΝΤΟΣ. Incurrentis. Formatur ex verbo θρέξειν, ex præterito præſentis τρέχω: ut dicitur ἔθρεψεν ex τρέφω; *id eſt*, nutrio.

Apollonius. At in Heſ. legitur: Ἐπιήρανα. Ἐπικουρητικὰ τῆς ψυχῆς. Etymologus in verſu Homeri legit conjunctim unâ voce ἐπιήρανα. Videſis eum in ἤρανος & in ἐπίηρα. Hanc lectionem alteri ſic præfert Euſtathius: τὰ ἐπιήρανα θυμῷ, κρεῖττον οὕτω γράφεσθαι, ἤπερ ἐπίηρ' ἀνὰ θυμόν. ἡ γὰρ ἀνὰ πρόθεσις οὐκ εἴωθεν ἁπλῶς ἐπὶ τοιούτων συμπερασμάτων συντάσσεσθαι.

7 Ἐπιβαλῶμεν. Loquitur de pœnâ impoſitâ. Od. B. 192:

Σοὶ δὲ γέρον θωὴν ἐπιθήσομεν ἥν κ' ἐνὶ θυμῷ
Τίνων ἀσχάλλῃς. —

8 Ἐπιθρέξαντος. Il. N. 409:

Καρφαλέον δέ οἱ ἀσπὶς ἐπιθρέξαντος ἄϋσεν
Ἔγχεος. —

Ἐπιθύουσιν. Ἐπ᾽ εὐθείας ὁρμῶσι.

Ἐπικάρα. [1] Ἐπὶ κεφαλήν. Διὰ τοῦτο σημαίνει τὸ καταφερὲς τοῦ ῥεύματος, ὥστε δοκεῖν ἐπὶ κεφαλὴν φέρεσθαι·

Ἐξ ὀρέων [2] ἐπὶ κάρ· μινύθει δέ τοι ἔργ᾽ ἀνδρῶν.

Ἐπικάρσια. Πλάγια, οὐ κατ᾽ εὐθύ.

Ἐπικέλσαντας. Ἐπὶ ξηρὸν ἀγαγόντας, ὁρμήσαντας.

Ἐπικεύσω. Ἐπικρύψω καὶ ἀποστελοῦμαι.

Ἐπίκλοπος. Ἐπιθυμητής· [3] ἢ κλέπτων καὶ ἐξαπατῶν τοῖς λόγοις.

Ἐπιλίγδην. Ὅσον ἐπιψαῦσαι·

Ἄκρον ἐπιλίγδην. [4] ———

Ἐπιλλίζουσι. Ἐπιλλίζειν ἐστὶ τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπικατακλᾷν.

Οὐχ ὁρᾷς [5] ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες;

Ἐπιμασσάμενος. Ἐφαψάμενος.

Ἐπίμαστον. Τὸν ἐπιζητοῦντα καὶ ἐπιμαστεύοντα τροφήν. [6] σημαίνει καὶ τὸν ἐπίπληκτον.

Ἐπιμίξ. Ἐπιμεμιγμένως. [7]

Ἐπίνυσσεν. [8] Ἐσωφρόνησεν.

Ἐπίουρος. [9] Εἰ μὲν ἡ πρώτη ὀξυτονοῖτο, δύο μέρη λόγου εἰσίν·

---

[1] Ἐπικάρα. Apud Heſ. ut in Hom. ἐπὶ κάρ. Alii ſcribendum cenſent unâ voce, ἐπίκαρ, ἐς τὸ κάτω μέρος; cui opponitur in Galeni Gloſſario: Ἀνάκαρ. Ἐς τὸ ἄνω. Vide Etymologum Magnum.

[2] Ἐξ ὀρέων. Il. Π. 392. In Apollon. pro ἀνδρῶν lege ἀνθρώπων.

[3] Ἐπιθυμητής. Apud Heſ. ἐπιθυμῶν τοῦ κλέπτειν. Legitur Il. Χ. 281:

Ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων.

Et Od. Φ. 397:

Ἤ τις θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων.

Ad quod alludit illud Apollonii ἐπιθυμητής, poſt quod omiſſum puto, aut τοῦ κλέπτειν quod optime habet Heſ. aut τῶν ἀλλοτρίων, quod legitur in Lexico Manuſcripto ab Alberti laudato. Etymologus Magnus: Ἐπίκλοπος. Κρύπτος καὶ ἐξαλογιστικός, ἢ ἀπατεών, ἤτοι θηκτὴρ ἐπίκλοπος. Hæc ultima verba corrupta ſunt ex illo verſu quem ſupra laudavimus:

Ἤ τις θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων.

Ἐπιθύουσι. Recta irruunt.

Ἐπικάρα. In caput. Et ſic innuit pronum & proclivem ſecundi fluminis lapſum, ita ut videatur in caput præceps devolvi:

Ex montibus in caput: minuuntur vero labores hominum.

Ἐπικάρσια. Obliqua, non recta.

Ἐπικέλσαντας. In ſiccum adducentes, appellentes navem.

Ἐπικεύσω. Celabo & diſſimulabo.

Ἐπίκλοπος. Appetens; aut qui furatur & decipit verbis.

Ἐπιλίγδην. Ita ut leviter perſtringatur ſumma pars:

In ſummâ parte leviter perſtrictus. ——

Ἐπιλλίζουσι. Verbum ἐπιλλίζειν eſt oculos inflectere innuendo:

Non vides quod mihi innuunt omnes?

Ἐπιμασσάμενος. Cum attigiſſet.

Ἐπίμαστον. Quæritantem victum. Significat & vecordem, attonitum.

Ἐπιμίξ. Promiſcue.

Ἐπίνυσσεν. Sapientem reddidit.

Ἐπίουρος. Si prima ſyllaba accentu acuto notetur, duæ vo-

4 Ἄκρον ἐπιλίγδην. Indicat hunc locum Homeri Il. Ρ. 599:

Βλῆτο γὰρ ὦμον δουρὶ, πρόσω τετραμμένος αἰεὶ,
Ἄκρον ἐπιλίγδην. —

5 Οὐχ ὁρᾷς. Od. Σ. 11. Lege ἀΐεις ut hodie habetur; aut ſequendo lectionem Apoll. ad metrum tamen accomodatam, ſcribe ὁράας; quod præterea alibi legitur, & hic multo præſtat. Quod enim innuitur, magis cernitur quam auditur.

6 Τροφὴν. Legitur Od. Υ. 377, ubi Schol. ſimpliciter habet ἐπιμαστεύοντα καὶ ἐπιζητοῦντα. Ex Apollonio repone τροφὴν quod in Schol. exciderat.

7 Ἐπιμεμιγμένῳ. Lege ἐπιμεμιγμένως. Extat Il. Λ. 525.

8 Ἐσωφρόνησεν. Mallem ἐσαόφρονισεν.

9 Ἐπίουρος. Extat Od. Ν. 405. & Ο. 39:

Αὐτὸς δὲ πρώτιστα συβώτην εἰσαφικέσθαι,
Ὅς τοι ὑῶν ἐπίουρος. —

Si accentu acuto notetur prima ſyllaba, ἔπι eſt pro ἔπεστι, *adeſt cuſtos.*

ἔπεισι οὖρος, ὁ ἐστι φύλαξ. ὡς μεταφορικῶς ὁ ξύλινος ἐπίουρος. [1]

Ἐπιρρήσσεσκον. [2] Ἐπεσπῶντο, ἐπέβαλλον.

Ἐπισκύνιον. Τὸ ὑπὲρ [3] τὰς ὀφρῦς μέρος.

Ἐπισμυγερῶς. Ἐπιπόνως·

——— Ἐπισμυγερῶς [4] ναυτίλλεται. ———

Ἐπίσπαστον. Αὐθαίρετον·

Ἦ τάχα Ἶρος ἄϊρος [5] ἐπίσπαστον κακὸν ἕξει. [6]

Ἐπισπέσθαι. Ἐπακολουθῆσαι, ἐπιδιῶξαι.

Ἐπισσεύας. [7] Ἐφορμήσας.

Ἐπισσώτρων. Τὴν [8] τοῦ ἅρματος τροχῶν κύκλων σιδηρῶν, οἷον, τῶν ἐπὶ τὴν γῆν σουμένων.

Ἐπισταδόν. [9] Ἐφεστῶτες.

Ἐπιστάμενος. [10] Ἐπὶ στίχου ἐν τῇ Ξ τῆς Ὀδυσσείας. Ἀρίσταρχος, ὁ ἐπιστήμονος.

Ἐπίσταται. Δύναται. [11]

---

[1] *Ξύλινος ἐπίουρος*. Hîc ἐπίουρος, *cuſtos* dicitur metaphorice, ἀπὸ τοῦ ξυλίνου ἐπιούρου, ἤγουν ἥλου, ſic dicti quod conjuncta revinciat & firmâ cuſtodiâ contineat. Poſt ξύλινος omiſſum puto ἧλος; & ſenſus erit: *ut metaphorice ligneus clavus dicitur* ἐπίουρος. Hinc nata vox οὐρῆες cuſtodes. Nam verſum illum primi Iliados Libri:

Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο, καὶ κύνας ἀργούς,

vulgo ſic redditum:

Mulos quidem primum invaſit, & canes celeres,

cum cauſa non appareat cur potiſſimum muli corripi eo morbo dicantur, Ariſtoteles in Poet. c. 25. de cuſtodibus primo peſtilentiâ correptis intelligit; præſertim quum ſtatim canum mentionem faciat Poeta: quos etiam cuſtodiæ causâ ut accerrimos excubitores adhibebant.

[2] Ἐπιρρήσσεσκον. Il. Ω. 454.

[3] Τὸ ὑπέρ. Heſ. habet, τὸ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν ὀφρύδιον. Lex. vero Manuſcriptum a me conſultum: τὸ ἐπικείμενον ταῖς ὀφρύσι δέρμα.

ces ſeparandæ ſunt : & idem eſt ac ἔπεστι οὖρος, *id eſt*, adeſt cuſtos ; ut metaphorice ligneus clavus dicitur ἐπίουρος.

'Επιῤῥήσσεσκον. Attrahebant, imponebant.

'Επισκύνιον. Pars ſupra ſupercilia poſita.

'Επισμυγερῶς. Laborioſe :

——— Laborioſe navigat. ———

'Επίσπαστον. Sponte arceſſitum :

Certe mox Irus non jam Irus ſponte arceſſitum malum ſibi adducet.

'Επισπέσθαι. Sequi, perſequi.

'Επισσεύας. Cum immiſſos excitaſſet.

'Επισσώτρων. Currûs rotarum circuli ferrei ; ſic dicuntur quaſi ſupra terram σεύμενοι, *id eſt*, agitati.

'Επισταδόν. Adſtantes.

'Επιστάμενος. In verſu decimi quarti Odyſſeæ Libri. Ariſtarchus interpretatur prudentem.

'Επίστηται. Poteſt.

4 'Επισμυγερῶς ναυτίλλεαι. Od. Δ. 672. Lege ναυτίλλεται.

5 Ἦ τάχα Ἶρος ἄιρος. Od. Σ. 72. In Hom. ἄϊρος pro ἄιρος.

6 Ἆξει. In vulgatis Homeri Editionibus legitur ἵξει. Sed ἄξει melius convenit cum ἐπίσπαστον. Metaphorâ ductâ ut ait Schol. ἀπὸ τῶν ὀρνίθων τῶν διαλεαζομένων καὶ ἐπισπωμένων ἑαυτοῖς τὸν ὄλεθρον. Conſonat Euſtathius.

7 'Επισσείας. Legitur Od. Ξ. 399. Δμῶας ἐπισσείσας, non vero ἐπισσείσαις ; at alii volunt, ἐπισσείας.

8 Τήν. Lege τῶν ; aut forſan omiſſum eſt vocabulum, ſcilicet κανθὸν, & legendum : τὴν τοῦ ἅρματος.... κανθόν. Sed prius mallem.

9 'Επισταδόν. Reſpicit ad Od. Π. 453 :

— Οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπισταδὸν ὁπλίζοντο,

ubi alii legunt, ἐπὶ σταθμόν.

10 'Επιστάμενος. Lege ἐπισταμένου, ut occurrit Od. Ξ. 359 :

Ἀνδρὸς ἐπισταμένου. —

11 'Επίστηται. Il. Π. 243 :

— Ἤ ῥα καὶ οἶος ἐπίστηται πολεμίζειν.

Ἐπιστάτῃ. [1] Τῶν ἅπαξ εἰρημένων. λέγει δὲ τῷ ἐφισταμένῳ καὶ ἐπαιτοῦντι.

Ἐπιστεφέας. Πλήρεις·

—— Κρητῆρας [2] ἐπιστεφέας οἴνοιο

Ἐπιστροφάδην. Μετ' ἐπιστροφῆς τοῦ σώματος.

Ἐπίστροφος. Ἐπιστρεπτικὸς, [3] οἷον ἐπιμελής. [4] ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα.

Ἐπισφυρίοις. Τὰ ἐπιτιθέμενα μετὰ τὰς κνημῖδας τοῖς σφυροῖς ἐπισφύρια καλεῖται·

—— Ἐπισφυρίοις [5] ἀραρυίας.

Ἐπισχερώ. [6] Ἐφεξῆς.

Ἐπισχεσίην. Πρόφασιν·

—— Οὐδέ τιν' ἄλλην

Μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε.

Ἐπιτάρροθοι. Οἱ τοῖς κυσὶν ἐπιθορρῦντες. [7] τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπικούρων.

Ἐπιτεῖλαι. Ἐπιτάξαι, ἐντείλασθαι.

Ἐπιτειλαμένῳ. Ἐπιτάξαντι.

---

1 Ἐπιστάτῃ. Od. P. 455.

2 Κρητῆρας. Il. Θ. 232.

3 Ἐπιστρεπτικὸς, ut fuſius explicat Heſ. ὡς ἑαυτὸν ἐπιστρέφων τοὺς ἀνθρώπους. Alludit ad Od. A. 177:

— Ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
Ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.

quod vertunt: *Nam & is in ſe convertebat ſtudia hominum, eoſque ad ſe alliciebat.*

4 Ἐπιμελής. Sumitur pro inſpectore curam gerente, Od. Θ. 163:

Φόρτου τε μνήμων, καὶ ἐπίστροφος ἦσιν ὁδαίων.

Hic tamen alii legunt, ἐπίσκοπος, quod gloſſam fuiſſe puto. Sumitur pro nomine proprio, Il. B. 517 & 856.

5 Ἐπισφυρίοις. Il. Σ. 459.

6 Ἐπισχερώ. Extat in Pindari primâ Nemeâ, ut jam animadverſum eſt, αὐτὸν μὰν ἐν εἰρήνᾳ τὸν ἅπαντα χρόνον σχερῷ ἡσυχίαν, καμάτων μεγάλων ποινὰν λαχόντα. Errorem

'Ἐπιστάτῃ. Hæc vox ſemel occurrit. Intelligit eum qui aſtat & mendicat.

'Ἐπιστεφέας. Plenos :

——— *Crateras-plenos vino.*

'Ἐπιστροφάδην. Cum converſione corporis.

'Ἐπίστροφος. Vim habens ad ſe convertendi. Aut curam habens. Eſt autem & nomen proprium.

'Ἐπισφυρίοις. Quod malleolis pedum injicitur poſt ocreas vocatur ἐπισφύρια :

——— *Fibulis adaptatas.*

'Ἐπισχερώ. Ex ordine, deinceps.

'Ἐπισχεσίην. Prætextum :

——— *Neque ullum alium*

Seditionis facere prætextum potuiſti.

'Ἐπιτάῤῥοθοι. Qui canes incitant. Sumitur & pro ſociis atque djutoribus.

'Ἐπιτεῖλαι. Mandare, jubere.

'Ἐπιτειλαμένῳ. Ei qui mandavit.

---

in metro manifeſtum, deeſſeque ſyllabam optime annotavit Joannes Benedictus ; ſed male legit δυχερῶν pro χερῶν. Melius ἰχερὼ emendat Alberti.

7 'Ουδέ τιν' ἄλλην. Od. Φ. 71.

8 'Επιθοῤῥῶντες. Lege tranſpoſitis litteris ἐπιῤῥοθοῦντες, ut habetur in Etymologo Magno, pag. 365. Ed. Sylburg. Videſis eumdem voce ἐπίῤῥοθος, pag. 363. ex quo apparet ἐπιῤῥοθεῖν proprium eſſe veterum in venatione. Formula τῶν ἐπιῤῥοθούντων eſt apud Xenophontem *de venatione*, pag. 575. Editionis quæ prodiit Lutetiæ apud Henricum Stephanum, anno 1581. 'Επιβοώντων δὲ αὐτῷ διακελευόμενοι, ἰὼ κύνες, ἰὼ καλῶς, σοφῶς γε ὦ κύνες, καλῶς γε ὦ κύνες. Clar. Alberti ad Heſychium perperam edidit ἐπιθαῤῥῶντες. Il. M. 180. Πάντες ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάῤῥοθοι ἦσαν. Eadem hæc actio canes adhortandi vocatur quoque ἐπίσιττον, teſte Etym. qui habet : τὸ σπαρίζοντας ἐποτρύνειν τοὺς κύνας ἐπὶ τὰ ἔργα ἐν τοῖς κυνηγεσίοις, ἐπίσιττον καλεῖται. Simplici σίττα paſtores utebantur. Theocrit. εἰδ. Ε. σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω. Et εἰδ. Η. σίττα νέμεσθε, νέμεσθε. Pro quo apud Euripid. in Cyclope, verſu 49 : ψύττα. ὁ τᾶδ' ὦ, ὁ τᾶδε νέμῃ.

Ἐπιτετράφατε. [1] Ἐπιτετραμμένοι εἰσίν. Ἴακχον [2] δὲ τὸ σχῆμα.

Ἐπιτηδές. [3] Ἐπιτηδεῖς, ἐπιτηδείως.

Ἐπίτονος. [4] Ὁ ἱμὰς ὁ δεσμεύων τὸ πρὸς τὸ ἱστίον κέρας, οἷον ἡ κεραία ἥτις δεσμεύεται περὶ τὸν ἱστόν.

Ἐπιτρέψαι. Ἐπιτροπεῦσαι δῦναι.

Ἐπίφρονα. Φρόνιμον.

Ἐπιψαύσῃ. Ἐπιθιγγάνῃ.

Ἐπιωγαί. Οἱ ἀλίμενοι [5] τόποι, ὑπαγωγὰς δὲ ἔχοντες ἐν σκέπῃ. ὑπὸ ἀνέμων.

Ἔπλετο. Ἐγένετο.

Ἐπιβαλλόμενος. [6] Ἐπιβολὴν, καταπρόθεσιν ἔχων.

Ἐπλίσσοντο. Διέβαινον, ἀπὸ τοῦ πλιάδος· [7]

—— Ἐν δ' ἐπλίσσοντο [8] πόδεσσι.

---

[1] Ἐπιτετράφατε. Lege ἐπιτετράφαται. Il. Β. 25:

Ὧ λαοί τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλε. —

[2] Ἴακχον. Lege Ἴακον.

[3] Ἐπιτηδές. Legitur Il. Α. 142:

Ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν. —

quod vertitur, *remiges idoneos*. Optime poſt Euſtathium annotaverunt L. Bos & Kuſterus τὸ ἐπιτηδὲς non eſſe adverbium, aut neutrum ſingulare pro adverbio poſitum; ſed accuſativum pluralem Poeticum & Ionicum pro ἐπιτηδεῖς, per eliſionem τοῦ Ι, quæ littera in diphtongo ΕΙ Ionice & Dorice omitti ſolet; ut in ἀπόδεξις pro ἀπόδειξις. πλέων pro πλείων, χέρας pro χεῖρας. Sic Il. Η. 100. ἀκλεὲς pro ἀκλεεῖς ſcribitur. Quibuſdam ἐπιτηδὴς derivatur ex Hebr. עתיד *paratus*, & Chald. Syr. & Ar. עתד *paratus*, *præſto fuit*.

[4] Ἐπίτονος. Sic corrige Heſ. locum ἐπίτονος interpretantis, quem miror nunquam antea emendatum fuiſſe: δέρμα (lege δέσμα) ᾧ καταστρέφεται τὸ ἱστὸν τῆς νεώς: lege τὸ ἱστίον, vel πρὸς τὸν ἱστὸν τῆς νεὼς τὸ κέρας; ut & habet Suidas.

[5] Ἀλίμενοι. In Heſ. ἀνείμενοι. Od. Ε. 404:

Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαί.

[6] Ἐπιβαλλόμενος. Vide ſupra ubi idem iiſdem occurrit verbis.

[7] Πλιάδος. Hæc vox non eſt Græca. Legendum πλιχάδος quæ eſt pars corporis inter inguina & femur, quæ ſcilicet incedendo veluti divaricetur. Pollux, lib. II. 173. τὰ μέντοι μεταξὺ ποδηθμένα καὶ ὀρχέων καὶ μηρῶν πλιχάδες καλοῦνται. ὅθεν καὶ τὸ διαβαίνειν οἱ ποιηταὶ ἀμφιπλίσσειν λέγουσι. καὶ τὸ περιβάδην ἀμφιπλίξ, ὡς Σοφοκλῆς καλεῖ χρύσεον ἐπὶ δράκοντα αἰτῶν. θαμρὸν ἀμφιπλὶξ εἰληφότα· ἤτοι περιβεβηκότα.

ἘΠΙΤΕΤΡΆΦΑΤΕ.

Ἐπιτετράφατε. Commiſſi ſunt. Ionica eſt hæc orationis figura.

Ἐπιτηδέες. Paratos, diſpoſitos.

Ἐπίτονος. Funis colligans antennam ad velum, tanquam antenna quæ revincitur ad malum navis.

Ἐπιτρέψαι. Committere.

Ἐπίφρονα. Prudentem.

Ἐπιψαύσῃ. Attingeret.

Ἐπιωγαί. Portu carentia loca, ſed ſeceſſum habentia & a vento munita tectaque.

Ἔπλετο. Fuit.

Ἐπιβαλλόμενος. Inſtitutum, propoſitum habens.

Ἐπλίσσοντο. Tranſibant:

——— *Et pulchre tranſibant pedibus.*

διὸ καὶ Στράτλις, τὰ θυγάτρια περὶ τὴν λεκάνην ἅπαντα περιπεπλιγμένα, τουτέστι, διασχόντα τὰ σκέλη. καὶ Ὅμηρος δέ·

— Εὖ δ' ἐπλίσσοντο πόδεσσι,

τουτέστι διέβαινον. Euſtathius ad Od. Z. τὸ δὲ πλίσσοντο, λέξις μέν ἐστιν Ἰωνική. κατὰ δὲ τοὺς πλείονας, Δωρική. δηλοῖ δὲ τὸ βηματίζειν καὶ μεταφέρειν σκέλος παρὰ σκέλος. ὅθεν καὶ πλὶξ, τὸ βῆμα. καὶ πλίξας, ὁ βηματίσας. καὶ περιπεπλιγμένον, τὸ περιβεβηκός. καὶ ἀπεπλίξατο, τὸ ἀπέβη, παρὰ τῷ Κωμικῷ ἐν Ἀχαρνεῦσι. καὶ Ἱπποκράτης δέ φασι πλίγμα λέγει, τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν διάστημα. ὅθεν καὶ διαπεπλίχθαι, τὸ περιπλέκειν τοὺς πόδας. In hanc vocem Ariſtophanis in Acharn. ab Euſtathio laudatam ſic habet ejus Scholiaſtes: Ἀπεπλίξατο. Ἀπεσείσατο, ἀπέφυγεν. πλὶξ γὰρ, τὸ βῆμα· καὶ πλίγματα, τὰ πηδήματα· ἔνθεν καὶ τὸ περιβάδην ἀμφιπλὶξ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Τριπτολέμῳ. καὶ Ὅμηρος·

Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δ' ἐπλίσσοντο πόδεσσιν.

Rufus Epheſius πληχάδα (ſeu fortaſſe πλιχάδα) τὸ μεταξὺ ἰσχίου, καὶ ἀποστήματος, καὶ μηροῦ vocat. Etymologus Magnus: Εὐπλίσσοντο. (Lege diviſim εὖ πλίσσοντο.) Καλῶς ἐβάδιζον καὶ διέβαινον· πλίσσεσθαι γὰρ, τὸ βάδην διαβαίνειν· καὶ πλίγμα, τὸ διάστημα τῶν ποδῶν. Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ·

Δράκοντα δ' ἄκρον ἀμφιπλὶξ εἰληφότες.

περιβάδην. Sic Pſeudodydimus in eumdem Homeri locum habet: Πλίσσοντο. Διέβαινον. πλίχος γὰρ, τὸ ὑπὸ τὰ αἰδοῖα δέρμα ὃ δεῖται (ſeu potius τείνεται, ut optime legit Clariſſimus Alberti ad Heſychium) διαβαινόντων. Notandum hic eſt Apollonium, Pollucem, Etymologum & Scholiaſt. Ariſtophanis legiſſe εὖ δ' ἐπλίσσοντο pro εὖ δὲ πλίσσοντο quod hodie habetur, & Euſtathio ac Pſeudodydimo placuit. Leve diſcrimen.

[a] Εὖ δ' ἐπλίσσοντο. Od. Z. 318.

τῶν δ' ἅπαξ εἰρημένων.

Ἐπορεξάμενος. [1] Ἐφορμήσας, ἐπεκτείνας.

Ἔπορον. Ἔδωκαν.

Ἔπουσαν. [2] Ἀπὸ τοῦ ἕπειν ὅ ἐστι παραγίνεσθαι.

——— Μετὰ Τυδέος [3] υἱὸν ἔπουσαν, οἷον πονουμένην.

Ἑπταβόειον. Ἑπτάβυρσον.

Ἑπταπόδην. [4] Τηλικαύτην τῷ μεγέθει, οἷον ἑπτὰ ποδῶν βάραθρον. [5]

Ἕπταχα. Εἰς ἑπτὰ μέρη.

Ἐπτύσσοντο. Ἐκραδαίνοντο.

Ἔγχεα [6] δ' ἐπτύσσοντο. ———

Ἐπώχατο. Τοῖς ὀχεῦσι λεγομένοις ὅπερ ἐστὶ μοχλοῖς, ἐπεὶ κεκλιμένοι [7] ἦσαν, ἐπωχλισμέναι, ὅ ἐστιν ἠσφαλισμέναι πᾶσαι. τὸ γὰρ πᾶσαι, ἀντὶ τοῦ ὅλαι.

——— Πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο. ———

Ἐπαλλάξαντες. Ἅμμα [9] ποιήσαντες καὶ ἀντεπιβάλλοντες.

Πεῖραρ [10] ἐπαλλάξαντες. ———

Ἔραζε. Χαμαί, εἰς τὴν γῆν.

Ἐραννῆς. Ἐπεράστου, καλῆς.

---

1 Ἐπορεξάμενος. Il. E. 335.

2 Ἔπουσαν. Omiſſa eſt prior gloſſa: κονιμένην, φοιτῶσαν, ποιμένην, ut habet Heſychius.

3 Μετὰ Τυδέος. Il. K. 516.

4 Ἑπταπόδην. Il. O. 729:

Ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀϊόμενος θανέεσθαι, θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην. — Vide Etymol. in θρῆνυς.

5 Βάραθρον. Mallem διαβάθραν; ut θρῆνυν explicat Schol. διαβάθραν ἀπὸ νηὸς ἐπὶ γῆν. Et Apollon. ἡ ἐν τοῖς πλοίοις ἀπὸ τοῦ τοίχου ἐπὶ τοῖχον διάβασις.

6 Ἔγχεα. Il. N. 134.

7 Ἐπεὶ κεκλιμέναι ἦσαν, ἐπωχλισμέναι.

Hæc vox ſemel occurrit.

Ἐπορεξάμενος. Inſiliens, cum extendiſſet haſtam.

Ἔπορον. Dederunt.

Ἐποῦσαν. Occupatam; ex verbo ἔπειμι, quod eſt *adeſſe:*

——— *Circa Tydei filium quaſi occupatam.*

Ἑπταβόειον. Ex ſeptem bubulis pellibus factum.

Ἑπταπόδην. Cujus talis eſt magnitudo, quaſi ſeptempedalem foſſam.

Ἕπταχα. In ſeptem partes.

Ἐπτύσσοντο. Criſpabantur:

Haſtilia autem criſpabantur. ———

Ἐπώχατο. Vectibus reclinatis ἐπωχλισμέναι, *id eſt*, munitæ erant. In hoc enim loco *omnes* dicitur pro *totæ:*

——— *Omnes enim vectibus munitæ erant.* ———

Ἐπαλλάξαντες. Cum nexum feciſſent & injeciſſent:

Funem cum innexum alligaſſent. ———

Ἔραζε. Humi, in terram.

Ἐραννῆς. Amabilis, pulchræ.

Fortaſſe legendum, μοχλοῖς ἐπικεκλιμέναις ἦσαν ἐπωχλισμέναι. Parvus Schol. habet, ἐπῳγμέναι, ἐπικεκλιμέναι ἦσαν. Euſtathius vero: πάσας γὰρ ἐπώχετο ὁ κτύπος δηλαδή, ἢ ἐπώχατο, ἤγουν ἐπιπορευθήσονται οἱ Τρῶες. ἢ μᾶλλον ἐπώχατο, ὃ ἔστι δι' ὀχέων ἤτοι μοχλῶν ἠσφαλίσαντο κλείσαντες οἱ Ἀχαιοί.... ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐπώχατο σημαίνει ποτὲ ἐν ἄλλοις καὶ τὸ ἀνεῳγμέναι ἦσαν, ἀπὸ τοῦ ὦκτο, ὡς τέτευκτο τετεύχατο Ἰωνικῶς φασὶ καὶ Ἀττικῶς. Etym. Ἐπώχατο. σὺν τῷ Ι. ἡ ἐπὶ πρόθεσις ἀντὶ τῆς ἀπὸ, ἀπῷγμαι καὶ ἀπῳγμένη. τὸ τρίτον πρόσωπον κατὰ διάλυσιν, ἀπώχατο, ἀπὸ τοῦ οἴγω, ἀντὶ τοῦ κεκλεισμέναι ἦσαν.

8 Πᾶσαι. Il. M. 340. Ubi alii legunt πάσας.

9 Ἄμμα. Vide ſupra p. 332.

10 Πεῖραρ. Il. N. 359.

Ἐρατίζων. Ἐπιθυμῶν.

Ἔργον. Ὅτ' ἂν ψιλῶς Ὅμηρος ἔργα λέγει, μηδενὸς ἑτέρου συμφραζομένου, μηδ' ἐκ τῶν παρακειμένων δηλουμένων [1], τὴν γεωργίαν δηλοῖ.

Ἔρδειν. Ἐπὶ μὲν τοῦ θύειν·

Ἔρδον [2] δ' Ἀπόλλωνι. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ πράσσειν·

Ἔρδ', ἀτὰρ [3] οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν Θεοὶ ἄλλοι.

Ἐρέθοντες. ' ρεθίζοντες.

Ἐρεμνή. Σκοτεινὴ, οἷον ἐρεβεννή· παρὰ τὸ ἔρεβος, ὅ ἐστι σκότος.

Ἐρεπτόμενον. [4] Ἀπὸ τοῦ ἔρας ἐσθίοντες, ὅ ἐστι κυρίως [5]

Λωτὸν [6] ἐρεπτόμενοι. ———

Ἐρετμόν. Κώπην.

Ἔρεσσον. Ἐλωπηλάτουν· ἀντὶ τοῦ ἤλαυνον.

Ἐρεῦσαι. Ἐρυθρὰν ποιῆσαι.

Ἔρεψα. Ἐστέγασα· ἀφ' οὗ ἡ ὀροφὴ, ἡ στέγη. κακῶς δ' ἀπέδωκαν τινὲς, τὸ ἐστεφάνωσα. [7]

Ἐρέων. Σημαίνων·

——— Φόως [8] ἐρέων ἐπὶ γαῖαν.

---

[1] Δηλουμένων. Clariſſimus Alberti qui hæc verba laudat, legendum cenſet δηλουμένου. Æque probarem δηλούμενον, cum ad ἔργον referretur. Quibuſdam ἔργον deducitur ex Hebraico ארג *texere*, unde & derivant ἐργάνη, *id eſt*, opificium, ſpecialiter lanificium.

[2] Ἔρδον. Il. Α. 315.

[3] Ἔρδ', ἀτάρ. Il. Δ. 29.

[4] Ἐρεπτόμενον. Lege ἐρεπτόμενοι.

[5] Κυρίως. Poſt hoc verbum, κυρίως, aliquid manifeſte deeſt. Supple: ὅ ἐστι κυρίως ἐπὶ τῶν νεμομένων τετραπόδων, ut habet Heſychius: ἐπὶ τῶν νεμομένων τετραπόδων,

Ἐρατίζων. Appetens.

Ἔργον. Cum ſimpliciter hanc vocem uſurpat Homerus, nec aliud addit, nec eam definit a circumſtantibus, agriculturam indicat.

Ἔρδειν. Uſurpatur pro ſacrum facere :

Sacrificabant autem Apollini. ———

Et pro facere :

Fac ; ſed non cæteri approbabimus Dii.

Ἐρέθοντες. Irritantes.

Ἐρεμνή. Obſcura, quaſi ἐρεβεννή ; ex ἔρεβος, quod eſt obſcuritas.

Ἐρεπτόμενον. Ex terrâ comedentes, quod proprie de brutis dicitur :

Lotum ex terrâ comedentes. ———

Ἐρετμόν. Remum.

Ἔρεσσον. Remos agitabant ; ſumitur pro ἐλαύνω, *id eſt*, remigabant.

Ἐρεῦσαι. Rubefacere.

Ἔρεψα. Texi ; unde & ἐροφὴ dicitur, *id eſt*, tectum. Male autem quidam interpretati ſunt, *coronavi.*

Ἐρέων. Indicans :

——— *Lucem indicans terræ.*

τάσσεται ἡ λέξις. Vel ſcribe κυρίως ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων cum Schol. Pindari qui in hæc quartæ Pyth. (verſu 427) verba, στεφάνοισί τε ποίας ἔρεπτον, ſic habet & interpretatur : κυρίως δὲ τὸ ἐρέπτειν, ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων τάσσεται, ὅτι ἐπὶ τῇ ἔρᾳ, τουτέστι τῇ γῇ, ἐσθίουσιν.

6 Αὐτόν. Od. I. 97.

7 Ἐστεφάνωσεν. Alludit ad verſum Iliadis A. 39 :
Σμινθεῦ, εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα ;
quod quidam explicabant *coronavi*, ut Heſ. qui habet : Ἐστεφάνωσεν, Ἔρεψε.

8 Φόως. Il. Ψ. 226.

σημαίνει δέ ποτε, τὸ ἐρευνήσων, [1] ζητήσων.

Ἐρηρέδαται. Ἐρηρισμένοι εἰσίν. Ἰακὸν δὲ τὸ σχῆμα τοῦ ῥήματος.

Ἐρητύειν. Κωλύειν· τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ, ἐρητύσασκε. [2]

Ἐρήτυθεν. [3] Διακατεῖχον.

Ἐρχθέντα. [4] Ἐν ὕδατι πνιγέντα.

Ἐριαύχενας. Μεγαλαύχενας. ἐπίθετον δέ ἐστι τοῦ ἵππου.

Ἐριγδούπου. Μεγαλοδούπου. καταστρέφει δὲ εἰς ἴσον τῷ ἠχηέσσης. καὶ αἰθούσης ἐριδούπου. [5]

Ἔριζεν. Ἐξισοῦτο.

Ἐριθηλέας. Μεγάλως θάλλοντας.

Ἐρικόμενος. [6] Διαῤῥηγνύμενος, διασχιζόμενος· ἀφ' οὗ καὶ ἐριγμὸς, ὁ παραγεγραμμένος ὑπὸ τῆς συνηθείας ἐρειγμὸς, [7] ὁ λεγόμενος διεσχισμένος κύαμος.

Ἐρικυδέα. Μεγαλόδοξα.

Ἐριούνιος. Ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ. ὁ μεγάλως ὀνίσκων, τοῦτ' ἔστι, ὀφελῶν. οἱ δὲ νεώτεροι, τοῦ χθονίου· [8] παρὰ τὴν ἔραν.

Ἔρις. Ἐπὶ μὲν τῆς φιλονεικίας·

Λῆγ' ἔριδος κρατερῆς. [9] ——

---

1 Ἐρέων. Hoc ſenſu legitur, Il. H. 128:

Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε.

& Od. Φ. 31:

Ἵππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισι.
Τὰς ἐρέων Ὀδυσῆι συνήντετο. —

2 Ἐρητύσασκε. Il. B. 189. & Δ. 566.

3 Ἐρήτυθεν. Il. B. 99. & 211.

— Ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἕδρας.

Occupabant autem ſubſellia. —

4 Ἐρχθέντα. Il. Φ. 282:

Ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ. —

5 Ἔριδος. Lege ἐριδούπου quod occurrit Od. Γ. 493.

Ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.

Ἔριδος in Apollon. abſurde ponitur. Αἰθούσης ἐριδούπου legitur quoque Il. Ω. 323.

6 Ἐρικόμενος. Lege ἐρεικόμενος. Il. N. 441:

Significat aliquando & inveſtigaturus, quæſiturus.

Ἐρηρέδαται. Infixi ſunt. Ionica autem eſt hæc orationis figura.

Ἐρητύειν. Impedire; idem quoque dicendum de ἠρητύκακε, *id eſt*, retinebat.

Ἐρήτυθεν. Occupabant.

Ἐρχθέντα. In aquâ ſuffocatum.

Ἐριαύχενας. Qui habent magnum collum. Epithetum autem eſt equorum.

Ἐριγδούπου. Qui magnum ſonitum edit. Significat autem idem a ἠχέος, *id eſt*, reſonans & ſonorus:

——— Sonori porticûs.

Ἔριζεν. Æquabatur.

Ἐριθηλέας. Valde florentes.

Ἐρικόμενος. Ruptus, fiſſus; unde & dicitur ἐρειγμὸς, quod vulgo male ſcribitur ἐρεγμὸς, *id eſt*, faba freſſa & fracta.

Ἐρικυδέα. Valde glorioſa.

Ἐριούνιος. Epithetum Mercurii qui valde ὀνίνησι, *id eſt*, utilitatem affert. Recentiores vero intelligunt ſubterraneum, ex ἔρας quod eſt terra.

Ἔρις. Sumitur pro contentione:

Ceſſabat a contentione validâ. ———

Αἱ τότε γ' ἄνευ ἀϋτῆς ἐρισχέθοντο περὶ δουρί:

7 Ἐρειγμός. Apud Heſ. dicitur ἐρεγμὸς, ὁ κύαμος ὁ διακεκομμένος, qui apud eumdem vocatur quoque ἐρικὰς, & ἐρίκειν pro quo dicitur & ἐρέχθειν, *id eſt*, διακόπτειν. Quin & nominatur ἔτνος; & quæ hujuſmodi fabas præbet, appellatur ἐρεψιῶσα.

8 Χθονίῳ. Τὸν χθόνιον legendum eſſe optime monuit Alberti. Apud Æſchyl. in primo Choeph. verſu legitur, Ἑρμῆ χθόνιε.

9 Λῦγ' ἱμάντι κρατεροῖς. Il. Λ. 319. λῦγ' ἱμάντος; non vero additur κρατεροῖς quod ſolummodo cum ἱμάντος conjunctum reperitur in hoc verſu, Il. N. 358:

Τὼ δ' ἱμάντος κρατερῆς καὶ ὁμοιίου πολέμοιο.

Sed hoc leve eſt μνήμης σφάλμα.

ἐπὶ δὲ τοῦ Θεοῦ·

Ζεὺς δ' Ἔριδα [1] προΐαλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

ἘΡΙΣΘΕΝΈΟΣ. Μεγαλοσθενοῦς.

ἘΡΙΤΊΜΟΙΟ. Μεγαλοτίμου·

—— Ἐριτίμοιο [2] χρυσοῖο.

ἙΡΚΊΟΥ. [3] Τοῦ κατὰ τὴν οἰκίαν ἐντὸς ὄντος ἕρκους. Διὸς δ' ἐστὶν ἐπίθετον.

Ἐρικείου [4] πρὸ βωμὸν ἐρισθενέως Κρονίωνος.

ἝΡΚΟΣ. Ἐπὶ μὲν τῆς ἀσφαλείας·

Ἕρκος ἔμεν [5] πολέμοιο. ——

ὅτε δ' ἐπὶ τοῦ τείχους·

Αἱμασιὰς λέξαντες [6] ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος.

ὅτε δ' ἐπὶ λείνου· [7]

Ἕρκει ἐνιπλήξωσιν, [8] ὅ θ' ἑστήκει ἐν θάμνῳ.

ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ φράγματος τῶν ὀδόντων·

Ἀτρείδη, [9] ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.

ἝΡΜΑΤΑ. Τὰ ἐρείσματα·

Ὑψοῦ [10] ἐπὶ ψαμάθοις· ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν.

---

1 Ζεὺς δ' Ἔριδα. Il. Λ. 3.

2 Ἐριτίμοιο. Il. I. 126.

3 Ἑρκίου. Sic quoque habet Etymologus per ſimplex *iota*. Sed lege ἑρκείου. Ex affinitate pronunciationis oritur hoc mendum. Pejus infra in verſu ſcribitur, ἐρικείου.

4 Πρό. Lege πρὸς, & ἐρισθενέος, loco τοῦ ἐρισθενέως. Sic tamen hic verſus legitur apud Hom. Od. X. 335:

— Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν
Ἑρκείου. —

Memoriter citavit Apollon. & lapſus eſt.

5 Ἕρκος ἔμεν. Il. Δ. 299.

6 Αἱμασιὰς λέξαντες. Od. Ω. 223. In

Et

Et pro Deâ:

Jupiter autem Diſcordiam immiſit in celeres naves Achivorum.

'Ερισθενέος. Qui habet magnam vim.

'Εριτίμοιο. Quod in magno pretio habetur:

——— *Auri quod habet magnum pretium & in magno honore habetur.*

'Ερκίου. Qui eſt in domo, intra ſeptum domûs. Jovis autem eſt epithetum:

Domûs præſidis ad aram præpotentis Saturnii.

"Ερκος. Aliquando quidem ſecuritas:

Belli eſſe propugnaculum. ———

Et quum pro muro accipitur:

Sentes collecturi vineti futuras ſepem & murum.

Aliquando retia ſignificat:

Reti impingunt, quod ſtat in fruticeto.

Et pro munimento dentium:

Atride, quale tibi verbum fugit ex ſepto dentium?

"Ερματα. Fulcra:

Alte ſuper arenas: ſubtus vero fulcra longa tetenderunt.

Homero legitur λέξοντες. Vide Thomam Magiſtrum in ἕρκος, ubi docet hanc vocem propriam Atticorum eſſe.

7 Λείνα. Lege λίνα. Sic in Pindari Nem. Od. Γ. 3. ἀντιστρ. ἐθάμβεεν Ἄρτεμίς τε καὶ θρασεῖ' Ἀθάνα, κτείνοντ' ἐλάφους ἄνευ κυνῶν δολίων θ' ἑρκέων. At in decimâ Nemeor. ſumitur pro thecis: Ἐν ἀσγίων ἕρκεσιν παμποικίλοις.

8 Ἕρκει ἐνιπλήξωσιν. Od. Χ. 469. In Homero pro ἐνιπλήξωσιν ἰθ', legitur ἐνιπλήξωσι, τόθ'.

9 Ἀτρείδη. Il. Δ. 350.

10 Ὕψοῦ. Il. Α. 486.

ἐστὶ δὲ τῶν ἐναντίων·

Ἐν δ' ἄρα [1] ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι.

καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ·

Ἕρματα [2] δ' Ἐρυδάμαντι δύω θεράποντες ἔνεικαν.

ἐστὶ δὲ τοῦ·

——— Μελαινάων [3] ἕρμ' ὀδυνάων.

ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀθετεῖ τὸν στίχον λέγων· οἷον γάρ φησι ἔρεισμα τῶν ὀδυνῶν λέγεται, ἔπαινον γὰρ οὐκ ἔχει τοῦ δυναμένου ὀδυνῆσαι; ὁ δὲ Σιδώνιος βοηθῶν τῷ λεγομένῳ, ἀκούει τὸ ἐρεῖδον [4] πρὸς τὰς ὀδύνας.

Ἑρμῖν'. Ἀπὸ τοῦ ἐρείδεσθαι·

Ἑρμῖν' ἀσκήσας· τέτρηνε [5] δὲ πάντα τερέτρῳ.

σημαίνει δὲ καὶ πόδα κλίνης. ὁ δὲ Ἀρίσταρχός φησι· ἑρμῖνας ἐκάλουν τοὺς πόδας τῶν κλινῶν. οὗτοι δὲ ἦσαν σφηνοειδεῖς τῇ κατασκευῇ. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

Ἑρνεϊ. [6] Δένδρῳ θάλλοντι·

——— Ὁ δ' ἀνέδραμεν [7] ἔρνεϊ ἶσος.

Ἔρεξεν. Ψιλῶς τὸ ἔρξαι. [8]

---

[1] Ἐν δ' ἄρα. Il. Ξ. 182.

[2] Ἕρματα δ' Ἐρυδάμαντι. Od. Σ. 296. Lege Εὐρυδάμαντι. Etymol. εἰ μὲν δασύνεται, σημαίνει ἐρείσματα, στηρίγματα, βαστάγματα.... εἰ δὲ ψιλοῦται, σημαίνει τὰ ἐναντία. Derivatur ex Ar. ערם, *id eſt*, aggeres obiceſque aquarum, & ערמה *accumulatæ arenæ, cumulus frumenti.*

[3] Μελαινάων. Il. Δ. 117.

[4] Ἐρεῖδον. Schol. interpretatur ἔρεισμα, τὸ ἐνερεῖδον τὰς ὀδύνας, *alte infigens dolores*, quod mallem quam ἐρεῖδον πρὸς τὰς ὀδύνας.

[5] Ἑρμῖν' ἀσκήσας τέτρηνε. Od. Ψ. 198. Lege τέτρηνε. Pro ἑρμῖνα alii ſcribunt ἕρμινα. Heſychius habet: Ἑρμίς. Τόρνος. τοῦ κλίνης.

[6] Ἔρνει. Notandum eſt quoſdam ſpiritu

Et pro inauribus :

Inaures autem immiſit in ſcite perforatas auriculas.

Et in Odyſſeâ :

Inaures autem Eurydamanti duo famuli ferebant.

Et in hoc loco :

——— *Gravium fulcrum dolorum ,*

Ariſtarchus hunc verſum delendum cenſet ; quale enim ait dici fulcrum dolorum ? nunquam enim id laudat quod poteſt dolorem inferre. Sidonius vero, ut dictum defendat, interpretatur : firmans adverſus dolores.

'Ερμῖν'. Sic dicitur fulcrum , ἀπὸ τοῦ ἐρείδεσθαι , *id eſt ,* quod infixum inhæreat :

Fulcrum faciens : terebravi autem omnia terebrâ.

Notat & pedem lecti. Ariſtarchus vero dicit : ἑρμῖνας vocabant pedes lectorum ; hi enim erant conſtructione ad cunei figuram accedente. Hæc vox ſemel occurrit.

[7]'Ερνεϊ. Arbori vireſcenti :

——— *Hic autem crevit arbori vireſcenti ſimilis.*

[8]'Ερεξεν. Idem quod ſimplex ἔρξεν , *fecit.*

---

aſpero notare τὸ ἔρνος. Comparatio Homerica non multum abludit ab hâc Davidicâ : *Filii tui ſicut novellæ olivarum.*

7 'Ο δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος. Il. Σ. 437.

8 'Ερεξαν. Lege ἔρξεν , quod extat Od. Ψ. 312 :

'Ηδ' ὅτε Κύκλωψ ἔρξε , —

idem quod ἔρεξε Il. Ε. 375. Fortaſſe invertendus eſt ordo , & legendum , ut ſeries Alphabeti ſuadet : "Ερξεν. ψιλῶς τὸ ἔρεξεν. Sed prior lectio retineri poteſt. Cum enim ſupra ἔρδειν interpretatus fuerit θύειν , hîc innuit hoc verbum aliquando & ſumi pro ſimpliciter *facere.*

Ἑρπύζων. Ἀντὶ τοῦ ἕρπων, πορδύμενος. [1] κατ' ἐπέκτασιν δὲ λέγεται καὶ ἑρπυστάζων.

Ἔῤῥε. Φθείρου.

Ἐῤῥίγησι. Πεφρίκῃ, φρίξῃ, φοβεῖται. [2]

Ἔῤῥων. Μετὰ φθορᾶς πορευόμενος.

——— Τὰ κάλλιστον [3] ἐνθάδε ἔῤῥων.

Ἔρσα. Δρόσος. λέγεται δὲ ἔρσα καὶ τὰ ἁπλὰ [4] τῶν προβάτων.

Ἐρυμνήν. [5] Ὑψηλήν.

Ἐρύουσι. Ἀντὶ τοῦ ἐρύσωσιν. σημαίνει δὲ τὸ ἕλκουσι, [6] δι' οὗ δηλοῦται τὸ κατέδονται. τοιοῦτοι γὰρ οἱ γύπες [7] ἀντιβαίνοντες τοῖς ποσὶ, τοῖς στόμασι ἐσθίουσι.

Ἐρύσομεν. Ἑλκύσομεν.

Ἐρωδιός. [8] Εἶδος ὀρνέου. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

Ἐσεμάσσατο. Οἷον καθήψατο [9] τῆς ψυχῆς.

Ἐσήκασθεν. Κατὰ σηκοὺς ἠλάθησαν. ἐπὶ [10] τῶν προβάτων.

Ἔσθος. Ἔσθημα. ἱμάτιον.

Ἔσκε. Ἦν.

---

[1] Πορδυόμενος. Simpliciter vadens. Il. Ψ. 225. de Achylle:

Ἑρπύζων παρὰ πυρκαϊήν. —

& Od. N. 220:

Ἑρπύζων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

Sic in Pindari Iſthm. Od. 4. στροφ. Γ.

τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾶεν ἕρπει, εἴ τις εὖ εἴπῃ τι. Sic & apud Sophocl. in Ajace, ἐξόδους ἕρπειν κενάς.

[2] Φοβεῖται. Lege φοβῆται.

[3] Τὰ κάλλιστον. Il. I. 364.

[4] Ἁπλά. Nullo ſenſu. Lege ἁπαλά. Locus eſt Hom. Od. I. 221:

— Χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,

Χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι. —

Sic dixit Æſchyl. in Agamemnone, verſu 145:

Δρόσοισιν ἀέπτοισι μαλερῶν ὄντων.

Sic Gallice dicimus : *tendre comme de la roſée.*

[5] Ἐρυμνήν. Vide præſtantiſſimum Ruhnkenium ad Timæum, voce ἐρυμνά.

[6] Ἕλκουσι. Mallem ἑλκύσουσι, ut habet Schol.

'Ερπύζων. Dicitur pro ἕρπων, *id eſt*, incedens, vadens; per ſuperextenſionem dicitur quoque, ἑρπύζειν.

'Ἔῤῥε. Abi in malam rem.

'Ἐῤῥίγῃσι. Horreat, tremat, timeat.

'Ἔῤῥων. In malam rem vadens:

——— Quæ reliqui malis avibus huc veniens.

'Ἕρσα. Ros: ſic vocantur & mollia pecora.

'Ἐρυμνήν. Altam.

'Ἐρύουσι. Sumitur pro ἑλκοῦσι. Significat & trahunt, unde notatur *vorant*. Tales enim ſunt vultures qui pedibus renitentes, ore vorant.

'Ἐρύσομεν. Trahemus.

'Ἐρωδιός. Species avis. Hæc vox ſemel occurrit.

'Ἐσεμάσσατο. Vehementius animum tetigit.

'Ἐσηκάσθεν. Stabulo incluſi ſunt. De pecoribus proprie dicitur.

'Ἐσθος. Veſtis, veſtimentum.

'Ἔσκε. Erat.

---

7 Γύπες. Sic in Heſ. At in omnibus verſibus ubi reperitur ἐρύουσιν, ſemper conjungitur cum κύνες. Il. O. 351:

Ἀλλὰ κύνες ἐρύουσι —

& Il. X. 66:

— Κύνες πρώτῃσι θύρῃσι

Ὠμησαὶ ἐρύουσι. —

Sed fortaſſe Heſ. & Apoll. legebant γύπες pro κύνες.

8 'Ερωδιός. Il. K. 274.

9 Καθήψατο. Explicat Schol. καθῆψε καὶ ἐλύπησε τὴν ψυχήν. Sic illud apud Euripidem adeo frequens ἵκετο, ἵκετο φρένα Il. P. 564:

— Μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμόν.

10 Ἐπί. Omiſſum eſt κυρίως. Nam proprie quidem de pecudibus dicitur; ſed Trojanis attribuitur, ut in illo verſu, quem reſpexit:

Καί νύ κε σήκασθεν.

pro quo legiſſe videtur Il. Θ. 131.

Καί νύ κε σήκασθεν κατὰ Ἴλιον ἠΰτε ἄρνες.

Σήκασθεν autem, ut animadverſum eſt ab Henrico Stephano, eſt Boeotica ſyncope pro ἐσηκάσθησαν.

Ἕσπερος. Ὅτι μὲν ὁ αὐτὸς ἀστὴρ, ὁ Ἕσπερος.[1]

——— Ὃς κάλλιστος[2] ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ.

ὅτι δὲ ἡ ἑσπέρα, ἀρσενικῶς·

——— Μέλας[3] ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε.

Ἕσσο. Γίνου·

Ἄλκιμος ἔσσο.[4] ———

Ἐστέ. Γίνεσθε·

Ἀνέρες[5] ἐστὲ φίλοι. ———

ἐὰν δέ ἐστι ὁριστικῶς, ὑπάρχετε·

——— Ἐστὲ δὲ πάντες[6]

Μάρτυροι. ———

Ἕστορι.[7] Τὸν πρὸ τοῦ κρίκου τοῦ ῥυμοῦ τόπον.

Ἐστόρεσεν. Ἔστρωσεν.

Ἐστυφέλιξεν. Ἐκίνησεν, ἔσεισεν, ἐδίνησεν, ἐστρόμβησεν.

Ἐσχάρα. Βωμὸς ἰσόπεδος,[8] οὐδὲ ἐκ λίθων ὑψωμένος. ὅτ' ἂν δὲ λέγει·

Τὴν μὲν ἔπειτ'[9] ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ, ———

τὴν βάσιν λέγει, οὐ τὸν οἶκον ὅλον.

---

[1] Ἕσπερος. Poſt hoc Ἕσπερος, omiſſum eſt alterum Ἕσπερος initium verſûs ſequentis;

Ἕσπερος ὃς κάλλιστος. —

Prius Ἕσπερος pertinet ad ὁ αὐτὸς ἀστὴρ, ὁ Ἕσπερος: Ipſamet ſtella, ſcilicet ea quæ dicitur Heſperus, de quâ eleganter Moſchus:

Ἕσπερε, τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Ἀφρογενείας,

Ἕσπερε, κυανέας ἱερὸν φίλε νυκτὸς ἄγαλμα,

Τόσσον ἀφαυρότερον μήνας, ὅσον ἔξοχος ἄστρων,

Χαῖρε φίλος. —

Clericus deducit ex Phœn. אשפירי eſpiri, *pulcherrimus*, & affert verſum Homeri ſupra laudatum.

[2] Ὃς κάλλιστος. Il. Χ. 318.

[3] Μέλας. Od. Α. 423.

[4] Ἄλκιμος ἔσσο. Od. Α. 302.

[5] Ἀνέρες. Il. Ρ. 185.

[6] Ἐστὲ δὲ πάντες. Il. Β. 301.

ἙΣΠΕΡΟΣ. Aliquando quidem ipſamet ſtella Heſperus dicta:

Heſperus, quæ pulcherrima in cælo ſtat ſtella.

Quum vero eſt veſpera, in maſculino ponitur:

——— *Nigra veſpera ſupervenit.*

ἜΣΣΟ. Eſto:

Fortis eſto. ———

ἘΣΤΈ. Eſtote:

Viri eſtote, o amici. ———

Quum vero eſt in indicativo, ſignificat *eſtis*:

——— *Eſtis autem cuncti*

Teſtes. ———

ἝΣΤΟΡΙ. Locum temonis annulo præpoſitum.

ἘΣΤΌΡΕΣΕΝ. Stravit.

ἘΣΤΥΦΈΛΙΞΕΝ. Movit, concuſſit, circumegit, in turbinis modum verſavit.

ἘΣΧΆΡΑ. Ara plana & æqualis, neque ex lapidibus exaltata. Cum vero dicit:

Hanc quidem poſtea poſuerunt in foco, ———

focum intelligit, non vero totam domum.

---

7 Ἕστορι. Invenitur Il. Ω. 272:

— Ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον.

Videſis Heſ. & Schol. Pro ἕστορι mallem ἕστορα, aut in gloſsâ τῷ.... τόπῳ.

8 Ἰσίανδος. Photius in Lexico Manuſcripto ab Alberti laudato definit ἐσχάραν, ἡ ἐπὶ γῆς ἐστὶν στρογγυλοειδής. ὁ δὲ βωμὸς, τὸ ἐν ὕψει ὢν ἐπὶ πρὸς θυσίαν οἰκοδόμημα. Ergo βωμὸς erat aliquid altius & ſublimius. Et revera derivatur ab Hebraico במה locus excelſus, & in ſpecie delubrum excelſum in colle religionis cauſâ conſtitutum. In excelſis locis Iſraelitæ ſacrificabant, ut toties illis a Deo exprobatum fuit. Hinc docet Euſtath. proprie dici βωμοὺς θεῶν, ἐσχάρας δ' ἡρώων. In ſecundo verſu pro τὴν μὲν ἔπειτ', hodie legitur τόν. Vide Harpocrationem in vocem ἐσχάρα, & Etymologum.

9 Τὴν μὲν ἔπειτ'. Od. Ξ. 420.

Ἐσφήκοντο.[1] Ἐδίδοντο.[2]

Ἔσχεν. Ἐπέσχε· σημαίνει δὲ ποτὲ καὶ ἔχισε,[3] ἀντὶ τοῦ προσέσχεν.

Ἔσχοντο. Κατεσχέθησαν.

Ἔται. Πολίται, ἑταῖροι, συνήθεις.

Ἑταῖροι.[4] Φίλοι.

Ἐτάλασσεν. Ἐτόλμησεν, ὑπέμεινεν.

Ἑταιρίσσαι. Ἑταίρῳ γενέσθαι καὶ συνεργῷ·

Ἀνδρὶ[5] ἑταιρίσσαι. ———

Ἐτεκμήραντο.[6] Ἐπὶ τέκμαρ ἤγαγον, ὅ ἐστι ἐπὶ πέρας.

Ἐτεοκρῆτες. Οἱ αὐτόχθονες καὶ γνησιότατοι Κρῆτες.

Ἑτεραλκέα. Τὴν τοῖς ἑτέροις τῶν ἀνθισταμένων ἀλκὴν παρέχουσαν.[7]

Ἑτερήμεροι.[8] Παρ' ἡμέραν·[9]

Ἄλλοτε[10] μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Τεθνᾶσιν. ———

Ἐτέταλτο. Ἐπετέλλετο, ἐπετέτακτο·

Τῷ δ'[11] ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο. ———

---

1 Ἐσφήκοντο. Sic & apud Heſ. Lege cum Homero Il. P. 52. ἐσφήκωντο.

2 Ἐδίδοντο. Lege ἐδίδυντο.

3 Ἔχισε. Nullo ſenſu. Fortaſſe legendum ἤχισε. Facilis mutatio ob affinitatem pronunciationis; & ſic conveniret cum προσέσχε.

4 Ἑταῖροι. Ἑταῖρος plus eſt quam ἔτης, & ſæpiſſime accipitur pro comeſſationum & libidinum ſocio; unde ἑταίρα eſt φίλη, πόρνη: & ἑταιρίστριαι Attice dicuntur τριβάδες, ut obſervat Mœris Atticiſta. Vide Photium Mſ. Suidam, ac Timæum. Erat & ἑταίρας Ἀφροδίτης templum Athenis & Epheſi, docente Athenæo, lib. 13. ut & Ἀφροδίτης πόρνης, Abydi. Quidam ἑταῖρος deducunt ex הִתְרָעָה, *id eſt*, ſe ſocium & amicum præbere.

5 Ἀνδρί. Il. Ω. 335.

'Εσφήκοντο. Revincti erant.
Ἔσχε. Inhibuit. Significat aliquando *appropinquavit*; & idem eſt ac προσέχειν.
Ἔσχοντο. Detenti fuerunt.
Ἔται. Cives, amici, familiares.
Ἑταῖροι. Amici.
Ἐτάλασσεν. Auſus eſt, ſuſtinuit.
Ἑταιρίσσαι. Amicum & adjutorem eſſe:

Viro adjutorem eſſe. ———

Ἐτεκμήραντο. Perduxerunt ad τέκμαρ, *id eſt*, ad finem.
Ἐτεοκρῆτες. Indigenæ & legitimi germanique Cretenſes.
Ἑτεραλκέα. Quæ oppoſitæ hoſtium parti victoriam præbet.
Ἑτερήμεροι. Alternis diebus:

Alias quidem vivunt alternis diebus, alias autem rurſus
Moriuntur. ———

Ἐτέταλτο. Mandabatur, committebatur:

Huic autem omnia erant commiſſa. ———

---

6 'Ετεκμήραντο. Reſpexit ad verſum Il. Z. 349:

Αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γ' ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο,

pro quo legebat Apoll. κακ' ἐτεκμήραντο.

7 Πειρῶσαν. Optime ex Heſ. corrigit Alberti περιπειρῶσαν. Occurrit Il. H. 26:

— Μάχης ἑτεραλκέα νίκην.

8 'Ετερήμεροι. De Caſtore & Polluce loquitur, de quibus ait Pindarus in decimâ Nemeâ:

— Μεταμειβόμενοι δ' ἐναλλὰξ, ἁμέραν τὰν μὲν παρὰ πατρὶ φίλῳ Διῒ νέμονται, τὰν δ' ὑπὸ κεύθεσι γαίας.

9 Παρ' ἡμέραν. Schol. poſt ἡμέραν addit, ἀμφότεροι, ἢ μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες; quæ ultima verba ex Apollon. excidiſſe puto.

10 Ἄλλοτε. Od. Λ. 302.

11 Τῷ δ' ἐπί. Il. B. 643.

Ἔτετμεν. Κατέλαβεν·

——— Χαλεπὸν [1] δ᾽ ἐπὶ γῆρας ἔτετμεν.

Ἐτύγχανεν. Ἐπετύγχανεν.

Ἑυ. Σημαίνει τὸ ἑαυτὸ, [2] ἑαυτοῦ, ἢ αὐτῆς·

Ἔι πως ἑυ πεφείδοιτο. [3] ———

καί·

——— Ἑυ κράτος [4] ἐστὶ μέγιστον.

σημαίνει δὲ καὶ τὸ καλῶς·

Ἢ ἑυ, ἠὲ [5] κακῶς. ———

Ἔτορε. Διέτρωσεν.

Ἕυαδεν. Ἥρεσεν.

Ἐυδίελον. [6] Ἤτοι ἑυ πρὸς τὴν δείλην [7] κειμένην τὴν Ἰθάκην· ἐπιφέρει γὰρ πρὸς δύσιν. ἢ ἀντὶ τοῦ ἐυδέελον, εὔδηλον, εὐπερίορισον. νῆσος γάρ ἐστιν.

Ἐυηγενέων. [8] Κατὰ παρέμπτωσιν τοῦ Η.

Ἐυηγεσίης. Ἐυαρχίας· [9] ἀπὸ τοῦ ἡγεῖσθαι.

Ἐυήνορα. Τὸν ἄνδρα εὖ διατιθέντα καὶ δύναμιν περιποιοῦντα·

——— Φέρον [10] δ᾽ εὐήνορα οἶνον.

ὅτ᾽ ἂν δ᾽ εὐήνορα χαλκὸν [11] εἴπῃ, σημαίνει τὸν εὖ διακείμενον

---

[1] Χαλεπόν. Sic verſus legitur in Homero Od. Λ. 218:

—Ὃν κλειάτεσσιν ἰοῖς ἔπι γῆρας ἔτετμε.

Sæpe memoriter laudabant veteres Critici, nec ſemper ita accurate; ut & ipſi Longino accidit.

[2] Ἑαυτό. Lege ἑαυτόν.

[3] Ἔι πως ἑυ πεφείδοιτο. Il. Υ. 464. Pro πεφείδοιτο, lege πεφίδοιτο.

[4] Ἑυ κράτος. Il. Ω. 293.

[5] Ἢ ἑυ, ἠὲ κακῶς. Il. Β. 253.

[6] Ἐυδίελον. Lege ἐυδείελον. Apud Pindarum quoque legitur quartâ Pyth. & primâ Olymp. Δ. ἱππῷ.

— Ἐπίκουρον ἀρῶν

Ὁδὸν λόγων, παρ᾽ ἐυδείελον ἐλθὼν

Κρόνιον. —

Ἔ**ΤΕΤΜΕΝ**. Occupavit :

——— *Difficilis vero ſenectus occupavit.*

Ἐ**ΤΥΓΧΑΝΕΝ**. Incidit.

Ε**Υ̓͂**. Significat ſe ipſum, ſuî ipſius, aut illius :

Si quomodo ſibi parceret. ———

Et :

——— *Illius robur eſt maximum.*

Significat & *bene :*

An bene, an male. ———

Ἔ**ΤΟΡΕ**. Perforavit.

Ἕ**ΥΑΔΕΝ**. Placuit.

Ἐ**ΥΔΕΊΕΛΟΝ**. Aut optime ad occaſum ſitam : de Ithacâ loquitur ; vergit enim ad occaſum. Aut ſumitur pro εὔδηλον, *id eſt*, manifeſtam, quæ facile terminari ſeu circumſcribi poteſt ; nam eſt inſula.

Ἐ**ΥΗΓΕΝΈΩΝ**. Nobilium ; per inſertionem τοῦ η.

Ἐ**ΥΗΓΕΣΊΗΣ**. Optimæ adminiſtrationis ; ex verbo ἡγεῖσθαι, quod eſt præeſſe.

Ἐ**ΥΉΝΟΡΑ**. Viros bene afficientem & diſponentem, & illis vires acquirentem :

——— *Afferebantque vinum bene confirmans viros.*

Quum vero æs vocat εὐήνορα, ſignificat ferrum optime diſpoſi-

---

quod Triclinius exponit : τὸ μετέωρον, καὶ καλῶς ἔχοντα τοῦ ἡλίου κατὰ τὰ πρὸς ἑσπέραν, καὶ τὰ περὶ τὴν ἑσπέραν.

7 Δείλην. Eſt δείλη, ex Schol. ἡ δύσις, τουτέστιν ἑσπερία.

8 Ἐυηγενέων. Omiſſa eſt gloſſa, ſcilicet εὐηγενῶν. Il. Ψ. 81, Τρώων εὐηγενέων. Theocritus εἰδ. ΚΖ, 42 :

Ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χερείων.

9 Ἐυαρχίας. Alii, teſte Heſ. & Etym. εὐδαιμονίας intelligunt.

10 Φέρον. Od. Δ. 622.

11 Ἐυήνορα χαλκόν. Od. Ν. 19.

πρὸς τὴν ἠνορέην σίδηρον, ἤτοι πρὸς τὴν ἀνδρίαν. [1]

Ἐυλάς. Σκώληκας·

Ἐυλὰς [2] ἐγγείνωνται. ———

Ἔυληρα. [3] Τῶν ἅπαξ εἰρημένων. σημαίνει δὲ τὰς ἡνίας, οἱονεὶ εἴληρα· ἀπὸ τοῦ περιειλεῖσθαι τοὺς ἱμάντας χερσὶ τῶν ἡνιόχων.

Ἐυνάς. Ἐπὶ μὲν τῶν ἀγκύρων·

——— Ἐυνὰς [4] δ' ἔβαλον. ———

ἐπὶ δὲ τῶν κοιτῶν·

Πλησίων ἀλλήλων εὐνάασυσι. [5] ———

λέγει δὲ καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀγκύρας, εὐναίας. εἴρηνται δὲ εὐναὶ αἱ ἄγκυραι κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν κοιτῶν. τὸ γὰρ σκάφος ἑστὸς καὶ ἠρεμοῦν ὥσπερ ἐπευνάζεται ταῖς ἀγκύραις.

Ἐυνήσαιμι. Κοιμήσαιμι·

Ὀυδὲ κατευνήσαιμι, [6] ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων. [7]

Ἔυνις. Ἐπιδεὴς, ἐστερημένος·

Αἰ γὰρ δὴ ψυχῆς [8] τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην
Ἔυνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἄϊδος εἴσω.

σημαίνει [illegible] τὴν γαμετὴν γυναῖκα, παρὰ τὴν εὐνήν.

Ἐυπηγέες. Ἐυ τεθραμμένοι.

Ἐυπρηστον. [9] Ἐυφύσητον· ἀπὸ τοῦ πρῆσαι.

Ἐυράξ. Πλαγίως.

---

[1] Ἀνδρίαν. Lege ἀνδρείαν.

[2] Ἐυλάς. Il. Τ. 26.

[3] Ἔυληρα. Il. Ψ. 481.

[4] Ἐυνάς. Legitur Il. Α. 436. ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον.

[5] Πλησίον ἀλλήλων εὐνάουσι. Quid ſibi vellet hæc citatio diu quæſivi. Sed extat Od. Ξ. 14:

Πλησίον ἀλλήλων εὐνὰς συσίν. —.

Prope inter ſe, cubilia ſuibus. Ergo le-

tum πρὸς τὴν ἠνορέην, *id eſt*, fortitudinem.

ΕΥΛΑΙ. Vermes:

Vermes ingenerent. ———

ΕΥΛΗΡΑ. Habenas. Dicitur quaſi ἄλυρα; quod lora circumvoluta implicentur manibus aurigarum.

ΕΥΝΑΙ: Sumitur quidem pro anchoris:

——— *Et anchoras ejecerunt.* ———

Et pro cubilibus:

Prope inter ſe cubilia ſuibus. ———

Vocat & per ſuperextenſionem anchoras εὐνάς: per metaphoram autem ductam a lecto anchoræ dicuntur εὐναί. Scapha enim ſtans firma & inconcuſſa anchoris veluti lecto innixa requieſcit.

ΕΥΝΗΣΑΙΜΙ. Sopirem:

Neque ſopirem, niſi ipſe juſſiſſet.

ΕΥΝΙΣ. Orbatus, privatus:

Utinam enim animâ & vitâ te poſſem
Orbum faciens mittere Plutonis intra domum!

Significat & mulierem connubio junctam, ex εὐνῆς, *id eſt*, lecto.

ΕΥΠΗΓΕΕΣ. Bene compacto corpore pingues.

ΕΥΠΡΗΣΤΟΝ. Bene ſufflatum; ex verbo πρήθω, quod eſt inflare.

ΕΥΡΑΞ. Ex obliquo.

---

gendum eſt εὐνὰς οὐσιν. Pollux, c. 5. 66.
habet εὐναὶ λαγῶν.

6 Οὐδὲ κατευνήσαιμ'. Il. Ξ. 248.

7 Κρονίων. Lege κελεύοι.

8 Αἰ γὰρ δὴ ψυχῆς. Od. I. 523.

9 Εὔπρηστον. Il. Σ. 471, de follibus dicit:

Παντοίην εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι.

ʽΕʏʀᴏꜱ. ʽΟν ἡμεῖς Ἀπηλιώτην καλοῦμεν. σημαίνει δὲ καὶ ἡ φωνὴ καὶ οὐδετέρως τὸ πλάτος, εὖρος.

ʽΕʏʀʏɴᴀɴ. ʽΕυχωρον ἐποίησαν·

——— Καλὸν [1] δ' εὔρυναν ἀγῶνα.

Ἐʏʀʏᴏ́ᴘᴀ. Ἐπίθετον Διός. ἤτοι τὸν μεγάλως ἐφορῶντα, ἢ τὸν μεγάλους ἤχους καὶ ψόφους [2] ἀποτελοῦντα, ἢ τὸν μεγαλόφθαλμον· ἐπίθετον Διός.

Ἐʏʀʏᴘᴏ́ʀᴏɪᴏ. [3] Τοὺς εὐρεῖς πόρους ἐχούσης.

Ἐʏʀᴡ́ᴇɴᴛᴀ. [4] Εὐρέα, ἀναπεπταμένα.

Ἐʏ́ꜱ. Ἀγαθός·

——— Ἐῢς [5] πάϊς Ἀγχίσαο.

Ἐʏ́ꜱᴋᴀʀᴛʜᴍᴏɪ. Εὐκίνητοι. ἐπὶ δὲ τοῦ·

——— Πολυσκάρθμοιο [6] Μυῤῥίνης,

τοῦ πολὺ σκαρίσου, [7] ἢ πολυκινήτου. καταστρέφει δὲ εἰς τὸ πολεμικῆς.

Ἐʏ́ꜱᴋᴏᴘᴏɴ. [8] Ἐπίθετον Ἑρμοῦ. τὸν εὖ πάντα σκοπούμενον.

Ἐʏ́ꜱᴛᴀᴛʜᴇ́ᴏꜱ. [9] Εὖ καὶ καλῶς βεβηκότος.

ʽΕʏᴛᴇ. ʽΗνίκα.

ʽΕʏꜰʀᴏɴ. ʽΕὖ τὰς φρένας διακείμενος ἐν χαρᾷ.

Ἐʏᴄʜᴏʟᴇ́ɴ. Ἐπὶ μὲν τοῦ καθ' ἡμᾶς εὐχῆς·

Εἰτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς. [9] ———

---

[1] Καλόν. Od. Θ. 260.

[2] Ψόφους. Sic Sangermanenſe Lexicon Mſ. habet : μεγαλόφθαλμον, ἢ μεγαλόφωνον. Heſ. habet quoque : μεγάλους ἤχους ἀποτελοῦντα διὰ τῶν βροντῶν.

[3] Εὐρυπόροιο. Epithetum maris, Il. O. 381. Od. Δ. 432. & M. 2.

[4] Εὐρώεντα. Reſpicit Il. Υ. 65. ubi de infernis ſedibus dicitur : σμερδαλέ' εὐρώεντα. Aut Od. Ω. 10

Ἑρμείας ἀκάκητα κατ' εὐρώεντα κέλευθα.

quod alii vertunt *tenebroſas*, *obſcuras*, ut & Lexicon Manuſcriptum a me conſultum ubi habetur : σκοτεινὰ, ζοφώδη.

ʹΕυρος. Ventus quem nos dicimus Subſolanum. Hæc vox quoque in neutro genere notat latitudinem.

ʹΕυρυναν. Latum fecerunt:

——— *Pulchrumque latum fecerunt circum.*

ʹΕυρύοπα. Valde inſpicientem; aut magnos ſonitus & ſtrepitus edentem: aut magnis præditum oculis. Jovis epithetum.

ʹΕυρυπόροιο. Latas vias habentis.

ʹΕυρώεντα. Lata, extenſa.

ʹΕΰς. Bonus:

——— *Bonus filius Anchiſæ.*

ʹΕΰσκαρθμοι. Agiles; & in hoc verſu:

——— Πολυσκάρθμοιο *Myrinnes;*

Valde agilem aut mobilem ſignificat; ſicque bellatricem deſignat.

ʹΕΰσκοπον. Epithetum Mercurii. Qui recte omnia inſpicit.

ʹΕϋσταθέος. Stabilis & firmiter innixi.

ʹΕυτε. Quando.

ʹΕυφρων. Qui mentem in gaudio bene conſtitutam habet.

ʹΕυχωλήν. In ſenſu apud nos recepto ſumitur pro precibus:

Sive ille ob preces. ———

At Apollonius *latas*, *late extenſas* interpretatur, ex εὖρος, *latitudo*. Hes. vero ſic utrumque ſenſum conjungit: πλατέα, σκολιά.

5 ʹΕὺς πάϊς. Il. Β. 819.

6 Πολυσκάρθμοιο Μυῤῥίνης. Il. Β. 814. Lege Μυρίννης, ſeu Μυρίνης.

7 ʹΕυκαρίστω. Lege ἐϋσκαρίστω. Habet enim Etymologus: ʹΕυσκαρθμοι. ʹΕυσκάριστοι. Et Hes. ἐϋκαιροι, pro quo legendum ἐϋσκαιροι, ταχεῖς.

8 ʹΕύσκοπον. Hic ſignificat cautum; unde in Theocriti Idyllio 25, 143. de tauro dicitur in Herculem attente inſpicientem irruente:

Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν ἐΰσκόπῳ Ἡρακλῆϊ.

9 ʹΕἶτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς. Il. Α. 65.

ἐπὶ δὲ τῆς καυχήσεως·

Ἔνθα δ᾽ ἅμ᾽ [1] οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν.

ἘΦΈΠΕΣΚΟΝ. [2] Ἐπεπορεύοντο.

ἘΦΈΠΟΝΤΕΣ. Ἐπερχόμενοι.

ἘΦΕΤΜΉ. Ἐντολή.

ἘΦΕΨΙΌΩΝΤΑΙ. Ἐμπαίζουσιν.

ἘΦΗΜΟΣΎΝΗΣ. Ἐντολῆς.

ἘΦΉΣΩ. [3] Ἐπισκέψω, ἐντελοῦμαι.

ἘΦΙΈΜΕΝΟΣ. Ἐντελλόμενος.

ἜΦΛΥΕ. [4] Τῶν πεποιημένων ἡ λέξις·

—— Ἀνὰ δ᾽ ἔφλυε [5] καλὰ ῥέεθρα.

ἘΦΌΛΚΕΟΝ. [6] Ἐφόλκιον, ἀπὸ τοῦ διὰ τοῦ ἐφέλκεσθαι τὴν ναῦν. σημαίνει δὲ καράβια [7] μικρά. οἱ δὲ, τὸ πηδάλιον. καὶ μᾶλλον τοῦτ᾽ ἂν εἴη. οὐ γὰρ ἐφολκίῳ ἐχρῶντο τότε.

ἘΦΡΆΣΘΗΝ. [8] Ἐνόησας.

ἜΦΥΔΡΟΣ. [9] Ὕδωρ ἐπάγων.

ἘΦΎΡΟΥΣ.

Τὼ μὲν ἄρ᾽ ἐκ Θρή[illegible] [10] Ἐφύρους μέτα θωρήσσεσθον. [11]

---

1 Ἔνθα δ᾽ ἅμ᾽. Il. Θ. 64.

2 Ἐφέπεσκον. Od. M. 330:
Καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκῃ.

3 Ἐφήσω. Uſitatius eſt in hoc ſenſu ἐφίεμαι, quod Heſ. interpretatur ἐντελοῦμαι, ἐπισκέψω. Nuſquam vero in hâc ſignificatione uſurpatur τὸ ἐφήσω, quod hìc in ἐφήσομαι mutandum cenſeo. Il. Ψ. 82. ἐφήσομαι explicatur ἐπισκέψομαι, ἐντελοῦμαι.

4 Ἔφλυε. Omiſſa eſt gloſſa. Apud Heſ. ἀνέβλυζεν, ἀνέζη, ἀνέβαλλεν.

5 Ἀνὰ δ᾽ ἔφλυε. Il. Φ. 361.

6 Ἐφόλκεον. Sic quoque in Heſ. Lege ἐφόλκαιον, ut habetur Od. Ξ. 350:
Ξεστὸν ἐφόλκαιον καταβὰς ἐπέλασσα θαλάσσῃ.
At ſecundum Heſ. ἐφόλκιον διὰ τοῦ Ι, τὸ πηδάλιον. In Lex. Manuſcripto a me conſulto legitur: Ἐφόλκια. Καράβια μικρὰ, διὰ τὸ ἕλκεσθαι ἐπὶ τῶν καπηλάτων ἢ τῶν μεγάλων πλοίων. Melius Heſ. ὑπὸ τῶν καπηλάτων, &c. Deinde addit quod notatu

Et

Et pro gloriatione :

Tunc vero ſimul ejulatuſque & gloriatio erat virorum.

'Εφέπεσκον. Petebant, perſequebantur.

'Εφέποντες. Petentes, proficiſcentes ad aliquem locum.

'Εφετμή. Mandatum.

'Εφεψιόωνται. Irrident.

'Εφημοσύνης. Mandati.

'Εφήσω. Mandabo, præcipiam.

'Εφιέμενος. Præcipiens.

'Εφατε. Vox conficta :

——— *Ebulliebantque limpida fluenta.*

'Εφόλκεον. Sic dicitur quod eo navis attrahatur. Significat autem parvos carabos. Alii autem gubernaculum intelligunt ; quod quidem verius videtur. Non enim tunc temporis utebantur navi parvâ quæ a majori traheretur.

'Εφράσθην. Intellexiſti.

'Εφυδρος. Aquam afferens.

'Εφύρους.

Qui quidem e Thraciâ in Ephyros armantur.

---

digniſſimum, nuſquam in Heſychio comparet : καλῦνται ἢ καὶ οἱ τὴν πόλιν τὰ ἄνω ἐπισκοπούμενοι.

7 Καράβια. Hæc vox Latina quoque eſt; & ſic habent Iſidori gloſſæ ab Alberti laudatæ : *Carabus. Parva ſcapha ex vimine & corio.* Pro ἀπὸ τῆ διὰ τῆ ἐφέλκεσθαι ναῦν, mallem ἀπὸ τῆ διὰ τέτε ἐφέλκεσθαι ναῦν.

8 'Εφράσθην. Lege ἐφράσθης, ut melius reſpondeat ſequenti gloſſæ, ἐνόησας. Extat Od. Τ. 485. & Ψ. 260.

9 Ἔφυδρος. Od. Ξ. 458 :

— Αὐτὰρ ἄη Ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυδρος.

10 Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης. Il. N. 301.

11 Θωρήσσεσθον. Homerus addit:
'Ηὲ μετὰ Φλέγυας μεγαλήτορας. —
de Phlegyis loquitur Virgilius in ſexto Æneidos libro :

— *Sedet, æternumque ſedebit*

Ἔφυροι δὲ, Φλεγῦαι [1] βάρβαρα ἔθνη. οἱ δὲ Ἐφύρους εἶναι τοὺς νῦν Ἀκαρνάνας λεγομένους· Φλεγυίας δὲ, τοὺς πάλαι Γυρτώνην [2] οἰκοῦντας.

Ἐχάνδανεν. Ἐχώρει.

Ἔχεαι. Συνέχῃ.

Ἐχεπευκές. Ἔχον πικρίαν. πευκεδανὸν [3] γὰρ, τὸ ἔχον πικρίαν· ἀπὸ τῆς πεύκης.

Ἔχῃ. [4] Κατέχει.

Ἔχματα. Κωλύματα, ἀπὸ τοῦ ἐπέχειν·

Χερσὶ [5] μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων.

Ἐχόμην. Ἐξειχόμην, κατεῖχον·

Τῷ προσφὺς [6] ἐχόμην. ———

Ἐχώμεθα. Ἀπεχώμεθα.

Ἕψεαι. Ἀκολουθήσεις.

Ἑψιαάσθων. Παιζέτωσαν.

Ἔω. Ὦ, ὑπάρχω.

Ἐῶμεν. Κορεσθῶμεν·

——— Ἐπεί [7] κ' ἐῶμεν πολέμοιο.

Infelix Theſeus, Phlegyaſque miſerrimus omnes
Admonet. —

Hi erant quidam Bœotiæ ſceleſti qnorum meminit Pauſanias, qui cum Delphis templum Apollinis ſpoliare voluiſſent, fulmine, peſte, & terræ motibus extincti ſunt. Per Ephyræos vero Schol. intelligit τοὺς Ἐφυραίους πάλαι καλουμένους, νῦν δὲ, Κραννωνίους. ἰστέον δὲ, inquit, ὅτι Ἔφυραι εἰσὶ τέσσαρες· μία μὲν, ἡ κατὰ Θεσσαλίαν. δευτέρα δὲ, ἡ κατὰ τὴν Ἤπειρον· τρίτη δὲ, ἡ τῆς Ἤλιδος· καὶ τετάρτη, ἡ νῦν καλουμένη, Κόρινθος. νῦν οὖν λέγει τοὺς καλουμένους Κραννωνίους ἐν Θεσσαλίᾳ.

[1] Φλεγῦαι. Lego καὶ φλέγυαι. Omiſſum fuerat τὸ καί. Infra pro Ἀκαρνάνας, lege Ἀχαρνάνας.

[2] Γυρτώνην. Male edidit Γορτύνην Alberti qui hæc verba laudat. Legendum

Ephyri autem & Phlegyæ ſunt barbaræ gentes. Quidam exiſtimant Ephyros eos eſſe qui nunc Acharnanes dicuntur; Phlegyas vero, antiquos Gyrtones incolas.

Ἐχάνδανεν. Capiebat.

Ἔχεαι. Teneris.

Ἐχεπευκές. Habens amaritudinem. πευκεδανὸν enim amarum eſt; dicitur ἀπὸ τῆς πεύκης, *id eſt*, ex piceâ quæ eſt amara.

Ἔχῃ. Detinet.

Ἔχματα. Obices; dicuntur ex verbo ἐπέχειν, quod eſt retinere:

Manibus ligonem habens, & alvei obices removens.

Ἐχόμην. Tenebar, retinebam:

Huic implicitus tenebar. ———

Ἐχώμεθα. Abſtineamus.

Ἕψεαι. Sequeris.

Ἐψιάασθων. Ludant.

Ἔω. Sim, exiſtam.

Ἕωμεν. Satiemur:

——— *Ubi ſatiati fuerimus bello.*

---

eſt Γυρτώνην, ut habet Apollonius. Nam Phlegyæ incolebant urbem Gyrtonen ad Olympi pedem & Penei oſtium poſitam, & perpetuo cum vicinis ſuis Ephyræis b.llo collidebantur; Gortyne autem erat urbs Cretæ. Unde Ovidius dixit:

Nec Gortyniaco calamus levis exit ab arcu,

Quod Cretes arcu præſtarent.

3 Πευκεδανόν. Lege πευκέδανον. Eſt πευκέδανον herba quædam nomen ſortita ab amaritudine, de quâ vide Theoph. Hiſt. Plant. l. 9. c. 15. & Dioſc. l. 3. c. 92.

4 Ἔχῃ. Lege ἴσχει, ut reſpondeat τῷ κατίχει; quemadmodum & habet Heſ.

5 Χερσί. Il. Φ. 259.

6 Τῷ προσφύς. Od. M. 433.

7 Ἐπεί κ' ἴωμεν. Il. T. 402. Alii legunt cum ſpiritu aſpero:

— Ἑπεί χ' ἵωμεν πολέμοιο,

ſeu etiam ἴωμεν.

Z.

Ζαής. Μεγαλόπνους·

'Ως δ' ἄνεμος [1] ζαὴς νέφεα σκιόεντα. ——

Ζάκοτος. [2] Μεγαλόκοτος, μεγάλως ἐγκοτητικός·

Ζατρεφέων. Μεγάλως τεθραμμένων.

Ζαφλεγέες. [3] Μεγάλως φλέγοντες.

Ζαφελῶς. [4] Ὁ μὲν Ἀπίων, μεγαλοκότως. ἐπιφέρει δὲ, τὸ μενεαίνειν· [5] δι' οὗ σημαίνει τὸ ἐγκοτεῖν. ὅθεν κρεῖττον νοεῖν ἐκ τοῦ ΖΑ· καὶ τὸ ὀφέλλειν [6] ἐπὶ τοῦ αὔξειν τίθεται. μεγάλως οὖν καὶ ηὐξημένως μενεαίνει καὶ χολοῦται.

Ζαχρειῶν. Τῶν μεγάλως ἐπιζαρούντων, [7] οἷον ἐμπνεόντων ἀθρόως.

Ζείδωρος. Ἡ τὸ ζῆν δωρουμένη γῆ. ταύτης γὰρ ἐπίθετον·

—— Κύσε [8] δὲ ζείδωρον ἄρουραν.

Ζοφερή. Σκοτεινή.

Ζόφον ἠερόεντα. Τὸν ἐν Ἅδου τόπον, οἷον ὁμιχλώδη. λέγει [9] δὲ ζόφον, καὶ τὴν δύσιν·

Εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ [10] τοίγε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.

---

[1] Ὡς δ' ἄνεμος ζαής. Il. M. 157. Sic verſus integer legitur in Homero:

Ὡς τ' ἄνεμος ζαὴς, νέφεα σκιόεντα δονήσας.

Derivatur ζαὴς ex voce Cypriacâ ab Heſ. ſervatâ, Ζάει. βινεῖ καὶ πνεῖ. Κύπριοι. Ex ζα particulâ intenſivâ & ἄω ſpiro.

[2] Ζάκοτος. Pindarus dixit Nemeor. ſextâ, ἀντιστρ. Γ. Φαεννᾶς υἱὸν εὖτ' ἐνάριξεν ἀκμᾶς ἔγχεος ζακότοιο: quemadmodum Horatius dixit *iracunda fulmina*.

[3] Ζαφλεγέες. Il. Φ. 465. De hominibus loquitur:

Ζαφλεγέες τελέθουσιν ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες.

[4] Ζαφελῶς. Quidam per tranſpoſitionem deducunt ex זלעפות æſtus vehemens, ſive iræ, ſive famis, ſive venti.

[5] Ἐπιφέρει δὲ τὸ μενεαίνειν. Il. I. 512:

—— Αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνει.

Z

ΖΑΗΣ. Vehementer ſpirans:

Ut ventus vehementer ſpirans nubes atras. ——

ΖΆΚΟΤΟΣ. Valde iratus, vehementer iracundus.

ΖΑΤΡΕΦΈΩΝ. Valde nutritorum.

ΖΑΦΛΕΓΈΕΣ. Valde fulgentes.

ΖΑΦΕΛΩ͂Σ. Apion intelligit *cum magnâ ira*. Subſequitur autem in Homero verbum μηνίουσιν, quod ſignificat *iraſci*. Melius ergo derivaretur ex ζα particulâ intenſivâ, & ὀφέλλειν quod ponitur pro *augere*. Explicandum eſt igitur: magnâ & vehementer auctâ irâ iraſcitur.

ΖΑΧΡΕΙΩ͂Ν. Valde irruentium & incumbentium, quaſi uno impetu ſpirantium.

ΖΕΊΔΩΡΟΣ. Vitam dans terra; hujus enim eſt epithetum:

—— *Et oſculatus eſt almam tellurem.*

ΖΟΦΕΡΗ͂. Caliginoſa.

ΖΌΦΟΝ ἨΕΡΌΕΝΤΑ. In Erebo locum quemdam quaſi caliginoſum; vocat autem & occidentem ζόφον:

Sive ad ſiniſtram, verſus occaſum obſcurum.

Vel potius reſpexit Il. Z. 330:

— Ὁ δ' ἐπιζαφελῶς μενέαινεν.

6 Τὸ ὀφέλλειν. Forte legendum τὸ ὀφέλλειν ὅπερ.

7 Ἐπιζαφρύνων. Ex dialecto dicitur pro ἐπιζαφρύνων. Maluit Grammaticus adhibere verbum gloſſematicum, quoniam ei propius ad ζαχρειῶν accedere videbatur. Sed fortaſſe vulgaris forma ἐπισαφρύνων reponenda. De verbo ἐπιζαφρύνων vide Clar. Valckenær. ad Euripid. Phœniſſas, verſu 45.

8 Κύσε. Od. E. 463.

9 Λέγει. Male edidit Montfauconius λέγεται, ſequente accuſativo. Quidam ζόφος deducere voluerunt ex Hebraico צפון *ſeptentrio*.

10 Εἴτ' ἐπ' ἀριστερά. Il. M. 240.

Ζυγόδεσμον. [1] Ὁ ἱμὰς τοῦ ζυγοῦ.
Ζωάγρια. Τὰ τῆς ζωῆς ἀγρεύματα.
Ζώγρει. Ζῶντα λάμβανε. καὶ πληθυντικῶς·

Ζωγρεῖτε. [2] ———

καὶ ὁριστικῶς·

Ζώγρει [3] ἐπιπνείουσα. ———

Ζωή. Ἡ τὸ [4] πρὸς τὸ ζῆν χορηγία.
Ζώνη. [5] Ὁ περὶ τὴν γαστέρα τόπος, ὃν οἷόν τε ζώννυσθαι. λέγεται δὲ ζώνη καὶ ᾗ ζωννύμεθα·

Ζώσατο [6] δὲ ζώνην. ———

καί·

——— Ζώνην, [7] θώρηκος ἔνερθε.

Ζώννυσθαι. Ἀπὸ μέρους καθοπλίζεσθαι.
Ζωρότερον. Ἀκρατότερον. [8]
Ζωστήρ. [9] Ὁ ἐπάνω τοῦ θώρακος ᾧ χρῶνται·

Λῦσε [10] δέ οἱ ζωστῆρα παναίολον, ἠδ' ὑπένερθε
Ζῶμά τε καὶ μίτρην. ———

ζῶμα δὲ καὶ αὐτὸς ὁ θώραξ, κατὰ Ἀρίσταρχον. ἀντι-

---

1 Ζυγόδεσμον. Apud Homerum reperitur Il. Ω. 270. Dicitur quoque ὁ ζυγόδεσμος. Ideo in verſu Homeri alii legunt ἐννεάπηχυν: alii ἐννεάπηχυ. Vocatur quoque ζυγοδέτης.

2 Ζωγρεῖτε. Il. K. 378.

3 Ζώγρει. Il. E. 698.

4 Τό. Lege τοῦ vel τῶν. Sangermanenſe Lexicon Manuſcriptum explicat τὴν κτῆσιν, τὴν οὐσίαν.

5 Ζώνη. Mœris: Ζώνιον. τὸ γυναικεῖον, Ἀττικῶς. ζώνη, ἡ τοῦ ἀνδρός. Vide Ammonium & Thomam M.

6 Ζώσατο. Il. Ξ. 181.

7 Ζώνην. Il. Λ. 234.

8 Ἀκρατότερον. Alii, teſte Heſychio,

ΖΥΓΌΔΕΣΜΟΝ. Lorum quo temo illigatur jugo.

ΖΩΆΓΡΙΑ. Vitæ pretium quo redimatur.

ΖΏΓΡΕΙ. Vivum cape ; & in plurali numero :

Vivum me capite. ———

E. in indicativo :

Recreabat vitalem auram afflans. ———

ΖΩΉ. Erogatio ſumptuum ad vitam ſuſtentandam neceſſariorum.

ΖΏΝΗ. Locus circa ventrem qui poteſt cingi. Sic quoque dicitur & cingulum quo cingimur :

Et ſe ſuo cinxit cingulo. ———

Et :

——— *Ad cingulum, thoracem ſubter.*

ΖΏΝΝΥΣΘΑΙ. Armari. Hìc pars pro toto ſumitur.

ΖΩΡΌΤΕΡΟΝ. Purius.

ΖΩΣΤΉΡ. Quod eſt ſupra loricam quâ utuntur :

Solvit autem ipſi balteum varium, & ſubter
Loricamque & laminam. ———

ζῶμα autem eſt ipſamet lorica, ſecundum Ariſtarchum.

---

explicant τάχιον. Sic Ariſtot. de Poetic. c. 25. Nam cum Ulyſſes & Phœnix ab Agamemnone ad Achillem legati mitterentur, is Patroclo imperans ut convivium curaret, inſuper addit Il. I. 203 :

Ζωρότερον δὲ κέραιρε. —

quod non meracius ſignificat : abſurdum enim videtur viris gravibus de rebus maximis acturis, eo tempore vinum obtrudi quo eos maxime ſobrios & ſui compotes eſſe oporteret ; ſic illis turpiſſimum ebrioſitatis exprobraretur vitium. Sed ζωρότερον notat velocius, ſeu feſtinantius ; quo quidem promptiſſimum in amicos Achillis ſtudium aperte demonſtratur. Videſis Etym. & Plutarchi Sympoſ. Quæſt. l. 5. c. 4.

9 Ζωστήρ. Vide Thomam Magiſtrum ad ζῶμα.

10 Αὖτι δὲ. Il. Δ. 215.

γράφων [1] γοῦν φησί·

Διὰ μὲν ἄρ [2] ζωστῆρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο,
Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου. ——

λέγεται δὲ ζῶμα, καὶ τὸ περίζωμα·

Ζῶμα [3] δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν. ——

ΖΩΣΤΡΑ. Ἀπίων, τὰ ἐνδύματα [4] τῶν ἀνδρῶν·

Ζῶστρά [5] τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.

ὁ δὲ Ζηνόδωρος βέλτιον τὰ ζώματα, τὰς ζώνας.

---

[1] Ἀντιγράφων. Male Etymologus Magnus qui cum Apollonio hic ad verbum fere conſentit, habet ἀντίγραφον pro ἀντιγράφων.

γραφων

Sic enim interpretatur:

Perque balteum adacta eſt affabre factum;
Et in thorace valde pulchro inhæſit.

Vocatur ζῶμα & περίζωμα:

Subligaculum ei primum circumpoſuit. ———

ΖΩΣΤΡΑ. Apion interpretatur veſtes hominum:

Veſteſque & peplos & pallia admirabilia.

Zenodorus vero melius explicat cingula, zonas.

---

2 Διὰ μὲρ' ἄρ. Il. Δ. 135.

3 Ζῶμα δέ. Il. Ψ. 683.

4 Ἐνδύματα. Lexicon Manuſcriptum Sangermanenſe habet: ἐνδύματά τινα ἀνδρῶν. χιτῶνας βαθεῖς ὡς ζώννυται.

5 Ζώστρά τε. Od. Ζ. 38.

Η

Ἦ. Ψιλούμενον καὶ περισπώμενον δηλοῖ σύνδεσμον παραπληρωματικὸν ἴσον τῷ δή·

——— Ἐπεὶ ἦ [1] πολὺ φέρτερόν ἐστι.

καί·

Ἦ δὴ λοίγια [2] ἔργα. ———.

δηλοῖ καὶ ἐπιρρηματικὸν σύνδεσμον·

———Ἦ οὐχ' Ἑλένης [3] ἕνεκ' ἠϋκόμοιο;

Ἦ μοῦνοι φιλέουσ' ἀλόχους; ———

δηλοῖ δὲ καὶ ῥῆμα, τὸ ἔφη·

Ἦ, καὶ κυανέῃσιν [4] ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

ψιλούμενον δὲ καὶ βαρυνόμενον δηλοῖ σύνδεσμον διαζευκτικόν·

Ἢ εὖ, ἠὲ [5] κακῶς. ———

ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ Ε [6] τοῦ συναπτικοῦ τίθεται·

Οὐδ' ἀφαμαρτοεπὴς, [7] εἰ καὶ γέρων ὕστερος ἦεν.

ποτὲ δὲ παρέλκει·

Ἀλλὰ τίη με [8] ταῦτα διεξερέεσθαι [9] ἕκαστα;

---

1 Ἐπεὶ ἦ. Il. A. 169. Alii conjunctim legunt, ἐπειή.

2 Ἦ δὴ λοίγια. Il. A. 518.

3 Ἦ οὐχ' Ἑλένης. Il. I. 339.

4 Ἦ, καὶ κυανέῃσιν. Il. A. 528.

5 Ἢ εὖ, ἠέ. Il. B. 253.

6 Τοῦ E. Quid ſibi vult illud E copulativum cujus nulla in verſu mentio? Credo legendum eſſe εἰ, ita ut ἢ ſumeretur pro εἰ; ut ſtatuit Heſ. his verbis eodem ordine diſpoſitis: Ἢ ψιλούμενον καὶ βαρυνόμενον, δηλοῖ σύνδεσμον διαζευκτικὸν, ubi, quemadmodum Apollonius, alludit ad verſum, ἢ εὖ, ἠὲ κακῶς. Deinde addit: καὶ συναπτικὸν τῷ εἰ, ſupple ἴσον: ut Apoll. dixerat: ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ E συναπτικοῦ

H

'H. Cum ſpiritu tenui & accentu circumflexo notat conjunctionem expletivam æqualem τῷ δή:

——— *Quandoquidem certe multo utilius eſt.*

Et:

Certe mala opera. ———

Significat & conjunctionem dubitandi:

——— *An non Helenæ cauſâ pulchricomæ?*

An ſoli diligunt uxores? ———

Sumitur & pro verbo ἔφη, *dixit:*

Dixit, & nigris ſuperciliis annuit Saturni filius.

Cum ſpiritu vero tenui & accentu gravi, notat particulam disjunctivam:

Aut bene, aut male. ———

Aliquando quidem ponitur pro εἰ conjunctivo:

Neque in ſermone verbis peccans, etſi ætate poſterior eſſet.

Aliquando vero ſuperabundat:

Sed cur tandem me hæc ſingula percontamini?

τίθεται. Etymologus habet, ἀντὶ τοῦ συναπτικοῦ τοῦ ΕΙ τίθεται. Lexicon Manuſcriptum Sangermanenſe ſic interpretatur: ἢ ἀντὶ τοῦ εἴπερ. Ex ἢ in ι facilis lapſus. Verſum ſic certe legit & ſcripſit Apollonius:

Οὐδ᾽ ἀφαμαρτοεπὴς, ἢ καὶ γένει ὕστερος ἦεν.

ἢ pro vulgari εἰ eſt varians Lectio.

7 Οὐδ᾽ ἀφαμαρτοεπής. Il. Γ. 215.

8 Ἀλλὰ τίη με. Il. K. 432. Lege ἐμέ. Mihi vero hîc τὸ H ſuperabundare non videtur; ſed ex eo hunc quaſi colorem trahit oratio: *ſed cur tandem, quare ergo, cur nam igitur?* Nullam prorſus in totâ Linguâ Græcâ particulam ſuperabundantem & omnino ſenſui inutilem eſſe cenſendum.

9 Διεξερέεσθαι. In. Hom. διεξερέεσθε.

δασυνόμϵνον δὲ ἢ ὀξυτονούμϵνον ἄρθρον προτακτικὸν δηλοῖ.

Ἣ δ' ἑτέρη [1] θέρεϊ προῤῥέει εἰκυῖα χαλάζῃ.

δηλοῖ δὲ καὶ ἄρθρον ὑποτακτικόν·

——— Ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς. [2] ———

δασυνόμϵνον καὶ περισπώμϵνον ἄρθρον ὑποτακτικὸν δηλοῖ·

Ἧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα. [3] ———

καί·

Ἧ ἔπι [4] πόλλ' ἔπαθον Δαναοί. ———

καὶ ἀντωνυμίαν δὲ σύναρθρον ἐπὶ τρίτου προσώπου·

Ἧ πως [5] ἱμείρετο [6] παραδραθέειν φιλότητι.

Ἥβης. Σημαίνει μὲν καὶ τὸ ἀκμῆς. [7] σημαίνει καὶ τὴν Θεάν·

——— Πότνια Ἥβη. [8]

Ἠγάθεον. Ἄγαν θεῖον·

Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήϊον. [9] ———

Ἠγηλάζει. Ἄγει·

——— Πάγχυ [10] κακὸς κακὸν ἠγηλάζει.

Ἠγίνεον. Ἦγον·

Ἠγίνεον [11] κατὰ ἄστυ. ———

---

1 Ἣ δ' ἑτέρη. Il. X. 151. Ubi προρέει, pro προῤῥέει.

2 Ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς. Il. A. 2.

3 Ἧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα. Hic memoriâ lapſus eſt Apollonius. Nuſquam in Hom. legitur,

Ἧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα. —

Sed Il. A. 162.

Ὧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα. —

Niſi forte hic ἧ non referatur ad γέρας, ſed ad concubinam quæ erat præmium; & tunc eſſet varians Lectio.

4 Ἧ ἔπι πόλλ' ἔπαθον. Il. Ξ. 67.

5 Ἧ πως. Extat hic verſus Il. Ξ. 163. Ubi pro ἧ πως legitur εἴ πως. Sed potius

Cum ſpiritu autem aſpero & accentu acuto articulum præpoſitivum indicat:

Hic vero alter æſtate deſluit ſimilis grandini.

Notat & articulum poſtpoſitivum:

——— *Quæ ſexcenta Græcis.* ———

Cum ſpiritu aſpero & accentu circumflexo deſignat articulum poſtpoſitivum:

Pro quâ multum laboravi. ———

Et:

Pro quâ multa paſſi ſunt Græci. ———

Et pronomen copulativum in tertiâ perſonâ:

Si quâ tandem viâ deſiderio tangi poſſet ſecum coeundi.

ἭΒΗΣ. Aliquando quidem ſignificat vigorem ætatis; aliquando vero Deam:

——— *Veneranda Hebe.*

ἨΓΑ΄ΘΕΟΝ. Valde divinum:

Perſequebatur per valde divinum Nyſſeium. ———

ἩΓΗΛΆΖΕΙ. Ducit:

——— *Omnino malus malum ducit.*

ἨΓΙ΄ΝΕΟΝ. Ducebant:

Ducebant per urbem. ———

---

hic reſpexit Apollon. verſum ſequentem, ubi habetur ἠ χροιῇ.

6 Ἱμείρεῖο. Pro ἱμείρεῖο, lege cum Homero ἱμείρεαῖο ob metrum.

7 Ἀκμῆς. Poſt τὸ ἀκμῆς aliquid omiſſum; fortaſſe ἄνθ☉. A quibuſdam derivatur ex Hebr. אב *eb* viror, flos, & Chald. fructus recens, אביב ſpica viridis, &c.

8 Πότνια Ἥβη. Il. Δ. 2.

9 Σεῦε..... Νυσήϊον. Il. Z. 133. Lege Νυσσήϊον.

10 Πάγχυ. Od. P. 217.

11 Ἠγίνεον. Il, Σ. 493. Ubi legitur ἀνὰ pro κατά.

Ἠγνοίησεν. [1] Ἠπείθησεν.

Ἠδέ. Σύνδεσμος [2] τοῦ καί·

Ἠ μὲν [3] ἐνὶ πτολέμῳ. ——

Ἤδη. Τοῦτο ἀόριστον καὶ χρονικὸν [4] δηλοῖ. ἐπὶ μὲν γὰρ παρῳχημένου·

Ἤδη γάρ [5] ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν ἠέπερ ὑμῖν.

ἐπὶ δὲ ἐνεστῶτος·

Ἤδη γὰρ νῦν [6] μοι τόδ' ἐεικοστὸν ἔτος ἐστίν.

ἐπὶ δὲ μέλλοντος·

Ἤδη λοίγια [7] ἔργα. ——

Ἦδος. [8] Ὠφέλημα·

—— Οὐδέ τι δαιτὸς [9]

Ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος. ——

Ἠέ. Βαρυτονουμένης τῆς προτέρας, σύνδεσμος διαζευκτικὸς γίνεται·

Ἠὲ διατμῆξαι [10] κοῖλον δόρυ νηλέϊ χαλκῷ,

Ἠὲ κατὰ πετράων βαλέειν. ——

---

[1] Ἠγνοίησεν. Reſpexit verſum Iliadis Il. B. 807:

—Ἕκτωρ δ' οὔτι Θεᾶς ἔπος ἠγνοίησεν.

[2] Σύνδεσμος. Male edidit Montfauconius, σύνδησμον. Deceptus fuit compendio litterarum ſæpius tamen in hoc Codice occurrente, & ab ipſo multis in locis obſervato. Poſt σύνδεσμος omiſſum fuit ἴσος quod ſic reſtitue: σύνδεσμος, ἴσος τῷ καί. Sic ſe habent verſus Homerici quorum initium tantum indicat Apollonius:

Ἠ μὲν σοὶ πτολέμῳ, ἠδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ,
Ἠδ' ἐν δαιτί. —

[3] Ἠ μέν. Il. Δ. 258.

[4] Χρονικόν. Hoc quoque de νῦν obſervavit Etymol. & poſt eum Mauſſacus & Henricus Stephanus. Docuerat Heraclides in ſuâ Proſodiâ univerſali, τὸ νῦν pro præſen-

ἨΓΝΟΊΗΣΕΝ. Non paruit.

ἨΔΈ. Conjunctio æqualis τῷ καί:

Et tum etiam in bello. ———

ἨΔΗ. Hoc infinitum & finitum tempus notat. Etenim pro præterito ſumitur:

Jam enim olim ego cum fortioribus quam vos eſtis.

Et pro præſenti:

——— *Jam enim ei viceſimus annus eſt.*

Et pro futuro:

Jam pernicioſa opera. ———

ἮΔΟΣ. Utilitas:

——— *Neque ulla convivii*
Boni erit utilitas. ———

ἨΈ. Quum prima ſyllaba accentu gravi notatur, eſt conjunctio disjunctiva:

Aut diſcindere cavum lignum ſævo ferro,
Aut de rupe dejicere. ———

ti præterito & futuro accipi poſſe; νυνὶ vero ad ſolum præſens reſtringi. Et annotavit Henricus Stephanus τὸ νῦν idem eſſe quod ποτέ; idque Plutarchi loco ex vitâ Fabii allato comprobat. Sic dixerat Demoſthenes in Oratione *pro corona*: νῦν ποτέ γε. Sic apud Latinos Terentius dixit:

Idem Menandri phaſma nunc nuper dedit.

5 Ἤδη γάρ. Il. A. 260.

6 Ἤδη γὰρ νῦν. Od. Τ. 222. Sic lege verſum cum Homero:

— Ἤδη γάρ οἱ ἐεικοστὸν ἔτος ἐστίν.

7 Ἤδη λοίγια ἔργα. Il. A. 573. Ubi vulgo ἢ δὴ pro ἤδη.

8 Ἧδος. Alii ſcribunt cum ſpiritu tenui ἦδος.

9 Οὐδέ τι δαιτός. Il. A. 576.

10 Ἠὲ διατμῆξαι. Od. Θ. 507.

περιασπωμένης δὲ τῆς προτέρας, ἀπορρηματικὸς [1] σύνδεσμος γίνεται, οἷον·

Ἠὲ περὶ [2] πτόλιος μαχεούμενοι;——

Ἠερέθονται. [3] Διασείονται.

Ἠερίη. [4] Ὀρθρία, πρωϊνή. ἠέριαι· πρωϊναὶ, ὀρθριναί.

Ἠεροειδέα. Μέλανα, ἠεροειδῆ.

Ἠεροφοῖτις Ἐριννύς. [5]

Ἠεροφώνων. Τὸν ἀέρα πληρούντων φωνῆς.

Ἤθεα. Τοὺς συνήθεις τόπους.

Ἠθεῖε. [6] Προσφώνησις φιλοφρονητικὴ νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον ἀδελφόν.

Ἤϊα. Ὅτε μὲν τὰ τῶν ἀλόγων ζώων καθ' ὁδὸν βρώματα·

Θώων, [7] πορδαλίων τε, λύκων τ' ἤϊα πέλονται.

ὅτε δὲ τὰ ἄχυρα·

Ὡς δ' ἄνεμος [8] ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξει.

ὅτε δὲ τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐφόδια·

——Ἐν δὲ καὶ [9] ἤϊα

Κωρύκῳ.——

καί·

Δεῦτε φίλοι, [10] ἤϊα φερώμεθα.——

---

[1] Ἀπορρηματικός. Sic in Heſ. ubi recte emendat Kuſterus ἀπορηματικὸς, *dubitativa*, ab ἀπορεῖν *dubitare*. Sic ſupra, ubi dixit Η cum ſpiritu tenui & accentu circumflexo eſſe conjunctionem ἀπορρηματικὸν, legendum eſt ἀπορηματικόν; ut habet Etymologus qui τὸ ἦ vocat ἀπορηματικὸν σύνδεσμον.

[2] Ἠὲ περί. Od. Ω. 113. Forſan legendum ἦε, ut ſibi conſtent Heſ. & Apoll. qui unâ voce affirmant τὸ ἠὲ primâ gravi notatâ eſſe conjunctionem disjunctivam; at τὸ ἦ primâ circumflexâ eſſe conjunctionem dubitativam: & tamen ſive ipſi, ſeu potius ipſorum Librarii, ἠὲ ſcribunt conjunctionem illam dubitativam, quam ἦ ſcribendam eſſe contendunt. At in verſu præcedenti ἠὲ κατὰ πείρμαν βαλέειν, ſtare non poteſt ob metrum τὸ ἠὲ, & in ἦ mutandum eſt.

[3] Ἠερέθονται. Il. Γ. 108:
Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται.

At

At primâ circumflexâ, ἦ eſt conjunctio dubitativa; quale hoc:

An pro urbe pugnantes? ———

ἨΕΡΈΘΟΝΤΑΙ. Agitantur.

ἨΕΡΊΗ. Matutina, ſummo mane ſurgens. Ἠέριαι: matutinæ, ſummo mane ſurgentes.

ἨΕΡΟΕΙΔΈΑ. Obſcurum, nigrum.

ἨΕΡΟΦΟΐΤΙΣ ἘΡΙΝΝΎΣ. In aere errans Erynnis.

ἨΕΡΟΦΏΝΩΝ. Auras voce ſuâ replentium.

ἬΘΕΑ. Loca conſueta.

ἨΘΕῖΕ. Compellatio amica junioris ad fratrem natu majorem.

ἬΪΑ. Aliquando quidem brutorum in viâ eſca:

Cervariorum, leopardorumque & luporum eſcæ fiunt.

Aliquando & paleæ:

Ut cum ventus vehementer ſpirans palearum acervum diſſipat.

Nonnunquam vero hominum commeatum ſignificat:

——— *Viatica autem*

In perâ. ———

Et:

Adeſte amici, viatica feramus. ———

Quod Heſ. explicat: μετέωροι εἰσὶν, εἰς ἀέρα αἴρονται. Etymologus Magnus: αἰωροῦνται, ἀθροίζονται, πλανῶνται, διασείονται, οἷον ἐπηρμέναι, κῦφαι καὶ ἀστήρικτοι εἰσίν.

4 Ἠερίη. Il. A. 497:

Ἠερίη δ᾽ ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὔλυμπόν τε.

Et Il. Γ. 7. de gruibus:

Ἠέριαι δ᾽ ἄρα ταίγε κακὴν ἔριδα προφέρονται.

Quod vulgo vertitur, *aeriæ*.

5 Ἠεροφοῖτις Ἐριννύς. Omiſſa eſt gloſſa. Heſ. habet: Ἡ ἐν τῷ ἀέρι φοιτῶσα, ἢ ἀέρα ἠμφιεσμένη, ἢ ἀοράτως φοιτῶσα, ἢ ἀεροπλανος· οἱ δὲ, ὅτι ἐν Ἅδῃ, ἐν σκο[illegible] In Sangermanenſi Lexico Manuſcripto legitur: ἡ ἀοράτως ἐρχομένη κατὰ τὸν ἀέρα.

6 Ἠθεῖε. Hoc vocabulum in hoc ſenſu uſurpatum fuiſſe docet Lexicon Photii Manuſcriptum ab Alberti laudatum.

7 Θώων. Il. N. 103.

8 Ὡς δ᾽ ἄνεμος. Od. E. 368. Ubi legitur τινάξῃ pro τινάξει.

9 Ἐν δὲ καὶ ἦια. Od. I. 212.

10 Δεῦτε φίλοι. Od. B. 410.

Ἧκα. Πραέως. ἡσύχως·

Ἦκα [1] πρὸς ἀλλήλους. ——

Ἤκαχεν. Ἐλύπησεν.

Ἥκιστος. Ἐλάσσων·

Ἥκιστος [2] δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν. ——

Ἠλακάτη. Ὁ μὲν Ποιητὴς ἀπὸ τοῦ τοῦ γυναικείου ἔργου νοουμένου τίθησι τὴν εἰλακάτην. [3] ἐργαλεῖον γάρ τι ἐστὶν τῶν ἐριούργων γυναικῶν·

Ἠλακάτη [4] τετάνυστο ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα.

καὶ [5] οὐδετέρως·

Ἠλάκατα [6] στρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα. ——

καί·

Τῇ δὲ παρ' ἠλάκατα στρωφαλίζεται. [7] ——

Ἤλασαν. Ἔσκαψαν. ἐπὶ δὲ τοῦ·

—— Τάφρον [8]·

Ἤλασαν, ——

ἀντὶ τοῦ ὤρυξαν. ἐπὶ γὰρ τοῦ ἐλάσαι, ὅ ἐστι ἐκ χειρὸς πατάξαι· καὶ ὁ σκάπτων δὲ ἐκ χειρὸς παίει. [9]

Ἠλάσκουσαι. Περὶ τὸν αὐτὸν ἡγούμενοι [10] τόπον. ἀπὸ τούτου καὶ

[1] Ἧκα. Il. Γ. 155.

[2] Ἥκιστος. Il. Ψ. 531.

[3] Εἰλακάτην. Lege ἠλακάτην. Eſt inſtrumentum fœmininum. Nam, ut ait Theocritus in aureo ἠλακάτας Idyllio, quemadmodum vocat Tanaquil. Faber ad *Concionatrices* Ariſtophanis:

Γλαυκᾶς, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάας,
Γυναιξὶ νόος οἰκωφελέεσσι αἷς ἐπάβολος.

Poſt ἀπὸ τοῦ τοῦ γυναικείου ἔργου νοουμένου deficit nomen ſubſtantivum fœmininum, quod puto eſſe συνηθείας.

[4] Ἠλακάτη. Od. Δ. 135.

[5] Οὐδετέρως. Sic ἠλακάτη & ἠλάκατα diſtinguuntur a Grammaticis: Ἠλακάτη eſt colus; & ἠλάκατα ſunt τὰ περὶ τὴν ἠλακάτην ἔρια.

[6] Ἠλάκατα. Od. Z. 53.

[7] Τῇ δὲ.... στρωφαλίζεται. Od. Σ. 314. Lege στροφαλίζετε. Notavit quoque Heſ-

ἫΚΑ. Placide, tranquille:

Placide inter ſe. ———

ἬΚΑΧΕΝ. Triſtitiâ affecit.

ἭΚΙΣΤΟΣ. Nimis parvus:

Nimis parvus erat ad agendum. ———

ἨΛΑΚΆΤΗ. Poeta inter conſueta mulierum opera ponit colum. Eſt enim inſtrumentum mulierum lanificium exercentium:

Colus extenſa erat violaceam lanam habens.

Et in neutro:

Lanas verſans purpureas. ———

Et:

Apud illam vero lanas verſate. ———

ἬΛΑΣΑΝ. Foderunt; ut in hoc loco:

——— *Foſſam*

Foderunt. ———

Ἤλασαν hîc eſt pro ὤρυξαν. Etenim ἐλάσαι proprie eſt manu percutere; & hoc facit foſſor.

ἨΛΆΣΚΟΥΣΑΙ. In eumdem locum coactæ. Hinc & verbum

---

hanc vocem ἐν συνθέτῳ, *id eſt*, compoſitam, notare telum. Unde Ἄρτεμις dicitur Il. Υ. 70. χρυσηλάκατος κελαδεινὴ, *id eſt*, ἡ τὸ χρυσοῦν βέλος ἔχουσα.

[8] Τάφρον. Il. Μ. 6.

[9] Παῖσαι. Certe vocabulum corruptum. Legendum putem παίειν. Habet Heſ. Ἐλάσαι. Τὸ ἐκ χειρὸς πλῆξαι. In Apoll. pro ἐπὶ τοῦ τὸ ἐλάσαι, mallem ἀπὸ τοῦ τὸ ἐλάσαι.

[10] Ἠγύμθωσι. Saltem ἠγύμθωσαι legendum eſt, cum ſit fœmineum, τὸ ἠλάσκουσαι. Sed mallem ἀγόμθωσαι quod ſenſui melius reſpondet. Extat enim Il. N. 104. de cervis fugitivis:

Αὔτως ἠλάσκουσαι, ἀνάλκιδες, οὐδ᾽ ἐπὶ χάρμη.

quod Heſ. interpretatur in vocem ἠλασκάζει: περὶ τὸ αὐτὸν εἰλύμθωσι τόπον. At vero ἠλασκάζει reperitur Od. Ι. 457:

Εἰπεῖν ὅππη κεῖνος ἐμὸν μένος ἠλασκάζει.

τὸ ἠλασκάζει.

Ἠλάστεον. Ὠργίζοντο·

——— Ἠλάστεον [1] δὲ Θεοί. ———

Ἠλεέ. Μάταιε·

Μαινόμενε, φρένας ἠλεέ. [2] ———

Ἠλέκτωρ. Ἐπιθετικῶς [3] ὁ ἥλιος, ἤτοι ὁ λαμπρός· παρὰ τὸ τοῦ ἠλέκτρου οὐσίαν, περὶ οὗ φησιν·

Ἠλέκτωρ [4] ὑπολάμπεθ'. ———

ἢ οἷον ἀλέκτορος, ὁ λέκτρων ἀμέτοχος· ἢ ὅτι ἡμᾶς ἐκ τῶν λέκτρων ἀνίστησι.

Ἠλεύμενος. [5] Περὶ τὸν αὐτὸν τόπον ἐκκλίνων.

Ἠλίβατος. Ὑψηλή· ἐφ' ἣν ὁ Ἥλιος πρῶτον βάλλει. [6]

Ἤλιθα. Ἀθρόως καὶ χύδην·

——— Ἤλιθα [7] πολλή.

Ἠλιτόμηνον. Οἱ τὸν [8] ἀλιτόντα τῶν ἠθῶν [9] ἐν τῇ κυήσει μηνῶν, ὅ ἐστιν ἐνημαρτηκότα. [10]

Ἤλυξεν. Ἐξέκλινεν, ἐξέφυγεν.

Ἠμαθόεντος. Ἤτοι τοῦ ἄμαθον πολλὴν ἔχοντος, ἐξ οὗ ὁ

---

1 Ἠλάστεον. Il. O. 21.

2 Μαινόμενε, φρένας ἠλεέ. Il. O. 128. In Homero legitur & legendum eſt ob metrum, ἠλέ. Nam idem ſunt ἠλεὸς, ἠλὸς, ἀλεὸς, ἠλαιὸς, ἄλιος, ἀλαιὸς, & ἠλίθιος; quæ omnia quibuſdam deducuntur ex הלל *inſanire*.

3 Ἐπιθετικῶς. Videſis Præſtantiſſimam Heſychii Editionem p. 1622, ubi hæc verba ab Alberti ſub nomine Photii laudantur.

4 Ἠλέκτωρ. Hæc nuſquam in Homero. Fortaſſe corrupta ſunt ex illo verſu qui legitur Il. Z. 513. & ab Etymol. in ἠλέκτωρ affertur:

Τεύχεσι παμφαίνων, ὥς τ' ἠλέκτωρ ἐβεβήκει.

5 Ἠλεύμενος. Hoc nuſquam in Homero. At ἀλεύμενος Il. E. 444. O. 223. ac Y.

ἠλυσκάζει, id eſt, *fugit.*

Ἠλάστεον. Iraſcebantur:

——— *Ægre autem ferebant Dii.* ———

Ἠλεέ. Stulte:

Furioſe, mentibus ſtolide. ———

Ἠλέκτωρ. Epithetum Solis. Sic dicitur fulgidus ob electri naturam de quo ait:

Electrum fulgebat. ———

Aut quaſi ἀλέκτρος, *id eſt*, expers lecti; aut quod nos e lecto jacentes erigat.

Ἠλεύμενος. Circa eumdem locum declinans.

Ἠλίβατος. Alta; quam primam Sol radiis ſuis ferit.

Ἤλιθα. Affatim & copioſe:

——— *Affatim multa.*

Ἠλιτόμηνον. Quaſi ἀλιτόντα, *id eſt*, fœtum immaturum, aberrantem a juſtis partûs menſibus.

Ἤλυξεν. Effugit, declinavit.

Ἠμαθόεντος. Aut arenam plurimam habentis; unde intel-

281. & paſſim ἠλύσκαζε.

6 Βάλλει. Heſychius habet: ἣν ἥλιος πρῶτον βάλλει. Alberti mavult legere, ἐφ' ἣν ἥλιος πρῶτον βαίνει, ſeu ἐάλλει. In Etymologo: ὅπου πρῶτον ὁ ἥλιος βαίνει. Lexicon Manuſcriptum Sangermanenſe explicat: ὑψηλή· ἐφ' ἣν πρῶτον ὁ ἥλιος διὰ τὸ ὕψος βαίνει. Aliquando & profundum ſignificat; ut & Steſichorus, teſte Heſ. & Etymol. Τάρταρον ἠλίβατον vocant; & Euripides in Hippolyto dixit, ἠλιβάτοις κευθμῶσιν.

7 Ἤλιθα πολλή. Od. E. 483.

8 Οἱ τίν. Legerem ἔιον.

9 Ἠθῶν. Mallem ἠθάδων. Sangermanenſe Lexicon Manuſcriptum habet: τὸ παρὰ μῆνα γεννηθέν. Vide Etymol.

10 Ἐνημαρτηκότα. Lege ἐξημαρτηκότα.

πεδεινὸς δηλοῦται τόπος. ἢ παρ' ὃν ῥεῖ ὁ μαθόεις [1] ποταμός.

Ἦμαρ. Ἡμέρα.

Ἠμάτιαι. Δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

Ἡμερίς. Ἄμπελος·

Ἡμερὶς ἡβώωσα. [2] ——

ὁ δὲ Ἀπίων, ἀπὸ τοῦ ἡμεροῦν ἡμᾶς.

Ἡμιπέλεκκα. Τὰ μὴ ἀμφίστομα. πελέκεις [3] γὰρ ἐκεῖνοι λέγονται οἱ ἀμφίστομοι·

Τεῦκρος [4] δ' ἡμιπέλεκκα φέρεν κοίλας ἐπὶ νῆας.

Ἡμιτελής. Ἤτοι καθ' ὃν δόμον οὐδέπω πάντα τὰ νομιζόμενα καὶ συγκυροῦντα τῷ γάμῳ συνετελέσθη, ἢ καθ' ὃν οὐκ ἔφθη πατὴρ κληθῆναι. τέλειος [5] γὰρ οἶκος, ὁ γένεσιν τέκνων ὑπο-

---

[1] Μαθόεις. Lege Ἠμαθόεις, ut habet Heſ. Vide Etymol. & Strab. l. 8. Eſt epithetum urbis Pyli. Od. Α. 93: Πύλον ἠμαθόεντα. Alii quoque teſte Heſ. derivant ἀπὸ Ἠμάθου ἥρωος. Poſſet quoque ſimpliciter legi pro μαθόεις, ἠμαθόεις; ita ut generaliter intelligatur de quâlibet urbe præter quam fluit fluvius ſecum arenas convolvens.

[2] Ἡμερὶς ἡβώωσα. Od. Ε. 69.

[3] Πελέκεις. In Homero hæc oppoſitio reperitur:

Ἂν δ' ἄρα Μηριόνης πελέκεας δέκα πάντας ἄειρε,
Τεῦκρος δ', &c.

Heſ. explicat ἡμιπέλεκκα, τὰ μὴ ἑκατέρωθεν ἰσομεμηκυσμένα; ut Sangermanenſe Lexicon Mſ. καὶ μονόστομοι ἀξίναι.] Idque notatu digniſſimum obſervat Heſ. τὸ δεκάμνουν, πέλεκυς καλεῖται παρὰ Παφίοις.

[4] Τεῦκρος δ'. Il. Ψ. 883.

[5] Τέλειος. Sic, teſte Polluce, γάμος dicitur τέλειος, ὡς πρὸς τὸν βίον τελῶν τὸν ἄνθρωπον. Hinc in Pindari Nemeorum decimâ Juno dicitur, τελεία μάτηρ, idem quod Latine pronuba Juno. Maritus quoque dicitur ἀνὴρ τέλειος paſſim apud Poetas. In Æſchyli Agamemnonis loco nunquam antea intellecto, & ſummis Criticis intacto, extat verſu 976, ubi inſidioſa Clytemneſtra reducem Agamemnonem ſic alloquitur:

— Σοῦ μολόντος δωματῖτιν ἑστίαν,
Θάλπος μὲν ἐν χειμῶνι σημαίνεις μολών.

quod clarius luce. Sed deinde addit:

ligitur pedeſtris locus ; aut præter quam fluit fluvius ſecum arenas convolvens.

Ἦμαρ. Dies.

Ἠματιαι. Per totum diem.

Ἡμερίς. Vitis :

Vitis pubeſcens. ——

Sic dicitur quod nos cicuret , ſecundum Apionis ſententiam.

Ἡμιπέλεκκα. Quæ non ſunt ex utrâque parte acuta ; nam quæ ex duplici parte feriunt , vocantur πελέκεις :

Teucer autem ſecures unâ tantum parte ſcindentes portavit concavas in naves.

Ἡμιτελής. Aut in quâ domo nondum omnia uſitata & matrimonio convenientia perfecta ſunt. Aut in quâ nondum ſponſus nomine patris vocatus fuit ; tunc enim domus

---

* Ὅταν ἢ τεύχῃ Ζεὺς τ' ἀπ' ὄμφακος πικρᾶς
Οἶνον , τότ' ἤδη ψῦχος ἐν δόμοις πέλει ,
Ἀνδρὸς τελείου δῶμ' ἐπιστρωφωμένου.
Ζεῦ , Ζεῦ τέλειε, τὰς ἐμὰς εὐχὰς τέλει.

Quod vertunt nullo ſenſu : ſed cum Jupiter ex uvâ acerbâ vinum faciens vindemiam præbet , tum jam frigus in domo primum appetere incipit , quamvis maritus in domo adſit. Jupiter , Jupiter perfector , mea vota perfice. Ex vitioſâ interpunctione oritur obſcuritas. Poſt ἐν δόμοις πέλει punctum , non virgula ; & poſt δῶμ' ἐπιστρωφωμένου, virgula, non punctum inſerenda ſunt. Unde hic ſenſus exurgit : *Sed cum Jupiter*, &c. *tunc jam primum in domo frigus appetere incipit.* Deinde diſcedente marito hæc ſecum Clytemneſtra perſequitur : *Quum maritus meus tandem redux adſit , o Jupiter perfector , (ſeu potius conjugii præſes) mea vota perfice.* Gaudet nacta occaſionem dudum expectatam occidendi maritum , quem abſentem interimere non poterat. Verbis ambiguis utitur , quemadmodum & in quodam Electræ Sophoclis loco , ſuâ filiâ præſente , metuit , ut ait Juvenalis, aperto vivere voto. Luſus eſt vocum inter ἀνδρὸς τελείου , Ζεῦ τέλειε , & τέλει. Deinde addit :

Μέλοι δέ τοι σοὶ τῶνπερ ἂν μέλλῃς τελεῖν ,

quod quid ſit non explicat quidem , ſed ſatis cernitur. Vide Timæum , & ad eum Clar. Ruhnkenium in vocem πρωτέλεια.

ASHMOLEAN OXFORD MUSEUM

δεξάμενος·

Καὶ δόμος [1] ἡμιτελής· τὸν δ᾽ ἔκτανε Δάρδανος ἀνήρ.

περὶ τοῦ Πρωτεσιλάου λέγει, δόμος ἡμιτελής.

Ἥμονες. Ἀκοντισταί. καὶ ἥματα, τὰ ἀκοντίσματα·

Ἠδ᾽ ὅσον [2] δυνάμει τε καὶ ἥμασιν ἔπλευ [3] ἄριστος.

Ἤμυσε. Ἐκλίθη· ἐξ οὗ τὸ πεσεῖν δηλοῖ. ἐπὶ δὲ μόνου τοῦ κλιθῆναι·

——— Ἐπί τ᾽ ἠμύει [4] ἀσταχύεσσιν.

Ἦν. Ἐὰν δασέως καὶ ὀξέως, ἤτοι ἄρθρον ὑποτακτικὸν, ἢ σύναρθρον ἀντωνυμίαν τρίτου προσώπου·

Γνῷ [5] δὲ καὶ Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Ἣν ἄτην. ———

ψιλούμενον δὲ καὶ περισπώμενον, τὸ ὑπῆρχεν δηλοῖ.

Ἤνοπα. Τὸν δυσαντο θάλμητον [6] διὰ λαμπρότητα, οἷον ἄνοπα. ὡς τὸν χαλκὸν ἤνοπα λέγειν εἴωθεν.

Ἤπειρος. Ποτὲ μὲν εἰς ἄπειρον διήκουσα γῆ καὶ μὴ νῆσος, οἷον·

——— Ἐριβώλακος [7] ἠπείροιο.

---

[1] Καὶ δόμος. Il. Β. 701.

[2] Ἠδ᾽ ὅσον. Il. Ψ. 891. Lege ὅσσον, ob metrum.

[3] Ἔπλευ. Eſt imperfectum poſitum pro præſenti πέλῃ; quod quidem apud Græcos uſitatiſſimum eſt. Sic Il. Α. 418:

Νῦν δ᾽ ἅμα τ᾽ ὠκύμορος καὶ ὀϊζυρὸς περὶ πάντων
Ἔπλεο. —

Et Χ. 281:

— Ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων.

Et Il. Ι. 54:

— Μετὰ πάντας ὁμήλικας ἔπλευ ἄριστος.

& Π. 29:

— Σὺ δ᾽ ἀμήχανος ἔπλευ Ἀχιλλεῦ.

Et Ψ. 69:

— Ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ Ἀχιλλεῦ.

Sic apud Horat.

Non tu corpus eras ſine pectore, —

pro *es*. Et:

Nunc eſt bibendum.... nunc ſaliaribus
Ornare pulvinar Deorum
Tempus erat *dapibus, ſodales.*

Sic quidam explicant & hoc:

dicitur

dicitur τέλειος, quum in lucem ſuſceptos recepit infantes:

Et domus imperfecta: hunc autem interfecerat vir Trojanus.

De Proteſilao loquitur, & ejus domum vocat imperfectam.

ἩΜΟΝΕΣ. Jaculatores; & ἤματα jaculationes:

Et ut viribuſque & jaculandi arte es præſtantiſſimus.

ἨΜΥΣΕ. Inclinatus fuit; unde notat & cadere. Uſurpatur & pro ſolummodo inclinare, ut:

——— *Et incumbens inclinat ariſtas.*

ἫΝ. Cum ſpiritu aſpero & accentu acuto eſt articulus poſtpoſitivus, aut pronomen articulo copulatum tertiæ perſonæ:

Cognoſcat autem & Atrides late dominans Agamemnon
Suam culpam. ———

Cum tenui vero ſpiritu & accentu circumflexo ſignificat idem quod ὑπῆρχεν, *id eſt*, fuit.

ἬΝΟΠΑ. Cujus aſpectus ob ſplendorem vix ſuſtineri poteſt; quaſi ἄνωπα, *id eſt*, qui non poteſt aſpici. Sic æs vocare ſolet.

ἨΠΕΙΡΟΣ. Aliquando quidem terra in immenſum pertingens, nec inſula, quale hoc:

——— *Gleboſæ continentis.*

Sed nunc non erat *his locus*, — ubi *erat* pro *eſt* poſitum volunt.

4 Ἐπί τ' ἠμύει. Il. B. 148.

5 Γνῷ δὲ. Il. Π. 274.

6 Δυσαντοθάλμητον. Optime corrigit Alberti δυσαντοφθάλμητον, quà voce, ut plurimis, carere Lexica obſervavit. Exulant enim ex omnibus Lexicographis editis infinitæ voces prorſus ignotæ, quæque multum negotii faceſſerent, ſi novi eruerentur & publici juris fierent autores. Linguæ Græcæ quamvis ampliſſimæ, in arctis tamen, pro ſuà priſtinà copià, cancellis circumſcriptæ magna pars in Codicibus Mſſ. conſepulta jacet; ejuſque fines latiſſime proferrentur, ſi in lucem prodirent tot tamque utilia Gloſſaria, quæ paſſim blattis tineiſque permittuntur.

7 Ἐριβώλακος. Od. N. 235.

καταχρηστικῶς δὲ, πᾶσα γῆ.

Ἠεροπέτει. Ἐξαπατᾷ τὰς φρένας.

Ἠπιόδωρος. [1] Ἤπια καὶ πρασηνῆ δωρουμένη, καὶ τὴν παιδοτροφίαν.

Ἠπύει. [2] Φωνεῖ· ἀφ' οὗ καὶ ἠπύτα [3] κῆρυξ, ἀντὶ τοῦ φωνητής, καὶ βριήπυος, ὁ φωνητικὸς καὶ μεγαλόφωνος.

Ἤραρον. Ἥρμοσαν.

Ἦρι. Πρωΐας·

Ἀλλὰ μάλ' [4] ἦρι νέονται.——

Ἠριγένεια. Ἤτοι ἡ τὸ ἦρι γεννῶσα, ἢ ἐν τῷ ἦρι γεννωμένη.

Ἤρικε. Διεσχίσθη, διεῤῥάγη.

Ἠρίον. Τάφος·

Φάσονται [5] Πατρόκλῳ μέγα ἠρίον.——

Ἡρώων. Πάντες οἱ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἥρωες ἐκαλοῦντο.

Ἠρώησαν. Ἀνεχώρησαν·

——Αἱ δ' ἠρώησαν [6] ὀπίσσω.

Ἠρτύνετο. [7] Κατηρτύνετο, ἡτοιμάζετο.

Ἧς. Τοῦτο ἄρθρον ὑποτακτικὸν καὶ σύναρθρον ἀντωνυμίαν. [8] τὸ μὲν οὖν ἄρθρον·

Ἧς τε πλείστην [9] μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν.

---

[1] Ἠπιόδωρος. Extat Il. Z. 251:
Ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ

[2] Ἠπύει. Hinc emenda Etymol. qui habet ἠπύη, φωνεῖ, pro ἠπύει.

[3] Ἠπύτα. Il. H. 384.

[4] Ἀλλὰ μάλ'. Od. Υ. 156.

[5] Φάσονται. Il. Ψ. 126. Lege φράσσαντο. Vide, Harpocrationem in ἠρία. Quidam deducunt hanc vocem ex ארון Hebraico, Arabice ארון arca lignea, peculiariter

Aliquando vero abuſive ſignificat omnem terram.

ʼΗΠΕΡΟΠΕΎΕΙ. Mentem decipit.

ʼΗΠΙΌΔΩΡΟΣ. Mitia & dulcia dans in puerili educatione.

ʼΗΠΥΈΙ. Clamat; unde & dicitur vocalis præco. ʼΗπύτα hic ponitur pro φωνητὴς, *id eſt*, magnam vocem habens; & βριήπυος, magnâ & altâ voce præditus.

[6]ʼΗΡΑΡΟΝ. Adaptaverunt.

ʼΗΡΙ. Mane:

Sed admodum mane venient. ———

ʼΗΡΙΓΈΝΕΙΑ. Matutinum tempus gignens, aut mane genita.

ʼΗΡΙΚΕ. Diſciſſus, diſruptus fuit.

ʼΗΡΊΟΝ. Tumulus:

Deſignaverat Patroclo magnum tumulum. ———

ʼΗΡΏΩΝ. Omnes hoc tempore heroes vocabantur.

[6]ʼΗΡΏΗΣΑΝ. Receſſerunt:

——— *Illæ vero receſſerunt.*

[7]ʼΗΡΤΎΝΕΤΟ. Struebat, præparabat.

[9]ʼΗΣ. Articulum poſtpoſitivum & pronomen articulo copulatum deſignat. Articulum quidem, ut:

Cujus plurimam quidem ſtipulam ad terram fudit ferrum.

---

feralis, vel feretrum ligneum cui impoſitum effertur funus.

6 Αἱ δ' ἠρώησαν. Il. Ψ. 433.

7 ʼΗρτύνετο. Il. Β. 55. & Κ. 302:

— Πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν.

8 Ἀντωνυμίαν. Omiſſum eſt verbum δηλοῖ.

9 ʼΗς τε πλείστην. Il. Τ. 222.

τὴν δὲ ἀντωνυμίαν·

> Ὡς οὐδὲν γλύκιον [1] ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκήων.

Ἥσατο. Ἥσθη.

Ἥστην. [2] Ἀντὶ τοῦ ἐκαθέζοντο, ἢ ἀντὶ τοῦ ἦσαν.

Ἤτοι. Καθ᾽ Ὅμηρον ἰσοδυναμεῖ τῷ μὲν συνδέσμῳ· [3]

> Ἤτοι ὅγ᾽ ὣς [4] εἰπών. ———

παρὰ δὲ ἡμῖν καὶ ἄλλοις ποιηταῖς, διαζευκτικῷ συνδέσμῳ· ἤτοι στρατεύσει σημαίνων [5] ἔσῃ κακός.

Ἠΰκομος. Εὔκομος. [6] ἀπὸ δὲ ἑνὸς μέρους, τὸ ὅλον.

Ἠΰς. Καλοκἀγαθός. ἐσχημάτισται ἀπὸ τοῦ εὖς.

Ἠΰτε. Ὡς·

> Ἠΰτε [7] πῦρ ἀΐδηλον. ———

Ἥφαιστος. Οἱονεὶ ἄφαιστος ὤν, κατὰ στέρησιν τῆς ἀφῆς. [8] σημαίνει δὲ τὸν θεόν. ἐπὶ δὲ τοῦ πυρός·

> Σπλάγχνα [9] δ᾽ ἄρ᾽ ἐμπείραντες, ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο.

---

1 Ὡς οὐδὲν γλύκιον. Od. I. 34.

2 Ἥστην. Quum ſignificat ἐκαθέζοντο, ſpiritu aſpero notandum eſt.

3 Συνδέσμῳ. Hîc aliquid omiſſum puto. Heſ. ſic definit quænam ſit hæc conjunctio: ἰσοδυναμῶν τῷ ΔΕ'; quod & ab Apollonio factum exiſtimo; & poſt συνδέσμῳ, legendum δέ.

4 Ἤτοι ὅγ᾽ ὥς. Il. A. 68.

5 Σημαίνων. Locum corruptiſſimum ſic emendo: διαζευκτικὸν σύνδεσμον σημαίνει·

Ἤτοι στρατεύσεις, ἤ γ᾽ ἔσῃ κακός....

Metro & ſenſu ſic reſtituto jam vides manifeſta Iambi veſtigia. Itaque hunc locum exiſtimo depromptum ex quâdam Tragœdiâ ubi exhibebatur Palamedes Ulyſſem, aut ipſe Ulyſſes Achillem, vel Philoctetem arma fugientem, ad Trojanam expedi-

Et pronomen:

Adeo nihil dulcius eſt ſuâ patriâ neque parentibus.

ʼΗΣΑΤΟ. Delectatus eſt.

ʼΗΣΤΗΝ. Sumitur pro ſedebant, aut pro erant.

ʼΗΤΟΙ. Apud Homerum idem valet quod conjunctio ὁ:

Et ille quidem ſic locutus. ———

Apud nos vero & cæteros Poetas, ponitur pro conjunctione disjunctivâ:

Aut in bellum ibis, aut ignavus eris. ———

ʼΗΫΚΟΜΟΣ. Bene comata. Ex unâ parte totum intelligendum præbet.

ʼΗΫΣ. Bonus & fortis. Formatur ex ἐΰς, *bonus.*

ʼΗΫΤΕ. Sicut:

Sicut ignis valde pernicioſus. ———

ʼΗΦΑΙΣΤΟΣ. Quaſi ἄφαιστος, *id eſt*, qui non poteſt tangi; ſignificat quidem Vulcanum. Sumitur vero pro igne:

Inteſtina autem verubus fixa tenebant ſuper ignem.

---

tionem adhortans.

6 ʼΕὔκομος. Poſt εὔκομος credo reponendum quod excidit vocabulum, ſcilicet, καλή. Suadent enim ſequentia: ἀπὸ ἑνὸς μέρους τὸ ὅλον, ubi ſubauditur λέγει, ſeu νοεῖται.

7 ʼΗΰτε. Il. B. 455.

8 Ἀφῆς. Etymologus habet: ἄψαυστος, παρὰ τὸ ἅπτω, ἅψω· ὃ γὰρ πυρὸς οὐκ ἔστιν ἅψασθαι. Nugæ Græculorum. Bochartus derivat ex אב אשתא *abeſchto*, id eſt, pater ignis; Clericus vero ex אף אשתא *epheſchto*, id eſt, qui coquit in igne.

9 Σπλάγχνα. Il. B. 426.

ὁ δὲ τρόπος, μετωνυμία.

Ἤφυσε. [1] Διέκοψε.

Ἠχή. [2] Θηλυκῶς, ὁ ἦχος.

Ἦχι. Ὅπου.

Ἤχλυσε. [3] Ἐσκότισεν.

Ἥψατο. Πολλάκις Ὅμηρος χρῆται τῷ ἅψασθαι, ἀντὶ τοῦ ἐπιλαβέσθαι·

> Ἑανοῦ ἀπλομένην. [4] ———

καί·

> Ἅψατο [5] δ' ἡμιόνους ταλαεργούς. ———

καὶ δυϊκῶς, ἀψάσθην. [6]

Ἠώς. [7] Ἐπὶ μὲν τῆς Θεοῦ·

> Ἠὼς [8] δ' ἐκ λεχέων. ———

ἐπὶ δὲ τῆς ὅλης ἡμέρας·

> ——— Ἠδε δέ μοι [9] νῦν
> Ἠὼς ἐνδεκάτη ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα.

ἐπὶ δὲ τῆς πρωΐας ἕως ὥρας ἕκτης·

> Ἔσσεται, [10] ἢ ἠὼς, ἢ δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ·

καί·

> Ἦμος [11] δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς.

καί·

> Ἠῶθεν [12] δ' Ἰδαῖος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.

---

[1] Ἤφυσε. Il. N. 508:

— Διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς

Ἤφυσ'. —

quod Heſ. interpretatur: διέτεμεν, ἀπήντλησεν, διέκοψεν, ἔπιεν, ἐξεφύσησεν.

[2] Ἠχή. Mœris: Ἠχὴ, Ἀττικῶς· ἦχος, Ἑλληνικῶς. Ubi vide doctiſſimum Pierſonium & Thomam Magiſtrum.

[3] Ἤχλυσε. Lege ἤχλυσεν, ut eſt in Heſychio & Homero Od. M. 406:

— Ἤχλυσε δ' πόντος ὑπ' αὐτῆς.

[4] Ἑανοῦ ἀπλομένην, Il. Π. 9. Lege ἀπτομένη.

Hæc figura vocatur metonymia.

Ἤφυσε. Abſcidit.

Ἠχή. Nomen fœmininum, idem quod ἦχος.

Ἦχι. Ubi.

Ἤχλυσσε. Caligabat.

Ἥψατο. Sæpe Homerus utitur hâc dictione pro ἐπιλάβεσθαι, *id eſt*, arripere :

Veſtem arripiens. ———

Et :

Attigit autem mulam patientem laboris. ———

Et in duali numero dicitur ἁψάσθην, *id eſt*, apprehenderunt.

Ἠώς. Sumitur quidem pro Deâ :

Aurora autem ex lectis. ———

Et pro totâ die :

——— *Hæc autem mihi nunc*
Dies undecima poſtquam in Ilium veni.

Et pro matutino tempore uſque ad horam ſextam :

Erit, vel matutino tempore, vel crepuſculo, vel meridie.

Et :

Quum autem mane genita apparuit roſeis digitis Aurora.

Et :

Mane autem Idæus ivit concavas ad naves.

---

5 Ἅψατο. Il. Ψ. 666.

6 Ἁψάσθην. Il. K. 377.

7 Ἠώς. Attici, teſte Etymologo, dicebant ἕως, Æoles αὔως, & Iones ἠλιώτης : Dores vero, teſte Euſtathio, ἀώς. Vide Thomam Magiſtrum.

8 Ἠὼς δ'. Od. E. 1.

9 Ἠδε δέ μοι νῦν. Il. Φ. 156.

10 Ἔσσεται. Il. Φ. 111.

11 Ἦμος. Il. A. 477.

12 Ἠῶθεν. Il. H. 381.

Θ

ΘΆΑΣΣΕΝ. Ἐκάθεντο. [1]

ΘΑΙΡΌΣ. [2] Ὁ διήκων ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους ἕως κάτω στροφεύς.

ΘΑΛΆΜΗ. Κατάδυσις·

Ὡς δ' ὅτε πουλύποδος [3] θαλάμης ἐξελκομένοιο. [4]

ΘΑΛΑΜΗΠΌΛΟΣ. Ἡ περὶ τὸν θάλαμον πολουμένη, ἤτοι ἀναστρεφομένη.

ΘΑΛΕΡΌΝ. Θάλλον, οἷον ἀκμάζον. καὶ οἱ ἀκμάζοντες νεανίαι, θαλεροί.

ΘΑΛΈΩΝ. Τῶν πρὸς θάλλειν [5] ἐπιτηδείων.

ΘΑΛΕΊΗ. [6] Εὐθηνία. μεταφέρεται δὲ ἀπὸ τῶν καρπῶν.

ΘΆΛΟΣ. [7] Πᾶν τὸ χλωρόν·

Συκοφόρον [8] τ' ἔμεναι, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι.

ΘΑΛΠΩΡΉ. Χαρά. ὁ δὲ Ἀπίων, ἡδονή. ἔστι δὲ τῆς χαρᾶς, ὑγιῶς. ἡ γὰρ διάχυσις τῆς ψυχῆς ἀφωμοίωται τοῖς θαλπομένοις. καὶ ὥσπερ τὸ κινεῖσθαι [9] ἐπὶ διαχεῖσθαι καὶ θερμαίνεσθαι, καὶ τὸ

---

[1] Ἐκάθεντο. Lege ἐκαθίζετο. Extat Il. I. 194:

— λιπὼν ἕδος ἔνθα θάασσεν.

[2] Θαιρός. Il. M. 459.

[3] Ὡς δ' ὅτε πουλύποδος. Od. E. 432. Male in Manuſcripto πολύποδος.

[4] Ἐξελκόμενος. Lege ἐξελκομένοιο.

[5] Θαλέων. Τῶν πρὸς θάλλειν. Il. X. 504. de puero Aſtyanacte:

Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ.

Alii explicant: *Ludicris poſtquam animum oblectaſſet*. Schol. πάντων τῶν πρὸς τὸ θάλλειν. Adde ex Apollon. ἐπιτηδείων.

[6] Θαλείη. Lege θαλίῃ. Il. I. 143:

Ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.

Quem verſum laudat Pollux 3. 20.

[7] Θάλος. Lege θαλλός. Vide Doctiſſimum Ruhnkenium ad Timæum voce θαλλὸς, & Polluc. 1. 237. 244.

[8] Συκοφόρον. Lege σηκοκόρον τ'. Quidam

ΘΆΑΣΣΕΝ.

Θ

ΘΆΑΣΣΕΝ. Sedebat.

ΘΑΙΡΌΣ. Cardo pertingens a ſuperiori ad inferiorem partem.

ΘΑΛΆΜΗ. Receſſus :

Ut quando polypus e receſſu extrahitur.

ΘΑΛΑΜΗΠΌΛΟΣ. Quæ circum thalamum verſatur.

ΘΑΛΕΡΌΝ. Virens, quaſi florens. Et florentes juvenes dicuntur θαλεροί.

ΘΑΛΈΩΝ. Quæ ad id apta ſunt ut faciant florere.

ΘΑΛΕΙΉ. Abundantiâ. Hæc metaphora ducitur a fructuum proventu.

ΘΆΛΟΣ. Omne virens :

Cortis purgator ut ſit, frondemque virentem hædis ferat.

ΘΑΛΠΩΡΉ. Gaudium; Apion vero voluptatem explicat. De gaudio optime intelligitur : animi enim diffuſio comparatur blando calori. Et quemadmodum ἰαίνεσθαι eſt calore

derivant θάλος ex טל *ros*, טלה *agnus tenellus*. Apud Syros טל eſt infans, puer, adoleſcens, & טליתא eſt puella; unde Æolice apud Heſych. dicitur τάλις pro virgine nubili mox ducendâ, ſeu Nymphâ, ſeu conjuge. Poſſet θάλος & derivari ex Arab. טלע *florere, gemmare capit palma*; unde טלע ſubſtantive, flores, gemmæ, arboris proventus. Vide Od. P. 224.

9 Ἰάνεσθαι. Sic in Manuſcripto; quamvis ediderit Montfauconius, ut legendum eſt, ἰαίνεσθαι. Sic in Pindari primâ Pythiacâ, primâ ἀντιστρ. Καὶ γὰρ βιατὰς Ἄρης ἰαίνει καρδίαν κώματι; & in ſecundâ Olymp. primâ ἀντιστρ. Ἰανθεὶς ἀοιδαῖς. Quam quidem metaphoram deſumptam obſervat Joannes Benedictus a plantis & herbis quæ, cum imbribus & rore perfunduntur ac deinde ſole calefiunt, geſtire & exhilarari quodammodo videntur.

καὶ ψυχὴν δὲ χαίρειν καὶ διαμάχεσθαι [1] ἰενέσθαι [2] λέγουσι· δι' ὧν φησί·

——— Ἰδοῦσά γε θυμὸν ἰάνθη. [3]

Θαλύσια. [4] Ἡ ἀπὸ τῆς τῶν καρπῶν συγκομιδῆς θυσία ἢ ἀπαρχὴ τῶν καρπίμων·

——— Ὁ οἱ οὔτι θαλύσια [5] γουνῷ ἀλωῆς
Γὰρ [6] Οἰνεὺς ἔρεξεν. ———

Θάμνοι. [7] Οἱ ὑλώδεις τόποι·

——— Οἱ δέ τε θάμνοι [8]
Πρόῤῥιζοι πίπτουσι. ———

Θαμέες. Πυκνοί. καὶ θηλυκῶς θαμειαί, πυκναί. καὶ ἐπιῤῥηματικῶς τὸ θαμά, ἀντὶ τοῦ ταχέως· [9]

——— Θάμ' ἐβάδιζε. [10] ———

καὶ τό·

——— Πάρος [11] γε μὲν οὔτι θαμίζεις.

---

[1] Διαμάχεσθαι. Nullo ſenſu διαμάχεσθαι; lege mecum διαχεῖσθαι.

[2] Ἰενέσθαι. Hîc quoque lege ἰαίνεσθαι.

[3] Ἰδοῦσά γε θυμὸν ἰάνθη. Lege cum Homero Od. Ψ. 47:

— Ἰδοῦσά κε θυμὸν ἰάνθης,

pro ἰάνθη. Poſt hæc verba in Apollonio deeſſe credo ultimum comparationis membrum; quod ſic reſtituo: ὥστε καὶ θάλπεσθαί ἐστι θερμαίνεσθαι, καὶ τὸ θερμαίνεσθαι κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ χαίρειν, θάλπεσθαι λέγεται. Apud Pindarum θάλπεσθαι proprie dicitur de calore ſolis qui fovet & recreat. Unde in quartâ Nemeorum, prima ἀντιστρ.

— Εἰ δ' ἔτι ζαμενεῖ
Τιμόκριτος ἀλίῳ
Σὸς πατὴρ ἐθάλπετο. —

Idem eſt ac, *ſi viveret*. Et in primâ Olymp. 1a. στρ.

Μηκέθ' ἁλίου σκόπει
Ἄλλο θαλπνότερον
Ἐν ἁμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον.

Unde per aphæreſin τοῦ Θ in quintâ Iſthm. 1a. ἀντιστρ. format adjectivum ἄλπνιστον:

Δύο δέ τοι ζωᾶς ἄωτον
Μοῦνα ποιμαίνοντι τὸ ἄλ-
πνιστον εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ,
Εἴ τις εὖ πάσχων, λόγον ἐσλὸν ἀκούῃ

diffundi & foveri; & in animo gaudere ac veluti lætitiâ diffundi ac foveri vocatur ἰαίνεσθαι, ut cum dicit:

——— *Si vidiſſes, gaudio diffuſa fuiſſes;*

Sic & θάλπεσθαι quod eſt calore foveri, ſumitur quoque pro gaudio diffundi.

Θαλύσια. Sacrificium poſt comportatas fruges peractum, & primitiæ frugum:

——— *Quod non ei primitias in ubere ſolo*
Œneus ſacrificaverat. ———

Θάμνοι. Loca arboribus frequentia:

——— *Et loca arboribus conſita*
Radicitus cadunt. ———

Θαμέες. Denſi; & in fœminino θαμειαὶ, denſæ. Et adverbialiter θάμα ſumitur pro frequenter:

——— *Frequenter dicebatis.* ———

Et:

——— *Antea ſane non frequenter veniebas.*

Hinc formatur ἔπαλπνος quod habetur in octavâ Pyth. στροφ. E.

— Τοῖς ὕτε νόστος ὁμῶς
Ἔπαλπνος ἐν Πυθι-
άδι κρίθη. —

4 Θαλύσια. Septimum Theocriti Idyllium inſcribitur Θαλύσια. Nam, ut ait Theocritus: Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια ὁ Φρασίδαμος. Et infra verſu 31:

— Ἁ δ' ὁδὸς ἅδε θαλυσίας· ἦ γὰρ ἑταῖροι
Ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι,
Ὄλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πίονι
μέτρῳ
Ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.

5 Ὃ οἱ οὔτι θαλύσια. Il. I. 530.

6 Γάρ. Lege cum Homero γουνῷ ἀλωῆς Οἰνεὺς ῥέξ'. Male edidit Montfauconius ſuppreſſis aliquot verbis: γουνῷ ἀλωῆς ἔρεξαν. Hîc γουνῷ ἀλωῆς eſt pingue ſolum, quod alibi vocat οὖθαρ ἀρούρης, & Pindarus in quartâ Pythiacâ nominat ἀργινόεντα μαστόν.

7 Θάμνοι. Vide Pollucem 5. 15.

8 Οἱ δέ τε θάμνοι. Il. Λ. 156.

9 Ταχέως. Mallem πυκνῶς, ut infra θαμινὸν pro θαμινόν.

10 Θάμ' ἐβάδιζε non invenitur in Homero; ſed Il. Π. 207:

— Θάμ' ἐβάζετε, —

quod in Apollon. legendum puto. Mœris: Θαμὰ, Ἀττικῶς· πυκνῶς, Ἑλληνικῶς. Vide Thomam Magiſtrum.

11 Πάρος γε. Il. Σ. 386.

πυκνῶς παραγίνῃ. καὶ τὸ θαμνὸν, πυκνόν.

Θαυμανέοντες. [1]

Ἐθαύμαζεν [2] πυρὰ πολλά. ———

καί·

Καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων [3] ἦστο πτόλεμόν τε μάχην τε.

ἀντὶ τοῦ θεώμενος. τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς θαυμάζειν, θεεῖσθαι. [4] καὶ θειητὸς, ὁ θαυμαστός.

Θεειον. Τοῦ κεραυνίου πυρὸς λέγει· Θεῖου δὲ τοῦτο. ὥστε κατὰ παρεκδοχὴν εἰρῆσθαι·

Ἐν δὲ θεείου [5] πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι.]

προσυπακουστέον δὲ, ὑπὸ τοῦ πυρός.

Θεειῶσαι. [6] Καθάραι·

———Οἶσε [7] δέ μοι πῦρ.

Ὄφρα θεειώσω μέγαρον. ———

Θειλόπεδον. Ὁ τόπος ἐφ' οὗ ξηραίνεται ἡ σταφυλὴ καὶ οἱ καρποί. [8]

Θεῖνα. [9] Τὸν αἰγιαλὸν, ἀπὸ τοῦ θείνεσθαι [10] τοῖς κύμασιν, ὅ ἐστι τύπτεσθαι. κατὰ δὴ τοῦτον τὸν λόγον γράφοι τις ἂν καὶ τὴν

---

1 Θαυμανέοντες. Omiſſa eſt gloſſa. Reſtitue ex Heſychio : θαύμβροι, ὀψόμβροι. Verbum autem θεάομαι a quibuſdam derivatur ex Syr. חוא *admirari*, & θαυμάζειν ex Hebr. תמה.

2 Ἐθαύμαζεν. Lege θαύμαζεν. Legitur hic verſus Il. K. 12.

3 Καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων. Il. N. 11.

4 Θεεῖσθαι. Legerem ut apud Hom. θηεῖσθαι. Poſt hoc vocabulum addendum eſt λέγει, ut habet Heſ. quamvis apud hunc minus pateat de quo loquatur, cum plures laudet autores, ſolum vero Homerum Apollonius.

5 Ἐν δὲ θεείου. Od. M. 417. Lege θεείου. Ὀδμὴν ἔχει ὁ κεραυνὸς θείου, ait Heſ. unde, ut jam obſervatum eſt, apud Perſium dicitur Sat. 2. 25.

— *Cum tonat, ocyus ilex*
— *Sulfure diſcutitur ſacro.* —

Hoc enim ſignificat τὸ θαμίζειν. Et θαμινὸν notat denſum.

ΘΑΥΜΑΝΕΟΝΤΕΣ. Spectantes:

Spectabat ignes multos. ——

Et:

Etenim hîc ſpectans ſedebat bellumque & pugnas.

Quod nos dicimus θαυμάζειν, ille vocat θηεῖσθαι; & θηητὸς apud eum eſt admirandus.

ΘΕΕΙΟΥ. Fulminis ignem dicit; nam hoc a Deo proficiſcitur: ita ut per parecdochen dicatur:

Fulminis igne implebatur; cecideruntque ex nave ſocii.

Poſt θείου ſubintelligendum eſt πυρὸς, *id eſt*, ignis.

ΘΕΕΙΩΣΩ. Luſtrem:

—— *Ferque mihi ignem*

Ut luſtrem domum. ——

ΘΕΙΛΟΠΕΔΟΝ. Locus in quo ſiccantur uvæ & fructus.

ΘΕῖΝΑ. Littus; ſic dicitur quod fluctibus θείνεται, *id eſt*, verberetur. Eamdem ob cauſam ſcriberet quis θεῖνα per *epſilon* & *iota*: ſic enim vocatur quod per eum ex capite deſtillet

---

6 Θειώσω. Hinc emenda Heſychiana θειάσω & θειώσω quæ per καθάρω explicantur. Nam certe Heſ. ad hunc Homeri locum alludit, quod a nemine animadverſum eſt.

7 Οἶσε. Od. X. 482.

8 Καρποί. Etym. addit: τὴν μάρτοι τῶν συκῶν ψύξιν τρασιὰν ἐκάλουν.

9 Θεῖνα. Sic ſcribendum; ut in Heſ. pro θῖνες, θινῶν, legendum cenſet Iſaac Voſſius, θεῖνες, θεινῶν, quemadmodum in hoc neceſſario poſtulat ſeries litterarum. Et Sanctus Hieronymus ad Ezechiel. 47. 8. citante Alberti, ſic habet: *galila* Aquila θεῖνας interpretatur, quod tumulos arenarum ſignificat.

10 Θείνεσθαι. Heſ. habet θίνεσθαι. Conjunge duo & lege θείνεσθαι quæ vera eſt lectio; cum dicatur θεῖνα, non θῖνα. Et ſic habet Schol. Il. A. 34.

ῥῖνα διὰ τοῦ Ε καὶ Ι. εἴρηται γὰρ ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς ῥεῖν τὴν φυσικὴν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῶν ὑγρῶν ἐπίῤῥυσιν. ἀλλ' [1] οὐ γράφεται τῷ ὀνομαστικῷ εἶναι. τὸ δέ·

——— Πολὺς [2] δ' ἀμφ' ὀστεόφιν κεῖτο θὶς

Ἀνδρῶν. ———

σημαίνει τὸν σορὸν [3] τῶν ὀστέων.

Θέλγειν. [4] Ὁ μὲν Ἀπίων, ἀνιᾶν, ἀμαυροῦν. οὐκ ἔοικε δὲ τοῦτο ἡ λέξις ὑπογράφειν, ἀλλὰ γενικῶς τὸ μεταβολήν τινα ψυχῆς ποιεῖσθαι. ὅ ἐστιν τὸ ἔτυμον τοῦ θέλγειν, εἰς τὸ θέλειν ἄγειν.

Θέλειν. Τὸ δύνασθαι· [5]

Οὐδ' ἔθελε [6] προρέειν, ———

ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐδύνατο.

Θέμις. [7] Ἐπὶ μὲν τοῦ σωματοειδοῦς·

Ζεὺς [8] δὲ Θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι.

---

[1] Ἀλλ' οὐ γράφεται τῷ ὀνομαστικῷ εἶναι. Locus perdifficilis. Mihi ſcribendum videtur: ἀλλ' οὐ γράφεται ἐπὶ τούτου ὀνόματος τὸ ει. Vel potius: ἀλλ' οὐ πάντως γραφὴ τοῦ ῥήματος ἐπὶ τῶν ῥηματικῶν ὀνομάτων φυλάττεται. Qui eſt ipſemet Apollonii noſtri ſenſus, etſi non eadem ſint verba, quæ parum moror. Mihi in hâc certiſſimâ conjecturâ facem prætulit Etymol. qui hæc habet in πέδιλα: Πέδιλα. Τὰ ὑποδήματα· παρὰ τὸ περιειλεῖσθαι αὐτὰ τοῖς ποσίν· ἢ παρὰ τὸ ἐν τῷ πέδῳ εἱλεῖσθαι. Deinde addit hæc notatu digniſſima, explicans cur non πέδειλα ſed πέδιλα, ut hîc ῥῖνα, non ῥεῖνα ſcribatur: οὐ πάντως δὲ τὰ ῥηματικὰ ὀνόματα φυλάττει τὴν γραφὴν τοῦ ῥήματος, ὥσπερ εἴρω ἶρος, καὶ νείφω νιφάς. Idem in ῥὶν ſic habet: ὤφειλε διὰ διφθόγγου γράφεσθαι· ἀπὸ γὰρ τοῦ ῥέω γίνεται. ἐκ γὰρ τῆς ῥινὸς ῥέουσι καὶ κατέρχονται τὰ περιττώματα τῆς κεφαλῆς. ἀλλ' ἡ παράδοσις διὰ τοῦ Ι, ὡς δικατάληκτον.

[2] Πολὺς δ'. Od. M. 45. Sic lege verſum cum Homero:

— Πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς

Ἀνδρῶν πυθομένων. —

[3] Σορόν. Pro τὴν σορὸν, *tumulum*, lege τὸν σωρὸν *acervum*.

naturalis humorum effluxio. Sed nomina verbalia non eodem ſcribuntur modo quo verbum ex quo derivantur. At:

——— Ingens autem circa oſſium acervus
Virorum putrefactorum,———

In hoc verſu θὶς ſignificat acervum.

Θέλγειν. Apion intelligit dolore afficere; offuſcare: quod quidem non videtur ſignificare hæc dictio; ſed potius generaliter, aliquam animi mutationem inferre. Et hujus etymologia eſt, ὡς τὸ θέλειν ἄγειν, *id eſt*, inducere aliquem ut velit.

Θέλειν. Poſſe:

Neque poterat profluere, ———

ἤθελε hîc dicitur pro *poterat*.

Θέμις. Pro Deâ quidem corporis formam hâbente:

Jupiter vero Themidem juſſit Deos ad concionem convocare.

---

4 Θέλγειν. Occurrit Il. M. 255:

— Ἀχαιῶν
Θέλγε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζε.

Et O. 594:

— Θέλγε δὲ θυμὸν
Ἀργείων, καὶ κῦδος ἀπαίνυτο. —

Quin θέλγει Il. Ω. 343. Od. E. 47. & Ω. 3. dicitur de Virgâ Mercurii:

— Τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει.

At θέλγε Od. Ξ. 387. Σ. 281. & θέλγει Od. A. 57. & Π. 195. ſumuntur pro decipere, mellitis verbis demulcere.

5 Δύνασθαι: Sic Il. I. 353:

Οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἕκτωρ.

Ubi ἐθέλεσκε apud Schol. explicatur οὐκ ἠδύνατο. Contra apud Anacreont. ᾠδ'. 7. δύνῃ eſt pro θέλεις. Σὺ γὰρ οὐ δύνῃ φιλῆσαι. *Tu enim non vis amare.* Vide hîc Annam Dacieram.

6 Οὐδ' ἔθελε. Il. Φ. 366.

7 Θέμις. Clericus deducit ex תמם; *juſtus, integer, perfectus fuit.*

8 Ζεὺς δέ. Il. Y. 4.

ἐπὶ δὲ τοῦ ἁρμόζοντος καὶ καθήκοντος·

Ἠ θέμις [1] ἐστὶν ἄναξ, ἀγορῇ. ——

ἐπὶ δὲ τῶν νόμων·

—— Λιπαρὰς [2] τελέουσι θέμιστας.

Θεοπρόπιον μάντευμα. Τὸ ἐκ Θεοῦ προλεγόμενον.

Θεουδής. Θεοαδὴς, [3] θεοῖς ἀρεσκόμενος.

Θεόφιν. Τὸ σχῆμα τῆς αὐτῆς λέξεως δηλοῖ, ποτὲ μὲν γενικὴ, [4] ποτὲ δὲ δοτικὴ, [5] ὡς ἐπὶ τοῦ·

—— Θεόφιν [6] μήστωρ ἀτάλαντος.

θέλει [7] γὰρ τοῖς θεοῖς ἴσος. καὶ ἐπὶ τοῦ·

Ἕκτωρ ἶφι [8] βίηφι πιθήσας,

οἷον, τῇ ἑαυτοῦ βίᾳ πεισθείς. ὅτε δέ φησι·

—— Τιλυσκόμενος [9] κεφαλῆφιν,

γενική. θέλει γὰρ εἰπεῖν, κατασχαζόμενος [10] τῆς κεφαλῆς. καὶ ὅτ' ἂν λέγει·

Δακρυόφιν [11] πίμπλαντο, ——

ἀντὶ τοῦ δακρύων.

Κὰδ δ' ἐκ πασσαλόφιν, [12] ——

---

1 Ἠ Θέμις. Il. I. 33.

2 Λιπαράς. Il. I. 156.

3 Θεοαδής. Contrarium affirmat Etymol. his verbis: Θεουδὴς, ὁ θεοσεβής. οὐκ ἔστι (ὥς τινες φασὶ) θεοαδής. Cætera videſis apud eum.

4 Γενική. Lege γενικήν.

5 Δοτική. Lege δοτικήν.

6 Θεόφιν. Il. H. 366.

7 Θέλει. Poſt θέλει, exple omiſſum δηλοῦν, ſeu σημαίνειν.

Et pro decenti ac convenienti:

Quatenus conveniens eſt, o rex, in concione. ———

Et pro legibus:

——— *Læta perſolvent jura & legibus morem gerent.*

ΘΕΟΠΡΌΠΙΟΝ ΜΆΝΤΕΥΜΑ. Quod a Deo prædicitur.

ΘΕΟΥΔΉΣ. Deo gratus, qui Diis placet.

ΘΕΌΦΙΝ. Figura ejuſdem dictionis notat aliquando quidem genitivum, aliquando vero dativum; ut in hoc loco:

——— *Diis par conſiliarius.*

Θεόφιν hîc ſignificat *Diis*. Et in hoc verſu:

Hector robore & viribus fretus,

Ἶφι & βίηφι hîc ſunt pro robore & viribus. Cum vero dicit:

——— *In caput collimans,*

κεφαλῆφιν eſt in genitivo; nam regitur a τιτυσκόμενος, *id eſt*, collimans. Et quum dicit:

Lachrymis implebantur, ———

δακρυόφιν hîc dicitur pro genitivo δακρύων. Et:

Atque a paxillo. ———

8 Ἕκτωρ ἶφι. Non de Hectore ſed de Ulyſſe dicitur Od. Φ. 315:

— Χερσίν τε βίηφί τε ἶφι πιθήσας.

9 Τιτυσκόμενος. Il. Λ. 350.

10 Καπασοχαζόμενος. Quidam volunt τὸ κεφαλῆφιν non a τιτυσκόμενος regi, ſed ab ἀφάμαρτε; ita ut ſit ſenſus: *non aberravit a capite*; non vero, *in caput collimans*. Nam ſic habetur:

— Οὐδ᾽ ἀφάμαρτε τιτυσκόμενος κεφαλῆφιν.

11 Δακρυόφιν. Od. Κ. 248.

12 Κὰδ δ᾽ ἐκ πασσαλόφιν. Od. Θ. 105.

ἀντὶ τοῦ πασσάλου. πάλιν δὲ δοτικῇ, ἡνίκα φησί·

Πρὸς κοτυληδονόφιν, [1] ———

ἀντὶ τοῦ, πρὸς ταῖς κοτυληδόσι. καί τινες σημαίνει [2] τὰς ἐπούσας κοιλότητας τοῖς πολύποσι.

Θεράποντες. Οὐχ οἱ δοῦλοι· ἀλλὰ πάντας τοὺς θεραπευτικῶς ἔχοντας οὕτως καλεῖ, καὶ τὸν ἐν τῇ δευτέρᾳ τάξει φίλον, ὡς Πάτροκλος [3] Ἀχιλλέως.

Θέρεσθαι. [4] Θερμαίνεσθαι. καὶ τὸ θερέω, [5] θερμαίνω. ἀφ' οὗ καὶ θέρος, καθὸ θερμαινόμεθα. καὶ τό·

Θερσόμενος, [6] οὐλὴν δὲ κατὰ ῥακέεσσι κάλυψεν,

ἀντὶ τοῦ θερμανθησόμενος.

Θέσθαι. [7] Ἐν τῇ Ν ῥαψῳδίᾳ τῆς Ὀδυσσείας· καὶ γὰρ ὁ θησαυρός, θυμὸς [8] λέγεται. καθάπερ καὶ Ἀνακρέων λέγει

——— Ἀπὸ δ' ἐξείλετο θυμὸν μέγαν.

Θέσπιν. Θεῖον·

——— Θέσπιν [9] ἀοιδόν. ———

Θεσπέσιον. Ὁ μὲν Ἀπίων, ὡς συνθέτου τῆς λέξεως οὔσης ἀπο-

---

[1] Πρὸς κοτυληδονόφιν. Od. Ε. 433.

[2] Σημαίνει. Lege σημαίνεσθαι θέλουσι.

[3] Πάτροκλος. Mallem Πάτροκλον Ἀχιλλέως θεράποντα. Paulo largius Etym. οὐχ ὥσπερ οἱ νεώτεροι, δούλους, ἀλλὰ πάντας τοὺς θεραπευτικῶς ἔχοντας, ὡς· Il. Τ. 78:

— Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος.

Cætera cum Apollon. ad verbum conſentiunt. Θεραπεύειν autem, *curare*, *ſanare*, a Caſtello derivatur ex Syriaco אסא *ſanare.*

[4] Θέρεσθαι. Mœris: θερόμενος, Ἀττικῶς· θερμαινόμενος, Ἑλληνικῶς. Vide Interpretes.

[5] Θερέω. Od. Ρ. 23.

[6] Θερσόμενος. Od. Τ. 507.

[7] Θέσθαι. Omiſſa eſt gloſſa ex Heſ. reſtituenda: ὑποθέσθαι. θησαυρίζεσθαι. Apud eumdem occurrit Θέσαι, θησαυρίσαι. Et Θέτης, ὁ προθέμενός τι, pro quo merito legit Hemſterhuſius, ὁ ὑποθέμενος; & Θήσει, ὑποθήσονται. Verſus Hom. reperitur Od. Ν. 207:

παστάλῃφιν hîc eſt pro πασσάλῳ. Rurſus vero dativi locum obtinet, quum dicit:

Ad cavitates pedum. ———

κοτυληδονόφιν hîc ſumitur pro κοτυληδόσι. Et quidam intelligunt cavitates quæ inſunt polypis.

Θεράποντες. Non ſervi: ſed ſic vocat omnes eos qui alium obſequio demerentur; & inferiores amicos, ut erat Patroclus erga Achillem.

Θέρεσθαι. Calefieri. Et θέρω, caluero. Unde & θέρος ſignificat æſtatem, quod eo tempore calore diffundamur. Et:

Calefaciendus, cicatricem autem pannis cooperuit.

θερόμενος hîc eſt calefaciendus.

Θέσθαι. In decimo tertio Odyſſeæ libro. Etenim theſaurus dicitur θυμός; quemadmodum & Anacreon dicit:

——— *Et abſtulit theſaurum magnum.*

Θέσπιν. Divinum:

——— *Divinum cantorem.* ———

Θεσπέσιον. Apion quidem intelligit, quaſi compoſita eſſet

Νῦν δ' ἔτ' ἄρ πη θέσθαι ἐπίσταμαι, οὐδὲ μὲν αὐτοῦ
Καλλείψω,

ait Ulyſſes in littore expoſitus, & ſollicitus ubi ſuas poneret divitias. Vide Thomam Magiſtrum in θέσθαι.

8 Θυμός. Forſan legendum eſt θημὸς, ut legitur in Heſ. ac Euſtathio ad Od. Ε. pag. 229. & ſic in Mœride Atticiſtâ: Θωμός. Ἀττικῶς, ὡς Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις. θημῶνα, Ἑλληνικῶς. Dicitur quoque apud Heſ. θεσμὸς, pro ſtrue & præſertim lignorum; ac θεμοὺς explicat διαθέσεις, quæ ex θέω, τίθημι, derivata conveniunt. Immo θεσμὸν legendum eſſe in Apollonio & verſu Anacreontis ab eo laudato his verbis docet Etymol. in θέσθαι. Τὸν θησαυρὸν Ἀνακρέων θεσμὸν καλεῖ. Reſpexit Etymol. verſum qui ſequitur in Apollon. & inter fragmenta Anacreontis reponendus eſt.

9 Θέσπιν. Od. Ρ. 385.

δίδωσι θεσπέσιον, τὸ ἐκ θεοῦ ἑπόμενον, ἢ ἐκ θεοῦ λεγόμενον. δύναται δὲ καὶ παραγώγως θεῖον εἶναι.

Θεσπιδαές. Θείως δαιόμενον, ὅπερ ἐστὶ καιόμενον.

Θέσφατον. [1] Θεόφατα, ἐκ μαντείας λεγόμενα.

Θεύσεσθαι. Δραμεῖσθαι·

—— Περὶ τρίποδος [2] γὰρ ἔμελλον
Θεύσεσθαι. ——

Θηεῖτο. Ἐθαύμασεν.

Θηλυτεράων. Τὸ μὲν σχῆμα συγκριτικόν, [3] ὅτε φησί· γυναικῶν θηλυτεράων, ἀντὶ τοῦ εὐτρόφων. ἢ πρὸς τοὺς ἄνδρας τῆς συγκρίσεως οὔσης, καὶ τὸ συγκριτικόν.

Θημῶν. [4] Τὸν σωρὸν τῶν ἀχύρων.

Θήν. Που·

Ὥς θην [5] καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος. ——

Θήρ. Κατ' ἐξοχὴν ὁ λέων· ἀπὸ τοῦ θοῶς ὀρούειν, ὡς Ἀπίων.

Θήσατο. [6] Ἐθήλασεν.

Θῆτες. [7] Οἱ δουλεύοντες οὕτως λέγονται.

Θοῇσι. Ταχείαις. καὶ τὸ θόωσα, ἀντὶ τοῦ, ὄξυνα τὸν μοχλὸν μεταληπτικῶς· [8]

—— Ἐγὼ δ' ἐθόωσα παραστὰς
Ἄκρον. ——

---

1 Θέσφατον. Lege Θέσφατα.

2 Περὶ τρίποδος. Il. Λ. 700.

3 Συγκριτικόν. Fortaſſe legendum, οὐ συγκριτικόν; ſed nihil muto. Vide Etymol.

4 Θημῶν. Lege θημῶνα, ut reſpondeat τῷ σωρὸν ſequenti; & ἠΐων θημῶνα occurrit Od. Ε. 368.

5 Ὥς θην. Il. Ρ. 29.

6 Θήσατο. Sic & dicitur θῆσθαι Od. Δ. 89:

— Παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι.

Vide quæ annotavimus in ἐθήσατο. In hoc ſenſu τὸ θήσασθαι Oppianus adhibet, in libro primo Halieut.

Μαζὸν δ' ἀμφοτέροισι παρίσχεται, ἶσον ἑκάστῳ
Θήσασθαι γάλα λαρόν· ἐπεί ῥά οἱ ὤπασε δαίμων
Καὶ γάλα, καὶ μαζῶν ἰκέλην φύσιν, οἷα γυναικῶν.

7 Θῆτες. Optime explicat Lex. Mſ.

hæc vox, quod ex Deo conſequitur, aut ab eo dicitur. Poteſt ſimpliciter eſſe derivativum τ̃ θεῶν.

ΘΕΣΠΙΔΑΈΣ. Divine δαιόμενον, *id eſt*, incenſum.

ΘΈΣΦΑΤΟΝ. A Deo dicta, oraculo revelata.

ΘΕΎΣΕΣΘΑΙ. Curſurum:

——— Pro tripode enim erant
Curſuri. ———

ΘΗΕ͂ΙΤΟ. Admirabatur.

ΘΗΛΥΤΕΡΆΩΝ. Forma quidem eſt comparativa, quum dicit: mulierum θηλυτεράων, *id eſt*, pinguium: aut cum viris inſtituit comparationem; & eſt in comparativo.

ΘΗΜΩ͂Ν. Stipularum acervum.

ΘΉΝ. Alicubi:

Sic certe ego alicubi tuum ſolvam robur. ———

ΘΉΡ. Per excellentiam leo; ſic dicitur quod celeriter irruat, inquit Apion.

ΘΉΣΑΤΟ. Suxit lac.

ΘΗ͂ΤΕΣ. Servi ſic dicuntur.

ΘΟΗ͂ΣΙ. Celeribus. Et ἐθόωσα acui vectem; per metalepſin:

——— Ego autem acui adſtans
Summum. ———

Sangermanenſe: Θηλεία. Δυλεία. θῆτες γὰρ, οἱ πένητες, οἱ ἐπὶ συντάξεσί τισι καὶ ἐπὶ μισθῷ δυλεύοντες. Aliudque pariter Manuſcriptum: Θῆτες. Οἱ τροφῆς ἕνεκα δυλεύοντες. Sic in initio Alceſt. Apollo dicit apud Euripidem:

Ὦ δώματ' Ἀδμήτει' ἐν οἷς ἔτλην ἐγὼ
Θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι, θεός περ ὤν.

Et hinc apud Heſ. legitur Θῆσσαν, Δυλικὴν, quod male in δυλὴν emendatum eſt. Sic Suidas habet: Θῆσσαν. Δυλικὴν τροφήν. Et ad hunc Euripidis locum alludebant, quod a nemine obſervatum fuit. Vide Harpocrationem in θῆτες.

8 Μεταληπτικῶς. Schol. ἀπώξυνα· ἐκ τ̃ συνωνύμυ τὸ ὁμώνυμον. ὁ τρόπος, μετάληψις.

9 Ἐγὼ δ' ἐθόωσα. Od. I. 327.

τὸ δὲ νυκτὶ θοῇ, ἀντὶ τοῦ, ταχεία. ἡ μὲν γὰρ ἡμέρα πολύμοχθος οὖσα, διὰ τὰ ἔργα μακρὰ φαίνεται. ἡ δὲ νύξ, διὰ τὴν ἀνάπαυσιν, ταχεῖα.

ΘΟΥΡΙΔΟΣ ἈΛΚΗΣ. Τῆς πηδητικῆς· παρὰ τὸ θορεῖν, ὅ ἐστι πηδᾶν.

ΘΡΕΞΑΙ. Δραμεῖν.

ΘΡΑΣΥΜΕΜΝΟΝΑ. Θρασὺν καὶ τὸ μένος·

——— Θρασυμέμνονα, [1] θυμολέοντα.

ἤ, τὸν περὶ τῶν θείων ἔργων μεμνημένον.

ΘΡΕΨΑΣ. [2] Πήξας. σημαίνει δὲ καὶ τὸ σύνηθες.

ΘΡΗΝΥΣ. Ὑποπόδιον· ἀπὸ τοῦ ἀφάλλεσθαι ὑπ' αὐτοῦ. λέγεται καὶ ἡ μέση τῆς νεὼς καθέδρα, ἡ ἐν τῷ πλοίῳ, ἀπὸ τοῦ τοίχου ἐπὶ τοῖχον διάβασις·

Θρῆνυν ὑφ' [3] ἑπταπόδην, λίπε δ' ἴκρια νηὸς ἐΐσης.

ΘΡΙΓΚΟΣ. [4] Ἡ στεφάνη καὶ περιχαράκωμα.

ΘΡΟΝΑ. Ἄνθη·

——— Ἐν δὲ θρόνα ποίκιλλεν. [5]

ΘΡΥΛΙΧΘΗ. [6] Ὁ μὲν Ἀπίων, συνεθραύσθη·

Θρυλίχθη δὲ [7] πρόσωπον. ———

ἔνιοι δέ, παρεσύρθη. τινὲς δέ, ἐδρύφθη.

ΘΡΩΣΜΟΣ. Βουνοειδὴς τόπος ἀφ' οὗ ἀποβαίνοντα θορεῖν. [8]

---

1 Θρασυμέμνονα. Il. E. 639.

2 Θρέψας. Od. I. 246.

Αὐτίκα δ' ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος.

3 Θρῆνυν. Il. O. 729. Ubi ἐφ' pro ὑφ' legitur.

4 Θριγκός. Dicitur quoque θριγγὸς & θριγχός. Vide Etym.

5 Ἐν δὲ θρόνα ποίκιλλεν. Sic lege verſum cum Homero Il. X. 441.

— Ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε.

Significat quoque teſte Heſ. τὰ ἐκ χρωμάτων ποικίλματα. Unde epithetum quod Veneri tribuit Sappho, ποικιλόθρον' Ἀφροδίτα, diverſimode exponitur; ſeu habens varias ſedes, ſeu varias veſtes & diverſis coloribus intertextas induta. Significat & φάρμακα, ut in ſecundo Theocriti Idyllio :

Νυκτὶ θοῇ vero ſignificat, nocte celeri. Dies enim laborioſa exiſtens ob opera longa videtur; nox vero ob requiem celer ac brevis.

ΘΟΎΡΙΔΟΣ ἈΛΚΗ͂Σ. Vis quæ inſilit & irruit; ex verbo θορῶν, quod eſt inſilire.

ΘΡΈΞΑΙ. Currere.

ΘΡΑΣΥΜΈΜΝΟΝΑ. Audacem ſecundum robur:

——— Audaci robore præditum, leonis ſpiritus gerentem.

Aut divina opera commemorantem.

ΘΡΈΨΑΣ. Cum compegiſſet. Accipitur & in ſenſu communiter uſitato.

ΘΡΗ͂ΝΥΣ. Scabellum; ſic dicitur quod ab eo ſoleamus deſilire. Sic vocatur & media navis ſedes; & in navigio tranſitus a latere ad latus:

Ad ſcabellum ſeptempedale, liquit autem foros navis æqualis.

ΘΡΙΓΚΌΣ. Pinna ſeu corona murorum, ſeptum, vallum.

ΘΡΌΝΑ. Flores:

——— Et flores varios intertexebat.

ΘΡΥΛΊΧΘΗ. Apion quidem intelligit, confractus eſt:

Confractus eſt ad faciem. ———

Quidam vero intelligunt, abſtractus fuit; alii autem, laceratus, laniatus fuit.

ΘΡΩΣΜΌΣ. Locus in modum tumuli elatus, unde deſiliendo deſcendendum eſt, & ex quo poſſumus ſpeculari.

Θέρυλι, νῦν δ' ἀκούσεαι τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπέρφατα
Τᾶς τήνω φιλίας κατυπίστερον. —

6 Θρυλίχθη. Lege θρυλίχθη.

7 Θρυλίχθη δὲ πρόσωπον. Il. Ψ. 396. Pro πρόσωπον, hodie legitur μέτωπον.

8 Θορῶν. Poſt θορῶν, adde ἐπὶ quod omiſſum eſt. Et Suidas explicat illud θορῶν, per πηδᾶσθαι; ita ut ſit pro θορεῖν:

ΘΥΈΕΣΣΙ. [1] Θυσίαις.

ΘΥΈΛΛΑΙ. Ἀι καταιγίδες· ἀπὸ τοῦ θύειν, [2] κατὰ συνείλησιν τῆς γινομένης πνοῆς, ὅπερ ἐστὶ ὁρμητικῶς ἔχειν.

ΘΥΈΩΝ. Θυσίων.

ΘΥΜΑΡΈΑ. Θυμάρεσον. καὶ θυμῆρες, τὸ ἀρέσκον τῇ ψυχῇ.

ΘΥΜΗΓΕΡΈΩΝ. Ἀνακτώμενος τὴν ψυχήν.

ΘΥΜΟΒΌΡΟΙ. [3] Τῆς τὴν ψυχὴν διεσθιούσης μεταφορικῶς ἔριδος.

ΘΥΜΟΡΑΪΣΤΗΣ. Διαφθαρτικὸς τῆς ψυχῆς. ῥαῖσαι γὰρ, τὸ διαφθεῖραι [4]

ΘΥΟΣΚΌΟΣ. [5] Εἶδος μάντεως· ὁ διὰ τῶν θυμάτων ἢ θυμιαμάτων κοῶν, [6] ὅ ἐστι συνιεὶς τὰ μέλλοντα.

ΘΥΡΗΘΕΆ. [7] Ἔξω ἡμῖν·

——— Θυρηθεα [8] ἀμφὶς ἐκείνων.

ἐν τῇ Ξ τῆς Ὀδυσσείας.

ΘΥΡΕΌΝ. [9] Ὅυτως λέγει τὸν τοῦ Κύκλωπος λίθον τὸν ἐπικείμενον τῇ εἰσόδῳ τοῦ ἄντρου.

ΘΎΣΑΝΟΙ. Κροσσοί.

---

quemadmodum pro θορεῖν legunt Portus & Kuſterus: Sic Homeri Schol. ab Alberti laudatus Il. Λ. 56. interpretatur Θρωσμῷ, τόπῳ ὑψηλῷ ἐν τῷ πεδίῳ, ἀφ' οὗ ἦν καθορᾷν. At Il. Υ. 3. explicat: ὑψηλῷ τόπῳ, ὅθεν ἐστὶ καταθορεῖν καὶ πηδῆσαι. Et in Lex. Manuſcripto Sangermanenſi legitur: βουνοειδὴς τόπος ἀφ' οὗ ἐστὶ (lege ἐςὶ, niſi ſit pro ἔπεστι) καταβαίνοντα θεωρεῖν, ὅ ἐστι θεᾶσθαι. Etym. σημαίνει τὸν ὑψηλὸν τόπον, ὅθεν ἐστι θεωρεῖν καὶ πηδᾷν... ἀπὸ τοῦ θόρω θορίζω, θορισμός. Unde videtur ſcripſiſſe θορεῖν, pro eo quod hodie legitur θεωρεῖν.

[1] Θυέεσσι. Heſ. explicat quoque θυμιάμασι.

[2] Θύειν. Ex תעה & טעה errare; unde Θυάδες dictæ, quod vino tactæ huc & illuc vagarentur.

[3] Θυμοβόροι. Lege θυμοβόροιο ἔριδος, quemadmodum occurrit apud Hom. Il. Η. 301. aut θυμοβόρου Il. Η. 210. Cum enim ſic effingatur τὸ υ; uno fulcro detracto temporis injuriâ, aut minus bene perſpecto,

ΘΥΈΕΣΣΙ.

Θυέεσσι. Sacrificiis, victimis.

Θύελλαι. Procellæ; ſic dictæ ἀπὸ τοῦ θύειν, *id eſt*, quod cum impetu irruant convolvendo ventum.

Θυέων. Sacrificiorum.

Θυμαρέα. Qui animo placet & arridet: & in neutro θυμῆρες, quod menti ſuave ac jucundum.

Θυμηγερέων. Animum recipiens ac recolligens.

Θυμοβόροι. Metaphorice epithetum eſt animum rodentis contentionis.

Θυμοραϊστής. Qui animam corrumpit & perdit. Ῥαίειν enim, eſt deſtruere.

Θυοσκόος. Species harioli, qui per ſacrificia & ſuffitus κοεῖ, *id eſt*, futura proſpicit.

Θυρηθέα. Foris ſedebam:

——— *Foris ſedebam circa illos.*

Θυρεόν. Sic vocat Cyclopis ſaxum antri oſtio impoſitum.

Θύσανοι. Fimbriæ.

ſupereſt *iota*, & ſic θυμοϐόροι pro θυμοϐόρου legitur.

4 Διαφθεῖραι. Hoc ſenſu habetur τὸ ῥαῖσαι Od. N. 151.

5 Θυοσκόος. Θυοσκόοι, inquit Salmaſius, vulgo ſunt Aruſpices. Hinc enim dictos fuiſſe Thuſcos ſcribit Feſtus; a ſacrificandi ſtudio, ex Græco θυοσκόοι. Sic enim legendum pro θυσκόοι, apud eumdem Feſtum.

6 Κοεῖν. Dicitur Ionice pro νοεῖν.

7 Θυρηθέα. Pro Θυρηθέα. Ἔξω ἡμῶν, lege Θυρηθέα. (Vel potius θύρηθ' ἕα diviſim.) Ἔξω ἥμην. Heſ. legit θύρηθεν. Alii cum Barneſio & Berglero, θύρηφ' ἕα.

8 Θυρηθέα ἀμφίς. Od. Ξ. 352.

9 Θυρεόν. Phrynichus in Eclog. Dict. Attic. Θυρεὸν, τοῦθ' Ὅμηρος ἐπὶ λίθου τίθησιν ἀντὶ θύρας τὴν χρείαν παρέχοντος· οἱ δὲ πολλοὶ ἀντὶ τῆς ἀσπίδος τιθέασιν, οὐδενὸς τῶν δοκίμων καὶ ἀρχαίων χρησαμένου. χρὴ οὖν ἀσπίδα λέγειν.

ΘΥΣΘΛΑ. [1] Τὰς θύρσους, ἢ κλάδους οὓς αἱ Βάκχαι κρατοῦσι. ἔνιοι δὲ, τὰ ἐπὶ τὴν θυσίαν ἐμφερόμενα· οἱ δὲ, τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου.

ΘΥΩΔΕΑ. Εὐώδη· ἀπὸ τῶν θυμιαμάτων πεποίηται. καί·

——— Βωμός [2] τε θυήεις,

ὁ τεθυμιαμένος.

ΘΩΕΣ. [3] Ζῶον ἄγριον.

ΘΩΗΝ. Ζημίαν. ὅθεν καὶ ἀθῶος, ὁ ἀζήμιος.

ΘΩΚΟΣ. Καθέδρα καὶ συνέδριον· διὰ τὸ ἀιεὶ θέσκον εἶναι. [4] συνέχει γὰρ ἡμᾶς ἐκ τοῦ θεῖον· [5]

Οἱ δὲ Θεοὶ [6] θῶκονδε καθίζανον. ———

ΘΩΡΗΚΟΣ ΓΥΑΛΟΝ. Καθόλου γύαλα παρὰ τοῖς ποιηταῖς ὀνομάζεται τὰ κοιλώματα καὶ τὰ ὀγκώδη τῶν τόπων·

Ῥῆξαι [7] δὲ θώρηκος γύαλον. ———

ὡς ἂν τις εἴποι· ῥῆξαι δὲ τοῦ θώρακος τὸ κύτος. ἀπὸ τοῦ καὶ Ὅμηρος τὰ εἰς τὴν χεῖρα τιθέμενα ἐγγυαλίξαι λέγει.

ΘΩΡΗΞΑΙ. [8] Ἀφ' ἑνὸς μέρους τοῦ σώματος, καθοπλίζεσθαι.

---

[1] Θύσθλα. Il. Z. 134. de Bacchi nutricibus:

— Αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
Θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν. —

Derivatur ex Syr. טוטלא *totla* racemi uvæ, ut θύρσος ex תירשא *thirſa*, pinus, cupreſſus.

[2] Βωμός τε. Il. Θ. 48.

[3] Θῶες. Occurrit in primo Theocriti Idyllio:

Ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι

Sangermanenſe Lex. Manuſcriptum explicat: Θηρία ἐξ ὑαίνης καὶ λύκου γεννώμενα.

[4] Διὰ τὸ ἀιεὶ θέσκον εἶναι. Fortaſſe ſcribendum θέοχον, quod compoſitum erit ex θέειν *currere*, & ἔχειν *tenere*. Solent autem Grammatici, maxime Etymologus, in notationibus verborum tradendis ejuſmodi voces confingere. Sed video Etym. in

Θύσθλα. Thyrſos aut ramos quos Bacchæ tenent. Alii quidem ea intelligunt, quæ ad ſacrificium afferuntur: alii vero, folia vitis.

Θυώδεα. Odorata. Hæc vox formatur ἀπὸ τῶν θυμιαμάτων, quæ ſunt ſuffimenta. Et:

——— *Araque odorata.*

Θυόεις hîc ſignificat aram thure vaporatam.

Θῶες. Animal ferum.

Θωὴν. Damnum; unde & ἀθῷος, *id eſt*, expers damni.

Θῶκος. Sedes & conſeſſus. Dicitur quaſi θέειν; nos enim a currendo cohibet:

Ipſi vero Dii ad conſeſſum conſederant. ———

Θώρηκος γύαλον. In univerſum omnes cavitates & prominentiæ locorum apud Poetas vocantur γύαλα:

Rupit autem thoracis concavitatem. ———

Γύαλον hîc idem eſt ac τὸ κοῖλον, *id eſt*, cavitas. Unde Homerus in manus aliquid tradere ἐγγυαλίζειν dicit.

Θωρῆξαι. Ab unâ parte corporis dicitur totum hominem armare.

θῶ ſic habere: Θῶ. Τὸ ἑδραιῶ, ἐξ οὗ καὶ θᾶκος, ὁ θρόνος. Unde exiſtimo nihil mutandum eſſe; & θῶκον ſignificare τὸ ἑδραίωμα, ſeu ἕδρασμα, ex θῶ, *id eſt*, ἑδραιῶ.

[5] Θῶον. Nullo ſenſu. Lege θῶα, ut habet Etym. Thomas Magiſter: θᾶκος, Ἀττικὸν· θρόνος, Ἑλληνικόν. θῶκος δὲ, κοινὴ [illegible].

Sed ibi vide Trillerum.

[6] Οἱ δὲ Θεοί. Od. E. 3.

[7] Ῥῆξαι. Il. P. 314. Lege ῥῆξε.

[8] Θωρῆξαι. Il. B. 11:

Θωρῆξαί ἑ κέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιούς.

Sed fortaſſe ſcribendum θωρήσσεσθαι, ut apud Heſ. legitur; ob ſequens καθοπλί-ζεσθαι, quod magis armari quam armare ſignificat. Vel ſi retineas θωρῆξαι, legendum cum Schol. in Il. B. 11. καθοπλίσαι, pro καθοπλίζεσθαι.

I

ἼΑ. Μία·

Ἐν δὲ ἴα ψυχή. [1] ——

καὶ γενικήν·

Τῆς μὲν [2] ἰῆς στιχὸς ἦρχε. ——

δοτικήν·

Ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ [3] ἠμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλός.

αἰτιατικήν· [4]

Τὴν μὲν ἴαν [5] Νύμφῃσι. ——

ἸΑΙΝΕΤΟ. Διεχεῖτο·

Αἶψα [6] δ' ἰαίνετο κηρός. ——

καὶ ἰάνθη, ἴσον τὸ ἐχάρη. τάχα δὲ καὶ τὰ ἄνθη, ἴα· ἐπεὶ καὶ τὴν ψυχὴν ἰαίνει καὶ διαχεῖ τέρποντα τὴν ὄψιν. ἐπὶ δὲ τοῦ ἐθερμαίνετο·

—— Ὑπὸ τρίποδι [7] μεγάλῳ ἰαίνετο δ' ὕδωρ.

ἸΑΥΩΝ. Κοιμώμενος.

ἸΑΨΗ. Διαφθείρῃ. καὶ προΐαψε, [8] προδιέφθειρε· ἐξ οὗ τὸ μετ' ὀδύνης ἀπώλειαν σημαίνει καὶ ἐμφαίνει.

ἼΑΛΛΟΝ. [9] Ἐξέτεινον.

---

[1] Ἐν δὲ ἴα ψυχή. Il. Φ. 569.
[2] Τῆς μὲν ἰῆς. Il. Π. 173.
[3] Ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ. Il. I. 319.
[4] Αἰτιατικήν. Male edidit Montfauconius αἰτιᾶται.
[5] Τὴν μὲν ἴαν. Od. Ξ. 435.
[6] Αἶψα. Od. M. 175.
[7] Ὑπὸ τρίποδι. Od. K. 359.
[8] Προΐαψε. Non ſignificat perdidit, ſed præmiſit. Il. A. 3:

I

Ἴα. Una :

Ineſque una anima. ———

Et in genitivo :

Unius quidem ordinis dux erat. ———

In dativo :

Inque eodem honore tum ignavus tum fortis.

In accuſativo :

Partem quidem unam Nymphis. ———

Ἰαίνετο. Diffundebatur :

Statim vero diffuſa liqueſiebat cera. ———

Et ἰάνθη, eſt gaudebat. Fortaſſe & ideo quidam flores, ſcilicet violæ, vocati ſunt ἴα ; quod animam exhilarent & lætitiâ diffundant aſpectu oculos recreantes. Sumitur & pro caleſiebat :

——— *Sub tripode magno : caleſiebat autem aqua.*

Ἰαύων. Dormiens.

Ἰάψῃ. Perdat ; & προΐαψε ante tempus perdidit : unde perniciem cum dolore conjunctam non ſine emphaſi ſignificat.

Ἴαλλον. Extendebant.

Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν.

Ἰάπτει ſimplex in tertio Theocriti Idyllio ſumitur pro perdit, ſcilicet verſu 17. de amore :

Ὅς με καταισμύχων καὶ ἐς ὀστίον ἄχρις ἰάπτει.

Et Il. B. 193 :

Νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν.

9 Ἴαλλον. Il. I. 91 :

Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.

Ἰάονες. [1] Οἱ Ἀθηναῖοι·

—— Καὶ Ἰάονες [2] ἑλκεχίτωνες.

Ἰαέ. Σύνδεσμος ἴσος τῷ καί·

—— Ἰδὲ [3] κλέος ἐσθλόν. ——

Ἴδιον. Ἵδρωσεν· [4]

Ἴδιον [5] ὡς ἐνόησα, δεδάκρυντο [6] δέ μοι ὄσσε.

τῶν ἅπαξ εἰρημένων παρ' Ὁμήρῳ. ἐν δὲ τῇ ἀρχαίᾳ Κωμῳδίᾳ, πλειστάκις τὸ ἰδιόν [7] ἔστιν εὑρεῖν ἐπὶ τὸ ἱδρῶν.

Ἰδνώθη. Εἰς τοὐπίσω ἐκάμφθη· οἱονεὶ, τὸ ἰνίον ἐδονώθη.

Ἰδρῶ. [8] Κατ' ἀποκοπὴν, ἱδρῶτα.

Ἰδυίῃσι πραπίδεσσι. Ἰδίαις, [9] εἰδητικαῖς, οἷον εἰδήμοσι, ἐπιστήμοσι.

Ἵει. Ἀφίει· [10] τοῦτο δὲ οἷον ἀπέπεμπεν.

Ἴει. [11] Ψιλῶς προενεκτέον. θέλει γὰρ λέγειν, πορεύοιτο.

Ἱερεύς. Ἐπὶ μὲν τοῦ προεστῶτος τῆς θεραπείας τοῦ Θεοῦ·

Χρύσης ἱερεύς. [12] ——

---

1 Ἰάονες. Ex יון *Græcia*, Daniel. 10, 20. & apud Arabes, יונאן gens Græcorum, peculiariter antiqua.

2 Καὶ Ἰάονες. Il. N. 685.

3 Ἰδέ. Il. E. 3.

4 Ἵδρωσεν. Lege ἵδρωσε. Male edidit Montfauconius ἱδρῶς. Ut male etiam, observante Alberti, posuit παρ' Ὁμήρῳ pro Ὁμήρῳ; & ἱδρῶσθαι pro ἱδρῶν. Vide Etymol. in Ἴδιος.

5 Ἴδιον. Od. Υ. 204.

6 Δεδάκρυντο. Lege δεδάκρυνται.

7 Ἴδιον. Lege ἰδίειν, quod Hes. similiter explicat per ἱδρῶν. In eodem Lexicographo reperitur quoque: Ἰδροῖ. Ἀγωνιᾷ, δέδοικεν. Pro ἐπὶ τὸ ἱδρῶν, lego ἐπὶ τοῦ ἱδρῶν. Timæus: Ἰδίειν. Ἱδρῶν. Ubi vide Eruditiſſimum Ruhnkenium.

Ἰάονες. Athenienſes:

——— *Et Athenienſes longas veſtes trahentes.*

Ἰαέ. Conjunctio æqualis τῷ καί:

——— *Et gloriam inſignem.* ———

Ἴδιον. Sudavi:

Sudavi ut animadverti, lachrymæque mihi ſunt oculis obortæ.

Hæc vox ſemel occurrit in Homero; at in veteri Comœdiâ ſæpe invenire eſt ἴδιειν, pro ſudare.

Ἰδνώθη. Retro incurvatus fuit: quaſi reflexum habuit occipitium.

Ἱδρῶ. Apocope, pro ἱδρῶτα, *id eſt*, ſudorem.

Ἰδυίῃσι πραπίδεσσι. Doctis, ſcientibus, tanquam peritis, prudentibus.

Ἵει. Idem quod ἀφίει, *id eſt*, emittebat.

Ἴει. Cum ſpiritu tenui proferendum eſt: ſignificat enim, *ibat*.

Ἱερεύς. Pro eo qui præeſt cultui Deorum:

Chryſes ſacerdos. ———

---

8 Ἱδρῶ. Mœris: Ἱδρῶ, Ἀττικῶς· ἱδρῶτα, Ἑλληνικῶς.

9 Ἰδυίῃς. Lege ἰδυίῃσι, ut optime, contra tamen fidem Manuſcripti Codicis, edidit Alberti. Ἴδυοι in Solonis & Draconis legibus teſtes erant, referente Euſtathio. Occurrit Il. Σ. 482:

Ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.

10 Ἀφίει. Forte ἠφίει. Il. Γ. 221:

Ἀλλ' ὅτε δὴ ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει.

11 Ἴει: πορδίεσθαι. Legendum ἤει ſeu ἤϊε; & pro πορδέσθαι, ἐπορεύετο. Quo ſenſu occurrit ἤϊε Il. Γ. 383. & Od. Η. 82. Etym. Εἰ δὲ ἑνικὸν εἴη τὸ ἴεν ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο, ψιλοῦται ὁμοίως τῷ, ἄσσον ἴεν. Od. Ω. 220. Vide & Π. 41. & 155. Ρ. 30. 256. Υ. 53. & Il. Β. 872. Forte pro ἴει legendum ἤϊε, ut Od. Σ. 193.

12 Χρύσης ἱερεύς. Il. Α. 370:

Χρύσης δ' αὖθ' ἱερεὺς ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.

ἐπεὶ δὲ τοῦ διὰ τῶν θυσιῶν μαντευομένου·

Ἀλλ' ἄγε [1] δή τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα.

Ἱερὸν ἰχθύν. [2] Ἤτοι τὸν μέγαν, ἢ τὸν ἄνετον, καὶ διαφέροντα τῶν ἄλλων.

[4] Ἰεν. Ἐὰν μὲν δασέως ἀναγνῶμεν, ἐπὶ τὸν ποταμὸν [3] ἀκουόμεθα, ἀντὶ τοῦ ἵεσαν οἱ ποταμοὶ, τῆς ἵεις μετοχῆς· ψιλῶς ἴσιν, [4] ἑνικῶς.

Ἰηος. [5] Ὁ Ἀπόλλων, ἀπὸ τῆς τοξείας. ἔνιοι δὲ, ψιλῶς ἀπὸ τῆς ἰάσεως·

——— Ἰηϊε [6] Φοῖβε. ———

Ἴθματα. Βήματα.

Ἰθύν. Τῆς διανοίας τὴν ὁρμὴν, τουτέστι, τὴν διάθεσιν

——— Σύ τ' ἐγώ [7] τε γυναικῶν γνώομεν ἰθύν.

θέλει γὰρ εἰπεῖν τὴν διάθεσιν.

Ἰθύντατα. Ὀρθώτατα.

Ἰθυπτίωνα. [8] Τὴν εἰς εὐθὺ πετομένην·

Δεύτερος [9] αὖτ' Ἀχιλεὺς μελίην ἰθυπτίωνα.

---

[1] Ἀλλ' ἄγε. Il. A. 62. Male Montfauconius edidit ἀλλά γε pro ἀλλ' ἄγε.

[2] Ἱερὸν ἰχθύν. Il. Π. 407:

— Ὡς ὅτε τις φὼς
Πέτρῃ ἔπι προβλῆτι καθήμενος ἱερὸν ἰχθύν.

Fuere, teſte Hemſterhuſio, qui caperent τὸν ἀεὶ ἐν ὕδατι βρεχόμενον, quaſi διερὸν, κατ' ἀποκοπὴν τοῦ Δ. Sed melius ſumitur pro magno. Sic Euripides in Hyppol. dixit ἱερὸν κῦμα, magnum fluctum; & Virgilius, ſacra fames, *id eſt*, magna fames. Niſi forte ſacri piſces, ſint pingues; ideoque cuidam maris Deo ſacrati: ut exiſtimabat apud Theocritum piſcator ille qui magnum ſibi piſcem extraxiſſe videbatur. Idyl. 21. 53:

— Εἶχε δὲ δεῖμα
Μή τι Ποσειδάωνι φίλος πεφιλαμένος ἰχθύς,

Et

Et pro eo qui per ſacrificia vaticinatur :

Sed age, aliquem vatem conſulamus aut ſacerdotem.

Ἱερὸν ἰχθύν. Aut magnum piſcem, aut ſolutum libereque vagantem, & ab aliis differentem.

Ἷεν. Cum ſpiritu aſpero, de fluminibus intelligendum eſt, & pro ἵεσαν ponitur. Ejus participium eſt ἱείς. At ἴεν cum ſpiritu tenui eſt in numero ſingulari.

Ἰήιος. Apollo ſic dictus ob jaculationem : quidam cum accentu tenui ſcribentes, deducunt ἀπὸ τῆ ἰάσεως, *id eſt*, a ſanatione :

——Arcitenens Phœbe.——

Ἴθματα. Inceſſus.

Ἰθύν. Mentis impetum, *id eſt*, ſtatum :

—— Tuque egoque mulierum cognoſcamus inclinationem animorum.

Ἰθύντατα. Rectiſſime.

Ἰθυπτίωνα. Recta volantem :

Secundus vero Achilles haſtam recta volantem.

Ἠ τάχα τᾶς γλαυκᾶς καμάλιον Ἀμφιτρίτας.

3 Ἐπὶ τ̃ πόταμόν. Lege ἐπὶ τῶ ποταμῶν. Alludit ad verſum Homeri Il. M. 32 :

— Ποταμοὺς δ' ἔτρεψε νέεσθαι

Κάρροον, ᾗπερ πρόσθεν ἵεν καλλίρροον ὕδωρ.

4 Ψιλῶς ἴεν. Vide exempla ſupra indicata in ἴει.

5 Ἴηος. Lege ἰήιος ; aut potius ἤιος, niſi obſtaret ſeries litterarum.

6 Ἴηε Φοῖβε. Lege ut Il. Θ. 365, & Υ. 152. ἤιε. Occurrit in Sophoclis Œdipo verſu 156. ἰήιε Δάλιε Παιάν.

7 Σύ τ' ἐγώ τ' Od. Π. 304.

8 Ἰθυπτίωνα. Ἰθυκτίωνα legendum cenſet apud Euſtath. Ariſtarchus.

9 Δεύτερος. Il. Φ. 169.

Ἰθαρ. Εὐθέως. τινὲς δὲ διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου γράφουσιν·

——— Εἶθαρ [1] δὲ προσηύδα.

Ἰθὺς νηῶν. Ἐπ' εὐθεῖαν, ὡς ἐπὶ τὰς ναῦς.

Ἡ ῥ' ἰθὺς [2] νηῶν κονίην φέρεν. ———

τὸ δὲ παραπλήσιον, καὶ ἐπὶ τοῦ

Οἱ δ' ἰθὺς πόλιος, [3] ———

κατ' εὐθὺς τῆς πόλεως. ὅτ' ἂν δὲ εὐθὺ χωρὶς τοῦ Σ λέγει ὁ Ποιητὴς, ἀντὶ τοῦ εὐθέως. καὶ ἐπὶ τοῦ

Ἀλλήλων [4] ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα,

ἐπ' εὐθὺ προϊεμένων τὰ δόρατα. τὸ δὲ

Ἀντίνοος [5] ἰθὺς γελάσας, ———

ἐπὶ τοῦ, ἐξ ἐναντίας.

Ἵκωμαι. Ἐπὶ μὲν τοῦ παραγένωμαι·

——— Ὁ δέ κεν [6] κεχολώσεται ὅν κεν ἵκωμαι·

ἐπὶ δὲ τοῦ, ἱκετεύω·

Μή μιν ἐγὼ [7] μὲν ἵκωμαι ἰών· ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει.

Ἱκάνειν. Ἱκνεῖσθαι, παραγίνεσθαι. καὶ ἵκανε, παρεγένετο.

Ἰλαδόν. [8] Ἐν ἀθροίσει, κατὰ ἴλας.

Ἰλάσσι. [9] Ταῖς ἐξ ἱμάντων σειραῖς. εἴρηται δὲ παρὰ τὴν εἴλησιν τῶν χοινίων, ἢ ἱμάντων.

---

1 Εἶθαρ. Il. M. 353.
2 Ἡ ῥ' ἰθύς. Il. M. 254.
3 Οἱ δ' ἰθὺς πόλιος. Il. Φ. 540.
4 Ἀλλήλων. Il. Z. 3.
5 Ἀντίνοος. Od. B. 301.
6 Ὁ δέ κεν. Il. A. 139.
7 Μή μιν ἐγώ. Il. X. 123.
8 Ἰλαδόν. Sic Heſiodus dixit in Ope-

Ἰθαρ. Statim. Quidam per diphtongum EI ſcribunt:

——— *Statim autem allocutus eſt.*

Ubi αἶθαρ pro ἶθαρ ponitur.

Ἰθὺς νηῶν. Recta ad naves:

Quæ recta ad naves pulverem ferebat. ———.

Idem eſt & in verſu ſequenti:

Illi recta ad urbem. ———

Quum vero ſine *ſigma* ſcribit τὸ ἰθὺ, ponitur pro εὐθέως. Et in hoc verſu:

Quum alii in alios dirigerent æratas lanceas,

ἰθυπορθέων ſignificat recta immittentium. Et:

Antinous ex adverſo eum viſiſſet, ———

ἰθὺς hîc notat ex adverſo.

Ἱκωμαι. Pro adero:

——— *Ille vero iraſcetur ad quem adero.*

Et pro ſupplico:

Non ipſum quidem ſupplex orabo iens; is autem meî non miſerebitur.

Ἱκάνειν. Venire, adeſſe. Et ἵκανε, adfuit, acceſſit.

Ἰλαδόν. Confertim; quaſi per ἴλας, *id eſt*, agmina coacervata.

Ἰλάσσι. Catenis quæ ex loris fiunt. Sic dicuntur σειρὴ τὴν ἄλυσιν; *id eſt*, quod convolvantur funiculi ex junco plexi, aut lora.

---

ribus & Diebus verſu 285:
Τὴν μέν τοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἑλέσθαι.

Vide in hanc vocem Polluc. 9. 144.
9 Ἰλάσσι. Scribe Ἱμᾶσι.

Ἰλύσω. Ἰλυῒ περικαλύψω.

ἹΜΆΣΘΛΗΝ. Μάστιγα· ἀπὸ τοῦ ἱμάσσειν, ὅ ἐστι μάστιγι τύπτειν.

ἹΜΆΣ. Ἔστι μὲν τοῦ συνήθως ἡμῖν νοουμένου·

——— Οἱ δέ τ᾽ ἔνερθεν [1] ὑποσσείουσιν ἱμᾶσιν. [2]

ἔστι δὲ καὶ τοῦ κανόνος τοῦ συνέχοντος τὴν θύραν·

Ἐς θάλαμον [3] δ᾽ εἰσῆλθε παρὰ κληῗδος ἱμάντα.

ἔστι δὲ τῶν τομέων τῶν μυρμήκων· [4]

Δῶκεν [5] ἱμάντας ἐΰτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο.

ἽΝΑ. Ἔστι μὲν τοῦ τοπικοῦ·

——— Ἵνα γάρ [6] σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι.

ἔστι δὲ τοῦ αἰτιώδους συνδέσμου, κατ᾽ ἴσον τὸ ὅπως·

Ἦ ἵνα ὕβριν [7] ἴδῃ Ἀγαμέμνονος; ———

ἸΝΔΆΛΛΕΤΟ. Ὁμοιοῦτο. [8]

ἸΝΊΟΝ. Τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου νεῦρον.

ἾΝΕΣ. Τὰ διατεταμένα νεῦρα τοῦ σώματος.

ἼΞΑΛΟΣ. [9] Οἱ μὲν, τοῦ τελείου καὶ ἐκτικοῦ ἐν τῷ ἄλλεσθαι· τοιοῦτο γὰρ τὸ ζῶον. οἱ δὲ, ἐκτομίου· ὡς οἱ νεώτεροι ποιηταὶ ἴξαλον τὸν εὐνοῦχον λέγουσιν. ὁ δὲ Ὅμηρος, ἐπὶ τῶν αἰγάγρων.

ἸΟΔΝΕΦΈΣ. Ἤτοι μέλαν, ἢ ἄνθει ὅμοιον.

---

1 Οἱ δέ τ᾽ ἔνερθεν. Od. I. 385.

2 Ἱμᾶσιν. Lege ἱμάντι.

3 Ἐς θάλαμον. Od. Δ. 802.

4 Μυρμήκων. Μύρμηκες apud Pollucem ſunt τὰ ὅπλα καὶ ἱμάντες. In ἱμάντες vide eundem Polluc. 3. 79. 150. & 4. 60. ac 10. 141. 146.

5 Δῶκεν. Il. Ψ. 684.

6 Ἵνα γάρ. Il. K. 127.

7 Ἦ ἵνα ὕβριν. Il. A. 203.

Ἰλύσω. Cœno operiam.

Ἱμάσθλην. Flagellum; ἀπὸ τοῦ ἱμάσσειν, quod eſt ſcuticâ ferire.

Ἱμάς. In ſenſu apud nos recepto:

——— Illi vero infra torquent loro.

Et pro clathris fores continentibus:

In thalamum vero ingreſſa eſt forium apud clathros.

Et pro ſectilibus pugilum cæſtibus:

Dedit lora affabrefacta bovis agreſtis.

Ἵνα. Aliquando quidem eſt adverbium loci:

——— Ibi enim ipſis ſignificavi ut congregarentur.

Et pro cauſali conjunctione, quæ eadem eſt ac τὸ ὅπως:

An ut contumeliam videas Agamemnonis? ———

Ἰνδάλλετο.[8] Aſſimilabatur.

Ἰνίον. Occipitium; nervus poſt collum poſitus.

Ἶνες. Tenſi corporis nervi.

Ἰξάλου.[9] Quidam intelligunt perfectum & a naturâ comparatum ad ſubſiliendum; tale enim eſt hujuſmodi animal. Alii intelligunt exſectum: ut & recentiores Poetæ eunuchum vocant ἴξαλον. Homerus vero intelligit de caprâ ſilveſtri.

Ἰοδνεφές. Aut nigrum, aut flori ſimile.

---

8 Ὁμοιοῦτο. Lege ὡμοιοῦτο, aut ὁμοιοῦται & ἰνδάλλεται, ut habet Heſ. De hâc voce omnino videndus eſt eruditiſſimus Ruhnkenius ad Timæum.

9 Ἰξάλου. Il. Δ. 105:

αὐτίκ' ἐσύλα τόξον ἐΰξοον ἰξάλου αἰγὸς ἀγρίου. —

Sangermanenſe Lexic. Mſ. habet πηδηλικός. Vide Etymologum Magnum.

Ἰοειδέος. Μέλανος.

Ἰοί. Τὰ βέλη, ἀπὸ τοῦ ἰέναι. [1]

Ἰόεντα. [2] Σίδηρον, τὸν εἰς ἰῶν χρείαν ὅ ἐστι τῶν βελῶν.

Ἰόμωροι. [3] Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος· οἱ τοὺς ἰοὺς ὀξεῖς ἔχοντες. καὶ τὸ ὑλακόμωροι παραπλησίως, καὶ τὸ ἐγχεσίμωροι. βέλτιον δὲ ἀκούειν, οἱ περὶ τοὺς ἰοὺς μεμορημένοι, καὶ οἱ περὶ τὸ ὑλακτεῖν πεπονημένοι, καὶ οἱ περὶ τὰ ἔγχη. ἐπὶ δὲ τοῦ, ἰόμωροι, Διονύσιος ὁ Θρᾷξ, οἷον ἰόντες ἐπὶ τὸν μόρον, οἷον ἄψυχοι· ἀπὸ τοῦ προφανῶς ἐπὶ τὴν ἀπώλειαν ἰέναι.

Ἰονθάδος. [4] Ὁ μὲν Ἀπίων, τῆς δασείας, οἷον τῆς ἰόνθους ἐχούσης· ἢ τῆς ἰούσης θοῶς. τινὲς δὲ, ἀκμαίας. τῶν ἅπαξ εἰρημένων. διὰ δὲ τοῦ Ἀριστάρχου ὑπομνήματος, ἰονθάδος ἔνιοι ἀποδιδόασι, τελείου. εἴη δ' ἂν λεγόμενον ἀπὸ τῶν ἰόνθων. Τὰς γὰρ τῶν τριχῶν ῥίζας ἰόνθους λέγει Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ· [5]

Ἐγὼ μίαν μὲν ἐξιονθίζω τρίχας.

Ἰότητι. [6] Βουλήσει.

Ἰοχέαιρα. [7] Ἰοῖς χαίρουσα καὶ φέρουσα.

---

1 Ἰέναι. Heſychius addit: ἢ ἀπὸ τοῦ ἰοῦ. ἐχρίοντο γὰρ φαρμάκῳ τινὶ αἱ ἀκίδες αὐτῶν.

2 Ἰόεντα. Il. Ψ. 850:

Αὐτὰρ ὁ τοξευτῇσι τίθει ἰόεντα σίδηρον.

3 Ἰόμωροι. Ingenioſiſſime & acutiſſime Antonius Askew, laudatus in editione Heſychianâ Alberti, hæc habet: *ἰόμωροι* non, inquit, ut vulgo putatur, ab *ἰὸς*, ſagitta, ſed ab *ἴον*, viola. Ἰὸς enim *ſagitta* ſyllabam primam habet longam; *ἴον* vero *viola* ſemper correptam: quod liquido cuivis patebit, qui loca omnia, in quibus hæc vox occurrit, contulerit. Debet ergo in illo Homeri reddi, fato violæ deſtinati, *id eſt*, brevis ævi; ſenſu plano & perſpicuo, atque integerrimo.

4 Ἰονθάδος. Od. Ξ. 50:

Ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγός.

5 Χρύσῃ. Chryſes, quam hîc citat, eſt Tragœdia deperdita Sophoclis, quæ laudatur ab Ammonio in vocem *βωμός*. Lege *τρίχα* pro *τρίχας* in verſu Iambico Sophoclis. Ἐξιονθίζω Heſychio eſt ἐκδίδωμι.

ἸΟΕΙΔΈΟΣ. Nigri.

Ἰοί. Tela; ſic dicta παρὰ τὸ ἰέναι, *id eſt*, quod vadant.

ἸΌΕΝΤΑ. Ferrum ad uſum τῶν ἰῶν, *id eſt*, telorum.

ἸΌΜΩΡΟΙ. Ariſtarchus intelligit, tela acuta habentes; ſimilia ſunt ὑλακόμωροι & ἐγχεσίμωροι. Melius autem intelligitur, qui circa tela, circa ululatum, circa gladios occupantur. Quod vero ſpectat ad ἰόμωροι; hoc intelligit Dionyſius Thrax, tanquam vadentes ad mortem, & exanimes, quod in apertam perniciem ruant.

ἸΟΝΘΆΔΟΣ. Apion intelligit denſam, quaſi habentem pilos; aut euntem celeriter. Quidam vero explicant, ætate vigentem ac florentem. Hæc vox ſemel occurrit. At in Ariſtarchi commentariis alii interpretantur, perfectam; quod derivaretur ex ἴονθων. Pilorum autem enaſcentium radices ἴονθους vocat Sophocles in Chryſe:

Ego vero unum emitto pilum.

ἸΌΤΗΤΙ. Voluntate.

ἸΟΧΈΑΙΡΑ. Telis gaudens eaque ferens.

---

7 Ἰότητι. Quidam deducunt ex יעץ *conſulere.*

7 Ἰοχέαιρα. Epithetum Dianæ, quæ ſic dicitur quod venatione gaudeat; vel potius quod ſit Luna. Quemadmodum Sol vocatur ἑκηβόλος, ἑκατηβόλος, ἀργυρότοξος, κλυτότοξος, ἤϊος, & ἑκάεργος. Quin & quod huc uſque annotatum non fuit, Judæi hâc eâdem metaphorâ delectati ſunt. Rabbinorum Cicero & Demoſthenes, Iedaia Happenimi, filius Abrahami Badreſchi, qui vixit Barſellonæ in Hiſpaniâ, anno Chriſti cIɔccVIII, in inſigni libro qui vocatur בחינת עולם *Examen mundi*, quem, teſte Joanne Buxtorfio patre in Bibliothecâ Rabbinicâ, tam eloquenter, polite, & docte ſcripſit, ut eloquentiſſimus habeatur quiſquis ſtylum ejus imitetur, ſic habet pag. 98. Editionis quæ anno M. D. C. XXIX. prodiit cum verſione Gallicâ ad latus appoſitâ: אתם ריעי ראו כי ה' נתן את החצים ביד השמש בגבורתו ואת קשתו נתן בענן, *id eſt*, Vos amici mei, attendite quod Deus dedit ſagittas in manu Solis per potentiam ſuam, & arcum ipſius poſuit in nubi-

*Ἶπες. Θηρίον τι λοιμαντικὸν [1] τῶν τόξων. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

Ἱππόται. [2] Οἱ μὲν νεώτεροι ἱππότην [3] τὸν φυγάδα ἱππότην λέγουσι. ἱππότα Φοῖνιξ, [4] ὅτι φυγὰς ἀπὸ τῆς πατρίδος πρὸς Πηλέα ἦλθε. ὁ δὲ Ὅμηρος οὐκ ἔοικεν ἐπὶ τούτου τάσσειν. ἔστι οὖν ὁ ἱππότης, ἱππικὸς κατὰ πόλεμον, ὡς Νέστωρ καὶ Οἰνεύς.

Ἱππηλάτα. Ἀντὶ τῆς ὀρθῆς, [5] τῆς ἱππηλάτης, οἷον ἵππους ἐλαύνων.

Ἱππιοχάρμην. Ἤτοι χαίροντα ἵπποις, ἢ ἐφ' ἵππων μαχόμενον. [6]

Ἱπποδάσεια. [7] Ἵππιον λόφον ἔχουσα.

Ἱππόβοτον. Ἡ ἵππους βόσκειν δυναμένην· [8] ἢ, ὡς ἔνιοι, μεγαλόβοτον. τὸ γὰρ ἵππο, ἐπὶ τοῦ μεγάλου· ὡς ἱπποπάρηνον, τὸ μεγαλοπάρηνον.

Ἱπποκορυσταί. Ἵππους ὁπλίζοντες, ἢ ἐφ' ἵππων καθωπλισμένοι. ἔνιοι δὲ, μεγάλας κόρυθας ἔχοντες· οἱ δὲ, τοὺς ἐξ ἱππείων τριχῶν. [9] βέλτιον δὲ τὸ Α.

Ἱπποκόμων τρυφαλειῶν. [10] Τῶν ἐξ ἱππείων [11] τριχῶν κομούντας

---

bus. Et infra Solem Ventos ac Tempeſtates emphatice vocat המלך רובי קשת, *jaculatores ſupremi Regis*. Deinde dicit de ſtellis, p. 106. יסובו עלי רביהם, *id eſt*, me circumdant eorum jaculatores.

[1] Λοιμαντικόν. Lege λυμαντικόν. Dicitur quoque θρῖπες, quod legitur in Plutarchi Libello de adulatore ab amico internoſcendo. Οἱ θρῖπες, inquit, ἐμφύονται μάλιστα τοῖς ἁπαλοῖς καὶ γλυκέσι ξύλοις. Ἶπες in Homero habetur Od. Φ. 395:

Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν. —

Vide Etymol.

[2] Ἱππόται. Lege ἱππότα.

[3] Ἱππότην. Tolle hoc ἱππότην.

[4] Ἱππότα Φοῖνιξ. Nuſquam in Hom. de Phœnice; ſed ἱππηλάτα Il. I. 432. Π. 196. Τ. 311. At ἱππότα de Neſtore paſſim dicitur, & de Œneo Il. Ξ. 417. De Phœnice vide Il. I. 447. uſque ad 476.

[5] Ὀρθῆς. Errat Apoll. qui ſic paſſim

*ἸΠΕΣ.

'Ιπεξ. Quoddam animalis genus quod arcus corrumpit. Hæc vox ſemel occurrit.

'Ιππόται. Recentiores fugitivum vocant ἱππότην. Phœnix dicitur ἱππότης, quod fugitivus a patriâ ſe ad Pelei ædes contulerit. Sed hanc vocem in hoc ſenſu uſurpare non videtur Homerus. 'Ιππότης igitur eſt eques in bello, ut Neſtor, ut Œneus qui ſic apud eum vocantur.

'Ιππηλάτα. Pro nominativo ἱππηλάτης, *id eſt*, equos agitans.

'Ιππιοχάρμην. Aut gaudentem equis, aut ab equis pugnantem.

'Ιπποδάσεια. Equinam criſtam habens.

'Ιππόβοτον. Quæ equos alere poteſt; aut, ut quidam intelligunt, magna habentem paſcua. 'Ιππο enim ſumitur pro magno, ut ἱππομάραθος, qui magnas habet genas.

'Ιπποκορυσταί. Equos armantes, aut in equis armati. Quidam intelligunt, magnas galeas habentes; alii vero, conflatas ex pilis equinis. Primus autem ſenſus eſt potior.

'Ιππόκομον τρυφαλειῶν. Ex equinis pilis comatas haben-

---

vocativos pro nominativis poni falſo arbitratur. Hi enim ſunt Macedonum nominativi, qui cum *ſigma* tollerent ex nominibus in ΗΣ deſinentibus, Η quoque in Α Dorice permutabant.

6 Μαχόμενον. Χάρμην γὰρ, τὴν μάχην φασὶν, appoſite addit Etymol. Magnus. Pindarus in primâ Olympiacâ Hieronem vocat, ἱπποχάρμαν βασιλῆα. Ut Æſchylus in Perſis dicit: Ἀρτεμβάρης θ' ἱπποχάρμης.

7 'Ιπποδάσεια. Infra hæc alterâ recentiori manu addita leguntur:

Τῷ λογισμῷ. Τῷ ἀριθμῷ.

'Ευαγρίας. Καλῆς ἀγρίας.

'Ομφακίας. Ἀδιψήτως (ſic), ὁ ἔτι μικρὸς.

'Αὐλός. Σημαίνει τὸ ἐν τῇ αὐλίᾳ ὕδωρ.

8 Δυνάμενον. Lege δυναμένην.

9 'Ιππείων τριχῶν. Omiſſum eſt λόφους ἔχοντες.

10 'Ιππόκομον τρυφαλειῶν. Il. M. 339.

11 'Ιππίων. Mallem ἱππείων, ut ſupra ἵππειον λόφον, pro ἵππιον, quod tamen, ſed poetice, dicitur.

τὺς λόφυς ἐχύσων.

Ἱππομολγῶν. [1] Τῶν τὺς ἵππυς ἀμελγόντων πρὸς τὸ τροφῇ ταύτῃ χρήσασθαι· διὸ ἐπιφέρει, γαλακτοφάγων. [2]

Ἱπποσυνάων. [3] Τῶν ἱππασιῶν·

——— Λελασμένος [4] ἱπποσυνάων.

Ἱεράων. [5] Τῶν ἐκκλησιαστηρίων· ἀπὸ τοῦ εἴρειν, ὅ ἐστι λέγειν· ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγορεύειν, [6] ἀγορὴ δὲ ἡ ἐκκλησία.

Ἴρερον. [7] Δουλείαν. γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ Ε καὶ διὰ τοῦ Ι. μαρτυρεῖ δὲ ὁ μέλλων χρόνος. ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ κείρω, κερῶ, καὶ ἀπὸ τοῦ φθείρω, φθερῶ, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ εἴρω, ἐρῶ·

——— Τὰ δέ τοι [8] νημερτέα εἴρω.

τὰ δὲ ὀνόματα διὰ τοῦ Ι γράφεται, ἥτε Ἶρις, καὶ ὁ Ἶρος.

Οὕνεκ' [9] ἀπαγγέλλεσκε κιὼν ὅτε πού τις ἀνώγοι.

Ἴρεσσιν [10] ἐοικότες. οὐ τῷ χρώματι, [11] ἀλλὰ τῷ σχήματι. οἱ γὰρ ὄφεις ἐφ' ὧν τέτακται, ὅλοι συνεστραμμένοι πλὴν τῶν τραχήλων. ἴριδας δὲ εἶπε, τὰς ἐν τῷ οὐρανῷ φαινομένας ζωνοειδεῖς. [12]

---

1 Ἱππομολγῶν. Lege ἱππημολγῶν. Infra pro διεπιφέρει, repoſui διὸ ἐπιφέρει.

2 Γαλακτοφάγων. Lege γλακτοφάγων. Il. N. 6.

3 Ἱπποσυνάων. Thomas Magiſter: ἱππασία, λογοποιοί. ἱπποσύνη δὲ, ποιηταί.

4 Λελασμένος. Il. Π. 776.

5 Ἱεράων. Lege ἱρέων. Il. Σ. 531.

6 Ἀγορεύειν. Sic ſcribe & interpungo: ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγορεύειν, ἡ ἀγορὴ, τουτέστιν ἐκκλησία. Dicitur apud Heſiod. Theog. verſu 804. εἰρέας, & conciones ſignificat: Εἰρέας ἀθανάτων δι' Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.

7 Ἴρερον. Falſo apud Apollonium legi refert Alberti, ἱέρερον, δουλίαν. Scribitur enim, ut & eſſe debet, ἴρερον, δουλείαν. Et ſic veteres Critici legebant pro εἴρερον quod hodie extat Od. Θ. 529:

Εἴρερον εἰσανάγουσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζύν.

8 Τὰ δέ τοι. Od. Λ. 136.

9 Οὕνεκ'. Od. Σ. 7.

10 Ἴρεσσι. Sic quoque in Heſychio habetur: at nunc legitur ἴρισσιν. Daniel Heinſius in Ariſtarcho Sacro de-

tium criſtas.

Ἱππομολγῶν. Equos mulgentium, ut hoc alimento veſcantur. Idcirco addit γλακτοφάγων.

Ἱπποσυνάων. Equitationum:

——— *Oblitus equitationum.*

Ἱεράων. Concionum; ἀπὸ τοῦ εἴρειν, *id eſt*, quod in iis dicatur. Quemadmodum ex ἀγορεύειν, *loqui*, formatur ἀγορὴ, *concio.*

Ἱρερον. Servitutem. Scribitur per *epſilon* & per *iota*. Quod comprobat futurum tempus τοῦ εἴρω. Quemadmodum enim ex κείρω, formatur κερῶ, & ex φθείρω, φθερῶ; ſic & ab εἴρω, ἐρῶ:

——— *Hæc tibi certa dico.*

Sequentia autem nomina per *iota* ſcribuntur, ſcilicet Ἶρις, & Ἶρος ſic dictus:

Quoniam renunciatum ibat, cum aliquorſum quis juberet.

Ἴρεσσιν ἐοικότες. Iridibus ſimiles, non colore, ſed figuræ ſimilitudine. Dracones enim de quibus hæc dicuntur, præter cervicem, ſunt toto corpore contorti. Iridas autem vocat eas quæ in cœlo ſub cinguli ſpecie apparent.

---

ducit Ἶρις ex עיר ἄγγελος, *id eſt*, nuncius, Dan. 10, 4.

11 Χρώματι. Contrarium affert Heſ. his verbis: τῷ χρώματι, ἀλλ' οὐ τῷ σχήματι. ὅλοι γάρ εἰσι συνεστραμμένοι. At Clariſſimus Alberti, ob adjectam rationem ὅλοι γάρ εἰσι συνεστραμμένοι, præferendam cenſet Apollonii lectionem. Agitur enim de cæruleis Agamemnonii thoracis draconibus, Il. Λ. 27.

Κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρὴν
Τρεῖς, ἑκάτερθ' ἴρισσιν ἐοικότες. —

Idem Alberti hîc dubium pendere monet Euſtathium, cujus hæc verba profert: τῷ κυρτώματι δηλαδή. ἴσως δὲ, τῷ χρώματι.

12 Ζωνοειδεῖς. Male legit Alberti ζωνοδεῖς. In Mſ. Codice habetur, quemadmodum legendum cenſet, ζωνοειδεῖς, *id eſt*, ἴριδας, ut merito repetit Schol.

Ἶς. [1] Ἰσχύς.

Ἴσασι. Γινώσκουσι.

Ἴσθμιος. [2] Κόσμος περιτραχήλιος. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

Ἴσκεν. [3] Εἴκαζεν, ὡμοίου.

Ἰσοφαρίζειν. [4] Ἐξ ἴσου φέρεσθαι.

Ἰσοφόροι. [5] Καθ' ἴσον ἕλκοντες, οὐχ ἑτεροζυγοῦντες. [6]

Ἵστωρ. Μάρτυς.

—— Ἐπὶ ἴστορι [7] πεῖραρ ἑλέσθαι.

Ἱστός. Τὸ ὑφαντικόν. [8]

Ἱστὸν [9] ἐποιχομένην. ——

σημαίνει καὶ [10] τῆς νεώς.

Ἴσχεο. Ἀπέχου.

Ἱστοπέδη. Ξύλον ὀρθὸν ἀπὸ τῆς τρόπεως [11] ᾧ προσδέδεται ὁ ἱστός.

---

[1] Ἶς. Unde Latinum *vis*. In Heſiodi Theogoniâ, quod notandum eſt, cum βίης conjunctum reperitur verſu 332:

Ἀλλά ἑ ἶς ἐδάμασσε βίης Ἡρακληείης.

Quidam τὸ ἶς deducunt ex עָזַז *roborari*.

[2] Ἴσθμιος. Od. Σ. 299.

[3] Ἴσκεν. Occurrit Od. Τ. 203:

Ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα.

Ubi Euſtathius docet, τὸ ἴσκε a Lexicographis explicari ἔλεγεν; ſed ab accuratioribus Criticis ſumi pro ἤισκεν, *id eſt*, εἴκαζεν ἀπεικονίζων πρὸς ἀλήθειαν. Sic Heſ. explicat, εἴκαζε, ὡμοίου; & Schol. habet: τινὲς βούλονται τὸ ἔλεγε σημαίνειν· ἄλλοι δὲ τὸ ἤισκε, τὸ εἴκαζεν, ὡμοίου. Et idem ſignificat ac in Heſiodi Operibus τὸ ἔισκειν, verſu 62:

— Ἀθανάτῃς δὲ θεῇς εἰς ὦπα ἐΐσκειν.

Docet Apollon. Rhodii Schol. l. 1. verſu 834. in hoc quidem quem explicat loco, ἴσκεν ſumi pro dicebat; at apud Hom. ſignificare, comparabat, aſſimilabat.

[4] Ἰσοφαρίζειν. Il. I. 390:

Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι.

In ſeptimo Theocriti Idyllio, verſu 30:

— Καί τοι κατ' ἐμὸν νόον ἰσοφαρίζειν

Ἔλπομαι. —

Et in Heſiodi Operibus hæc vox pariter reperitur.

[5] Ἰσοφόροι. Non ferre jugum pariter do-

῏Ιϲ. Vis.

῎Ιϲαϲι. Cognoſcunt.

῞Ιϲθμιοϲ. Ornamentum collare. Hæc vox ſemel occurrit.

῏Ιϲκεν. Comparabat, aſſimilabat.

Ἰϲοφαρίζειν. Par referre, parem eſſe.

Ἰϲοφόροι. Æqualiter trahentes, non in diverſam partem abſtracti.

῞Ιϲτωρ. Teſtis:

—— Apud teſtem litem dirimere.

Ἱϲτόϲ. Inſtrumentum textorium:

Inſtrumento textorio percurrens telam. ——

Significat & malum navis.

῎Ιϲχεο. Abſtine.

Ἱϲτοπέδη. Lignum erectum a carinâ cui alligatur malus nauticus.

---

loſi, ut ait Horatius. Occurrit apud Homerum de bobus Od. Σ. 372:

῞Ηλικες, ἰσοφόροι, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.

6 Ἑτεροζυγοῦντες. Sanctus Paulus in ſecundâ ad Corinthios Epiſtolâ utitur hâc voce 6, 14. μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις. Pro æqualiter trahentes, quidam intelligunt, æqualiter ferentes.

7 Ἐπιίστωρ πίαρ ἑλέσθαι. Locus valde corruptus. Lege, ut habetur Il. Σ. 501:

— Ἐπὶ ἴστορι πεῖραρ ἑλέσθαι.

8 Ὑφαντικόν. Omiſſum eſt ξύλον. Sic Heſiodus dixit in Operibus, verſu 64:

— Πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν.

Ubi tamen vides ἱστὸν pro telâ, non vero pro inſtrumento textorio accipi, ut Apoll. & Heſych. explicant; & Euſtat. qui a ſimilitudine mali nautici dictum putat. Etym. ἱστὸς, τὸ μέγιστον ξύλον, ὃ κατάρτιος λεγομένη ὑπὸ τῶν ναυτικῶν. ἱστέαδει τῆς νηὸς ἡ ὀθόνη, ὃ ἐστι τὸ ἄρμενον.

9 Ἱστόν. Od. Ε. 62.

10 Καὶ τῆς νεώς. Lege καὶ τὸ τῆς νεώς; Subaudiendo ξύλον.

11 Τρόπης. Lege τρόπιος, ſeu τροπίδος, ut habet Suidas; quod quidem Heſ. vocat τρόπιξαν. Lex. Manuſcriptum Sangermanenſe eadem verba habet quæ Apoll. præter τροπίδος pro τρόπης.

Ἰστοδόκη. [1] Τὸ διὰ μέσης τῆς νεὼς φράγμα, εἰς ὃ καταλινόμενος τίθεται ὁ ἱστός.

Ἰσχανάασθαι. [2] Λιλαίεσθαι.

Ἰσχανόωντο. Κατείχοντο. ἐκωλύοντο.

Ἴσαν. Ἐπὶ μὲν τοῦ ἐπορεύοντο·

Οἱ δ᾽ ἄρ᾽ ἴσαν [3] σιγῇ. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐγίνωσκον·

Ἀλλὰ Θέτις τε [4] καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν, [5] αἵ μ᾽ ἐσάωσαν.

Ἴτυς. Ἡ ἐσχάτη περιφέρεια τῆς ἀσπίδος. καὶ ἡ τοῦ τροχοῦ ἀψίς. ἔστι δὲ ἐκ παντὸς τοῦ περιφεροῦς τὸ τελευταῖον μέρος. ὅτ᾽ ἂν οὖν λέγει

——— Ὄφρ᾽ ἴτυν [6] κάμψῃ, ———

τοῦτο σημαίνει.

Ἴτην. Δυικῶς, ἐπορευέσθην·

Ἐς δ᾽ ἄρα [7] καὶ τὼ δμῶε ἴτην θείου Ὀδυσσῆος.

Ἰΰζουσι. [8] Ποιῶς φωνοῦσι.

Ἰϋγμῷ. Ἰαχῇ. φωνῇ·

Μολπῇ [9] τ᾽ ἰΰγμῷ τε. ———

---

[1] Ἱστοδόκη. Vide Polluc. in ἱστοδόκη I, 93.

[2] Ἰσχανάασθαι. In Homero non legitur ἰσχανάασθαι; ſed ἰσχανάασθω. Il. Τ. 234:

— Μηδέ τις ἄλλην
Λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος ἰσχανάασθω,

id eſt, remaneat, a bello abſtineat. Ἰσχάνει apud Heſiod. in Operibus verſu 493. ſignificat *detinet*;

— Ὁππότε κρύος ἀνέρας ἔργων
Ἰσχάνει. —

[3] Οἱ δ᾽ ἄρ᾽ ἴσαν. Il. Γ. 8.

[4] Ἀλλὰ Θέτις. Il. Σ. 405.

[5] Ἴσαν. Hodie legitur ἴσαν, quod Schol. explicat παρεγίνοντο. Sed Apollon. ἴσαν, *noverant*, legiſſe videtur; quam quidem Lectionis varietatem ſe primum obſervaviſſe merito gloriatur Clariſſimus Al-

Ἰστοδόκη. Per mediam navem ſeptum, in quod reclinatus injicitur malus nauticus.

Ἰσχανάασθαι. Abſtinuerit.

Ἰσχανόωντο. Detinebantur, impediebantur.

Ἴσαν. Aliquando quidem incedebant:

Illi quidem tacite procedebant. ——

Et pro cognoſcebant:

Sed Thetiſque & Eurynome ſciebant quæ me ſervaverunt.

Ἴτυς. Extrema circumferentia ſcuti, & rotæ curvatura. Eſt autem omnis rotundi ultima pars. Cum igitur dicit:

—— *Ut orbem rotæ incurvet,* ——

hoc ſignificat.

Ἴτην. In duali numero, ibant:

Tum etiam famuli iverunt divini Ulyſſis.

Ἰΰζουσι. Quemdam ſonitum edunt.

Ἰυγμῷ. Clamore, voce:

Cantuque clamoreque. ——

---

berti, & ſavere præcedentia obſervat:

—— Οὐδέ τις ἄλλος

Ἤδειν, ὅτι θεῶν ὅτι θνητῶν ἀνθρώπων.

in Heſiodi Theogoniâ verſu 68. ἴσαν ſumitur pro ibant:

Αἱ τότ' ἴσαν πρὸς Ὄλυμπον. ——

6 Ὄφρ' ἴτυν κάμψῃ. Il. Δ. 486:

—— Ὄφρα ἴτυν κάμψῃ περικαλλέϊ δίφρῳ.

Apud Heſiod. in Scuto Herculis ponitur pro ſcuti circumferentiâ verſu 314:

Ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν Ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς.

7 Ἐς δ' ἄρα. Od. Φ. 244.

8 Ἰΰζουσι. Explicat Heſ. ἰΰζει. κραυγάζει, βοᾷ, φωνεῖ. Occurrit Il. P. 66:

Πολλὰ μάλ' ἰΰζουσιν ἀπόπροθεν. ——

Unde in Theocriti Idyllio 8. 30. ἰΰκτὰ Μενάλκας: ubi vide ejus Schol. & Etymologum Magnum.

9 Μολπῇ. Il. Σ. 572.

Ἰφθίμους. [1] Ἰσχυροψύχους.

Ἴφια μῆλα. Μεγάλα καὶ εὔτονα. μῆλα ἀπὸ τοῦ ἱέναι σφοδρῶς ἐν τῷ σκιρτᾶν ἴφια καλεῖσθαι μηνύουσιν οἱ ἔριφοι, καὶ ἡ αἲξ ἀπὸ τούτου ὠνομασμένη.

Ἰφθίμη. Ἀγαθή. ἔστιν δὲ καὶ ὄνομα κύριον Ἰφθίμη, ἡ τῆς Πηνελόπης ἀδελφή·

Ἰφθίμη [2] κούρη μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο.

ἀναγνωστέον οὖν οὕτως·

Οὕνεκά μ' [3] αὐτὴ θρέψεν ἅμα Κτημένῃ [4] τανυπέπλῳ
Θυγατέρ'.

εἶτα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς·

——— Ἰφθίμη τὴν ὁπλοτάτην τέκε παίδων.

Ἴψαι. Φθεῖραι. τὸ αὐτὸ, ἰάψαι.

Ἰωγή. Ὁ αἰγιαλὸς καὶ ἡ ὑποκάτω γῆ. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ὑποσκέπη. [5]

Ἰωή. Ὑπὸ [6] μὲν τῆς φωνῆς [7] καὶ βοῆς·

——— Τὸν δ' αἶψα [8] περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή.

ὑπὸ δὲ τῆς πνοῆς·

——— Ὑπὸ Ζεφύροιο [9] ἰωῆς.

---

[1] Ἰφθίμους. Hoc epithetum Plutoni attribuit Heſiod. in Theogonià verſu 768. ἰφθίμου τ' Ἀΐδεω. Cum vero ſcripſit Apollon. ἰσχυροψύχους, fortaſſe in mente habuit Il. A. 3. ἰφθίμους ψυχάς. Annotavit Etym. aliquando ἰφθίμην ſignificare τὴν συνετὴν, ut: (Il. E. 415.)
Ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδεος ἱπποδάμοιο.,
ubi legendum cum Homero ἱπποδάμοιο.

[2] Ἰφθίμη κούρη. Od. Δ. 797.

[3] Οὕνεκά μ'. Od. O. 362.

[4] Κτημένη. Lege Κτιμένη. Vides illum punctum majus ponere poſt θυγατέρι, & tum ab initio legere Ἰφθίμη in nominativo; ut proprium nomen Ἰφθίμη ſit, non appellativum. Contra ſic ſe habet vulgata Lectio:

Οὕνεκά μ' αὐτὴ θρέψεν ἅμα Κτιμένῃ τανυπέπλῳ
Θυγατέρ' ἰφθίμῃ, τὴν ὁπλοτάτην τέκε παίδων.

Ἰφθίμους.

'Ἰφθίμους. Qui habent fortem animum.

'Ἴφια μῆλα. Magnæ pecudes & compacto corpore firmæ. Pecudes vocatas fuiſſe ἴφια, quod cum impetu vehementi ſubſiliendo eant, teſtantur hædi & capra inde nominata.

'Ἰφθίμη. Bona. Eſt & nomen proprium, ſcilicet Iphthima ſoror Penelopes:

Iphthimæ filiæ magnanimi Icarii.

Legendum igitur ſic:

Quoniam me ipſa nutrivit una cum Ctimenâ longam veſtem trahenti.

Et tum ab initio legentes Ἰφθίμη in nominativo:

Filia Iphthima quam poſtremam peperit natarum.

'Ἶψαι. Perdere, corrumpere; idem ac ἰάψαι.

'Ἰωγή. Littus, & terra inferior. Ariſtarchus vero intelligit, tegmen.

'Ἰωή. Pro voce & clamore:

——— *Illi autem continuo ad animum accidit vox.*

Et pro flatu:

——— *A Zephyri flatu.*

---

5 'Ὑποσκέπῃ. Sic unâ voce legitur in Codice Mſ. ὑποσκέπῃ, quod vocabulum ab omnibus quidem Lexicis exulat, ſed ideo non rejiciendum eſſet; cum id multis aliis accidat. Sed vide an non melius ſcriberetur, ut & edidit Alberti, ὑπὸ σκέπῃ. Tunc enim alluderet ad hunc Homeri verſum ab Heſ. laudatum Od. Ξ. 533:

Πέτρῃ ὑπὸ γλαφυρῇ ἄϊδον Βορέω ὑπ' ἰωγῇ.

Hîc vides τὸ ὑπὸ σκέπῃ eſſe gloſſam τοῦ ὑπ' ἰωγῇ.

6 'Ὑπό. Pro ὑπὸ, mallem ἐπί. Vide Strunzium ad Gloſſar. Oppian.

7 Φωνῆς. In Heſiodi Theogoniâ, verſu 682. ſumitur pro pedum ſtrepitu:

— Ποδῶν αἰπεινά τ' ἰωὴ

Δοῦπου ἰωχμοῖο. —

8 Τὸν δ' αἶψα. Il. Κ. 139.

9 'Ὑπὸ Ζεφύροιο. Il. Δ. 276.

Ἰωκή. [1] Ἡ δίωξις ἀπὸ τῆς εὐθείας, τῆς ἰώξ.

Ἰών. [2] Πορευόμενος, ἢ συντελικῶς, ἐλθών. ἐπεὶ πᾶσα μετοχὴ ὀξύτονος εἰς ΩΝ λήγουσα, ἔστιν συντελική·

Ἀλλ' [3] ὅτε δὴ καὶ κεῖνος ἰὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον.

Ἰῷ. Ἑνί· [4]

Οἱ μὲν πάντες [5] ἰῷ κίον ἤματι κείνῳ.

---

[1] Ἰωκή. Non poteſt deſcendere ἰωκὴ ex nominativo ἰὼξ, cum ſit ipſe nominativus. Scribe ergo ἰῶκα, ut legitur Il. Λ. 600:

Ἰωκή. Perſecutio; ex nominativo ἰώξ.

Ἰών. Proficiſcens: aut in perfecto, cum iviſſet; quoniam omne participium accentu acuto notatum in ΩΝ deſinens, eſt perfectum:

Sed & ille ubi profectus in nigrum pontum.

Ἰῷ. Uno:

Hi quidem omnes uno iverunt die ad Orcum.

Ἐισορόων πόντον αἴρων ἰωκά τε δακρυόεσσαν.

[2] Ἰών. Vide Thomam Magiſtrum in Ἰών.

[3] Ἀλλ' ὅτε δή. Od. Γ. 286.

[4] Ἐνί. Male in Cod. Mſ. ἔνιοι, pro ἐνὶ οἱ, ut ſeparatim edidimus.

[5] Οἱ μὲν πάντες..... κείνῳ. Il. Ζ. 422. Tolle κείνῳ, & ſubſtitue Ἄϊδος εἴσω.

FINIS TOMI PRIMI.

ASHMOLEAN
OXFORD
MUSEUM